ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος

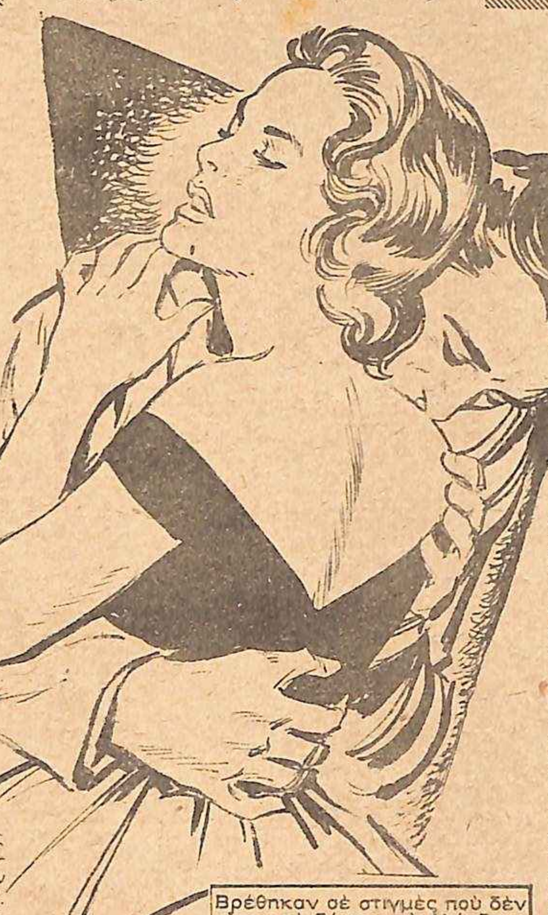

Βρέθηκαν σὲ στιγμὲς ποὺ δὲν εἶχαν τὴ δύναμι νὰ ἐλέγξουν τὸν ἑαυτό τους...

«Εἶμαι μιὰ ἀστεφάνωτη»

ΑΝ γινόταν καμμιὰ φορὰ δημοψήφισμα μὲ τὴν ἐρώτησι ποιὸ εἶναι τὸ ἰδανικὸ τῆς Ἑλληνίδος, μιὰ θὰ ἦταν ἡ ἀπάντησι: τὸ στεφάνι. Ὅλου τοῦ κόσμου οἱ γυναῖκες, στὸ γάμο ἀποβλέπουν. Ὁ γάμος, μὲ τὴ μητρότητα ποὺ πραγματοποιεῖται στὰ νόμιμα πλαίσια, χωρὶς κοινωνικὴ ἀνταρσία εἶναι τὸ γενικὸ ἰδανικὸ τοῦ γυναικείου κόσμου. Νὰ σχηματίσουν οἰκογένεια, νὰ φτιάξουν σπίτι, νὰ δημιουργήσουν δικό τους συγκρότημα. Λίγες, ἐλάχιστες ἐκεῖνες ποὺ ἀπὸ δική τους θέλησι ἔμειναν σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ γάμο. Ἀκόμα καὶ οἱ περισσότερο ἀνυπότακτες ὑποτάσσονται στὸν κανόνα. Σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι τὸ ἴδιο. Ἴσως γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ φυσικὸς νόμος. Ἴσως, ἀκόμα, τὸ πανανθρώπινο αὐτὸ κοινωνικὸ καθεστὼς νἄγινε ἡ δεύτερη φύσι μας καὶ νὰ νοιώθουμε ὅτι, μένοντας μόνοι, εἴμαστε τὰ παράφωνα ὄργανα τῆς συναυλίας.

Παντοῦ, εἴπαμε, ἡ τάσι. Στὴν Ἑλλάδα, ὅμως, δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ ἁπλὴ ροπὴ πρὸς τὸ γάμο. Πρόκειται γιὰ πάθος. Λιγώτερο, κάπως, ἰσχυρὸ ἀπὸ ὅ,τι ἦταν στὸ παρελθόν, ἐπιτακτικό, ὅμως, καὶ σήμερα, ποὺ ἕνα μεγάλο μέρος Ἑλληνίδων ἐργάζονται, ἔχουν δικούς τους πόρους καὶ δὲν περιμένουν ἀπὸ τὸ σύζυγο νὰ τὶς συντηρήσῃ.

Τὸν καϋμὸ τῆς παντρειᾶς μοῦ θυμίζει ἡ «Ἀστεφάνωτη», ὅπως ὑπογράφεται. Δὲν εἶναι πιὰ παιδί. Πέρασαν τὰ πρῶτα νειᾶτα. Σαράντα ἐτῶν γυναῖκα. Παραπάνω ἀπὸ ὥριμος ἐκεῖνος. Δώδεκα χρόνια μεγαλύτερός της. Παληὸς σύνδεσμος. Φέτος γιόρτασαν τὰ εἰκοσάχρονα τῶν παράνομων σχέσεών τους.

Στὴν ἀρχή, ὅταν ζοῦσαν οἱ γονεῖς της, τὸ εἰδύλλιο ἀναπτύχτηκε διακριτικά, ὅπως συνήθως ἀναπτύσσονται στὸ ἑλληνικό μας κλῖμα. Οἱ ἀθῶες συναντήσεις, ἀνταλλαγὲς ἐπιστολῶν, ἐξοχικοὶ περίπατοι. Νέοι καὶ θερμοὶ καὶ οἱ δυό τους. Βρέθηκαν ἀργότερα σὲ στιγμὲς ποὺ δὲν εἶχαν τὴ δύναμι νὰ ἐλέγξουν τὸν ἑαυτό τους καὶ προχώρησαν σὲ τέρματα.

Τότε, ὅπως συνηθίζεται, ἡ κοπέλλα θεώρησε τὸν ἑαυτό της κατεστραμμένο κι' ἔθεσε ζήτημα γάμου. Δὲν ἦταν ἐκβιασμός. Ἦταν ἐσωτερικὴ ἀνάγκη. Κάτι ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ μέσα της. Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ γάμο, ὥστε νὰ ξέρῃ τὶς ἀντιλήψεις του πάνω σ' αὐτόν. Τώρα τὸ αἴτημα παρουσιάστηκε μόνο του. Τὸ ὑπέβαλε παρακλητικά. Δὲν ἀπείλησε. Τόνισε μόνο ὅτι στὸ σημεῖο ὅπου εἶχαν φθάσει τὰ πράγματα, ἄλλη λύσι δὲν ὑπῆρχε.

Ὁ νέος —τότε νέος— στὴν ἀπάντησί του ὑπῆρξε σαφής. Ὑπῆρξε τίμιος, θὰ πῶ. Τίμιος ἀπὸ τὴν πλευρὰ ὅτι ἀπέφυγε τοὺς ἑλιγμούς, δὲν ἔδωσε ψεύτικες ἐλπίδες. Τὸ εἶπε σταράτα:

—Δὲν παντρεύομαι...

—Ὥστε δὲν μ' ἀγαπᾷς.

—Σὲ λατρεύω, ἀλλὰ δὲ σὲ παίρνω.

—Γιὰ νὰ πάρῃς ἄλλην.

—Ποτὲ καὶ καμμιά. Ἂς εἶναι καὶ ἡ Βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ. Μαζί σου θέλω νὰ ζήσω. Μαζί σου, ἀλλὰ χωρὶς γάμο.

Ἀπάγνωσι τὸ κορίτσι. Τὸν ἀγαποῦσε, ὅμως, τόσο, ὥστε δὲν ἔφυγε ἀπὸ κοντά του. Ἴσως νὰ σκεφτόταν ὅτι ὑπῆρχαν λόγοι, τοὺς ὁποίους δὲν τῆς ἔλεγε καὶ ποὺ ἐμπόδιζαν τὴν ἕνωσί τους. Μόλις, ὅμως, περνοῦσαν οἱ δυσκολίες —ἡ ἐλπίδα της— θὰ τὴν ἔπαιρνε.

Ἡ πραγματικότητα ἦταν διαφορετική. Τὰ ἐμπόδια βρίσκονταν στὴ φύσι του. Ἀκατανόητη ἀπέχθεια ἐναντίον τοῦ γάμου. Οὔτε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἀδύνατο νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὴ σκέψι νὰ ζήσῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη μὲ μιὰ γυναῖκα, ποὺ θὰ ἦταν γυναῖκα του. Φοβία, ἀντιπάθεια, ἀποστροφή. Ἀγαποῦσε δυνατά. Ὑπῆρχε ὅμως κάτι πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὴν ἀγάπη του. Τὸ μῖσος ἐναντίον τοῦ γάμου.

Ἂν τοῦ ἔβαναν τὴ θηλειὰ στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ ἐκλέξῃ ἀνάμεσα στὸ γάμο καὶ στὸ χωρισμὸ ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε, θὰ προτιμοῦσε τὸ δεύτερο. Ἐχθρότητα παθαλογική, σωστὴ ἀρρώστεια.

Πέθαναν κάποτε οἱ γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ. Μόνη της στὴ ζωή. Ὁλομόναχος κι' αὐτός. Ὁ σύνδεσμός τους ἐξακολουθοῦσε. Ἐξακολουθοῦσε ὅμως καὶ ἡ ἐπιμονή του νὰ μὴ θέλῃ τὸ γάμο. Κοινὸ πιὰ τὸ μυστικό. Δὲν ἔμεινε γνώριμος ποὺ νὰ μὴ τὸ ξέρῃ. Καμμιὰ προφύλαξι στὶς ἐξόδους τους. Παντοῦ μαζί: σὲ ταξίδια, σὲ ἐκδρομές, σὲ θεάματα... Τὰ φιλικὰ σπίτια, ὅταν καλοῦν τὸν ἕνα, καλοῦν καὶ τὸν ἄλλον, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ ἁρμονικὸ ἀντρόγυνο. Ἐν τούτοις, δὲν ἑνώνονται.

Οὔτε κἂν συγκατοικοῦν. Κάθε μέρα μαζί. Πότε ἐκείνη στὸ διαμέρισμά του, πότε ἐκεῖνος στὸ δικό της σπίτι. Σὰν πραγματικὴ σύζυγος ἐκείνη τοῦ φροντίζει τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὴν οἰκιακή του τάξι. Δὲν τοὺς χωρίζει παρὰ ἕνας ὕπνος. Ἐν τούτοις, δὲν τὸ ἀποφασίζει. Ἡ πετριά του.

Πόσο τὴν πληγώνει μὲ τὴν ἀνεξήγητη ἐπιμονή του... Δὲν τὴν ἐνδιαφέρει —γράφει— τὸ οἰκονομικὸ μέρος. Ἔχουν, ἄλλωστε, κοινὸ ταμεῖο. Δὲν ἔχει νὰ δώσῃ λόγο σὲ κανένα. Δὲ σκοτίζεται τί θὰ ποῦν οἱ ἄλλοι. Τὴν ἐνοχλεῖ ὅμως ἡ ἰδιότητα τῆς ἀστεφάνωτης. Αἰσθάνεται ἄσχημα. Τῆς εἶναι ἀφόρητη ἡ λέξι σὰν λέξι καὶ ὄχι σὰν κατάστασι. Μὲ πόσο πόνο τὸ λέει: «Εἶμαι μιὰ ἀστεφάνωτη». Αὐτὸ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ σημεῖο. Φαινόμενο τυπικὰ ἑλληνικό. Καταπληκτικὴ ἡ δύναμι ποὺ ἔχουν τὰ στεφάνια κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανό μας. Ὁ μεγάλος καϋμός. Ἡ ἀβάσταχτη βρισιά, ἡ φοβερὴ κηλίδα.

Ἂν πῆτε τὴ λέξι στὸν ἄντρα, θὰ γελάσῃ. Τὸν λέτε προδότη ἢ λωποδύτη καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ σᾶς ξεσχίσῃ. Τὸν λέτε «ἀστεφάνωτο» καὶ τὸν διασκεδάζετε. Τὴ γυναῖκα τὴ σκοτώνετε. Τὸ στεφάνι εἶναι τὸ ἰδανικό της. «Καλὰ στέφανα» ἡ εὐχή. «Θὰ σὲ πάρω μὲ στεφάνι» ἡ ὑπόσχεσι· στὰ στέφανά τους ὁρκίζονται. Στεφάνι ἢ θάνατος εἶναι τὸ δίλημμα ποὺ θέλει ὁ φρουρὸς τῆς ἠθικῆς στὸ διαφθορέα τῆς ἀδελφῆς του. «Ἢ τὴ στεφανώνεσαι, ἢ σὲ σκοτώνω». Καὶ ὅταν ἐκεῖνος προτιμήσῃ τὸ γάμο ἀπὸ τὸ θάνατο, τότε τὸ μαχαῖρι μπαίνει στὴ θήκη του, κι' οὔτε γάτα οὔτε ζημιά. Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν κατέχει τέτοια θέσι τὸ στεφάνι.

Τὸ στεφάνι ὄχι μόνο στὶς νέες γυναῖκες ποὺ ἔχουν μπροστά τους μακρὰ χρόνια νὰ ζήσουν, ἀλλὰ καὶ σὲ ἡλικιωμένες, ποὺ διανύουν τὸ προχωρημένο τους δειλινό. Δὲν εἶναι πολλὰ χρόνια ποὺ σχολίαζα μιὰ περίπτωσι γάμου ὑπέργηρων. Ὀγδόντα πέντε ὁ γαμπρός, ὀγδόντα ἡ νύφη. Τριάντα χρόνια σὲ παράνομη συμβίωσι. Ποιὸς ξέρει γιατί. Ἴσως νὰ ὑπῆρχε καὶ σ' αὐτοὺς πετριά. Ἴσως κωλύματα, ποὺ δὲν ἐπέτρεψαν στὴν ὥρα της τὴν ἕνωσι. Ἦρθε ὅμως κάποια στιγμὴ ποὺ ἡ γερόντισσα ἀρρώστησε. Οἱ γιατροὶ δὲν ἄφησαν στὸν ἄντρα της καμμιὰ ἐλπίδα. Λίγες μέρες ζωῆς ἀκόμα. Τὶς μέρες αὐτὲς ὁ σύζυγος τὶς χρησιμοποίησε γιὰ νὰ βγάλῃ τὶς ἄδειες τοῦ γάμου. Καὶ ὅταν ἡ ἄρρωστη βάραινε, ἔφερε τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας νὰ τὴ μεταλάβῃ. «Μεταλαμβάνει ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ...» Μὲ κατάνυξι ἡ χριστιανὴ ἐξεπλήρωσε τὸ χριστιανικό της καθῆκον. Ὁ παπᾶς ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὅταν τὸν σταμάτησε ὁ πρεσβύτης.

— Ἕνα Μυστήριο ἀκόμα, δέσποτα. Νὰ μᾶς παντρέψῃς.

— Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ ἀστεῖα—παρατήρησε αὐστηρὰ ὁ παπᾶς.

— Εἶμαι καλὸς χριστιανὸς καὶ δὲν παίζω μὲ τὰ θεῖα — ἀμύνθηκε ὁ γέρος.

Ὕστερα παρουσίασε τὶς ἄδειες.

— Πενῆντα χρόνια ἦταν ὁ καϋμός της. Δὲν ἀξιώθηκα νὰ τῆς δώσω αὐτὴ τὴ χαρά. Τῆς τὴ δίνω τώρα.

Ξαναφόρεσε ὁ παπᾶς τὸ πετραχήλι. Κατάλαβε ἡ ἄρρωστη καί, πνιγμένη στὰ δάκρυα, κατέβαλε μιὰ προσπάθεια ν' ἀνασηκωθῇ στὸ κρεβάτι. Ἔτρεξε —ὅσο μποροῦσε— ὁ γαμπρὸς νὰ τὴν κρατήσῃ ἀπὸ τὴ μέση. Ἕνα σακκὶ ἀπὸ κόκκαλα ἡ νύφη. Ἡ συστολὴ τῆς εἰκοσάχρονης κοπέλλας ξύπνησε μέσα της καὶ χαμήλωσε μὲ αἰδημοσύνη τὰ μάτια... «... Στέφεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ... τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ...»

Τοὺς εὐχήθηκε —τί νὰ πῇ;— καλὰ στερνά. Φίλησαν τὸ χέρι τοῦ παπᾶ. Φιλήθηκαν κι' οἱ δυό τους. Ἡ ἀνακούφισι διάχυτη στὴ μορφή της· ἔλαμψε στὸ πρόσωπό της· ἀκτινοβόλησε τὸ βλέμμα της. Σὰν νἄφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος της ἡ πέτρα ποὺ τὴ συνέθλιβε μισὸ αἰῶνα. Μὲ εὐγνωμοσύνη κύτταξε στὰ μάτια τὸ σύντροφό της. Κάποια στιγμὴ τοῦ εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ.

Ὕστερα χαμήλωσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς της γιὰ νὰ προσθέσῃ ψιθυριστά:

— Ὥστε τώρα τὸ νεκρώσιμό μου θὰ μπῇ μὲ τὸ ἐπίθετό σου, μὲ τὸ ἐπίθετό μας... «Τὴν προσφιλῆ μου σύζυγον...»

Ἦταν ἡ λαχτάρα της, τὸ ἰδανικό της. Ἕνα ὄνειρο ποὺ πραγματοποιήθηκε ὕστερ' ἀπὸ καθυστέρησι μισοῦ αἰῶνα, τὴν ὕστατη ὥρα. Στὸ κατῶφλι τοῦ θανάτου, φωτιζόταν ἀπὸ χαρά. Χαρούμενη ἀποχώρησε σὲ λίγο ἀπὸ τὴ ζωή. Ἔφυγε στεφανωμένη καὶ μὲ τ' ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὴν κράτησε ἀστεφάνωτη στὸ πλευρό του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΤΟΣ Κ — ΑΘΗΝΑΙ 21 ΙΟΥΛΙΟΥ 1957 — ΑΡΙΘ. 973

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

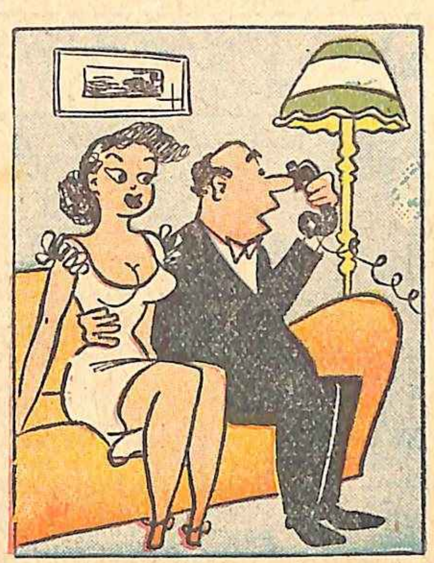

—Ἐσὺ εἶσαι, Ἄννα; Θ' ἀργήσω λίγο νἄρθω γιὰ φαγητό. Μοὔτυχε κάτι ἔκτακτο!...

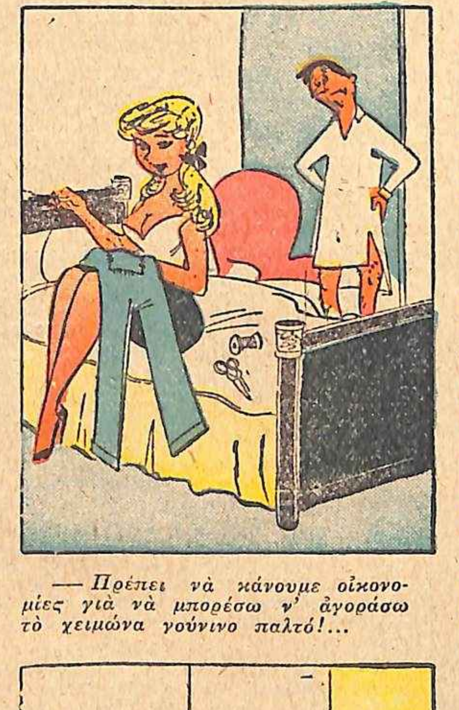

—Πρέπει νὰ κάνουμε οἰκονομίες γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀγοράσω τὸ χειμῶνα γούνινο παλτό!...

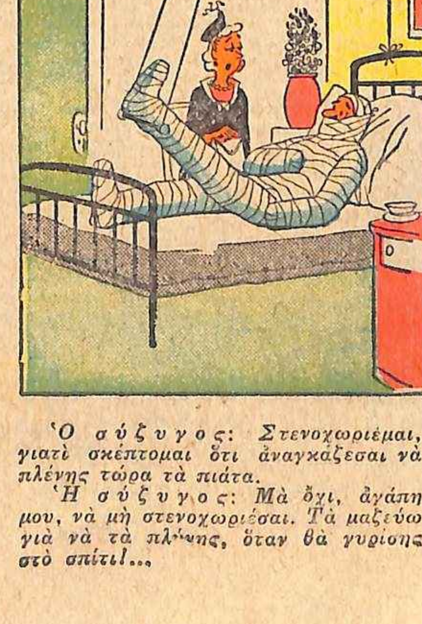

Ὁ σύζυγος: Στενοχωριέμαι, γιατὶ σκέπτομαι ὅτι ἀναγκάζεσαι νὰ πλένῃς τώρα τὰ πιάτα.

Ἡ σύζυγος: Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ μὴ στενοχωριέσαι. Τὰ μαζεύω γιὰ νὰ τὰ πλύνῃς, ὅταν θὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι!...

Σκίτσα τῆς ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

ΕΝΑ σπὸρ ὄχι ἀκριβῶς θαλάσσιον, ἀλλὰ... παραθαλάσσιον, ποὺ ἔχει προσλάβει τεραστία ἀνάπτυξι, εἶναι ἡ ἐρασιτεχνικὴ ἁλιεία. Σὲ χιλιάδες ἀριθμοῦνται οἱ Ἀθηναῖοι ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει αὐτὸ τὸ ψώνιο. Ὡπλισμένοι μὲ ὅλα τὰ σύνεργα τῆς...ἀποπλανήσεως τῶν ἰχθύων, κατεβαίνουν, ἰδίως τὶς Κυριακές, στὶς ἀκτὲς τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ ἐπιδίδονται, μὲ ἰώβειο ὑπομονή, στὸ ψάρεμα. Μερικὲς φορὲς πιάνουν κάτι, τὶς περισσότερες ὅμως ἁπλῶς... ταΐζουν τὰ ψάρια.

Αὐτὸ τὸ ψώνιο ἔχει ἀποκτήσει τελευταίως καὶ γνωστὸς Ἀθηναῖος, ὁ ὁποῖος ὅλες τὶς διαθέσιμες ὧρες του τὶς ξοδεύει στὸ ψάρεμα, μὲ πενιχρότατα ἀποτελέσματα. Τόσο πενιχρά, ὥστε ἔχει γίνει καὶ ἀντικείμενον τῆς εἰρωνείας τῶν φίλων του. Αὐτὸς ὁ Ἀθηναῖος, λοιπόν, ἐθεάθη τὴν περασμένη Δευτέρα, συνοδεύων νεαρὰ ὕπαρξι, ἀπὸ τὶς λεγόμενες «σπαθᾶτες». Στὸ δρόμο τὸν συναντᾷ ἕνας φίλος του, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἐρωτᾷ, ἐνῷ ἡ ὕπαρξις στέκεται πιὸ μακρυά:

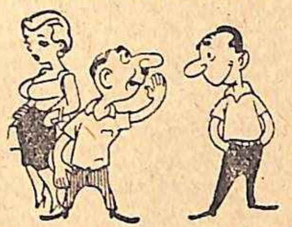

—Μίμη, πῶς πῆγε χτὲς τὸ ψάρεμα;

—Σπουδαῖα.

—Ἔπιασες τίποτα;

—Ἕνα μελανοῦρι σαράντα ὀκάδες.

—Σωωώπα!

—Μάλιστα. Αὐτὸ ποὺ βλέπεις! Πῶς σοῦ φαίνεται; (Καὶ τοῦ κλείνει πονηρὰ τὸ μάτι).

—Πρώτης γραμμῆς. Ἀλλὰ δὲ μοῦ λές. Τὸ ψάρεψες ἢ σὲ... ψάρεψε;

Αὐτὸ θὰ τὸ ἀποδείξῃ τὸ μέλλον! Μὲ τὴν παρατήρησι ὅτι, αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ «ψάρια» τρῶνε τὸ δόλωμα... μετὰ τὴ σύλληψί τους.

★

ΤΟ πρόσωπο περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται, εἶναι σοβαρὸς κύριος, ὁ ὁποῖος ἔχει — ἢ μᾶλλον εἶχε — δύο τινά: Ὡραίαν σύζυγον καὶ τὴ... μανία τῆς συλλογῆς γραμματοσήμων. Ὧρες ὁλόκληρες κλείνεται στὸ γραφεῖο του καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὴν πλουσιωτάτη, πράγματι, συλλογή του, τὴν ὁποίαν πλουτίζει διαρκῶς. Τρεῖς, τέσσερες καὶ περισσότερες ὧρες ἀφιερώνει στὴ συλλογή, ἐλάχιστα πεντάλεπτα στὴν κυρία. Μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πρώτη, ἀδιαφορία γιὰ τὴ δευτέρα. Καί, σύμφωνα μὲ τὸ παλαιόν... λόγιον ποὺ λέει ὅτι «Ὁ Γρηγόρης ἐγρηγόρει — κι' ὁ Μελέτης ἐμελέτα — κι' ὁ Γρηγόρης τοῦ τὴν πῆρε — τοῦ Μελέτη, τὴ γυναῖκα» ἡ κυρία, ἀπαυδήσασα πλέον ἀπὸ τὴν ἀπαράδεκτη αὐτὴ κατάστασι, ἀπεχώρησε τοῦ συζυγικοῦ οἴκου, ἀκολουθήσασα κάποιον ...Γρηγόρη, ἀμερικανικῆς ὑπηκοότητος.

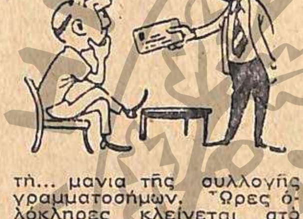

—Μοῦ ἔφυγε! εἶπε μελαγχολικὰ ὁ παθών.

—Καὶ ποῦ ἐπῆγε;

—Στὸ ἐξωτερικό. Ἀλλὰ ποῦ ἀκριβῶς, δὲν ξέρω.

Ταῦτα συνέβησαν πρὸ τριμήνου. Προχθές, ὅμως, ὁ παθών... Μελέτης, ἀνεκοίνωσε σὲ κάποιο φίλο του ὅτι ἡ κυρία βρίσκεται στὶς Φιλιππίνες.

—Μοῦ ἔγραψε γράμμα, εἶπε.

—Καὶ σὺ τί ἔκανες;

—Κράτησα τὸ γραμματόσημο, γιατὶ μοῦ... ἔλειπε ἀπὸ τὴ συλλογή μου. Καὶ τῆς ἔγραψα νὰ μοῦ γράφῃ τακτικά, ὅπου πηγαίνει, γιὰ νὰ ξεκολλάω τὰ γραματόσημα!

Καὶ ἦτο... πανευτυχής!

★

Ἐγκατεστημένος ἐν Ἀθήναις ἐμπορευόμενος ἀπεφάσισε νὰ πάῃ γιὰ λίγες μέρες στὸ χωριό του, μετὰ τῆς συζύγου. Τὸ χωριὸ εἶναι ὀρεινό, ἡ δὲ ἄνοδος, ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τῶν λεωφορείων ὡς ἐκεῖ, γίνεται μὲ ἡμιόνους ἢ καὶ... ὄνους. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συγγενεῖς του, ποὺ βρίσκονται στὸ χωριό, γιὰ νὰ προσκομίσουν τὰ μεταφορικὰ μέσα. Οἰκονομολογικὸν πνεῦμα δὲ — καθ' ὁ ἐμπορευόμενος — συνέταξε τὸ τηλεγράφημα ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ, ὥστε νὰ μὴν πληρώσῃ περιττὰς λέξεις. Καὶ τηλεγράφησε πρὸς τὸν ἐξάδελφον: «Ἐρχόμεθα Σάββατον δύο ζῶα. Νίκος». Δηλαδή: Ἐρχόμαστε τὸ Σάββατον, φέρε δύο ζῶα.

Ὁ ἐξάδελφος δικαίως ἀπόρησε:

—Ποιὰ ζῶα ἔρχονται; Μήπως μᾶς στέλνει τίποτα βώδια ὁ Νίκος;

Καὶ κατῆλθε στὴ «χώρα» ἄνευ ζώων. Ὑπεδέχθη τὸ ἐξ Ἀθηνῶν ζεῦγος.

—Ἔφερες τὰ ζῶα; τὸν ρωτᾷ ὁ ἀφιχθείς.

—Ποιὰ ζῶα;

—Δὲ σοῦ τηλεγράφησα νὰ φέρῃς δύο ζῶα;

—Ἀμ' γιὰ δὲν τὄγραφες καθαρά, βρὲ ξάδερφε; Ἐδῶ μοῦ τηλεγραφεῖς ὅτι ἐρχόσαστε δύο ζῶα. Νὰ καὶ τὸ τηλεγράφημα.

Τὸ παίρνει ὁ τηλεγραφήσας καὶ μειδιᾷ. Τέλος πάντων ἐξοικονομήθησαν τὰ τετράποδα, τὸ ζεῦγος ἔφτασε στὸ χωριὸ καὶ ἄκουγε παντοῦ νὰ ρωτοῦν τὸν παραλήπτη τοῦ τηλεγραφήματος, μὲ πονηρὸ μειδίαμα:

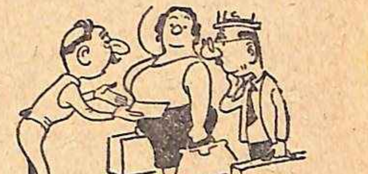

—Ἦρθαν τὰ ζῶα, Δημήτρη;

★

ΑΥΤΗ ἡ ὑπόθεσις τῆς... λαθροβλεψίας, ποὺ διεξάγεται εἰς βάρος τῶν ρομαντικῶν ἐρωτευμένων, οἱ ὁποῖοι καταφεύγουν στὰ δασύλλια τῆς πρωτευούσης πρὸς μελέτην τῶν... ἀστέρων, ἔχει προσλάβει τεραστίας διαστάσεις. Τόσο, ὥστε μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι σὲ κάθε ἀνύποπτο ζευγαράκι ποὺ ρομαντζάρει ὑπὸ τὰ πεῦκα, ἀναλογοῦν... ἕξη ζευγάρια μάτια, ποὺ ἐλλοχεύουν τριγύρω. Ἕνα ζευγαράκι λοιπόν, τρυφερολογοῦσε στὸ ἄλσος τοῦ Φιλοπάππου. Αἰφνιδίως ἐκείνη ἀντιλαμβάνεται δύο λαμπερὰ μάτια νὰ κυττάζουν ἀσκαρδαμυκτεί.

—Κάποιος μᾶς παρακολουθεῖ, λέει ἔντρομη στὸ συνοδό της. Νά, ἐκεῖ.

—Ναί... Κι' ἐκεῖ, κι' ἐκεῖ! προσθέτει ἐκεῖνος, ποὺ βλέπει ἀκίνητες σκιὲς γύρω του. Σήκω νὰ φύγουμε, λοιπόν. Γιατὶ ὅπως πάει τὸ πρᾶγμα θὰ πρέπει νὰ βάλουμε καὶ... εἰσιτήριο!

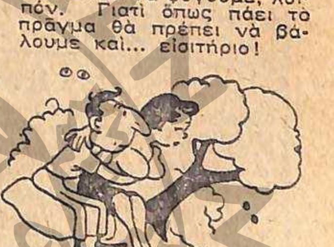

Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο. Ἀλλὰ ἂν ἡ ὑπηρεσία φόρου δημοσίων θεαμάτων ἔδειχνε κάποιο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν περίπτωσι, θὰ ἔκανε λαμπρὰς εἰσπράξεις!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΟΒΑΡΗ ΑΠΟΨΙ

Συζητήσεις παιρνο-δίνουν, ἐπὶ μέρες κι' ἑβδομάδες,
σχετικῶς μὲ τὶς τσιγγάνες καὶ τοὺς γύφτους ἢ νομάδες

κι' ἐρωτᾶται ἂν κι' ἐκεῖνοι ἐπιτρέπεται τὸ θέρος
στ' ἀστικὰ λεωφορεῖα ν' ἀνεβαίνουν ἐλευθέρως!

★

Ἡ φυλή, ἐκ παραλλήλου, τῶν τσιγγάνων ἐπιμένει,
ὅτι πρέπε' μέσ' στὰ «μπούσια» νὰ εἰσέρχεται κι' αὐτή,

γιατὶ ναὶ μέν, δὲν γνωρίζει... σαπουνάκι τί σημαίνει,
μὰ κυκλοφορεῖ συνήθως, μὲ... γαρύφαλο [illegible]' αὐτί!

Γ. Θ—ς

Τὰ ὁράματα τῆς καρδιᾶς

ΜΙΑ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΝΑ...

Ἡ κάρτ-ποστάλ, ποὺ εἶχε λάβει ἐκεῖνο τὸ χειμωνιάτικο πρωΐ ὁ Μπέρτ, δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς κοινὲς κάρτες: παρίστανε τὸ χωριό του, ἐκεῖ ὅπου εἶχε γεννηθῆ πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια καὶ ξαναβλέποντας τὰ παλιὰ σπίτια, τὴν παλιὰ μικρὴ ἐκκλησία, ἕνας κόσμος ὁλόκληρος, ποὺ τὸν νόμιζε νεκρό, ξυπνοῦσε τώρα μέσα του καὶ τοῦ προκαλοῦσε μιὰν ἀνάλαφρη συγκίνησι. Καὶ τοῦ θύμιζε εὐτυχισμένες μέρες...

«Σὲ θυμᾶμαι μὲ τὸ ἴδιο ἀναλλοίωτο αἴσθημα, Ἄννα». Νά τί ἔγραφε ἡ κάρτ-ποστάλ. Μιὰ κοινὴ φράσι, ἀλλ' ἐπειδὴ προερχόταν ἀπ' τὴν Ἄννα, ἔπαιρνε ἰδιαίτερη σημασία. Ἡ Ἄννα, λοιπόν, τὸν θυμόταν πάντα! Κυττάζοντας τὴν κάρτα, ὁ Μπέρτ θυμήθηκε τὴ μικρὴ πλατεῖα, τὸ Δημαρχεῖο, τὸ μπὰρ μὲ τὰ παράξενα τριγωνικὰ τραπεζάκια του, καὶ πιὸ πέρα τὸ κομμωτήριο μὲ τὸν εὔθυμο φιγκαρό του.

Ἄφησε τὴν κάρτα πάνω στὸ κομοδῖνο τῆς κάμαράς του καὶ πλησίασε στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Πέρα, μακρυά, τὰ βουνὰ καὶ πιὸ κοντὰ οἱ κάμποι μὲ τ' ἀμπέλια τους λούζονταν ἀπ' τὸ χλωμὸ χειμωνιάτικο ἥλιο. Ὁ νοῦς του τώρα πετοῦσε σ' ἕνα ἀδύνατο, νόστιμο πρόσωπο, σὲ δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια, σὲ δυὸ σαρκώδη χείλη, ποὺ τάχε φιλήσει ἄπειρες φορές. Συλλογιζόταν τὴν Ἄννα...

Γιὰ ποιὸ λόγο τὸν ξαναθυμήθηκε ὕστερ' ἀπὸ ἐννιὰ χρόνια; Τὴν εἶχε ἀφίσει τότε κοπέλλα, ἐλαφρόμυαλη, ἀχόρταγη γιὰ θαυμαστὲς καὶ γιὰ γλέντια.

Ὁ Μπέρτ ἔφυγε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ πλησίασε στὸ πιάνο. Τὰ δάχτυλά του ἄγγιξαν τὰ πλῆκτρα καὶ μερικὲς ἀσήμαντες νότες ἀκούστηκαν. Τότε, ἐννιὰ χρόνια πρίν, ὁ ἔρωτας ἦταν γι' αὐτὸν ἕνα ὁλοκληρωμένο αἴσθημα, πραγματικό, καὶ πίστευε σ' αὐτό. Μὲ τὴν ὄμορφη Ἄννα στὸ πλευρό του, ὅλη ἀφοσίωσι καὶ πάθος, ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἱκανὸ ν' ἀντιμετωπίση μὲ θάρρος τὴ ζωή. Εἶχαν μιλήσει γιὰ γάμο, ἀλλ' ἐκείνη ἀνῆκε σ' ἕναν κόσμο διαφορετικὸ ἀπ' τὸ δικό του. Ἦταν πλούσια κι' ὁ πατέρας της εἶχε δικό του ἐργοστάσιο. Κι' ὅμως, οἱ δυὸ νέοι εἶχαν ἀγαπηθῆ καὶ ἡ Ἄννα δὲ μποροῦσε νὰ κάνη χωρὶς αὐτόν. Πήγαινε συχνὰ στὸ σπίτι του καὶ καθόταν ἐκεῖ ὧρες ὁλόκληρες γιὰ νὰ τὸν ἀκούη νὰ παίζη στὸ πιάνο τὰ τραγούδια, ποὺ ἐκείνη τοῦ ἐνέπνεε.

Ὁ Μπέρτ ξαναπῆρε τὴν κάρτα στὰ χέρια του καὶ κύτταξε τὸ γραφικὸ χαραχτῆρα καὶ τὴ διεύθυνσι τῆς Ἄννας. Δὲν ἀναγνώριζε τὰ γράμματά της, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι ποτὲ δὲν εἶχαν ἀλληλογραφήσει μεταξύ τους. Τότε, στὸ χωριό, δὲν εἶχαν ἀνάγκη ν' ἀνταλλάζουν γράμματα, γιατὶ βλέπονταν κάθε μέρα. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο ἡ Ἄννα τὸν ξαναθυμήθηκε ξαφνικά; Μήπως εἶχε ξανανάψει ἡ παλιὰ ἐρωτικὴ φλόγα;

Ἡ μοναξιὰ τόσων ἐτῶν, τὸν εἶχε ρίξει σὲ μιὰ παράξενη ψυχικὴ κατάστασι. Δὲν ἔνοιωθε καμμιὰν ὄρεξι γιὰ τὴ ζωή. Εἶχε παντρευτῆ στὸ διάστημα αὐτό, ἔτσι ἀπὸ κουταμάρα, νομίζοντας πὼς θὰ ξεχνοῦσε τὸ μοναδικὸ ἔρωτα τῆς ζωῆς του, τὴν Ἄννα. Εἶχε ἀποχτήσει δυὸ παιδιά· εἶχε οἰκογένεια, αὐτός, ὁ Μπέρτ, ὁ μαέστρος, ποὺ οἱ δίσκοι μὲ τὰ ὡραῖα τραγούδια του ἔκαναν τώρα πιὰ τὸ γῦρο τῆς Εὐρώπης! Κι' ὅμως, δὲν ἦταν εὐτυχισμένος, ἡ καρδιά του ἦταν ματωμένη κι' ὁ κρυφός του πόνος, ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια, κοιμόταν καὶ ξυπνοῦσε τώρα, ποὺ εἶχε λάβει τὴν κάρτ-ποστὰλ τῆς ἀγαπημένης του Ἄννας, ποὺ τοὔγραφε πὼς τὸ αἴσθημά της γι' αὐτὸν ἦταν ἀναλλοίωτο! Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ Ἄννα τὸν πλήγωσε βαθειὰ ὅταν ἔφυγε μ' ἄλλον! Κάτι τότε εἶχε σπάσει μέσ' στὴν ψυχή του. Ἦταν αἰσθηματικὸς τύπος ὁ Μπέρτ καὶ λίγο ἔλειψε ν' αὐτοκτονήση, μὰ τὸν ἔσωσε ἡ μουσική του, τὰ τραγούδια του. Ἔπειτα, γιὰ νὰ ξεχάση πιὸ πολύ, παντρεύτηκε... Μὰ τώρα θὰ τοὺς παρατοῦσε ὅλους καὶ ὅλα, τὴ γυναῖκα του, τὰ παιδιά του, τὴ μουσική του, καὶ θὰ πήγαινε νὰ ξανάβρη τὴν παλιά του ἀγάπη, τὴν Ἄννα! Θὰ ζοῦσε κι' αὐτὸς τὰ λίγα χρόνια ποὺ τοῦ ἀπόμεναν, εὐτυχισμένος!

Πῆγε κι' ἄνοιξε τὸ ντουλάπι του. Ἔβγαλε ἕνα σκονισμένο, λησμονημένο κουτὶ καὶ τ' ἄνοιξε. Βρῆκε πέντε παλιές, κιτρινισμένες φωτογραφίες: νάτη ἡ Ἄννα! Μὲ ἀνοιξιάτικο φόρεμα μαζί του στὸ δημοτικὸ κῆπο. Πάλι ἡ Ἄννα, μαζὶ μὲ μερικὲς κοπέλλες, ποὺ σπούδαζαν στὸ ὠδεῖο. Ἡ Ἄννα ξανὰ μὲ κοστοῦμι τοῦ μπάνιου, ἕνα μπικίνι, ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνωνται ὅλες οἱ ὑπέροχες ὀμορφιὲς τοῦ κορμιοῦ της. Καὶ νάτη κι' ἐδῶ ἡ Ἄννα, μὲ τὴ φίλη της τὴ Ματθίλδη, καὶ τὸν Ἰταλοαμερικάνο, τὸν Ρέντζο Ριμπόλντι, καί, τέλος ἡ πέμπτη φωτογραφία μὲ τὴν Ἄννα, ποὺ φοροῦσε μιὰ ἔξωμη τουαλέττα χοροῦ. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ χοροῦ, ἡ Ἄννα ἦταν, γιὰ πρώτη φορά, ψυχρὴ μαζί του. Πέντε μέρες ἀργότερα, ὁ Μπέρτ εἶχε φύγει γιὰ νὰ δώση ἐξετάσεις στὸ Πανεπιστήμιο. Στὸ γυρισμό του, ἔμαθε μὲ κατάπληξι πὼς ἡ ἀγαπημένη του Ἄννα τὄχε σκάσει ἀπ' τὸ σπίτι της μὲ τὸν Ἰταλοαμερικάνο, τὸν Ρέντζο Ριμπόλντι!

Μὰ νά ποὺ τώρα, ὁ Μπέρτ εἶχε λάβει τὴν κάρτ-ποστάλ της. Ἡ Ἄννα τὸν καλοῦσε κοντά της «Ἀναλλοίωτο αἴσθημα». Παράξενο στ' ἀλήθεια. Τὸν ἀγαποῦσε, λοιπόν, ἀκόμα; Ἐννιὰ χρόνια, ποὺ εἶχαν περάσει, δὲν ἦταν δὰ καὶ τόσο πολλὰ καὶ μποροῦσαν ξανὰ νὰ συναντηθοῦν καὶ ν' ἀγαπηθοῦν καὶ νὰ ζήσουν οἱ δυό τους εὐτυχισμένοι...

Δυὸ ὧρες ἀργότερα, τὸ τραῖνο τὸν πήγαινε ἐκεῖ στὸ χωριό του, στὸ παρελθόν, στὸν ἔρωτά του, καὶ οἱ ρόδες τοῦ τραίνου καθὼς γύριζαν, λὲς καὶ ψιθύριζαν: «Ἀναλλοίωτο, ἀναλλοίωτο!». Ταξίδευε ὅλη νύχτα. Ποιὸς ξέρει πὼς θἄβρισκε τὴν Ἄννα του. Σίγουρα θἄχε πολὺ ἀλλάξει, ὅπως εἶχε ἀλλάξει κι' αὐτός...

Ὅταν εἶδε τὴ μικρὴ πλατεῖα, ὅταν ἀντίκρυσε πιὸ πέρα τὴν ἐκκλησία, δάκρυα τοῦ ἦρθαν στὰ μάτια. Κύτταζε τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν ἀναγνώριζε κανένα, ἀλλὰ καὶ κανένας δὲν ἀναγνώριζε τὸν Μπέρτ. Βρῆκε μιὰ καθαρὴ κι' εὐρύχωρη κάμαρα στὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο. Πλύθηκε, ἄλλαξε καί, μετὰ δυὸ ὧρες, βγῆκε νὰ κάνη ἕναν περίπατο στὴν πλατεῖα. Ἦταν ἀπόγεμα.

— Μπέρτ! ἄκουσε μιὰ φωνή.

Γύρισε τὸ κεφάλι του ξαφνικά. Μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα, μὲ ξανθὰ μαλλιά, τὸν πλησίασε. Ὡστόσο, δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀναγνωρίση. Ἦταν μιὰ μακρυνὴ ξαδέλφη του, ἡ Μαριάννα, ποὺ τὴν εἶχε ἀφίσει κοριτσάκι καὶ τὴν ξανάβρισκε ὄμορφη κοπέλλα.

— Μπέρτ, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας, πὼς βρίσκεσαι ἐδῶ;

— Δὲν εἶσαι ἡ Μαριάννα;

— Ὁλόκληρη, Μπέρτ! Βλέπω πὼς μὲ θυμᾶσαι. Σ' ἀναγνώρισα, ξέρεις, ἀμέσως. Σὲ ξέρω ἀπ' τὶς φωτογραφίες σου, ποὺ εἶναι στὰ ἐξώφυλλα τῶν δίσκων σου. Μᾶς ξέχασες τώρα πιὰ ποὺ ἔγινες διάσημος συνθέτης. Ἐμεῖς στὸ σπίτι σὲ θυμόμαστε ὅλοι, εἴμαστε περήφανοι γιὰ σένα. Ἀγόρασα τὸν τελευταῖο σου δίσκο: «Θἄθελα πάντα νὰ εἶσαι κοντά μου». Σπουδαῖο τραγοῦδι, Μπέρτ! Δὲν ξέρεις πόση χαρὰ μοὔδωσες. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο σου τραγοῦδι, ξέρεις, μ' ἔσπρωξε νὰ σοῦ γράψω. Σοὔστειλα μιὰ κάρτ-ποστάλ. Ἴσως νὰ ἦσουν ταξίδι καὶ νὰ μὴν τὴν πῆρες. Θὰ τὴ βρῆς στὸ γυρισμό σου. Ἢ σκοπεύεις νὰ ἐγκατασταθῆς πιὰ ἐδῶ; Ἔλα μὲ τὴ γυναῖκα σου καὶ τὰ παιδιά σου, νὰ μείνετε ἐδῶ, Ἡ πατρίδα σου θὰ σοῦ ἐμπνεύση ὡραῖα τραγούδια..

Ἡ Μαριάννα, ἡ λησμονημένη ξαδέλφη του! Αὐτή, λοιπὸν τοῦ εἶχε στείλει τὴν κάρτ-ποστάλ! Τώρα τὸ θυμόταν, στὸ σπίτι τὴ φώναζαν πάντα Ἄννα! Πῶς τὄχε ξεχάσει; Τί βλάκας, ποὺ στάθηκε νὰ φανταστῆ πὼς τοῦ εἶχε γράψει ἡ ἄλλη Ἄννα! Βάδιζε πλάϊ στὴ Μαριάννα κι' ἄκουε ἀφηρημένα τὰ λόγια της. Ἔβλεπε τὴν πλατεῖα, τὴν ἐκκλησία, τὰ παλιὰ σπίτια, μαζὶ μὲ τὰ νέα, ἔβλεπε τὸ χωριό του. Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει: τὸ κάθε τι ἔμενε «ἀναλλοίωτο», ναί, ἀναλλοίωτο, ὅπως «ἀναλλοίωτη», γιὰ πάντα, θἄταν καὶ ἡ ζωή του, χωρὶς ἀγάπη...

ΠΙΕΡ ΜΟΡΤΙΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡ... Καβουρίνα

Ἀκολουθῶν τῆς τύχης μου τὸν ἄνεμον τὸν οὔριον
τὰς ἄλλας πρὸς κολύμβησιν μετέβην εἰς Καβούριον
ἔνθα ὦ Ζεῦ! ἐδάγκωσον οἰκτρῶς τὴν λαγαρίναν
συσχετισθεὶς περιπαθῶς μὲ μίαν... καβουρίναν.
Μὲ Καβουρίου κάτοικον τουτέστιν ἐσχετίσθην
κι' ἐξ ἔρωτος λαυροειδοῦς τοσοῦτον ἐφλογίσθην,
ὥστε εὐθὺς ἀνέκραξον: «Ὦ Μοῦσα μου! Ὦ φῶς μου!
Ἐπιθυμῶ νὰ καταστῆς... Καβουροσύζυγός μου!»
Κι' ὑπὸ τοιαύτην ἔξαψιν ἐρωτικώδους πάθους,
τουτέστιν ἔρωτος σφοδροῦ ἀπροσμετρήτου βάθους,
ἀφοῦ μετὰ συνέσεως καὶ θάρρους ἐξοπλίσθην
τὴν Καβουρίναν ἔσπευσον καὶ τὴν ἠρραβωνίσθην.
Κι' ἐνῶ τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς καὶ θαυμασίως
ἀφίχθην εἰς Καβούριον πρὸ ἡμερῶν αἰσίως
κι' εὗρον τὴν Καβουρίναν μου ἐξ ἔρωτος ἀσπαίρουσαν
πλὴν οὖσαν εἰς κατάστασιν πολὺ... ἐνδιαφέρουσαν:
— Κατάρα! εἶπον ἔξαλλος μὲ πεπτω-
(κὸς τὸ θάρρος
καὶ γὰρ ὁ πταίστης ἦτο φεῦ! τίς οἶδε
(ποῖος... σπάρος
Καβουροαπελπίστηκον, Καβουροεχολώ-
(θην
πρὸς δὲ τετράκις σθεναρῶς Καβουροε-
(φασκελώθην
καθ' ὅτι ὁ σπάρος ἔβαλεν ἐμοὶ τὰ φα-
(σαμαὶν
κι' ἐνῶ ὁ βλὰξ ἐπέσπευσον κι' ἠρρα-
(βωνίσθην μὲν
μετὰ Καβουροθήλεως κοινῶς διδὸς
(νδαρνδάνας,
ὀλίγου δεῖν νὰ συζευχθῶ μετὰ... Κα-
(βουρομάνας!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪ Ἡ ὀπερέττα τοῦ Σαμάρα «Ἡ πριγκήπισσα τῆς Σάσσωνος» ποὺ ἀνέβασε στὸ θερινό της θέατρο, ἡ Λυρικὴ Σκηνή, πρωτοπαίχτηκε στὴν Ἀθήνα πρὶν ἀπὸ 40 χρόνια, ἀπὸ τὸν πρῶτο ἑλληνικὸ θίασο ὀπερέττας Παπαϊωάννου - Ἔνγκελ.

— Ἡ πρεμιέρα δόθηκε τότε στὸ παλιὸ Δημοτικὸ Θέατρο, μὲ ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια καὶ σκηνογραφίες τοῦ Πάνου Ἀραβαντινοῦ, σημείωσε δὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

✪ Μεγάλη συγκίνησι στοὺς κύκλους τῶν θαυμαστῶν της: Ἡ Σοφία Λῶρεν ξανάρχεται στὴν Ἑλλάδα, τὸν Ὀκτώβριο.

— Ἡ γοητευτικὴ στὰρ θὰ παρευρεθῆ στὴ μεγάλη πρεμιέρα τῆς ταινίας της «Τὸ παιδὶ μὲ τὸ δελφίνι», ποὺ ὡρίστηκε γιὰ τὴν 28η Ὀκτωβρίου.

✪ Στὸ μεταξὺ δυὸ ἄλλοι Ἀμερικανοὶ ἀστέρες, γνωστοὶ στὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ ἀπὸ τὸ φίλμ «Ἀπρόσκλητος μουσαφίρης», ὁ περίφημος τραγουδιστὴς Ἔντυ Φίσερ καὶ ἡ Ντέμπυ Ρέϋνολντς, ἔρχονται αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ξεκουραστοῦνε.

✪ Μιὰ σοβαρὴ ἀρρώστεια ἀνάγκασε τὸν δημοφιλῆ κωμικὸ Κυριάκο Μαυρέα νὰ ἀπομακρυνθῆ κάπως πρόωρα ἀπὸ τὴ σκηνή.

— Τὶς τελευταῖες μάλιστα μέρες, ὁ Μαυρέας, ποὺ ἦταν πάντα τόσο εὐσυνείδητος στὴ δουλειά του, ἔπαιζε στὸ «Περοκὲ» μὲ δριμυτάτους πόνους.

✪ Τὸ Σωματεῖο Ἠθοποιῶν διοργανώνει μιὰ μεγάλη θεατρικὴ γιορτὴ στὸ «Ἄλσος» τὴν ἐρχόμενη Δευτέρα, ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ θὰ παρελάσουν τὰ μεγαλύτερα ἀστέρια τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

✪ Ὁ τενόρος Παπακωνσταντίνου, ἔπειτα ἀπὸ τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες, ποὺ σημείωσε στὴν Ἰταλία, φεύγει αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, γιὰ τὴν Ἱσπανία.

— Ὁ Παπακωνσταντίνου θὰ τραγουδήση στὴν ὄπερα τῆς Βαρκελώνης, τὴν πρώτη ἑβδομάδα τοῦ Αὐγούστου, «Φαβορίτα». Ἀργότερα, ὁ Παπακωνσταντίνου θὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀμερική.

✪ Ἡ Μπουμπούκα, ἡ Ἑλληνίδα χορεύτρια, ποὺ τόσο ἀρέσει στὴν Ἀμερική, ἐμφανίζεται τώρα γιὰ τρίτη φορὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα τοῦ Χόλλυγουντ.

— Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι ἡ Μπουμπούκα ἀγόρασε μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα στὸ Λὰς Βέγκας, ὅπου πρόκειται νὰ ἐγκατασταθῆ μονίμως, μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά της.

✪ Μετὰ τὸν Μπάλσα, μιὰ ἀκόμη Ἑλληνίδα χορεύτρια, ἡ Μπέμπα Ροζαλίν, ἐμφανίζεται τὶς τελευταῖες μέρες στὸ «Καζινὸ ντὲ Παρί».

— Ἡ Μπέμπα Ροζαλίν, ποὺ συνδυάζει τὸ ξένο τραγοῦδι μὲ τὸ χορό, ἐξελίχτηκε, μέσα σ' ἕνα χρόνο, σὲ δυναμικὴ ἀτραξιὸν καὶ εἶναι περιζήτητη.

✪ Μιὰ νέα σοπράνο μὲ ὡραία φωνή, ποὺ σπούδασε 4 χρόνια στὴν Ἰταλία, ἡ Ἄρτεμις Δεληγιώργη, εἶναι τὸ «φαβορὶ» τῆς ἐφετεινῆς σαιζόν.

✪ Ὁ κωμικὸς Κούλης Στολίγκας, ποὺ ἀπεσύρθη ἀπὸ πέρυσι ἀπὸ τὴ σκηνή, γιὰ νὰ παίξη ἀποκλειστικὰ στὸν κινηματογράφο, γυρίζει τώρα μιὰ καινούργια ταινία μὲ τὸν τίτλο «Νυχτερινὴ πορεία», στὴν ὁποία ὑποδύεται ἕνα καθῶνι.

✪ Δύο Ἑλληνίδες τραγουδίστριες, ἡ Νταΐνα καὶ ἡ Ἰλόνα, φεύγουν αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα γιὰ τὴ Γερμανία.

✪ Ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ θεαματικὰ νούμερα, ποὺ θὰ παρουσιάση τὴν ἄλλη ἑβδομάδα στὴν Ἀθήνα τὸ «Τσίρκο τῆς Μόσχας», θὰ εἶναι ἀγῶνες ποδηλατοδρομίας μὲ... ἀρκοῦδες!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ στὴν Ἀθήνα τοῦ 1907

Μιὰ ἔκρηξι τοῦ τροχιοδρόμου

Ἂν σήμερα τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὰ ἄλλα μέσα συγκοινωνίας μεταφέρουν καθημερινῶς κατὰ χιλιάδες τοὺς Ἀθηναίους ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως, δὲ γινόταν τὸ ἴδιο πρὶν ἀπὸ μισὸν αἰῶνα.

Τὰ ἐλάχιστα αὐτοκίνητα, ποὺ κυκλοφοροῦσαν τότε, ἀποτελοῦσαν προνόμιο τῶν πλουσίων καὶ ἦταν τὰ περισσότερα ἰδιωτικά. Ὁ κοσμάκης χρησιμοποιοῦσε τὸ σιδηρόδρομο γιὰ νὰ πάη στὸ Φάληρο ἢ στὴν Κηφισιὰ καὶ τὰ τρὰμ μὲ τ' ἄλογα — τὸν ἱπποσιδηρόδρομο, ὅπως τὸν ἔλεγαν — γιὰ τὶς διαδρομές του μέσα στὴν πόλι. Ὑπῆρχαν καὶ ἁμάξια μὲ ἄλογα γιὰ τὰ «ἰσχυρότερα βαλάντια» καὶ γιὰ ὅσους ἤθελαν νὰ κάνουν τὴ... φιγοῦρα τους.

Προτοῦ νὰ ρίξωμε μιὰ ματιὰ στὰ μεταφορικὰ μέσα τῆς Ἀθήνας τοῦ 1907 πρέπει νὰ σημειώσωμε πὼς ἡ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν περιωρισμένη σὲ ἔκτασι, οἱ διαδρομές της μικρὲς καὶ ὁ πληθυσμός της λίγο μεγαλύτερος ἀπὸ 150 χιλιάδες κατοίκους.

Τὸ κέντρο τῆς πόλεως ἦταν ἡ Ὁμόνοια, ἀπ' ὅπου ξεκινοῦσαν οἱ γραμμὲς τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου.

Καὶ ἦταν ἐννέα οἱ διαδρομές, ποὺ μποροῦσε νὰ κάνη κανεὶς μὲ τὸ τρὰμ: τοῦ Ζαππείου, τῶν Πατησίων (ὡς τοῦ Λεβίδη), τῶν Ἀμπελοκήπων (ὡς τοῦ Πυρρῆ), τοῦ Μοναστηρακίου, τῆς Κολοκυνθοῦς, τοῦ Ρούφ, τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους καὶ τῆς Μητροπόλεως.

Τὰ ἱπποκίνητα αὐτὰ τρὰμ τὰ τραβοῦσαν τρία μικρόσωμα ἄλογα, ἀρκετῆς ἀντοχῆς, ποὺ τὰ φέρναν ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία. Ἡ ταχύτης τους ἐξαρτᾶτο ἀπὸ τὴν καλὴ διάθεσι τῶν ὑποζυγίων καὶ τὸ... κέφι τοῦ τραμβαγιέρη.

Ἕνας χιουμορίστας δημοσιογράφος ἔγραφε ὅτι: «ὁ ἱπποσιδηρόδρομος κατεσκευάσθη διὰ νὰ ἐμποδίζη τὴν συγκοινωνίαν».

Καὶ προσθέτει:

«Ἂν ἀμφιβάλλετε, ἐπιχειρήσατε μίαν διαδρομὴν μὲ τὸν πρῶτον ἱπποσιδηρόδρομον. Ἀφοῦ ἀναμείνης ἱκανὴν ὥραν, ὑπὸ τὰς φλογερὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου εἰς τὴν πλατεῖαν, ἐπὶ τέλους ἔρχεται ὁ ἱπποσιδηρόδρομος καὶ λαμβάνεις μίαν θέσιν. Ἀμέσως ἔρχονται τὸ ὀλιγώτερον δέκα ἐπιβάται ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς σου, οἱ ὁποῖοι ἵστανται ὡς δήμιοι. Φωνάζεις τὸν ὁδηγὸν καὶ τοῦ κάμνεις παρατηρήσεις.

»— Μά, κύριε, σοῦ ἀπαντᾷ, ἀφοῦ εἶναι κόσμος πολύς, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν διώξουμε. Ἂν δὲ σ' ἀρέση ὁρίστε. Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοικτός...

»Ἂν καὶ τὸ ὄχημα ἔχει γεμίσει μέχρις ἀσφυξίας, περιμένομεν ἀκόμη εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας, ὅπου φαίνεται ὅτι ἔχομεν ἀράξει ὁριστικῶς.

»— Γιατί δὲν προχωροῦμε; ἐρωτᾷ κάποιος τὸν ὁδηγόν.

»— Γιατὶ περιμένομε τὸν ἐπιθεωρητή, τὸν κὺρ Μιμῖκο.

»Τέλος, ὁ κὺρ-Μιμῖκος ἔρχεται, ἀφοῦ συνῆψε μεγάλας γνωριμίας μετὰ τοῦ Βάκχου, καὶ ὁ ἱπποσιδηρόδρομος ξεκινᾷ. Καθ' ὁδὸν ὅμως σταματᾷ διαρκῶς, διότι ἕνας θέλει νὰ κατέλθη καὶ ἄλλος ν' ἀνέλθη, διότι ἔσπασεν ὁ χαλινός διότι ἀναμένεται τῆς Κολοκυνθοῦς, διότι ἕνα ἄλογο δὲν θέλει νὰ πάη ἐμπρός...

»Ἀπελπίζεσαι, κατέρχεσαι καὶ προτιμᾷς νὰ ἐξακολουθήσης πεζῆ, ὁρκιζόμενος ὅτι οὐδέποτε θὰ χρησιμοποιήσης πλέον τὸν ἱπποσιδηρόδρομον...»

Αὐτὰ συμβαίναν στὴν Ἀθήνα πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια μὲ τὶς συγκοινωνίες.

Καὶ σήμερα οἱ Ἀθηναῖοι δὲν τραβᾶν λιγώτερα!

Μόνο ποὺ τώρα εἶναι μεγάλες οἱ ἀποστάσεις, διαφορετικὲς οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς καὶ ὁ κόσμος βιαστικός, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ νὰ «ἐκδικηθῆ» τὰ σύγχρονα μεταφορικὰ μέσα, πηγαίνοντας... μὲ τὰ πόδια.

★

Τὸ περισσότερο πολιτισμένο μεταφορικὸ μέσο στὴν Ἀθήνα τοῦ 1907 ἦταν ὁ ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος Ἀθηνῶν — Πειραιῶς.

Ἡ διαδρομὴ ὡς τὸ Νέο Φάληρο γινόταν σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια καὶ 20 λεπτὰ χρειάζονταν γιὰ τὸν Πειραιᾶ.

Ἡ εὔκολη καὶ εὐχάριστη αὐτὴ συγκοινωνία μὲ τὸν ἠλεκτρικό, καὶ παλαιότερα (1869—1904) μὲ τὸν ἀτμοκίνητο σιδηρόδρομο, εἶχε συντελέσει ὥστε τὸ Νέο Φάληρο νὰ μεταβληθῆ στὸ ὡραιότερο καὶ κοσμικώτερο προάστιο τῆς Ἀθήνας, ποὺ συγκέντρωνε τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες ὅ,τι ἐκλεκτὸ εἶχε νὰ ἐπιδείξη ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία.

Πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια τὸ Φάληρο ἦταν ἀκόμα στὶς μεγάλες του δόξες.

Τὸ ἄλλο κοσμικὸ προάστιο τῆς πρωτεύουσας — τὴν Κηφισιὰ — τὸ ἐξυπηρετοῦσε ὁ σιδηρόδρομος ποὺ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ Λαυρίου (ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου).

Ὁ σιδηρόδρομος τῆς Κηφισιᾶς (ποὺ ἄρχισε τὴ λειτουργία του τὸ 1885) διατηρεῖτο τὸ 1907 σὲ καλὴ κατάστασι. Ἦταν ἀτμοκίνητος καὶ ξεκινοῦσε κάθε μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἀπὸ τὴν ἔλλειψι κυρίως κάθε συντηρήσεως, εἶχε καταντήσει φοβερὸς καὶ ἐπικίνδυνος.

Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν εἶχαν βαφτίσει «τὸ θηρίο τῆς Κηφισιᾶς». Ἀγκομαχοῦσε γιὰ ν' ἀνέβη τὸν ἀνήφορο βγάζοντας φωτιὲς καὶ σπίθες, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς μηχανῆς, σὰ θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως.

Οἱ σπίθες του ἔφταναν, συνήθως, ὡς τοὺς ἐπιβάτες, καὶ τότε ἀλλοίμονο στὶς τουαλέττες τῶν κυριῶν καὶ στὰ ροῦχα τῶν ἀνδρῶν...

★

Στὰ μεταφορικὰ μέσα ποὺ παρεῖχε ἡ πρὸ πεντηκονταετίας ἑλληνικὴ πρωτεύουσα θὰ πρέπει νὰ προσθέσωμε καὶ τὸν τροχιόδρομο τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου.

Ἦταν ἕνας μικροσκοπικὸς σιδηρόδρομος μὲ ἀτμό. Ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου μπροστὰ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία, καὶ διὰ τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας ἔφθανε στοῦ Μακρυγιάννη κι' ἀπὸ ἐκεῖ διὰ τῆς Γαργαρέττας καὶ Καλλιθέας κατέληγε στὸ Παληὸ Φάληρο, ποὺ ἦταν ἀκόμα ἀκατοίκητο.

Ὑπῆρχαν μόνον ἐκεῖ μερικὰ ἐξοχικὰ κέντρα, τὰ λουτρὰ κι' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, μονάχα λίγα καὶ σποραδικὰ σπίτια παραθερισμοῦ Ἀθηναίων διέκοπταν τὴν ἔρημη ἀκτὴ τοῦ Φαληρικοῦ ὅρμου.

Ὁ μικροσκοπικὸς καὶ βραδύτατος αὐτὸς τροχιόδρομος Ἀθηνῶν — Παλαιοῦ Φαλήρου ἦταν, ὡστόσο πολὺ ἐπικίνδυνος στοὺς ...θυμούς του.

Καὶ μιὰ Κυριακὴ — πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια — καθὼς μετέφερε τὴ νύχτα τὸν κόσμο, ποὺ εἶχε κατεβῆ γιὰ περίπατο στὸ Φάληρο καὶ γύριζε στὴν Ἀθήνα, ἔσκασε τὸ καζάνι τῆς μηχανῆς κι' ἐζεμάτισε ἐπάνω ἀπὸ 50 ἐπιβάτες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 5 πέθαναν ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα.

«Αἱ γηραιαὶ ἀτμομηχαναὶ τοῦ τροχιοδρόμου, ἔγραφε μιὰ ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς, τῶν ὁποίων τὴν ἀντοχὴν γνωρίζουν πάντες, μετὰ βίας ἔσυρον τὸ βαρὺ φορτίον των ἡ δὲ Ἑταιρία, καίτοι ὑπὲρ πάντας γνωρίζουσα τὴν ἀντοχὴν αὐτῶν, οὐδὲν μέτρον ἔλαβεν ὅπως παρεμποδίση τὸν κινδυνώδη αὐτὸν συνωστισμόν.

»Οὕτω τὴν 9.30 νυκτερινὴν τῆς χθὲς (13 Μαΐου 1907) ἐνῶ ἡ ἁμαξοστοιχία εὑρίσκετο εἰς τὴν Γαργαρέτταν ἔσπασεν ἕνας αὐλὸς τῆς ἀτμομηχανῆς μετὰ μεγάλου πατάγου καὶ ὁ ἀτμὸς πιεζόμενος ἐξώρμησεν ἀκατάσχετος καὶ συντρίβων ὑάλους εἰσώρμησε τρομακτικῶς εἰς τὸ πρῶτο βαγόνι ὅπου ἔντρομοι οἱ ἐπιβᾶται, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ζητοῦντες νὰ καλύψουν τὴν μορφὴν των ἀπὸ τὸ ζέον ἐκεῖνο νέφος, ἐφώναζον γοερῶς».

Ὁ πανικὸς μεταδόθηκε καὶ στοὺς ἐπιβάτες τῶν ἄλλων βαγονιῶν ποὺ — ὅπως ἔγραφε ἡ ἐφημερίδα — «ἐκραύγαζον καὶ αὐτοὶ ὡσὰν νὰ εἶχαν ὑποστῆ τὴν ἰδίαν τύχην τῶν ἐν τῷ κλειστῷ βαγονίῳ εὑρισκομένων».

Εὐτυχῶς, ποὺ κοντὰ στὸ τόπο τοῦ δυστυχήματος βρισκόταν τὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο τοῦ Μακρυγιάννη ὅπου μεταφέραν ἐγκαίρως τὰ θύματα, κι' ἔτσι μπόρεσαν νὰ σωθοῦν ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ζεματισμένους.

Ἡ εἴδησι διαδόθηκε ἀστραπιαίως στὴν Ἀθήνα καὶ ὅμιλοι «ἀγανακτισμένων πολιτῶν» μαζεύτηκαν στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος κι' «ἐλιθοβόλησαν τὴν ἁμαξοστοιχίαν τῆς καταστροφῆς» ἐνῶ ἄλλοι «ἐγιουχάϊζον μετὰ πάθους» τὰ τραῖνα τοῦ τροχιοδρόμου ποὺ ἐξακολουθοῦσαν τὰ δρομολόγιά τους, ἐντελῶς ἄδεια ἀπὸ ἐπιβάτες.

Μετὰ τὸ δυστύχημα προφυλακίστηκε ὁ Βέλγος διευθυντὴς τῆς Ἑταιρίας τῶν τροχιοδρόμων Ντεμουλὺ καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, ποὺ ἀπολύθηκαν σὲ λίγες ἡμέρες «ἐπὶ ἐγγυήσει».

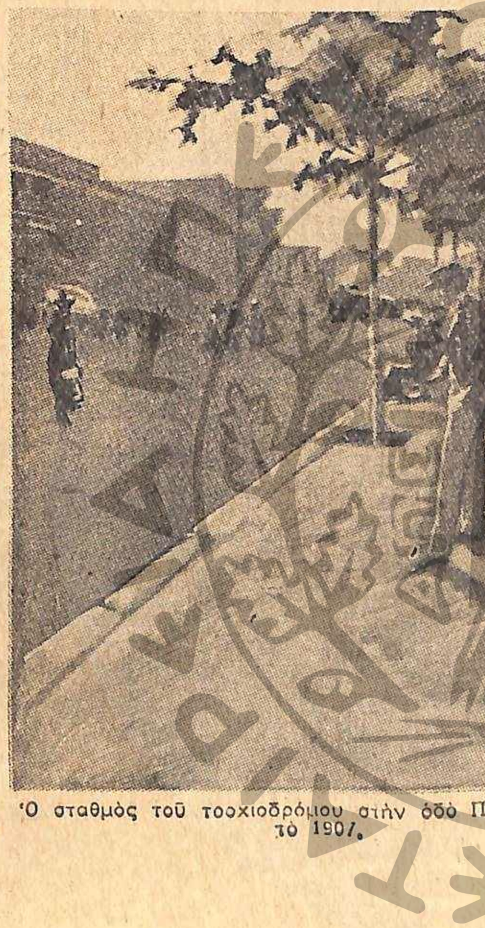

Ὁ σταθμὸς τοῦ τροχιοδρόμου στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου τὸ 1907.

Τὸ ζήτημα ἦλθε στὴ Βουλὴ ὅπου ἔγιναν μακρὲς συζητήσεις κι' ὁ «Ρωμηὸς» τοῦ Σουρῆ ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων γιὰ τὸ θέμα αὐτό:

«Στοῦ τροχιοδρόμου, βλάκα, πα-
(ρευρέθης τὰς ἐκρήξεις,
ποὺ σὲ κινοῦνε νὰ φρίξης;
Ζέοντες ἀτμοὶ λεβήτων δὲν ζε-
(μάτισαν καὶ σένα
καὶ στὸ σπίτι σου μὲ μοῦτρα δὲν
(σὲ πήγανε βρασμένα;

★

Ἄκουσα τὰ βογγητὰ τῶν πολυ-
(πληθῶν θυμάτων,
εἶδα ζέοντας ἀτμοὺς κι' ἕνα πλῆ-
(θος ἐγκαυμάτων,
καὶ μ' ἐκείνους τοὺς «αὐλοὺς»
(ἔψαλα καθὼς τὸν Πᾶνα
τὴν πατρίδα τῶν Ρωμηῶν, τῆς ὑ-
(πομονῆς τὴ μάνα».

Ὁ τροχιόδρομος τοῦ Φαλήρου δὲν ἔζησε πολλὰ χρόνια μετὰ τὴν ἔκρηξί του. Ὁ κόσμος τὸν ἐφοβήθηκε καὶ τὸν ἀπόφευγε.

Ἔρημος κι' ἐγκαταλελειμμένος ἔπαυσε κάποια μέρα ν' ἀκούγεται μὲ τὰ συνεχῆ σφυρίγματά του καὶ τὸ θόρυβο, ποὺ ἔκανε ἀνεβαίνοντας τὸν ἀνήφορο ἡ ἐπικίνδυνη μηχανή του.

Στὴ θέσι του μπῆκε τὸ ἠλεκτρικὸ τρὰμ, ποὺ ἀντικατέστησε — μετὰ τὸ 1908 — τὸν ἱπποσιδηρόδρομο σὲ ὅλες τὶς γραμμὲς τῆς πρωτεύουσας.

Καὶ τὰ τέσσερα μεταφορικὰ μέσα τῆς Ἀθήνας τοῦ 1907 — ἁμάξια, τρὰμ μὲ ἄλογα, τὸ «θηρίο τῆς Κηφισιᾶς» καὶ ὁ τροχιόδρομος — ἀνήκουν ἀπὸ ἐτῶν στὴν ἱστορία.

Δὲν πρόκειται, βέβαια, νὰ θρηνήσωμε τὴν ἀπώλειά τους.

ΕΠΑΜΕΙΝ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ αἰνιγματικὸς Μάρλον Μπράντο

ΘΑ ΓΙΝΗ ΠΑΠΑΣ ὁ Μάρλον Μπράντο!

Πῶς ὁ δημοφιλὴς στὰρ πῆρε τὴν ἀπίστευτη αὐτὴ ἀπόφασι

Κανένας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου — ἐκτός, παλαιότερα, ἀπὸ τὴ Γκρέτα Γκάρμπο — δὲν ὑπῆρξε τόσο αἰνιγματικὸς καὶ τόσο «βαθὺς» στὸν ψυχικό του κόσμο, ὅσο ὁ Μάρλον Μπράντο, τὸ «τρομερὸ παιδὶ» τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ συμπεριφορά του στάθηκε πάντα παράξενη. Οἱ σκέψεις του κι' οἱ πραγματικές του ἐπιδιώξεις, ἔμειναν κάθε φορὰ τυλιγμένες μέσα σ' ἕνα πέπλο μυστηρίου.

Ἀλλὰ ποτὲ ἄλλοτε ὁ Μάρλον Μπράντο δὲ φάνηκε τόσο κλειστὸς στὸν ἑαυτό του, ὅσο ὅταν ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία, ὅπου εἶχε γυρίσει μαζὶ μὲ τὸν Γκλὲν Φὸρντ τὸ τελευταῖο του φίλμ, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Τὸ αὐγουστιάτικο φεγγάρι». Οἱ φίλοι του κι' οἱ δημοσιογράφοι, ποὺ τὸν πλησίασαν, τὸν βρῆκαν πιὸ σιωπηλό, πιὸ βυθισμένο στὶς σκέψεις του, λιγώτερο κοσμικὸ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Οἱ συνάδελφοί του, ποὺ εἶχαν κάνει μαζί του στὴν Ἄπω Ἀνατολή, βεβαίωσαν πὼς πραγματικὰ εἶχαν παρατηρήσει μιὰ ἀπίστευτη μεταβολὴ πάνω του σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς τους ἐκεῖ.

Φυσικά, ὁ Μάρλον Μπράντο, ποὺ ποτὲ δὲ λέει τί σκέπτεται καὶ τί ἐπιδιώκει, δὲν τοὺς εἶχε κάνει καμμιὰ ἐξομολόγησι, ἀλλὰ δὲ δυσκολεύτηκαν νὰ καταλάβουν πὼς ἡ πάντα ἀνήσυχη ἰδιοσυγκρασία του εἶχε ἠρεμήσει καὶ πὼς ἡ θρησκεία ἦταν ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἀπρόοπτης «ἐξημερώσεώς» του. Ὁ δύστροπος κι' ἀτίθασσος χαραχτήρας του, ὁ γεμᾶτος παραξενιὲς καὶ ξεσπάσματα, εἶχε γίνει ἀγνώριστος. Τὸ μόνο, ποὺ ὑπῆρχε ἀκόμα ἀπὸ τὸν παλιὸ Μάρλον Μπράντο, ἦταν ἡ συνήθειά του νὰ μὴν ἀνοίγη σὲ κανένα τὴν καρδιά του καὶ νὰ μὴν κάνη ἀποκαλύψεις γιὰ τὸ τί συνέβαινε μέσα στὴν ψυχή του.

Πραγματικά, αὐτὴ ἡ μεταβολὴ ἀποδείχτηκε πὼς δὲν ἦταν κάτι τὸ προσωρινὸ κι' ἀπὸ τότε ὡς σήμερα ὁ μεγάλος Ἀμερικανὸς ἠθοποιὸς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὄχι πιὰ ὁ σκληρὸς καὶ «στριμμένος» τύπος ποὺ ἀνέκαθεν ἦταν, ἀλλὰ πρᾶος, γεμᾶτος καταδεχτικότητα καὶ καλωσύνη.

Στὸ Χόλλυγουντ δὲν ἔμεινε παρὰ δυὸ-τρεῖς βδομάδες κι' ὕστερα ξανάφυγε. Ἡ ἑταιρεία Γουώρνερ Μπρὸς τοῦ πρόσφερε τὸ ρόλο τοῦ πρωταγωνιστοῦ σ' ἕνα ἄλλο φίλμ, ποὺ «γυρίστηκε» ἤδη κι' αὐτὸ στὴν Ἰαπωνία καὶ ἔχει τὸν τίτλο «Σαγιονάρα». Ἔφυγε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, πρὶν προφτάσουν νὰ καταλάβουν τί ἀκριβῶς τοῦ εἶχε συμβῆ καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ συντομη παραμονη στὴν Εὐρώπη, βρέθηκε πάλι στὴ Χώρα τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Δὲν εἶχε, ὅμως, παρὰ λίγες μέρες στὴν Ἰαπωνία, ὅταν ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ μιὰ ἀπίστευτη εἴδησι, ποὺ προκάλεσε γενικὴ κατάπληξι. Ὁ Μάρλον Μπράντο, λύνοντας τὴ σιωπή του, εἶχε ἐκμυστηρευτῆ σὲ κάποιο συνάδελφό του, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ «γυρίζουν» μαζί του τὸ καινούργιο φίλμ, ὅτι, μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ταινία, θὰ ἐγκαταλείψη ὁριστικὰ τὸν κινηματογράφο γιὰ νὰ κάνη ἕνα ἀπὸ τὰ ἑξῆς τρία πράγματα: νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὴ φιλοσοφία, νὰ ἱδρύση καὶ νὰ διευθύνη φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα μὲ τὴν τεράστια περιουσία του ἢ νὰ γίνη... παπᾶς!

— Ὁ κινηματογράφος, εἶπε ὁ Μάρλον Μπράντο στὴν ἐξομολόγησί του αὐτή, εἶναι γιὰ μένα κάτι ποὺ ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν τὸ πίστεψα γιὰ ἀληθινὴ τέχνη. Ποτὲ δὲν αἰχμαλώτισε τὴν καρδιά μου καὶ δὲν παρασύρθηκα οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὴ δόξα ποὺ μοῦ πρόσφερε, γιὰ νὰ νομίσω, ὅτι ἄξιζε νὰ τοῦ ἀφιερώσω τὸν ἑαυτό μου. Μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀσημότητα καὶ τὴ φτώχεια, ἀλλὰ κατάλαβα τώρα τελευταῖα πὼς τὸ κέρδος γιὰ μένα ἦταν μικρό. Μονάχα ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο εἶναι ποὺ ἀξίζει σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Κι' ἀποφάσισα ν' ἀφοσιωθῶ σ' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Μετὰ τὴν εἴδησι αὐτή, ποὺ φάνηκε ἀπίστευτη στοὺς πολλούς, ὅσοι γνωρίζουν καλὰ τὸν Μάρλον Μπράντο, θυμήθηκαν ὡρισμένα πράγματα ἀπὸ τὴ ζωή του, ποὺ ἐξηγοῦν τὴν ἀπόφασι ποὺ πῆρε. Πραγματικά, ὁ μεγάλος ἠθοποιὸς δὲν ἔφτασε σ' αὐτὴ ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ ψυχικὴ κρίσι, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ μιὰ φυσικὴ κι' ἀναπόφευκτη κατάληξι, ποὺ ἁπλῶς καθυστέρησε μὲ τὸ διάλειμμα τῆς καλλιτεχνικῆς του σταδιοδρομίας.

Ὡρισμένοι παιδικοί του φίλοι θυμήθηκαν ἔτσι, ὅτι ὁ Μάρλον Μπράντο, ὅταν ἔβγαλε τὸ Γυμνάσιο, εἶχε πῆ στὸν πατέρα του, ὅτι θὰ γραφόταν σὲ μιὰ ἱερατικὴ σχολή. Καὶ μονάχα ὅταν ὁ πατέρας του ἐξάντλησε ὅλα του τὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὸν ἔπεισε, ὅτι μποροῦσε νὰ φανῆ ἐξ ἴσου χρήσιμος στοὺς ἀνθρώπους, ἂν γινόταν ἕνας σοβαρὸς ἠθοποιός, ὁ Μάρλον Μπράντο, ποὺ ἔνοιωθε κλίσι καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, ἀποφάσισε νὰ γραφτῆ σὲ μιὰ δραματικὴ σχολή.

Ἕνας ἄλλος παιδικὸς φίλος του θυμήθηκε ἐπίσης, ὅτι μιὰ μέρα στὸ σχολεῖο εἶχε κάνει μαύρους στὸ ξύλο δυὸ μικροὺς συμμαθητές του, ποὺ σκότωναν μυρμήγκια καὶ δὲ θέλησαν νὰ τὸν ἀκούσουν, ὅταν τοὺς εἶπε πὼς καὶ τὰ μυρμήγκια ἔχουν δικαίωμα στὴ ζωή...

Ἐξ ἄλλου, ἔγινε γνωστὸ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, πὼς ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε πλούσιος, ἔχει ξοδέψει μεγάλα ποσὰ σὲ κρυφὲς πράξεις φιλανθρωπίας καί, καθὼς μάλιστα ἀνέφερε ἕνας παραγωγὸς τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ εἶχε συνδεθῆ ἄλλοτε στενὰ μαζί του, «ἡ περιουσία του θἄπρεπε νἆταν περίπου διπλάσια, ἂν τοῦ ἔλειπε αὐτὸ τὸ ὡραῖο...ἐλάττωμα».

Τέλος, τώρα ἐξηγεῖται γιατί ὁ Μάρλον Μπράντο, σὲ μιὰ συνέντευξι ποὺ εἶχε δώσει πέρυσι στὴν τηλεόρασι, ἀπάντησε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θαυμάζει περισσότερο στὸν κόσμο ἀπὸ κάθε ἄλλον, εἶναι ὁ διάσημος θεολόγος, γιατρός, φιλόσοφος καὶ φιλάνθρωπος Ἀλμπὲρ Σβάϊτσερ, ποὺ διατηρεῖ ἕνα λεπροκομεῖο στὴν Κεντρικὴ Ἀφρική.

✿ ✿

Οἰκογενειακὴ σκωληκοειδῖτις

Κάποιος Ἀμερικανὸς ἀστυνομικός, ὀνόματι Λόβλες, στὸ Νόρθριτζ τῆς Καλιφορνίας, εἶχε πέντε κόρες. Ὅλες τους, λοιπόν, ἔκαμαν τελευταίως ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, σὲ διάστημα 14 ἡμερῶν. Ὅταν βγῆκε κι' ἡ τελευταία ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, μπῆκε ὁ πατέρας, γιὰ νὰ ὑποβληθῆ κι' αὐτὸς στὴν ἴδια ἐγχείρησι!

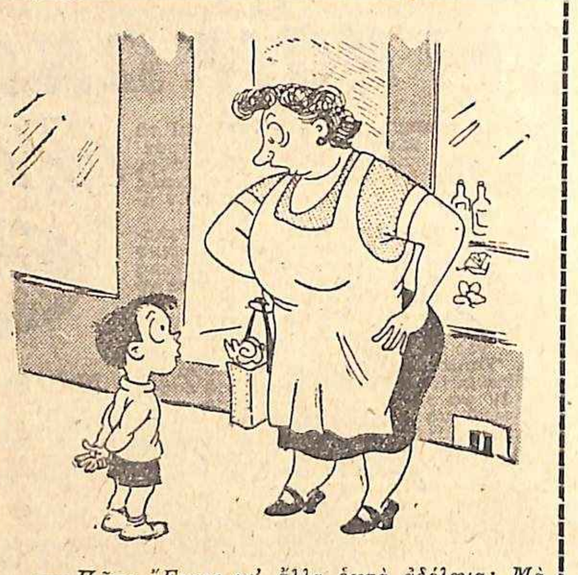

— Πῶς; Ἔχεις κι' ἄλλα ἑφτὰ ἀδέλφια; Μὰ τόσα παιδιὰ κοστίζουν ἕνα σωρὸ λεφτά.
— Μὰ δὲν τ' ἀγοράσαμε... Τἄφτιαξε μόνη της ἡ μαμᾶ!..

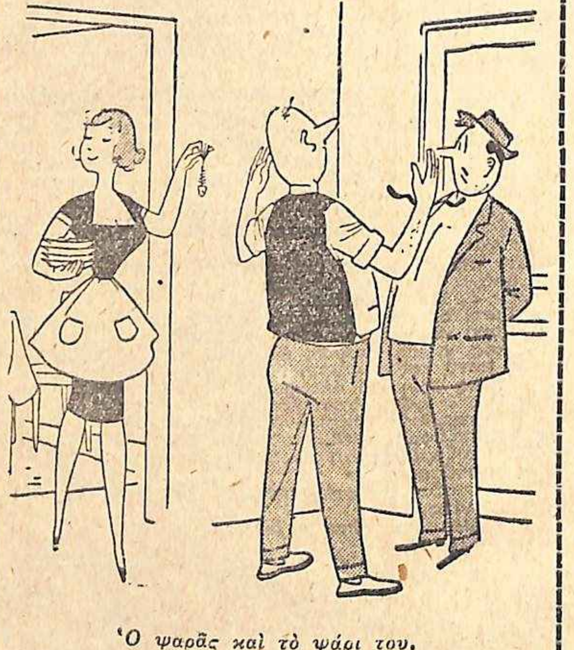

Ὁ ψαρᾶς καὶ τὸ ψάρι του.

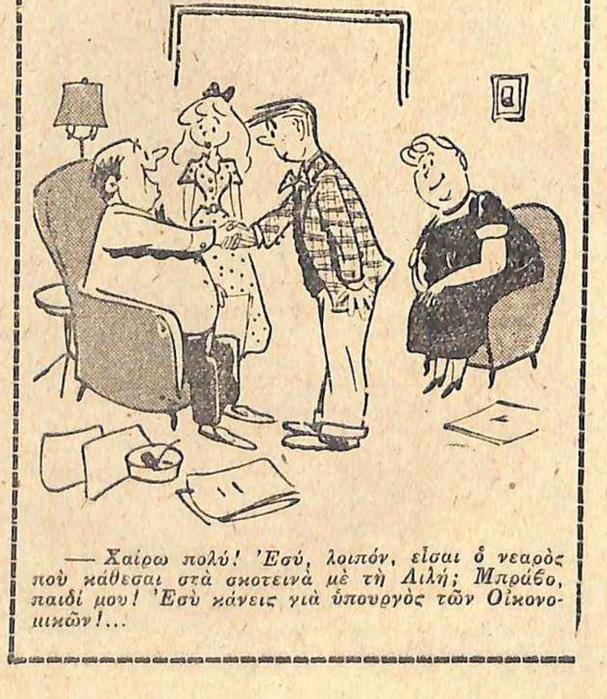

— Χαίρω πολύ! Ἐσύ, λοιπόν, εἶσαι ὁ νεαρὸς ποὺ κάθεσαι στὰ σκοτεινὰ μὲ τὴ Λιλή; Μπράβο, παιδί μου! Ἐσὺ κάνεις γιὰ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν!...

Ἑλληνικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἄλκη Αὐγερινοῦ

Πονεμένη ἀγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ρέα ἔγραψε τοῦ γιατροῦ ὅτι θὰ γύριζε στὴν Ἑλλάδα καὶ συμφώνησε μαζί του νὰ πάρη κι' ἐκεῖνος τὸ ἴδιο καράβι. Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἡ Ρέα τότε μπῆκε κρυφὰ στὴν καμπίνα του κι' ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τοῦ φύτεψε δυὸ σφαῖρες στὸ κεφάλι, μὲ τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε ἀγοράσει στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐπειτα, ἔφυγε πάλι κρυφὰ καὶ ξαναγύρισε στὴν καμπίνα της, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ ἡ Ροζαλία...

20ον

Εἶχε ρίγη. Σκεπάστηκε καλά. Κι' ἄφησε μονάχα ἔξω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα ἕνα ζευγάρι ἔξαλλα μάτια.

«Τώρα — συλλογιζότανε μ' ἕνα εἶδος ἱκανοποιήσεως, σχεδὸν γαλήνης — ὅλα τελείωσαν πιά. Κανένα ἐμπόδιο δὲν ὑπάρχει νὰ γυρίση ὁ βασανισμένος καὶ πονεμένος πατερούλης μου κοντὰ στὴ γελασμένη καὶ δυστυχισμένη μητέρα μου. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ καθαρίσω αὐτὴ τὴν κατάστασι· κι' ἐγὼ τὴν καθάρισα!... Ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ «αὐτὸ τὸ τέρας» — ὅπως λέει ὁ πατέρας τὸ Ντόλη — καὶ τιμωρήθηκε μὲ τὸ χέρι μου... Ἔτσι ἤτανε σωστὸ νὰ γίνη· αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ κάνη οὔτε ὁ πατέρας, οὔτε ἡ μητέρα... δὲν ἔχουνε χρόνια μπροστά τους, νὰ δώσουνε στὴ φυλακή... Ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι νέα... Πόσο θὰ μὲ καταδικάσουν: Δέκα, δεκαπέντε χρόνια;... Ἔχω τόσα μπροστά μου!...».

Δὲ μετανοοῦσε γιὰ τὴν πρᾶξι της... Ἡ ἀποκάλυψι τοῦ Φάνη τὸν εἶχε διώξει τέλεια ἀπὸ τὴν καρδιά της... Καὶ δὲ φοβότανε τὶς συνέπειες... Δὲ σκεφτότανε, μάλιστα, νὰ κρύψη τὸ ἔγκλημά της... Ν' ἀφίση τὶς ἀρχὲς νὰ ψάχνουν γιὰ τὸν ἔνοχο... Ἤθελε νὰ παρουσιαστῆ μονάχη της καὶ νὰ πῆ:

— Ἐγὼ τὸν σκότωσα... Εἶχε δημιουργήσει αὐτὸ κι' αὐτὸ τὸ δρᾶμα στὸ σπίτι μας... Καὶ δὲν τοὖφτασε... Τύλιξε στὰ δίχτυα του κι' ἐμένα... ποὺ δὲν ἤξερα τίποτα ἀπὸ τὶς προηγούμενες ἱστορίες ποὺ εἶχε φτιάξει... κι' αὐτὴ τὴ νύχτα, στὴν καμπίνα του, θέλησε νὰ μὲ βιάση...

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, συχωροῦσε στὸν ἑαυτό της νὰ πῆ κι' ἕνα ψέμμα... ὅταν θὰ τὴ ρωτοῦσαν πῶς βρέθηκε τὸ πιστόλι:

— Αὐτὸ ἤτανε δικό του — θ' ἀπαντοῦσε — τὸ εἶχε γιὰ νὰ μὲ φοβερίση νὰ ὑποκύψω, ἀλλὰ μπόρεσα νὰ τοῦ τὸ πάρω καὶ ν' ἀμυνθῶ...

Ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἀπίστευτο, ἡ Ρέα μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ, κρατῶντας τὸ τσαντάκι σὰ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της. Κοιμήθηκε βαρειά, βυθισμένη σ' ἐφιάλτη. Φτάνοντας, λέει, στὸν Πειραιᾶ, ὁ Ντόλης εἶχε σηκωθῆ· εἶχε πλύνει τὴν πληγή του, εἶχε ντυθῆ ἐπίσημα καὶ εἶχε βγῆ στὸ σαλόνι ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξέταζαν τὶς ταυτότητες τῶν ἐπιβατῶν. Καὶ τὴν ὥρα, λέει, ποὺ εἶχαν θεωρήσει τὰ χαρτιά της καὶ ἔφυγε νὰ περάση, γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ καράβι, ὁ γιατρὸς φώναξε:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ φόνισσα... αὐτὴ μὲ χτύπησε μὲ τὸ πιστόλι... Πιάστε τη!...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ρίχτηκαν καταπάνω της. Καὶ τὴν ὥρα, ποὺ τὴν ἅρπαζαν, ξύπνησε, μ' ἕνα στεφάνι στὸ μέτωπο, ἀπὸ παγωμένον ἱδρῶτα. Ἀνοίγοντας τὰ μάτια, εἶδε τὴ Ροζαλία ντυμένη, ὄρθια, πούρριχνε, κοντὰ στὴν τουαλέττα, λίγη κολώνια στὰ χέρια της:

— Σήκω, παιδί μου — τῆς εἶπε — νὰ συγυριστῆς... Πλησιάζουμε στὸν Πειραιᾶ...

— Ἀλήθεια;... — ἔκαμε ἡ Ρέα κι' ἀνασηκώθηκε.

— Μά, βέβαια... Κοιμήθηκες ἀργά, φαίνεται... Δὲ μοῦ λές, ποῦ ἤσουνα τὴ νύχτα; Δυὸ φορὲς ἄνοιξα τὰ μάτια μου... καὶ δὲ σὲ εἶδα στὴν κουκέτα σου...

— Δὲν εἶχα ὕπνο... Ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα... Ἤτανε μιὰ νύχτα μαγεία...

— Μὰ ἤσουνα κρυωμένη... Καὶ εἶχα ὑποσχεθῆ στὴ μητέρα σου νὰ σὲ προσέχω...

Ἡ Ρέα σηκώθηκε, ἑτοιμάστηκε γοργά, ἔφτιαξε τὰ πράγματά της καὶ κατέβηκε μὲ τὴ Ροζαλία στὸ ἑστιατόριο νὰ πάρουν τὸ πρωϊνό τους. Στὴ Ροζαλία ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ χαλασμένη ὄψι τῆς Ρέας. Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της εἶχε πάρει ἕναν τόνο παράξενης καὶ κουρασμένης ὡριμότητας. Ἦταν ἀφηρημένη ὁλοένα κι' ἔτρωγε μ' ἕναν τρόπο μηχανικό, ποὺ προξενοῦσε στὴ Ροζαλία λύπη κι' ἀνησυχία.

— Γιὰ δός μου τὸ χέρι σου — τῆς εἶπε κάποια στιγμή.

Ἡ Ρέα τῆς τὄδωσε, ἡ Ροζαλία κύτταξε τὸ σφυγμό της.

— Μὰ ἐσύ, παιδί μου—τῆς φώναξε — ἔχεις πυρετό... καὶ γύρω στὰ σαράντα!

Τῆς ἔδωσε μιὰ ἀσπιρίνη καὶ τὴ ρώτησε μὲ μητρικὴ τρυφερότητα:

— Τί ἔχεις; Τί αἰσθάνεσαι;...

— Μιὰ ἀδιαθεσία... Δὲν εἶναι τίποτα...

Καὶ πῆρε ἕνα ὕφος ἀδιαπέραστο. Παρατηροῦσε, ὅτι αὐτὸ τὸ φριχτὸ μυστικό, ποὺ κρατοῦσε ἀπέναντι τῆς Ροζαλίας, τὴν ὥπλιζε μὲ μιὰ δύναμι φοβερή, μιὰ ὑπεροχὴ πάνω της καὶ πάνω σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Τὴν ἴδια περίεργη ὑπεροχὴ ἔνοιωθε κι' ἀπέναντι τῆς μητέρας της, ὅταν φτάσανε στὸν Πειραιᾶ. Ἡ Ρένα ἀνέβηκε δακρυσμένη, τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε, τὴ βοήθησε νὰ περάση ἀπὸ τὴ θεώρησι τῶν διαβατηρίων, φρόντισε νὰ κατεβάσουν τὰ πράγματα τῆς Ροζαλίας, τὴν πῆρε κι' αὐτὴ στὸ ἁμάξι της καὶ τὴν ἄφησε στὴν Ἀθήνα, στὸ σπίτι της, μὲ φιλιὰ καὶ μ' αὐτὴ τὴ φράσι:

— Ἀφοῦ δῆς, μερικὲς μέρες, τὸν ἄντρα σου, σὲ περιμένω στὸ χτῆμα. Ἀλλὰ κύτταξε νὰ πάρης ἄδεια γιὰ δυό-τρεῖς βδομάδες...

Βιαζότανε ἡ Ρένα νὰ μείνη μονάχη μὲ τὴν κόρη της. Ὥσπου νὰ φτάσουν μὲ τὴν κούρσα στὸ χτῆμα τους, εἶχαν ὡς τρεῖς ὧρες καιρὸ νὰ τὰ ποῦνε. Καὶ οἱ ἐρωτήσεις ποὺ ἤθελε νὰ κάμη στὴ Ρέα, ἤτανε τόσο πολλές, ποὺ τὴν πνίγανε καθὼς ἀνέβαιναν ὅλες μαζὶ στὸ στόμα της:

— Μοῦ γυρίζεις ἄρρωστη... Καῖς...τί ἔχεις;...

— Νομίζω πὼς κρύωσα λιγάκι... Δὲν εἶναι τίποτα...

— Καὶ τὸ ὕφος σου τὸ βρίσκω παράξενο... Ἔτρεξε τίποτα ἐκεῖ κάτω; Πῶς πέρασες;...

— Θαυμάσια...Μὲ καταπεριποιήθηκαν...

— Ἀλλὰ τότε;... Γιατί εἶσαι ἔτσι;

— Πῶς εἶμαι;

— Δὲν ξέρω... Σὲ βρίσκω λίγο ἀλλόκοτη... καὶ πολὺ κουρασμένη...

— Τὸ ταξίδι — ἔκαμε ἡ Ρέα αἰνιγματικά.

— Μήπως πῆρε τὸ μάτι σου πουθενά, παιδί μου, τὸ γιατρὸ Βλαντῆ;

Ἡ Ρέα ἀνατρίχιασε, ρίγησε τόσο δυνατά, ποὺ τὸ ρῖγος ἔγινε αἰσθητό.

— Ὄχι — εἶπε μ' ἀλλαγμένη φωνὴ — ἀλλὰ γιατί ρωτᾶς;

— Γιατὶ ἐδῶ ἤτανε μιὰ διάδοσι, ὅτι εἶχε φύγει γιὰ τὴν Αἴγυπτο...

— Δὲν τὸν εἶδα — ἔκαμε ἡ Ρέα — δὲ φάνηκε πουθενά...

— Μὰ ἡ κούρσα του, παιδί μου, μ' ἕνα σωφὲρ τῆς δικῆς μας πιάτσας, ἤτανε στὸ κρηπίδωμα, μπροστὰ στὸ βαπόρι...καὶ τὸν περίμενε... Ἀπορῶ πῶς δὲν τὴν εἶδες...

— Δὲν τὴν εἶδα — εἶπε κοφτὰ ἡ Ρένα.

— Περίεργο... Καὶ αὐτὸ ξέρεις τί σημαίνει...

— Δὲν ξέρω...

— Ἁπλούστατα: Ὅτι ταξίδευε μαζί σας...

— Δὲν φαντάζομαι — ἔκαμ' ἡ Ρέα, μὲ φωνὴ κομμένη — πάντως, ἂν ταξίδευε — πρόσθεσε, μὲ ὕφος παράξενο — θἄκανε πολὺ μακρυνὸ ταξίδι...

Ἡ Ρένα παραξενεύτηκε: Τί ἤθελε νὰ πῆ ἡ κόρη της. Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε περίεργα:

— Τί ἐννοεῖς;

— Τίποτα — εἶπε ἡ νέα.

— Παραμιλᾶς;

— Βλέπετε μπροστά σας, μητέρα — ἔκαμε ἡ Ρέα κοφτὰ — εἴμαστε στὶς στροφές.

Ἡ Ρένα ἔβαλε προσοχὴ στὸ τιμόνι. Ἡ Ρέα ρώτησε, μετὰ μιὰ σιωπὴ σχετικὰ μεγάλη:

— Ἂν χανότ[illegible] ξαφνικά, μητέρα, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, θὰ σᾶς λυποῦσε πάρα πολύ;

Ἡ Ρένα ξαφνιάστηκε:

— Μὰ τί ἐρώτησι εἶν' αὐτή: Λυπᾶται κανεὶς γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πεθαίνει... Ἀλλὰ νὰ λυπηθῶ πάρα πολύ...γιατί;...

— Θὰ σᾶς λυποῦσε, θέλω νὰ πῶ — ἐπίμενε ἡ Ρέα — ὁ χαμός του, ὅπως ἡ ἐξαφάνισι τοῦ πατέρα;...

— Δὲν εἶσαι καλά, παιδί μου — ξέσπασε γεμάτη ἀγανάκτησι ἡ ἄλλη — τί ἐρωτήσεις εἶν' αὐτές, ποὺ κάνεις σήμερα; Τί σχέσι ἔχει ὁ γιατρὸς Βλαντῆς μὲ τό... μακαρίτη τὸν πατέρα σου;

— Ὁ πατέρας μου δὲν εἶναι μακαρίτης... μπορεῖ ὁ Ντόλης νὰ εἶναι μακαρίτης... ἀλλὰ σᾶς ἔχω πῆ τόσες φορές, ὅτι ὁ πατέρας μου ζῆ... καὶ μιὰ μέρα θὰ ρθῆ κοντά μας...

— Καλά... αὐτὰ μοῦ τἄχεις πῆ πολλὲς φορὲς καὶ τὰ ξέρω... Γιατὶ μὲ ρώτησες ἂν θὰ μὲ λυπήση ὁ χαμὸς τοῦ Βλαντῆ... αὐτὸ δὲ μοῦ ἐξήγησες — ἔκαμε ξαναμμένη ἡ Ρένα.

— Γιατὶ μιὰ φορά, μαμᾶ, αὐτὸς ἤτανε φίλος τοῦ σπιτιοῦ... σχετιζόσαστε πολύ... δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ὤ, ναί, στὴν ἀρχή... πᾶνε χρόνια...

Ἐνσταντανὲ

Δὲν εἶχε νόημα...

Ὁ νεαρὸς Γοπτίδης, ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονη πολιορκία, ἔπεισε ἐπὶ τέλους τὴ δεσποινίδα Σεμνοτυφίδου νὰ κάνουν μιὰ βόλτα μὲ τὸ αὐτοκίνητό του.

— Θὰ περάσουμε πολὺ ὄμορφα! τῆς ὑπόσχεται χαμογελῶντας πονηρά.

Κι' ἐκείνη, κοκκινίζοντας τοῦ ἀποκρίνεται:

— Τὸ ἐλπίζω...

Μὰ δὲν εἶχαν προχωρήσει πέρα ἀπὸ τὴ μισὴ τῆς λεωφόρου Συγγροῦ, ὅταν ἡ Σεμνοτυφίδου γυρίζει καὶ τοῦ λέει:

— Ξέρεις; Δέχτηκα νὰ βγοῦμε μαζὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ μοῦ φερθῆς σὰν καλὸς φίλος...

— Ὡραῖα... ξεροκαταπίνει ὁ Γοπτίδης.

— Ἐπίσης ἔχω νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν μ' ἀρέσει καθόλου τὸ φλέρτ... συνεχίζει αὐστηρὰ ἡ Σεμνοτυφίδου.

— Χμ!... ξεροβήχει τώρα ὁ Γοπτίδης.

— Καὶ μὴ προσπαθήσης νὰ μὲ φιλήσης, γιατὶ θὰ θυμώσω πολύ! Καὶ τώρα ποὺ ἐξηγηθήκαμε, πές μου ποῦ πᾶμε;

Κι' ἐκεῖνος τότε τῆς ἀποκρίνεται:

— Γυρίζουμε πίσω!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Δὲν θὰ ἤτανε φυσικό, λοιπόν, νὰ λυπηθῆτε, ἂν χανότανε...

Ἡ Ρένα κύτταζε τὴν κόρη της περίεργα, μὲ κάποια ζωηρὴ ἔκπληξι, ποὺ δὲ μποροῦσε κι' ἡ ἴδια νὰ τὴν ἐξηγήση...

Ὅταν ἔφτασαν στὸ ἀρχοντοχωριάτικο σπίτι τοῦ κτήματος, ποὺ θάμεναν τώρα μαζὶ (ἡ Ρένα εἶχε πολὺ ἐπιθυμήσει τὴ Ρέα) τὴν παρακολούθησε ποὺ χάθηκε σχεδὸν ἀμέσως στὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας. Τὴν παρακολούθησε, ποὺ ἀναζητοῦσε ἐπίμονα τὴ Χαρίκλεια καὶ πού, ὅταν τὴ βρῆκε, τὴν ξεμονάχιασε πρὸς τὸ μέρος τοῦ πάρκου καὶ εἶχε μαζί της ἀτελείωτη κουβέντα μὲ ζωηρὲς χειρονομίες.. Τί μποροῦσαν νὰ λένε τόση ὥρα;'Η Ρένα θἄθελε νὰ γλυστρήση ἀπαρατήρητη καὶ ν' ἀκούση μὲ τ' αὐτιά της... Ἀλλὰ φοβήθηκε μὴ γίνη ἀντιληπτὴ καὶ δὲν ἤθελε νὰ δώση στὴ Ρέα τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὴν κατασκοπεύει.

Ἡ νέα δὲν ξεχνοῦσε τὰ λόγια τοῦ πατέρα της γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς Ρένας καὶ ὅτι ἡ Χαρίκλεια ἤξερε τὰ πάντα. Διψοῦσε, λοιπόν, νὰ μάθη ἀπὸ τὸ στόμα της πῶς εἴχανε γίνει τὰ πράματα. Ἤθελε ν' ἀκούση, πρὸ πάντων, γιὰ τὶς σχέσεις τῆς μητέρας της μὲ τὸ γιατρὸ Βλαντῆ, γιατὶ μέσα της ἔννοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ μάθη ὅσα περισσότερα ἐπιβαρυντικὰ μποροῦσε γιὰ τὸ χαρακτῆρα του, γιὰ νὰ δικαιωθῆ μέσα της γιὰ τὸ φόνο του.

— Ὁ πατέρας ζῆ... καὶ θἄρθη... θἄρθη ἐδῶ ὅπου καὶ νἆναι...— εἶπε ἀπότομα στὴ Χαρίκλεια, μόλις φτάσανε στὸ πάρκο καὶ χάθηκαν πίσω ἀπὸ τὸ βαθυπράσινο παραπέτασμα τῶν ψηλῶν θάμνων.

Ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια ἔμεινε ἀποσβολωμένη:

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρετε, δεσποινίς;...

— Θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως...—ἔκαμε ἡ Ρέα, σὲ ταραχὴ—ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ ὁρκιστῆς ὅτι δὲν θὰ πῆς σὲ κανένα τίποτα, πρὸ πάντων στὴ μητέρα...

— Σοῦ ὁρκίζομαι στὰ κόκκαλα τῆς μάνας μου—εἶπε κλαψιάρικα ἡ Χαρίκλεια...

— Τὸν εἶδα...—βεβαίωσε μὲ λάμψι ἔξαλλη στὰ μάτια ἡ νέα.

— Τὸν εἶδες καὶ τοῦ μίλησες καὶ σοῦ μίλησε;

— Ναί.., ὅπως μιλάω μὲ σένα τώρα...

Ἡ Χαρίκλεια ἔκαμε τὸ σταυρό της.

— Ἂς ἔχη δόξα ὁ Παντοδύναμος...

— Κι' ἀπόδειξι — συνέχισε ἡ Ρέα — ὅτι τὸν εἶδα καὶ τοῦ μίλησα... εἶναι αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπε: Ὅτι ἐσὺ τὰ ξέρεις ὅλα!...

— Ποιὰ ὅλα; — ρώτησε, τρέμοντας ἡ γρηά.

— Αὐτὰ ποὺ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἐξαφανιστῆ... Τὶς σχέσεις ποὺ εἶχε ἡ μητέρα μου μὲ τὸ γιατρὸ Βλαντῆ...

Ἡ γρηὰ κατατρόμαξε, ἀκούγοντας τὴ Ρέα νὰ ξεσκεπάζη τὸ μυστικὸ ποὺ εἶχε κρατήσει ἐπὶ τόσα χρόνια.

— Γιὰ τὸ Θεό, δεσποινὶς—παρακάλεσε κλαψιάρικα— νὰ μὴ μάθη ἡ μητέρα σας ποτὲ ὅτι ἐγὼ ξέρω αὐτὰ τὰ πράματα, ὅτι ἐγὼ τὰ εἶπα στὸν πατέρα σας!... Εἶμαι χαμένη!... Δὲ θὰ μὲ διώξη μονάχα ἀπὸ τὸ κτῆμα στὴ στιγμή, τώρα, ποὺ δὲ μπορῶ πιὰ νὰ δουλέψω, παρὰ καὶ θὰ βάλη νὰ μὲ σκοτώσουν...

— Ἔννοια σου—τὴν καθησύχασε ἡ Ρέα —δὲ θὰ μάθη ποτὲ τίποτα γιὰ σένα. Μὰ κι' ἂν μάθαινε, δὲ θὰ τὴν ἄφηνα ποτὲ νὰ σοῦ κάνη κακό... Μίλα, λοιπόν, ἐλεύθερα.. Θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα!...

— Εἶχε παλέψει γιὰ νὰ τὴν καταφέρη ὁ παλιάνθρωπος... Κι' ἐκείνη, στὴν ἀρχή, δὲν τὸν ἤθελε.. μὰ ὕστερα ξετρελλάθηκε... Τὸν δεχότανε στὴν κρεβατοκάμαρα ποὺ κοιμότανε μὲ τὸν πατέρα σου... καὶ στὸ ἴδιο κρεβάτι... Τὴν εἶχε ὁλότελα ξελογιάσει. Ὅταν ἔφευγε ὁ πατέρας σου γιὰ δουλειὲς στὴν Ἀθήνα... αὐτὸς ἐρχότανε μετὰ τὰ μεσάνυχτα... Ὅταν τοὺς παρακολουθοῦσα, ἔρριχνα ἀλεῦρι μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας κι' ἔβλεπα ὕστερα τ' ἀχνάρια τῶν ποδιῶν τοῦ γιατροῦ ποὺ μπαίνανε καὶ βγαίνανε... Ἐγὼ τὸ φανέρωσα στὸν πατέρα σου κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώση...

— Τοῦ εἶπες πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώση;—ξεφώνισε, ξαφνικά, ἡ Ρέα.

Καὶ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φιλοῦσε σὰν μανιακή...

Ἡ γρηὰ σάστισε:

— Γιατί τ' ἀκοῦς μὲ τόση χαρά;—ρώτησε ἀπλοϊκά.— Δὲν ἤθελε σκότωμα ἕνας τέτοιος παλιάνθρωπος; Ἤτανε μαζὶ στὸ σκολειὸ μὲ τὸν ἀφέντη· ὁ πρῶτος φίλος του καὶ καταχράστηκε τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ εἶχε γιὰ νὰ τοῦ ἀτιμάση τὴ γυναῖκα...

— Σκότωμα!... Σκότωμα!...— ἔκαμε ἡ Ρέα σὰν νὰ παραμιλοῦσε.—Καὶ λοιπὸν ὁ πατέρας τί ἔκανε;...

— Ἐγὼ τὸν ἔκρυψα στὴν ἀποθήκη...ἐγὼ τοὔδωσα τὴν ἐφτάφωτη, ἀμερικάνικη καραμπίνα στὸ χέρι καὶ τὸν εἶδα νὰ χάνεται στὸ σκοτάδι... κι' ἔπειτα τίποτα πιά.... χρόνια καὶ χρόνια!..

Ἡ Ρέα ἄνοιξε τὸ τσαντάκι της καὶ τῆς ἔδωσε, χωρὶς νὰ τὰ μετρήση, ὅσα λεπτὰ εἶχε μέσα.

— Εὐχαριστῶ...—τῆς εἶπε μ' ἔξαλλον ἐνθουσιασμὸ—καὶ νὰ μὴ φοβᾶσαι τίποτα ἀπὸ τὴ μητέρα μου... Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ!...

Ἀλλὰ ἡ Ρένα, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ μακρυὰ τὶς κουβέντες τους φώναξε τὴ Χαρίκλεια, κρυφά, μόλις γύρισε ἀπὸ τὸ πάρκο, γιὰ νὰ τὴ ρωτήση ἔντονα:

— Τί κουβέντες εἴχατε μὲ τὴν κόρη μου;

Ἡ Χαρίκλεια ἄρχισε νὰ τρέμη σύγκορμη.

— Τίποτα, κυρία...

— Πῶς τίποτα; Γιὰ τὸ τίποτα μιλούσατε τόση ὥρα;

— Μάλιστα, κυρία... Θέλει, λέει, νὰ φυτέψη, τὸ Σεπτέμβριο, στὸ πάρκο τριανταφυλλιές.

— Καὶ φιλονεικήσατε γι' αὐτό. . . ἀπὸ τώρα;

— Ὄχι, κυρία... κουβεντιάζαμε ἥσυχα.

Τῆς Ρένας, κάθε ἄλλο τῆς πήγαινε στὸ νοῦ ἀπὸ τὸ πραγματικὸ θέμα τῆς ὁμιλίας τῆς Χαρίκλειας μὲ τὴ Ρέα. Ὁ νοῦς της εἶχε πάει ἀλλοῦ.

— Μήπως σοῦ εἶπε τίποτα γιὰ τὸ γιατρὸ Βλαντῆ;

Ἡ γρηὰ ἔγινε ἄσπρη σὰν χαρτὶ ἀπὸ τὸ φόβο της.

— Ὄχι, κυρία—ἔκαμε τρομαγμένη—τί νὰ μοῦ πῆ γιὰ τὸ γιατρό;...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, φτάνοντας ἡ Ρέα, λαχανιασμένη, μπῆκε στὴ μέση. Παρακολουθοῦσε τὴ Χαρίκλεια, ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὸ πάρκο καὶ εἶδε πὼς ἀνέβηκε στὴ μητέρα της. Εἶχε πάρει τὸ αὐτί της τὴν τελευταία φρᾶσι τῆς Ρένας καὶ τῆς φώναξε:

— Τί νὰ τῆς πῶ γιὰ τὸ γιατρό. μητέρα; Τί ἄλλο παρὰ πὼς ἤθελε σκότωμα;

Ὅλο τὸ αἷμα της ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Εἶχε κατακοκκινίσει, τὰ μάτια της ἄστραφταν καὶ τὰ πτερύγια τῆς μύτης της ἀνοιγόκλειναν σὰν τοῦ μανιακοῦ, πάνω σὲ κρίσι.

— Καλά... πήγαινε!...— πρόσταξε τὴ Χαρίκλεια ἡ Ρένα, κυττάζοντας παράξενα τὴν κόρη της.

Κι' ὅταν ἔφυγε ἡ γρηὰ ἔκλεισε τὴν πόρτα, γιὰ νὰ πῆ στὴ Ρέα:

— Δὲ μοῦ λές, παιδί μου... τί λόγια εἶναι αὐτά; Τί ἔπαθες; Τί ἔχεις; Πῶς μπορεῖς νὰ λές, ὅτι ὁ γιατρὸς θέλει σκότωμα; Καὶ σ' αὐτή, μάλιστα, τὴν ξεμωραμένη γρηά; Γιατί εἶσαι τόσο ἀπερίσκεπτη; Τὸ ξέρεις, πώς, ὅταν ἔλειπες, εἶχε διαδοθῆ ἐδῶ... ὅτι ὁ γιατρὸς σ' ἀκολούθησε στὴν Αἴγυπτο; Δὲν εἶναι, λόγια, λοιπόν, αὐτά, ποὺ μπορεῖ νὰ λές, ὅτι θέλει σκότωμα καὶ μποροῦν νὰ παρεξηγηθοῦν τρομερά. Καὶ τοῦ ἴδιου πῶς θὰ τοῦ φανοῦν, ἂν τύχη καὶ τ' ἀκούση αὔριο, ποὺ θὰ γυρίση.

— Δὲν πρόκειται νὰ γυρίση ποτέ, μητέρα!...—φώναξε μὲ τὸν ἴδιον ἔξαλλο τρόπο, ἡ Ρέα.— Ἔχει φύγει γιὰ πολὺ μακρυνὸ ταξίδι...

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές;... Ἀφοῦ εἶδα τὴν κούρσα του, στὸν Πειραιᾶ, νὰ περιμένη στὸ κρηπίδωμα!

— Ἂς τὴν εἴδατε!—φώναξε ἡ Ρέα—θὰ περιμένη στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα!...

Ἡ ὁμολογία τὴν ἔπνιγε, τῆς ἔκαιγε τὸ λάρυγγα, ἤθελε νὰ ξεσπάση. Μὰ κρατιότανε. Ξαφνικὰ σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα μὲ τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια, μὲ δυνατὰ κλάματα κι' ἀναφυλλητά.

Ἡ Ρένα σάστισε τέλεια. Ἔσκυψε ἀπάνω της ἀλαλιασμένη, βουρκωμένη, λέγοντας:

— Μὰ παιδί μου... παιδάκι μου... τί ἔχεις;... Τί σὲ βασανίζει;... Πές το σὲ μένα, στὴ μανούλα σου... ποὺ σ' ἀγαπάει! Γύρισες τόσο ἀλλοιώτικη ἀπ' ὅ,τι ἔφυγες.. τόσο διαφορετική... Κρύβεις κάποιο μυστικό... Ξεμολογήσου το σὲ μένα!... Θὰ ξαλαφρώσης...

Μὰ ἡ Ρέα δὲν ἀποκρινότανε παρὰ μὲ στεναγμούς. Στὸ τραπέζι δὲν ἔβαλε μπουκιά. Κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι μὲ τὸ κεφάλι κάτω σὰν τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ σηκωθοῦν ποτὲ πιά. Ἐφιάλτες τὴ βασάνιζαν ὣς τὸ πρωΐ. Ἔβλεπε, ὅτι τὸ πλοῖο, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο πῆρε ξαφνικὰ τὸ σχῆμα τεραστίου φερέτρου. Ὅτι στὰ πλάγια φύτρωσαν φουσκωμένες ρόδες· καὶ ὅτι εἶχε ὁρμήσει στὴν ξηρά, μὲ νεκρολούλουδα στὴν πλώρη καὶ σταυροὺς κι' ἑξαπτέρυγα στὴ γέφυρα καὶ μὲ ἀστυνομικοὺς μὲ μεγάλη στολή. Καὶ στὴ μέση ἤταν αὐτή, ἡ Ρέα, ντυμένη στὰ κόκκινα τῆς φωτιᾶς, ἀλλὰ δεμένη μὲ ναυτικὴ ἀλυσίδα στὸ τιμόνι, ποὺ καθὼς τὸ γύριζε ὁ τιμονιέρης τραβοῦσε τὴν ἀλυσίδα κι' ἔφερνε τὸ λαιμό της κοντὰ στὸ στρόφαλο, λὲς καὶ ἤθελε νὰ τὴν στραγγαλίση. Κι' αὐτή, λέει, φώναζε κάθε τόσο:

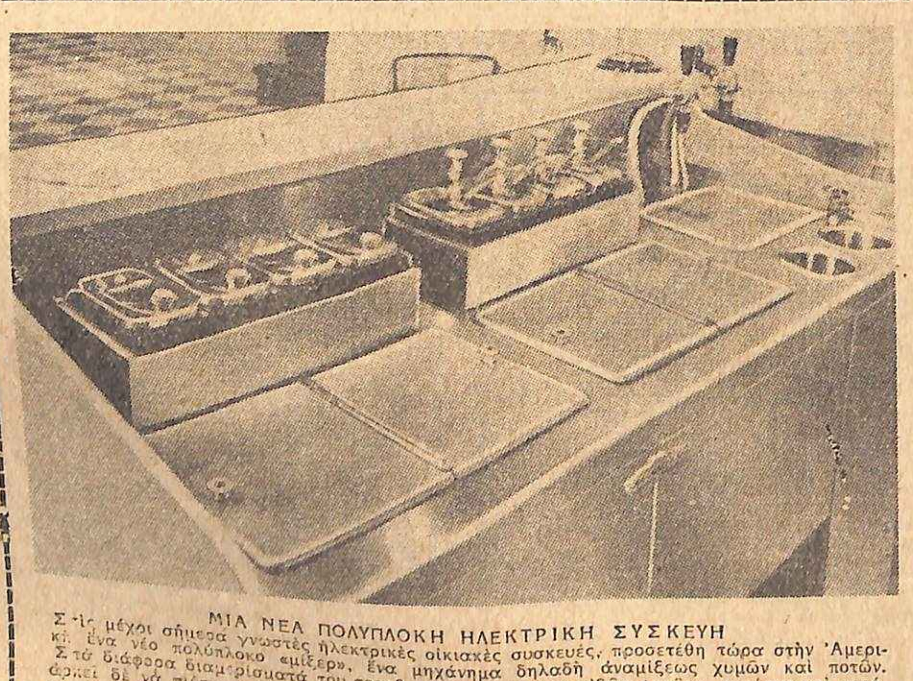

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΟΛΥΠΛΟΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ

Στὶς μέχρι σήμερα γνωστὲς ἠλεκτρικὲς οἰκιακὲς συσκευές, προσετέθη τώρα στὴν Ἀμερική ἕνα νέο πολύπλοκο «μίξερ», ἕνα μηχάνημα δηλαδὴ ἀναμίξεως χυμῶν καὶ ποτῶν. Στὰ διάφορα διαμερίσματά του τοποθετοῦνται ποικίλων εἰδῶν φροῦτα, σιρόπια καὶ ποτά. Ἀρκεῖ δὲ νὰ πιέση κανεὶς τὰ κουμπιά, ποὺ ἀντιστοιχοῦν σ' αὐτὰ γιὰ νὰ πάρη ἀπὸ τὴ βρύση (δεξιά) τὸ παγωμένο ποτὸ τῆς ἀρεσκείας του, ἀνάμικτο μὲ σόδα ἢ καὶ σκέτο. Τὸ «μίξερ» αὐτὸ εἶναι ἕνας συνδυασμὸς ψυγείου, μπορεῖ δὲ νὰ προσφέρη ὀκτὼ διάφορες καὶ ἐντελῶς ἄσχετες μεταξύ τους ὑπηρεσίες.

— Ὄχι ἐμένα... Ὄχι ἐμένα!... τὴ μητέρα μου...

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐφιάλτες ξεδιάλυναν τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ὅταν ἔφτασαν οἱ ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες στὸ χτῆμα. Μὲ μεγάλα γράμματα, στὴν πρώτη τους σελίδα, ὅλες εἴχανε τὴν ἐντυπωσιακὴν εἴδησι: Ὁ γιατρὸς Ντόλης Βλαντῆς εἶχε δολοφονηθῆ, σὲ μιὰ καμπίνα πολυτελείας τοῦ πλοίου τῆς γραμμῆς Ἀλεξάντρειας—Πειραιῶς. Κάθε ὑπόθεσι περὶ τῶν πιθανῶν δολοφόνων εἶναι πρόωρος—ἔλεγαν οἱ ἐφημερίδες—γιατὶ κανένα ἴχνος δὲν εἶχαν ἀφήσει οἱ δολοφόνοι. Μιὰ καμαριέρα κι' ἕνας καμαρότος μονάχα κατέθεσαν, ὅτι μιὰ μυστηριώδης νεαρὰ κυρία ἐξαιρετικῆς ὡραιότητος εἶχε ἔρθει, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδιοῦ, σ' ἐπαφὴ μαζί του. Καὶ ἡ ἀστυνομία ἔλπιζε νὰ τεθῆ γρήγορα ἐπὶ τὰ ἴχνη της...

Ὅταν ἡ Ρένα διάβασε αὐτὰ ὅλα εἶχε τὴ φοβερὴ διαίσθησι, ὅτι ἡ κόρη της ἤτανε σίγουρα ἀνακατωμένη στὸ τραγικὸ αὐτὸ περιστατικό. Τώρα συνδύαζε ὅλο τὸ φέρσιμό της, τὰ ξεσπάσματά της, τὰ δάκρυά της καὶ τὰ λόγια της, ποὺ εἶχαν τὴν ἔννοια μιᾶς ἐσωτερικῆς πιέσεως γιὰ ὁμολογία. Ἔτρεξε στὴν κάμαρά της μὲ τὴν ἐφημερίδα στὸ χέρι. Ἡ Ρέα ἤταν ἀκόμη στὸ κρεβάτι μὲ τὰ μάτια κόκκινα καὶ κουρασμένα, μὲ τὴ μορφὴ πανιασμένη, τὰ μαλλιὰ ξέπλεχα, ἄτονη, ἀνίκανη νὰ σηκωθῆ.

— Ρέα — ἔκαμε ξέψυχα ἡ Ρένα, δείχνοντάς της τοὺς τίτλους τῆς ἐφημερίδος —ἐσύ;...

Ἡ νέα κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά.

— Καὶ πρέπει— πρόσθεσε —νὰ πάω στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ μὴ ψάχνη ἄδικα.

Ἡ Ρένα κάθισε στὸ κρεβάτι, τσακισμένη, ἐκμηδενισμένη.

— Παιδί μου, πῶς μπόρεσες νὰ τὸ κάμης—ψιθύρισε, παίρνοντας τὴν κόρη της στὴν ἀγκαλιά της, σὰν ἕνα κουφάρι ἄψυχο, νεκρό.—Γιατί;... γιατί;

— Καϋμένη μου, βασανισμένη μου, μητερούλα... μὴ ρωτᾶς... γέμισε μονάχα τοὺς πνεύμονές σου ἀπὸ ἀέρα ἐλευθερίας, ποὺ ποιὸς ξέρει πόσα χρόνια εἶχες νὰ τὸν ἀναπνεύσης... Δὲν ὑπάρχει πιὰ αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἐμπόδιο στὸ δρόμο σου πρὸς τὴν εὐτυχία σου καὶ τὴν εὐτυχία ὅλων μας... Ὁ πατέρας ζῆ.. καὶ τώρα δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ παρουσιαστῆ. Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη κανένα ἐμπόδιο πιὰ στὴ συμφιλίωσί σας...

— Ρέα.— ψιθύρισε, συντριμμένη τώρα, ἡ Ρένα καὶ τὰ δάκρυά της τρέχανε— τέτοια θυσία γιὰ μᾶς... Ἔβαψες τὰ χέρια σου μὲ αἷμα γιὰ μένα... γιὰ μᾶς...

— Ὄχι, μητέρα!— φώναξε βραχνὰ ἡ νέα, πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι—δὲ μοῦ χρωστᾶτε τίποτα... Τὸν εἶχα ἀγαπήσει... τρελλά, παράφορα... καί, πάνω στὸ μεθύσι τοῦ πάθους τοῦ εἶχα δοθῆ... Ἡ πρᾶξι μου εἶναι μιὰ δίκαιη ἐκδίκησι... καὶ δὲ θὰ ντραπῶ νὰ μιλήσω γι' αὐτὴν μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Ἐσεῖς δὲν ἔχετε νὰ ἀνακατευθῆτε καθόλου σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Εἶναι δική μου εἶναι μιὰ δίκαιη ἐκδίκησι... καὶ δὲ θὰ φανῆ... καὶ θὰ μὲ δικαιώση, γιατὶ ἔχουμε μιλήσει...

— Εἶδες τὸν πατέρα σου; Ποῦ; Καὶ πῶς; Καὶ μίλησες μαζί του; Ξέρεις γιατὶ ἐξαφανίστηκε; Μίλησες γιὰ συμφιλίωσι μαζί του; Τί σοῦ εἶπε γιὰ μένα; Λέγε μου... πές μου τα ὅλα!..

— Μοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ περασμένα πράγματα... Ἀλλὰ τώρα, ποὺ τὸ πιστόλι ξεκαθάρισε τὴν κατάστασι εἶμαι πιὰ ἐλεύθερη νὰ μιλήσω... Ὁ πατέρας τὴν εὐθύνη γιὰ ὅλα—καὶ δὲν ξέρω οὔτε πόσα, οὔτε ποιὰ εἶναι αὐτὰ «τὰ ὅλα» — τὴ ρίχνει στὸν ἑαυτό του καὶ μόνο· καὶ στὰ πόδια σου θὰ πέση νὰ ζητήση συχώρεσι...

— Συχώρεσι ἀπὸ μένα;... — ψιθύρισε ἡ Ρένα μ' ἕνα πικρὸ καὶ σβυσμένο χαμόγελο...

Κι' ἐξακολούθησε:

— Ἐμίλησες πολὺ μαζί του; Γιατί ἔφυγε ἀπὸ κοντά μας;... Γιατί ἐξαφανίστηκε;

— Δὲ μοῦ εἶπε τίποτα γι' αὐτό.. Ἐγὼ φαντάζομαι ὅτι ἔφυγε γιὰ νὰ μὴν κάμη αὐτὸ ποὺ ἔκαμα σήμερα ἐγώ... Ἀλλὰ τώρα πιά ποὺ εἶδε πόσο τὸν ἀγαποῦμε. δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ 'ρθῆ.. θὰ πάρη τὸ ἀεροπλάνο καὶ θὰ 'ρθῆ... σήμερα κιόλας λέω πὼς θὰ εἶναι κοντά μας!...

Καὶ δὲν ἔσφαλε καθόλου στοὺς λογαριασμούς της ἡ Ρέα — δὲν ἔπεσε ἔξω παρὰ εἰκοσιτέσσερις ὧρες. Ὁ Φάνης, τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ, φτασμένος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα παρουσιαζότανε στὴ Ρένα καὶ στὴ Ρέα, γέμιζε τὸ σπίτι κι' ἀναστάτωνε τὰ κτήματα καὶ τὰ ἐργοστάσια μὲ τὴν παρουσία του. Ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ γυναῖκα του, παράφορα, ἀτελείωτα, χωρὶς νὰ πῆ μιὰ λέξι, σκουπίζοντας μὲ τὰ φιλιά του τὰ δάκρυά της καὶ τὰ δικά του, ποὔσμιγαν μὲ τὰ δικά της:

— Αἰώνας λέω πὼς μᾶς χώρισε, ἀγαπημένη μου, μὰ νά ποὺ εἴμαστε πάλι μαζί. καὶ τώρα πιὰ γιὰ πάντα...

Κι' ἔπειτα πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Ρέα, μ' ἄπειρη τρυφερότητα:

— Εἶχα φανταστῆ πὼς θὰ τὄκανες αὐτό, παιδί μου... καὶ φταίω βαρειά, γιατὶ ἔπρεπε νὰ τὸ προλάβω!... Ἀλλὰ μᾶς γέλασε ὅλους, κανεὶς δὲν ὑποπτεύτηκε, ὅτι εἶχε μπῆ στὸ καράβι... Εἶχε πάρει τὰ εἰσιτήρια μὲ ἄλλο ὄνομα... Εἴδεμὴ δὲ θὰ σ' ἄφηνα ποτὲ νὰ φύγης μὲ τὸ ἴδιο βαπόρι... Ὅταν ἔφυγε τὸ πλοῖο, μ' ἔπιασε ἡ μεγάλη περιέργεια νὰ ἐξιχνιάσω ποῦ εἶχες πάει καὶ τί εἶχες κάνει ὅταν μᾶς ἔχασες ὅλους... Στὴν τύχη εἶδα, ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ἤταν ἕνα ὁπλοπωλεῖο... Ἔκανα σωστὴ ἀνάκρισι...Καί, ὅταν ἐξακρίβωσα πὼς εἶχες ἀγοράσει πιστόλι, μὲ φάγανε τὰ φίδια..

— Αὐτὰ ὅλα εἶναι πιὰ περασμένα, πατέρα... Οἱ δυὸ σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ, ποὺ πῆρε στὸ κεφάλι, ξεκαθάρισαν ὅλη τὴν ἱστορία!... Τώρα δὲ μένει παρὰ νὰ παραδοθῶ καὶ νὰ ἱστορήσω τὰ πάντα...

Καί, κυττάζοντας τὸ Φάνη καὶ τὴ Ρένα, πρόσθεσε:

— Κι' ἂν θέλετε, ἐλᾶτε νὰ μὲ βοηθήσετε... Ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη... Εἶμαι ἀποφασισμένη καὶ ἱκανὴ νὰ τὰ τελειώσω ὅλα μόνη μου...

— Παιδί μου, — ἔκαμε ὁ Φάνης μὲ θαυμασμό — ἐσὺ ἔχεις ἀτσαλένια καρδιά... Μὰ δὲ θὰ σ' ἀφίσουμε μονάχη.. Κι' ἐγὼ κι' ἡ μητέρα σου θὰ 'ρθοῦμε μαζί σου... τώρα, τούτη τὴ στιγμή. θὰ πᾶμε στὴν ἀστυνομία!

— Καὶ οἱ τρεῖς! — εἶπε ἔντονα καὶ ἡ Ρένα.

Καὶ σηκώθηκε μ' ὁρμή, νευρική, πυρετώδικη, νὰ συγυριστῆ. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκαν βαρειὰ χτυπήματα στὴν πόρτα:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου... — ἔκαμε μιὰ χοντρή, βραχνὴ φωνή.

— Δὲ χρειάζονται αὐτά — ἀποκρίθηκε ὁ Φάνης, ἀνοίγοντας διάπλατα τὴν πόρτα.

Τέσσερις μορφὲς ἀστυνομικῶν πλαισιώθηκαν στὸ ἄνοιγμα. Ὁ Φάνης συνέχισε, παρουσιάζοντας τὸν ἑαυτό του:

— Φάνης Νικηφόρος!... Ὁ ἐξαφανισμένος ἰδιοκτήτης τῶν κτημάτων καὶ τῶν ἐργοστασίων, ποὺ μόλις ἔφθασα σήμερα ἀπὸ τὴν αὐτοεξορία μου!...

— Καλῶς ὁρίσατε... — ἔκαμε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀστυνομικῶν μὲ κάποια συγκρατημένη ἀπόχρωσι εἰρωνείας...

— Κι' ἐδῶ, ἡ κυρία, εἶναι ἡ Ρένα Νικηφόρου, ἡ γυναῖκα μου... Εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς στὶς διαταγὲς τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς...

— Μὲ συγχωρεῖτε — τὸν ἔκοψε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀστυνομικῶν — ἀλλὰ δὲν ἔχουμε ἔνταλμα καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς... Ἐμεῖς τὴ δεσποινίδα ζητοῦμε μονάχα..

— Ὁρίστε — εἶπε σὲ τόνο ἔξαλλο ἡ Ρέα — δέστε μου τὰ χέρια...

Ὁ ἐπικεφαλῆς χαμογέλασε ἀγαθά:

— Δὲν ἔχουμε φέρει χειροπέδες! — εἶπε. — Δὲ φοβόμαστε ὅτι θὰ μᾶς φύγετε...

— Ὅ,τι ἑτοιμαζόμαστε νὰ ρθοῦμε μονάχοι μας... — τόνισε ὁ Φάνης — πᾶμε! Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχετε ἔνταλμα γιὰ μᾶς... Ὅμως δὲ μποροῦμε ν' ἀφίσουμε τὴν κόρη μας μονάχη της...

Οἱ ἀστυνομικοὶ φάνηκαν εὐγενεῖς... Ἄφησαν τὸ Φάνη νὰ ὁδηγήση ἕνα ἀπὸ τ' ἁμάξια τοῦ κτήματος, γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὴ Ρένα καὶ τὴν κόρη του. Κι' αὐτοὶ ἀκολούθησαν μὲ τὸ δικό τους ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο.

Στὴν κεντρικὴ μεγάλη κάμαρα τῆς ἀστυνομίας, περίμενε πίσω ἀπὸ ἕνα τραπέζι μὲ μαῦρο τσόχινο τραπεζομάντηλο, ὁ ἀνακριτής...

— Νὰ μείνη μόνη της ἡ κατηγορουμένη — ἔκαμε μ' ἐπιβλητικὴ φωνή.

— Μᾶς συγχωρεῖτε — μπῆκε στὴ μέση ὁ Φάνης — μὰ θὰ ἐπιτρέψετε νὰ μείνουμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ, ὁ πατέρας της καὶ ἡ μητέρα της... νὰ παρακολουθήσουμε...Σᾶς παρακαλοῦμε, ἐγὼ καὶ ἡ γυναίκα μου...

— Μάλιστα, κύριε ἀνακριτά — ἔκαμε ἡ Ρένα, μὲ φωνὴ τρεμάμενη ἀπὸ συγκίνησι.

— Λυποῦμαι πολύ, κυρία μου, ἀλλὰ ἀπαγορεύεται ἀπόλυτα... Ἂν ἔχετε δικηγόρο νὰ βάλετε, μόνο αὐτὸς μπορεῖ νὰ μείνη μαζί της καὶ νὰ παρακολουθήση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

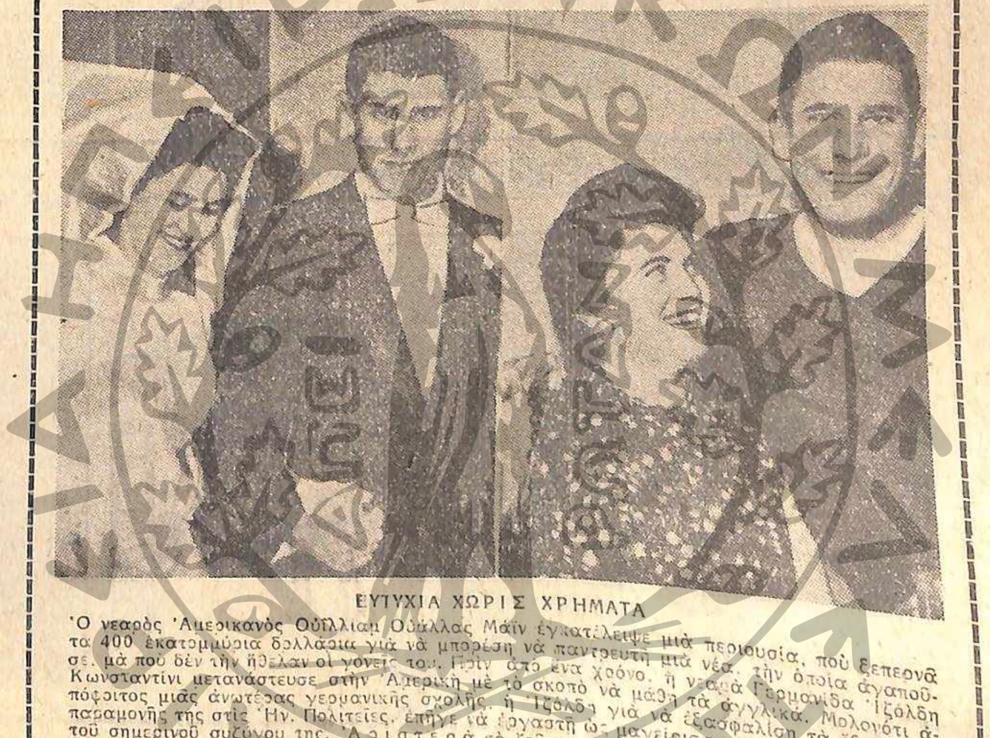

ΕΥΤΥΧΙΑ ΧΩΡΙΣ ΧΡΗΜΑΤΑ

Ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς Οὐΐλλιαμ Οὐάλλας Μάϊν ἐγκατέλειψε μιὰ περιουσία, ποὺ ξεπερνοῦσε τὰ 400 ἑκατομμύρια δολλάρια γιὰ νὰ μπορέση νὰ παντρευτῆ μιὰ νέα, [illegible] μὰ ποὺ δὲν τὴν ἤθελαν οἱ γονεῖς του. Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, [illegible] τὴν ὁποία ἀγαποῦ[illegible] Κωνσταντῖνι [illegible] στὴν Ἀμερικὴ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μάθη [illegible] Γερμανίδα Ἰζόλδη [illegible] ἀγγλικά. Μολονότι ἀπόφοιτος μιᾶς ἀνωτέρας γερμανικῆς σχολῆς, ἡ Ἰζόλδη γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὰ ἔξοδα τῆς παραμονῆς της στὶς Ἡν. Πολιτεῖες, ἐπῆγε νὰ ἐργαστῆ ὡς μαγείρισσα στὸ σπίτι τῶν γονέων τοῦ σημερινοῦ συζύγου της. Ἀριστερὰ τὸ ζεῦγος κατὰ τὴν τέλεσι τοῦ γάμου του καὶ δεξιὰ μιὰ πρόσφατη φωτογραφία, ποὺ ληφθηκε στὸ φτωχικὸ σπιτάκι, ὅπου ζῆ τώρα. Καὶ στῶν δυὸ τὰ πρόσωπα διακρίνεται καθαρὰ ἡ εὐτυχία.

ΜΕΛΕΤΗΣΤΕ τὶς κινήσεις σας

Πρέπει νὰ γίνωνται χωρὶς κόπο καὶ μὲ τρόπο χαριτωμένο

ΑΚΟΜΑ κι' ἡ ἁπλούστερη σωματικὴ ἐργασία μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ σωστὸ ἢ μὲ λανθασμένο τρόπο. Στὴ δεύτερη δὲ περίπτωσι, οἱ συνέπειες εἶναι: νευρικὴ ὑπερένταση, ἐλαττωμένη ζωτικότης, κουρασμένα πόδια, πόνοι στὴν πλάτη καὶ δυσκαμψία.

Ἴσως θὰ ἔχετε παρατηρήσει καὶ στὸν ἑαυτό σας τὰ συμπτώματα αὐτὰ καὶ δὲ θὰ ξέρατε ποῦ νὰ τὰ ἀποδώσετε. Θὰ νομίσατε ἴσως ὅτι ὑπῆρχε κάποια ἀνωμαλία στὸν ὀργανισμό σας, ἐνῶ ἡ αἰτία ἦταν πολὺ πιὸ ἁπλῆ: Ἕνα συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενο λάθος στὴ στάσι ποὺ παίρνετε ὅταν κάνετε μιὰ κάποια δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Θὰ βρῆτε πιὸ κάτω τὰ πιὸ συνηθισμένα ἀπ' τὰ λάθη αὐτά, στὰ ὁποῖα πέφτουν κάθε μέρα διάφορες κατηγορίες γυναικῶν, καὶ τὸν τρόπο γιὰ νὰ τὰ ἀποφεύγετε.

Ἀκολουθῶντας τὶς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίνομε γιὰ κάθε περίπτωσι, θὰ μείνετε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένες ἀπ' τὸ ἀποτέλεσμα.

Οἱ σταυροὶ στὶς εἰκόνες τῶν λανθασμένων στάσεων καὶ κινήσεων δείχνουν τὰ μέρη τοῦ σώματος ποὺ καταπονοῦνται καὶ ὑποφέρουν περισσότερο.

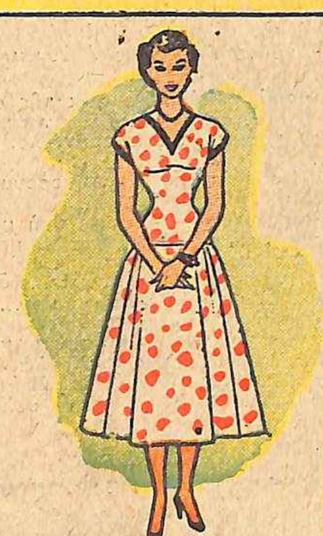

ΣΩΣΤΑ

Ἐξασκηθῆτε στὸ νὰ στέκεσθε μὲ τὸ ἕνα πόδι λίγο πιὸ μπροστὰ ἀπ' τὸ ἄλλο, κι' ἀλλάζοντας πόδι κάθε λίγη ὥρα. Ἔτσι, τὸ βάρος τοῦ σώματός σας μοιράζεται σὲ μιὰ πλατύτερη βάσι, καὶ συνεπῶς λιγοστεύει ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλλουν οἱ κνῆμες, οἱ γοφοὶ καὶ ἡ πλάτη.

Μὲ τὸν ἁπλὸ αὐτὸ τρόπο, ὄχι μονάχα γίνεται λιγώτερο κουραστικὴ ἡ ὀρθοστασία, ἀλλὰ κι' ἐλαττώνεται ἡ τάσι πρὸς τοὺς κιρσούς, καθὼς κι' ἡ ὑπερτροφία τῶν γοφῶν.

Ὅταν ἀποκτήσετε πιὰ αὐτὴ τὴ συνήθεια, ἡ ἀποκατάστασι τῆς ἰσορροπίας κατὰ τὶς κινήσεις τῶν ἄνω ἄκρων ἐπιτυγχάνεται μὲ ἐλαφρὲς μεταθέσεις τοῦ βάρους τοῦ σώματος ἀπ' τὸ ἕνα στὸ ἄλλο πόδι.

Ἕνα φαρδὺ φουστάνι καὶ παπούτσια μὲ μέτριο τακοῦνι κάνουν τὴ δυναμικὴ αὐτὴ στάσι πιὸ φυσικὴ καὶ ἄνετη.

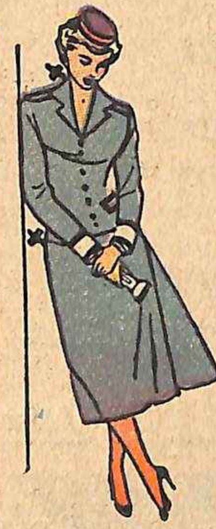

ΛΑΘΟΣ

Η ΤΑΞΙΘΕΤΡΙΑ

Ἂν συνηθίσῃ σ' αὐτὴ τὴν κακὴ στάσι, ποὺ στραβώνει καὶ κουράζει τὸ σῶμα, καταντάει πιὰ χρονία ἡ καταπόνησι τοῦ τραχήλου, τῆς ράχης καὶ τῶν γοφῶν. Ἂν θέλετε ν' ἀκουμπήσετε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ ξεκουραστῆτε, στηρίξετε πάνω του ὁλόκληρη τὴν πλάτη σας, φέρτε τὸ ἕνα πόδι σας λίγο πιὸ μπροστὰ κι' ἀφῖστε λίγο χαλαρωμένα τὰ γόνατά σας.

Η ΔΑΣΚΑΛΑ

Ὅταν τὰ πόδια μένουν ἑνωμένα, ἡ ἰσορροπία διατηρεῖται μὲ μιὰ συνεχῆ προσπάθεια τῶν κάτω ἄκρων καὶ τῆς ράχης. Αὐτὸ ἐμποδίζει τὸ σῶμα ν' ἀκολουθήσῃ τὶς κινήσεις τῶν χεριῶν, καὶ τὸ ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ κουράζωνται οἱ μῦς τῶν ὤμων. Στενὸ φουστάνι καὶ παπούτσια μὲ ψηλὸ καὶ λεπτὸ τακοῦνι αὐξάνουν τὴν τάσι νὰ κρατᾶτε ἑνωμένα τὰ πόδια σας, κουράζουν καὶ πρήζουν τοὺς ἀστραγάλους.

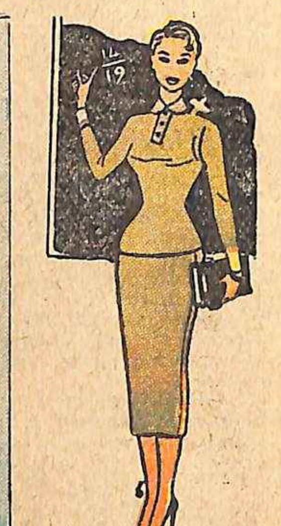

Ὀρθοστασία...

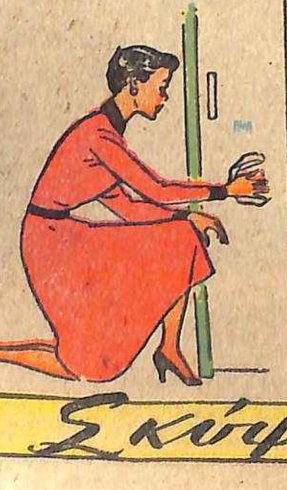

ΣΩΣΤΑ

Ὅταν κάνετε μιὰ δουλειὰ χαμηλά, τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ γονατίζετε, φέρνοντας τὸ ἕνα πόδι πίσω, μὲ τὰ δάχτυλα γυρισμένα πρὸς τὰ ἔξω, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα μας. Ἔτσι ἡ πίεσι ἀσκεῖται ὁμοιόμορφα σ' ὅλη τὴν κνήμη κι' ἀποφεύγεται ἡ κούρασι καὶ τὸ «πιάσιμο» τοῦ ποδιοῦ καὶ τῆς πλάτης.

Ἂν χρησιμοποιῆτε μόνο τὸ ἕνα σας χέρι, ἀκουμπᾶτε τ' ἄλλο στὸ γόνατό σας, γιὰ ν' ἀναπαύωνται οἱ ἀντίστοιχοι μῦς τῆς πλάτης.

Ὅταν θὰ σηκωθῆτε τὸ βάρος τοῦ σώματος μεταφέρεται στὸ ἐμπρὸς πόδι καὶ δὲν κοκοπαθαίνει τὸ γόνατο.

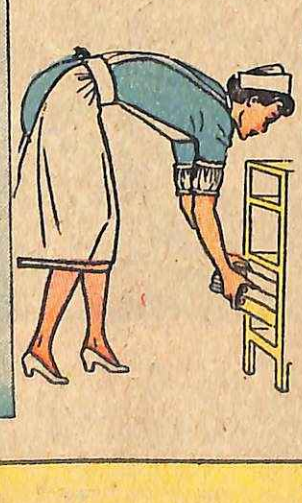

ΛΑΘΟΣ

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ

Οἱ πόνοι τῆς μέσης ὀφείλονται συχνὰ στὸ σκύψιμο τοῦ κορμοῦ μὲ τὰ πόδια πολὺ κοντὰ τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο. Ὅταν χαμηλώνετε τὰ χέρια σας γιὰ νὰ πιάσετε καὶ νὰ σηκώσετε ἕνα ἀντικείμενο, φέρτε τὸ ἕνα πόδι σας πολὺ πιὸ ἐμπρὸς ἀπὸ τ' ἄλλο καὶ χαλαρώσετε τὰ γόνατά σας.

Η ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥΤΣΙΔΙΚΟΥ

Ὅταν κάθεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, πατῶντας στὰ νύχια, κουράζονται καὶ πονοῦν οἱ κνῆμες καὶ τὸ κάτω μέρος τῆς πλάτης. Κανονικά, πρέπει νὰ φέρῃ τὸ ἕνα πόδι πολὺ πιὸ μπροστὰ ἀπ' τὸ σῶμα της.

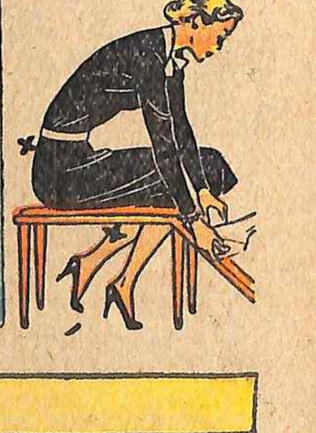

Σκύψιμο...

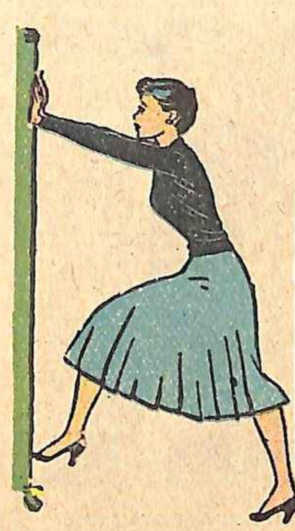

ΣΩΣΤΑ

Ὅταν σπρώχνετε ἕνα ἀντικείμενο, συνηθίσετε νὰ ἐκμεταλλεύεσθε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός σας, ρίχνοντάς το πρὸς τὰ ἐμπρός. Αὐτὸ ὅμως εἶναι δυνατὸ μόνον ὅταν τὸ ἕνα πόδι βρίσκεται πιὸ μπροστὰ ἀπ' τὸ ἄλλο, ὥστε νὰ διατηρῆται ἡ ἰσορροπία τοῦ σώματος.

Λυγίζετε τὰ γόνατά σας πρὶν τεντώσετε τὰ χέρια σας. Αὐτὸ ἐπιτρέπει στὸ πίσω πόδι σας νὰ καταβάλῃ μιὰ ἀποτελεσματικὴ προσπάθεια, καὶ περιορίζει τὸν κίνδυνο νὰ γλυστρήσετε. Τὰ μπράτσα πρέπει νὰ βρίσκωνται στὸ ὕψος τῶν ὤμων, γιὰ νὰ κουράζωνται λιγώτερο. Τὸ κεφάλι πρέπει νὰ βρίσκεται σὲ ἴσια γραμμὴ μὲ τὸ σῶμα, ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ «πιαστῇ» ὁ σβέρκος.

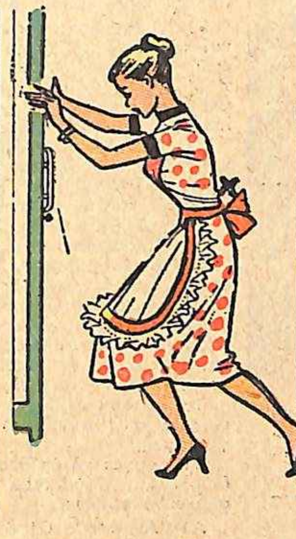

ΛΑΘΟΣ

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Ἂν βάλῃ μεγάλη δύναμι στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν, καθὼς σπρώχνει μ' αὐτὸ τὸν ἀδέξιο τρόπο, κινδυνεύει περισσότερο νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ. Οἱ μῦς τῆς κοιλιᾶς καὶ τῆς μέσης καταπονοῦνται καὶ ὑποφέρουν τὰ ὄργανα τῆς πυέλου.

Η ΑΡΧΕΙΟΦΥΛΑΞ

Σπρώχνοντας μὲ τὸ κεφάλι καὶ τοὺς ἀγκῶνες πρὸς τὰ πίσω, καταπονεῖ δίχως λόγο τὸ σβέρκο, τοὺς ὤμους καὶ τὸ στῆθος της, ποὺ «πιάνονται» ἔτσι καὶ πονᾶνε. Ὅπως βλέπετε καὶ στὴν εἰκόνα μας, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πιέζει τὸ φορτωμένο καρροτσάκι πρὸς τὰ κάτω, κι' ἔτσι κάνει πιὸ δύσκολη τὴ μετακίνησί του. Ἂν πρέπει νὰ βρίσκωνται τὰ χέρια χαμηλὰ καὶ λυγισμένα, ἂς ἀκουμπᾶνε οἱ ἀγκῶνες στὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς κοιλιᾶς, ὥστε νἄχουν ἕνα ὑποστήριγμα ποὺ θὰ τοὺς ξεκουράζῃ.

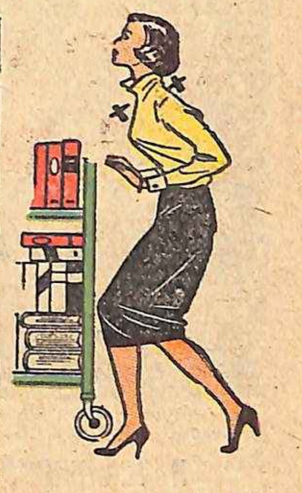

Μετακίνησι βαρειῶν ἀντικειμένων...

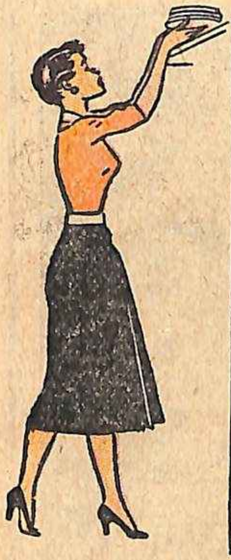

ΣΩΣΤΑ

Ὅταν τεντώνεσθε γιὰ νὰ τοποθετήσετε κάτι πάνω σ' ἕνα ψηλὸ ράφι, φέρνετε τὸ ἕνα σας πόδι λίγο πιὸ πίσω, ὥστε ν' ἀντισταθμίσετε τὸ βάρος τοῦ ἀντικειμένου ποὺ σηκώνετε. Ἔτσι, κοπιάζει λιγώτερο ἡ πλάτη σας κι' ἀνασηκώνεται ὅλο τὸ σῶμα σας μαζί, ὅταν χρειάζεται.

Συγχρόνως, φροντίζετε νἄχετε πρὸς τὰ μέσα τοὺς ἀγκῶνες σας, ὥστε ν' ἀποφεύγετε τὸ ὑπερβολικὸ τέντωμα τῶν ὤμων.

Ἡ ἴδια στάσι εἶναι ἡ σωστὴ κι' ὅταν πρόκειται νὰ κατεβάσετε κάποιο ἀντικείμενο ἀπὸ ἕνα ράφι. Τὰ γόνατά σας θὰ εἶναι τότε λίγο χαλαρωμένα, ὥστε νὰ ὑποβοηθοῦν τοὺς ὤμους καὶ τὴ ράχη στὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλουν γι' αὐτὴ τὴν κίνησι.

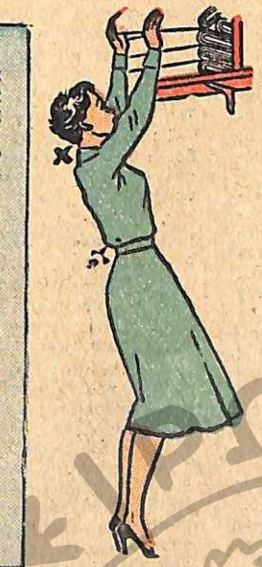

ΛΑΘΟΣ

Η ΠΩΛΗΤΡΙΑ

Σ' αὐτὴ τὴ στάσι ποὺ δείχνει ἡ εἰκόνα μας, ἐνῶ τὰ γόνατά σας εἶναι λυγισμένα, εἶναι συγχρόνως καὶ δύσκαμπτα, γιατὶ ἔχετε ἑνωμένα τὰ πόδια σας. Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματος γέρνει πρὸς τὰ πίσω, κι' ἔτσι κουράζεσθε γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴν ἰσορροπία σας καὶ «πιάνεται» ὁ σβέρκος καὶ ἡ μέση σας. Ἰδίως εἶναι ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἡ στάσι, ὅταν κατεβάζετε ἕνα ἀντικείμενο βαρὺ ἀπὸ ράφι ποὺ βρίσκεται ψηλότερα ἀπ' τὸ κεφάλι σας.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἀκόμα κι' ἂν ἀκουμπᾶτε μὲ τὸ ἕνα σας χέρι στὸν τοῖχο, αὐτὸ τὸ ἀφύσικο στρίψιμο τοῦ σώματος ὑποβάλλει σὲ ὑπερβολικὸ κόπο τὴ μέση σας. Μπορεῖ δὲ νὰ ἔχῃ δυσάρεστες συνέπειες, ἀκόμα κι' ἂν εἶναι ἐλαφρότατο τὸ ἀντικείμενο ποὺ πρόκειται νὰ κατεβάσετε ἀπὸ ψηλά. Κανονικά, ὅταν σηκώνετε τὸ ἕνα χέρι μονάχα, πρέπει νὰ φέρνετε πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἀντίστοιχο πόδι, ἂν δὲ θέλετε νὰ «πιαστοῦν» οἱ μῦς σας στὸ μπρο

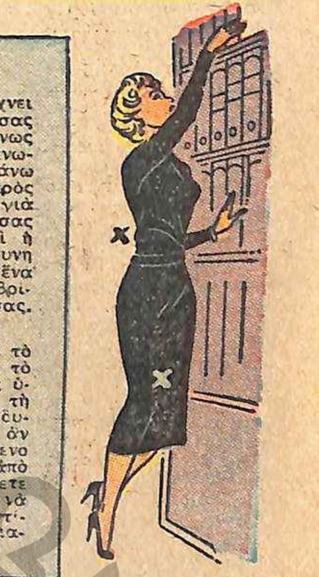

Τέντωμα πρὸς τὰ πάνω...

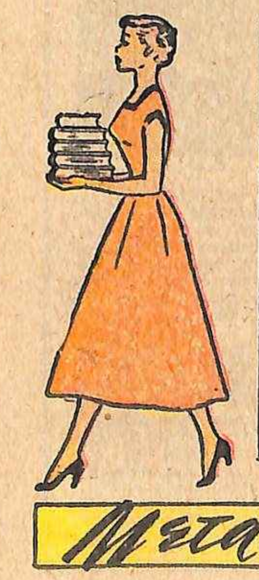

ΣΩΣΤΑ

Ὅταν μεταφέρετε ἕνα ἀντικείμενο, προσπαθῆτε νὰ βρίσκωνται τὰ χέρια σας ἀπὸ κάτω του, νὰ πλησιάζετε στὸ σῶμα σας τὸ φορτίο καὶ νὰ τὸ ἀκουμπᾶτε στὸ πάνω μέρος τῆς κοιλιᾶς σας. Ἔτσι, ὑποβάλλετε σὲ λιγώτερη προσπάθεια τοὺς ὤμους καὶ τὴ ράχη σας.

Κρατᾶτε ψηλὰ τὸ κεφάλι, γιὰ τὴν ἰσορροπία τῶν ὤμων καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Μὴ λυγίζετε τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων, γιὰ νὰ κρατῆστε μ' αὐτὲς τὸ ἀντικείμενο ποὺ μεταφέρετε. Πιάστε το μ' ὁλόκληρη τὴ χούφτα σας, φέρνοντας τὰ χέρια σας διαγώνια, λοξὰ τὸ ἕνα στ' ἄλλο, ὥστε νὰ τὸ συγκρατῆτε καλύτερα.

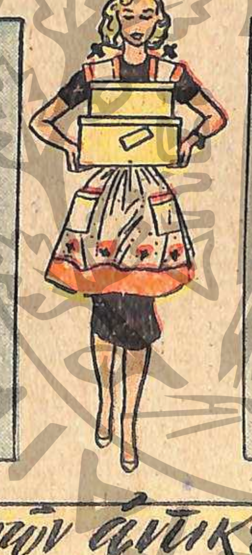

ΛΑΘΟΣ

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Ἡ συνήθεια νὰ μεταφέρετε ἀντικείμενα ἔχοντας τοὺς ἀγκῶνες τεντωμένους πρὸς τὰ ἔξω προκαλεῖ συχνὰ δυνατοὺς πόνους στὸν τράχηλο καὶ στοὺς ὤμους. Ἡ τάσις αὐτὴ τοῦ τεντώματος τῶν ἀγκώνων πρὸς τὰ ἔξω γίνεται μεγαλύτερη, ὅταν πιάνετε τὰ ἀντικείμενα μὲ τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων. Τὸ κράτημα μὲ τὰ χέρια παράλληλα εἶναι κι' αὐτὸ κάπως δύσκολο καὶ κουραστικό.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ

Κουβαλῶντας ἕνα φορτωμένο δίσκο μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἔχετε ὅλες τὶς πιθανότητες νὰ πάθετε ρευματικοὺς πόνους στοὺς ὤμους καὶ στὴν πλάτη. Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ κρατᾶτε τὸ δίσκο πολὺ κοντὰ στὸ σῶμα σας καὶ νὰ τὸν πιάνετε μὲ τὰ χέρια διαγώνια.

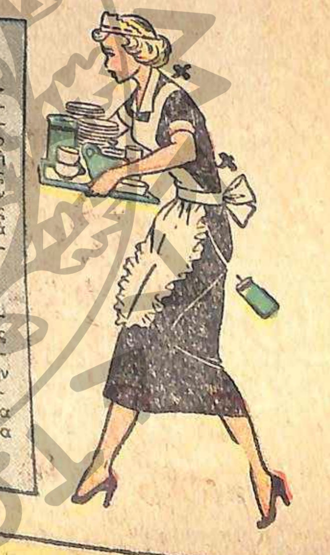

Μεταφορὰ βαρειῶν ἀντικειμένων..

Τὸ μπάνιο πρέπει νὰ εἶναι σύντομο: νὰ μὴ μένετε στὴ θάλασσα περισσότερο ἀπὸ δέκα πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

Πότε εἶναι ὠφέλιμα καὶ πότε βλάπτουν

Ὅλος ὁ κόσμος τρέχει τὸ καλοκαῖρι στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ κάμη μπάνιο.

Ἀλλὰ ξέρετε πότε ἕνα μπάνιο εἶναι ὠφέλιμο; Τρεῖς προϋποθέσεις ἀπαιτοῦνται γι' αὐτό:

1) Τὸ νερὸ τῆς θάλασσας πρέπει νὰ εἶναι δροσερό, δηλαδή, οὔτε κρύο, οὔτε ζεστό.

2) Πρέπει ἐπίσης ἡ θάλασσα νὰ ἔχη ἕναν ἐλαφρὸ κυματισμό. Ὅταν εἶναι «λάδι», τὸ νερὸ παραμένει στάσιμο καὶ ὁ ἀερισμός του δὲ γίνεται κανονικά.

3) Ὁ ἀέρας πρέπει νὰ εἶναι δροσερός. Γι' αὐτό, τὰ μπάνια τὸ μεσημέρι ἀντενδείκνυνται. Εἶναι, τοὐναντίον, πολὺ πιὸ ὠφέλιμα ἐκεῖνα ποὺ γίνονται τὶς πρωϊνὲς ὧρες, ὣς τὶς 11, ἢ τὸ ἀπόγεμα μετὰ τὶς 5.

4) Τὸ μπάνιο πρέπει νὰ εἶναι σύντομο. Μεγίστη διάρκεια: 15 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὅταν ἡ θάλασσα εἶναι κρύα, πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὸ μπάνιο. Τὰ κρύα μπάνια, πάντως, ἀπαγορεύονται ἀπολύτως στὰ κάτω τῶν 3 χρόνων παιδιά, καθὼς καὶ στὰ ἡλικιωμένα ἄτομα μετὰ τὰ 60 χρόνια.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα κρύο μπάνιο, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κάνετε λίγη γυμναστική, γιὰ νὰ ζεσταθῆ τὸ σῶμα.

Τὰ μπάνια, ποὺ παρατείνονται ἐπὶ πολλὴ ὥρα, κουράζουν τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἀϋπνία, πεπτικὲς διαταραχές, ἄνοδο τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος, ἀπίσχνανσι κλπ. Τὰ παιδιὰ ἰδίως δὲν πρέπει νὰ παραμένουν μέσα στὴ θάλασσα περισσότερο ἀπὸ 10—15 λεπτά.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, τὰ θαλάσσια λουτρά, ἐνδείκνυνται στὶς κάτωθι περιπτώσεις: καθυστέρησι τῆς ἀναπτύξεως, παχυσαρκία, ἐλαφρὲς ἀναιμίες, ἀνάρρωσι ἀπὸ παιδικὲς ἀσθένειες, μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅτι ἔχει περάσει ἀρκετὸ διάστημα ἀπὸ τὴν ἴασι (ἰδίως ἰλαρά, κοκκύτη, βρογχοπνευμονίες), στοὺς ἐγχειρισθέντας ἀπὸ ἀμυγδαλὲς καὶ ἐκβλαστήσεις, στὰ ραχιτικὰ παιδιά, καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποὺ πάσχουν ἀπὸ μὴ πνευμονικὲς φυματιώσεις (οστεοπάθειες κλπ.), στοὺς πάσχοντας ἀπὸ χρονίους ρευματισμοὺς μὲ ἐλάττωσι τοῦ ἀσβεστίου, καθὼς καὶ στοὺς πάσχοντες ἀπὸ διαταραχὲς τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ἰδίως τοῦ θυρεοειδοῦς. Κάνουν καλὸ ἐπίσης στὶς γυναῖκες ποὺ πάσχουν ἀπὸ στείρωσι.

Ἀντενδείκνυνται, τοὐναντίον, στὶς δερματοπάθειες (ὅλοι οἱ γιατροὶ δὲν εἶναι σύμφωνοι σ' αὐτό), στὶς βλεφαρίτιδες, στὴν ἐπιπεφυκίτιδα, στὶς ὠτίτιδες, στὶς ἐπίμονες ρινοφαρυγγίτιδες κλπ.

Τὰ θαλάσσια λουτρὰ ὀφείλουν τὶς τονωτικὲς καὶ ἰαματικὲς ἰδιότητές τους στὰ πολύτιμα στοιχεῖα, ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ θαλάσσιο νερό. 1000 γραμμάρια θαλασσίου νεροῦ, περιέχουν:

35,213 γραμμάρια χλωριούχου νατρίου. (Τὸ νερὸ τῆς Μεσογείου περιέχει 39 γραμμάρια).

3,807 γραμμάρια χλωριούχου μαγνησίου.

1,658 γραμμάρια θειϊκοῦ μαγνησίου.

1,260 γραμμάρια θειϊκοῦ ἀσβεστίου.

0,863 γραμμάρια θειϊκοῦ καλίου.

0,123 γραμμάρια ἀνθρακικοῦ ἀσβεστίου.

0,076 γραμμάρια βρωμιούχου μαγνησίου.

Τὸ νερὸ τῆς θάλασσας περιέχει ἐπίσης σὲ μικρότερες ἀναλογίες ὅλα τὰ ἁπλᾶ σώματα. Ἕνα κυβικὸ μέτρο θαλασσίου νεροῦ π. χ. περιέχει 3 χιλιοστόγραμμα χρυσοῦ (ὑπολογίζεται, ὅτι τὸ σύνολο τῶν θαλασσῶν τοῦ πλανήτου μας περικλείει 15 δισεκατομμύρια τόννους χρυσοῦ!), 50 χιλιοστόγραμμα ἰωδίου, 2 χιλιοστόγραμμα οὐρανίου κι' ἄλλα συστατικὰ σὲ μικρὲς ποσότητες.

Πρέπει νὰ σημειώσωμε ἀκόμη, ὅτι τὸ θαλάσσιο νερὸ ἀπορροφᾶ τὰ 25% τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Στὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τῶν θαλασσίων λουτρῶν πρέπει νὰ προσθέσωμε καὶ ἐκείνη τοῦ ἀέρα τῆς θάλασσας. Ἡ ὠφέλειά του ὀφείλεται στοὺς ἑξῆς λόγους:

1) Στὸ ὅτι ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσι κοντὰ στὴ θάλασσα φτάνει στὸ ἀνώτατο σημεῖο της (763 «μιλλιμπάρ»). Ἑπομένως ὁ ἀέρας περιέχει περισσότερο ὀξυγόνο, πρᾶγμα ποὺ συντελεῖ στὴν ταχύτερη καὶ ἀφθονώτερη παραγωγὴ ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων. Ὁ θαλάσσιος ἀέρας περιέχει 5—100 χιλιοστόγραμμα ὀξυγόνου σὲ κάθε κυβικὸ μέτρο.

2) Ὁ θαλάσσιος ἀέρας εἶναι πλούσιος σὲ ἰώδιο (περιέχει 12πλασία ποσότητα παρ' ὅ,τι στὰ μέρη ποὺ βρίσκονται μακρυὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα), φωσφόρο καὶ βρώμιο.

3) Ὁ θαλάσσιος ἀέρας εἶναι πλούσιος σὲ ἰόντα (ἠλεκτρισμένα μόρια). Τὰ ἰόντα τοῦ καλίου κάνουν πολὺ καλὸ στὰ παιδιά.

4) Οἱ θαλάσσιες αὖρες (ἰδίως τὸ ἀπομεσήμερο) ἐπιδροῦν εὐνοϊκὰ στὴν ἰσορροπία μεταξὺ συμπαθητικοῦ καὶ παρασυμπαθητικοῦ συστήματος.

5) Ὁ θαλασσιος ἀέρας εἶναι πλούσιος σὲ ὑπεριώδεις καὶ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες.

Τὸ θαλάσσιο κλῖμα ἐπιδρᾶ εὐνοϊκὰ στὸ σύνολο τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασί του ἐκδηλοῦται εἰδικώτερα μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

Α) Ἀναπνοή: Οἱ ἀναπνευστικὲς κινήσεις γίνονται βραδύτερες καὶ πιὸ πλήρεις. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἐπέρχεται καθαρισμὸς τῶν πνευμονικῶν κυψελίδων καὶ τῶν βρόγχων. Ἡ ἀπόχρεμψις, κατὰ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες τῆς παραμονῆς κοντὰ στὴ θάλασσα, εἶναι πιὸ ἄφθονη, περιορίζεται, ὅμως, βαθμιαῖα καὶ τελικὰ ἐξαφανίζεται.

2) Κυκλοφορία: Ἐπιβράδυνσι τῶν καρδιακῶν παλμῶν καὶ αὔξησι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως.

3) Αἷμα: Αὔξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων.

4) Νευρικὸ σύστημα: Διεγείρει τὸ συμπαθητικὸ σύστημα καί, ἀντίθετα, ἠρεμεῖ τὸ παρασυμπαθητικό.

5) Ἀδένες: Τὸ ἰώδιο διεγείρει τὸν θυρεοειδῆ, τοὺς παραθυρεοειδεῖς καὶ τοὺς γεννητικοὺς ἀδένες. Ἡ παραμονὴ στὴ θάλασσα ἐπιταχύνει τὸ σχηματισμὸ τῶν κοριτσιῶν. Κατὰ γενικὸ κανόνα, τὰ παιδιὰ ποὺ μένουν κοντὰ στὴ θάλασσα, μεγαλώνουν ταχύτερα (αὔξησι τοῦ βάρους καὶ τοῦ ἀναστήματος).

6) Θρέψι: Αὔξησι τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ. Ἐνίσχυσι τῆς ὀρέξεως. Γενικὴ τόνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ.

7) Νεφρά: Ἐνίσχυσι τῆς ὀξύτητος τοῦ αἵματος. Εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὶς λιθιάσεις, τὴν κυστίτιδα καὶ τὴν κολοβακίλλωσι.

8) Δέρμα: Ἐνίσχυσι τῶν λειτουργιῶν τοῦ δέρματος (οἱ πληγὲς κλείνουν ταχύτερα).

9) Πέψι: Ἡ παραμονὴ κοντὰ στὴ θάλασσα διεγείρει τὶς πεπτικὲς λειτουργίες.

✪✪

Τὰ ἔκανε θάλασσα!

Στὸ Πλέϊν-Σίτυ τῆς Φλωρίδας, ἡ κυρία Λίζι Μόργκαν, 52 ἐτῶν, παρουσιάστηκε στὴν ἐπιτροπὴ χορηγήσεως διπλωμάτων ὁδηγοῦ γιὰ νὰ δώση ἐξετάσεις. Ἀλλ' ἀντὶ γιὰ τὸ ποδόφρενο, πάτησε τὸ πεντὰλ τῆς ταχύτητος. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ὅτι τὸ αὐτοκίνητο... βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα μέσα στὸ γραφεῖο τῆς ἐπιτροπῆς, κατέστρεψε δύο γκισὲ καὶ τραυμάτισε τρεῖς ὑπαλλήλους, ἐκ τῶν ὁποίων τὸν ἕνα σοβαρά.

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Τὸ χορευτικὸ ζευγάρι Καστρινὸς—Ζώκα, ὅπως ἐμφανίζεται στὴν ἐπιθεώρησι τῶν Γιαλαμᾶ—Θίσβιου—Πρετεντέρη, «Τὸ Δόγμα τῆς Γυναίκας», ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται μὲ ἐπιτυχία στὸ θέατρο «Ἀκροπόλ».

ΘΕΛΜΑΤΙΚΕΣ ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ

Ἂν καὶ τὸ νούμερό του θεωρεῖται ἐκπληκτικό, ὁ Τόνυ Ρομάνο δὲν εἶναι ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτὸ καὶ θέλει, ὅπως ἐδήλωσε, νὰ προσθέση τοὐλάχιστον τρία ἀκόμα ἄτομα στὴν πυραμίδα του. Ὁ Ἰταλὸς αὐτὸς ἀκροβάτης ἄρχισε τὸ νούμερό του σηκώνοντας στοὺς ὤμους του τὴν ὡραία Γαλλίδα Ὑβὸν (πρώτη ἀπὸ κάτω). Λίγο ἀργότερα πρόσθεσε τὴ χαριτωμένη Λίτζι ἀπὸ τὴ Δανία. «Σκοπεύω τώρα νὰ δώσω στὸ νούμερό μου νέα κορυφὴ μὲ τὴν προσθήκη μιᾶς Γιαπωνέζας, ἐδήλωσε ὁ Ρομάνο. Τὸ ὄνειρό μου θὰ ὁλοκληρωθῆ, ὅταν μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου αὐξήσω τὸ βάρος τῆς ἐπιδείξεώς μου, προσθέτοντας μιὰ Ἀμερικανίδα καὶ μιὰ μικρόσωμη μαύρη τῆς Ἀφρικῆς, στὴν κορυφή. Παράλληλα μὲ τὴν προσπάθειά μου αὐτή, θὰ μικρύνω ἀκόμα περισσότερο τὸ ποδήλατό μου».

Πῶς θὰ λειτουργῆ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Δύο ἢ τρεῖς ἑκατομμυριοῦχοι θὰ δημιουργοῦνται κάθε ἑβδομάδα

Πολὺς λόγος γίνεται τελευταίως γιὰ τὸ ποδοσφαιρικὸ στοίχημα. Ἡ κυβέρνησι, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἀμφιταλαντεύσεις πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ υἱοθετήση τὴν ἐφαρμογή του στὴν Ἑλλάδα.

Μόλις ἡ εἴδησι δημοσιεύτηκε στὶς ἐφημερίδες, ὁ φίλαθλος κόσμος τῆς Ἑλλάδος ἄρχισε τὶς ἀτέρμονες συζητήσεις γύρω ἀπὸ τὸ καινούργιο αὐτὸ ζήτημα. Θὰ βοηθήση, ἄρα γε, τὸ ποδοσφαιρικὸ στοίχημα στὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἀθλητισμοῦ, ἢ θὰ ἀποβῆ καταστρεπτικὸ γιὰ τὴ νεολαία μας;

Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ὑπάρχει μιὰ ἀπάντησι: Ἐνῶ τὸ ὄφελος ποὺ θὰ προκύψη ἀπὸ τὴ λειτουργία τοῦ ποδοσφαιρικοῦ στοιχήματος θὰ εἶναι τεράστιο, ἀντιθέτως, δὲν ὑπάρχει κανένα μειονέκτημά του, ποὺ νὰ ἐπιδρᾶ καταστρεπτικὰ στὴ νέα γενιά.

Οἱ ἀμφιβολίες ἐπίσης, ποὺ ἔχουν οἱ δύσπιστοι σχετικὰ μὲ τὴν ἐξασφάλισι τιμίων καὶ πραγματικῶν ἀγώνων, θὰ ἐξουδετερωθοῦν, ἂν προσέξουν τὸν τρόπο τῆς διεξαγωγῆς του, ποὺ ἀναπτύσσουμε πιὸ κάτω.

Πρῶτον, θὰ ἀνακοινώνωνται 12 ἢ 15 ἀγῶνες, ποὺ θὰ λαμβάνουν χώραν τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ ὥρα, σὲ διάφορες πόλεις τῆς χώρας μας.

Οἱ συναντήσεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπίσημες ἢ φιλικὲς καὶ θὰ ὁρίζωνται ἀπὸ εἰδικὴ ἐπιτροπή, ἡ ὁποία καὶ θὰ τυπώνη τὰ ὀνόματα τῶν ἀντιπάλων ὁμάδων σὲ εἰδικὰ δελτία, ποὺ θὰ πωλοῦνται στὰ περίπτερα ἢ σὲ πρακτορεῖα, σὲ κάθε συνοικία καὶ σὲ κάθε πόλι τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ φίλαθλος, ποὺ θέλει νὰ λάβη μέρος στὸ στοίχημα, θ' ἀγοράζη μὲ 5 δραχμὲς ἕνα τέτοιο δελτίο καὶ θὰ σημειώνη τοὺς πιθανοὺς νικητὰς «εἰς τριπλοῦν». Τὸ ἕνα ἀπόκομμα τοῦ δελτίου θὰ κρατάη ὁ ἴδιος, τὸ ἄλλο θὰ μένη στὸ πρακτορεῖο, ἀπ' τὸ ὁποῖο τὸ ἀγόρασε καὶ τὸ τρίτο θὰ στέλνεται στὰ κεντρικὰ γραφεῖα τῆς ὀργανώσεως.

Φυσικά, ὁ καθένας θὰ ἔχη τὴν εὐχέρεια νὰ συμπληρώση ὅσα δελτία θέλει, σὲ ὅποιο πρακτορεῖο βρεθῆ, μέχρι τῆς 10ης μ. μ. τῆς παραμονῆς τῶν ἀγώνων.

Τὴν ἐπομένη, ὅταν θὰ ἀνακοινώνωνται τὰ ἀποτελέσματα τῶν συναντήσεων, ἐκεῖνος ποὺ ἔλαβε μέρος στὸ στοίχημα, θὰ μπορῆ ἐνημερωνόμενος ἀπὸ τὸ ἀπόκομμα ποὺ θὰ ἔχη πάνω του, νὰ διαπιστώση πόσων ἀγώνων πρόβλεψε τὸ ἀποτέλεσμα.

Καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχη προμαντεύσει τοὺς περισσότερους νικητάς, θὰ κερδίζη καὶ θὰ εἰσπράττη τὸ τεράστιο ποσό, ποὺ θὰ ἀντιστοιχῆ στὸν τελικὸ νικητή.

Σὲ περίπτωσι ποὺ 2 ἢ 3 φίλαθλοι θὰ ἔχουν ἐπιτύχει τὸν ἴδιο ἀριθμὸ νικητῶν, τὰ χρήματα θὰ μοιράζωνται μεταξὺ αὐτῶν τῶν δικαιούχων.

Πολλὰ ποδοσφαιρικὰ στοιχήματα διαφόρων χωρῶν, προσφέρουν καὶ μικρότερα ποσὰ γιὰ τοὺς τυχεροὺς ἐκείνους, ποὺ προβλέπουν τὰ ἀποτελέσματα ὀλιγωτέρων ἀγώνων, ὥστε κάθε ἑβδομάδα νὰ ὑπάρχουν τοὐλάχιστο 30—50 πρόσωπα, τῶν ὁποίων θ' ἀλλάζη κυριολεκτικῶς ἡ ζωὴ ἀπὸ τὴν τύχη ποὺ εἶχαν νὰ προβλέψουν τὰ ἀποτελέσματα 10 ἢ 11 ποδοσφαιρικῶν συναντήσεων.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα τῶν ἀγώνων τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ θ' ἀναλάβη τὸ στοίχημα θὰ ἀνακοινώνουν τὸν αὔξοντα ἀριθμὸ τοῦ δελτίου, ποὺ θὰ κερδίζη, καὶ ὁ κάτοχός του θὰ εἰσπράττη ἀμέσως τὸ κέρδος.

Μ' ἕνα πρόχειρο ὑπολογισμό, μποροῦμε νὰ πάρουμε μιὰ ἰδέα γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν δελτίων ποὺ θὰ παίζωνται, καὶ τῶν χρημάτων ποὺ θὰ μοιράζωνται στοὺς τυχεροὺς κάθε 7 ἡμέρες.

Ἂν ὑπολογιστῆ, ὅτι οἱ φίλαθλοι ποὺ παρακολουθοῦν ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνες κάθε Κυριακή, σὲ κάθε πόλι τῆς Ἑλλάδος, ἀνέρχονται σὲ 300.000 περίπου, θὰ πρέπει, κατὰ τοὺς μετριώτερους ὑπολογισμούς, νὰ μετέχουν στὸ ποδοσφαιρικὸ στοίχημα τὰ 2)3. Καὶ δεδομένου, ὅτι ἡ ἀξία τοῦ δελτίου θὰ εἶναι 5 δραχμές, θὰ ὑπάρχη ἕνας μέσος ὅρος τεσσάρων δελτίων κατ' ἄτομον. Ἑπομένως, κατὰ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες τῆς λειτουργίας τῶν προγνωστικῶν, τοὐλάχιστον 800.000 δελτία θὰ ἀγοράζωνται ἑβδομαδιαίως, ποὺ θ' ἀντιστοιχοῦν στὸ ποσὸν τῶν 4.000.000 δραχμῶν! Ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἀφαιρῆται ὁ φόρος, τὰ διάφορα νόμιμα ποσοστά, καθὼς καὶ τὸ ποσοστὸν ποὺ θὰ περιέρχεται στὴ Γενικὴ Γραμματεία Ἀθλητισμοῦ, πρὸς χάριν τῆς ὁποίας τὸ ποδοσφαιρικὸ στοίχημα παίρνει σάρκα καὶ ὀστᾶ. Τὸ ὑπόλοιπο, ποὺ θὰ εἶναι περίπου τὰ 65—70%, δηλαδὴ στὰ ὑποθετικὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια, 2.600.000 δρχ. θὰ μοιράζεται στοὺς τυχεροὺς νικητάς.

Οἱ παραπάνω ὑπολογισμοὶ ἀποτελοῦν ἕνα «ἐλάχιστο», γιατὶ ἂν τὸ ποδοσφαιρικὸ στοίχημα πάρη τὶς διαστάσεις, ποὺ ἔχει στ' ἄλλα Κράτη, τότε θὰ πρέπει νὰ λογαριάσωμε, ὅτι θὰ παίζωνται 10πλάσια τοὐλάχιστο δελτία.

Φυσικά, γιὰ τὸ ἐπιτυχὲς συμπλήρωμα τῶν δελτίων θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχη μιὰ σχετικὴ γνῶσι γιὰ τὴν ἀξία τῶν διαγωνιζομένων ὁμάδων, ἂν καὶ ἀπ' τὴν πεῖρα, ποὺ ἀπέκτησαν οἱ ὀργανωταὶ τοῦ «ΤΟΤΟΚΑΛΤΣΙΟ» (τοῦ ἰταλικοῦ ποδοσφαιρικοῦ στοιχήματος) καὶ ἀπὸ τὴν ἑβδομαδιαία ἀνακοίνωσι τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν φιλάθλων, φαίνεται, ὅτι οἱ περισσότεροι εἶναι ἄνθρωποι ποὺ ἀγνοοῦν τὶς τεχνικὲς λεπτομέρειες τοῦ ποδοσφαίρου καὶ ὅτι ἡ ἐπιτυχία τους στὰ προγνωστικά, ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ σὲ μιὰ ἁπλῆ σύμπτωσι!

Μὲ τὸ ποδοσφαιρικὸ στοίχημα, μεγάλα ποσὰ θὰ περιέρχωνται στὴ Γενικὴ Γραμματεία Ἀθλητισμοῦ, τῆς ὁποίας ἔργο θὰ εἶναι ἡ ἐνίσχυσι τοῦ ἀθλητισμοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἀνέγερσι γηπέδων καὶ ἄλλων ἀγωνιστικῶν χώρων, καὶ ἡ ἐνίσχυσι, μὲ κάθε τρόπο, κάθε ἀθλητικῆς ἐκδηλώσεως.

Χ. Λ.

✪✪

Οἱ «πασχαλίτσες» σώζουν τὶς πορτοκαλιές

Οἱ «πασχαλίτσες» ἢ «μπαλωματῆδες», τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα μικρὰ καὶ κόκκινα ἔντομα μὲ τὶς μαῦρες βοῦλες, ὑπολογίζεται ὅτι γλυτώνουν κάθε χρόνο τοὺς πορτοκαλοκαλλιεργητὲς τῆς Καλιφορνίας ἀπὸ ζημίες 60 ἑκατομμυρίων δολλαρίων! Πράγματι, σ' αὐτὸ τὸ ποσὸν ἔφταναν οἱ καταστροφὲς ποὺ τοὺς προκαλοῦσε, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, ἕνα φοβερὸ παράσιτο. Γιὰ νὰ τὸ καταπολεμήσουν λοιπόν, ἔφεραν εἰδικὰ «πασχαλίτσες» ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Καὶ σ' ἔξη μῆνες δὲν εἶχε μείνει οὔτε ἕνα παράσιτο! Οἱ «πασχαλίτσες» τὰ εἶχαν καταβροχθίσει ὅλα.

Ὑπολογίζεται, ὅτι κάθε τέτοιο ἔντομο τρώει περὶ τὰ 100 μυγάκια καὶ μαμούνια τὴν ἡμέρα — χωριστὰ ἀπὸ τ' αὐγά τους.

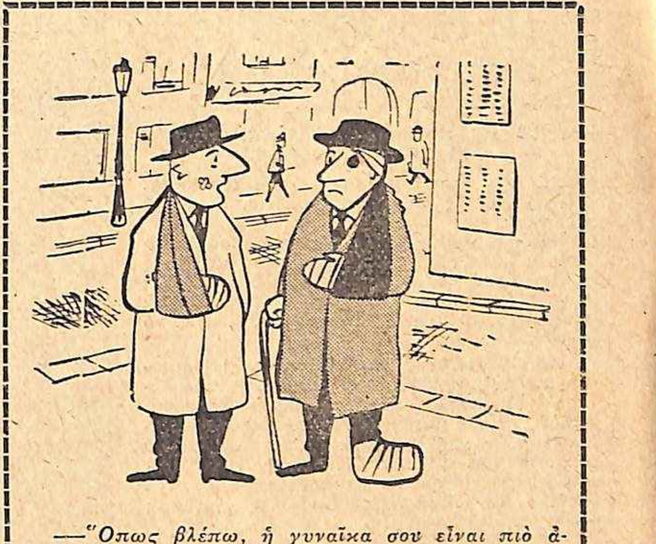

—Ὅπως βλέπω, ἡ γυναῖκα σου εἶναι πιὸ ἀδιάλλακτη ἀπὸ τὴ δική μου!...

Ἐπίκαιροι στῖχοι

ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εἶνε πράγματι, νὰ φρίζης καὶ νὰ σοὔρθη βουρλισία,
μὲ τὶς «κόνξες» τοῦ καιροῦ μας καὶ τὴν ἀκαταστασία
κι'ἐνῶ βλέπεις τὴν Ἀθήνα ἀπ' τὴ ζέστη νὰ κοχλάζη
στὰ περίχωρα τῆς Δράμας πέφτει μπόρα καὶ χαλάζι!

*

Σταθερότητα καμμία ὁ καιρὸς αὐτὸς δὲν ἔχει
κι' ὅλο σοῦ ἐπιφυλάσσει κι' ἕνα ἀπρόβλεπτο καζίκι,
γιατὶ βλέπεις, λόγου χάριν, στὸν Ἀσπρόπυργο νὰ
(βρέχη
καὶ στὰ Κιοῦρκα καὶ στὸ Μπάφι νὰ... μπαφιάζη τὸ
(τζιτζίκι!

*

Δηλαδὴ καθὼς πηγαίνει τοῦ καιροῦ ἡ ἀνωμαλία,
συντομώτατα θὰ δοῦμε καὶ χωρὶς ἀμφιβολία
νὰ γυρνοῦν οἱ Παγκρατιῶτες μὲ πουκάμισα λινὰ
καὶ οἱ Κατωπατησιῶτες μὲ βαρειὰ... χειμερινά!

ΚΑΙ ΤΟ.. ΑΛΛΟΘΙ

Στὶς ἀκτὲς καὶ στὸν λιμένα τῶν Πατρῶν, ἐὰν δὲν
(σφάλλω,
ἐγινόταν, ἀπὸ μῆνες, λαθρεμπόριο μεγάλο
κι' ἐπιτήδειοι καμπόσοι βανιλλίνη κουβαλοῦσαν,
τὴν ὁποίαν, ἐννοεῖται, στὰ κρυφὰ μεταπωλοῦσαν!

*

Κι' ἀσφαλῶς μιὰ τέτοια σπεῖρα μὲ κυρώσεις ἀπει-
(λεῖται
ἂν καὶ δίωξίς της διόλου δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ γίνη,
γιατὶ ἐφόσον ἡ βανίλλια «ὑποβρύχιον» καλεῖται,
στὰ κρυφὰ κι' ὑποβρυχίως μᾶς τὴν ἔφερνε κι' ἐ-
(κείνη!

ΜΕΛΛΟΝ ΕΥΡΥΤΑΤΟΝ

Πλὴν ἀπ' τ' ἄλλα μας τὰ ἔργα καὶ τὰ κτίριά μας τ'
(ἄλλα
καὶ ζαχάρεως θὰ γίνουν ἐργοστάσια μεγάλα,
ποὺ θὰ πιάνουν, ἄψε-σβῦσε, τῆς Λαρίσης τὰ παν-
(τζάρια
καὶ θὰ βγάζουν ζαχαρίτσα κατὰ τόννους καὶ καν-
(τάρια...

*

Ἐργοστάσια, σκεφθῆτε πῶς θὰ γίνουν ζηλευτὰ
κι' ὅσοι τώρα ψευτοζῆτε κι' ὅσοι σήμερα πεινᾶτε,
ὑπομείνατε δυὸ χρόνια, ἐν ἀνάγκη κι' ἔξη-ἐφτὰ
κι' ὅλοι... ζάχαρι πιὰ τότε τὴ ζωή σας θὰ περνᾶτε!

ΚΑΙ ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

Συνελήφθη στὰς Καλάμας, κάποια σπεῖρα μαθητῶν,
ἡλικίας ἀπὸ ἔξη μέχρι δώδεκα ἐτῶν
ποὖχε δράσι ἀναπτύξει ζηλευτὴ καὶ τεραστία
στὶς κλοπές, στὶς διαρρήξεις καὶ πρὸ πάντων στὴ
(λῃστεία!

*

Εὐλαβῶς, κατόπιν τούτου, ὁ Ρωμηὸς παρακαλάει
ἀπὸ τέτοιους πιτσιρίκους ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάη,
γιατί, ἂν βαδίσωμε ἔτσι θὰ βρεθοῦμε στὸ σημεῖον,
ποὺ θὰ βγαίνουνε καὶ γκάνγκστερς ἀπὸ τὸ... Βρε-
(φοκομεῖον!

ΑΠΟΡΙΑΣ ΑΞΙΟΝ

Ὁ τιμάριθμος, ποὺ πάντα τὸν ἀνήφορο τραβᾶ
στὶς φτεροῦγες του ἐπῆρε, κατ' αὐτὰς καὶ τὸν
(χαλβᾶ,
ὅστις δυὸ παληοδραχμοῦλες παρὰ πάνω θὰ πωλῆται
κι' ἐντελῶς θὰ τὸν ξεγράψουν ὡρισμένοι συμπο-
(λῖται!

*

Ἄνω-κάτω, ταυτοχρόνως οἱ καημένοι ἔχουν γίνει
μὲ τὴν νέα τὴν τιμή του καὶ τὴν ἄνοδο ἐκείνη
καὶ παράλογη πῶς εἶναι κι' ἀσυγχώρητη φρονοῦν,
τὴ στιγμὴ ποὺ ἐν Ἑλλάδι οἱ «χαλβάδες» ἀφθονοῦν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΘΗΤΕ στὴ γυναίκα σας

Πάρτε ὡς παράδειγμα τοὺς ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου

— Μά, χρυσῆ μου, ἀφοῦ σοῦ ὁρκίζομαι, ὅτι ἔμεινα ὡς τώρα στὸ γραφεῖο. Γιατί δὲ μὲ πιστεύεις;

Ἡ δικαιολογία καὶ τὸ παράπονο αὐτό, λέγονται κάθε τόσο ἀπὸ ἑκατομμύρια συζύγους σ' ὅλο τὸν κόσμο. Κι' ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲ γίνονται πιστευτοί, ἔρχονται σὰ συνέπεια τὰ κλάμματα, οἱ σκηνές, ἡ φυγή, ἡ ἀπιστία, τὸ σκουπόξυλο...

«Γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὲς οἱ δικαιολογίες σας, γράφει ὁ Ἀμερικανὸς παραγωγὸς τοῦ κινηματογράφου Μὰρκ Ρόμπσον, χρειάζεται νὰ μιμηθῆτε σὲ διάφορες περιπτώσεις, τοὺς γόητες τοῦ κινηματογράφου». Ὁ κ. Ρόμπσον, μάλιστα, ἔχει ὀργανώσει καὶ μιὰ σειρὰ μαθημάτων, γιὰ ὅσους θέλουν νὰ μάθουν νὰ δικαιολογοῦνται στὶς γυναῖκες τους.

Τὸ τρυφερὸ ἥμισυ, σᾶς συνέλαβε, ἂς ποῦμε, νὰ φλερτάρετε μὲ μιὰ πεταχτὴ ξανθούλα στὸ πάρτυ ποὺ πήγατε, καὶ στὸ σπίτι κατόπιν ἀκολούθησε ἡ κλασσικὴ σκηνὴ ζηλοτυπίας. Ἡ διέξοδος ἐδῶ, εἶναι οἱ...μπίζνες. Προφασίζεσθε, ὅτι, ἂν δείξατε κάπως ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ξανθούλα, αὐτὸ ἔγινε ἐπειδὴ θὰ σᾶς βοηθήση στὶς δουλειές σας. Μὴν ξεχάσετε ὅμως νὰ πῆτε, ὅπως κάνει σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ὁ Κλὰρκ Γκέϊμπλ:

— Τί τὰ θές, ὅμως, ἀγάπη μου, κάθε φορὰ ποὺ μιλάω σὲ ἄλλες γυναῖκες, σκέπτομαι πόσο τυχερὸς εἶμαι, ποὺ ἔχω μιὰ τόσο γλυκειὰ γυναικούλα, ποὺ μὲ καταλαβαίνει.

Ἀκόμη πιὸ συχνά, ὁ σύζυγος δὲ δίνει σημασία σ' ἕνα καινούργιο φόρεμα, ποὺ ἔβαλε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ γυναίκα του. Μόλις ἀντιληφθῆ τὸ σφάλμα του, πρέπει νὰ δράση ἀστραπιαῖα. Θὰ πάρη βαρὺ καὶ συλλογισμένο ὕφος. Κι' ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα γίνη ἀφόρητη, θὰ αἰφνιδιάση τὴ γυναῖκα του μὲ τὴν ἑξῆς δήλωσι, σὲ ὕφος τρυφεροῦ Τόνυ Κέρτις:

— Εἶδα ἀμέσως τὸ καινούργιο σου φόρεμα, ἀγάπη μου, ἀλλὰ δὲ σοῦ εἶπα τίποτα. Βλέπεις, τὸν τελευταῖο καιρό, κάνουμε πολλὰ ἔξοδα καὶ δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὸ θυμίσω...

Ἀγκαλιάζοντας τὴν ἀγαπημένη του δίπλα στὸ παράθυρο ὁ Τάϋρον Πάουερ ἀποφεύγει νὰ συναντήση τὴ ματιά της...

Εἶναι, ὅμως, πιθανόν, ὁ σύζυγος νὰ προσέβαλε κατὰ κάποιον τρόπο τὴν ἀγαπημένη του καὶ μάλιστα μπροστὰ σὲ κόσμο. Ὁ Γκρέγκορυ Πὲκ τότε, εἶναι τὸ πιὸ κατάλληλο παράδειγμα πρὸς μίμησι. Ὁ ἄτυχος σύζυγος ξεκουμπώνει νευρικὰ τὸ κολλάρο του, ξεσφίγγει τὴ γραβάτα, βηματίζει νευρικὰ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ λέει μὲ τὸ ἀγέλαστο καὶ σοβαρὸ ἀλλὰ ἀφοσιωμένο ὕφος τοῦ διάσημου γόητος:

— Παρεξήγησες ἐντελῶς αὐτὸ ποὺ εἶπα, χρυσή μου. Πῶς φαντάστηκες, ὅτι εἶναι δυνατὸ νὰ προσβάλω ἐσένα;

Ἀλλὰ ἡ πιὸ συχνὴ ἁμαρτία τῶν συζύγων — καὶ συνάμα ἐκείνη, ποὺ δύσκολα δικαιολογεῖται — εἶναι οἱ συχνὲς ἀπιστίες, οἱ ἀδικαιολόγητες ἔξοδοι, τὰ ἀπρόοπτα... συμβούλια. Ἐδῶ πιὰ εἶναι ἀπαραίτητα τὰ δάκρυα — παραδόξως, ὅμως, ὄχι στὰ μάγουλα τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ στὰ μάγουλα τῆς γυναίκας. Ὁ μουρντάρης σύζυγος, θὰ προκαλέση τὰ δάκρυα αὐτά, βρίσκοντας μιὰ ὁποιαδήποτε εὐκαιρία γιὰ νὰ θυμίση στὴν ἀγαπημένη του μιὰ τρυφερὴ στιγμὴ ποὺ ἔχουν ζήσει μαζί. Ὁ τόνος του θὰ εἶναι ἤρεμος, ἀλλὰ θὰ δείχνη τὴ φλόγα ποὺ τὸν καίει — ἀκριβῶς, ὅπως κάνει ὁ Φρὰνκ Σινάτρα.

Ἀφοῦ πετύχη νὰ προκαλέση τὰ δάκρυα αὐτά, ὁ σύζυγος ἔχει πάρει ἄφεσι ἁμαρτιῶν. Καὶ μπορεῖ ἀκόμη νὰ ζητήση νὰ βγῆ πάλι μόνος, τὴν ἴδια ἐκείνη βραδυά.

Ἡ ἴδια τακτική, μὲ τὴν προσθήκη λίγης τακτικῆς Τάϋρον Πάουερ, ἀποδίδει, ὅταν τὸ ἁμάρτημα τοῦ συζύγου εἶναι ἡ ἀδυναμία του στὸ ποτό. Ὁ ἔνοχος θὰ παραδεχτῆ τὸ σφάλμα του καὶ μὲ κάποιο πρόσχημα, θὰ φροντίση νὰ προκαλέση τὰ δάκρυα τῆς συγγνώμης, δείχνοντας, ὅτι ὑποφέρει καὶ ὁ ἴδιος. Ὁ Τάϋρον Πάουερ ἔχει πιὸ σίγουρο τὸ ἀποτέλεσμα, γιατὶ φροντίζει νὰ κάνη τὴν «ἀπολογία» του μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκάμαρης, ἔχοντας δίπλα του τὴ γυναῖκα του καὶ κυττάζοντας θλιμμένα τὸ τοπίο. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀποφεύγει νὰ κυττάξη στὰ μάτια τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ ὑποστῆ τὴ σιωπηλὴ κατηγορία της.

Ὑπάρχει, ὅμως, ἕνα σφάλμα, ποὺ δύσκολα τὸ δικαιολογοῦν οἱ γυναῖκες. Εἶναι ἡ ξένη τρίχα, τὸ ξένο ἄρωμα, ἢ τὸ κραγιόν, πού, ἔστω καὶ ἀπὸ κακὴ σύμπτωσι, θὰ ἀνακαλυφτῆ πάνω στὰ ροῦχα τοῦ συζύγου. Ἡ καλύτερη συμβουλή, εἶναι νὰ ἀποφύγετε νὰ βρεθῆτε στὴν τρομερὴ αὐτὴ θέσι.

Καλοῦ-κακοῦ, ὅμως, προσέξτε πῶς ἀντιδρᾶ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ὁ Ρὸκ Χάντσον καὶ ἀντιγράψτε τον. Φανῆτε φοβερὰ ἔκπληκτος ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι καὶ ταραγμένος. Μὴν ξεκαθαρίσετε τίποτε πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Καί, προσέξετε πολύ, τὴν ἑπομένη φορά, νὰ μὴ συλληφθῆτε!...

Μπορεῖ, τέλος, ἡ κακὴ μοῖρα νὰ σᾶς κάνη νὰ ξεχάσετε μιὰ ἐπέτειο — τοῦ γάμου σας, τῶν ἀρραβώνων σας, τῆς γνωριμίας σας, τῶν γενεθλίων της... Τὸ εὐτύχημα εἶναι, ὅτι στὶς πιὸ πολλὲς περιπτώσεις, ἡ δικαιολογημένη σκηνὴ θὰ δημιουργηθῆ τὸ βράδυ, στὴν κρεβατοκάμαρη, ὅταν ἡ καϋμένη ἡ σύζυγος θὰ ξεσπάση πιά, ἀφοῦ περίμενε μάταια ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ δωράκι της.

Γι' αὐτό, προσέξτε ἀπὸ τώρα τί κάνει σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ὁ Στιούαρτ Γκρέϊντζερ. Φροντίζει νὰ δείξη, ὅτι εἶναι τρομερὰ κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ στὸ γραφεῖο. Πῶς νὰ μὴν ξεχάση τὴν ἐπέτειο;

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

— Γιατί, μπαμπᾶ, δὲν ἔχεις μαλλιὰ στὸ κεφάλι σου;

— Γιατὶ ἔχω πολὺ μυαλό!...

— Ἄ, γι' αὐτὸ λοιπὸν λὲς τὴ μαμᾶ «βλάκα»;...

★

— Ἔλα νὰ φᾶμε μαζί. Θὰ μοῦ κρατήσης συντροφιά.

— Δὲ μπορῶ. Δὲν ἔχω πεντάρα...

— Μπᾶ, δὲν πειράζει. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ τρῶς, γιὰ νὰ μοῦ κρατήσης συντροφιά.

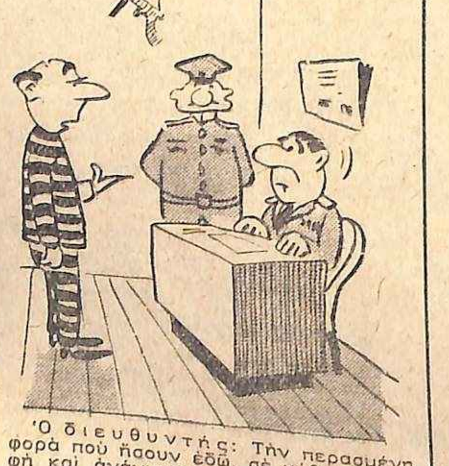
Ὁ διευθυντής: Τὴν περασμένη φορὰ ποὺ ἦσουν ἐδῶ, σὲ μάθαμε γραφὴ καὶ ἀνάγνωσι, γιὰ νὰ σταματήσης τὶς ληστεῖες.

Ὁ κατάδικος: Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἔγινα παραχαράκτης!...

★

Ὁ ποιητής: Σ' αὐτοὺς τοὺς στίχους θὰ βρῆτε τὴν πιστὴ εἰκόνα τῆς κοπέλλας ποὺ ἀγαπῶ!

Ὁ κριτικός: Καϋμένο κορίτσι! Δὲ φανταζόμουν ὅτι... χωλαίνει!

★

Ἕνας καθηγητής, ἀφοῦ διάβασε προσεχτικὰ τὴ λίστα τοῦ ρεστωράν, λέει ὕστερα στὸ γκαρσόνι:

— Φέρε μου, παιδί μου, μιὰ μερίδα ὀρθογραφικὰ λάθη.

— Δὲν ἔχουμε, κύριε... ἀπαντάει τὸ γκαρσόνι, σαστισμένο.

Κι' ὁ καθηγητής, γελῶντας:

— Μὰ τότε γιατί τὰ βάζετε στὸν κατάλογο;

★

— Πιστεύετε στὰ ὄνειρα, κύριε διευθυντά;

— Βεβαίως! Γιατί ὅμως μὲ ρωτᾶτε;

— Γιατὶ εἶδα χτὲς στὸν ὕπνο μου πῶς μοῦ αὐξήσατε τὸ μισθό. Τί σημαίνει αὐτό;

— Σημαίνει... ὅτι ὀνειρευτήκατε!

★

— Κάνετε μιὰ ἐλεημοσύνη, κυρία...

— Πάλι ἐσύ; Τὄχεις λοιπὸν ἐπάγγελμα νὰ ζητιανεύης;

— Μὰ φυσικά! Δὲν ὑπάρχουν ἐρασιτέχνες στὸ σωματεῖο μας!

★

Ἡ μία: Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς γιατὶ ἡ Κικὴ συνοδεύει πάντα τὸν ἄντρα της, ὅταν πηγαίνη στὸ ψάρεμα;

Ἡ ἄλλη: Ἁπλούστατα, γιατὶ οἱ ἄντρες δὲ ξέρουν... νὰ ψωνίσουν ψάρια!

★

Ὁ βοηθὸς τοῦ χειρούργου: Γιατρέ, ἡ κυρία ποὺ πρόκειται νὰ ἐγχειρήσετε, δὲ θέλει νὰ τὴ ναρκώσουμε.

— Μπᾶ! Γιατί;

— Γιὰ νὰ μπορῆ ἔπειτα νὰ περιγράψη τὴν ἐγχείρησι στὶς φιλενάδες της!

★

— Κύττα τί ἀκατάδεχτη ποὺ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναίκα! Κι' ὅμως, ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, πίναμε τὸ ἴδιο γάλα...

— Μπᾶ! Εἶναι ὁμογάλακτη ἀδελφή σου;

— Ὄχι, ἀλλά... ψωνίζαμε ἀπ' τὸν ἴδιο γαλατᾶ!

★

— Ἄκουσε, ἐγὼ ποὺ εἶμαι φίλος σου, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶσαι βλάκας μὲ λοφίο!

— Ἴσως. Ἔχω ὅμως μιὰ ἀπορία...

— Ποιὰ δηλαδή;

— Εἶμαι βλάκας ἐπειδὴ εἶμαι φίλος σου, ἢ εἶμαι φίλος σου ἐπειδὴ εἶμαι βλάκας;

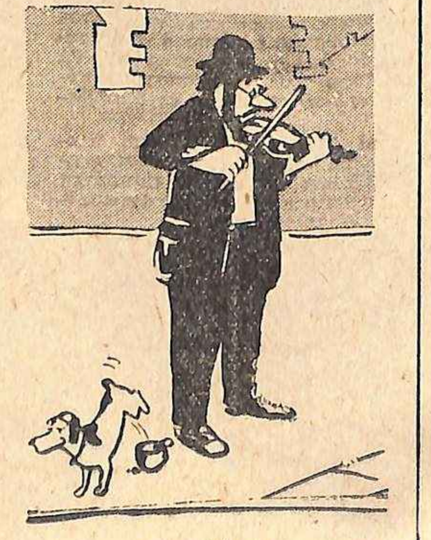
Χωρὶς λόγια

Ὁ γυιός μου, ἡ κόρη μου κι' ἐγώ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΟΝΟ ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη μιὰ πολύτεκνη μητέρα ὅταν τὰ παιδιά της ἀρχίζουν νὰ τσακώνωνται, εἶναι νὰ φροντίση νὰ ἀπομακρυνθῆ ὅσο μπορεῖ. Δὲν πρέπει νὰ παραξενεύεστε μ' αὐτό. Ἂς ὑποθέσουμε πὼς ἀνακατεύτηκε κι' αὐτὴ στὸν καυγᾶ τους καὶ τὰ χώρισε. Τί ἀποτέλεσμα θὰ ἔχη αὐτό; Πῶς θὰ μπορέση νὰ ἀνακαλύψη τὸν πρωταίτιο καὶ νὰ τὸν τιμωρήση; Πῶς θὰ ἀποσοβήση ἕνα νέο ξέσπασμα;

Ὅταν τὰ ἀδέρφια τσακώνωνται, δὲ σημαίνει, ὅτι δὲν ἀγαπιοῦνται μεταξύ τους ἢ ὅτι θέλει τὸ ἕνα νὰ κάνη κακὸ στὸ ἄλλο. Πρόκειται ἁπλῶς γιὰ ἕνα εἶδος παιχνιδιοῦ, λιγάκι σκληροῦ βέβαια, ποὺ βοηθάει τὰ παιδιὰ νὰ δείξουν τὴ δύναμί τους.

Οἱ τσακωμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἄλλοτε μιὰ ἐπίθεσι καὶ ἄλλοτε μιὰ ἀπόκρουσι. Τὰ ἀδέλφια μιλᾶνε τὴν ἴδια γλῶσσα, ἔχουν τὶς ἴδιες περίπου ἀσχολίες, τὰ περισσότερα σημεῖα κοινά.

Εἶναι ἡ κοινὴ προέλευσι, ἡ συγγένεια τοῦ αἵματος, ποὺ κάνει τοὺς καυγάδες τους τόσο βίαιους, τὰ χτυπήματα τόσο δυνατὰ καὶ τὴ συμφιλίωσι τόσο εὔκολη. Μέσα σὲ λίγη ὥρα, ἡ ἀναστάτωσι, ποὺ προκάλεσε ἡ διαμφισβητουμένη κυριότης ἑνὸς πράγματος, παύει καὶ οἱ ἀντίπαλοι ὑπογράφουν εἰρήνη. Ἂν κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ἔρθη νὰ ζητήση τὴν ἐπέμβασί σας, μὴ δεχτῆτε. Θὰ ἡσυχάσουν πολὺ πιὸ γρήγορα μόνοι τους.

Παρὰ νὰ παραπονιέστε γιὰ τοὺς καυγάδες τῶν παιδιῶν σας, θὰ κάνατε καλύτερα νὰ τοὺς εὐλογῆτε. Ἡ ἐπιθετικότης ποὺ ξοδεύεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ ξέσπαγε πάνω σας ἢ πάνω στὸν ἄντρα σας, καὶ γενικὰ θὰ ἔσπρωχνε σὲ μιὰ κατάστασι πολὺ ἐκνευριστικὴ τὴ ζωὴ ὅλης τῆς οἰκογενείας.

Κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀδέλφια, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία του ἔχει διαφορετικοὺς ἐσωτερικοὺς λόγους, ποὺ τὸ σπρώχνουν στὸν τσακωμό. Ἡ πιὸ δύσκολη εἶναι συνήθως ἡ θέσι τοῦ πρωτότοκου. Καταλαβαίνει, ὅτι, σὰ μεγαλύτερος, πρέπει νὰ εἶναι, μετὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ἕνα παράδειγμα γιὰ τὰ μικρότερα ἀδέλφια του. Προσπαθεῖ νὰ κρατήση τὴ θέσι αὐτή, δείχνοντας ἀνωτερότητα, μὰ συνήθως ἀνακαλύπτει, ὅτι αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Ἐπιστρατεύει τότε ὅλες του τὶς δυνάμεις, σωματικὲς καὶ πνευματικές ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμος γιὰ τὴ μάχη. Ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς ἄλλους κάποιο σεβασμό, προσπαθεῖ νὰ κρατήση τὰ μικρὰ σὲ κάποια ἀπόστασι. Νοιώθει, ὅτι οἱ γονεῖς ἔχουν ἀπὸ αὐτὸ μεγάλες ἀπαιτήσεις. Προπαντός, ἂν εἶναι ἀγόρι, ὁπότε θὰ γίνη κἄποτε ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. Ξέρει, ὅτι ἔχει ὑποχρέωσι νὰ προστατεύη τὰ ἀδέλφια του, νὰ τὰ βοηθᾶ, νὰ εἶναι λίγο αὐστηρὸς μαζί τους (πρᾶγμα ποὺ ἐκεῖνα δὲ μποροῦν νὰ τὸ παραδεχτοῦν). Ὅταν μαλλώνη μὲ κάποιο ἀπὸ αὐτά, τὸ κάνει, γιατὶ εἶναι σίγουρος πὼς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἐπιβληθῆ καὶ πὼς τὸ δίκιο εἶναι μὲ τὸ μέρος του.

Μὴ δίνετε προσοχὴ στὰ μάταια κλάματα τοῦ παιδιοῦ κι' ἀποφεύγεται νὰ ἐπεμβαίνετε στοὺς παιδικοὺς καυγάδες...

Τὸ δεύτερο παιδὶ εἶναι φυσικὸ νὰ νοιώθη κάποια ζήλεια γιὰ τὴν τιμητικὴ θέσι τοῦ μεγαλύτερου. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ ἦταν δική του αὐτὴ ἡ θέσι, ἀλλὰ μιὰ καὶ δὲν εἶναι, προσπαθεῖ νὰ δείξη, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ὑποταχτῆ ποτὲ σὲ κἄποιον, μόνο καὶ μόνο γιατὶ αὐτὸς ὁ κἄποιος γεννήθηκε μερικὰ χρόνια πιὸ πρίν. Συνήθως, αὐτὸ προκαλεῖ πάντα τοὺς καυγάδες, ἐνοχλῶντας τὸ μεγαλύτερο μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τὸ ἀναγκάση νὰ τοῦ φερθῆ ἄσχημα καὶ νὰ τιμωρηθῆ. Ἀνάμεσα στὰ δυὸ παιδιά, δημιουργεῖται συνήθως μιὰ ἅμιλλα, σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς. Τὸ κάθε ἕνα προσπαθεῖ νὰ φανῆ περισσότερο ἄξιο περισσότερο δυνατό, περισσότερο ἔξυπνο.

Ὅπως καταλαβαίνετε, ἡ κατάστασι αὐτὴ βοηθᾶ καὶ τὰ δυὸ νὰ γίνουν καλύτερα.

Εἶναι φυσικό, ἡ ἀντιζηλία νὰ περιορίζεται ἀνάμεσα σὲ παιδιὰ τοῦ ἰδίου φύλου. Τὰ ἀγόρια θεωροῦν κατώτερα τὰ κορίτσια, καὶ ἑπομένως ἀνάξια προσοχῆς, καὶ τὰ κορίτσια γελᾶνε μὲ τὶς ἀσχολίες καὶ τὰ ἐνδιαφέροντα τῶν ἀγοριῶν. Γι' αὐτὸ οἱ γονεῖς ποὺ ἔχουν τρία παιδιά — δυὸ ἀγόρια καὶ ἕνα κορίτσι ἢ τὸ ἀντίθετο — θὰ παρατηρήσουν, ὅτι μόνο τὰ ἀγόρια ἢ μόνο τὰ κορίτσια μαλλώνουν, ἐνῶ τὸ τρίτο βρίσκει τὸ μπελᾶ του ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πάρη τὸ μέρος κάποιου ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους.

Καμμιὰ φορά, ἡ γέννησι ἑνὸς τρίτου ἢ τέταρτου παιδιοῦ φέρνει μεγάλη ἀναστάτωσι στὶς ἀδελφικὲς σχέσεις. Προπαντός, τὸ παιδὶ ποὺ ἦταν μέχρι τότε τὸ τελευταῖο καὶ ἑπομένως τὸ πιὸ χαϊδεμένο, νοιώθει πραγματικὴ ἐχθρότητα γιὰ τὸ μωρὸ ποὺ τοῦ παίρνει τὴ θέσι.

Πολλὲς μητέρες ἦρθαν ἔντρομες νὰ μοῦ ποῦν, ὅτι τὸ προτελευταῖο παιδί τους χτύπησε ἄσχημα τὸ νεογέννητο, ἢ προσπάθησε νὰ τοῦ βγάλη τὰ μάτια. «Πῶς μπορεῖ νὰ αἰσθάνεται τόσο μῖσος;» — μὲ ρωτοῦν ὅλες. Καὶ ὅμως οἱ ὑπεύθυνοι εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς. Οἱ τρόποι τους ἄλλαξαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἕνα καινούργιο πλάσμα μπῆκε στὸ σπίτι. Ἄρχισαν νὰ φέρνουνται στὰ ἄλλα παιδιά τους σὰ νὰ ἦταν κιόλας ἐνήλικοι ἄντρες καὶ γυναῖκες. Προσπαθῶντας νὰ ἱκανοποιήσουν ἀπόλυτα τὶς φωνακλάδικες ἀπαιτήσεις τοῦ μωροῦ, στέρησαν ἀπὸ τὰ χάδια του τὰ ἄλλα.

Ὑπάρχει ἕνας τρόπος νὰ κάνετε τὰ μικρά σας, ὄχι μόνο νὰ ἀνεχτοῦν τὴν παρουσία τοῦ καινούργιου, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἀγαπήσουν. Ἀφῆστε τα νὰ πᾶνε κοντά του, νὰ τὸ πάρουν ἀγκαλιά, νὰ τὸ φροντίσουν. Ἂν κἄποιο ἀπὸ αὐτὰ τὸ χτυπήση, μὴν τὸ τιμωρήσετε. Πέστε του μόνο: «Ἄλλη φορὰ νὰ προσέξης περισσότερο. Ἕνα μωρὸ εἶναι πολὺ εὐαίσθητο». Δεῖξτε τους, ὅτι δὲ σᾶς εἶναι εὐχάριστο νὰ ἀσχολῆστε συνεχῶς μὲ τὸ μωρό, λέγοντας: «Τί μπελαλίδικο ποὺ εἶναι ἕνα μωρό. Πόσο μὲ κουράζει». Κεντρίστε τους τὴν ὑπερηφάνεια μὲ τὰ λόγια. «Πότε θὰ μεγαλώση πιά, νὰ γίνη σὰν καὶ σᾶς ποὺ δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα φύλακα συνεχῶς».

Ἔτσι θὰ νοιώσουν ὑπεροχὴ καὶ θὰ καταλάβουν, ὅτι οἱ συνεχεῖς περιποιήσεις σας δὲν ὀφείλονται σὲ ἰδιαίτερη συμπάθεια ἀλλὰ σὲ ἀνάγκη.

Εἶναι πολὺ πιὸ εὔκολο νὰ ἀναθρέψετε πολλὰ παιδιά, παρὰ ἕνα μόνο. Τὸ μοναχοπαῖδι πνίγεται συνήθως ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ καὶ ἀποκλειστικὴ ἀγάπη, ποὺ τοῦ δείχνουν οἱ δικοί του. Εἶναι φυλακισμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλους, ποὺ τὸ ἐξαφανίζουν κυριολεκτικὰ κάτω ἀπὸ τὸ πάπλωμα τῆς στοργῆς τους. Ἐνῶ ὅταν τριγυρίζεται ἀπὸ ἄλλα παιδιὰ καὶ μοιράζεται μαζί τους τὴν οἰκογενειακὴ ἀφοσίωσι, νοιώθει τὸν ἑαυτό του πιὸ ἐλεύθερο.

Δύσκολη ἐπίσης εἶναι ἡ θέσι ἑνὸς ἀγοριοῦ, ποὺ εἶναι τὸ τελευταῖο ἢ τὸ πρῶτο παιδὶ ἀνάμεσα σὲ πολλὲς ἀδελφές, ἢ ἑνὸς κοριτσιοῦ ποὺ ἀνήκει στὴν ἴδια περίπτωσι.

Γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε ὅμως στὸ θέμα μας, θὰ δώσωμε μερικὲς συμβουλὲς γιὰ τὴ στάσι ποὺ πρέπει νὰ κρατήσετε στοὺς συνηθισμένους τσακωμοὺς τῶν παιδιῶν σας.

Μὴ δίνετε προσοχὴ στὰ μάταια κλάματα καὶ ἀποφεύγετε νὰ ἐπεμβαίνετε, ἐκτὸς ἂν δῆτε, ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ μικρά σας δὲ μπορεῖ νὰ προστατέψη τὸν ἑαυτό του.

Προσέξτε μήπως τὸ θῦμα εἶναι πάντα τὸ ἴδιο, γιατὶ τότε γρήγορα θὰ πέση σὲ μιὰ κατάστασι τελείας ἀδιαφορίας, ποὺ θὰ ἐπιτρέψη στὰ ἄλλα παιδιὰ νὰ τοῦ ἐπιβληθοῦν καὶ θὰ ἐξαφανίση τελείως τὴ προσωπικότητά του.

Ἀφῆστε ὅποιο θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἀδικημένο νὰ σᾶς κάνη τὰ παράπονά του. Μὰ μὴ φανταστῆτε, ὅτι εἶστε ὑποχρεωμένη νὰ κάνετε τὸν ντετέκτιβ, ψάχνοντας νὰ βρῆτε τὸν ἔνοχο. Μὴν ἀφήνετε τὰ νεῦρα σας νὰ ξεσπάσουν, δίνοντας ἕνα χαστούκι σ' αὐτὸ ποὺ θὰ τύχη νὰ βρεθῆ μπροστά σας καὶ ποὺ θὰ ἀναγκαστῆτε μετὰ νὰ τὸν κατηγορήσετε ὡς πρωταίτιο γιὰ νὰ δικαιολογήσετε τὴν πράξι σας. Στοὺς παιδικοὺς καυγάδες, τὰ ἀδέρφια, λίγο-πολύ, φταῖνε. Ἂν δῆτε, ὅτι ἡ μάχη κρατάει πολὺ ἢ ὅτι ἔχει ἐκτραχυνθῆ ἐπικίνδυνα, χωρίστε τοὺς ἀντιπάλους, κλείνοντας τὸν ἕνα στὴν κουζίνα, τὸν ἄλλο στὴν τραπεζαρία καὶ τὸν τρίτο στὸ χώλ, κι' ἐξηγῆστε τους, ὅτι δὲν τὸ κάνετε γιὰ τιμωρία, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἡσυχάσουν.

Κι' ἂν κάποτε τὰ νεῦρα σας δὲν ἀντέξουν καὶ τοὺς τιμωρήσετε, μὴν προσπαθῆτε νὰ πείσετε τὸν ἑαυτό σας, ὅτι τὸ κάνατε γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν. Ἡ πραγματικότης εἶναι, ὅτι ἐκδικεῖστε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰ τὴ φασαρία ποὺ ἔκαναν καὶ γιὰ τὴ ζάλη ποὺ σᾶς προκάλεσαν.

Μὴν ψάχνετε, ὅπως εἴπαμε καὶ πρίν, νὰ βρῆτε τὸν ὑπαίτιο. Κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ θηριάκια σας ἔχει βάλει τὴν οὐσία του νὰ δημιουργηθῆ ὁ καυγάς, καὶ τώρα ἑνωμένα χαίρονται ὅλα μαζὶ καὶ διασκεδάζουν μὲ τὸ ἀνακάτεμα καὶ τοὺς μπελάδες ποὺ προκάλεσαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ζήλεια. — Μάθετε νὰ τιμωρῆτε.

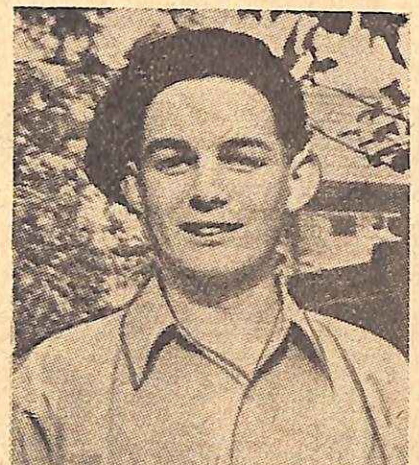

'Ο Ντούγκλας Γουώρντροπ

Δέκα ὧρες
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ

'Η κωμικοτραγικὴ περιπέτεια ἑνὸς νεαροῦ ναυτικοῦ

Σ' ἕνα ἀμερικανικὸ περιοδικό, δημοσιεύτηκε τελευταία ἡ παρὰ κάτω χαριτωμένη ἀφήγησι ἑνὸς νεαροῦ ναυτικοῦ, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ ἀπροσεξία στὴ θάλασσα κι' ἔμεινε δέκα ὧρες ὁλομόναχος στὴ μέση τοῦ ἀπέραντου ὠκεανοῦ, ὥσπου ν' ἀντιληφθοῦν τὴν ἐξαφάνισί του στὸ καράβι του καὶ νὰ γυρίσουν νὰ τὸν πάρουν. 'Ο ἥρως αὐτῆς τῆς ἱστορίας λέγεται Ντούγκλας Γουώρντροπ, εἶναι ἡλικίας εἰκοσιτριῶν χρόνων καὶ δούλευε στὸ ἀγγλικὸ φορτηγὸ «Μπρίτις Μόναρτς». Γράφει, λοιπόν, ὁ νεαρὸς Γουώρντροπ:

«'Η ὥρα ἦταν τεσσερεσήμισυ τὸ πρωὶ κι' εἶχα βάρδια στὸ κατάστρωμα τοῦ φορτηγοῦ μας, ποὺ ἔπλεε ἀπὸ τὴν 'Ιαπωνία πρὸς τὴ διώρυγα τοῦ Παναμᾶ. Οὔτε κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲ ξέρω πῶς μοῦ συνέβηκε κι' ἔπεσα στὴ θάλασσα. Τὸ πιὸ πιθανὸ εἶναι ὅτι μὲ πῆρε ὁ ὕπνος, ὄρθιος ὅπως ἤμουν, γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔνοιωσα τὸ δάπεδο νὰ μετακινῆται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου κι' εὐθὺς κατόπιν βρέθηκα στὸ νερό. Μὲ δυὸ ἁπλωτὲς ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὸ σκάφος, γιὰ νὰ μὴ μὲ παρασύρη ἡ προπέλλα κι' ὕστερα ἔβαλα τὶς φωνὲς μὲ ὅση δύναμι εἶχα στὰ πλεμόνια μου. Ἤξερα, ὅμως, καλὰ πὼς ἐκείνη τὴν ὥρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τιμονιέρη, ποὺ ἦταν κλεισμένος στὴν καμπίνα του, κανένας ἄλλος δὲ στεκόταν ξύπνιος στὸ καράβι. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ κι' ἐνῶ τὸ φορτηγὸ εἶχε ἀπομακρυνθῆ κάπου ἑκατὸ μέτρα, σταμάτησα τὶς φωνές

»Δὲ μοῦ ἀπόμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένω. Ἔκανα τοὺς ὑπολογισμούς μου. 'Η βάρδια μου θὰ τελείωνε στὶς ὀχτώ. Τότε μονάχα θὰ γινόταν ἀντιληπτὴ ἡ ἀπουσία μου. Θ' ἄρχιζαν νὰ μὲ ἀναζητοῦν καὶ θὰ περνοῦσε κάμποση ὥρα ὥσπου νὰ καταλάβουν πὼς δὲ βρισκόμουν μὲς στὸ καράβι. Λογάριασα, πὼς ὥσπου νὰ γυρίσουν καὶ να φτάσουν στὸ σημεῖο, ὅπου βρισκόμουν, θὰ περνοῦσαν κάπου ὀχτὼ ὧρες. Ἂς ἀφήσουμε, ὅτι θ' ἀρκοῦσε ἕνα μικρὸ λάθος στοὺς ὑπολογισμούς τους ἢ ἕνα ρεῦμα ποὺ μποροῦσε νὰ μὲ παρασύρη ἀρκετὰ μακρυά, γιὰ νὰ γίνη ἔτσι ἀδύνατη ἡ σωτηρία μου.

»'Απεῖχα κάπου δυὸ μίλλια ἀπὸ τὴ διώρυγα τοῦ Παναμᾶ καὶ καταλάβαινα τώρα μιὰ χαρὰ πόσο μεγάλος εἶναι ὁ Εἰρηνικὸς ὠκεανὸς καὶ πόσο μικρὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος.

»Εὐτυχῶς δὲν ἔκανε καθόλου κρύο κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι δὲν φοβόμουν. Εἶχα διαβάσει χίλιες φορὲς πὼς ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ μένη κανεὶς γιὰ πολὺ καιρὸ στὸ νερό, εἶναι νὰ «κάνη τὸν ψόφιο».

»Μπορῶ, ὅμως, νὰ σᾶς διαβεβαιώσω πὼς αὐτὸ εἶναι παραμυθάκι. Πραγματικά, σὲ κάθε κῦμα—καὶ τὰ κύματα δὲν ἦταν πολὺ μεγάλα—τὸ νερὸ μοῦ σκέπαζε τὸ πρόσωπο κι' ἔμπαινε ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὰ ρουθούνια μου. Ἔτσι ἀποφάσισα νὰ κολυμπῶ μπρούμυτα μ' ἀργὲς κινήσεις, σὰν νἄκανα ἕνα περιπατάκο.

»'Εκεῖ, λοιπόν, ποὺ ἄρχισα νὰ μετράω τ'... ἄστρα, γιὰ νὰ βρῶ κάποια ἀπασχόλησι, σὲ κάποια στιγμὴ ἔνοιωσα κάτι νὰ κινῆται κοντά μου. 'Η θάλασσα φωσφόριζε ἐλαφρὰ κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ διακρίνω μιὰ μακρουλὴ κι' ἀπειλητικὴ σκιά: Ἦταν, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἕνας καρχαρίας!

»Κατάλαβα πὼς ἤμουν χαμένος. Χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφτῶ, μοῦ ἦρθαν στὰ χείλη τὰ λόγια μιᾶς αὐθόρμητης προσευχῆς. «Θεέ μου εἶπα, ἂν εἶναι νὰ πάω ἀπὸ σκυλόψαρο, κάνε τουλάχιστο νὰ μὲ σκοτώση μὲ τὸ πρῶτο».

»'Αλλὰ ὁ καρχαρίας, εἴτε δὲν πεινοῦσε, εἴτε κυνηγοῦσε κάποια ἄλλη λεία. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα εἶχε ἀπομακρυνθῆ. Ἔτσι, βρέθηκα πάλι ὁλομόναχος. Γύρω μου ἐπικρατοῦσε μιὰ ἀπέραντη σιωπή, ποὺ μοῦ προκαλοῦσε φόβο. Τέλος πρόβαλε ὁ ἥλιος. 'Ακριβῶς, λοιπόν, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔνοιωσα ἕνα μούδιασμα στὸ ἀριστερό μου μπράτσο. Γύρισα κι' εἶδα ἕνα παράξενο ψάρι, στρογγυλὸ σὰν δίσκο, ποὺ τὸ σῶμα του ἦταν σχεδὸν διάφανο κι' ἡ διάμετρός του κάπου δέκα πόντους. Τὸ ψάρι αὐτό, ποὺ φαίνεται πὼς εἶχε ἠλεκτρισμό, δὲ μὲ εἶχε τσιμπήσει, ἀλλ' ἁπλῶς εἶχε περάσει κοντά μου.

»Ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶδα γύρω μου καμμιὰ δεκαριὰ ἄλλα τέτοια ψάρια, ἀλλὰ ὥσπου νὰ προλάβω νὰ προφυλαχτῶ, ἕνα κῦμα τὰ πῆρε μακρυά μου καὶ μοῦ στέρησε τὴ συντροφιά τους. 'Η συντροφιά, ὅμως, αὐτὴ μοῦ ἦταν προτιμώτερη ἀπὸ κείνη τῶν σκυλόψαρων, ποὺ τώρα, στὸ φῶς τῆς μέρας, ἔβλεπα κάθε τόσο τὶς σιλουέτες τους νὰ περνοῦν μακρυά μου.

»Τὸ ρολόϊ τοῦ χεριοῦ μου δούλευε κανονικὰ κι' ὅταν εἶδα πὼς εἶχε πάει ὀχτὼ ἡ ὥρα, σκέφτηκα μ' ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιὰ πὼς τώρα οἱ σύντροφοι μου θἄχαν ἀντιληφτῆ τὴν ἀπουσία μου. Μοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπα τὸν καπετάνιο νὰ δίνη διαταγὲς νὰ γυρίση πίσω τὸ καράβι.

»Κατὰ τὶς ὀχτώμισυ ἔνοιωσα τὸν ἑαυτό μου κουρασμένο. Ὄχι τόσο σωματικά, ὅσο ψυχικά. Ὅπου, ξαφνικά, βλέπω μπροστά μου μιὰ πελώρια χελώνα. Σὲ μιὰ στιγμή, φοβήθηκα μὴ μοῦ ἐπιτεθῆ, ἀλλὰ γρήγορα κατάλαβα πὼς δὲν εἶχε τέτοιο σκοπό, ἀλλὰ ἁπλῶς μ' ἔκανε χάζι. Μάλιστα, μοῦ φάνηκε πὼς διέκρινα στὸ βλέμμα της μιὰ συμπάθεια. Αὐτὴ ἡ ἰδέα μου ἀποδείχτηκε ἀπὸ τὰ πράγματα σωστή. 'Η χελώνα ἐκείνη ἔμεινε κοντά μου καὶ δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ πάη στὴ... δουλειά της. Στὴν ψυχικὴ ὑπερδιέγερσι, ποὺ βρισκόμουν, στάθηκε γιὰ μένα τότε τὸ φυσικώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ πιάσω κουβέντα μαζί της, νομίζοντας πὼς ἄκουε τί τῆς ἔλεγα καὶ συμφωνοῦσε σὲ ὅλα μαζί μου. 'Η συντροφιὰ της μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή. Νόμιζα, πὼς ἡ χελώνα αὐτὴ ἦταν ὁ καλύτερος φίλος ποὺ εἶχα ἀποχτήσει. Καὶ τόσο πολὺ τὸ πίστευα αὐτό, ὥστε σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς ἔβγαλα κι' ὄνομα κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τὴν ἔλεγα Τζών.

»Στὸ μεταξὺ εἶχε πάει μεσημέρι κι' ὁ ἥλιος ποὺ βρισκόταν τώρα μεσούρανα, μὲ χτυποῦσε κατακέφαλα. Μ' εἶχε πιάσει μιὰ μεγάλη δίψα καὶ ζήλευα τὸν «Τζών», ποὺ μέσα στὴν ἀπέραντη ἐκείνη ὑδάτινη ἔκτασι ἦταν σὰν στὸ σπίτι του. Σε κάθε κῦμα, προσπαθοῦσα νὰ σηκώνω τὸ κεφάλι καὶ νὰ κυττάζω ἀνατολικά, πρὸς τὴν κατεύθυνσι, ἀπ' ὅπου περίμενα νὰ ξεπροβάλη τὸ καράβι μου. 'Αλλὰ δὲν ἔβλεπα τίποτε ἄλλο ἀπὸ θάλασσα κι' οὐρανό.

»Εἶχε περάσει κάπου μιὰ ὥρα ἀπὸ τὸ χρονικὸ σημεῖο ποὺ λογάριαζα ὅτι θὰ φαινόταν τὸ πλοῖο κι' ἡ ἀπελπισία ἄρχισε νὰ μὲ κυριεύη σιγὰ-σιγά. Μοῦ φαινόταν τώρα ὅτι ὁ καημένος ὁ «Τζών» παράστεκε στὸ θάνατό μου, ποὺ θἄρχόταν σὲ λίγο. Σκέφτηκα, πὼς εἶχα κάνει πολὺ ἄσχημα νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ μ' εὕρισκαν καὶ παρακάλεσα τὸ Θεὸ νὰ μὲ συγχωρέση γιὰ ὅ,τι κακὸ εἶχα κάνει.

»Τέλος, στὶς δυὸ περίπου, εἶδα ἀπὸ μακρυὰ τὰ κατάρτια τοῦ καραβιοῦ. Σ' ἕνα τέταρτο, βρισκόμουν πάνω του. Οἱ δυνάμεις μου δὲ μ' εἶχαν ἐγκαταλείψει καὶ δὲ λιποθύμησα, ὅπως συμβαίνει σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Ἔτσι, μπόρεσα ν' ἀποχαιρετήσω τὸ φίλο μου τὸ «Τζών», ποὺ εἶχε σηκώσει τὸ κεφάλι καὶ μὲ κύτταζε καθὼς οἱ σύντροφοί μου μὲ σήκωναν στὸ καράβι. 'Η χαρά μου, ποὺ εἶχα σωθῆ, εἶχε μέσα της καὶ μιὰ λύπη: τὴ λύπη ποὺ ἔχανα γιὰ πάντα ἕνα τέτοιο καλὸ φίλο».

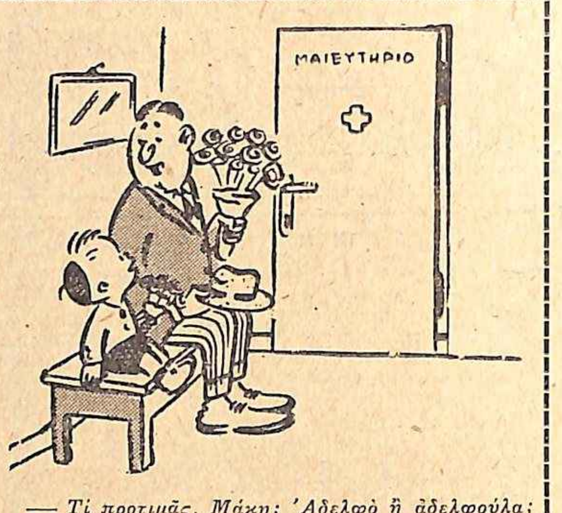

— Τί προτιμᾶς, Μάκη; 'Αδελφὸ ἢ ἀδελφούλα;
—Ἕνα ποδήλατο, μπαμπᾶ!

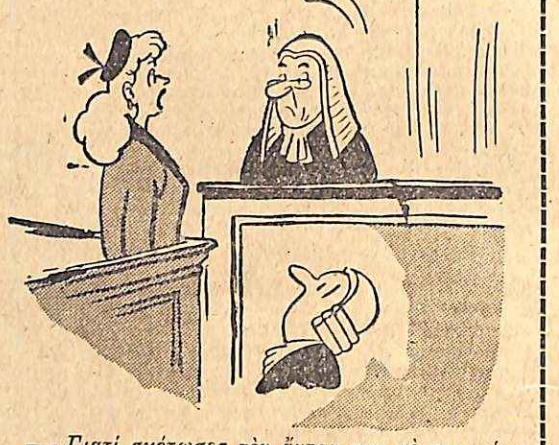

— Γιατί σκότωσες τὸν ἄντρα σου μὲ τσεκούρι;
— Γιατί δὲν ἤθελα νὰ ξυπνήσω τὰ παιδιά!...

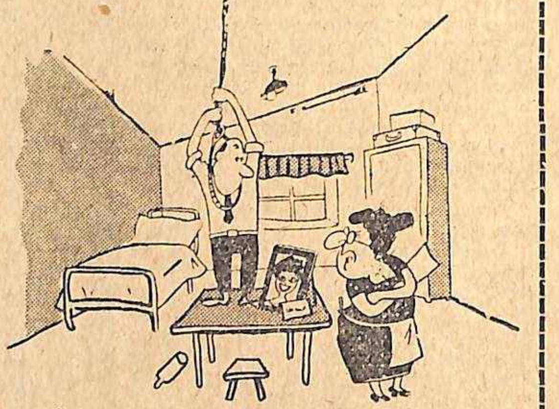

—Ἄειντε, κάνε γρήγορα, γιατὶ βρέθηκε ἄλλος ἐνοικιαστὴς γιὰ τὸ δωμάτιο!

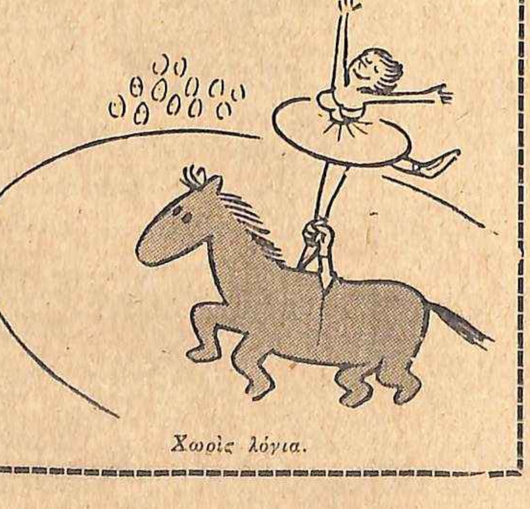

Χωρὶς λόγια.

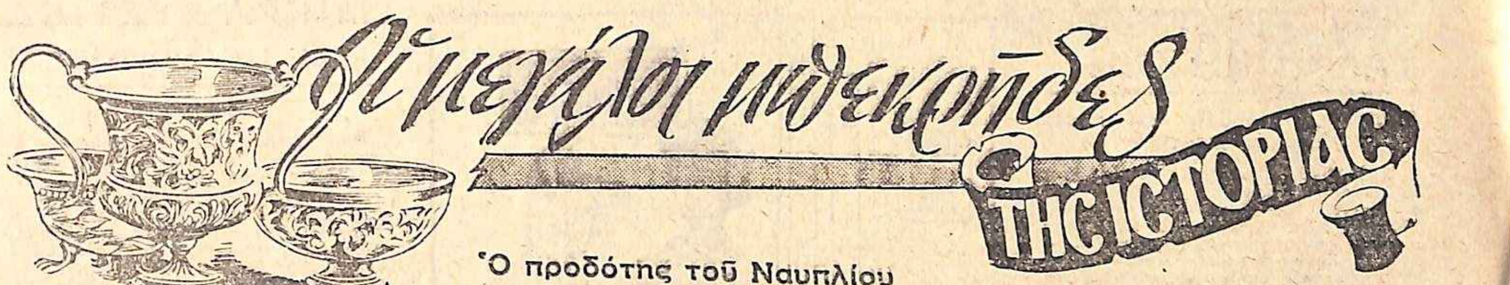

Οἱ μεγάλοι μπεκρῆδες ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

'Ο προδότης τοῦ Ναυπλίου

ΕΧΟΥΝ νὰ ποῦν γιὰ τὸν 'Ιάκωβο Σὰλ πώς, ὅταν μιὰ μέρα ἔμεινε δίχως κρασί, τὸν ἔπιασε ἕνα εἶδος παροξυσμοῦ κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τὸ κεφάλι του στοὺς τοίχους. Στὸ τέλος, ἀναγκάστηκαν οἱ στρατιῶτες του νὰ τὸν δέσουν κι' ὅταν ὁ γενικὸς προβλεπτὴς τῆς Πελοποννήσου 'Ιερώνυμος Δολφῖνος ἔφτασε στὸ Ναύπλιο, τοῦ τὸν παρέδωσαν.

— Τοῦ ἔλειψε τὸ κρασὶ καὶ τρελλάθηκε, τοῦ εἶπαν. Πρέπει νὰ βρεθῆ ἀντικαταστάτης του...

'Ο Δολφῖνος κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, εἶπε, πρέπει νὰ βρεθῆ κρασί. Δὲν εἶναι εὔκολο ν' ἀντικαταστήση κανεὶς τὸν 'Ιάκωβο Σάλ...

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. 'Ο Γάλλος συνταγματάρχης Σὰλ—Σάλας κατὰ τοὺς Ἕλληνες ἱστορικοὺς — ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ στὸ Ναύπλιο καὶ κρατοῦσε τὸ Παλαμήδι ἐναντίον τῶν ξένων ἐπιδρομέων, ποὺ εἶχαν βαλθῆ νὰ τὸ καταλάβουν. Ὅταν ἄρχισε ἡ πολιορκία, ὁ Σὰλ ἔδειξε καταπληκτικὴ παλληκαριὰ κι' ἔκανε ἀληθινὰ θαύματα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως τὸ ἠθικό του ἄρχισε νὰ πέφτη καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ νὰ τ' ἀποδώση αὐτό. 'Η αἰτία ὡστόσο ἀνακαλύφθηκε γρήγορα ὅταν, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, εἶδαν τὸν Σὰλ νὰ στέλνη τὸν ὑπασπιστή του μαζὶ μὲ δυὸ στρατιῶτες κάτω στὴν πόλι, γιὰ νὰ τοῦ φέρουν κρασί. Προσπάθησαν, λοιπόν, νὰ τὸν κάνουν ν' ἀλλάξη γνώμη. 'Ο Σὰλ χτύπησε τὴ γροθιά του θυμωμένος.

— 'Εδῶ προστάζω μονάχα ἐγώ! φώναξε. Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίση νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ θέλω...

Κι' ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι ἐπέμεναν, ὁ Γάλλος ἄλλαξε ὕφος καὶ τοὺς κύτταξε σχεδὸν ἱκετευτικά.

— Δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν; τοὺς εἶπε. Χωρὶς κρασὶ τὸ μυαλό μου εἶναι ἀδύνατο νὰ λειτουργήση. Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ μὲ θαυμάζατε, ἦταν ἐπειδὴ ἔπινα. Τώρα ὅμως δὲ μοῦ ἀπόμεινε σταγόνα. Κι' ἂν δὲν πιῶ, δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ κάνω...

Οἱ Ἕλληνες μπῆκαν στὸ νόημα. Μονομιᾶς κατάλαβαν πὼς εἶχαν νὰ κάνουν μ' ἕνα ἐπικίνδυνο ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν ἱκανὸς γιὰ ὅλα. Ἄλλωστε τὸ τελευταῖο αὐτὸ τὸ εἶχε ὁμολογήσει κι' ὁ ἴδιος. Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ παρακολουθοῦν καὶ τὴν παραμικρή του κίνησι. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ ὑπασπιστής του λοχαγὸς Ζιλὰντ κι' οἱ δυὸ στρατιῶτες κατάφεραν νὰ τοῦ βροῦν ἄφθονο κρασί.

Τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα «σῶμα 'Ελλήνων ἐθελοντῶν —γράφει ὁ Μ. Γ. Λαμπρινίδης στὸ θαυμάσιο βιβλίο του «Ναυπλία» — ἐπωφεληθὲν τῆς προσοχῆς τοῦ ἐχθροῦ πρὸς τὸ Παλαμήδιον, ἐποιήσατο ἔξοδον ἐκ τοῦ Ναυπλίου, ὅπως ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ ἀπέναντι τῆς πόλεως ἐχθρικοῦ ὀχυρώματος καὶ κυριεύση τὴν ἐπ' αὐτοῦ κυματίζουσαν ἐχθρικὴν σημαίαν. Πλὴν ἅμα τῇ προσεγγίσει τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰ ἐχθρικὰ ὀχυρώματα καὶ τῇ ἀποσπάσει τῆς σημαίας κανονιοβολισμοὶ ἀπροσδοκήτως κατ' αὐτῶν ριφθέντες ἐκ Παλαμηδίου ὑπὸ τοῦ Σάλα, ἠνάγκασαν τοὺς ἐπιτεθέντας νὰ διασκορπισθῶσι...»

Ρωμιόπουλ'ἔβαλαν βουλὴν ἐκείνην τὴν ἡμέρα
στὸ μετερίζι τῶν ὀχτρῶν νὰ πάρουν τὴν παντιέρα.
Καὶ παρ' εὐθὺς ἐσάλπαραν ἔξω μὲ τὰ σκεπέτα
κι' ὁ Σάλας ἔρριξε κοντὰ κανόνια μὲ σακέτα.
'Ελάβωσε πολλὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ σκότωσε στὸν τόπο
καὶ τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ τὴν ἔρριξε στὸν κάπο...

Οἱ στίχοι αὐτοὶ εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ περίφημο ποίημα τοῦ Μάνθου 'Ιωάννου «Συμφορὰ καὶ αἰχμαλωσία τοῦ Μωρέως», ποὺ περιγράφει μὲ ἁπλό, μὰ συνταραχτικὸ τρόπο τὸ δραματικὸ γεγονός. Τί εἶχε συμβῆ λοιπὸν καὶ ὁ Σάλ, ἀντὶ νὰ βοηθήση τοὺς Ἕλληνες, ἄρχισε νὰ τοὺς κανονιοβολῆ καὶ νὰ τοὺς ἀποδεκατίζη; 'Η ἀπάντησι εἶναι εὔκολη: Τύφλα καθὼς ἦταν στὸ μεθῦσι, ἔστρεψε τὰ ὅπλα ἐναντίον τῶν δικῶν μας καὶ τοὺς τσάκισε κυριολεκτικά. «'Ο Σάλας καταγγελθεὶς εἰς τὸν φρούραρχον τοῦ Ναυπλίου, ἀπέδωκε τὴν πρᾶξιν εἰς λάθος τοῦ ἀρχιπυροβολητοῦ».

— Τί φταίω ἐγώ; δικαιολογήθηκε μὲ τὸ χέρι στὸ στῆθος. 'Εγὼ πρόσταξα νὰ χτυπηθῆ ὁ ἐχθρὸς κι' ὁ πυροβολητής μου παράκουσε. 'Υποψιάζομαι ὡστόσο πὼς αὐτὸ ἔγινε ἐπίτηδες. Ἴσως νὰ πουλήθηκε στὸν ἐχθρό.

'Η κατηγορία ἦταν φοβερή. 'Ο ἀρχιπυροβολητής, Γάλλος κι' αὐτός, κλήθηκε σὲ ἀπολογία. Ὅταν ἄκουσε πὼς ὁ Σὰλ τὸν κατηγοροῦσε γιὰ προδοσία, τοῦ φώναξε κατάμουτρα:

— Εἶσαι ἕνας συχαμερὸς συκοφάντης κι' ἕνας ἐλεεινὸς μπεκρῆς. 'Ενῶ ὅλοι πολεμούσαμε, ἐσὺ εἶχες κοντά σου ἕνα ἀσκὶ καὶ μιὰ τσότρα κι' ἔπινες χωρὶς σταματημό...

Αὐτὸ τὸ βεβαίωσαν κι' ἄλλοι, μὰ κι' ὁ Σὰλ δὲν τὸ ἔκρυψε.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἀπάντησε. 'Αλλὰ τὸ κρασὶ δὲ μὲ βλάπτει. 'Αντίθετα, ἂν δὲν πιῶ, εἶμαι ἄρρωστος...

Ἔτσι ὁ δυστυχισμένος ἀρχιπυροβολητὴς κλείστηκε στὸ Παλαμῆδι, ὥσπου ν' ἀποφασίση γιὰ τὴν τύχη του ὁ φρούραρχος κόμης Λεονάρδος Ταρωνίτης. Στὸν τελευταῖο «ἐκ διαπρεποῦς 'Αθηναϊκῆς οἰκογενείας καταγόμενον γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ τῆς ἐπίσης διαπρεποῦς οἰκογενείας Χαλκοκονδύλη, ἀνέθεσεν εἰς τοῦτον ἡ 'Ενετικὴ Γερουσία τὴν ἀρχηγίαν τῆς φρουρᾶς Παλαμηδίου, ἕνεκα τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἐκτάκτου σωματικῆς αὐτοῦ ρώμης». 'Ο Ταρωνίτης, ἄνθρωπος ἔξυπνος καὶ τολμηρός, ἄρχισε νὰ μὴ βλέπη μὲ καλὸ μάτι τὸν Γάλλο. 'Επειδὴ ὅμως γνώριζε πὼς ἦταν ἀναντικατάστατος, τὸν ἄφησε στὴ θέσι του. Ἔβαλε ὅμως νὰ τὸν παρακολουθοῦν.

'Ο Σὰλ δὲ σήκωνε πιὰ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ κρασί. Ἔπινε, ἔπινε ἀδιάκοπα. Αὐτὸ ὅμως δὲ σήμαινε πὼς δὲν ἤξερε τί κάνει. Κάθε ἄλλο μάλιστα. «Ὁ συνταγματάρχης — γράφει γι' αὐτὸν ὁ συμπατριώτης του Ντεπελλεγκρὲν — ἄντεχε στὸ ποτὸ ὅσο κανεὶς ἄλλος. Κατέβαζε τὸ κρασὶ ὅπως οἱ μεγάλοι μπεκρῆδες τῆς ἀρχαίας Ρώμης, γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς πρέπει νὰ τὸν κατατάξουμε στὸ πάνθεον τῶν φημισμένων κρασοπατέρων. Συγχρόνως ὅμως πρέπει νὰ ποῦμε γι' αὐτὸν τὴν ἀλήθεια, ὅσο πικρὴ καὶ ἂν εἶναι». 'Αλλὰ ποιὰ ἦταν ἡ ἀλήθεια αὐτή; Νὰ τί λέει γι' αὐτὸν ὁ δικός μας ἱστορικὸς Λαμπρινίδης: «Τὴν ἐπιοῦσαν Παρασκευὴν ἀπὸ τῆς πρωΐας, σῶμα πυροβολικοῦ τοῦ ἐχθροῦ καταλαβὸν τὸν ἀπέναντι τοῦ Παλαμηδίου ὑπὲρ τὴν Ἄρειαν λόφον, ἤρξατο νὰ κανονιοβολῆ τοὺς προμαχῶνας τοῦ Παλαμηδίου, ὅπως πτοήση τὴν φρουρὰν αὐτοῦ καὶ διευκολύνη οὕτω τὸν ἐν αὐτῷ ἀρχηγὸν τοῦ πυροβολικοῦ Γάλλον συνταγματάρχην Σάλαν ἵνα παρασκευάση τὴν προδοσίαν, ἣν οὗτος εἶχεν ὑποσχεθῆ τῷ ἐχθρῷ διὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του...»

Ὅπως βλέπουμε, λοιπόν, ὁ 'Ιάκωβος Σὰλ ἦταν προδότης. Προδότης μάλιστα ἀπὸ τοὺς χειρότερους, ἀφοῦ εἶχε κατορθώσει νὰ πάρη μὲ τὸ μέρος του τὸν ὑπασπιστή του λοχαγὸ Ζιλὰντ καὶ ἀρκετοὺς ἄλλους ἀκόμη. Ἔτσι τὸ φρούριο βρισκόταν στὰ χέρια ἑνὸς ἀπαίσιου κι' ἐλεεινοῦ «μπεκρούλιακα», ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸ παραδώση «γιὰ ἕν' ἀσκὶ κρασί»

Στὴν τελευταια ἐπίθεσι τοῦ ἐχθροῦ — Τετάρτη, 6 'Ιουλίου 1715 — ἐναντίον τοῦ Παλαμηδιοῦ «οἱ ἐν αὐτῷ φρουροῦντες 'Ενετοὶ ἔθεσαν πῦρ εἰς τὴν ἄρτι ὀρυχθεῖσαν ἐπὶ τούτῳ ἐκτὸς τῶν τειχῶν ὑπόνομον, ἣν εἶχον πληρώσει πυρίτιδος, ὅπως ἀνατινάξωσιν εἰς τὸν ἀέρα ἐπιτεθέντας 'Αγαρηνούς. Πλὴν παραδόξως ἡ ὑπόνομος εὑρέθη κενὴ τῆς πυρίτιδος, ἣν λάθρα εἶχεν ἀφαιρέσει ἔμπιστος τοῦ Σάλα στρατιώτης τῇ παραγγελίᾳ αὐτοῦ».

Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Γάλλος φοβήθηκε μήπως ἀποκαλυφθῆ, ἐπὶ τέλους, ἡ προδοσία του. Ἔτσι κάλεσε τὸν Ζιλὰντ καὶ τοῦ ἀνέθεσε «ὅπως καθηλώση τὰς ὀπὰς τῶν πυροβόλων τοῦ φρουρίου καθιστῶν ταῦτα ἄχρηστα».

— Κάνε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς, τοῦ εἶπε. Νομίζω πὼς οἱ Ἕλληνες μᾶς μυρίστηκαν. Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αὐτό;

— Καταλαβαίνω, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Μὰ δὲν ἔχω σκοπὸ ν' ἀφήσω νὰ μὲ πιάσουν σὰν τὸν ποντικὸ στὴ φάκα. Μόλις ἀχρηστέψω τὰ κανόνια, θὰ περάσω ἀπέναντι γιὰ νὰ πληρωθῶ. Εἶναι καιρὸς νομίζω νὰ τελειώσουμε...

— Θἄρθω μαζί σου, ἀποκρίθηκε ὁ μπεκρῆς συνταγματάρχης. 'Εδῶ δὲν ἔχω πιὰ οὔτε κρασί, οὔτε ἄλλη δουλειά. Ἤδη ἄρχισα κιόλας νὰ διψῶ καὶ δὲ ξέρω τί νὰ κάνω...

'Ο Σὰλ ὅμως δὲν πρόλαβε νὰ δραπετεύση. 'Επειδὴ δὲν εἶχε βάλει στὸ στόμα του ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες κρασί, τὸν ἔπιασε ὁ γνωστὸς φοβερὸς παροξυσμός του κι' ἄρχισε ν' ἀπειλῆ τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Στὸ τέλος, μὴ ξέροντας τί λέει καὶ τί κάνει, ὁμολόγησε πὼς εἶχε προδώσει τοὺς συμπολεμιστές του. Τότε ὁ Ταρωνίτης «διέταξε παραυτα νὰ συλληφθῆ καὶ προσαχθῆ ἐνώπιόν του ὁ προδότης, ὃν ἅμα ἰδὼν ὁ ἐμμανὴς τῆς πόλεως ὄχλος ἀγόμενον πρὸς τὸ φρουραρχεῖον, ἐπετέθη καὶ κατεσπάραξεν αὐτὸν αὐτόχρημα. 'Η ἐν τῇ πόλει κατοικία αὐτοῦ κατερρίφθη μέχρι θεμελίων καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς ὑψώθη σωρὸς λίθων ἀναθέματος...»

Ἔτσι πληρώθηκε ὅπως τοῦ ἄξιζε ὁ συνταγματάρχης 'Ιάκωβος Σάλ, ὁ μεγαλύτερος μπεκρῆς τῆς ἐποχῆς του, ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ παραδοθῆ τὸ Ναύπλιο στὸν ἀφανισμὸ καὶ τὸν ὄλεθρο.

Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

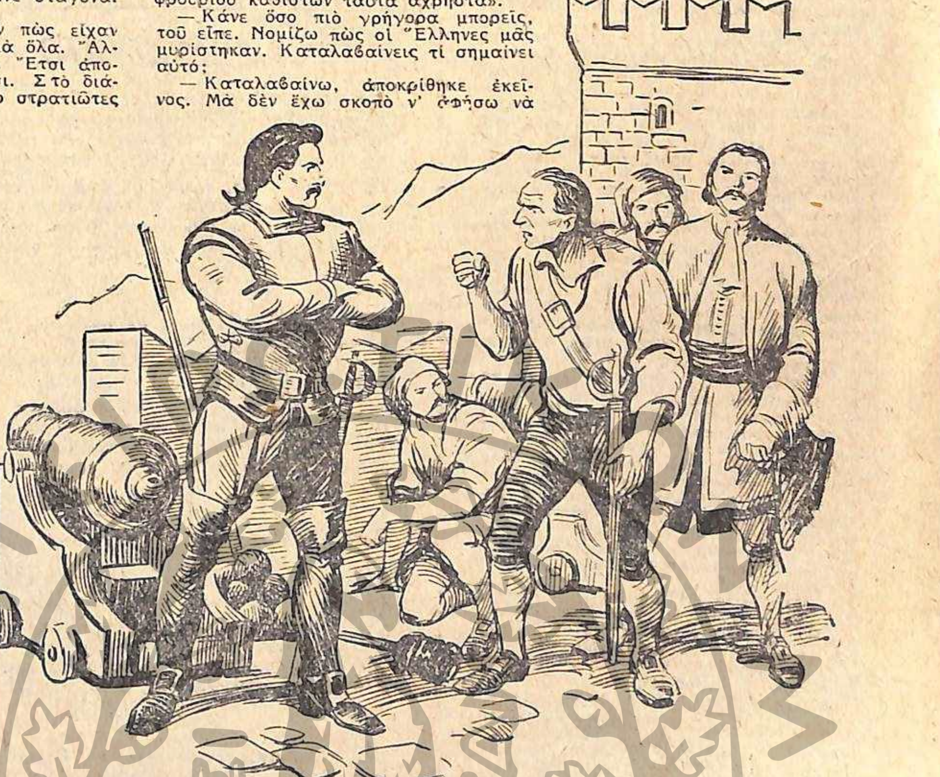

— Εἶσαι ἕνας συχαμερὸς συκοφάντης κι' ἕνας ἐλεεινὸς μπεκρῆς! τοῦ φώναξε ὁ ἀρχιπυροβολητής.

Ἀπὸ τὴν παλιὰ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες εἰδήσεις καὶ παράξενα περιστατικὰ

Στὰ 1895, εἶχαν ἔρθει στὴν 'Αθήνα δυὸ Παρισινοὶ ρέπορτερ, ὁ Λερουὰ κι' ὁ Παπιγιώ, ποὺ ἔκαναν τὸ γῦρο τοῦ κόσμου χωρὶς πεντάρα. Τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ καὶ τῆς τροφῆς τους τὰ ἔβγαλαν δημοσιεύοντας ἄρθρα «ἐπὶ πληρωμῇ» στὶς ἐφημερίδες τῶν πόλεων ἀπ' ὅπου περνοῦσαν. Στὴν 'Αθήνα μάλιστα εἶχαν βγάλει κι' ἐφημερίδα μὲ τὸν τίτλο «En route» («Καθ' ὁδόν»).

— 'Ο 'Ηλίας Μαυρομιχάλης, ποὺ εἶχε ἀπέραντο κτῆμα κοντὰ στὸ Γύθειο, εἰδοποιοῦσε στὰ 1864 τοὺς κατοίκους τῶν ἐπαρχιῶν Οἰτύλου, Γυθείου καὶ Μονεμβασίας, ὅτι προσέφερε μουριὲς κι' ἄλλα ὀπωροφόρα δέντρα, πάσης ἡλικίας, δωρεάν. 'Ο Μαυρομιχάλης εἶχε σκοπὸ νὰ μοιράση ὡς 1 ἑκατομμύριο ρίζες γιὰ νὰ ἐνισχύση τὴ δεντροφυτεία στὶς ἐπαρχίες αὐτές.

— Στὰ 1895, ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ θερινοῦ θεάτρου τῶν Χαραμῆ καὶ Πρίντεζη στὴν ὁδὸ Πατησίων. Ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἁγιασμό, ὁ Γεώργ. Πὼπ διάβασε τὴν ἔκθεσι τῆς 'Επιτροπῆς, ποὺ ἔκρινε τὶς ὀνομασίες τοῦ θεάτρου. Κι' ὅταν τράβηξαν τὴ σημαία, ποὺ σκέπαζε τὴν πρόσοψι, ἀποκαλύφτηκε καὶ ἡ ἐπιγραφή: «ΑΘΗΝΑΙΟΝ». Τὸ πρῶτο ἔργο ποὺ παίχτηκε στὸ θέατρο αὐτὸ ἦταν ἡ «Καβαλερία Ρουστικάνα», ποὺ εἶχε δοθῆ μὲ τὸν τίτλο: «'Αγροτικὸς 'Ιπποτισμός!»

— 'Η μικρὴ ἐκκλησία τοῦ 'Αγίου 'Ελευθερίου, πλάϊ στὴ Μητρόπολι, λεγόταν Καθολικὴ καὶ εἶχε κτιστῆ στὰ 1216 ἀπὸ τὸν Γοδεφρίδο Βιλλαρδουῖνο καὶ τοὺς Φράγκους ἄρχοντες τῆς Πελοποννήσου.

— Στὴν 'Ιατρικὴ 'Εταιρεία εἶχαν συνέλθει στὰ 1880 οἱ γιατροὶ Ν. Γ. Μακκᾶς, Γ. Καραμήτσας, Μιχ. Χατζημιχάλης καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ συζητήσουν γιὰ διάφορα ἰατρικὰ θέματα. Κάποιος τότε ρώτησε τὸ Μακκᾶ, ποιά γνώμη εἶχε γιὰ τὴ ρακὴ κι' ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Τὴν κακίστη!» «Καὶ ὅμως ἀνοίγει τὴν ὄρεξι», τοῦ εἶπαν. Κι' ὁ Μακκᾶς: «Πιθανόν. Νομίζω ὅμως ὅτι τίποτα δὲν πρέπει τις ν' ἀνοίγη... μὲ ἀντικλείδι!»

— Ἕνας Ἕλληνας ἐπιχειρηματίας, ποὺ ἐπεχείρησε νὰ ἐκμεταλλευτῆ τὸ Δούναβι ἦταν ὁ Στέφανος Ξένος. Στὰ 1857, ἵδρυσε μιὰ 'Εταιρεία καὶ ἔρριξε στὸν ποταμὸ δέκα βαπόρια γιὰ νὰ μεταφέρουν μόνο σιτηρά. Στὰ βαπόρια εἶχε δώσει ὀνόματα τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21, ὅπως «Ρήγας Φερραῖος», «Μπουμπουλίνα», «Μιαούλης» κλπ.

— Στὰ 1893, εἶχαν τεθῆ γιὰ τὴ χρῆσι τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ ἀμάξια, ποὺ λεγόντουσαν «νὶς - ἀνίς». Σ' αὐτὰ μποροῦσε νὰ πάρη θέσι κανεὶς γιὰ μιὰ ἁπλὴ διαδρομὴ πληρώνοντας μιὰ δεκάρα! Ἂν ἤθελε ὅμως νὰ κρατήση ὅλες τὶς θέσεις τοῦ ἀμαξιοῦ γιὰ λογαριασμό του, ἔπρεπε νὰ πληρώση τέσσερις δεκάρες! Τὰ ἀμάξια αὐτὰ ἀρχικῶς ἐκτελοῦσαν συγκοινωνία ἀνάμεσα σὲ πλατεῖες καὶ σταθμοὺς σιδηροδρόμων κι' ἀργότερα ἐπρόκειτο νὰ ἐπεκταθοῦν καὶ σ' ἄλλα μέρη.

— 'Ο βασιλεὺς Γεώργιος Α' εἶχε νοικιάσει στὰ 1809 τὴ μαγευτικὴ ἔπαυλι τοῦ Τσίλλερ στὴν πλατεῖα 'Αλεξάνδρας τοῦ Πειραιῶς καὶ τὸν Μάϊο κατέβηκε μὲ τὴν οἰκογένειά του, γιὰ νὰ περάση ἐκεῖ τοὺς θερινοὺς μῆνες.

— Στὰ 1880, ὁ βουλευτὴς Καλαβρύτων 'Αριστ. Οἰκονόμος κατέκρινε τὸ φορολογικὸ σύστημα τοῦ Τρικούπη καὶ ἐπρότεινε νὰ φορολογοῦνται οἱ μεγάλες οἰκοδομές, τὰ πιάνα, τὰ ἰδιωτικὰ ἀμάξια, οἱ κληρονομιὲς κι' οἱ προῖκες.

— Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1879, ἔφτασε στὴν 'Αθήνα ἕνας ὅμιλος 'Ιταλῶν γεωπόνων, ποὺ εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι ὑπῆρχε ἐδῶ πολλὴ ἐργασία. 'Επειδὴ ὅμως ἐργασία δὲν ὑπῆρχε καὶ μέχρις ὅτου ἐπιστρέψουν στὴν πατρίδα τους, οἱ δυστυχεῖς 'Ιταλοὶ περνοῦσαν ξεπαγιάζοντες νύχτες ὁλόκληρες στὸ ὕπαιθρο.

— Στὰ 1865, ὁ Γεώργ. Μαυροκορδάτος, μόλις πληροφορήθηκε, ὅτι τὸ μοναδικὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο «'Ελπὶς» βρισκόταν σὲ ἀθλία οἰκονομικὴ κατάστασι, δώρησε 1000 δραχμὲς γιὰ τὴν περίθαλψι τῶν ἀσθενῶν. 'Επίσης ἡ σύζυγός του ἔδωσε στὴ Φιλεκπαιδευτικὴ 'Εταιρεία 4000 δραχμές, μὲ τὸν ὅρο νὰ προσκληθῆ ἀπ' τὴν Εὐρώπη μιὰ κατάλληλη δασκάλα γιὰ τὰ ἐργόχειρα. 'Επίσης ἡ ἰδία διέθεσε 2200 δραχμὲς γιὰ τὴν ὑποτροφία δύο φτωχῶν ἀλλ' ἐπιμελῶν κοριτσιῶν. Τὰ πρῶτα κορίτσια, ποὺ πῆραν τὴν ὑποτροφία ἦταν ἡ Σεμιραμις Σταύρου ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ ἡ Εὐανθία Λαδιανοῦ ἀπὸ τὴν Ὕδρα.

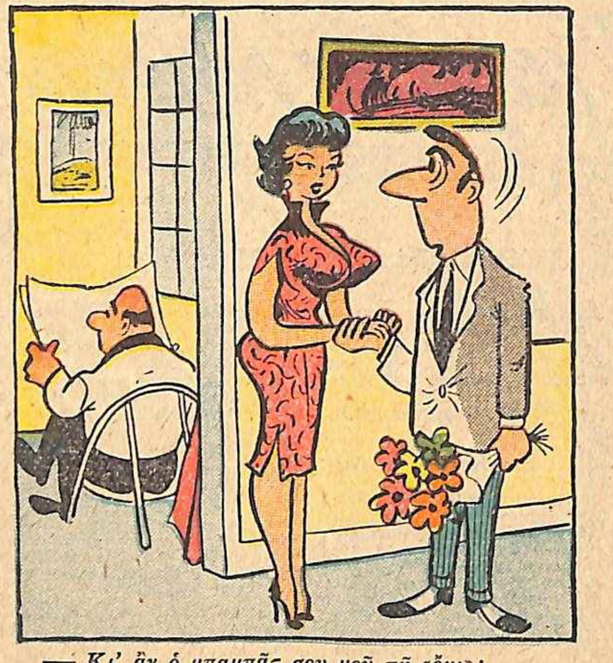

— Κι' ἂν ὁ μπαμπᾶς σου μοῦ πῆ «ὄχι»;
— Τότε, Κωστάκη, ρώτησέ τον ἂν μπορῶ νὰ παντρευτῶ τὸν 'Αλέκο!...

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Σὲ εἶδα ποὺ κρατοῦσες τὸ βολὰν
μὲ δυὸ χεράκια γαντοφορεμένα
κι' εἶδα νὰ λάμπουνε καὶ ν' ἀκτινοβολᾶν
τὰ δυό σου μάτια, σὰν ξετρελλαμένα.
Δὲ μ' ἄφησες, παιδί μου, ἀσυγκίνητο
καὶ μ' ἔκανες διπλᾶ νὰ σὲ προσέχω
καὶ σκέφτηκα: Νὰ ἤμουν αὐτοκίνητο,
ἐσὺ νὰ μὲ ὁδηγῆς κι' ἐγὼ νὰ τρέχω...

*

Σὲ εἶδα νὰ σωφάρης μὲ καμάρι
νὰ στρίβης δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
καὶ εἶπα: «Κι' ἂν ἡ ρόδα σου μὲ πάρη,
χαλάλι σου μιὰ τέτοια συμφορά».
Μπροστά σου ἀνοιγότανε ὁ δρόμος
καὶ σκέφτηκα κι' ἐγὼ νὰ κατορθώσω
νὰ πάω καὶ νὰ γίνω τροχονόμος
γιὰ νὰ σὲ σταματάω κάθε τόσο.

*

Καὶ πήγαινες σιγά... Ὄχι ἀπὸ φόβο
νὰ μὴ σὲ πῆ ἡ Τροχαία βιαστικὴ
μὰ ἴσως—καὶ τὸ χέρι μου τὸ κόβω—
γιὰ νὰ σὲ βλέπουν οἱ περαστικοί...
Τὸ χέρι αὐτό, τὸ γαντοφορεμένο σου
ἔσφιγγε κάποιο χέρι νευρικὰ
καὶ σκέφτηκα: «Νὰ ἤμουνα τὸ φρένο σου
γιὰ νὰ μὲ σφίγγης λίγο ἐρωτικά».

*

Σὲ εἶδα ποὺ κρατοῦσες τὸ βολὰν
καὶ εἶδα τὰ χειλάκια σου τὰ θεῖα
μὲ τόση χάρι νὰ χαμογελᾶν
χωρὶς στροφές, σὰν τρέχης στὴν εὐθεῖα.
Κι' ἂν ἔκανες, παιδί μου, τὸ κομμάτι σου
σ' αὐτὸν τὸν εἰκοστό μας τὸν αἰῶνα
μοντέρνα κοῦρσα ἤτανε τὸ ἄτι σου,
γλυκειά μου, σύγχρονή μου 'Αμαζόνα...

*

Πολὺ σοῦ πάει κυρά μου, αὐτὸ τ' ἀμάξι
σὲ δείχνει πιὸ πολὺ τροπαιοφόρα
καὶ κάνεις ἴσως κάποιον νὰ τρομάξη
σὰν ἔρχεσαι, ἀπὸ πίσω του, μὲ φόρα.
Μὰ ἐμένα δὲ μὲ πιάνει τέτοιος τρόμος
κι' ἀλήθεια σοῦ τὸ λέω καὶ τὸ φαντάζομαι
θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι τροχονόμος
γιὰ νὰ σὲ σταματῶ... νὰ κουβεντιάζωμε!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ πὼς ἡ βάσι τῆς ὀμορφιᾶς εἶναι μιὰ κανονική, πλήρης καὶ ἰσορροπημένη δίαιτα.

Κυτταχτῆτε στὸν καθρέφτη σας, προσέχοντας κάθε λεπτομέρεια τοῦ προσώπου σας. Ἂν σκάζουν τὰ χείλια σας, ἂν ὑπάρχουν μικρὲς ρυτίδες στὸ κάτω χεῖλος, ἂν διακρίνωνται καθαρὰ στὰ μάγουλά σας τὰ λεπτὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα (ροδώδης ἀκμή), σᾶς χρειάζεται βιταμίνη B1. Τρῶτε λοιπὸν περισσότερα πράσινα λαχανικὰ καὶ πίνετε πιὸ πολὺ γάλα.

Τρῶτε σηκότι μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα τὸ λιγώτερο, γιὰ νἄχετε λεῖα χείλη καὶ ὡραιότερο δέρμα.

Ἂν τὸ δέρμα στοὺς ἀγκῶνες, στὰ γόνατα, στὸ πίσω μέρος τῶν μπράτσων καὶ στοὺς γλουτούς σας παρουσιάζη τὰ πολυάριθμα ἐκεῖνα μικρὰ ἐξογκώματα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ λεγόμενο «σὲρ ντὲ πούλ» (δέρμα τῆς κόττας), τρῶτε καρότα, πράσινα χορταρικά, κροκοὺς αὐγῶν κι' ἄλλες τροφὲς πλούσιες σὲ βιταμίνη A.

Τὰ νύχια σας παρουσιάζουν ραβδώσεις κατὰ μῆκος τους; Δὲν ἀρκεῖ μόνο νὰ τὶς καμουφλάρετε μὲ τὸ βερνίκι. Αὐξήσετε ἐπίσης τὶς τροφὲς ποὺ περιέχουν σίδηρο, ὅπως τὰ βερύκοκα, τὰ αὐγὰ καὶ τὸ σηκότι.

Ἂν σπάζουν εὔκολα τὰ νύχια σας, χρειάζεται ὁ ὀργανισμός σας περισσότερη ζελατίνα, ποὺ θὰ σᾶς τὴ δώση κι' αὐτὴν ἡ τροφή σας. 'Υπάρχουν τώρα καὶ καψοῦλες τέτοιας ζελατίνας, ἀπ' τὶς ὁποῖες παίρνετε δύο κάθε μέρα.

'Ωρισμένα μεταλλικὰ ἅλατα καὶ βιταμίνες, ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν καλλονὴ τοῦ προσώπου, δὲ μπορεῖ ν' ἀποθηκευτοῦν στὸν ὀργανισμό. Πρέπει λοιπὸν ἀπαραιτήτως νὰ ὑπάρχουν στὴν καθημερινή σας δίαιτα.

Τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα

'Η εὐτυχία στὴ συζυγικὴ ζωὴ ἐξαρτᾶται πολὺ συχνὰ ἀπ' τὸν οἰκονομικὸ παράγοντα. Δὲ θέλομε, βέβαια, νὰ ποῦμε ὅτι τὸ χρῆμα κυριαρχεῖ πάνω σ' ὅλους καὶ σ' ὅλα. Πολλὲς φορὲς ὅμως, προκαλεῖ δυσάρεστες σκηνές, γκρίνιες καὶ λογομαχίες μεταξὺ τοῦ ἀντρογύνου, ποὺ ταράζουν τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη.

Μόνο ἡ γυναῖκα εἶναι σὲ θέσι νὰ ξέρη τὰ ἔξοδα τοῦ νοικοκυριοῦ. 'Υπάρχουν δὲ πολλὲς παντρεμένες, ποὺ ζοῦνε σὲ μιὰ διαρκῆ ἀγωνία καὶ τρέμουν κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ ζητήσουν λεφτὰ ἀπ' τὸν ἄντρα τους, προβλέποντας τὴ σκηνὴ ποὺ θὰ ἐπακολουθήση.

Πῶς θἄπρεπε νὰ κανονίση τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα ἕνα ἰδανικὸ ἀντρόγυνο; 'Απλούστατα: 'Ο ἄντρας θἄπρεπε νὰ ξεχωρίζη κάθε μῆνα ἕνα ὡρισμένο ποσὸν γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ κι' ἄλλο ἕνα γιὰ τὰ ἀτομικὰ ἔξοδα τῆς γυναίκας του, τὰ φορέματά της, τὶς δαπάνες κινήσεώς της, κλπ.

Θὰ κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅσα τοῦ χρειάζονται γιὰ τὰ δικά του ἔξοδα κινήσεως, γιὰ τὴ γκαρνταρόμπα του, γιὰ νὰ πιῆ καμμιὰ μπύρα μὲ τοὺς φίλους του, γιὰ τὰ τσιγάρα του, καθὼς καὶ γιὰ τὸν κινηματογράφο, γιὰ τὸ θέατρο... καὶ γιὰ κανένα μικρὸ δωράκι ποὺ θὰ κάνη κάπου - κάπου στὴ γυναῖκα του.

Θὰ φρόντιζε, τέλος, νὰ βάλη κατὰ μέρος κι' ἕνα μικρὸ ποσόν, ὡς ἀπόθεμα, ἔτσι ὥστε, ὅταν κατὰ τὶς 20 ἢ τὶς 25 τοῦ μηνὸς ἰδῆ τὴ γυναῖκα του κάπως στενοχωρημένη, νὰ τὴ ρωτήση μήπως... ἔπεσε ἔξω στοὺς λογαριασμούς της καὶ τῆς χρειάζεται καμμιὰ μικρὴ ἐνίσχυσι.

Γι' ἀντάλλαγμα, ἡ κυρία θ' ἀναλάμβανε μιὰ καὶ μόνη ὑποχρέωσι: νὰ μὴν κάνη ποτὲ χρέη καὶ νὰ μὴν ψωνίζη βερεσὲ ἢ μὲ δόσεις, δίχως τὴ συγκατάθεσι τοῦ συζύγου της.

Καλοὶ τρόποι

Μὴ σαλιώνετε τὸ δάχτυλο: Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἔνδειξι κακῆς ἀνατροφῆς, ἀπ' τὸ νὰ σαλιώνη κανεὶς τὸ δάχτυλό του, ὅταν ξεφυλλίζη μιὰ ἐφημερίδα ἢ ἕνα βιβλίο. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνη, ἂν τὰ φύλλα δὲν ξεχωρίζουν εὔκολα μεταξύ τους, εἶναι νὰ φυσήξη ἐλαφρὰ ἀνάμεσά τους.

Ἂν πρόκειται νὰ μετρήσετε πολλὰ χαρτονομίσματα, μπορεῖτε, γιὰ νὰ διευκολυνθῆτε στὴν ἐργασία σας, νὰ βρέχετε κάθε τόσο τὸ δάχτυλό σας μ' ἕνα σφουγγαράκι. Πάντως, τὸ σάλιωμα τοῦ δαχτύλου ἀποκλείεται ἀπολύτως.

Ιστορίες τής ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

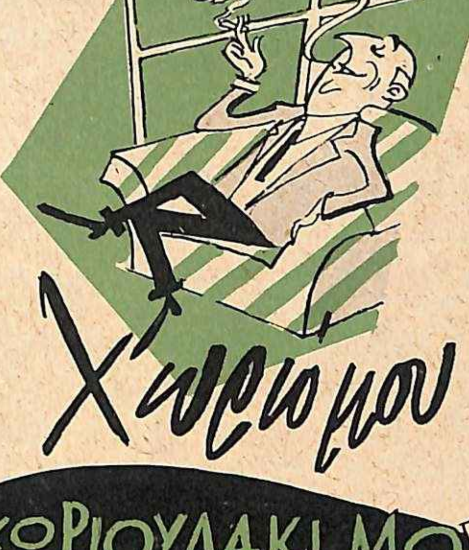

Χωριό μου ΧΩΡΙΟΥΔΑΚΙ ΜΟΥ...

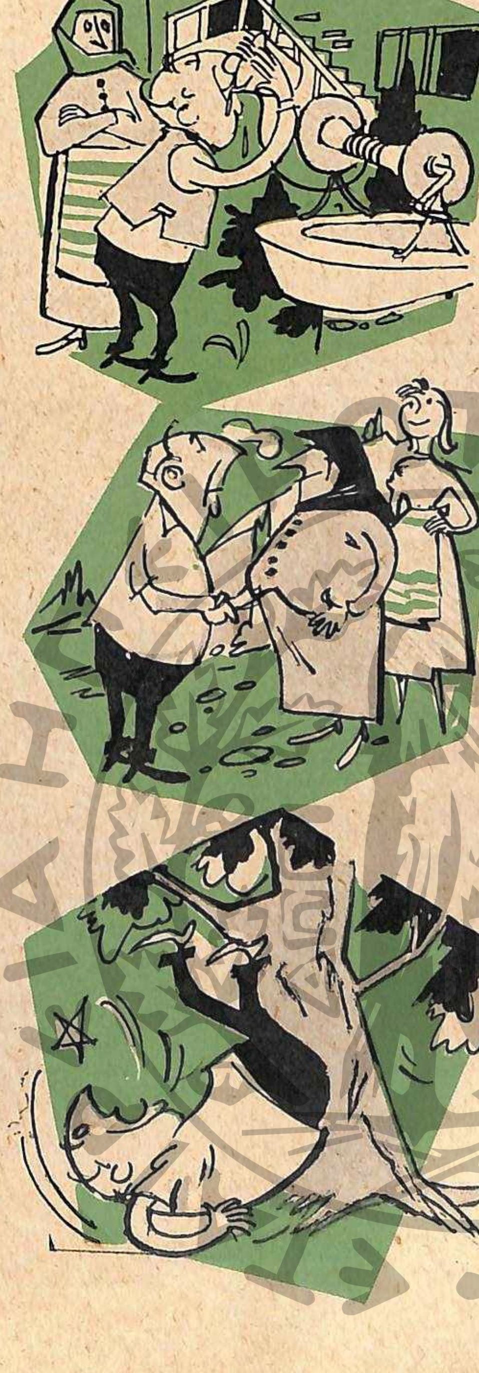

ἝΝΑΣ ἄνθρωπος καπνίζει καὶ οἱ τολύπες ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὸ τσιγάρο καὶ ξετυλίγονται σὰν γαλάζια φιδάκια στὸν αἰθέρα, μπορεῖ νὰ εἶναι γεμᾶτες ὀνειροπολήσεις, σοβαρὲς σκέψεις ἢ λογαριασμούς. Αὐτὲς ἐδῶ, ὅμως εἶναι γεμᾶτες νοσταλγία...

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ κάθεται καλοκαιρινὴ βραδυνὴ ὥρα στὴ βεράντα του καὶ παρακολουθεῖ ἀφηρημένος τὰ δαχτυλιδάκια τοῦ καπνοῦ, θυμᾶται καὶ νοσταλγεῖ. Εἶναι σχεδὸν πεννηντάρης πιά — Θεέ μου, πῶς περνᾶμε τὰ χρόνια — κι' ὁ νοῦς του γυρίζει πίσω, πολλὰ χρόνια πίσω, σ' ἕνα μικρὸ χωριό. Καὶ νά. 'Ετοῦτο τὸ γαλάζιο δαχτυλιδάκι γίνεται ὁ γίγαντας πλάτανος τῆς πλατείας... 'Ετοῦτο τὸ δαχτυλιδάκι γίνεται σπίτι — ἕνα ἄσπρο σπίτι ἐκεῖ ποὺ γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε. Νά κι' ἡ μεγάλη αὐλὴ μὲ τὴν κληματαριά. Νά κι' ἐτοῦτο τὸ δαχτυλιδάκι, ποὺ λὲς καὶ μεταλλάζει σὲ συκιά — ἡ συκιὰ ὅπου ἀνέβαινε μικρός, πηδοῦσε ἀπὸ κλαρὶ σὲ κλαρὶ κι' ἔκοβε τὰ δροσερὰ καὶ γλυκύτατα σῦκα, τὸ καλοκαῖρι... Κι' ἔπειτα, ἔδινε ἕναν πῆδο καὶ βρισκόταν ὄρθιος κάτω. Νά κι' ἐτοῦτο τὸ δαχτυλιδάκι, παίρνει ἄλλο σχῆμα καὶ γίνεται πηγάδι — τὸ πηγάδι τῆς αὐλῆς. 'Απὸ κεῖ τραβοῦσε κι' ἔπαιρνε νερὸ κρούσταλλο, ποὺ πότε τὄπινε μὲ τὸ ποτῆρι καὶ πότε μὲ τὸν κουβᾶ, σὰν ἄλογο. Καὶ τούτη ἡ γαλάζια τολύπη, ποὺ φιδοσέρνεται σὰν λυγερὴ χορεύτρια στὸ ἁπαλὸ ἀεράκι τῆς βραδυᾶς καὶ χάνεται, παίρνει ἀνθρώπινη μορφή — ἕνα ὄμορφο προσωπάκι, μὲ σταρένιο χρῶμα καὶ μαῦρα μάτια... Κι' ἔπειτα τὸ κορμί, ἕνα κορμὶ λαμπάδα, μὲ δαχτυλιδένια μέση... 'Η Φιλιώ, ἡ πρώτη του ἀγάπη... Τάχα νὰ ζῆ, νὰ πέθανε; Ποιὸς ξέρει;

'Ο Πέτρος φέρνει τὸ χέρι στὰ μάτια του, γιὰ νὰ κρατήση ὅσο μπορεῖ πιὸ πολὺ αὐτὴ τὴ μεταξένια ὀπτασία... Μένει ἀρκετὴ ὥρα ἔτσι, στὸ ἄλλο χέρι κρατάει τὸ τσιγάρο. Κι' ἐκεῖνο, καθὼς σώνεται, τοῦ καίει τὸ δάχτυλο. Τὸ πετάει. Μὰ ἡ νοσταλγία μένει καὶ τοῦ σφίγγει τὸ μυαλὸ καὶ τὴν ψυχή.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά. Κι' ἄλλα βράδυα, αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρό, ἔρχονται οἱ μακρυνὲς ἀναμνήσεις καὶ τοῦ τσιμπᾶνε τὴν καρδιά. Κι' ἔχει φουντώσει μέσα του ἡ ἐπιθυμία νὰ τὶς ξαναζήση, νὰ ξαναϊδῆ τὸ χωριό του ὕστερα ἀπὸ τόσα... νὰ ἰδῆς πόσα... ναί, ὕστερα ἀπὸ τριάντα χρόνια...

*

Νοιώθει μιὰ παράξενη χαρά, καθὼς τὸν ταξιδεύει τὸ τραῖνο. Σὰν κάποιο ἄσπρο περιστέρι νὰ φτερουγίζη μέσα του. Σὰν κάτι νὰ τοῦ λέη πὼς θὰ ξαναγίνη δεκαοχτὼ χρονῶν, μόλις θ' ἀντικρύση τὸ πλατάνι, τὸ σπίτι, τὴ συκιὰ καὶ τὴ Φιλιώ... ἂν ζῆ. Καὶ γιατί νὰ μὴ ζῆ; Αὐτὸς πῶς ζῆ, τάχα;

Στὸ σταθμὸ ἔχει κατέβει ὁ Τάσος, ὁ ξάδερφός του, νὰ τὸν «παραλάβη». Εἶναι τὸ μόνο κλαρὶ τῆς οἰκογένειας, ποὺ ἔμεινε γιὰ νὰ ξαναφουντώση τὸ δέντρο τῆς γενιᾶς. Χαρὲς καὶ φιλιά — ὁ Τάσος κατέβαινε ποῦ καὶ ποῦ στὴν πρωτεύουσα. Τὸν ἔβλεπε. 'Απὸ τὸ σταθμό, τὸ χωριό, σκαρφαλωμένο στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, ἦτανε κάπου μιάμιση ὥρα μὲ τὸ σαράβαλο, ποὺ παράσταινε τὸ αὐτοκίνητο.

— 'Επὶ τέλους, τ' ἀποφάσισες! τοῦ εἶπε ὁ Τάσος.

— Δὲν κρατιόμουν ἄλλο, Τάσο. Πῶς εἶναι τὸ χωριό;

— Ὅπως τ' ἄφησες. Δὲν ἔχει ἀλλάξει τίποτα...

Τὸ αὐτοκίνητο ἀγκομαχοῦσε στὴν ἀνηφοριὰ μὲ τὶς κορδέλλες, ἐδῶ γκρεμοί, ἐκεῖ βράχοι, πιὸ πέρα μιὰ πηγὴ ποὺ κελάρυζε, στὶς πλαγιὲς τὸ δάσος, ἀπὸ πάνω ὁ πεντακάθαρος οὐρανός — γιατί νὰ μὴν ἐρχόταν κάθε καλοκαῖρι ὁ Πέτρος, νὰ ξαναγεννιέται μιὰ φορὰ τὸ χρόνο; Καί, τέλος, σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου, ξεπροβάλλει τὸ λευκὸ πανόραμα τοῦ χωριοῦ... Τὸ μεγάλο καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας, μὲ τὸ ρολόϊ, κυριαρχεῖ στὸ χωριό, σὰ λαιμὸς καμηλοπάρδαλης. Καὶ δείχνει ὀχτὼ καὶ τέταρτο, σταθερὰ καὶ μόνιμα.

— Δὲν τὸ φτιάξατε ἀκόμα τὸ ρολόϊ; ρωτάει ὁ Πέτρος.

— Ὄχι. Δὲν περισσεύουν λεφτὰ στὴν κοινότητα νὰ φέρη μάστορα...

Σὰν τότε. 'Οχτὼ καὶ τέταρτο ἔδειχνε κι' ὅταν ὁ Πέτρος ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια. 'Οχτὼ καὶ τέταρτο ἔχει ἀκόμα. Ἄχ! καὶ νὰ ἦταν νὰ γίνεται τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ σταματάη, ἂς ποῦμε, ὁ ἄνθρωπος στὰ εἴκοσί του χρόνια καὶ νὰ μὴν προχωρῆ πιὸ πέρα... ὅπως οἱ δεῖχτες τοῦ ρολογιοῦ.

Τὸ αὐτοκίνητο ἀράζει στὴν πλατεῖα, στὴ σκιὰ τοῦ γέρο-πλάτανου. 'Ο Πέτρος κατεβαίνει, ἀγκαλιάζει μὲ τὸ βλέμμα του ὅλα γύρω. Ναί, ὅλα ὅπως τότε, τίποτα δὲν ἔχει ἀλλάξει. Καὶ σὲ λίγο, ὁ Πέτρος ἀντικρύζει τὸ πατρικό του σπίτι. Τοὔρχονται δάκρυα στὰ μάτια.

— Καλῶς τὸν Πέτρο... Μᾶς ἦρθες, γυιέ μου...

'Ο Πέτρος κυττάζει αὐτὸ τὸ γέρικο πρόσωπο ποὺ τὸ χαράζουν σκληρὰ οἱ βαθειὲς ρυτίδες. Ποιὰ εἶναι;

— 'Η θεία Παγώνα, ἡ μάννα μου! λέει ὁ Τάσος.

'Αγκαλιές, δάκρυα, φιλιά. Πόσο γέρασε ἡ καϋμένη! Τριάντα χρόνια ἔχει νὰ τὴ δῆ — τόσο ἔχει νὰ τὸ κουνήση ἀπὸ τὸ χωριό.

Νά τὸ πηγάδι, νά ἡ παλιὰ συκιά, πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ ἁπλωμένη ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἄφησε...

Ξαναβλέπει τὴ μεγάλη κάμαρα μὲ τὰ μιντέρια καὶ τὸ τζάκι, τὶς φωτογραφίες τῶν δικῶν του, ποὺ κρέμονται χρόνια στὸν τοῖχο, σὰ νὰ θυμίζουν τὰ παλιά τους δικαιώματα. Τὴ δική του κάμαρα, μὲ τὸ παράθυρο στὴν αὐλή... Ὅλα ὅπως τότε... 'Ο Πέτρος νοιώθει σὰ νὰ μὴν ἔφυγε ποτὲ ἀπὸ δῶ, σὰ νὰ μὴν κύλησε ὁ χρόνος... 'Οχτὼ καὶ τέταρτο τὸ ρολόϊ, δεκαοχτὼ χρονῶν αὐτός. Ὅλα μιὰ ἐντύπωσι εἶναι, φτάνει νὰ μὴν κυττᾶς στὸν καθρέφτη...

*

Κατεβαίνει στὴν αὐλή. Τὸ πηγάδι, σὰ νὰ τὸν καλῆ νὰ πάη κοντά του, νὰ τοῦ χαρίση τὴ δροσιά του. 'Αμολάει τὸν κουβᾶ, τὸν τραβάει ἀπάνω. Καὶ πίνει ὅπως τότε, σὰν ἄλογο. Ἄχ! Τί κρύο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ πηγαδίσιο νερό! Χορταίνει τὴ δίψα του, μὰ πίνει ἀκόμα, σὰ νὰ θέλη νὰ χορτάση καὶ τὴ δίψα τόσων χρόνων — δίψα γιὰ τὸ νεράκι τοῦ πατρογονικοῦ πηγαδιοῦ. Ἔπειτα βγαίνει ἔξω, νὰ κάνη μιὰ βόλτα στὸ χωριό. Κατὰ τὸ δειλινό, ξεμακραίνει γιὰ τὴν ἐκκλησούλα τοῦ Ἀη-Λιᾶ, ποὺ βρίσκεται στὸ ψήλωμα. Στὸ δρόμο, ἀπαντάει χωρικούς, ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὰ χτήματα, τοὺς χαιρετάει, τὸν χαιρετοῦν, δὲν ξέρουν ποιὸς εἶναι...

Σὲ μιὰ στιγμὴ μένει καρφωμένος... Θεέ μου! Αὐτὴ ἡ κοπέλλα, μὲ τὸ λυγερὸ κορμὶ καὶ τὰ φλογερὰ μαῦρα μάτια, ποὺ τραβάει δυὸ κατσίκες.

— Φιλιώ! φωνάζει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει.

'Η κοπέλλα στέκεται.

— Ὄχι, Φιλιώ. Μαρίνα! τοῦ ἀπαντάει. Φιλιὼ λένε τὴ μάννα μου.

— Τῆς Φιλιῶς εἶσαι; Τῆς Φιλιῶς τοῦ Μανώλη;

— Μανώλης ἦταν ὁ παπποῦς μου. Τὴν ξέρεις τὴ μάννα μου;

— Ἔχω νὰ τὴ δῶ χρόνια, πολλὰ χρόνια... 'Αλλὰ πῶς τῆς μοιάζεις!

— Ναί, ἔτσι λένε. Ἴδια ἡ μάννα μου, σὰν ἦτανε στὰ χρόνια μου. Κι' ἂν θὲς νὰ τὴ δῆς, νά τη. Ἔρχεται ξοπίσω μου. Αὐτὴ εἶναι ποὺ κρατάει τὸ καλάθι.

'Ο Πέτρος εἶδε μιὰ χοντρή, ποὺ ἐρχόταν μ' ἀργὸ βῆμα, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου. Κι' ὅπως πλησίαζε, γινόταν ὅλο καὶ πιὸ χοντρή. Μὰ εἶναι ποτὲ δυνατὸ αὐτὸς ὁ ὄγκος νὰ εἶναι ἡ Φιλιώ, ποὺ φιλιότανε μαζί της ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια;

— Μητέρα, ὁ κύριος ἀπὸ δῶ λέει πὼς σὲ ξέρει!

'Ο Πέτρος χαμογελοῦσε καὶ περίμενε. 'Η Φιλιὼ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— 'Ο Πέτρος! εἶπε χαρούμενα ξαφνιασμένη.

Τὰ μάτια της, ὄμορφα ἀκόμα, σὰ νὰ γυάλισαν ἀπὸ τὴ συγκίνησι, οἱ μαγουλάδες της κοκκίνισαν. Τοὔδωσε τὸ χέρι της κι' ὁ Πέτρος εἶδε ἕνα χέρι χοντρό, ποὺ οἱ δουλειὲς τὸ εἶχαν ἀσχημήνει καὶ τοῦ εἶχαν κάνει καὶ ρόζους.

— Ἐμένα δὲ μὲ γνώρισες! τοῦ παραπονέθηκε.

Ὁ Πέτρος πέρασε τὸ βλέμμα του στὴν κόρη.

— Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, εἶπε μελαγχολικά.

Μίλησαν λίγο ἀκόμα.

— Θἄρθης κι᾽ ἀπὸ τὸ σπίτι, τοῦ εἶπε στὸ τέλος ἐκείνη, πιάνοντας τὸ καλάθι. Θὰ σὲ περιμένω. Γειά σου.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε καθὼς ἔφευγε. Ἔβλεπε στὴν κόρη τὴ χτεσινὴ Φιλιώ, αὐτὴν ποὺ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὴν ἔπαιρνε. Καὶ στὴ Φιλιὼ τὴν αὐριανὴ Μαρίνα. «Θἄρθης κι᾽ ἀπὸ τὸ σπίτι». Τί νὰ κάνη: Περπάτησε λίγο ἀκόμα χωρὶς σκοπό. Ἡ ἐπιθυμία νὰ φτάση στὸν Ἀη-Λιᾶ, τοῦ πέρασε μονομιᾶς. Σὰν κάτι νἄσπασε μέσα του. Ὄχι, τὴν πρώτη του ἀγάπη δὲν πρέπει νὰ τὴν ξαναβλέπη ὁ ἄνθρωπος, τόσο ἀργὰ τουλάχιστον. Στὴ νοσταλγία γι᾽ αὐτήν, τράβηξε μιὰ χοντρὴ μολυβιὰ καὶ τὴν ἔσβυσε...

★

Πολὺ πρωῒ τὴν ἄλλη μέρα. Δὲν τὸν ξύπνησαν οὔτε τὰ κοκόρια, οὔτε τὰ πουλιὰ ποὺ εἶχαν στήσει τὸ πρωϊνό τους τραγοῦδι στὶς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων. Τὸν ξύπνησαν κάτι σουβλιὲς ποὺ αἰσθανόταν στὴν κοιλιά.

— Τί ἔπαθες, πουλάκι μου; τὸν ρωτάει ἡ θειὰ Παγώνα, ποὺ ἔχει σηκωθῆ πρὶν φέξη ὁ ἥλιος.

Εἶχε ἀκούσει τὰ βογγητά του καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα.

— Κάτι μὲ πείραξε, θεία! Νὰ φωνάξης τὸ γιατρό.

Ὁ γιατρὸς ἐξέτασε, ρώτησε πῶς καὶ τί καὶ εἶπε:

— Εἶναι τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, ποὺ ἤπιες. Πολλοὶ ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὴν παθαίνουν μὲ τὰ πηγαδίσια μας νερά.

— Μὰ δὲν εἶναι καθαρό;

— Ἔ, ὅσο μπορεῖ νἆναι τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ...

— Κι᾽ ἐσᾶς γιατί δὲ σᾶς πειράζει;

— Ἐμεῖς τὸ συνηθίσαμε πιά. Ἀλλὰ γιὰ σένα ποὺ λείπεις τόσα χρόνια, εἶναι ἄλλο πρᾶμα. Τὸ νερό, ποὺ πίνετε, σεῖς ἐκεῖ κάτω, περνάει ἀπὸ διϋλιστήρια, τοῦ ρίχνουν φάρμακα. Μὴν ἀνησυχῆς, ὅμως. Θὰ σοῦ γράψω κάτι γιατρικά. Θὰ κάνης καὶ λίγη δίαιτα... Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες θὰ εἶσαι καλά... «Καὶ τὸ νερὸ νὰ τοῦ τὸ βράζετε», πρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ. «Νὰ τοῦ τὸ βράζετε καλά». Ἄειντε, περαστικά...

Ἔμεινε τρεῖς μέρες στὸ κρεβάτι, μὲ φάρμακα καὶ δίαιτα. Ἔπειτα σηκώθηκε κι᾽ ἔνοιωθε μεγάλη ἐξάντλησι. Μά, σιγὰ-σιγά, συνῆλθε.

— Πέντε βράσεις πῆρε, Πετράκη μου! τοῦ ἔλεγε ἡ θειὰ-Παγώνα, καθὼς τοῦ ἔδινε νερό. Τώρα πιές το καὶ μὴ φοβᾶσαι.

Τοῦ τὸ εἶχαν χωριστά, τὸ δικό του νερό. Καὶ ἦταν κάπως ἀστεῖο νὰ γυρίζη ἀπὸ τὸ καφενεῖο τῆς πλατείας, διψασμένος, γιὰ νὰ πιῆ βρασμένο νερό, στὸ σπίτι... Τώρα τὸ πηγάδι μὲ τὸ «κρύσταλλο νερὸ» δὲν τοὔλεγε τίποτα πιά. Τράβηξε καὶ σ᾽ αὐτὴ τὴ νοσταλγία μιὰ χοντρὴ μολυβιά.

★

Ἡ συκιά... Οἱ μαῦροι καρποί της γυάλιζαν στὸν πρωϊνὸ ἥλιο, ὅλο γλύκα καὶ πρόκλησι. Ἡ θειὰ Παγώνα τοῦ ἔφερνε κάθε πρωῒ ἕνα πιάτο γεμᾶτο. Ἀνέβηκε ὁ Αὐγερινός, ὁ ἀνηψιός του καὶ τἄκοβε κι᾽ ὁ Πέτρος τὸν καμάρωνε καθὼς τὸν ἔβλεπε νὰ σκαρφαλώνη στὰ χοντρὰ κλαριά της, σὰν μαϊμοῦ, μὲ τὸ καλαθάκι στὸ χέρι. Σ᾽ αὐτὸ τὸ δεκάχρονο ἀγόρι, ξανάβλεπε τὸν ἑαυτό του... Σὰν τότε... Ὅμως ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, κατέβηκε πρῶτος στὴν αὐλή. Σὰν κάποιος μαγνήτης νὰ τὸν τραβοῦσε στὴ συκιά. Ὄχι, σήμερα θ᾽ ἀνέβαινε ὁ ἴδιος — θὰ ξαναγινόταν παιδί.

— Πέτρο, ποῦ εἶσαι;

Ἦταν ἡ Γιαννούλα, ἡ γυναίκα τοῦ Τάσου.

— Ἐδῶ! ἀκούστηκε ἡ φωνή του ἀπὸ τὴ συκιά. Κόβω σῦκα.

Ἡ Γιαννούλα πῆγε κοντὰ στὴ συκιά.

— Πῶς ἀνέβηκες ἐκεῖ πάνω, βρὲ Πέτρο;

— Θυμήθηκα τὰ παληά μου! ἀπάντησε περήφανα ὁ Πέτρος.

Κι᾽ ἀλήθεια, ἔπρεπε νἆναι περήφανος. Μ᾽ ὅλα του τὰ πενῆντα καὶ τὶς ἑξῆντα τέσσερις ὀκάδες, κλαρὶ μὲ κλαρί, εἶχε ἀνέβει πολὺ ψηλά. Κι᾽ ἔκοβε ἐκεῖ σῦκα καὶ τὰ ἔτρωγε.

— Τὸ νοῦ σου νὰ μὴν πέσης! τὸν συμβούλεψε ἡ φρόνιμη Γιαννούλα.

— Μὴ φοβᾶσαι. Ὅπως ἀνέβηκα θὰ κατέβω.

Κι᾽ ἕνα φλοῦδι ἀπὸ σῦκο ἔπεσε στὸ μάγουλο τῆς Γιαννούλας. Ἦρθε κι᾽ ὁ Τάσος, ζύγωσε κι᾽ ἡ θειὰ Παγώνα.

— Ξάδερφε, δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὰ ποὺ ἔκανες. Οἱ συκιὲς δὲν εἶναι πιὰ γιὰ μᾶς, φώναξε ὁ Τάσος.

— Ὅπως σὰν ἤτανε παιδί, εἶπε ἡ θειὰ Παγώνα. Τὸ λέει ἡ καρδιά του!...

Ναί, ἡ καρδιά του τὄλεγε. Μὰ νὰ τὄλεγε τάχα καὶ ἡ συκιά; Πολλὲς φορὲς εἶναι πιὸ εὔκολο ν᾽ ἀνεβαίνη ὁ ἄνθρωπος κάπου, παρὰ νὰ κατεβαίνη. Αὐτὸ τὸ σκέφτηκε ὁ Πέτρος σὰν πῆρε τὸ δρόμο γιὰ κάτω. Καὶ σὰν νὰ τὰ χρειάστηκε, σὰν εἶδε ἀπὸ κεῖ κάτω πόσα κλαριὰ εἶχε νὰ δρασκελίση κι᾽ ἀπὸ πόσα νὰ πιαστῆ, μέχρι νὰ βρεθῆ σίγουρος στὴ γῆ. Μὰ ἔκανε κουράγιο. Πιανόταν ἀπὸ δῶ, ζυγιζόταν ἀπὸ κεῖ... Ποὺ νὰ πάρη ὁ διάβολος, πῶς εἶχε ἀνέβει ὡς ἐδῶ πάνω; Τώρα ποὺ ἦταν χορτᾶτος ἀπὸ σῦκα, σὰν νὰ μετάνοιωνε γιὰ τὸ θάρρος του. Νά, ἀπ᾽ αὐτὸ τὸ κλαρὶ θὰ πιαστῆ καὶ θὰ βρεθῆ στὸ πιὸ κάτω. Μὰ αὐτὸ τὸ κλαρὶ δὲν ἤτανε γιὰ ἑξῆντα τέσσερις ὀκάδες. Κι᾽ ὅπως ἔσπαγε, ὁ Πέτρος βιάστηκε ν᾽ ἀκουμπήση τὸ πόδι του στὸ κάτω καὶ δὲ λογάριασε καλά. Γλύστρησε κι᾽ ἔπεσε σὰν ὥριμο σῦκο.

— Ἀχ! Παναγία μου!...

Τὸν σήκωσαν μὲ κόπο.

— Στὄπα, ξάδερφε. Δὲν εἶναι γιὰ μᾶς οἱ συκιές!

Ὁ γιατρὸς ξαναῆρθε:

— Κάταγμα τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος!

Τὴν ἄλλη μέρα, κι᾽ ὅλας, μὲ δεμένο τὸ χέρι, ὁ Πέτρος ἔφευγε γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Εἶχε τραβήξει χοντρὴ μολυβιὰ καὶ στὴν ἄλλη νοσταλγία, τὴ γλυκειὰ σὰν τὰ σῦκα..

— Νὰ μᾶς ξανάρθης!

— Ναί, ναί, τοῦ χρόνου, ὁπωσδήποτε.

Μόλις πρόφτασε νὰ κάνη σινιάλο στὴ Φιλιώ, ποὺ τὴν εἶδε στὴν πλατεῖα. Τὸ στερνὸ ἀντίο. Στὴ Φιλιώ, στὸ πηγάδι, στὴ συκιά, στὸ πατρικὸ σπίτι, στὸ χωριό...

★

Ἕνας ἄνθρωπος καπνίζει στὴ βεράντα του. Παρακολουθεῖ ἀφηρημένος τὰ δαχτυλιδάκια τοῦ καπνοῦ σὰν κάτι νὰ τοῦ θυμίζουν. Ἔπειτα κυττάζει τὸ ἀριστερό του χέρι, ποὺ εἶναι στὸ γύψο... Ἀλήθεια, μήπως εἶναι καλύτερα νὰ ζῆ ὁ ἄνθρωπος μονάχα μὲ τὶς νοσταλγίες του;...

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 650

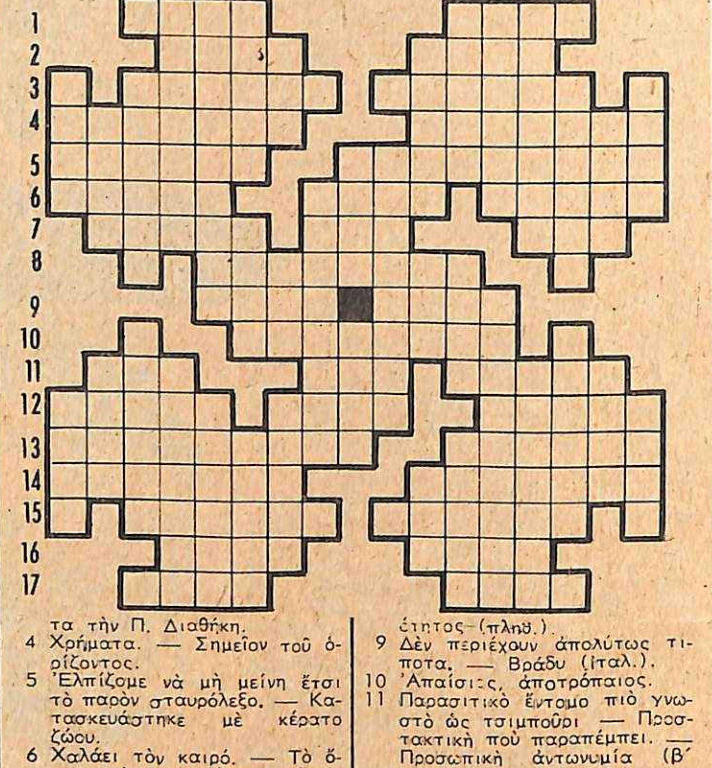

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἔντονη ψυχικὴ ὁρμὴ (πληθ.). — Ἡγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας.
2 Ἑλληνικῆς καταγωγῆς δούκισσα ξένης Αὐλῆς.— Ξενικὸ ἐπιφώνημα ποὺ χρησιμοποιοῦμε συχνὰ κι᾽ ἐμεῖς.
3 Ἡ ἀνάφλεξίς της προκαλεῖ μικρὴ ἔκρηξι. — Ἕλλην Πόντιος ποὺ μετέφρασε πιστότατα τὴν Π. Διαθήκη.
4 Χρήματα. — Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.
5 Ἐλπίζομε νὰ μὴ μείνη ἔτσι τὸ παρὸν σταυρόλεξο. — Κατασκευάστηκε μὲ κέρατο ζώου.
6 Χαλάει τὸν καιρό. — Τὸ ὄχουν τὰ περισσότερα ψάρια. — Μεταφορικὸ μέσο.
7 Εὐδίωνα. — Τελικὸς σύνδεσμος. — Ὄργανα αἰσθήσεως.
8 Χώρα τῆς Εὐρώπης.
9 Τὸ μικρὸ ὄνομα μεγάλου κωμικοῦ τῆς ὀθόνης. — Ἀγγλικὴ βάσις στὴ Ν. Α. Ἀσία.
10 Πολιτικὴ παράταξις.
11 Τὸ φρέσκο ἔχει πάντα μεγαλύτερη ἀξία. — ... Λίνγκεν: κωμικὸς τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου — Διευκολύνει τὸ πότισμα.
12 Χαρτὶ τῆς τράπουλας. — Γυμναστικὸ παράγγελμα. — Γόης τῆς ἀρχαιότητος.
13 Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια βρίσκονται Β. τῆς Τριπόλεως. — Μηχανὴ (ξεν.).
14 Ἕνας τέτοιος ἄρρωστος εἶναι πολὺ δυστυχισμένος. — Ἄνεργος ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶ νὰ γυρίζη στοὺς δρόμους.
15 Ἄφαντος (δημοτ.) — Πολλὲς γυναῖκες τὰ φοροῦν καὶ τὸ καλοκαῖρι.
16 Διπλασιαζόμενο δηλώνει βιασύνη. — ...., Σάνς: διάσημος μουσουργός.
17 Σπρῶξιμο. — Χώρα τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης μὲ ἐξαιρετικὰ πλούσιο ὑπέδαφος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ὁλόκληρο. — Τσίρκο ποὺ πέρασε πρὸ χρόνων ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.
2 Δενδροστοιχία. — Ὁμοιωματικὸ μόριο.
3 Κρυμμένη, μυστική. — Τμῆμα τῆς Κεντρικῆς Νοτιοσλαυΐας.
4 Οἶνος χωρὶς νερό. — Πολιτικὸς τῆς Ἐπαναστάσεως.
5 Ὄνομα τριῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων.— Δημητριακό.
6 Ἄγγλος πολιτικός. — Ἀντωνυμία ποὺ τὴ χρησιμοποιοῦμε δείχνοντας. — Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.
7 Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Σύνδεσμος (ἀρχ.). — Μᾶς διευκολύνει σημαντικὰ στὴν ἐπίτευξι κάποιου σκοποῦ.
8 Καύσιμος ὕλη κατωτέρας ποιότητος (πληθ.).
9 Δὲν περιέχουν ἀπολύτως τίποτα. — Βράδυ (ἰταλ.).
10 Ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος.
11 Παρασιτικὸ ἔντομο πιὸ γνωστὸ ὡς τσιμποῦρι — Προστακτικὴ ποὺ παραπέμπει. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β΄ προσ.).
12 Τὴν ἀντιμετωπίζει κάθε ἐπίθεσι. — Κραυγὴ ποὺ ἐμψυχώνει τοὺς στρατιῶτες μας. — Ἡ βάσι τῆς ἀριθμητικῆς.
13 Ἀνοίγει τὴν ὄρεξι. — Τὸ Ν. Α. τμῆμα τῆς Αἰτωλοακαρνανίας.
14 Ρῆμα ποὺ ἀρέσει στοὺς ἐμπόρους, ὄχι ὅμως καὶ στοὺς πελάτες τους. — Ἡ κάτοικος τῆς Λακωνίας.
15 Μουσικὴ σύνθεσι. — Ὄνομα μεγάλης καλλιτέχνιδος τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.
16 Ἰδιοτροπία. — Τὰ φροῦτα αὐτὰ δὲν εὐχαριστοῦν τὴ γεῦσι.
17 Τόπος κατάλληλος γιὰ παραθερισμό. — Χαϊδευτικὰ γυναικείου ὀνόματος.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

Ἡ λύσις τοῦ 649
στὴ σελ. 90

✪✪

Οἱ Ἄγγλοι ἔχουν πάθει διανοητικὴ διαστροφή;

Ὁ σὲρ Τζὼν Σίμψων, διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας παρακολουθήσεως τῶν ἐντύπων τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουργείου Τύπου, σὲ μιὰ ραδιοφωνικὴ διάλεξι ποὺ ἔδωσε τελευταῖα, ἐξέφρασε τὴν κατάπληξί του γιὰ τὶς διανοητικὲς προτιμήσεις τῶν συμπατριωτῶν του. Κατὰ τὸ περασμένο ἔτος, εἶπε, τὰ βιβλία ποὺ ἔγιναν ἀνάρπαστα ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, ἦταν τὰ ἑξῆς: 1) Ὁ εἰκονογραφημένος κατάλογος τῶν διαφόρων εἰδῶν ψύλλων, 2) Οἱ ἀλογάμυιγες στὴν Αἰθιοπία, καὶ 3) Ἡ σεξουαλικὴ ζωὴ τοῦ θαλασσίου ἐλέφαντα.

Ἑτεροδικία

του ΑΡΧΕΛΑΟΥ

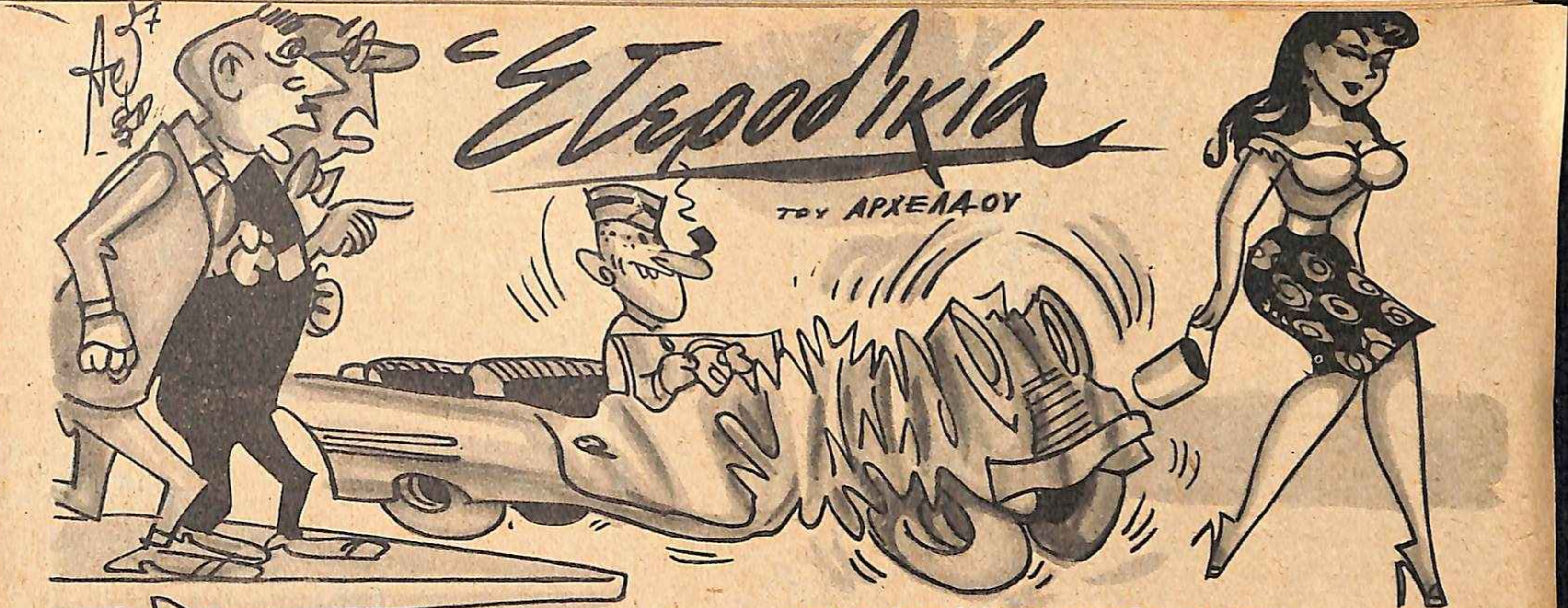

— Βέβαια, ὅταν θέλουνε, μποροῦνε νὰ φρενάρουν ἐγκαίρως!

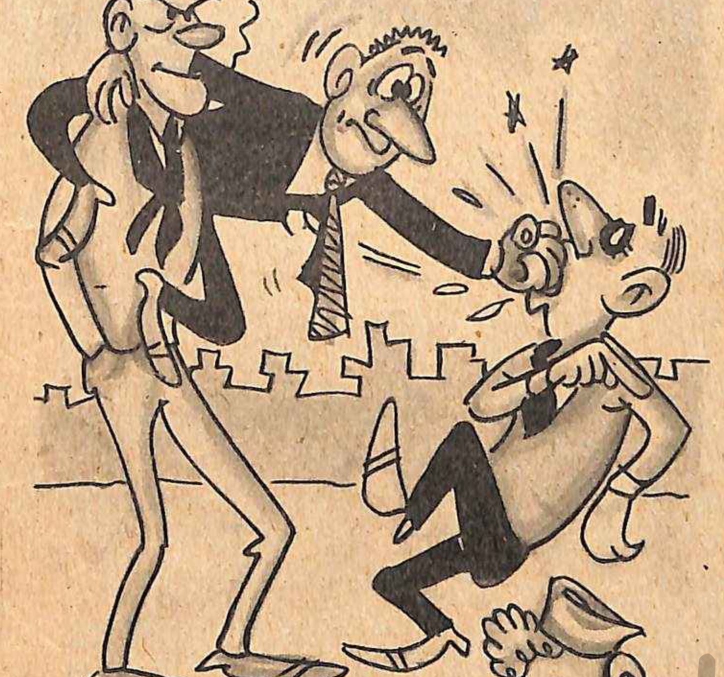

— Ἂν εἶσαι ἄντρας... κατέβα ἀπὸ τὴν ἑτεροδικία νὰ σοῦ πῶ ἐγώ!...

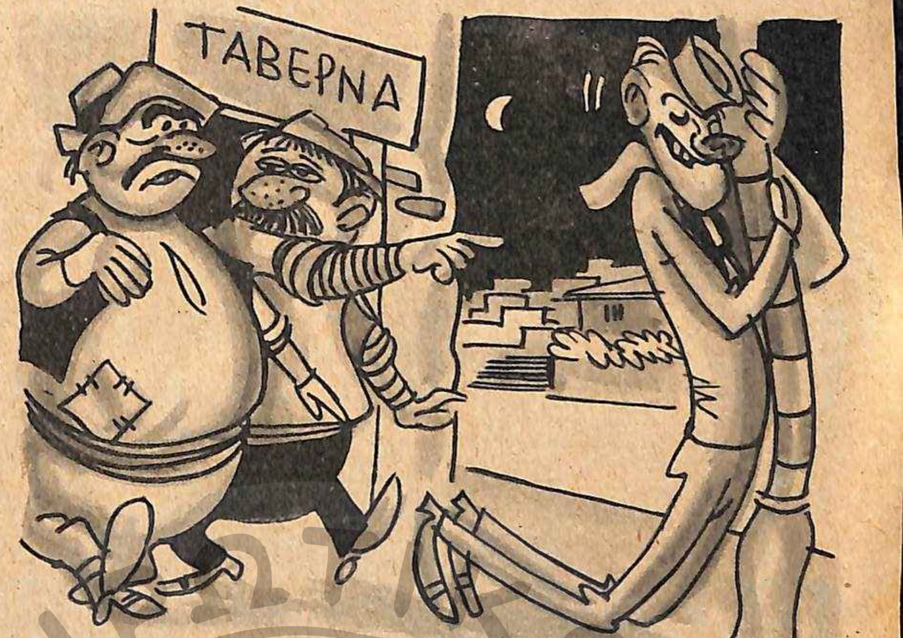

— Ἀμάν!... Μᾶς ἔφαγε καὶ τοὺς στύλους ἡ ἄτιμη ἡ.. ἑτεροδικία!...

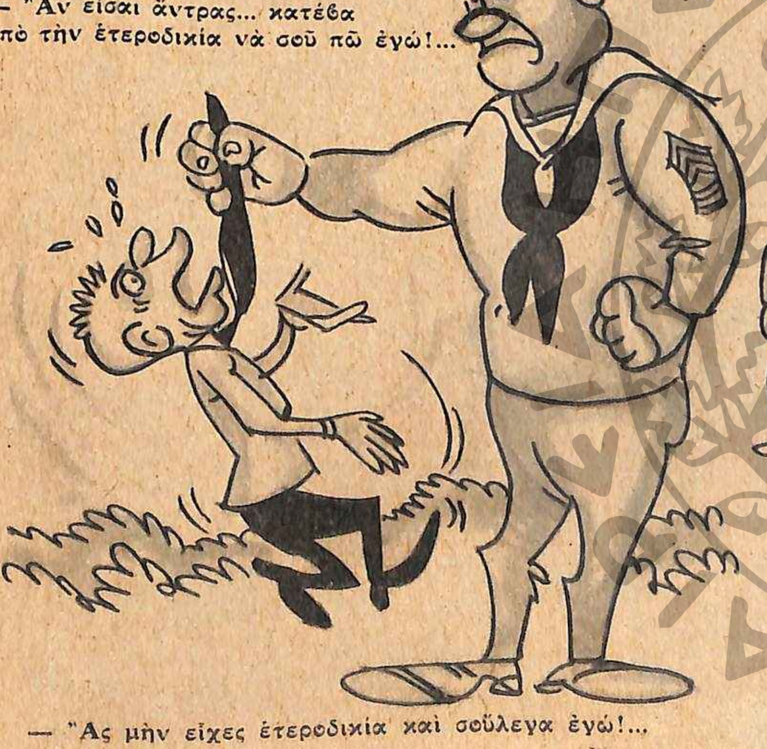

— Ἂς μὴν εἶχες ἑτεροδικία καὶ σοὔλεγα ἐγώ!...

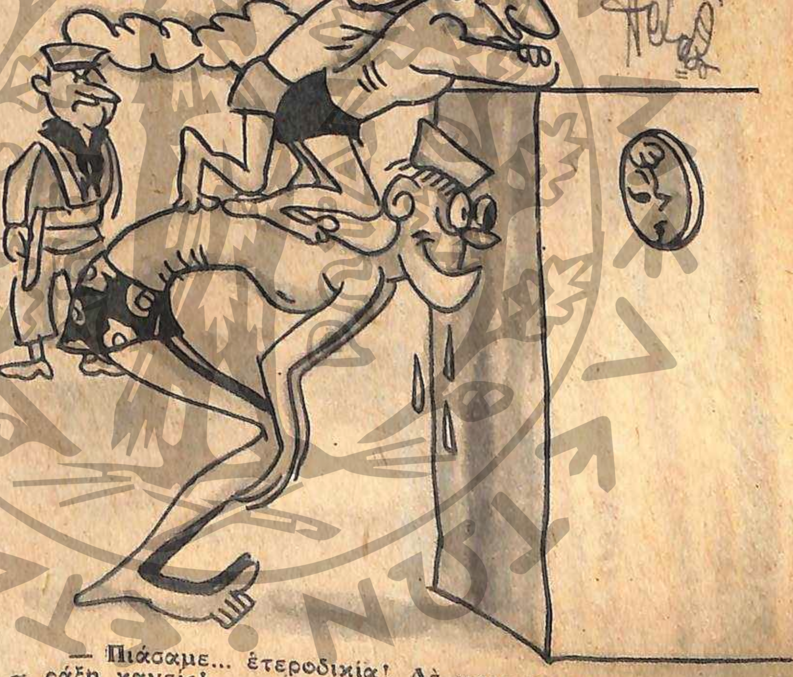

— Πιάσαμε... ἑτεροδικία! Δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς πειράξη κανείς!...

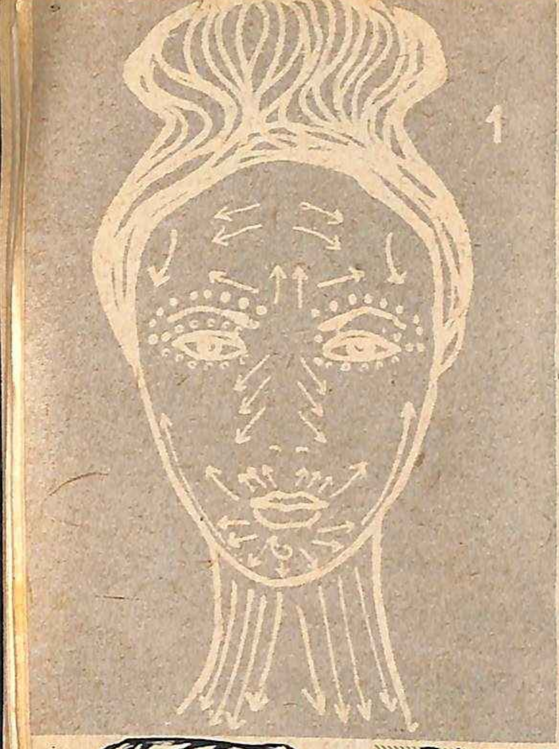

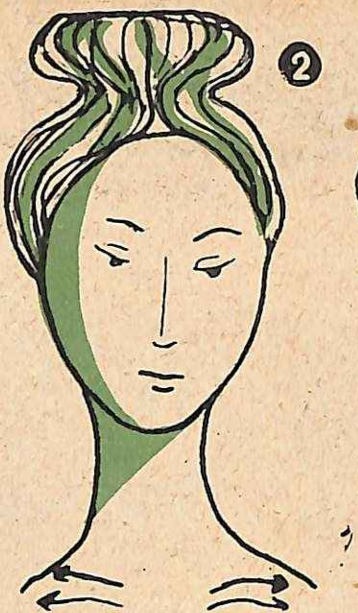

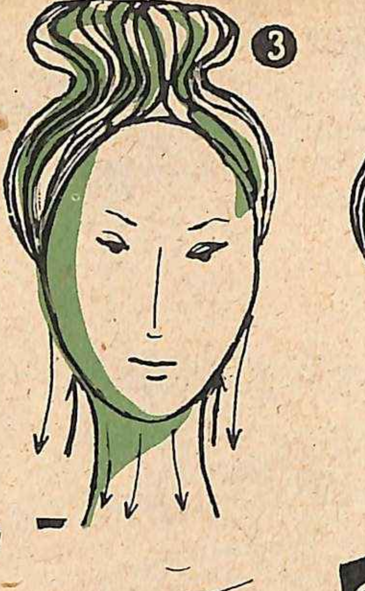

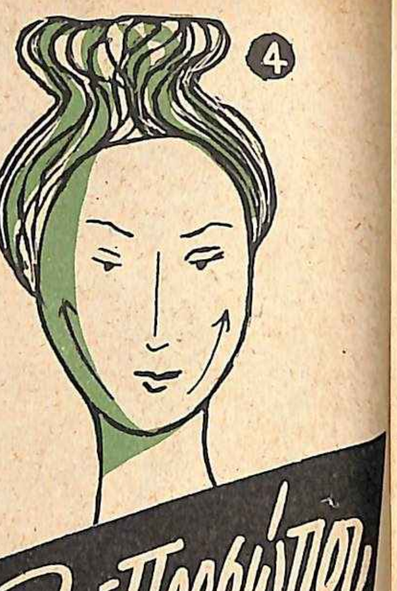

ΤΟ ΜΑΣΣΑΖ τοῦ Προσώπου

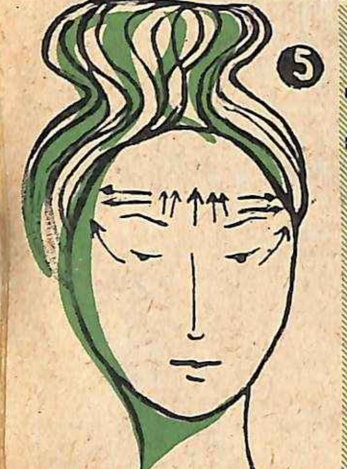

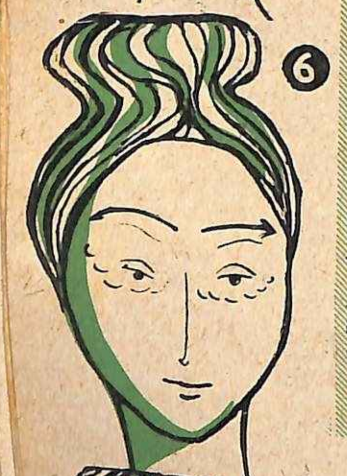

Γιὰ νὰ διατηρήσετε νεανικὴ καὶ δροσερὴ τὴν ἐπιδερμίδα σας

ΚΑΘΕ νέα γυναῖκα, ποὺ παρατηρεῖ πὼς τὸ πρόσωπό της ἀρχίζει νὰ μαραίνεται, πρέπει νὰ ἔχη τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴ φρόνησι ν' ἀποφύγη τὰ δραστήρια μέσα καὶ νὰ προσπαθήση νὰ ξαναδώση στὴν ἐπιδερμίδα της τὴ φρεσκάδα καὶ τὴ λάμψι της, ἀκολουθῶντας μερικοὺς κανόνες γενικῆς ὑγιεινῆς: τροφή, ὕπνος, ψυχικὴ ἠρεμία κλπ.

Καλὸ θὰ εἶναι ἐπίσης νὰ ἐξετάση τὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ποὺ ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὴν «ποιότητα» τοῦ δέρματος.

Τὰ δραστήρια μέσα διορθώνουν ἀμέσως. Ἀλλὰ δὲ θὰ μπορῆτε πιὰ νὰ κάμετε χωρὶς αὐτά. Γιατὶ τὸ δέρμα σας θὰ ἔχη χάσει τὴ φυσικὴ φρεσκάδα του καὶ θὰ πρέπει νὰ τοῦ δίνετε διαρκῶς μιὰ ἄλλη, τεχνητή, πού, τὶς περισσότερες φορές, θὰ εἶναι ψεύτικη.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς γενικῆς ὑγιεινῆς, σὲ μεγάλο βαθμό, θὰ σᾶς ἐξυπηρετήση, γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴ φυσικὴ φρεσκάδα τοῦ προσώπου σας καὶ τὸ κατάλληλο μασσάζ.

Ἐννέα φορὲς στὶς δέκα θὰ μπορέσετε νὰ ἐξασθενήσετε καὶ μάλιστα νὰ ἐξαφανίσετε μιὰ ρυτίδα ποὺ βρίσκεται στὴν ἀρχὴ τοῦ σχηματισμοῦ της μὲ μερικὰ ἐλαφρότατα τσιμπήματα.

Αὐτὰ τὰ τσιμπήματα πρέπει νὰ εἶναι σχεδὸν ἀνεπαίσθητα.

Διαφορετικά, θὰ κάμετε πιὸ ἔντονη τὴ ρυτίδα ποὺ θέλετε νὰ κρύψετε.

Τὶς ρυτίδες, ποὺ παρουσιάζονται στὸ μέτωπο, μπορεῖτε νὰ τὶς ἐξαφανίσετε μὲ μιὰ κυκλικὴ κίνησι τῆς παλάμης τοῦ χεριοῦ. Αὐτὴ ἡ «βεντούζα» δίνει ἐξαίρετα ἀποτελέσματα.

Ἂν κάποια ρυτίδα σᾶς ξέφυγε, ἄν, δηλαδή, δὲν τὴν προλάβατε στὸ σχηματισμό της, μπορεῖτε νὰ βάλετε πάνω ἕνα μικρὸ ἐπίδεσμο, ποὺ θὰ τὸν βρέξετε στὴν ἀκόλουθη διάλυσι:

Οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν 15 γραμ.
Ἕνα ἀσπράδι αὐγοῦ χτυπημένο.

Γιὰ τὰ δέρματα, ποὺ ἔχουν τάσι στὶς ρυτίδες, τὸ φρέσκο βούτυρο εἶναι ἐξαίρετο γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα. Θὰ σᾶς κάμη ἐπίσης καλὸ ἡ ἀκόλουθη κρέμα:

Ἀμυγδαλέλαιο	155 γραμ.
Λανολίνη	85 »
Λευκὸς κηρὸς	28 »
Λευκὸν φαλαίνης	14 »
Παραφίνη	3 » 50
Βάμμα βενζόης	15 σταγόνες

Τὴν κρέμα αὐτὴ θὰ τὴν παρασκευάσετε ὡς ἑξῆς:

Θὰ διαλύσετε 14 γραμμάρια βόρακος μέσα σὲ 28 γραμμάρια νερό. Θὰ ἀνακατέψετε κατόπιν μέσα σ' αὐτὴ τὴ διάλυσι τὸ ἀμυγδαλέλαιο καὶ τὸν κηρό. Θὰ προσθέσετε ὕστερα τὰ ἄλλα συστατικὰ κατὰ τὴν ἀκόλουθη σειρά: λευκὸν φαλαίνης, λανολίνη, παραφίνη, βάμμα βενζόης. Θὰ ρίξετε στὸ μίγμα μιὰ κουταλιὰ χυμὸ λεμονιοῦ, καθὼς καὶ μερικὲς σταγόνες ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς προτιμήσεώς σας καὶ θὰ τὸ χτυπήσετε (ὅπως κάνετε γιὰ τὰ αὐγὰ) ἐπὶ 45' λεπτά.

Ἀλλ' εἶναι καλύτερο νὰ προλάβετε τὸ σχηματισμὸ τῶν ρυτίδων, ἀντὶ νὰ βρεθῆτε κατόπιν στὴν ἀνάγκη νὰ τὶς καταπολεμήσετε.

Τὸ νὰ προλάβετε τὶς ρυτίδες δὲ σημαίνει τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ διατηρήσετε τὴ νεανικότητα τοῦ προσώπου σας.

Κατὰ κανόνα, μιὰ νεαρὴ γυναῖκα 25 χρόνων δὲ χρειάζεται νὰ κάνη τίποτα σχεδὸν γιὰ τὸ πρόσωπό της. Ἔπειτα ἀπὸ τὰ 28 ἢ τὰ 30, ὅμως, πρέπει νὰ ἀρχίσετε νὰ ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Οἱ φροντίδες θὰ εἶναι προληπτικές. Καὶ μακάρι νὰ μὴ χρειαστῆ νὰ καταφύγετε ποτὲ στὶς ἄλλες, τὶς ἐπανορθωτικές.

Κατὰ τὴ Γαλλίδα αἰσθητικὸ Ζοζὲτ Λυόν, κάθε γυναῖκα, ἀκόμη κι' ἐκείνη ποὺ ἡ φύσι τὴν ἐπροίκισε μὲ τὰ καλύτερα δῶρα της, ἔπειτα ἀπὸ τὰ 28 ἢ τὰ 30 χρόνια της, πρέπει ἀπαραιτήτως ν' ἀφιερώνη 10 τοὐλάχιστο λεπτὰ τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ κάνη ἕνα ἐπιμελημένο μασσὰζ τοῦ προσώπου της.

«Μὴν περιμένετε νὰ αἰσθανθῆτε τὴν ἀνάγκη, γράφει ἡ Γαλλίδα αἰσθητικός. Θὰ ἀρχίσετε αὐτὸ τὸ μασσάζ, χωρὶς νὰ ὑπάρχη καμμιὰ ἀνάγκη. Γιατί, ὅταν αἰσθανθῆτε πραγματικὰ τὴν ἀνάγκη ,θὰ εἶναι ἴσως ἀργά».

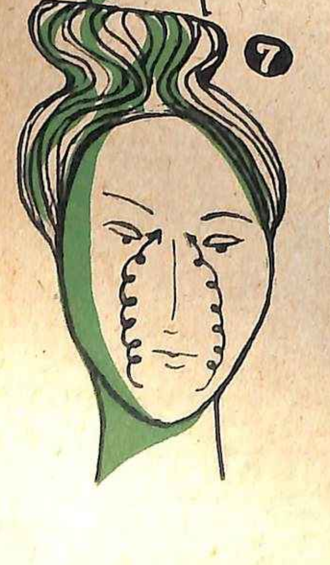

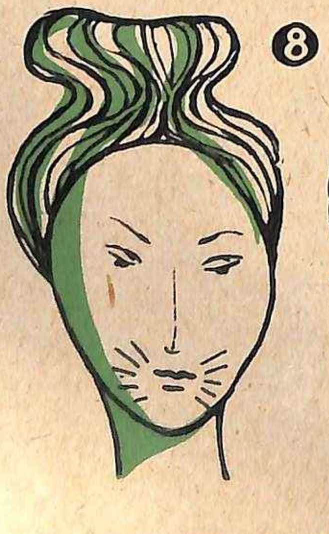

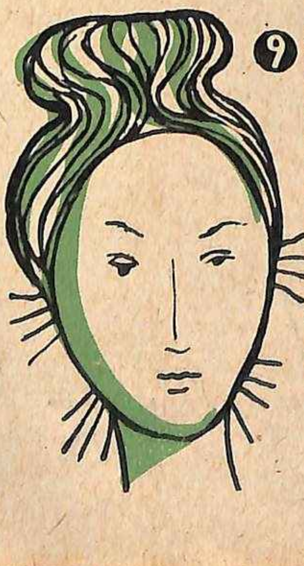

1) Συνθετικὴ εἰκών ποὺ δείχνει ποιὰ διεύθυνσι θ' ἀκολουθήσουν τὰ χέρια σας, προκειμένου γιὰ τὰ διάφορα μέρη τοῦ προσώπου. 2) Μασσὰζ στὸ ντεκολτέ: Τὰ χέρια σας θὰ κινηθοῦν ἀπὸ τὶς κλεῖδες πρὸς τοὺς ὤμους. 3) Στὸ λαιμό: Στὰ δύο πλάγια τοῦ λαιμοῦ, κινήσεις ἐναλλασσόμενες, ἀπὸ τὰ πάνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀπ' τὰ κάτω πρὸς τὰ πάνω. Στὸ μπροστινὸ μέρος, μόνο ἀπὸ τὰ πάνω πρὸς τὰ κάτω καὶ πρὸς τὰ ἔξω. 4) Στὰ μάγουλα: Ἀπὸ τὸ σαγόνι πρὸς τὰ πάνω. 5) Στὸ μέτωπο καὶ ἐξωτερικὸ μέρος τῶν ματιῶν. Στὸ κέντρο, μεταξὺ τῶν φρυδιῶν, οἱ κινήσεις θὰ εἶναι ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ πάνω. Πέραν ἀπ' αὐτὴ τὴν περιοχή, τὰ χέρια σας θὰ κινηθοῦν πρὸς τὰ δύο πλάγια. Τὸ ἴδιο θὰ κάμετε καὶ γιὰ τὰ μάτια. Τὰ χέρια σας θὰ κινηθοῦν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ἄκρο πρὸς τὰ ἔξω καὶ πάνω. 6) Κάτω ἀπὸ τὰ μάτια: Ἐλαφρότατα τσιμπήματα ἀπ' τὰ μέσα πρὸς τὰ ἔξω. 7) Στὸ στόμα καὶ στὴ μύτη: Ἐλαφρότατες κυκλικὲς κινήσεις ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν ὡς τὴ ρίζα τῆς μύτης. 8) Στὰ πλάγια τοῦ στόματος. Ἀπ' τὰ μέσα πρὸς τὰ ἔξω, μὲ τάσι ἀνιοῦσα πάνω ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῶν χειλέων καὶ κατιοῦσα κάτω ἀπ' αὐτήν. 9) Γύρω στὸ πρόσωπο: Ἐλαφρὲς κινήσεις ἢ τσιμπήματα ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ ἔξω.

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ στὶς ἀκτές!

Τὶς ἡμέρες μας αὐτὲς
τὶς ζεστὲς καὶ τὶς καυτές,
τρέχει κόσμος καὶ κοσμάκης γιὰ τὴν ἀκροθαλασσιά,
ν' ἀναπνεύση λίγη αὔρα καὶ νὰ βρῆ λίγη δροσιά...
Κι' ἂν τυχὸν μιὰ βόλτα μόνον πρὸς στὰ ἐκεῖ ἐπιχειρήσης
καὶ τὸ ρίξης, ταυτοχρόνως, σ' ἐλαφρὲς «παρατηρήσεις»,
ἀπ' τὸ θέαμα τῆς γύμνιας ἀσφαλῶς θ' ἀναφλεγῆς
καὶ χωρὶς κι' ἐσὺ νὰ θέλης, ἀπ' τά... ροῦχα σου θὰ βγῆς!

★

Μιὰ βολτίτσα σου καὶ μόνη, στὶς ἀκτὲς τὶς κοντινές,
σοῦ ἀρκεῖ γιὰ ν' ἀπολαύσης ἀρκετὲς τερπνὲς σκηνὲς
κι' ἕνα πλῆθος θαυμασίων
θεαμάτων... δημοσίων!
Ἔτσι, ἀναμφισβητήτως, στὶς ἀκτὲς τῆς Βουλιαγμένης
ἢ στῆς Βούλας τ' ἀκρογιάλια τ' ἀνθρωποπλημμυρισμένα,
κάθε λίγο καὶ λιγάκι, μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μένεις
καὶ μὲ μάτια γουρλωμένα!

★

Βλέπεις πάντα γύρωθέ σου ἢ στὰ πόδια σου μπροστὰ
πλασματάκια ξαπλωμένα μὲ κορμιὰ λαχταριστά,
ποὺ ἀφήνονται στοῦ μπάτη ἢ στοῦ ἥλιου τὴν θωπεία
κι' εἶναι ὅμοια σοκολάτες ἀπ' τὴν ἡλιοθεραπεία...
Λυγερὰ κορμιὰ σταράτα, ποὺ σκουραίνουν ὅσο πᾶνε
καὶ καθὼς θερμὲς καὶ λαῦρες ἡλιαχτίδες τὰ χτυπᾶνε,
ξεροψήνεσαι μπροστά τους αὐτομάτως κι' ἐξ ἀπίνης
καὶ κοντεύεις ἄψε - σβῦσε σὰν «ντονὲρ κεμπὰπ» νὰ γίνης!

★

Κάτω στὸ γιαλό, στὴν ἄμμο. λίγες ὧρες ἂν βρεθῆς
καὶ στὴ ρέμβη τῶν κυμάτων ἀμερίμνως ἀφεθῆς,
θὰ προσέξης νηρηΐδες τωρινὲς κι' ἀληθινές,
νὰ σπαθίζουνε τὸ κῦμα μὲ παιχνίδια καὶ φωνές...
Ἀναδύονται μὲ χάρι καὶ ξαναμανὰ βουτᾶνε
τὰ μπαλλόνια τους μὲ σκέρτσο καὶ τά... τόπια τους πετᾶνε
καὶ μ' αὐτές τους τὶς φιγοῦρες τὶς ἀφάνταστα τρελλές,
ξεφυσᾶς ἀσυναισθήτως καὶ «φωτιὰ στὰ τόπια» λές!

★

Στὸ «γουῶτερ πόλο» πάλι μὲ τὰ μοῦτρα πέφτουν ἄλλες,
μὲ ποικίλες συντραφιές τους κι' ἐλαφρὲς μεγάλες
(μπάλλες,

ἀλλὰ μπαίνουνε καὶ νέοι ἐννοεῖται στὸν ἀγῶνα
καὶ τά... σκόπιμα τὰ λάθη καὶ τὰ «δῆθεν» πᾶνε γόνα...
Δηλαδὴ τὸ «σπὸρ» ἐκεῖνο στὸ κορύφωμα σὰν φτάνη
καὶ τόν... μύωπα λιγάκι κάποιος παίκτης παριστάνει
κι' οὕτω πῶς μὲ κάτι «σόρρυ» καὶ «παρντὸν» προσποιητά,
καταφέρνει ὁ κατεργάρης κι' ἄλλες... μπάλλες νὰ βουτᾶ!

★

Ἀλλὰ πλὴν τῶν «εἰρημένων» νεαρῶν ὑποκριτῶν
συναντᾶς καὶ μιὰ μερίδα δασκαλοκολυμβητῶν,
ποὺ προσφέρονται αὐτοβούλως κι' αὐθαιρέτως ἐν πολλοῖς,
γιὰ νὰ μάθουνε τὸ «κρόουλ» τῆς Κικῆς, ἢ τῆς Λιλῆς...
Συναντᾶς ἐπίσης κι' ἄλλους νεαροὺς τῆς «εὐκαιρίας»,
ποὺ προσφέρονται στὶς νέες γιὰ σανίδα σωτηρίας
κι' ὅταν κάνουν πὼς βουλιάζουν δεσποσύνες διαλεχτὲς
δῦτες σπεύδουνε νὰ γίνουν καὶ γενναῖοι «βουτηχτές»!

★

Στὶς θαλάσσιες μπουνάτσες, εἴτε καὶ τὶς σοροκάδες,
συναντᾶς ἐν κατακλεῖδι καὶ τοὺς ψαροντουφεκάδες,
ποὺ ἀράζουν κάθε μέρα στὶς ἀκτές, μ' ὅλα τὰ «σέα»
καὶ ζητᾶνε νὰ δολώσουν τὰ μπαρμπούνια... τὰ χερσαῖα,
μὰ στὰ δίχτυα τους δὲν πέφτουν οἱ πανέξυπνες οἱ δίδες,
γιατί οἱ πιὸ πολλοί τους εἶναι τοῦ «γλυκοῦ... νεροῦ» δαν-
(δῆδες!

«Ἂχ καὶ βάχ!» λοιπόν, ἀράδα ξεφωνίζουν οἱ φτωχοὶ
καὶ καθὼς ὁ στεναγμός τους ὁ βαρύς τους ἀντηχεῖ,
ὑποθέτεις, ἂν καὶ εἶσαι στὰ βραχάκια τῆς Γλυφάδας,
ὅτι γίνονται μπροστά σου οἱ ἐκρήξεις τῆς... Νεβάδας!

Εἰκονογράφησις
Ἀπ. Γάλλια

ὁ Συνεργάτης Γ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α)Π «ΠΑΝΤΕΛΗΣ»

Η ΠΙΟ κρίσιμη ὥρα τοῦ πολέμου: Τὸ 1942. Νικοῦσαν οἱ Γερμανοὶ στὸν Καύκασο. Κέρδιζαν θριάμβους σ' ὅλα τὰ μέτωπα. Ὁ Ρόμμελ βρισκόταν στὴ Λιβύη. Τὸ Ἄφρικα Κὸρπς μὲ τὰ μηχανοκίνητά του ἑτοιμαζόταν νὰ μπῆ στὴν Ἀλεξάνδρεια. Οἱ Γιαπωνέζοι, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὕπουλη ἐπίθεσι τοῦ Πὲρλ Χάρμπορ, σάρωναν τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς συμμαχικὲς βάσεις στὸν Εἰρηνικό.

Τὰ καράβια ἦταν ὑποχρεωμένα νὰ ταξιδεύουν μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις. Τὰ ὑποβρύχια τοῦ ἐχθροῦ δὲν ἔστελναν καμμιὰ προειδοποίησι.

Ὅλοι οἱ ναυτικοὶ τὄξεραν αὐτό. Κι' ὡστόσο δὲν εἶχαν ἀντίρρησι νὰ ταξιδέψουν καὶ στὶς πιὸ ἀπίθανες θάλασσες. Ἰδιαίτερα οἱ δικοί μας, οἱ Ἕλληνες, ποὺ περίμεναν τὴν εὐκαιρία νὰ δείξουν τὴν παλληκαριά τους καὶ νὰ κερδίσουν διπλὸ μεροκάματο. Γιατί, ὅπως εἶναι γνωστό, ὅταν ἐκτελοῦσαν δρομολόγιο σὲ πολεμικὲς ζῶνες, πληρώνονταν πάντα διπλά. Τὸ ἴδιο συνέβαινε τώρα καὶ μὲ τὸ φορτηγό μας «ΠΑΝΤΕΛΗΣ» —νηολογίου Χίου, 6600 τόννων— ποὺ εἶχε κινήσει ἀπὸ τὸ Λορέντσο Μαρκὲς γιὰ τὸ Κεηπτάουν, τ' ἀπόγεμα τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1942. Ὁ καπετὰν Παναγιώτης Σαμωνᾶς, ὁ κυβερνήτης του, χαιρόταν μαζὶ μὲ τὰ τριάντα δυὸ παλληκάρια του, ποὺ θὰ πήγαιναν στὸ λιμάνι τῆς Νοτιοαφρικανικῆς Ἑνώσεως. Οἱ περισσότεροι εἶχαν καλὲς ἀναμνήσεις. Οἱ ἄλλοι ὅμως, αὐτοὶ ποὺ πήγαιναν γιὰ πρώτη φορά, ἀνυπομονοῦσαν.

— Φαντάσου νὰ μείνουμε ἐκεῖ κανένα μῆνα, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ Νικόλας Σιδεράκης, ὁ ναύτης. Κάθε βράδυ, θὰ τὸ ρίχνω ἔξω. Γιατί ὄχι; Ξέρω τάχα τί μὲ περιμένει στὸν ὠκεανό;

Ἦταν ἕνα παλληκάρι μόλις εἴκοσι ἔξη χρόνων. Μὰ λὲς καὶ μιλοῦσε μέσα του ἡ διαίσθησι, γιὰ τὸν τραγικὸ χαμὸ ποὺ τοὺς περίμενε κι' ἤθελε νὰ ρουφήξη τὸ μέλι τῆς ζωῆς ὅσο περισσότερο μποροῦσε. Ὅμως ὁ Διαμαντῆς Βαλαντάσης, ὁ ὑποπλοίαρχος, τὸν μάλλωνε καλόκαρδα: Δὲν ἔπρεπε νὰ λέῃ τέτοια λόγια. Ὁ Θεὸς θὰ τοὺς προστάτευε ὣς τὸ τέλος καὶ δὲ θ' ἄφηνε κανένα τους νὰ χαθῆ.

— Μακάρι, ἀπαντοῦσε ὁ Ἀντώνης Κανταρᾶς. Θὰ ἦταν ἁμαρτία νὰ μὴ ξαναδοῦμε τὴν πατρίδα. Ὅλοι μας ἔχουμε μιὰ μάνα στὸ νησί, ποὺ μᾶς καρτεράει...

Στὶς 5 Ὀκτωβρίου ἔφτασαν στὸ Κεηπτάουν. Ὁ καπετὰν Σαμωνᾶς ἔσπευσε ἀμέσως στὸ συμμαχικὸ ναυαρχεῖο γιὰ νὰ λάβῃ ἐντολές. Πότε θὰφευγαν καὶ γιὰ ποῦ; Κανεὶς δὲν τοῦ ἔδωσε ἀπάντησι στὰ δυὸ αὐτὰ ἐρωτήματα. Θὰ τὸν εἰδοποιοῦσαν. Πρὸς τὸ παρὸν ἔπρεπε νὰ γυρίση στὸ καραβάκι του καὶ νὰ περιμένη. Νὰ περιμένη τὸ σῆμα γιὰ τὴν ἀναχώρησι. Σήμερα, αὔριο, μεθαύριο, σὲ μιὰ βδομάδα; Ἄγνωστο. Οὔτε κὰν τὸ εἶδος τοῦ φορτίου ποὺ θὰ παραλάμβανε, δὲν τοῦ εἶπαν. Ὅλοι τους κρατοῦσαν τὸ στόμα τους κλειστό. Καὶ μὲ τὸ δίκιο τους. Ἡ ἐχθρικὴ κατασκοπεία παραμόνευε ἄγρυπνη τὶς κινήσεις τῶν συμμαχικῶν πλοίων.

Στὸ Κεηπτάουν ἦταν κι' ἄλλα καράβια κι' ἀνάμεσά τους τὰ δικά μας «ΠΕΛΑΡΓΟΣ» καὶ «ΙΘΑΚΗ». Συγκινήθηκαν οἱ θαλασσόλυκοι ποὺ εἶδαν τὴ γαλανόλευκη νὰ κυματίζη στ' ἄλμπουρό τους. Λὲς καὶ μοσχομύριζε θυμάρι κι' ἐληὰ τὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο λιμάνι! Ὁ καπετὰν Σαμωνᾶς, κάλεσε τὸν ὑποπλοίαρχο καὶ τοῦ εἶπε τὰ καθέκαστα τοῦ ναυαρχείου.

— Νομίζω πὼς θὰ μείνουμε πολὺ ἐδῶ, πρόσθεσε στὸ τέλος. Κατὰ πῶς κατάλαβα, δὲν πρόκειται νὰ τὸ κουνήσουμε οὔτε τὸν ἄλλο μῆνα...

Ὁ Ἕλληνας θαλασσόλυκος ἔπεφτε ἔξω. Γιατὶ δὲν εἶχαν περάσει οὔτε δυὸ μέρες, ὅταν ἦρθε τὸ ἀναμενόμενο σῆμα γιὰ τὴν ἀναχώρησι. «Ἅμα ὡς ἐπέβην τοῦ πλοίου ἵνα ἀποπλεύσω μετὰ τῶν ναυτιλιακῶν μου ἐγγράφων καὶ τῶν ἐνσφραγίστων διαταγῶν τοῦ Ναυαρχείου — ἀναφέρει ὁ καπετὰν Παναγιώτης Σαμωνᾶς στὴν ἐπίσημη ἔκθεσί του πρὸς τὸ Ὑπ. Ἐμ. Ναυτιλίας — μοὶ ἀνεφέρθη ὅτι ὁ θερμαστὴς Σταῦρος Σόγιας, δὲν ἐπέβαινεν τοῦ πλοίου, ἐνῶ προηγουμένως τοῦτον τὸν εἶχεν ἐπισκεφθῆ ὁ ἰατρὸς τῆς Ἀσφαλείας ὅστις τὸν εἶχεν εὕρει ὑγιῆ. Ἑπομένως χαρακτηρίζω τοῦτον ὡς δραπέτην, ἐδήλωσα δὲ τὰ ἀνωτέρω εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ Ἐλέγχου, ὅστις ἐπέβη τοῦ πλοίου πρὸ τῆς ἀπάρσεως ἡμῶν. Ὥρα 5.10: Ἀπάρομεν. Ὥρα 5.20: Ἀπάροντες προχωροῦμεν διὰ τὸν προορισμόν μας ὁλοταχῶς, συμφώνως πρὸς τὰ ἔγγραφα πορείας τοῦ Ναυαρχείου ἐξερχόμεθα τοῦ διαύλου...»

Ἡ ἔκθεσι αὐτὴ γραμμένη σὲ τύπο ἡμερολογίου, ἔχει συνταχθῆ «ἐκ μνήμης» ἀπὸ τὸν καπετὰν Σαμωνᾶ, ἐπειδὴ τὸ πραγματικὸ ἡμερολόγιο τοῦ πλοίου καὶ ὅλα τ' ἄλλα χαρτιά, χάθηκαν κατὰ τὸν τορπιλλισμό. Ὡστόσο ὁ θερμαστὴς Σ. Σόγιας, ποὺ ἀναφέρεται ὡς «δραπέτης» σκοτώθηκε κατὰ τὸν τορπιλλισμὸ τοῦ φορτηγοῦ μας «ΠΗΛΕΥΣ», ποὺ ἔγινε στὶς 13 Μαρτίου 1944 στὸν Ἰνδικό. Αὐτὴ ἦταν ἡ μοῖρα του. Κανεὶς δὲν ἤξερε ἀκόμη γιὰ ποῦ τραβοῦσαν. Οἱ σφραγισμένες διαταγὲς ποὺ εἶχε πάρει ὁ πλοίαρχος ἀπὸ τὸ ναυαρχεῖο, θ' ἀνοιγόντουσαν μεσοπέλαγα καὶ σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο. Σουρούπωνε κι' ἔκανε ζέστη ἀφόρητη. Βρισκόντουσαν πιὰ σὲ τροπικὴ σχεδὸν ζώνη, στὸ Βισκαϊκό.

Ταξίδευαν τώρα ἀνοιχτὰ τοῦ Πὸρτ Ἐλίζαμπεθ, πάνω σὲ μιὰ θάλασσα νωθρή, χωρὶς κυματισμό. Πέρα μακρυά, ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ὁρίζοντα, δὲν ὑπῆρχε τίποτε ποὺ νὰ σταματάη τὸ μάτι. Ἕνας θεώρατος κύκλος μονάχα καὶ στὴ μέση ἀργὰ πήγαινε τὸ ἑλληνικὸ φορτηγὸ κατὰ τὴν ὄστρια. Καὶ μ' ὅλο ποὺ ταξίδευε φοὺλ στὴμ κι' οἱ θερμαστὲς κάτω στὸ στόκολο ἱδρωκοποῦσαν καὶ ψήνονταν ταΐζοντας τὶς φωτιὲς μὲ κάρβουνο, δὲ φαινόταν ν' ἀλαργεύῃ μήτε σπιθαμὴ ἀπὸ τὴ μέση τοῦ νερένιου αὐτοῦ ἀλωνιοῦ. Ἔμοιαζε σὰν καρφωμένο στὴ θέσι του κι' οὔτε μπρὸς πήγαινε θαρρεῖς, οὔτε πίσω. Ἦταν τὸ πετρωμένο πλοῖο τοῦ παραμυθιοῦ..

Ἀπ' τὴν ὀρθὴ σκάλα φάνηκε ν' ἀνεβαίνῃ ὁ Σταῦρος Βαλαντάσης, ὁ ἀνθυποπλοίαρχος.

— Κουφόβρασι! εἶπε ὁ καπετάνιος μόλις τὸν εἶδε. Ἐκεῖ κάτω στὴν πατρίδα, θὰ πέφτουν τώρα τὰ πρῶτα φύλλα. Μάνα μου, Ἑλλαδίτσα...

Τὸ ἤρεμο βλέμμα του εἶχε πάρει μιὰ γλυκάδα καθὼς μιλοῦσε. Κάθησε σιμά του ὁ ἀνθυποπλοίαρχος κι' ἔπιασαν τὴν ψιλὴ κουβέντα γιὰ τὸ ἕνα καὶ τ' ἄλλο ζήτημα. Τὴν ἑπομένη, κατὰ τὶς τρεῖς παρὰ τέταρτο τὸ πρωΐ, ὁ καπετὰν Σαμωνᾶς βρισκόταν στὸ σαλόνι τοῦ πλοίου. Ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ θαλασσόλυκοι καὶ ἰδιαίτερα οἱ κυβερνῆτες ποὺ κρατοῦν τὶς εὐθῦνες στοὺς ὤμους τους, ἔτσι κι' αὐτός, ἀγρυπνοῦσε. Ὁ ὕπνος ἦταν ἀδύνατο νὰ κατεβῆ στὰ βλέφαρά του. Ξαφνικὰ τινάχτηκε πάνω. Ἕνα παγωμένο λεπίδι τοῦ τριβέλισε τὴν καρδιά, καθὼς τὸ πλοῖο συνταράχτηκε ἀπὸ τὰ θεμέλιά του. Ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ ἕνα ὁλόκληρο λεπτό, βουβὸς καὶ χαμένος.

— Τορπίλλα! εἶπε. Ἦρθε κι' ἡ δική μας σειρά...

«Ἀμέσως ἠννόησα —συνεχίζει στὴν ἔκθεσί του ὁ καπετὰν Σαμωνᾶς— ὅτι πρόκειται περὶ τορπιλλισμοῦ, ἠθέλησα δὲ νὰ ἀνέλθω ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἀλλὰ δὲν εἶχα προχωρήσει παρὰ ὀλίγον, ὅτε ἤκουσα καὶ δευτέραν τορπίλλην ἐκρηγνυομένην πάλιν εἰς τὸ μέσον τοῦ πλοίου. Τὰ ἐσωτερικῶς του δωματίου φῶτα ἔσβυσαν ἅμα τῇ δευτέρα ἐκρήξει καὶ ἐπῆλθεν γενικὸν σκότος ἐντὸς τοῦ πλοίου. Ἀνῆλθον ταχέως ἐπὶ τῆς δευτέρας γεφύρας ὅπως διατάξω τὸν ἀσυρματιστὴν καὶ πέμψη τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου Σ.Ο.Σ. Ἀλλὰ εὗρον τὸν ἀσύρματον κατεστραμμένον τελείως, ὁ δὲ ἀσυρματιστὴς δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ. Διέταξα τὸν ὑποπλοίαρχον, ὅστις εὑρέθη πλησίον μου, ὅπως πάντες οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἐπιβοῦν τῶν σωσιβίων λέμβων καὶ ἀνεχώρησεν οὗτος ἀμέσως».

Μάταια ὁ ὑποπλοίαρχος πάσχιζε νὰ τοὺς πείση, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ κάνουν τοῦ κεφαλιοῦ τους καὶ νὰ χάνωνται ἄδικα. Ἡ ἀντάρα ὅμως ποὺ εἶχε ξεσηκωθῆ ἀπὸ τὶς δυὸ ἀπανωτὲς ἐκρήξεις κι' οἱ δυνατοὶ κρότοι ποὺ ἀντιλαλοῦσαν φοβερὰ στὴ βαθυσκότεινη καρβουνιέρα, τοὺς ἔδινε τὴν αἴσθησι τοῦ τελειωτικοῦ χαμοῦ. Ἔπρεπε νὰ σωθοῦν ὅσο ἦταν ἀκόμη καιρός. Ὁ φόβος μὴ καὶ δὲν προλάβουν νὰ κατεβάσουν τὶς βάρκες, τοὺς ἔκανε νὰ γίνωνται σκληροὶ μεταξύ τους, σχεδὸν ἄγριοι. Πάνω στὴ σκάλα ἕνα καινούργιο μπουλούκι θερμαστές, πάλευε θανάσιμα νὰ τινάξη τὸ ἀσφαλισμένο καπάκι γιὰ νὰ βγῆ στὴν κουβέρτα. Μόλις κατάφεραν νὰ τ' ἀνοίξουν, ὥρμησαν ἀπὸ μέσα οἱ ἄντρες.

Ἀπὸ κάπου ἀκουγόταν μιὰ κραυγὴ ποὺ ξέσχιζε τ' αὐτιά:

— Βοήθεια! Μάνα μου...

Ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ ὁ καπετὰν Σαμωνᾶς κι' εἶδε κάποιον νὰ παλεύη ἀπεγνωσμένα ἀνάμεσα σὲ δυὸ τεράστια ξύλα ποὺ εἶχαν κυλήσει σταυρωτὰ πάνω του καὶ τὸν πίεζαν. Ποιός νὰ ἦταν ἄραγε; Τὰ ξύλα τοῦ ἔκρυβαν τὸ πρόσωπο καὶ δὲν ἔβλεπε τίποτε. Ἔκανε νὰ τ' ἀνασηκώση, μὰ τὸ βάρος τους ἦταν ἀσήκωτο. Μονομιᾶς κατάλαβε τότε πὼς αὐτὸς ποὺ χαροπάλευε πιασμένος σὰν σὲ παγίδα, ἦταν καταδικασμένος. Γιατὶ ὅσο κι' ἂν φώναξε ὁ καπετάνιος, κανεὶς δὲν τὸν ἄκουγε. Ὥσπου σταμάτησε νὰ φωνάζη καὶ νὰ ἐκλιπαρῆ. Ὁ ἄλλος εἶχε πεθάνει.

Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν μέσα σ' ἐλάχιστα λεπτά, ὅπως τὸ ἀναφέρει κι' ὁ ἴδιος ὁ πλοίαρχος στὴν ἔκθεσί του: «Τὸ πλοῖον μου ἐβυθίζετο ταχέως καὶ ὑπολογίζω ὅτι ἡ μία τορπίλλη ἠκολούθησεν τὴν ἄλλην εἰς διάστημα δύο λεπτῶν, τὸ δὲ πλοῖον ἐβυθίσθη ἐντὸς λεπτοῦ μετὰ τὸν δεύτερον τορπιλλισμόν. Αἴφνης δὲ εὑρέθην εἰς τὴν θάλασσαν χωρὶς νὰ ξέρω πῶς, ἐν μέσῳ διαφόρων λειψάνων τοῦ πλοίου, κτυπήσας μάλιστα ἐλαφρῶς καὶ εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός μου. Καθὼς ἐκολύμβων γυμνὸς ἐντὸς τῆς θαλάσσης καὶ ἐν μέσῳ τρομεροῦ σκότους, ἐφώναζον κουρασμένος μὴ τυχὸν πλησίον μου εὑρίσκοντο καὶ ἄλλοι ἵνα μὲ περισυλλέξουν. Τότε ᾐσθάνθην μίαν χεῖρα, ἥτις μὲ ἐτράβηξεν καὶ μὲ ἀνέβασεν ἐπάνω εἰς μίαν σχεδίαν. Ἦτο ὁ ἀσυρματιστής μου μόνος ἐπ' αὐτῆς. Οὗτος μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀσυρμάτου λόγῳ τῆς ἐκρήξεως τῶν τορπιλλῶν καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ πέμψη σῆμα, εἶχεν προφθάσει νὰ ἐπιβῆ τῆς σχεδίας ἥτις εὑρέθη τυχαίως ἐμπρός του μετὰ τὴν βύθισιν τοῦ πλοίου. Στίγμα τορπιλλισμοῦ περίπου 30 μίλια δυτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος...»

«Ἅμα ἐπέβην τῆς σχεδίας —συνεχίζει ὁ καπετὰν Σαμωνᾶς— ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν σχεδὸν ἔκαμα ἐμετὸν θαλάσσης. Μόλις δὲ συνῆλθον ἤρχισα νὰ φωνάζω καὶ καλῶ τοὺς ὑπολοίπους. Παρέλειψα νὰ προσθέσω ὅτι δέκα λεπτὰ ἀφ' ὅτου εἶχον συνέλθει, ἐπὶ τῆς σχεδίας λόγῳ τοῦ θορύβου, τὸν ὁποῖον ἐκάμαμεν ἐπ' αὐτῆς, μᾶς ἤκουσεν ὁ ναύτης Π. Ὀρφανίδης ὅστις ἔπλεεν κτυπημένος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ τὸν ἐβοηθήσαμεν νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς σχεδίας. Μόλις λοιπὸν συνῆλθον τελείως, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἠρχίσαμεν νὰ φωνάζωμεν ὅλοι μαζὶ ὅπως μᾶς ἀντιληφθοῦν οἱ ὑπόλοιποι τοῦ πληρώματος. Πράγματι εἰς τὰς φωνάς μας ἠκούσαμεν ἀπαντήσεις ἀπὸ διάφορα σημεῖα. Εὐκρινῶς οὗτοι ἀπήντων διὰ τῶν ἰδίων λέξεων εἰς ἡμᾶς, ἔχω δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι ἐπειδὴ ἠκούοντο εὐκρινῶς ἐλέγοντο ἀπὸ ἀνθρώπους εὑρισκομένους ἐπὶ λέμβων καὶ οὐχὶ ἐντὸς τῆς θαλάσσης...»

«Αἱ φωναὶ αὗται ἠκούοντο μέχρι τῆς 5.30 πρωϊνῆς, κατόπιν δὲ ἠκούοντο ἀσθενέστεραι μέχρις ὅτου ἔπαυσαν νὰ ἀκούωνται. Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν κατὰ τὰς 6.30 π.μ., δὲν εἴδαμεν τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον διάφορα συντρίμματα τοῦ πλοίου καὶ δύο ἄνδρας ἐπιπλέοντας καὶ εἰς ἀπόστασιν ἱκανὴν ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἄλλον. Μόλις μᾶς ἀντελήφθησαν, ὠθοῦντες τὴν θάλασσαν διὰ τῶν χειρῶν, ἦλθαν πλησίον μας καθ' ὅτι εὑρίσκοντο ἐπὶ δύο μπουκαπορτῶν ἕκαστος. Οὗτοι ἦταν οἱ θερμασταὶ Ἀθανάσιος Ἀθανασιάδης καὶ Παναγιώτης Παραδείσης, ὅστις εἶχε καὶ σωσίβιον μετ' αὐτοῦ. Ἀμέσως περισυνελλέγησαν ἐπὶ τῆς σχεδίας μας καὶ ἐκρατήσαμεν καὶ τὶς μπουκαπόρτες πρὸς μεγαλυτέραν ἀσφάλειαν. Τροφὲς ἐπὶ τῆς σχεδίας εἴχομεν γαλέταν καὶ ὕδωρ. Καθ' ὅλην τὴν ὑπόλοιπον ἡμέραν μέχρις ὅτου ἐνύκτωσεν, δὲν παρετηρήσαμεν τίποτε ἄλλο πλὴν ἀεροπλάνων ἅτινα περιεφέροντο μακράν μας καὶ τὰ ὁποῖα δὲν μᾶς ἀντελήφθησαν παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας ὅπως γίνωμεν ἀντιληπτοί...»

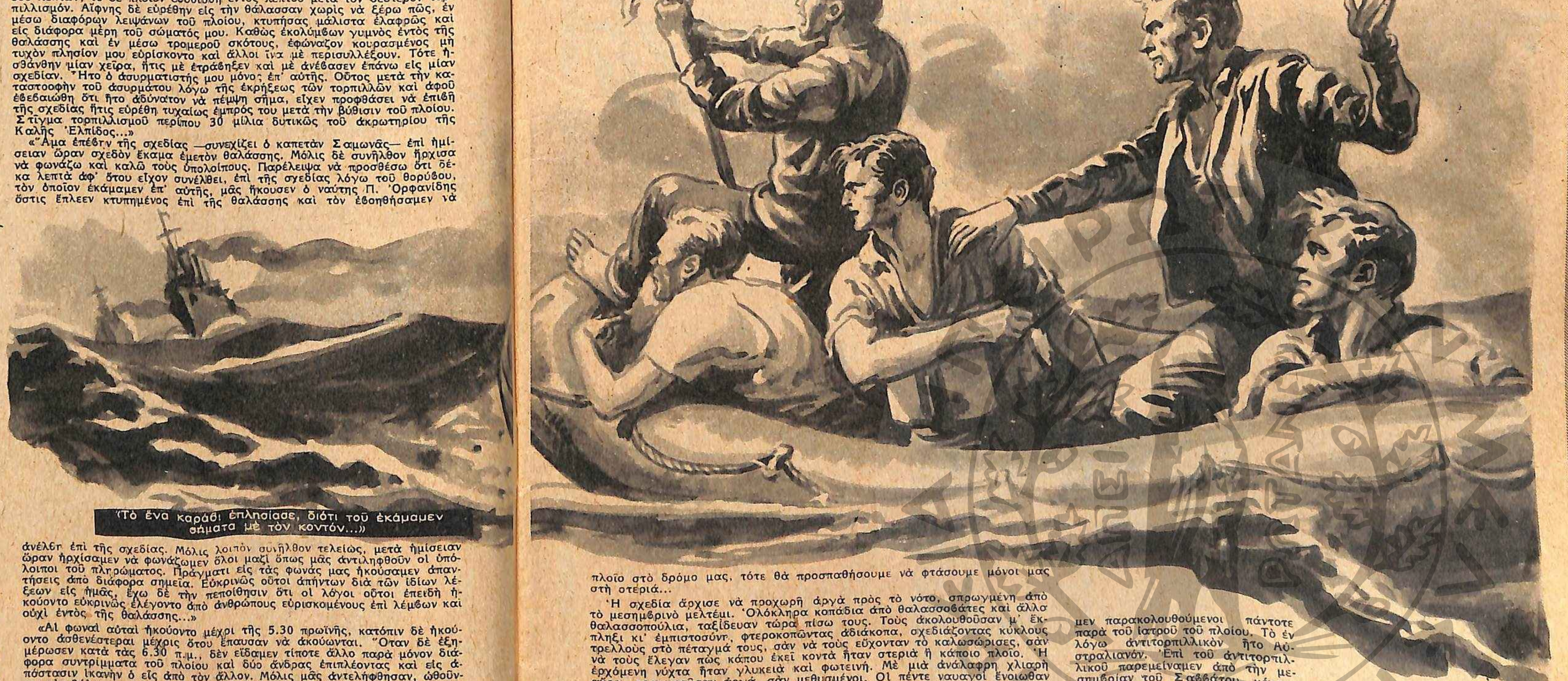

«Τὸ ἕνα καράβι ἐπλησίασε, διότι τοῦ ἐκάμαμεν σήματα μὲ τὸν κοντόν...»

Ὧρες πολλὲς ἔμειναν στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς οἱ πέντε ναυαγοί, ψάχνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ τὸ βλέμμα. Τίποτε, κανείς. Ὁ Θανάσης Ἀθανασιάδης ἔκλεισε ξάφνου τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια του καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σωθήκαμε μονάχα ἐμεῖς! ἔλεγε ἀνάμεσα στ' ἀναφυλλητά του. Δὲν εἶναι δυνατόν...

Τοῦ κάκου προσπάθησαν νὰ τὸν παρηγορήσουν οἱ ἄλλοι, ὁ θερμαστὴς ἔκλαιγε σπαραχτικά. Ἀπ' ὅλο τὸ πλήρωμα εἶχε σωθῆ μονάχα αὐτός, ὁ καπετὰν Παναγιώτης Σαμωνᾶς, ὁ τηλεγραφητὴς Φώτης Βαλαντάσης, ὁ θερμαστὴς Παναγιώτης Παραδείσης κι' ὁ ναύτης Παντελῆς Ὀρφανίδης. Χάθηκαν εἴκοσι ὀχτώ: Ὁ ὑποπλοίαρχος Διαμαντῆς Βαλαντάσης κι' οἱ ἀνθυποπλοίαρχοι Σταῦρος Βαλαντάσης καὶ Στέφανος Γιαννάκης. Ὁ Γιῶργος Κωνσταντίνου, ὁ Νικόλας Πατέρας, ὁ Γιῶργος Μπόνης, ὁ Γιῶργος Ποντικός, ὁ Σπῦρος Ποντικός, ὁ Σταῦρος Λεμός, ὁ Μιχάλης Ματρόζος, ὁ Γιῶργος Ἀμεντᾶς, ὁ Κώστας Καΐτης, ὁ Γιάννης Παπαζῆς, ὁ Νικόλας Φυντούσης, ὁ Μανώλης Χανιώτης, ὁ Νικόλας Ἰωαννίδης, ὁ Παντελῆς Γιαννούλης, ὁ Διονύσης Κεφαλᾶς, ὁ Νικόλας Σιδεράκης, ὁ Γιάννης Παντελάκης, ὁ Στέλιος Γαλάντης, ὁ Γιῶργος Ποντικός, ὁ Ἀντώνης Κανταρᾶς, ὁ Χαράλαμπος Γαδέλης, ὁ Μιχάλης Βάβλας, ὁ Ἀλέκος Ποντικός, ὁ Στράτης Κολίρης κι' ὁ Φώτης Κουζιάνης.

Εἴκοσι ὀχτὼ παλληκάρια! Εἶναι φρίκη καὶ μόνο νὰ τὸ σκέφτεται κανείς. Ὡστόσο οἱ πέντε «διασωθέντες» ἐξακολουθοῦσαν νὰ ψάχνουν ὁλόγυρα.

— Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα, παιδιά μου, τοὺς εἶπε στὸ τέλος ὁ πλοίαρχος. Ἂς κάνουμε, λοιπόν, τὸ σταυρό μας κι' ἂς ξεκινήσουμε. Ἂν δὲ μᾶς βρῆ κανένα πλοῖο στὸ δρόμο μας, τότε θὰ προσπαθήσουμε νὰ φτάσουμε μόνοι μας στὴ στεριά...

Ἡ σχεδία ἄρχισε νὰ προχωρῆ ἀργὰ πρὸς τὸ νότο, σπρωγμένη ἀπὸ τὸ μεσημβρινὸ μελτέμι. Ὁλόκληρα κοπάδια ἀπὸ θαλασσοβάτες καὶ ἄλλα θαλασσοπούλια, ταξίδευαν τώρα πίσω τους. Τοὺς ἀκολουθοῦσαν μ' ἔκπληξι κι' ἐμπιστοσύνη, φτεροκοπῶντας ἀδιάκοπα, σχεδιάζοντας κύκλους τρελλοὺς στὸ πέταγμά τους, σὰν νὰ τοὺς εὔχονταν τὸ καλωσώρισες, σὰν νὰ τοὺς ἔλεγαν πὼς κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἦταν στεριὰ ἢ κάποιο πλοῖο. Ἡ ἐρχόμενη νύχτα ἦταν γλυκειὰ καὶ φωτεινή. Μὲ μιὰ ἀνάλαφρη χλιαρὴ αὔρα, προχωροῦσαν ἀργά, σὰν μεθυσμένοι. Οἱ πέντε ναυαγοὶ ἔνοιωθαν νὰ ναρκώνωνται οἱ αἰσθήσεις τους.

«Παρασκευὴ 9: Μόλις ἐξημέρωσεν, ὁ καιρὸς ἦτο βροχερὸς καὶ ἡ θάλασσα τεταραγμένη. Γυμνοὶ δὲ ἡμεῖς ἐπὶ τῆς σχεδίας καὶ σχεδὸν μισοπαγωμένοι, κρατούμενοι δι' ἀμοιβαίων ἐντριβῶν, παρετηρήσαμεν καὶ πάλιν ἀεροπλάνον μακράν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ γίνωμεν ἀντιληπτοὶ καὶ λόγῳ τῆς ἀποστάσεως καὶ λόγῳ τῆς θαλασσοταραχῆς καὶ τοῦ σκοτεινοῦ ὁρίζοντος. Περὶ τὴν πέμπτην ἀπογευματινὴν ὥραν, ἀεροπλάνον μᾶς διέκρινεν καὶ ἦλθεν ἄνωθεν ἡμῶν καὶ εἰς ἀπόστασιν 150 μέτρων ἀφ' ἡμῶν. Τοῦτο ἀμέσως μᾶς ἔκαμεν σήματα φωτεινὰ καὶ ἀφοῦ ἔκαμεν δύο βόλτας ἄνωθέν μας, κατηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς. Μέχρις ὅτου νυκτώση οὐδεὶς ἄλλος ἦλθεν πρὸς συνάντησίν μας...»

«Σάββατον 10: Μόλις ἐξημέρωσεν οὐδὲν εἴδομεν. Μετὰ δυσκολίας δὲ ἐκρατούμεθα ἐπὶ τῆς σχεδίας, καθ' ὅτι ἡ θαλασσοταραχὴ ἦτο μεγάλη καὶ ἔβρεχε κατὰ διαλείμματα. Περὶ τὴν δεκάτην πρωϊνὴν ὡς ὑπολογίζω, ἀντελήφθην φορτηγὸν ἀτμόπλοιον πλέον πρὸς τὴν διεύθυνσίν μας. Ἀμέσως ἐπήραμεν δύο ξύλα, ἀπὸ 1½ μέτρον τὸ κάθε ἕνα καὶ ἀφοῦ τὰ ἐδέσαμεν μὲ ἕνα πανί, ἐβάλαμεν μίαν ψιλὴ φανέλλαν εἰς τὸ ἕνα ἄκρον καὶ τοῦ ἐκάμαμεν εἶδος σήματος ὅπως μᾶς ἀντιληφθῆ τὸ πλοῖον. Τοῦτο μᾶς ἐπλησίασεν περὶ τὸ ½ μίλιον καὶ μόλις μᾶς ἀντελήφθη ἔστρεψεν ἀποτόμως κατὰ 180 μοίρας πορείαν καὶ ἔφυγεν ὁλοταχῶς. Φαίνεται ὅτι ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο οὐχὶ περὶ ναυαγῶν, ἀλλὰ περὶ καμουφλαρισμένου ὑποβρυχίου. Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας περίπου, εἴδομεν ἐρχόμενα κατ' ἐπάνω μας δύο ἀντιτορπιλλικά...»

Πρῶτος τὰ πρόσεξε ὁ Ἀθανασιάδης. Ὄχι, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γελιέται. Δὲ μποροῦσε νὰ εἶναι ψέμμα αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε. Ἀνασηκώθηκε λίγο καὶ μὲ τρεμάμενο χέρι ἔδειξε μακρυά.

— Καράβια! ξεφώνισε ἐπὶ τέλους κι' ἀναλύθηκε πάλι σὲ δάκρυα. Δὲν εἶμαι τρελλός, καπετὰν Παναγιώτη! Ἔρχονται καράβια...

«Μετὰ δέκα λεπτὰ —τελειώνει τὴν ἔκθεσί του ὁ καπετὰν Σαμωνᾶς— ἦταν κοντά μας καὶ τὸ ἓν ἐπλησίασεν διότι τοῦ ἐκάμαμεν σήματα μὲ τὸν κοντὸν ὅπως καὶ εἰς τὸ φορτηγόν. Ἀμέσως διὰ διαφόρων σχοινίων μᾶς ἐπλεύρισαν καὶ ἀφοῦ ἀνεβιβάσαμεν πρῶτον τὸν ναύτην τραυματίαν Ὀρφανίδην Παντελῆν, παρέλαβαν καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ σκάφους. Μᾶς παρεσχέθησαν πᾶσαι αἱ δυναταὶ πρῶτοι βοήθειαι καὶ συγκινητικαὶ περιποιήσεις. Μᾶς ἐνέδυσαν καὶ μᾶς ἐχορήγησαν διαμέρισμα ὅπως κοιμηθῶμεν παρακολουθούμενοι πάντοτε παρὰ τοῦ ἰατροῦ τοῦ πλοίου. Τὸ ἐν λόγῳ ἀντιτορπιλλικὸν ἦτο Αὐστραλιανόν. Ἐπὶ τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ παρεμείναμεν ἀπὸ τὴν μεσημβρίαν τοῦ Σαββάτου, μέχρις τῆς 9ης πρωϊνῆς τῆς Δευτέρας (12 Ὀκτωβρ. 1942). Ἀνέφερον δὲ εἰς αὐτὸ ὅτι ἔχω τὴν γνώμην ὅτι οἱ ὑπόλοιποι 28 ἄνδρες τοῦ πληρώματός μου εὑρίσκοντο ἐπὶ σωσιβίων λέμβων καὶ σχεδιῶν καὶ ὅτι θὰ παρεσύρθησαν ὑπὸ τῶν ρευμάτων...»

Ἐδῶ τελειώνει ἡ δραματικὴ ἱστορία τῶν πέντε ναυαγῶν τοῦ φορτηγοῦ μας «ΠΑΝΤΕΛΗΣ». Μιὰ ἱστορία ποὺ ὁ θάνατος ἔπαιξε τὸν πρῶτο ρόλο.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

‛Η ’Αλίντα Βάλλι τὸ 1954, πρὶν ἀπὸ τὴν περιπέτειά της.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ Αλίντα ΒΑΛΛΙ

Μιὰ «περιφρονημένη» στὰρ ξαναγυρίζει θριαμβευτικὰ στὴν ὀθόνη

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ ἀναγκαστικὴ ἀπουσία τριῶν ἐτῶν καὶ πλέον, ἡ ἄλλοτε «πρώτη κυρία» τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου, ἡ συμπαθεστάτη ’Αλίντα Βάλλι, ξαναγύρισε στὰ στούντιο καὶ ἄρχισε πάλι νὰ γυρίζη ταινίες. ’Αθόρυβα καὶ χωρὶς διαμαρτυρίες, εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ ἀποσυρθῆ καὶ πάλι ἀθόρυβα, γύρισε ξανά, πρὶν ἕνα μῆνα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ γυρίζει δυὸ ταινίες μαζί. ‛Η πρώτη ἔχει τὸν τίτλο «‛Η κραυγὴ» καὶ ἑτοιμάζεται στὰ ἰταλικὰ στούντιο μὲ συμπρωταγωνιστὰς ’Αμερικανοὺς καὶ ’Ιταλοὺς ἠθοποιούς. ‛Η δεύτερη, μὲ τὸν τίτλο «Θαλάσσιο τεῖχος», γυρίζεται στὴν ἐξωτικὴ Ταϊλάνδη, γιὰ λογαριασμὸ ἀμερικανικῆς ἑταιρείας, μὲ συμπρωταγωνιστὰς τὴ Συλβάνα Μάγκανο καὶ τοὺς ’Αμερικανοὺς Ρίτσαρντ Κόντε καὶ ῎Αντονυ Πέρκινς.

Κατὰ τὸ γύρισμα τῆς δεύτερης αὐτῆς ταινίας, ποὺ εἶναι ἕνα θαλασσινὸ ἐρωτικὸ δρᾶμα, ἡ ’Αλίντα Βάλλι δέχτηκε νὰ ἀπαντήσῃ στὰ κατωτέρω ἐρωτήματα ἑνὸς δημοσιογράφου:

— Γιατί ἐγκαταλείψατε ἔτσι ξαφνικὰ τὴν ὀθόνη καὶ τοὺς θαυμαστάς σας, κ. Βάλλι;

— ’Ηταν τὸ μόνο ποὺ μοῦ ἔμενε νὰ κάνω, μετὰ τὴν ἀδικαιολόγητη ἀνάμιξι τοῦ ὀνόματός μου στὴ γνωστὴ ὑπόθεσι Μοντέζι.

— ῞Ολη αὐτὴ ἡ θλιβερὴ ἱστορία, κ. Βάλλι, ἀνήκει στὸ παρελθόν, μετὰ τὴν ἀπόφασι τῶν δικαστηρίων τῆς πατρίδος σας. ῍Αν θέλετε, ἂς ποῦμε κάτι ἄλλο...

— Κι’ ἐγὼ θὰ τὸ ἤθελα πολύ, ἀλλὰ δὲ μπορῶ. ‛Ο νοῦς μου γυρίζει διαρκῶς γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτή. ‛Ο ψυχικὸς κλονισμὸς καὶ τὰ ἠθικὰ τραύματα, ποὺ ἔνοιωσα ἐπὶ τρία χρόνια, εἶναι ἀπερίγραπτα! ῞Ολοι μὲ περιφρονοῦσαν... ’Ακόμη καὶ ὁ ἄνδρας μου, ποὺ μὲ θεωροῦσε ἄπιστη, μὲ ἐγκατέλειψε καὶ τώρα προσπαθεῖ δικαστικῶς νὰ μοῦ πάρη καὶ τὰ δύο παιδιά μας. Ποτὲ δὲ μὲ συνέδεσε τίποτα τὸ ἰδιαίτερο μὲ τὸν Πιέρο Πιτσιόνι, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ φιλία... Κι’ ὅμως, γύρω ἀπ’ τὴ γνωριμία αὐτή, γράφτηκαν ὁλόκληρα μυθιστορήματα, ψεύτικα ἀπ’ ἀρχῆς μέχρι τέλους.

— Ξεχᾶστε τα ὅλα αὐτὰ καὶ ἀφοσιωθῆτε γιὰ δεύτερη φορὰ στὴν κινηματογραφικὴ καρριέρα σας. Τὸ μέλλον σας εἶναι στὴν ὀθόνη, στὴν ὁποία ἔχετε δώσει λαμπρὰ δείγματα τῆς μεγάλης τέχνης σας. Πρὶν ἐγκαταλείψετε τὸν κινηματογράφο τὸ 1954, ποιὲς ταινίες εἴχατε γυρίσει στὰ ἰταλικὰ στούντιο;

— Τὸ πολεμικὸ-αἰσθηματικὸ δρᾶμα «῞Ετσι τελείωσε μιὰ μεγάλη ἀγάπη», μὲ τὸν Φάρλεϋ Γκρέϊντζερ, καὶ τὸ κοινωνικὸ δρᾶμα «Τὸ χέρι τοῦ ξένου», μὲ τὸν Ρίτσαρντ Μπέϊζχαρτ καὶ τὸν Τρέβορ Χάουαρντ. ’Αμέσως μετά, ἄρχισαν οἱ ψίθυροι γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά μου. ’Απὸ τότε, μαζὶ μὲ τὰ παιδιά μου, κλείστηκα στὸ σπίτι μου, στὴ Ρώμη, καὶ περίμενα τὴν ἀπόφασι τῆς Δικαιοσύνης...

— Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἔχετε σοβαρὲς προτάσεις ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ νὰ ἐγκατασταθῆτε γιὰ πάντα ἐκεῖ;

— Οἱ σοβαρὲς προτάσεις ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ δὲ μοῦ ἔλειψαν ποτέ. Σ’ ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀπομακρύνσεώς μου ἀπὸ τὸν ἰταλικὸ κινηματογράφο, ἔπαιρνα τακτικὰ προτάσεις ἀπὸ μεγάλα ἀμερικανικὰ στούντιο, μὲ ὅρους ἐξαιρετικούς. Φαντασθῆτε, ὅτι ἔφθασαν νὰ μοῦ προσφέρουν 250.000 δολλάρια γιὰ κάθε φίλμ. ’Εγώ, ὅμως, δὲν ἐννοοῦσα νὰ φύγω ἀπὸ τὴν ’Ιταλία, χωρὶς νὰ ξεκαθαρίσω τὴ θέσι μου μὲ τὴ θλιβερὴ ἐκείνη ὑπόθεσι. ’Αλλὰ τώρα τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Θὰ ἐγκατασταθῶ ὁριστικὰ στὸ Χόλλυγουντ, ἀφοῦ προηγουμένως τακτοποιήσω ὡρισμένους ἐκκρεμεῖς λογαριασμούς μου μὲ μερικοὺς κακοὺς συμπατριῶτες μου...

— ῎Εχετε ἐργασθῆ καὶ προηγουμένως στὸ Χόλλυγουντ, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Βέβαια, ἤμουν ἐκεῖ ἀπὸ τὸ 1947 μέχρι τὸ 1950 καὶ πρωταγωνίστησα σὲ 6 μεγάλες ταινίες, ποὺ γνώρισαν παγκόσμιο ἐπιτυχία. Μιὰ ἀπ’ αὐτὲς ἦταν καὶ ἡ «‛Υπόθεσις Παραντάϊν», μὲ τὸν Γκρέγκορυ Πέκ, γιὰ τὴν ὁποία εἶχα ὀνομασθῆ ὑποψηφία γιὰ τὸ ῎Οσκαρ τοῦ 1949. ῎Εχω ἐργασθῆ, ἐπίσης, στὰ ἀγγλικὰ στούντιο, στὰ ὁποῖα πρωταγωνίστησα σὲ τρεῖς ταινίες. Μιὰ ἀπ’ αὐτὲς εἶναι καὶ «‛Ο 3ος ἄνθρωπος», μὲ τὸν ῎Ορσον Γουέλλες καὶ τὸν Τρέβορ Χάουαρντ. Συνολικά, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς κινηματογραφικῆς καρριέρας μου μέχρι σήμερα, ἔχω πρωταγωνιστήσει σὲ 9 ξένες ταινίες καὶ σὲ 25 ἰταλικές. ’Απὸ τὶς πρῶτες ἀπέκτησα ὄνομα καὶ φήμη μαζὶ μὲ τὴ διεθνῆ ἀναγνώρισι ὡς «καλῆς δραματικῆς ἠθοποιοῦ». ’Απὸ τὶς δεύτερες δὲν κέρδισα τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ σχετικὴ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία. ῍Αν ἀπὸ τὸ 1950 ἐξακολουθοῦσα νὰ μένω στὸ Χόλλυγουντ, σήμερα θὰ εἶχα μιὰ ἐντελῶς ξεχωριστὴ θέσι στὸ διεθνῆ κινηματογράφο...

— ῍Αν τὸ ἐπιτρέπετε, ποῦ καὶ πότε γεννηθήκατε καὶ πῶς βγήκατε στὸν κινηματογράφο;

— Γεννήθηκα στὴν Πόλα τῆς ’Ιταλίας, στὶς 31 Μαΐου τοῦ 1921. ’Αλλὰ σήμερα φαίνομαι πολὺ μεγαλύτερη, μετὰ τὴν τελευταία περιπέτειά μου, ποὺ μοῦ κόστισε ψυχικὰ δέκα ὁλόκληρα χρόνια τῆς ζωῆς μου...

— ’Εκτὸς ἀπὸ τὴν ὑποψηφιότητά σας γιὰ τὸ ῎Οσκαρ, ἔχετε καμμιὰ ἄλλη τιμητικὴ διάκρισι ἀπὸ ταινίες σας;

— Ναί, τὸ 1952, γιὰ τὴν ἑρμηνεία μου στὸ ἰταλικὸ φίλμ «‛Ο μικρὸς παλιὸς κόσμος», κέρδισα στὸ φεστιβὰλ τῆς Βενετίας τὸ βραβεῖο τῆς καλυτέρας ἠθοποιοῦ τῆς χρονιᾶς.

— Μέσα στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σας ἀπὸ τὰ ἰταλικὰ στούντιο, πολλὰ καινούργια ἀστέρια ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὴν ἰταλικὴ ὀθόνη. ’Απ’ αὐτά, δυὸ ἔχουν κατακτήσει σήμερα τὸ διεθνῆ κινηματογράφο. Τί γνώμη ἔχετε, λοιπόν, γιὰ τὴν Τζίνα Λολομπριτζίντα καὶ τὴ Σοφία Λῶρεν;

— Παρ’ ὅλο ποὺ δὲν ἔχω παρακολουθήσει ὅλες τὶς ταινίες τους, ὡστόσο, μπορῶ, νομίζω, νὰ πῶ τὴ γνώμη μου. Εἶναι δυὸ καλλιτέχνιδες, προικισμένες μὲ ἰδιαίτερα προσόντα, ποὺ τώρα ἀναγνωρίζονται παγκοσμίως. Οὔτε μὲ τὴ μιά, οὔτε μὲ τὴν ἄλλη ἔχω λόγους νὰ εἶμαι δυσαρεστημένη. ’Απεναντίας, ὀφείλω νὰ τονίσω τὴν ἀμεροληψία τους ὡς πρὸς τὴ θλιβερὴ ἐκείνη ὑπόθεσι, στὴν ὁποία μὲ εἶχαν ἀναμίξει ἄλλοι. ῎Ισως εἶναι οἱ μόνες ἀπ’ ὅλους τοὺς συναδέλφους τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο τῆς ’Ιταλίας, ποὺ οὔτε μὲ ὑπερασπίσθηκαν, ἀλλὰ οὔτε καὶ μὲ κατηγόρησαν ποτέ...

— Μετὰ ἀπὸ τὰ δυὸ φίλμ ποὺ γυρίζετε τώρα τί σχέδια ἔχετε;

— Θὰ φύγω ὁπωσδήποτε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ! ’Αμφιβάλλω πολὺ ἂν ἔχω πιὰ καμμιὰ θέσι στὸν κινηματογράφο τῆς πατρίδος μου...

’Αφίνουμε τὴν «περιφρονημένη» ’Αλίντα Βάλλι στὴ δουλειά της καὶ φεύγουμε μὲ τὴ βεβαιότητα, ὅτι ἕνα ἀστέρι θὰ λάμψη ξανὰ στὸ διεθνὲς κινηματογραφικὸ στερέωμα!...

ΦΡΕΝΤ. ΛΟΡ

‛Η ’Αλίντα Βάλλι καὶ ὁ Φάρλεϋ Γκρέϋντζερ σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φιλμ «῞Ετσι τελείωσε μιὰ μεγάλη ἀγάπη».

‛Η Μαρία Σὲλ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Δυὸ χιλιάδες ἀδιάβροχα ἐτέθησαν στὴ διάθεσι τῶν ἰσαρίθμων προσκεκλημένων τοῦ παραγωγοῦ Μάϊκλ Τὸντ γιὰ τὴν πρεμιέρα τῆς νέας του ταινίας «‛Ο γῦρος τοῦ κόσμου σὲ 80 μέρες», ποὺ δόθηκε στὸ Λονδῖνο μέσα σ’ ἕνα τεράστιο ὑπαίθριο «Λοῦνα-Πὰρκ» καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ θυέλλης. ‛Η θύελλα ξέσπασε πράγματι, μὰ ἡ προβολὴ τοῦ φίλμ δὲν διεκόπη γιατὶ οἱ θεαταὶ παρέμειναν στὶς θέσεις τους μιὰ καὶ τὰ προστατευτικὰ ἀδιάβροχα

καὶ χτύπησε τὸ θυρωρό, σπάζοντάς του τὸ χέρι. Στὴν ἀπολογία της ἡ Γκαίηλ Ράσσελ ἐδήλωσε πὼς εἶχε πιῆ δυὸ μονάχα ποτὰ καὶ εἶχε πλήρη ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ της, ἀπέδωσε δὲ τὸ ἀτύχημα σὲ μιὰ στραβοτιμονιὰ ποὺ ἔκανε, ἐπειδὴ βιαζόταν νὰ φτάση στὸ προσκέφαλο τοῦ ἄρρωστου πατέρα της.

★ ‛Η κυρία Βάλερυ φὸν Στροχάϊμ ντὲ Σέρμαν ῎Ωκς, ἀπὸ τὶς ‛Ηνωμένες Πολιτεῖες, προσπαθεῖ ν’ ἀποδείξη πὼς εἶναι αὐτὴ ἡ νόμιμη χήρα τοῦ ῎Ερικ φὸν Στροχάϊμ καὶ ὄχι ἡ Γαλλίδα Ντενὶζ Βερνάκ, ποὺ ἦταν ἡ τελευταία γυναῖκα του. ’Εκτὸς ἀπὸ τὴν περιουσία, ποὺ ἄφησε ὁ μεγάλος καλλιτέχνης, πρόκειται τώρα νὰ γυριστῆ ἕνα φίλμ βάσει τῶν ἀπομνημονευμάτων του, ποὺ θὰ ἐξασφαλίση πολλὰ χρήματα στοὺς κληρονόμους.

★ Στὶς 5 ’Ιουλίου βγῆκε στὸ Μεξικὸ τὸ διαζύγιο ποὺ χωρίζει ὁριστικὰ τὴν ῎Αβα Γκάρντνερ καὶ τὸν Φρὰνκ Σινάτρα. ‛Η στὰρ ἐγκαταλείποντας πρὸ ἡμερῶν τὴ Νέα ‛Υόρκη γιὰ τὴ Μαδρίτη, ὅπου θὰ περάση τὶς διακοπές της, ἦταν τρομερὰ ἐκνευρισμένη. ῎Εξω φρενῶν ἀνακάλυψε ἀνεβαίνοντας στὸ ἀεροπλάνο, πὼς ἔλειπαν πέντε ἀπὸ τὶς βαλίτσες της. ’Ενῶ δὲ ὁ Βάλτερ Κιάρι, ὁ ὑποψήφιος σύζυγός της, ποὺ τὴ συνόδευε, προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάση, ἐκείνη τοῦ εἶπε:

— ’Εσὺ κάνε μου τὴ χάρι νὰ κυττάζης τὶς δικές σου δουλειές!

῎Ισως δὲ νὰ ἔλεγε κι’ ἄλλα, ἂν δὲν τοὺς παρακολουθοῦσε πολὺς κόσμος καὶ ἰδίως δημοσιογράφοι.

★ ‛Η ῎Ινγκριντ Μπέργκμαν συναντήθηκε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ Παρίσι μὲ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΧΑΣΤΟΥΚΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΤΙΝΑ: Νεαρὰ καὶ νόστιμη κυρία, ζωηρή, εὐέξαπτη καὶ νευρική, ποὺ ἔχει βαρεθῆ τὸν ἄντρα της καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ πάρη διαζύγιο. ΑΝΤΡΙΚΟΣ: Σαραντάρης καὶ... ἄνοστος κύριος—σύζυγος τῆς Ντίνας—ποὺ ὑποφέρει πολλὰ ἀπὸ τὴ συνεταῖρο τοῦ βίου του, ἀλλὰ δείχνει στωϊκὴ ὑπομονή. ΚΥΡΙΑ ΣΤΕΛΛΑ: ‛Η ἀπαραίτητη πεθερά, ποὺ ἡ σοφία τῆς ἡλικίας της τῆς ἐπιτρέπει νὰ δίνη... ὀλέθριες συμβουλὲς στὴν κόρη της. ΑΤΣΙΔΑΣ: Δικηγόρος. Καὶ δυὸ μάρτυρες.

ΣΚΗΝΗ 1

(Στὸ σπίτι τῆς Ντίνας. ‛Η μαμᾶ καὶ ἡ κόρη).

ΝΤΙΝΑ: Δὲν τὸν ἀντέχω πιά, μαμᾶ. Τὸν σκυλοβαρέθηκα. Εἶναι κρύος, σαχλός, νερόβραστος. Θὰ τὸν χωρίσω!

Η ΜΑΜΑ: Νὰ τὸν χωρίσης, πουλάκι μου. Κι’ ἐγὼ δὲν τὸν χώνεψα ποτέ μου τὸ νερόβραστο. ’Αλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ τὸν χωρίσης. ‛Ο σκοπὸς εἶναι νὰ πάρης καὶ διατροφή. Τί διάβολο! Τζάμπα ἤσουνα γυναῖκα του τόσα χρόνια;

ΝΤΙΝΑ: ’Εδῶ εἶναι ἡ δυσκολία.

Η ΜΑΜΑ: Γιὰ ἕναν καλὸ δικηγόρο δὲν ὑπάρχουν δυσκολίες. Θὰ πᾶμε νὰ συμβουλευθοῦμε τὸ γνωστό μου δικηγόρο, τὸν Ατσίδα. ῎Ονομα καὶ πρᾶμα.

ΑΤΣΙΔΑΣ: Καὶ ὅμως, τώρα, πρέπει νὰ τὸ σηκώση, ὡραία μου κυρία. Πρέπει νὰ σᾶς δώση ἕνα ἠχηρότατο καὶ ἄγριο χαστοῦκι καὶ μάλιστα παρουσία μαρτύρων.

Η ΜΑΜΑ: Πῶς μπορεῖ νὰ γίνη αὐτὸ τὸ θαῦμα;

ΑΤΣΙΔΑΣ: ’Ακοῦστε τὸ σχέδιό μου. Τὸ ἔχω ἐφαρμόσει καὶ σὲ ἄλλη περίπτωσι μ’ ἐπιτυχία. Λοιπόν, ἕνα μεσημέρι, πρὶν ἔρθη τὸ θῦμα στὸ σπίτι, θὰ ἔρθω ἐγὼ μὲ δυὸ μάρτυρες. Θὰ κλειστοῦμε σ’ ἕνα δωμάτιο, δίπλα ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου θὰ ὑποδεχθῆτε τὸ σύζυγο. Καὶ μόλις φανῆ ὁ κύριος, θὰ τοῦ δημιουργήσετε μιὰ σκηνὴ τέτοια, ποὺ θὰ τὸν ἀναγκάσετε νὰ ὑψώση βέβηλον χεῖρα καὶ νὰ σᾶς δώση ἕνα γερὸ ράπισμα. ῍Αν σᾶς δώση καὶ δύο, ἀκόμη καλύ-

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΣΚΗΝΗ 3

(Τὸ ἄλλο μεσημέρι στὸ δωμάτιο δίπλα ἀπὸ τὴν τραπεζαρία τῆς Ντίνας).

ΑΤΣΙΔΑΣ (στοὺς δύο μάρτυρες): Κύριοι, ἐδῶ πρόκειται νὰ παραστῶμεν μάρτυρες τῶν σκηνῶν ποὺ δημιουργεῖ ὁ σύζυγος τῆς κυρίας εἰς βάρος της. Θ' ἀντιληφθῆτε πῶς τὴν κακομεταχειρίζεται καὶ βιαιοπραγεῖ ἐναντίον της.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ: Μάλιστα.

(Μπαίνει ἡ μαμᾶ).

Η ΜΑΜΑ: Ἔρχεται ὁ προκομένος! Κλεῖστε τὴν πόρτα.

ΣΚΗΝΗ 4

(Στὴν τραπεζαρία. Μπαίνει ὁ προκομένος, ὁ Ἀντρῖκος, κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά του, ἱδρωμένος ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀνύποπτος τῆς «μηχανῆς» ποὺ τοῦ ἔχουν στήσει).

ΑΝΤΡΙΚΟΣ: Γειά σας.

ΝΤΙΝΑ (ἄγρια): Καλῶς τονε! Γιατί δὲν ξεσκόνισες τὰ βρωμοπάπουτσά σου, πρὶν μπῇς στὴν τραπεζαρία;

ΑΝΤΡΙΚΟΣ: Τὰ ξεσκόνισα. Ἀλλὰ εἶναι παληά, βλέπεις.

ΝΤΙΝΑ: Δηλαδή, τί θέλεις νὰ πῇς; Ὅτι σοῦ ξοδεύουμε ὅλα τὰ λεφτὰ καὶ δὲ σοῦ ἀφήνουμε ν' ἀγοράσης παπούτσια;

ΑΝΤΡΙΚΟΣ: Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτό.

Η ΜΑΜΑ: Αὐτὸ θέλεις νὰ πῇς. Ἀλλὰ δὲν τὸ λὲς ἴσια. Τὸ λὲς ὕπουλα καὶ πρόστυχα.

ΑΝΤΡΙΚΟΣ (σταυροκοπιέται): Τέλος πάντων. Βᾶλτε τώρα νὰ φᾶ'ε.

ΝΤΙΝΑ: Τὸν βλέπεις μαμᾶ; Μόνο νὰ φαρμακώση σκέπτεται. Θέλει καὶ τὸ τραπέζι στρωμένο. Λοιπόν, κύριε, τὸ φαῖ δὲν εἶναι ἕτοιμο!

ΑΝΤΡΙΚΟΣ (ὑπομονετικά): Δὲν πειράζει. Θὰ περιμένω.

ΝΤΙΝΑ: Τί νὰ περιμένης, βρὲ ζῶον;

ΑΝΤΙΚΟΣ: Νὰ φάω!

ΝΤΙΝΑ: Τί νὰ φᾶς, ποὺ μοὔχεις φάει τὴ ζωή;

ΑΝΤΡΙΚΟΣ (ποὺ πάει νὰ μαλακώση τὰ πράγματα): Βρὲ Ντίνα...

ΝΤΙΝΑ: Σκασμός, κτῆνος!

ΑΝΤΡΙΚΟΣ: Καλά. Δὲ μιλάω.

Η ΜΑΜΑ: Ὄχι, μίλα βρέ. Μίλα, ἀχαῖρευτε, ἀνοικοκύρευτε, τυχάρπαστε...

ΝΤΙΝΑ: Πὲς ὅ,τι ἔχεις νὰ πῇς.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἡ κουζίνα αὐτή, ποὺ λειτουργεῖ μὲ πετρέλαιο, χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὸν ἀμερικανικὸ στρατὸ ὡς κουζίνα ἐκστρατείας. Μπορεῖ νὰ ἑτοιμάση μέσα σὲ χρονικὸ διάστημα ρεκόρ, φαγητὸ γιὰ δυὸ διμοιρίες, δηλαδὴ γιὰ 60 περίπου ἄντρες. Ὅταν ἡ κουζίνα διπλωθῆ, τὰ μαγειρικὰ σκεύη τοποθετοῦνται στὸ ἐσωτερικό της καὶ τὸ σύνολο καταλαμβάνει ἔτσι λίγο χῶρο.

ΑΝΤΡΙΚΟΣ (ποὺ θέλει νὰ δώση τόπο τῆς ὀργῆς): Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα.

Η ΜΑΜΑ: Ὄχι, νὰ πῇς! Μίλα ντέ!

ΑΝΤΡΙΚΟΣ: Μὰ τί πάθατε σήμερα;

ΝΤΙΝΑ: Τί νὰ πάθουμε βρέ; γαϊδοῦρι, κτῆνος, μουλάρι, γομάρι, τομάρι!

Η ΜΑΜΑ: Τενεκὲ τῆς κοινωνίας!

ΝΤΙΝΑ: Ἄσε νὰ τοῦ τὰ πῶ ἐγὼ μαμᾶ. (Στὸ θῦμα): Κάθαρμα, γελοῖε, ἀνάξιε ἄντρα.

(Ἡ Ντίνα, ἐρεθισμένη, συνεχίζει τὴν ἀπονομὴ παρασήμων στὸν ταλαίπωρο Ἀντρῖκο, ὁ ὁποῖος, μὲ ἰώβειο ὑπομονὴ καὶ ἐγκαρτέρησι, δέχεται τὴν καταιγίδα χωρὶς νὰ διαμαρτύρεται. Ὁ Ἀντρῖκος κρατάει ἄψογο στάσι καὶ διατηρεῖ τὴν ψυχραιμία του, ἐνῶ ἡ Ντίνα ἐκνευρίζεται ὅλο καὶ περισσότερο).

ΝΤΙΝΑ (ποὺ ἔχει χάσει τὴ δική της ὑπομονή): Μὰ τί ἔχεις στὶς φλέβες σου βρὲ σκουπιδοάντρα; Νερὸ ἔχεις; Τόση ὥρα σὲ βρίζω καὶ τὰ δέχεσαι ὅλα χωρὶς νὰ λὲς λέξι. Μὰ ντὶπ λαπᾶς εἶσαι; Μὰ δὲν ἔχεις μιὰ δεκάρα φιλότιμο ἀπάνω σου; (Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ πέτο καὶ τὸν τινάζει). Σὲ λέω ἀνάξιο ἄντρα βρέ. Καὶ δὲν κάνεις τίποτα;

ΑΝΤΡΙΚΟΣ: Τί νὰ κάνω;

ΝΤΙΝΑ (ἔξαλλη): Νὰ σηκώσης τὸ χέρι σου νὰ μοῦ δώσης δυὸ χαστούκια!

ΑΝΤΡΙΚΟΣ (μὲ ἀπορία): Ἐγώ; Νὰ σοῦ δώσω χαστοῦκι; Νὰ χτυπήσω γυναῖκα;

ΝΤΙΝΑ: Αἴ, τότε νὰ λοιπόν! (Ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν ἀπάθειά του τοῦ δίνει δυὸ τρανταχτὰ χαστούκια). Φλὰπ-φλάπ!

(Ξαφνικὰ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνουν ὁ δικηγόρος μὲ τοὺς μάρτυρες ποὺ τὰ χάνουν).

ΑΝΤΡΙΚΟΣ (μὲ ἀξιοπρέπεια): Κύριοι, ἡ κυρία μὲ ἐρράπισε δίς. Θὰ ὑποβάλω αἴτησιν διαζυγίου. Σᾶς ἔχω μάρτυρας!

ΑΤΣΙΔΑΣ (σκουπίζει τὸν ἱδρῶτα του): Καταστροφή! Τὴ χάσαμε τὴν ὑπόθεσι.

ΝΤΙΝΑ (πιὸ ἔξαλλη, δίνει ἕνα χαστοῦκι καὶ στὸ δικηγόρο): Νὰ καὶ τοῦ λόγου σου!

ΑΤΣΙΔΑΣ (στοὺς μάρτυρες): Κύριοι, θὰ ὑποβάλω κι' ἐγὼ μήνυσι, ἐπὶ ἀδίκω ἐπιθέσει. Σᾶς ἔχω μάρτυρες!

(Οἱ τέσσερες ἄντρες φεύγουν ἀξιοπρεπῶς, ἐνῶ ἡ Ντίνα, ποὺ τὴν πιάνει νευρικὴ κρίσις, πέφτει στὸν καναπέ).

Η ΜΑΜΑ (ἐνῶ τῆς βάζει κομπρέσσες): Ἄχ! Τί τραβᾶμε κι' ἐμεῖς οἱ γυναῖκες!

(Αὐλαία)

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἀριστουργηματικὸ Ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλεξ. Δουμᾶ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Βάλσαμος, νικημένος ἀπὸ τὸ πάθος του, ἀποφασίζει νὰ δώση στὴ Λορέντζα τὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης, κρατώντας την, ὅμως, ἀδιάκοπα σὲ κατάστασι ὑπνώσεως. Ἀλλά, στὸ μεταξύ, ὁ Ἀλτοτᾶς ἀνυπομονεῖ νὰ φτιάξη τὸ ἐλιξήριό του, γιὰ τὸ ὁποῖον τοῦ λείπουν τρεῖς σταγόνες ἀπὸ τὸ αἷμα ἑνὸς παιδιοῦ ἢ μιᾶς παρθένου. Ἐπωφελεῖται, λοιπόν, ἀπὸ τὸ μαγνητικὸ ὕπνο τῆς Λορέντζας γιὰ νὰ τὴν ἀνεβάση στὸ ἄντρο του καὶ νὰ τὴν σκοτώση. Ὁ Βάλσαμος ἀνακαλύπτει σὲ λίγο τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα. Τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύπη του, φωνάζει στὸν Ἀλτοτᾶ ὅτι τὸ ἐλιξήριό του εἶναι ἄχρηστο γιατί, ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, εἶχε κάμει τὴ Λορέντζα γυναῖκα του. Τὸ μπουκαλάκι πέφτει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ σοφοῦ καὶ γίνεται συντρίμμια.

13ον

Οἱ ὧρες ἄρχισαν νὰ κυλᾶνε ἀργὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ θανάτου.

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει ἀρκετά, ὅταν, ξαφνικά, ἀντήχησε ἕνα κουδούνισμα, ποὺ ἐπαναλήφθηκε τρεῖς φορὲς στὴ σειρά.

Ἀλλ' ὁ Βάλσαμος δὲν τὸ ἄκουσε. Ἤ, ἂν τὸ ἄκουσε, δὲν κατάλαβε τὴ σημασία του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὸ κουδούνισμα ἀκούστηκε καὶ πάλι.

Ἀλλ' οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Βάλσαμος σήκωσε τὸ κεφάλι του.

Σὲ λίγο, ὅμως, τὸ κουδοῦνι ἄρχισε καὶ πάλι νὰ χτυπάη κι' αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς σταμάτημα. Ὁ ἦχος του γέμιζε τὸ δωμάτιο.

Ὁ Βάλσαμος κύτταξε γύρω του χωρὶς νὰ καταλαβαίνη. Ἔπειτα, μιὰ ἀδύνατη λάμψι πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του...Τὸ μυαλό του εἶχε ἀρχίσει νὰ λειτουργῆ καὶ πάλι.

— Κάποιο μεγάλο νέο ἢ κάποιος σοβαρὸς κίνδυνος, ψιθύρισε. Διαφορετικά, ὁ Φρὶτς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ μ' ἐνοχλήση ἐδῶ.

»Ἀλλὰ τί μὲ νοιάζει; συνέχισε. Τί μπορεῖ πιὰ νὰ κεντήση τὸ ἐνδιαφέρον μου ἢ νὰ μὲ τρομάξη σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχασα τὰ πάντα;

Τὸ κουδοῦνι ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπάη.

Ὁ Βάλσαμος σκέφτηκε τότε ὅτι κανείς, οὔτε ὁ Φρίτς, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν βρῆ σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

Αὐτὴ ἡ σκέψι τὸν ξύπνησε ἀπὸ τὸ λήθαργό του.

Προχώρησε ἀργά, πέρασε πάνω στὴν καταπακτὴ καὶ πίεσε τὸ ἐλατήριο.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, βρισκόταν στὸ γραφεῖο του. Ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα καὶ βγῆκε στὸν προθάλαμο.

Ὁ Φρὶτς τραβοῦσε ἀκόμη τὸ κορδόνι τοῦ κουδουνιοῦ. Βλέποντας τὸν ἀφέντη του, ἔβγαλε μια μικρὴ πνιγμένη κραυγή. Ὁ Βάλσαμος ἔμοιαζε μὲ νεκρὸ ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸν τάφο του. Τὰ μάτια του ἦταν σβυσμένα καὶ τὸ πρόσωπό του κατάλευκο, σὰν νὰ μὴν κυλοῦσε οὔτε σταγόνα αἷμα στὶς φλέβες του.

— Κύριε..., εἶπε ὁ Γερμανὸς ὑπηρέτης. Ἀλλ' ἦταν τόση ἡ κατάπληξι κι' ἡ ταραχή του, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ συνεχίση.

— Γιατί μὲ ἀνησύχησες; ρώτησε ὁ Βάλσαμος.

— Κύριε... ἦρθαν...

— Ποιοὶ ἦρθαν;

— Οἱ πέντε μεγάλοι διδάσκαλοι...

Ὁ Βάλσαμος ἀνατρίχιασε.

— Ἦρθαν κι' οἱ πέντε μαζί; ρώτησε.

— Ναί... καὶ ἀνυπομονοῦν νὰ σᾶς ἰδοῦν. Γι' αὐτὸ πῆρα τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἐνοχλήσω.

— Ἦρθαν μόνοι τους;

— Καθένας τους συνοδεύεται κι' ἀπὸ ἕναν ὡπλισμένον ὑπηρέτη... Οἱ ὑπηρέτες ἔμειναν στὴν αὐλή.

— Κι' αὐτοὺς ποῦ τοὺς ὡδήγησες;

— Στὸ σαλόνι.

— Καλά, εἶπε ὁ Βάλσαμος.

Κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὴ σκάλα.

Ὁ Φρὶτς τὸν ἀκολούθησε.

— Δὲν ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε καμμιὰ διαταγή; ρώτησε ὅταν ἔφτασαν κάτω.

— Καμμιά, Φρίτς.

— Ἀλλά... θὰ πᾶτε νὰ τοὺς βρῆτε χωρὶς ὅπλα;

— Ναί, Φρίτς.

— Δὲ θέλετε, τοὐλάχιστον, τὸ ξῖφος σας;

— Δὲ μοῦ χρειάζεται, Φρίτς.

— Ἀλλά... θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ ὕφος τους...

— Δὲ θέλω ν' ἀκούσω τίποτα. Φρίτς.

Ὁ Γερμανὸς ὑπηρέτης ξερόβηξε.

— Κύριε, εἶπε, συχωρέστε με νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὰ δυὸ πιστόλια σας βρίσκονται μέσα στὸ ἐβένινο κουτί...

Ὁ Βάλσαμος, χωρὶς νὰ δώση προσοχὴ στὰ λόγια του, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι.

Τὸ δικαστήριο

Ὁ Φρὶτς εἶχε δίκηο ν' ἀνησυχῆ. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχε ἀποκαλέσει «μεγάλους διδασκάλους» εἶχαν φτάσει μ' ἕνα ἀμάξι ποὺ περιστοιχιζόταν ἀπὸ δέκα καβαλλάρηδες. Οἱ πέντε ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν μείνει κοντὰ στὴν πόρτα. Οἱ ἄλλοι πέντε μπῆκαν στὴν αὐλή.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ ἦταν ὡπλισμένοι μὲ μαχαίρια καὶ πιστόλια, ἔμοιαζαν περισσότερο μὲ δημίους παρὰ μὲ ὑπηρέτες.

Οἱ πέντε μεγάλοι διδάσκαλοι, ἀφοῦ ἔδωσαν σιγὰ τὶς ἀπαραίτητες διαταγὲς στοὺς ἀνθρώπους τους, ἀνέβηκαν στὸ σπίτι καὶ πέρασαν στὸ σαλόνι. Ἐκεῖ, κάθησαν σὲ πέντε πολυθρόνες, ποὺ τὶς ἔβαλαν σὲ σχῆμα ἡμικυκλίου.

Σ' αὐτὴ τὴ θέσι τοὺς βρῆκε ὁ Βάλσαμος ὅταν μπῆκε στὸ σαλόνι.

Κανείς τους δὲ σηκώθηκε γιὰ νὰ τὸν χαιρετήση.

Ὁ Βάλσαμος πῆρε τότε μιὰ πολυθρόνα καὶ κάθησε ἀπέναντί τους.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ σιωπῆς. Ἔπειτα, ἐκεῖνος ποὺ καθόταν στὴ μέση τοῦ ἡμικυκλίου, εἶπε:

— Εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀδελφέ, γιατὶ βλέπω, ὅτι πῆρες μόνος σου τὴ θέσι ποὺ σοῦ ταιριάζει. Αὐτὸ θὰ ἁπλοποιήση τὰ πράγματα.

— Δὲν καταλαβαίνω ἀπάντησε ὁ Βάλσαμος.

— Πῆρες τὴ θέσι τοῦ κατηγορουμένου, ποὺ περιμένει τὴν κρίσι τῶν δικαστῶν του, συνέχισε ὁ πρόεδρος. Ἀπὸ τὸ ὠχρὸ πρόσωπό σου καὶ τὸ ταραγμένο ὕφος σου, εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβη κανείς, ὅτι συναισθάνεσαι τὴν ἐνοχή σου καὶ φοβᾶσαι τὴν ἀπόφασι ἐκείνων ποὺ ἔχουν δικαίωμα νὰ κρίνουν τὶς πράξεις σου. Ἀλλ' ἂς πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά... Θυμᾶσαι, ἀδελφέ, ὅτι, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες συνεδριάσεις μας, τὸ Ὕπατο Συμβούλιο σοῦ ἔκαμε γνωστὴ τὴν προειδοποί-

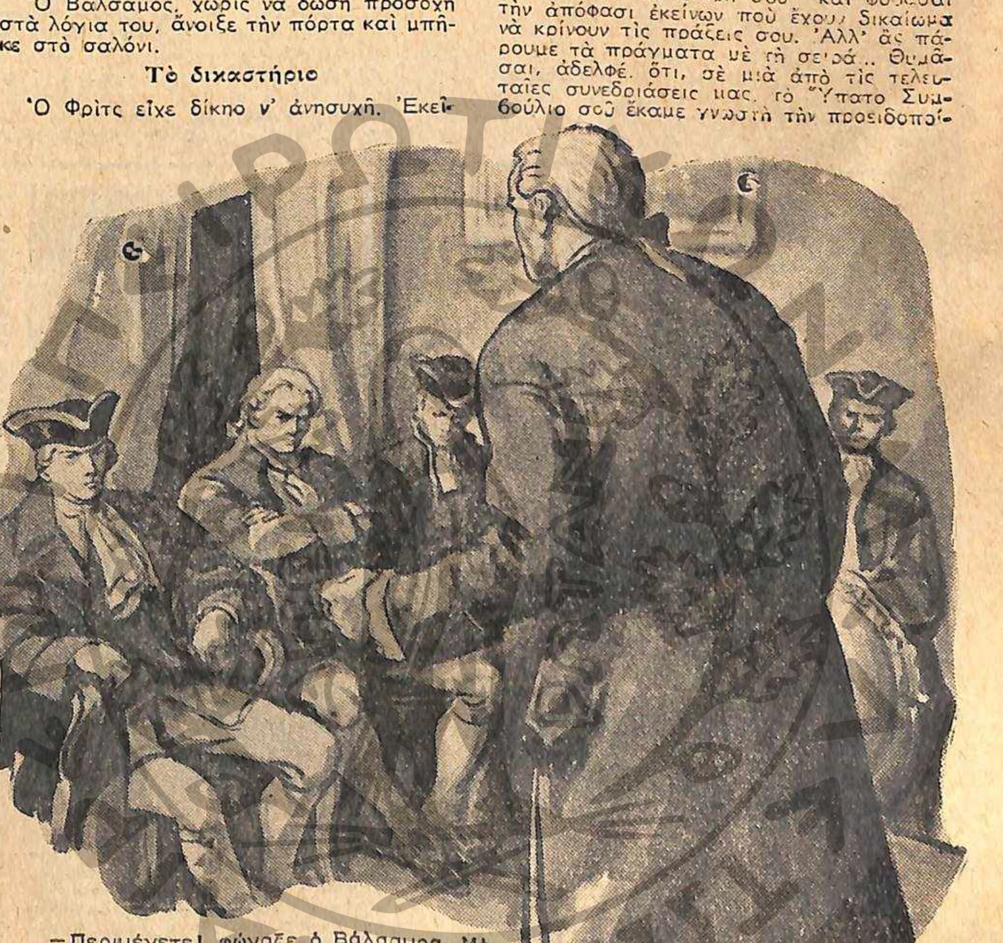

—Περιμένετε! φώναξε ὁ Βάλσαμος. Μὲ καταδικάσατε χωρὶς ν' ἀκούσετε τὴν ἀπολογία μου...

ησι τοῦ σοφοῦ Σβέντεμποργκ, ὅτι κάποια προδοσία ἀπειλεῖ τὴν ὀργάνωσί μας;

— Ναί... ἴσως, ἀπάντησε ὁ Βάλσαμος.

— Ἀπαντᾶς ὅπως ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει ἥσυχη τὴ συνείδησί του, εἶπε ὁ πρόεδρος. Ἀλλὰ σὲ προσκαλῶ νὰ συνέλθης καὶ ν' ἀντιμετωπίσης ψύχραιμα τὴν τρομερὴ κατηγορία που σὲ βαρύνει. Δὲν ἤρθαμε ἐδῶ οὔτε μὲ προκαταλήψεις, οὔτε μὲ μίση. Ἤρθαμε γιὰ νὰ σὲ δικάσωμε σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς ὀργανώσεώς μας. Σοῦ συνιστῶ καὶ πάλι, λοιπόν, νὰ δείξης ψυχραιμία καὶ κατανόησι. Θὰ σοῦ ἐπιτεθῶ μὲ ὅπλα τρομερά, ἀλλὰ τίμια. Προσπάθησε νὰ ὑπερασπιστῆς τὸν ἑαυτό σου... Ἔκαμα τὸ χρέος μου, προειδοποιῶντας σε γιὰ τὴν τρομερὴ ἀπειλὴ ποὺ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου. Καὶ τώρα συνεχίζω. Μετὰ τὸ μήνυμα τοῦ σοφοῦ Σβέντεμποργκ, τὸ Ὕπατο Συμβούλιο ἀνέθεσε σὲ πέντε μέλη νὰ παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις καὶ τὶς ἐνέργειές σου... Ἡ ἔκπληξί μας ἦταν, λοιπόν, πολὺ μεγάλη, ὅταν εἴδαμε ἀνθρώπους σὰν τὸ Ρισελιέ, τὴ Ντυμπαρὺ ἢ τὸ Ροὰν νὰ συχνάζουν στὸ σπίτι σου. Δὲ θελήσαμε, ὡστόσο, νὰ σ' ἐνοχλήσωμε, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι κάτι καλὸ θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὶς ἐνέργειές σου. Ἀλλ' ἡ ἀπογοήτευσί μας ἦταν πικρὴ καὶ μετανοιώνομε τώρα γιατὶ δὲν ἐνεργήσαμε πρωτύτερα.

»Πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, συνέχισε ὁ πρόεδρος, πιάστηκαν, ἔπειτα ἀπὸ μυστικὲς διαταγὲς τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ βασιλιᾶ, πέντε ἀπὸ τοὺς ἐπιφανέστερους ἀδελφούς μας. Δύο ἀπ' αὐτοὺς ὡδηγήθηκαν στὴ Βαστίλλη, ἄλλοι δύο στὸ φρούριο τῶν Βιγκεννῶν κι' ὁ τελευταῖος στὴ Μπισέτρη. Καὶ τοὺς πέντε τοὺς ἔρριξαν μέσα σὲ ὑπόγεια μπουντρούμια ποὺ μοιάζουν περισσότερο μὲ τάφους. Ἤξερες αὐτὲς τὶς συλλήψεις;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Βάλσαμος.

— Αὐτὸ εἶναι περίεργο ἔπειτα ἀπὸ τὶς σχέσεις ποὺ ἔχεις μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ βασιλείου, εἶπε ὁ πρόεδρος. Ἀλλ' ἂς ἔρθωμε στὸ καταπληκτικώτερο. Τὰ ὀνόματα αὐτῶν τῶν πέντε ἀνθρώπων βρίσκονταν σ' ἕνα ἔγγραφο, ποὺ σοῦ ἔστειλε τὸ Ὕπατο Συμβούλιο. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνα. Μαζὶ μ' αὐτά, βρισκόταν ἀκόμη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Φοίνικος. Τὸ θυμᾶσαι;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Βάλσαμος.

— Γιατί, λοιπόν, ἐνῶ οἱ πέντε ἀδελφοί μας πιάστηκαν, ἐσὺ περίμενες ἀνενόχλητος; Τί ἔχεις ν' ἀπαντήσης;

— Τίποτα.

Ὁ πρόεδρος τὸν κύτταξε κατάπληκτος.

— Ἔχασες τὴν τιμή σου, ἀλλὰ διατηρεῖς τὴν περηφάνειά σου, τοῦ εἶπε. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, ὅμως, μὲ ποιὸ τρόπο ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἔμαθε αὐτὰ τὰ ὀνόματα... Κάποιο βράδυ, μιὰ γυναῖκα βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι σου, κρατῶντας κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη της μιὰ κασσετίνα, ὅπου βρίσκονταν πολύτιμα ἔγγραφα τῆς ὀργανώσεώς μας. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔπεσε πάνω σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πράκτορές μας, ποὺ τὴ συνώδευσε ὣς τὸ προάστειο τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ... Θὰ μπορούσαμε νὰ προλάβωμε τὴν καταστροφή, πιάνοντας αὐτὴ τὴ γυναῖκα καὶ παίρνοντάς της τὴν κασσετίνα μὲ τὰ ἔγγραφα. Ἀλλὰ δὲν τὸ κάναμε, γιὰ νὰ συμμορφωθοῦμε μὲ τὸ καταστατικὸ τῆς ὀργανώσεώς μας, ποὺ ὁρίζει ὅτι πρέπει νὰ σεβώμεθα τὰ μυστικὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιεῖ τυχὸν ἕνας ἑταῖρος γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση τοὺς σκοπούς μας, ἀκόμη καὶ στὴν περίπτωσι, ποὺ θὰ εἴχαμε κάθε λόγο νὰ πιστεύωμε, ὅτι βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ προδοσία ἢ μιὰ ἀπερισκεψία... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα πῆγε, λοιπόν, στὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ παρέδωσε τὴν κασσετίνα. Εἶναι ἀλήθεια;

— Ναί ἀπάντησε ὁ Βάλσαμος.

— Αὐτὴ ἡ νεαρὴ κι' ὄμορφη γυναῖκα, ποὺ σοῦ ἦταν ἀφοσιωμένη μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα της, λεγόταν Λορέντζα Φελιτσιάνι καὶ ἦταν σύζυγός σου, συνέχισε ὁ πρόεδρος. Μισὴ ὥρα μετὰ τὴν ἄφιξί της, μπῆκες καὶ σὺ στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, γιὰ νὰ εἰσπράξης τὸ ἀντίτιμο τῆς προδοσίας της... Ἡ Λορέντζα Φελιτσιάνι ἔφυγε μόνη της. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἔφυγες καὶ σὺ μαζὶ μὲ τὴν κόμησσα Ντυμπαρύ... Τὸ συμπέρασμα βγαίνει μόνο του. Ὄχι μόνο πρόδωσες τὴν ὀργάνωσί μας, ἀλλ' εἶχες καὶ τὴν ἀνανδρεία νὰ κρυφτῆς πίσω ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ πραγματοποιήσης τὸν ἄτιμο σκοπό σου.

Ὁ Βάλσαμος σήκωσε ἀργὰ τὸ κεφάλι του.

— Γιατί κατηγορεῖτε αὐτὴ τὴ γυναῖκα; ρώτησε.

— Ὤ, τὸ ξέρω πὼς θὰ προσπαθήσης νὰ τὴν ὑπερασπιστῆς, ἀπάντησε ὁ πρόεδρος. Γιατὶ αὐτὴ τὴ γυναῖκα τὴ λατρεύεις... Δὲν εἶναι, ἄλλωστε, μόνον ἡ ἀγαπημένη τῆς ψυχῆς σου. Σ' αὐτὴν χρωστᾶς ἐπίσης ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες σου. Ἡ Λορέντζα Φελιτσιάνι εἶναι γιὰ σένα πολυτιμότερη ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ σὲ ἀκοῦμε... Τί ἔχεις νὰ πῆς;

— Τίποτα, ἀπάντησε ὁ Βάλσαμος.

Ὁ πρόεδρος ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τῶν δικαστῶν, ποὺ κάθονταν πλάϊ του καὶ τοὺς ψιθύρισε μερικὲς λέξεις. Σηκώθηκε κατόπιν καὶ εἶπε μὲ βαρειὰ φωνή:

— Νά ποιὰ εἶναι ἡ ἀπόφασι τοῦ ὑπερτάτου δικαστηρίου τῆς ἱερῆς ὀργανώσεώς μας:

»Ὁ Ἰωσὴφ Βάλσαμος εἶναι προδότης καὶ ἐπίορκος. Ἡ ὀργάνωσι, ὅμως, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴ μεγάλη σοφία του. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό θὰ τοῦ χαριστῆ ἡ ζωή. Στὸ μέλλον, ὅμως, θὰ ζήση ἀποκλειστικὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὀργανώσεως ποὺ πρόδωσε. Καταδικάζεται, λοιπόν, σὲ ἰσόβιο ἐγκάθειρξι. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ ὀργάνωσί μας θὰ προστατευτῆ ἀπὸ ἐνδεχόμενες νέες προδοσίες καὶ ταυτόχρονα θὰ μπορέση νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὶς γνώσεις καὶ τὴν πεῖρα του. Ἀπέναντι τῆς Λορέντζας Φελιτσιάνι, ὅμως, δὲν ἐπιτρέπεται καμμιὰ ἐπιείκεια. Τὸ δικαστήριο τὴν καταδικάζει...

— Περιμένετε! φώναξε ὁ Βάλσαμος, ποὺ εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του. Μὲ καταδικάσατε χωρὶς ν' ἀκούσετε τὴν ἀπολογία μου. Ἀλλὰ κατέχω μιὰ ἀπόδειξι, ποὺ θὰ ἀνατρέψη ὅλες τὶς κατηγορίες σας. Πηγαίνω νὰ σᾶς φέρω αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι...

Οἱ δικαστὲς ἀλληλοκυττάχτηκαν.

— Φοβόσαστε ἴσως μήπως σκοτωθῶ, συνέχισε ὁ Βάλσαμος. Μάθετε, ὡστόσο, ὅτι μέσα σ' αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ἔχω ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ τιναχτοῦμε ὅλοι, ἐσεῖς κι' ἐγώ, στὸν ἀέρα. Ἀλλ' ἴσως νομίζετε, ὅτι θέλω νὰ φύγω... Στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μὲ συνοδεύσετε.

— Θὰ σοῦ δείξωμε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν ἐμπιστοσύνη μας ἀπάντησε ὁ πρόεδρος. Πήγαινε!

Ὁ Βάλσαμος βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ τὸν ἄκουσαν, ποὺ ξανακατέβαινε τὶς σκάλες.

Οἱ δικαστὲς τὸν εἶδαν νὰ ξαναμπαίνη στὴν αἴθουσα, κρατῶντας στὰ χέρια του τὸ κοκκαλιασμένο πτῶμα τῆς Λορέντζας. Τὸ ἀπόθεσε μπροστὰ στὰ πόδια τους κι' ἔπειτα εἶπε:

— Αὐτὴ τὴ γυναῖκα τὴ λάτρευα. Ἦταν ὁ θησαυρός του, τὸ ἀνεκτίμητο ἀγαθό μου, ἡ ἴδια ἡ ζωή μου. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα πρόδωσε, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν περίμενε τὸ δικό σας ἐρχομὸ γιὰ νὰ τὴν τιμωρήση.

Οἱ δικαστὲς εἶχαν σηκωθῆ ὄρθιοι καὶ κύτταζαν μὲ φρίκη τὴ νεαρὴ αὐτὴ γυναῖκα, ποὺ δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ἕνα πτῶμα.

— Μπορεῖτε τώρα νὰ βγάλετε τὴν ἀπόφασί σας, συνέχισε ὁ Βάλσαμος.

Οἱ δικαστὲς ἀλληλοκυττάχτηκαν κι' ἔπειτα διευθύνθηκαν ὅλοι πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ὁ Ἀλτοτᾶς ἐκδικεῖται

Ὁ Ἀλτοτᾶς δὲν εἶχε πεθάνει. Ἡ τραγικὴ διάψευσι τῶν ἐλπίδων του εἶχε προκαλέσει τὸ σταμάτημα τοῦ μυαλοῦ του καὶ τὸν εἶχε βυθίσει σὲ λήθαργο. Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, συνερχόταν...

Εἶδε, ξαφνικά, τὸ Βάλσαμο νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο, νὰ παίρνη τὸ πτῶμα τῆς Λορέντζας καὶ νὰ ξανακατεβαίνη.

— Ἀσαρᾶ! τοῦ φώναξε.

Ἀλλ' ὁ Βάλσαμος δὲν τοῦ ἔδωσε ἀπάντησι.

— Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶο ἀχάριστο καὶ τυφλό, εἶπε ὁ Ἀλτοτᾶς, ὅταν ἔμεινε καὶ πάλι μόνος. Ξαναγύρισε, Ἀσαρᾶ!... Ἄ, προτιμᾶς, λοιπόν, αὐτὸ τὸ γελοῖο πλάσμα, ποὺ λέγεται γυναῖκα, ἀπὸ τὴν τελειότητα ποὺ ἀντιπροσωπεύω ἐγώ! Προτιμᾶς τὴν ἐφήμερη ζωὴ ἀπὸ τὴν ἀθανασία!... Ἀλλὰ νομίζω πὼς μαντεύω τὴ σκέψι σου... Καὶ βέβαια, αὐτὸ εἶναι! Θέλεις νὰ μ' ἀφίσης νὰ πεθάνω, γιὰ νὰ κληρονομήσης τὸ ἔργο μου καὶ τὰ τρομερὰ μυστικά μου!...

Ὁ θυμός του μεγάλωνε ὁλοένα.

— Πρόσεξε, Ἀσαρᾶ ξαναεῖπε σὲ λίγο. Ξέρω μαγικὲς ἐπικλήσεις ποὺ μποροῦν ν' ἀνάψουν στὴ στιγμὴ φωτιά. Ἐπικαλέστηκα ἄλλοτε τὸ Σατανᾶ κι' ὁ ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων ἐμφανίστηκε μπροστά μου. Μὲ τὴ θέλησί μου καὶ μόνο ἄναψα τὴν ἑφτάφωτη λυχνία ποὺ ὁ Τραϊανὸς εἶχε κλέψει ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἀσαρᾶ, σοῦ τὸ λέω γιὰ τὸ καλό σου, φυλάξου!... Ἂν ξαναγυρίσης κοντά μου, θὰ σοῦ μάθω ὅλα τὰ μυστικά μου, ποὺ θὰ σὲ κάμουν ἰσάξιο μὲ τὸ Θεό! Δὲν ὀνειρεύεσαι λοιπόν, τὴν παντοδυναμία; Αὐτὴ τὴν παντοδυναμία μπορῶ νὰ σοῦ τὴν προσφέρω... Ἄ, δὲν ἔρχεσαι! Σοῦ τὸ ξαναλέω: ἡ ἐκδίκησί μου θὰ εἶναι τρομερή!

Ὁ Βάλσαμος, στὸ μεταξύ, εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τοὺς νυχτερινοὺς ἐπισκέπτες του. Ξαναπῆρε τότε τὸ πτῶμα τῆς Λορέντζας στὰ χέρια του καὶ ξανανέβηκε στὸ ἄντρο τοῦ Ἀλτοτᾶ.

— Ἄ, ἦρθες! εἶπε ὁ γέρο σοφός, βλέποντάς τον. Μιὰ στιγμὴ ἀκόμη ἂν ἀργοῦσες, θὰ ἔβλεπες ἐδῶ μέσα μιὰ θύελλα ἀπὸ φλόγες.

Ὁ Βάλσαμος δὲν ἀπάντησε καὶ εἶναι πολὺ πιθανόν, ὅτι δὲν ἄκουσε τὰ λόγια του.

— Διψάω! φώναξε ὁ Ἀλτοτᾶς. Δός μου νερὸ νὰ πιῶ.

Ἀλλὰ δὲν πῆρε καὶ πάλι ἀπάντησι.

— Νομίζεις λοιπόν, ὅτι ἀργῶ νὰ πεθάνω καὶ θέλεις νὰ ἐπιταχύνης μὲ τὴ δίψα τὸ θάνατό μου; ξαναφώναξε.

Ὁ Βάλσαμος εἶχε ἀποθέσει τὸ πτῶμα τῆς Λορέντζας στὸ πάτωμα καὶ κύτταζε ἀκίνητος τὸν Ἀλτοτᾶ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὴ χάση καμμιὰ ἀπὸ τὶς φάσεις τῆς ἀγωνίας του.

— Μ' ἀκοῦς, Ἀσαρᾶ; ξαναεῖπε ὁ Ἀλτοτᾶς. Δῶσε μου τὸ νερό μου.

Ἀλλ' ὁ Βάλσαμος δὲ μετακινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Ἄ, βιάζεσαι, λοιπόν, νὰ μὲ δῆς νὰ πεθαίνω; εἶπε ὁ Ἀλτοτᾶς. Περίμενε, λοιπόν...

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς πολυθρόνας του ἕνα μπουκαλάκι καὶ τὸ ξεβούλωσε. Τὸ ὑγρὸ ποὺ βρισκόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι, μόλις ἦρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀέρα, πῆρε φωτιά.

Ὁ Ἀλτοτᾶς περιέφερε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ μπουκαλάκι γύρω του κι' ἔπειτα τὸ πέταξε στὸ σωρὸ τῶν χειρογράφων, ποὺ βρίσκονταν πάνω στὸ τραπέζι.

Τὰ χειρόγραφα, τὰ βιβλία, τὰ ράφια πῆραν ἀμέσως φωτιά.

Ὁ Ἀλτοτᾶς περίμενε πὼς ὁ Βάλσαμος θὰ ὡρμοῦσε ἀνάμεσα στὶς φλόγες, γιὰ νὰ σώση ὅ,τι μποροῦσε ἀπὸ τὸν πολύτιμο ἐπιστημονικὸ θησαυρό του. Ἀλλ' ὁ μαθητής του δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Οἱ φλόγες τύλιγαν τώρα τὸν Ἀλτοτᾶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἀλλ' ὁ μάγος δὲν ἔδειχνε οὔτε ταραχὴ οὔτε φόβο. Βρισκόταν μέσα στὸ στοιχεῖο του.

Ὁ Βάλσαμος τὸν ἄκουσε νὰ λέη:

— Πεθαίνω χωρὶς λύπη. Κατέκτησα καὶ γνώρισα τὰ πάντα πάνω στὴ γῆ. Λίγο ἀκόμη καὶ θἄφτανα στὴν ἀθανασία... Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἄλλοι θὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο μου... Ἐκεῖνοι, ὅμως, ποὺ θ' ἀνακαλύψουν τὸ μεγάλο μυστικὸ θὰ τὸ χρησιμοποιήσουν ἄρα γε γιὰ τὸ καλὸ ἢ γιὰ τὸ κακὸ τῆς ἀνθρωπότητος;... Ἀλλ' αὐτὸ γιὰ μένα εἶναι ἀδιάφορο...

Ἂν εἶπε τίποτα ἄλλο, ὁ Βάλσαμος δὲν τὸ ἄκουσε, γιατὶ οἱ φλόγες σκέπασαν, ξαφνικά, τὸ μεγάλο σοφό.

Ὅλο τὸ δωμάτιο ἦταν τώρα ἕνα καμίνι φωτιᾶς.

Ὁ Βάλσαμος πῆρε τότε τὸ πτῶμα τῆς Λορέντζας, ἀνέβηκε στὴν καταπακτὴ καὶ πίεσε τὸ ἐλατήριο. Ὅταν ἔφτασε κάτω, πίεσε καὶ πάλι τὸ ἐλατήριο κι' ἡ καταπακτὴ ξαναγύρισε στὴ θέσι της.

Ὅλη τὴ νύχτα οἱ φλόγες μούγκριζαν σὰν λαίλαπα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἀλλὰ δὲν ἄκουγε τὸ μουγκρητό τους. Ἦταν σκυμμένος πάνω στὸ ἄψυχο σῶμα τῆς Λορέντζας κι' ἔκλαιγε σιγά.

Λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἄνοιξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὴ ἡ βροχὴ πρόλαβε τὴν ἐπέκτασι τῆς πυρκαϊᾶς καὶ στὸ ὑπόλοιπο σπίτι. Ἀλλά, στὸ μεταξύ, οἱ φλόγες εἶχαν καταβροχθίσει ὁλόκληρο τὸν ἐπάνω ὄροφο κι' εἶχαν προξενήσει σημαντικὲς βλάβες καὶ στὴ δεξιὰ πτέρυγα.

Ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλιᾶ

Ὁ δούκας ντὲ Ρισελιὲ ἔπινε ἐκεῖνο τὸ πρωῒ τὴ σοκολάτα του μὲ τὴ βανίλλια, ὅταν ὁ βαρῶνος ντὲ Ταβερνέ, παραμερίζοντας τὸν ὑπηρέτη ποὺ ἔστεκε στὴν πόρτα, μπῆκε, ξαφνικά, μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ δούκας θὰ θύμωνε σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη περίπτωσι. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ προσπάθησε νὰ συγκρατηθῆ.

— Τί τρέχει, ἀγαπητέ μου βαρῶνε; εἶπε. Μοῦ φαίνεσαι πολὺ λυπημένος.

— Μόνον λυπημένος; εἶπε ὁ Ταβερνέ. Τὸ λιγώτερο ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ πῶ εἶναι ὅτι τὰ ἔχω χαμένα. Πάει ἕνας μήνας ποὺ μοῦ λὲς κάθε μέρα: «Δὲν εἶδα τὸ βασιλιᾶ... Ὁ βασιλιᾶς δὲ μοῦ μίλησε...». Ἕνας μήνας, καταλαβαίνεις!

— Καὶ μήπως θέλεις νὰ σοῦ πῶ πὼς ὁ βασιλιᾶς μοῦ μίλησε, ἀφοῦ δὲ μοῦ μίλησε; ἀπάντησε ὁ Ρισελιὲ κάνοντας τὸν ἔκπληκτο. Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μιλήση στὸ βασιλιᾶ, ἂν αὐτὸς δὲν τοῦ μιλήση πρῶτος.

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Ταβερνὲ πέφτοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἀλλ' ἡ κατάστασί μου κατάντησε τραγική.

— Δὲν καταλαβαίνω...

Ὁ Ταβερνὲ ἔβγαλε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Αὐτὸ τὸ γράμμα τὸ πῆρα σήμερα τὸ πρωΐ, εἶπε. Εἶναι ἀπὸ τὸ γυιό μου...

— Ἄ, τὸ συνταγματάρχη;

— Ὡραῖος συνταγματάρχης! εἶπε ὁ Ταβερνέ. Ὁ γυιός μου περιμένει ἀπὸ ἕνα μήνα τὸ διορισμὸ ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκε ὁ βασιλιᾶς. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ διορισμὸς δὲ φτάνει ποτὲ καὶ τὸ σύνταγμά του φεύγει σὲ δυὸ ἡμέρες γιὰ τὸ Στρασβοῦργο.

— Καὶ γιατί αὐτὸ σὲ στενοχωρεῖ;

— Γιατί, ἂν ὁ Φίλιππος δὲν πάρη σὲ δυὸ ἡμέρες τὸ διορισμό του, θὰ ἔρθη ἐδῶ.

Αὐτὴ ἡ τελευταία παρατήρησι βύθισε σὲ σκέψεις τὸν Ρισελιέ. Καὶ βέβαια ὁ Φίλιππος δὲν ἔπρεπε νὰ γυρίση στὸ Παρίσι. Ὁ νεαρὸς Ταβερνὲ μπορεῖ νὰ μὴν ἔβλεπε τὰ πράγματα μὲ τὴν «κατανόησι» ποὺ ἔδειχνε ὁ πατέρας του.

— Καλά, εἶπε. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἰδῶ μὲ κάθε θυσία σήμερα τὸ βασιλιᾶ... Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ θὰ μοῦ χρησιμεύση ὡς πρόσχημα... Δῶσε μου την...

Ὁ Ταβερνὲ τοῦ τὴν ἔδωσε.

— Θὰ μπορέσω νὰ μάθω τὸ ἀποτέλεσμα; ρώτησε.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Ρισελιέ. Περίμενέ με στὶς ἕντεκα στὴν αἴθουσα τῶν Καθρεπτῶν.

Ὁ Ταβερνὲ ἔφυγε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ρισελιὲ μπῆκε στὸ ἁμάξι του καὶ εἶπε στὸν ἁμαξᾶ νὰ τὸν πάη στὶς Βερσαλλίες.

Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι τῶν Ταβερνέ, σκεφτόταν, δὲν εἶχε πάρει καλὸ δρόμο. Τί εἶχε μεσολαβήσει; Ὁ βασιλιᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐνδιαφέρεται πάντα γιὰ τὴν Ἀδριανή; Ἢ μήπως δὲν τὴν εἶχε βρῆ τοῦ γούστου του;

Ὁ δούκας δὲν ἤξερε τίποτ' ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἀλλ' ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια. Ἂν ὁ βασιλιᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐνδιαφέρεται πάντα γιὰ τὴ μικρὴ Ταβερνέ, ὁ ἀδελφός της δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίση στὸ Παρίσι. Δὲν ἦταν χρέος του ἄρα γε νὰ κάμη γνωστὸ τὸν κίνδυνο στὸ Λουδοβῖκο 15ο;

Τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκε στὸ γραφεῖο του, ὁ βασιλιᾶς συζητοῦσε μὲ τὸν ἐξάδελφό του πρίγκηπα τοῦ Κοντέ.

Ὁ Ρισελιὲ περίμενε ν' ἀπομακρυνθῆ ὁ πρίγκηπας καὶ κατόπιν πῆγε κοντὰ στὸ βασιλιᾶ.

Ὁ Λουδοβῖκος 15ος ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Πάλι ἐδῶ; εἶπε στὸ Ρισελιέ. Μοῦ φαίνεται, ἀγαπητέ μου δούκα, πὼς μὲ κυνηγᾶτε ἀπὸ κάμποσο καιρό.

— Ἂν ἤμουν μόνον ἐγώ, μεγαλειότατε! ἀπάντησε ὁ Ρισελιὲ ποὺ ἦταν ἀπαράμιλλος στὶς κολακεῖες. Ποιὸς δὲν τρέχει πίσω ἀπὸ τὸν ἥλιο;

— Ἂν ἔχετε νὰ μοῦ ζητήσετε τίποτα, κάμετέ το γρήγορα γιατὶ βιάζομαι, εἶπε ὁ βασιλιᾶς.

— Ὁ μεγαλειότατος θὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω ὅτι δὲν τοῦ ζήτησα ποτὲ τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀπάντησε ὁ Ρισελιέ. Ἤθελα μόνο νὰ μιλήσω στὸν ἥλιο ποὺ φωτίζει τὴ Γαλλία γιὰ ἕνα φίλο μου...

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ φίλος σας; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Λουδοβῖκος 15ος.

— Ὁ βαρῶνος ντὲ Ταβερνέ, μεγαλειότατε...

Ὁ θυμὸς ζωήρεψε τὰ ἄτονα χαρακτηριστικὰ τοῦ βασιλιᾶ.

— Ὁ βαρῶνος ντὲ Ταβερνὲ εἶναι ἕνα ἀχρεῖο ὑποκείμενο, εἶπε ἀπότομα.

Ὁ Ρισελιὲ κατάπιε τὸ σάλιο του.

— Τὸ ὑποπτευόμουνα, μεγαλειότατε, ἀπάντησε. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς Ταβερνέ, ὅμως, εἶναι πατέρας ἑνὸς ἀγγελικοῦ πλάσματος... μιᾶς νέας ποὺ ἡ φύσι τὴν ἐπροίκισε μὲ ὅλα τὰ δῶρα της... Ἡ δεσποινὶς Ἀδριανὴ ντὲ Ταβερνέ...

— Εἶναι ἕνα τέρας! φώναξε ὁ βασιλιᾶς στὸν ἴδιο ἀπότομο τόνο. Μὴ μοῦ ξαναμιλήσετε ποτὲ γι' αὐτὴ τὴ νέα... Ἀνατριχιάζω ἀπὸ τὸ κεφάλι ὣς τὰ πόδια καὶ μόνο ποὺ τὴν σκέφτομαι.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, ὁ Ρισελιὲ βρέθηκε σὲ ἀμηχανία. Τί ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ ἀποστροφὴ τοῦ βασιλιᾶ γιὰ τὴν Ἀδριανή;

ΡΕΣΤΩΡΑΝ ΓΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΑΣ

Παράλληλα μὲ τὶς μεγάλες προσπάθειες ποὺ κάνει ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησι γιὰ νὰ ἀποσυμφορήση τοὺς μεγάλους αὐτοκινητοδρόμους, διαθέτοντας τὸ καταπληκτικὸ ποσὸν τῶν 50 δισεκατομμυρίων δολλαρίων γιὰ τὴν κατασκευὴ νέων μεγάλων δρόμων, πολλοὶ ἰδιῶτες, ζήτησαν καὶ πῆραν τὴν ἄδεια νὰ φτιάξουν κατὰ μῆκος τῶν παλαιῶν καὶ νέων δρόμων, κομψότατα μικρὰ ρεστωράν, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξυπηρετοῦν ἀποκλειστικὰ τοὺς αὐτοκινητιστάς. Ὁ ὁδηγὸς θὰ σταματᾶ κοντὰ σ' ἕνα μικρόφωνο (δεξιὰ) καὶ θὰ παραγγέλλη τὸ φαγητὸ τῆς ἀρεσκείας του, χωρὶς κἂν νὰ κατέβη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του. Ὕστερα ἀπὸ λίγο μιὰ ὡραία σερβιτόρα θὰ τοῦ φέρνη ὅ,τι ζήτησε καὶ ἀφοῦ φάη καθισμένος στὸ βολὰν του, θὰ πληρώνη καὶ θὰ συνεχίζη τὸ ταξίδι του.

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ ΤΗΣ ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΤΑΙΗΛΟΡ

Στὴ νέα βίλλα, ποὺ ἀγόρασε στὴ Νίκαια, τὸ ζεῦγος Μάϊκλ Τὸντ — Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ φιλοξένησε γιὰ μερικὲς μέρες τὸν Ἄγγλο ἠθοποιὸ Μάϊκλ Γουάϊλντινγκ, πρώην σύζυγο τῆς Ἐλίζαμπετ. Οἱ δυὸ Μάϊκλ, ὁ πρώην καὶ ὁ νῦν σύζυγος τῆς ὡραίας στάρ, παραμένουν δυὸ καλοὶ φίλοι, ἀλλὰ καὶ ἡ ἠθοποιὸς διατηρεῖ ἀγαθὲς σχέσεις μὲ τὸν πρώην σύζυγό της. Στὴ φωτογραφία μας ἡ νόησσα ἀνάμεσα στοὺς δυὸ συζύγους της, τὸν πρώην (ἀριστερὰ) καὶ τὸν σημερινό. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψί του αὐτὴ ὁ Μάϊκλ Γουάϊλντινγκ μπόρεσε νὰ δῆ καὶ τὰ δυὸ παιδιά του, ποὺ μένουν τώρα μαζὶ μὲ τὴ μητέρα τους καὶ ποὺ ὁ Μάϊκλ Τὸντ τ' ἀγαπᾶ σὰν νὰ ἦταν δικά του.

Συγκέντρωσε, ὡστόσο, ὅλο τὸ θάρρος του καὶ εἶπε.

— Τί ἐλεεινὴ οἰκογένεια! Θέλω νὰ πῶ τί ἄθλιος πατέρας καὶ τί ἀξιοδάκρυτη κόρη!... Γιατὶ δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται, βέβαια, νὰ πῶ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ Φίλιππο ντὲ Ταβερνέ, αὐτὸ τὸ νεαρὸ ἀξιωματικό, ποὺ εἶναι τόσο πολὺ ἀφωσιωμένος στὴ μεγαλειότητα σας... Ἂν ὁ πατέρας κι' ἡ κόρη εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ σᾶς δυσαρεστήσουν, ὁ νεαρὸς Ταβερνέ, ὅμως, εἶναι ἕνας γενναῖος ἀξιωματικός, ποὺ ἡ μεγαλειότης σας, μὲ τὴ σίγουρη κρίσι της, κατάλαβε ἀμέσως τὴν ἀξία του...

— Ἐγώ; εἶπε ἀπορώντας ὁ Λουδοβῖκος 15ος.

— Τὸν ἐκτιμήσατε τόσο πολύ ποὺ ἀποφασίσατε νὰ τοῦ δώσετε ἕνα σύνταγμα, συνέχισε ὁ Ρισελιέ.

— Ἀλλὰ δὲ μοιράζω συντάγματα, ἀγαπητέ μου δούκα, ἀπάντησε ὁ Λουδοβῖκος. Πῶς σᾶς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;... Γιὰ τὸ στρατό μου φροντίζει ὁ ὑπουργός μου τῶν Στρατιωτικῶν. Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι σ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ὁ Ρισελιὲ εἶχε κατατοπιστῆ. Σκεφτόταν πὼς οἱ βασιλιάδες ἔχουν πολὺ κοντὴ μνήμη ἢ καλύτερα πὼς θυμοῦνται μόνον ὅ,τι τοὺς συμφέρει.

— Ὁ διάβολος νὰ πάρη ὅλους τοὺς Ταβερνέ! εἶπε ὁ Λουδοβῖκος 15ος. Φοβᾶμαι πὼς ἔχασα τὸ κέφι μου γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα.

Καὶ γύρισε τὴν πλάτη του στὸ δούκα, ποὺ βιάστηκε νὰ φύγη, γιατί, σὰν καλὸς αὐλικός, ἤξερε πὼς ἦταν καλύτερο νὰ μὴ βρίσκεται μπροστὰ στὸ βασιλιᾶ, ὅταν τὸν ἔπιανε ὁ θυμός του.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν Καθρεπτῶν, ὁ βαρῶνος ντὲ Ταβερνὲ ἔτρεξε κοντά του.

— Λοιπόν, τί νέα μοῦ φέρνεις; ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνή.

Ὁ Ρισελιὲ σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι του καὶ τὸ ὕφος του ἔγινε περιφρονητικό.

— Τὰ νέα ποὺ σᾶς φέρνω κύριε, εἶναι ὅτι σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ ξαναμιλήσετε ἄλλη φορά, ἀπάντησε.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Δυσαρεστήσατε τὸ βασιλιᾶ, κύριε. Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὅποιος δυσαρεστεῖ τὸ βασιλιᾶ μὲ προσβάλλει προσωπικά.

Ἀπομακρύνθηκε κατόπιν, ἀφήνοντας τὸν Ταβερνὲ περισσότερο νεκρὸ παρὰ ζωντανό.

Οἱ λιποθυμίες τῆς Ἀδριανῆς

Ὁ Ταβερνέ, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, κατάφερε νὰ ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του, βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο κι' ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι του.

— Στὸ Τριανόν, εἶπε στὸν ἁμαξᾶ.

Θὰ πήγαινε νὰ ἰδῆ τὴν κόρη του. Καὶ θὰ ζητοῦσε νὰ μάθη ἀπ' αὐτὴν τὴν αἰτία τῆς ὀργῆς τοῦ βασιλιᾶ. Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ἔπρεπε νὰ ξεκαθαρίση τὴν κατάστασι.

Ὁ ἄθλιος πατέρας δὲν δίσταζε μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησι. Μήπως ἡ Ἀδριανὴ δὲν εἶχε φερθῆ ὅπως μιὰ πιστὴ ὑπήκοος, ποὺ ἡ καλή της τύχη εἶχε κάμει τὸ βλέμμα τοῦ βασιλιᾶ νὰ πέση πάνω της; Μήπως εἶχε φανῆ περισσότερο δειλὴ ἢ λιγώτερο τρυφερὴ ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε; Ἀλλοίμονό της τότε!

Ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του, ἡ Ἀδριανὴ ἔρριχνε τὴν τελευταία ματιὰ στὴν τουαλέττα της.

— Καλημέρα, Ἀδριανή, εἶπε ὁ βαρῶνος. Ἑτοιμάζεσαι νὰ βγῆς, βλέπω...

— Ναί, πατέρα μου.

— Μόνη σου;

— Δὲν βρῆκα καμμιὰ καμαριέρα ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἡ Νικόλ.

— Ἀλλὰ δὲ μπορεῖς νὰ ντύνεσαι μόνη σου, κόρη μου, φώναξε ὁ βαρῶνος. Μιὰ γυναῖκα χωρὶς καμαριέρα δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπιτυχία στὴν αὐλή. Ἄλλες ἦταν οἱ συστάσεις ποὺ σοῦ ἔδωκα, Ἀδριανή.

— Μὲ συγχωρεῖτε, πατέρα μου, ἀλλ' εἶναι ὥρα νὰ τρέξω κοντὰ στὴν πριγκήπισσα ποὺ μὲ περιμένει, παρακάλεσε ἡ νέα.

— Ἄκουσέ με, κόρη μου, συνέχισε ὁ βαρῶνος. Μ' αὐτὴ τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀδιαφορία ποὺ σὲ χαρακτηρίζουν κινδυνεύεις νὰ γελοιοποιηθῆς.

— Πατέρα μου...

— Δὲν νοιάζεσαι καθόλου γιὰ τὸ μέλλον σου...

— Πατέρα μου, εἶναι ὥρα νὰ φύγω...

— Καλά, πήγαινε, εἶπε ὁ βαρῶνος. Ἀλλ' ὅταν τελειώσης τὴν ὑπηρεσία σου κοντὰ στὴν πριγκήπισσα, νὰ ξαναγυρίσης ἀμέσως... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι.

Ἡ Ἀδριανὴ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλ' ὁ βαρῶνος τὴ σταμάτησε.

— Δὲ μπορεῖς νὰ βγῆς ἔτσι, τῆς φώναξε. Τὸ πρόσωπό σου εἶναι ἀποκρουστικὰ κίτρινο... Γιατί ξέχασες τὸ ρούζ σου;.. Δὲν ξέρεις ὅτι ἡ κυριώτερη ἀποστολὴ μιᾶς νέας εἶναι νὰ ἀρέση;

— Πατέρα μου, τί λόγια εἶναι αὐτά; εἶπε ἡ Ἀδριανὴ ποὺ ἔγινε πιὸ κίτρινη ἀπὸ πρίν.

— Ἆ, ξέχασα πὼς εἶχα νὰ κάμω μὲ μιὰ μικρὴ ἀνόητη, ἀπάντησε ὁ ἄθλιος Ταβερνέ. Μὲ αὐτὴ τὴν κιτρινάδα καὶ τοὺς μαύρους κύκλους ποὺ ἔχεις γύρω στὰ μάτια σου ποιὸς θέλεις νὰ σὲ προσέξη; Κάμε ὅπως σοῦ εἶπα... Βάλε λίγο ρούζ...

— Πατέρα μου, δὲν ἔχω καιρό...

— Τί φοβερό! εἶπε ὁ Ταβερνὲ σηκώνοντας τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανό. Δικαιολογήσου, τουλάχιστον, πὼς εἶσαι ἄρρωστη.

— Ὤ, ὅσο γι' αὐτό, δὲν πρόκειται νὰ πῶ ψέμματα, ἀπάντησε ἡ Ἀδριανή. Γιατί εἶμαι πραγματικὰ ἄρρωστη ἀπὸ κάμποσο καιρό.

Καί, χωρὶς νὰ περιμένη περισσότερο, κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες.

— Ἄρρωστη; εἶπε ὁ Ταβερνὲ ὅταν ἔμεινε μόνος. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα!

Ἄρχισε κατόπιν νὰ ψάχνη μέσα στὸ δωμάτιό της, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψη κάποια ἔνδειξι, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε νὰ καταλάβη σὲ ποιὸ σημεῖο βρίσκονταν οἱ σχέσεις της μὲ τὸ βασιλιᾶ.

Ὁ ἥλιος ἔκαιγε πολὺ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ ἀέρας ἦταν βαρὺς σὰν μολυβένιος κι' ἡ Ἀδριανὴ δὲ μποροῦσε νὰ τρέξη ὅσο γρήγορα θὰ ἐπιθυμοῦσε. Κάθε τόσο τῆς φαινόταν πὼς θὰ σωριαζόταν κάτω. Ἀλλὰ συγκέντρωσε ἀμέσως τὶς δυνάμεις της καὶ συνέχιζε τὸ δρόμο της.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἔφτασε μὲ ἀρκετὴ καθυστέρησι στὸ διαμέρισμα τῆς πριγκηπίσσης.

Ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα ἄκουγε ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ Βιεννέζο ἀββᾶ της, ποὺ ἦταν ἕνα εἶδος ζωντανῆς ἐφημερίδας καὶ τῆς μετέφερε κάθε μέρα τὰ τελευταῖα νέα τῆς αὐλῆς, τῶν πρεσβειῶν καὶ τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ πριγκήπισσα, μόλις εἶδε τὴν Ἀδριανή, γύρισε πρὸς τὸ μέρος της.

— Δεσποινίς, πρέπει νὰ μάθετε ὅτι ἡ ἀκρίβεια εἶναι μεγάλο προτέρημα, τῆς εἶπε αὐστηρά. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς ἀκούσω νὰ μοῦ διαβάσετε μερικὲς καινούργιες σελίδες ἀπὸ τὸ βιβλίο ποὺ ἀφήσαμε χτές.

Ἡ Ἀδριανὴ ἑτοιμάστηκε ν' ἀπαντήση πὼς ἦταν ἄρρωστη, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Ὅλα στριφογύρισαν, ξαφνικά, μπροστά της κι' ἔχασε τὴν ἰσορροπία της.

Ἡ κόμησσα ντὲ Νοάϊγ, ποὺ βρισκόταν πλάϊ της, τὴν συγκράτησε.

— Πρέπει νὰ συνηθίσετε τὰ πόδια σας νὰ ἀντέχουν περισσότερο, δεσποινίς, τῆς εἶπε αὐστηρά.

Ἀλλ' ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα εἶχε σηκωθῆ κι' ὅλας ὄρθια.

— Κόμησσα, εἶπε, δὲν βλέπετε πὼς αὐτὴ ἡ νέα εἶναι ἄρρωστη;... Φταίω ἐγὼ ποὺ τῆς ἔκαμα παρατήρησι... Καθῆστε παιδί μου...

Ἡ Ἀδριανή, ποὺ εἶχε συνέλθει, στὸ μεταξύ, ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

— Ποτέ, ὑψηλοτάτη, ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Ἀλλὰ σᾶς διατάσσω, εἶπε ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα μὲ ὕφος ποὺ ἦταν περισσότερο τρυφερὸ παρὰ αὐστηρό. Καθῆστε σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα.

Ἡ καλωσύνη τῆς πριγκήπισσας ξανάδωσε στὴν Ἀδριανὴ τὸ θάρρος της.

— Μπορεῖτε τώρα νὰ μοῦ διαβάσετε; τὴ ρώτησε ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα ἔπειτα ἀπὸ λίγο.

— Ὤ, ναί, ἀπάντησε ἡ Ἀδριανή.

Πῆρε ἀμέσως τὸ βιβλίο ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὸ ἄνοιξε στὴ σελίδα ὅπου εἶχαν μείνει τὸ περασμένο βράδυ.

Ἡ φωνή της ἦταν ἀδύνατη, ἀλλὰ σταθερή.

Ὅλα πῆγαν καλὰ γιὰ μερικὰ λεπτά. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς σελίδες, τὰ γράμματα ἄρχισαν νὰ χοροπηδᾶνε μπροστὰ στὰ μάτια της. Δὲν ἔβλεπε πιὰ παρὰ ἕνα σωρὸ ἀπὸ μαῦρα στίγματα, ποὺ ἦταν ἀνίκανη νὰ καταλάβη τὴ σημασία τους.

Καί, ξαφνικά, τὸ βιβλίο ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια της, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της μουσκευόταν ἀπὸ κρύο ἱδρῶτα.

— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι ἄρρωστο, εἶπε ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα, ποὺ ἔτρεξε νὰ φέρη ἕνα μπουκαλάκι μὲ ἀμμωνία καὶ τῆς τὸ ἔβαλε μόνη της στὴ μύτη.

Ἡ Ἀδριανὴ συνῆλθε σιγὰ - σιγά, ἀλλ' ὅταν θέλησε νὰ σηκώση τὸ βιβλίο δὲν τὸ κατάφερε. Τὰ χέρια της ἔτρεμαν καὶ τὸ τρεμούλιασμα αὐτὸ ἁπλωνόταν καὶ στὸ ὑπόλοιπο σῶμα της.

— Πρέπει νὰ τὴν κυττάξωμε, εἶπε μὲ συλλογισμένο ὕφος ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα.

— Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ γυρίση ἀμέσως στὸ σπίτι της, ἀπάντησε ἡ κόμησσα ντὲ Νοάϊγ. Ἔτσι ἀρχίζει ἡ εὐλογιά...

— Εἴπατε ἡ εὐλογιά;

— Ναί. Τὰ πρῶτα της συμπτώματα εἶναι τὰ ρίγη, οἱ κρύοι ἱδρῶτες, οἱ λιποθυμίες, τὸ τρεμούλιασμα...

— Δὲν φαντάζομαι...

Ἀλλὰ καὶ ἡ καινούργια κρίσις πέρασε ὅπως κι' οἱ προηγούμενες. Ἡ Ἀδριανή, βρίσκοντας πὼς ἦταν ἀνάρμοστο νὰ κάθεται μπροστὰ στὴν πριγκήπισσα, σηκώθηκε σὲ λίγο κι' ἔκαμε δυὸ βήματα ὡς τὸ παράθυρο.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα, νομίζω πὼς θἄπρεπε νὰ ξεκουραστῆτε. Θὰ διατάξω νὰ σᾶς συνοδεύσουν ὡς τὸ δωμάτιό σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

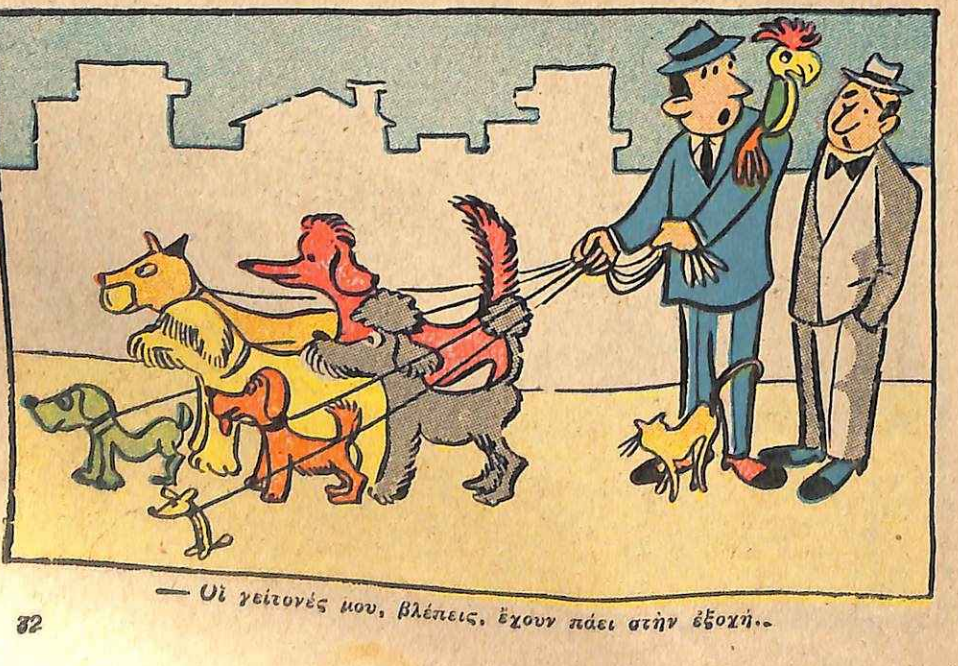

— Οἱ γείτονές μου, βλέπεις, ἔχουν πάει στὴν ἐξοχή..

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

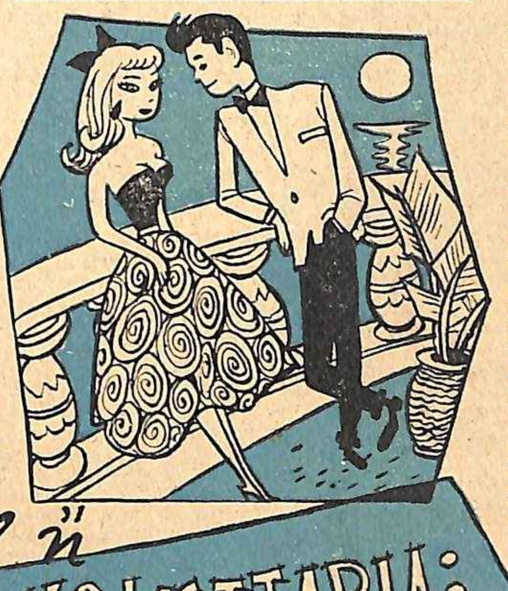

(Νύχτα μαγευτικὴ στὴ βεράντα μιᾶς φιλόξενης παραθαλάσσιας βίλλας, ὅπου ἔχουνε συγκεντρωθῆ μερικοὶ φίλοι γιὰ ἕνα εὐχάριστο πέρασμα τῆς ὥρας.

Σὲ μιὰ γωνιὰ ἀπόμερη τῆς βεράντας, καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς καὶ ὑπεράνθρωπους κόπους του, Ἐκεῖνος ἔχει καταφέρει νὰ ξεμοναχιάση Ἐκείνην, που δέχεται μὲ δυσφορία, κοκκινίζοντας κάτω ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ ἡμίφως τοῦ σεληνόφωτος, τὴν διακριτική, ἀλλὰ στενὴ κι' ἐπίμονη πολιορκία του).

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί ἀφίσαμε τοὺς ἄλλους;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ περιφρονητικὸ χαμόγελο): Τοὺς ἄλλους! Μά, τί ἐνδιαφέρον ἔχει, πῆτε μου, ἡ συζήτησί τους; Ὁ ἕνας μιάει γιὰ τὴ σιδηροβιομηχανία του, ὁ ἄλλος γιὰ τὴ σύγκρουσι Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως στὴ Μέση Ἀνατολή!... Ἂν σᾶς ἐνδιαφέρουν πιὸ πολὺ τὰ σίδερα ἢ τὰ γεγονότα τῆς Ὑπεριορδανίας ἀπὸ τὴν συντροφιά μου, πῆτε τό μου καθαρά, καὶ πέφτω ἀμέσως στὴ θάλασσα μὲ τὸ κεφάλι!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Ἔχετε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν ἀξία τῆς συντροφιᾶς σας...

Πουριτανισμός ἤ ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΑ;

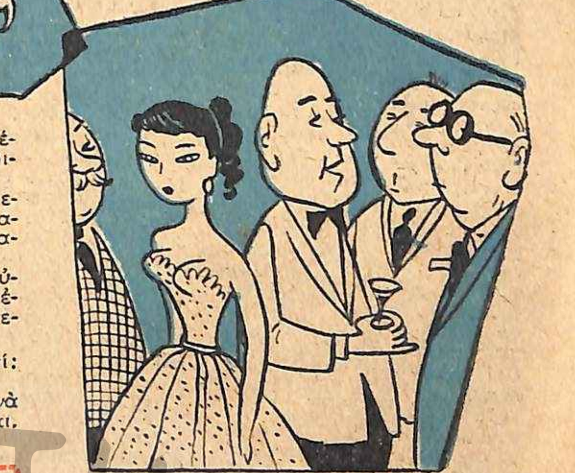

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔχω ἁπλῶς μικρὴ γιὰ τὸ σίδερα καὶ γιὰ τούς... Ὑπεριορδανούς!

ΕΚΕΙΝΗ (ὑποτακτικά): Ὁρίστε, λοιπόν· προτίμησα τὴ συντροφιά σας, θέλοντας καὶ μή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σβῦστε τὸ «μή», παρακαλῶ· θέλοντας μόνο!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔστω, θέλοντας... καί.. σᾶς ἀκούω..

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): Γιὰ νὰ μ' ἀκούσετε, πρέπει νὰ μιλήσω... Καὶ γιὰ νὰ μιλήσω πρέπει νὰ μὴ μοῦ πνίγη τὰ λόγια ὁ παγερός, ὁ ἄκαμπτος κι' ἀλύγιστος πουριτανισμός σας!...

ΕΚΕΙΝΗ (αὐστηρά): Πουριτανισμὸ ὀνομάζετε τὴν ἀρετή, τὴν ἀξιοπρέπεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὁρμητικά): Ὀνομάζω τὴ σχολαστικὴ διάθεσι νὰ κλειστῆ ἔξω ἀπὸ τὴν ψυχή σας κάθε αἴσθημα, ἔξω ἀπὸ τὰ μάτια σας κάθε ὀμορφιὰ — νά, ὅπως αὐτὴ ποὺ μᾶς τυλίγει ἀπὸ παντοῦ ἁπαλὰ ἀπόψε, μιὰ νύχτα γεμάτη θαύματα, νύχτα σπαρμένη μάγια..

ΕΚΕΙΝΗ: Πολὺ ὡραῖα... Ἂς ποῦμε, λοιπόν, ὅτι ἀνοίγω τὰ μάτια μου στὰ θαύματα καὶ τὰ μάγια τῆς ὑπέροχης αὐτῆς νύχτας καὶ τὴν ψυχή μου στὸ αἴσθημα ποὺ θὰ μοῦ προσφέρετε... σεῖς, ἂν δὲν ἀπατῶμαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ταραγμένος ποὺ προδόθηκε στὶς προθέσεις του): Ἂν ξέρατε τί νοιώθω γιὰ σᾶς!

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνικά): Δὲν εἶναι διόλου δύσκολο νὰ τὸ καταλάβω: Νοιώθετε ἕνα πάθος δυνατό, μαστιγωμένο ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη ἄρνησί μου νὰ ὑποταχτῶ στὸ κέφι σας, τὸ ἀδιάλλαχτο «ὄχι» στὶς τόσο τιμητικὲς προτάσεις σας νὰ μὲ κατακτήσετε, νὰ μὲ κουρελιάσετε, κι' ὕστερα νὰ μὲ ποδοπατήσετε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ὕφος βαθύτατα πληγωμένο): Πιστεύετε κάτι τέτοιο;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν πιστεύω τίποτε ἄλλο! Ὅλοι οἱ ἄντρες εἴσαστε ἀπολύτως ἴδιοι... Δὲν διαφέρετε παρὰ μόνο στὰ μέσα τῆς ἐπιθέσεως. Ἡ πρόθεσί σας ὅμως εἶναι νὰ κατακτήσετε μιὰ γυναῖκα, καὶ ἰδιαιτέρως μιὰ γυναῖκα ποὺ σᾶς ἀντιστέκεται... Ἂν αὐτὴ ἐξακολουθήση νὰ ἀμύνεται μὲ δύναμη, μὲ πεῖσμα, τότε πεισματώνετε κι' ἐσεῖς, καὶ μεταφράζετε τὸ πεῖσμα σας σάν... «ἀγάπη», σὰν «ἔξαλλον ἔρωτα», σὰν «ἀσυγκράτητο πάθος»!... Ἐνῶ δὲν εἶναι παρά, ἁπλᾶ, ἁπλούστατα, μανία γιὰ νὰ γκρεμίσετε ἕνα φρούριο ποὔχει τὸ θράσος νὰ ἀμύνεται στὴν πολιορκητικὴ μηχανὴ τῆς γοητείας σας! Μιᾶς γοητείας, ποὔχετε τὴν ἀφέλεια νὰ θεωρῆτε ἀκατανίκητη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ὑποκριτικὴ συντριβή): Μὲ παρεξηγήσατε οἰκτρά!... Ἡ, καλύτερα, ὁ πουριτανισμός σας βρῆκε μιὰ διέξοδο γιὰ νὰ καμουφλάρη μὲ μιὰ ἰσχυρὴ δικαιολογία τὰ ἀδικαιολόγητα...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ψυχρὴ εἰρωνεία): Βρίσκετε ἐντελῶς ἀδικαιολόγητο τὸ νὰ προσπαθήσω νὰ μείνω ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς κατακτητικῆς ραδιενεργείας σας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐκτιμῶ βαθύτατα τὴν εὐκολία σας νὰ μεταφέρετε τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ τὰ ἀποτελέσματά της στὴν περίπτωσί μας!...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα χαμόγελο): Γιατί: Μήπως ἄτομα δὲν εἴμαστε κι' ἐμεῖς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βεβαίως ἄτομα. Ἀντὶ νὰ διασπαστοῦμε ὅμως, προτιμώτερο εἶναι, νομίζω, νὰ.. ἑνωθοῦμε!

ΕΚΕΙΝΗ (αὐστηρά): Τώρα εἴσαστε ἁπλούστατα πρόστυχος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀπελπισία): Πάλι ἐπαναστάτησε ὁ πουριτανισμός σας!

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν εἶναι πουριτανισμὸς σᾶς ξαναλέω· εἶναι στοιχειώδης ἄμυνα μιᾶς γυναίκας ποὺ ἐπιμένει νὰ κρατηθῆ στοιχειωδῶς ἀξιοπρεπής!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ὑπάρχει ἀξιοπρέπεια στὸ αἴσθημα...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, δὲν ἀφίνω τὴν καρδιά μου νὰ τὸ νοιώση... Ἂν πρέπει τὸ αἴσθημα νὰ μὲ παρασύρη στὴν ταπείνωσι, πιὸ καλὰ νὰ λείπη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, ποιά ταπείνωσι;... Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λέτε;... Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι δὲν ὑπάρχει πλᾶσμα στὸν κόσμο ποὺ νὰ σέβουμαι καὶ νὰ ἐκτιμῶ ὅπως ἐσεῖς!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεῖ νἆναι κι' ἔτσι — ἤ, μᾶλλον, μπορεῖ νὰ νομίζετε ὅτι εἶναι ἔτσι... Πάντως, δὲν εἶναι! Πιστέψτε με, δὲν εἶναι διόλου ἔτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐξεγείρεται, ἀγανακτεῖ): Δὲν σᾶς σέβουμαι, δὲν σᾶς ἐκτιμῶ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ἔχετε λόγο νὰ μὲ σέβεστε, γιατὶ δὲν εἶμαι, θέλω νὰ πιστεύω, σεβάσμιο πρόσωπο. Κι' ἂν μὲ ἐκτιμᾶτε λίγο, αὐτὸ συμβαίνει μόνο γιατὶ σᾶς ἀντιστέκομαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ἐπιμονή· ἀπάνω σὲ μιὰ σφαλερὴ γνώμη, σὲ μιὰ ἀνακρίβεια!..

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ θὰ μὲ πείσετε ὅτι ἔχω λάθος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ θὰ ἀφίνετε νὰ περνᾶνε τέτοιες νύχτες χωρὶς νὰ τὶς χαίρεστε;... Θὰ ἀφίνετε περιφρονημένη τέτοια θαυμάσια ἀσημολουσμένη θάλασσα;..

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνικά): Μήπως βρίσκετε ἀπαραίτητο νὰ μὲ φάη τὸ σκοτάδι αὐτῆς τῆς ἔξοχης νύχτας, ἢ νὰ πνιγῶ στὰ βάθη αὐτῆς τῆς θαυμάσιας θάλασσας γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι γιὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσετε· γιὰ νὰ εὐχαριστήσετε τὸν στερημένον ἑαυτό σας ποὺ τὸν καταδικάζει σὲ παγερὴ ἀκινησία ὁ ἐπίμονος πουριτανισμός σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν εἶναι πουριτανισμός, σᾶς τὸ ξαναλέω· εἶναι ἄμυνα... Κι' ἀκόμα, ἂν θέλετε, ἕνα συναίσθημα κοκετταρίας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πελαγωμένος): Κοκετταρίας;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα.. Λέγοντάς σας ἐπίμονα «ὄχι» σᾶς κρατάω πάντα ἐπίμονο θαυμαστή μου... (Σκύβει καὶ τοῦ προσθέτει πιὸ σιγά). Καί, — ποῦ ξέρετε;... — μπορεῖ νὰ θέλω νὰ σᾶς κρατήσω θαυμαστή μου... (Ἐκεῖνος, γιὰ μιὰ στιγμὴ ξεθαρρεμένος, κάνει νὰ τὴν ἀγκαλιάση. Ἐκείνη παγερὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντά του). Ἀρκετὰ ὅμως εἴμαστε μόνοι, καὶ μπορεῖ νὰ παρεξηγηθοῦμε. Ἂς ξαναγυρίσουμε στοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ μάθουμε συμπληρωματικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὴν σιδηροβιομηχανία καὶ γιὰ τὸν ἀνταγωνισμὸ τῶν Μεγάλων στὴν Ὑπεριορδανία!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Ὁ ἄντρας πρέπει νὰ εἶναι περισσότερον ἐγκρατὴς στὸν ἔρωτα, ἀπὸ ὅσο εἶναι στὸ κρασί. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ καταντήση ἀλκοολικὸς ἀπὸ τὸ δυνατὸ πιοτὸ τῆς ἀγάπης...

— Οἱ ἐρωτόληπτοι μοιάζουν μὲ τὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ μόλις τὰ νανουρίσης ἀποκοιμιοῦνται.

— Ὅσοι παντρεύονται ἀπὸ ἔρωτα, τυφλώνονται ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι, ἀλλὰ ἐξασφαλίζουν μιὰ ἐλεύθερη εἴσοδο στὸν Παράδεισο. Ὅσοι παντρεύονται ἀπὸ συμφέρον, δὲν παθαίνουν τίποτα στὰ μάτια, ἀλλὰ πᾶνε στὴν Κόλασι. Ὅσοι πάλι δὲν παντρεύονται, δὲν πᾶνε οὔτε στὸν Παράδεισο, οὔτε στὴν Κόλασι, οὔτε καὶ παθαίνουν τίποτα!

— Ἄντρας ποὺ δέρνει τὴ γυναῖκα του μοιάζει μ' ἐκεῖνον ποὺ χτυπάει ἕνα σακκὶ ἀλεῦρι. Ὅπως ἀπ' τὸ σακκὶ φεύγει ἡ ἄχνη, ἔτσι κι' ἀπὸ τὴ γυναῖκα φεύγει μὲ τὸ ξύλο ὅ,τι καλὸ ἔχει.

— Ὅπως οἱ ἄντρες ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς γυναίκας, ἔτσι κι' οἱ γυναῖκες ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἐχεμύθεια τοῦ ἄντρα.

— Ὁ ἄντρας ποὺ δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀγαπήση στὰ νειᾶτα του, δὲ θ' ἀγαπήση ποτὲ στὰ γεράματά του.

— Ἄντρας ποὺ περιφρονεῖ τὴν ἀγάπη, ἀρνιέται τὴν ἴδια του τὴ φύσι.

— Ἄντρας ποὺ δὲν ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς γυναίκας, εἶναι ἕνα ἀκατέργαστο μέταλλο.

— Καλύτερα νἄχη μιὰ γυναῖκα ἄντρα, ποὺ νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾶ, παρὰ νἄχη ἄντρα ζηλιάρη.

— Ἄντρας ποὔχει πολὺ θάρρος μπροστὰ στὶς γυναῖκες, εἶναι δειλὸς μπροστὰ στοὺς ἄντρες.

— Ὁ ἄντρας κάνει τοὺς νόμους κι' ἡ γυναῖκα τοὺς παραβαίνει.

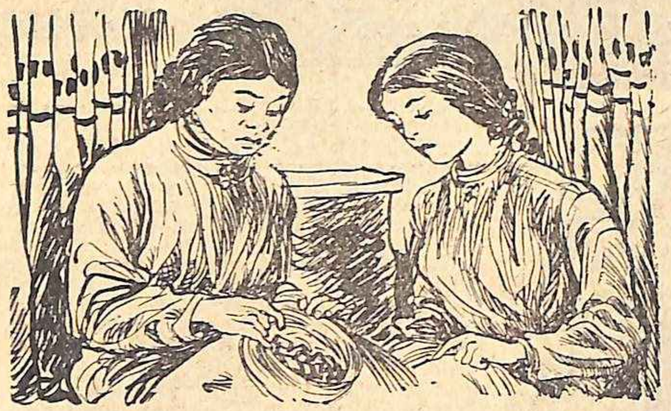

Οἱ δύο «κουραντέρας», οἱ ἱέρειες τῆς λατρείας τῶν μανιταριῶν.

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ

Χαρίζουν παραδεισιακὰ ὁράματα σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὰ γευτῆ...

Ἀπὸ πολὺν καιρό, ὑπῆρχε ὁ θρῦλος πὼς οἱ ἐρυθρόδερμοι τοῦ Μεξικοῦ λατρεύουν καὶ τρῶνε μαγικὰ μανιτάρια, ποὺ τοὺς χαρίζουν παραδεισιακὰ ὁράματα καὶ τοὺς φέρνουν, καθὼς λένε οἱ ἴδιοι, κοντήτερα στὸ Θεό. Ἀλλὰ ἡ διαπίστωσι πὼς ὁ θρῦλος αὐτὸς ἀνταποκρίνεται ἀπόλυτα στὴν πραγματικότητα, ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ τελευταῖα, ἀπὸ ἕναν τραπεζίτη τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸν Γκόρντον Γουῶσσον, πού, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, δὲν ἔπαψε ν' ἀφιερώνη ὅλες τὶς ἐλεύθερες ὧρες του στὴ μελέτη τοῦ παράδοξου ρόλου, ποὺ ἔχουν παίξει τὰ μανιτάρια, ὡς σύμβολα πανάρχαιων θεοτήτων, στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν.

Ἔτσι, ὁ Γκόρντον Γουῶσσον, μαζὶ μὲ τὴ Ρωσίδα γυναῖκα του, ποὺ τὸν βοήθησε σημαντικὰ στὶς μελέτες του, ἐξέτασε ὅλους τοὺς μύθους, τὶς λαϊκὲς δοξασίες, τὶς παροιμίες, τὰ παραμύθια ποὺ ἀναφέρονται στὰ μανιτάρια, καθὼς καὶ τὴν ἐτυμολογία τῶν ὀνομάτων τους στὶς διάφορες χῶρες. Καὶ ἀνακάλυψε πὼς κανένας ἰνδοευρωπαϊκὸς λαὸς δὲν ἔχει μείνει ἀδιάφορος ἀπέναντί τους. Ὅλοι ἢ τὰ λατρεύουν ἢ τὰ ἀποστρέφονται — εἶναι ἢ «μυκητόφιλοι» ἢ «μυκητόφοβοι».

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ Κέλτες, οἱ Σκανδιναυοί, οἱ Ἀγγλοσάξωνες, ἀνήκουν στοὺς «μυκητόφοβους». Οἱ Ρῶσοι, ἀντίθετα, καθὼς καὶ οἱ Καταλανοὶ εἶναι φανατικοὶ «μυκητόφιλοι».

Τὴν πληροφορία πὼς οἱ Ἀζτέκοι, οἱ παλιοὶ κάτοικοι τοῦ Μεξικοῦ, λάτρευαν ὡρισμένα μανιτάρια, ποὺ τοὺς ἀποδίδανε μαγικὲς ἰδιότητες, ὁ Γουῶσσον τὴ βρῆκε στὶς περιγραφὲς τῶν συντρόφων τοῦ Χερνάντο Κορτέζ, τοῦ περίφημου Ἱσπανοῦ κατακτητῆ, ποὺ ἐγκατέστησε στὴ χώρα τὴν ἱσπανικὴ κυριαρχία. Ξέροντας πὼς ἀκόμη καὶ σήμερα, μερικὲς ἀπομακρυσμένες ἀπὸ τὰ ἀστικὰ κέντρα περιοχὲς τοῦ Μεξικοῦ, ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν ἀνεπηρέαστες ἀπὸ τὸ σύγχρονο πολιτισμὸ καὶ νὰ διατηροῦν ἀμετάβλητα τὰ παμπάλαια ἔθιμα, ὁ Ἀμερικανὸς τραπεζίτης ξεκίνησε γιὰ ἐκεῖ, μὲ τὴν βεβαιότητα πὼς θὰ ξανάβρισκε σίγουρα τὰ ἴχνη τῆς ἀρχαίας λατρείας τῶν μανιταριῶν. Καὶ δὲ βγῆκε γελασμένος στὶς προσδοκίες του.

Στὰ νότια τοῦ Μεξικοῦ, σ' ἕνα μικρὸ ὀρεινὸ χωριό, χτισμένο σὲ ὕψος 1800 μέτρων, ὁ Γκόρντον Γουῶσσον, ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ κόρη του λάβανε μέρος γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱεροτελεστία, τὴν ἀφιερωμένη στὸ «Ντὶ Σέετο» — τὸ θεϊκὸ μανιτάρι.

Ἡ τελετὴ ἔγινε στὸ πιὸ μεγάλο δωμάτιο ἑνὸς φτωχοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ μὲ ἀχυρένια στέγη. Στὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ, οἱ τρεῖς λευκοὶ καὶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ Ἰνδιάνοι, εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὶς δυὸ «κουραντέρας», τὶς ἱέρειες τῆς λατρείας τῶν μανιταριῶν, ποὺ ἦταν μητέρα καὶ κόρη.

Ἡ μητέρα σέρβιρε πρῶτα ζεστὴ σοκολάτα σὲ ὅλους. Καθένας ἤπιε, κυττάζοντας εὐλαβικὰ τὰ μανιτάρια, ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' ἕνα κουτί. Ἔπειτα, οἱ ἱέρειες ἀνάψανε ρετσίνι καὶ βάλανε τὰ μανιτάρια νὰ καπνιστοῦν. Πλάϊ, σ' ἕνα τραπέζι, ὑπῆρχαν ἡ εἰκόνα τοῦ Θείου Βρέφους καὶ μιὰ ἀναπαράστασι τῆς βαπτίσεως στὸν Ἰορδάνη. Ἀφοῦ καπνίστηκαν, τὰ μανιτάρια, μοιράστηκαν στοὺς ἐνήλικες, πάντα σὲ ζυγὸ ἀριθμό. Οἱ δυὸ «κουραντέρας» πῆραν εἰκοσιέξη ἡ καθεμιά, δηλαδὴ 13 φορὲς τὸ 2. Καθένας ἀπὸ τοὺς ξένους πῆρε 6 φορὲς τὸ 2. Τὰ παιδιὰ δὲν πῆραν κανένα.

Κατόπιν, ὅλοι ἄρχισαν νὰ μασσοῦν τὰ μανιτάρια.

Τὰ μεσάνυχτα, ἡ μητέρα «κουραντέρα» ἔσβυσε τὸ μοναδικὸ κερί, ποὺ φώτιζε τὸ δωμάτιο. Μέσ' στὸ σκοτάδι, ὁ Γκόρντον Γουῶσσον καὶ οἱ σύντροφοί του, περίμεναν σιωπηλοί. Καί, ξαφνικά, ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, τὰ πρῶτα ὁράματα παρουσιάστηκαν.

Ξαπλωμένος σ' ἕνα χαλί, ὁ Γκόρντον Γουῶσσον εἶδε νὰ φαίνωνται στὸ κέντρο τοῦ ὀπτικοῦ του πεδίου, εἴτε ἀνοιχτὰ εἴτε κλειστὰ κρατοῦσε τὰ μάτια του, γεωμετρικὰ σχήματα μὲ λαμπροὺς χρωματισμούς. Ἔπειτα πέρασαν παλάτια, ἀστράφτοντας ἀπὸ πολύτιμες πέτρες, κῆποι καὶ ἕνα μυθολογικὸ ζῶο, ποὺ ἔσερνε ἕνα βασιλικὸ ἅρμα.

Στὸ μεταξύ, ἡ «κουραντέρας» δὲν εἶχε πάψει, ψαλμωδῶντας στὸν ἦχο μιᾶς πανάρχαιης μουσικῆς καὶ κουνῶντας στὸ ρυθμό της τὰ χέρια της, νὰ ἐπικαλῆται τὸ μανιτάρι στ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων. Ἔλεγε:

«Δὲν εἶμαι καλή; Εἶμαι μιὰ γυναῖκα δημιουργός, μιὰ γυναῖκα-ἀστέρι, μιὰ γυναῖκα-φεγγάρι, μιὰ γυναῖκα-σταυρός, μιὰ γυναῖκα τοῦ παραδείσου. Εἶμαι μιὰ γυναῖκα-σύννεφο, μιὰ γυναῖκα πρωϊνὴ πάχνη στὸ χόρτο».

Ὁ Γκόρντον Γουῶσσον εἶδε ποταμοὺς σκεπασμένους μὲ καλαμιές ποὺ ὡδηγοῦσαν σὲ μιὰν ἀπέραντη θάλασσα, λουσμένη στὶς κοκκινόχρυσες ἀνταύγειες ἑνὸς ἥλιου ποὺ βασίλευε. Στὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν, ἀναδύθηκε μιὰ αἰνιγματικὴ γυναίκα, ἐκθαμβωτικὰ ὄμορφη, σὰ θεὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας. Στὸ μεταξύ, ἡ κ. Γουῶσσον εἶχε μεταφερθῆ στὶς Βερσαλλίες, ὅπου ἀλλόκοτα πρόσωπα, μὲ μορφὲς ἐξωγήϊνες, ἀλλὰ βαθειὰ σαγηνευτικές, χόρευαν ἕνα μενουέττο τοῦ Μότσαρτ.

Τὰ ὁράματα αὐτά, ποὺ κανένα τους δὲν ἦταν «φλού», μὰ εἶχαν ὅλα ἀπεναντίας μιὰ ἐκπληκτικὴ καθαρότητα, διαρκέσανε ὡς τὶς 4 τὸ πρωΐ, ἄλλοτε μὲ γρήγορο καὶ ἄλλοτε μὲ ἀργὸ ρυθμό. Ἔπειτα, ὁ Γκόρντον Γουῶσσον καὶ οἱ σύντροφοί του πέσανε σὲ βαθὺ ὕπνο καὶ ξύπνησαν στὶς 6, ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετοι, ἐντελῶς ξεκούραστοι καὶ μὲ πλήρη πνευματικὴ διαύγεια.

Πρὶν φύγουν ἀπὸ τὸ Μεξικό, ὁ Ἀμερικανὸς τραπεζίτης καὶ ἡ οἰκογένειά του λάβανε μέρος καὶ σ' ἄλλες τέτοιες ἱεροτελεστίες, ποὺ τοὺς μετέφεραν, κάθε φορά, σ' ἕνα μαγικὸ κόσμο ἀσύλληπτης ὀμορφιᾶς. Οἱ περιγραφές, ποὺ ἔκαναν ὅταν γύρισαν, συγκλόνισαν τοὺς σοφούς, ἀλλὰ κανένας τους δὲ μπόρεσε νὰ βρῆ μιὰ πειστικὴ ἐξήγησι γιὰ τὸ μυστήριο τῶν μανιταριῶν αὐτῶν, ποὺ δημιουργοῦν τέτοια παραμυθένια ὁράματα, χωρὶς ν' ἀφίνουν κανένα δυσάρεστο ἴχνος στὸ πνεῦμα ἢ στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἁπλοϊκοὶ Μεξικανοί, ποὺ ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς προγόνους τους νὰ εὐλογοῦν τὸ μανιτάρι, στὶς παράξενες αὐτὲς θρησκευτικὲς τελετές, γιὰ νὰ τοὺς χαρίζη λίγες ὧρες οὐρανικῆς εὐτυχίας, δὲν ξέρουν νὰ ποῦν τίποτε παραπάνω γιὰ τὸ μυστικὸ τῶν μαγικῶν ἰδιοτήτων του...

✪✪

Πρωϊμότης

Σ' ἕνα σχολεῖο τοῦ Μανχάτταν, ὁ δάσκαλος ἔδωσε στοὺς μαθητὲς τῆς τετάρτης τάξεως — ἡλικίας 11 ἐτῶν — τὸ ἀκόλουθο θέμα: «Τί ἀντιπροσωπεύει γιὰ σᾶς ἡ ἄνοιξι;».

Νά μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις:

«Τὴν ἄνοιξι τὰ κορίτσια ἀρχίζουν νὰ ντύνωνται ἐλαφρὰ κι' ἔτσι μποροῦμε νὰ θαυμάσωμε ἀπὸ πρὶν τὶς γραμμές τους, ποὺ θὰ τὶς ἀπολαύσωμε τὸ καλοκαῖρι στὶς πισίνες».

«Τὴν ἄνοιξι θέλω νὰ παίζω μόνο μὲ κορίτσια τῆς ἡλικίας μου ἢ καὶ μεγαλύτερα».

«Τὴν ἄνοιξι τὰ πάρκα γεμίζουν ζευγαράκια ποὺ κρυφομιλᾶνε. Ὀνειρεύομαι τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο».

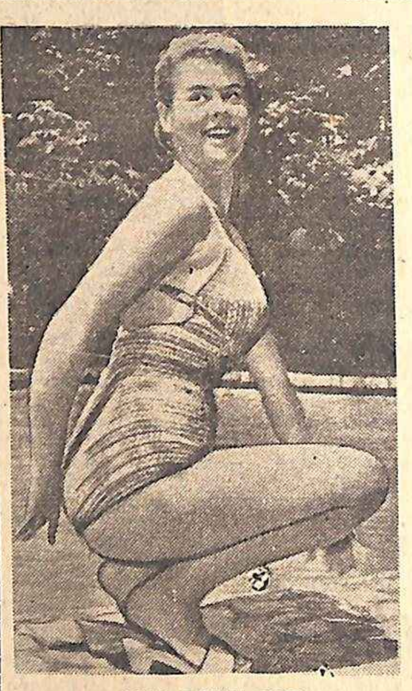

«ΜΙΣ ΡΩΜΗ 1957»

Μιὰ φοιτήτρια 18 χρόνων, ἡ Μάρλον Ρότα, ἐξελέγη πρὸ ἡμερῶν «Μὶς Ρώμη τοῦ 1957». Ἐξ αἰτίας ἑνὸς μικροῦ λάθους οἱ φωτογραφίες τῆς νέας «μὶς» εἶναι σήμερα ἐξαιρετικὰ δυσεύρετες. Στὸ κοσμικὸ κέντρο τῆς Ρώμης, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ διεξαχθῆ ἡ τελικὴ φάσις τῶν καλλιστείων, εἶχε κρατηθῆ ἕνα τραπέζι γιὰ τοὺς φωτορεπόρτερ, ἀπὸ ἕνα λάθος ὅμως τῶν γκαρσονιῶν τὸ τραπέζι αὐτὸ κατελήφθη ἀπὸ μιὰ μεγάλη συντροφιά, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τοὺς τὸ παραχωρήση. Ἔτσι, σὲ ἔνδειξι διαμαρτυρίας οἱ φωτογράφοι ἔκαναν μιὰ θεαματικὴ ὁμαδικὴ ἀποχώρησι καὶ ἡ νέα «μὶς» ἔμεινε χωρὶς φλὰς καὶ φωτογραφίες!... Πάντως ὁ τίτλος ποὺ κέρδισε δὲν παύει νὰ εἶναι τὸ καλύτερο ἐφόδιο γιὰ τὴν ταχεῖα εἴσοδό της στὰ στούντιο τῆς Τσινετσιτά, ὅπως συνέβη στὸ παρελθὸν μὲ τὴ Συλβάνα Μάνγκανο, τὴ Λουτσία Μποζὲ κ.ἄ.

ΟΞΥΓΟΝΟ ΓΙΑ ΕΙΣΠΝΟΕΣ

Μὲ τὴ βοήθεια τῆς μικρῆς αὐτῆς φορητῆς συσκευῆς καὶ τῶν μικρῶν εἰδικῶν κυλίνδρων, ποὺ τὴν συνοδεύουν μπορεῖ κανείς, ὁπουδήποτε κι' ἂν βρίσκεται καὶ σὲ ὁποιαδήποτε στιγμὴ τὸ χρειαστῆ νὰ ἔχη ἄφθονο καθαρὸ ὀξυγόνο γιὰ εἰσπνοές. Χρησιμοποιούμενος καταλλήλως, κάθε μικρὸς κύλινδρος γεμίζει μέσα σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα τὴ σακκούλα τῆς ἀναπνευστικῆς συσκευῆς μὲ τρεῖς λίτρες ἀπὸ καθαρὸ ὀξυγόνο. Ἡ νέα αὐτὴ πρακτικὴ ἐφεύρεσις προορίζεται νὰ προσφέρη πολύτιμες βοήθειες καὶ νὰ σώση πολλὲς ἀνθρώπινες ζωές.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ὅπως μᾶς τὰ παρουσιάζουν διάσημοι φυσιοδίφαι

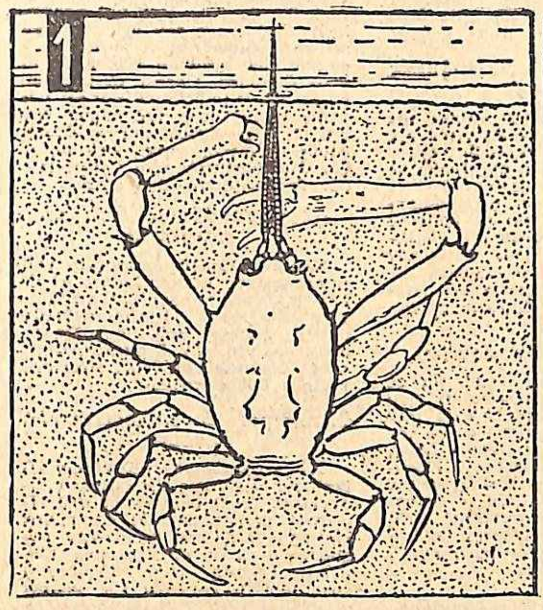

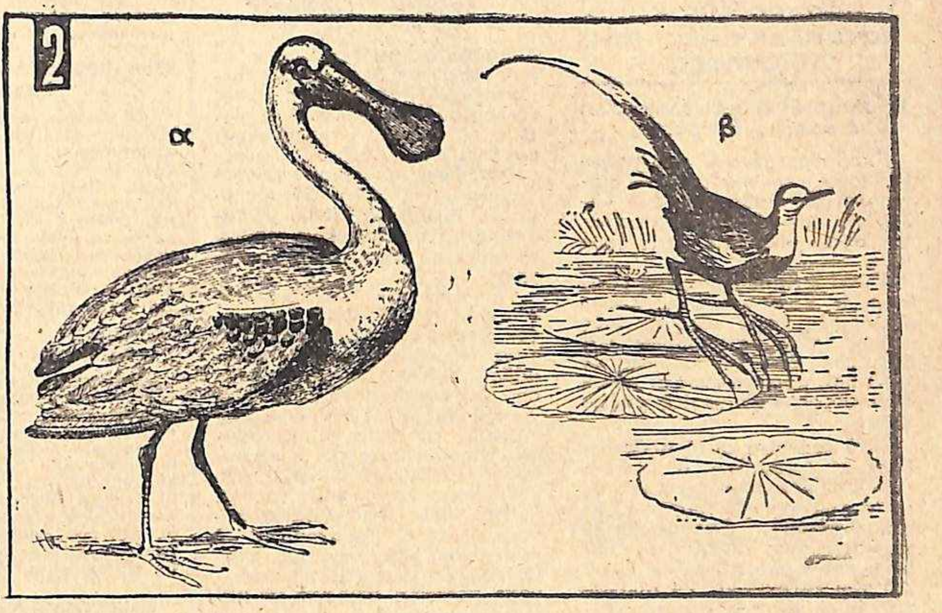

1) ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΜΕ «ΣΝΟΡΚΕΛ»: Στὰ παράλια τῆς Γαλλίας συναντᾶται ἕνας πολὺ παράξενος κάβουρας, ποὺ ἐπονομάζεται «προσωπιδοφόρος». Οἱ ἐκπρόσωποι καὶ τῶν δύο φύλων, ἔχουν δυὸ μεγάλες πτυσσόμενες τετράγωνες κεραῖες, ποὺ σχηματίζουν ἕνα θαυμάσιο «σνόρκελ», ἐπιτρέποντας στὸν κάβουρα νὰ ἀναπνέη ὅταν βρίσκεται μέσα στὸ νερὸ ἢ ὅταν χώνεται μέσα στὴν ἄμμο. Συχνά, τὰ παιδάκια, ποὺ παίζουν μὲ τὴν ἄμμο, στὶς πλὰζ τῆς Μάγχης, ξεθάβουν τὰ καβούρια αὐτά, ποὺ σπεύδουν τότε νὰ τρέξουν πρὸς τὴ θάλασσα γιὰ νὰ σωθοῦν. Τὸ χειμῶνα, οἱ «προσωπιδοφόροι» συγκεντρώνονται συχνὰ σὲ μεγάλες ὁμάδες καὶ τότε μόνο ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ προχωροῦν βαθειὰ στὴν ξηρά. Τὴν ἄνοιξι, ὅμως, ὅλοι κατεβαίνουν ἀπαραιτήτως στὴ θάλασσα, ἀπὸ τὴν ὁποία, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ, δὲν ἀπομακρύνονται παρὰ ἐλάχιστα μέτρα καὶ γιὰ λίγες μόνον ὧρες. Ἐπιστήμονες ποὺ παρακολούθησαν τὴν ἐαρινὴ ὁμαδικὴ κάθοδο τῶν καβουριῶν αὐτῶν πρὸς τὴ θάλασσα, λένε πὼς τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τὰ σταματήση.

2) ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ: α) Τὸ «Αἰαία-Αἰαία» εἶναι ἕνα παράξενο πουλὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα γράμματα, ὅλα φωνήεντα. β) Τὸ «Τζακάνα», ἕνα πουλὶ ποὺ ζῆ κατὰ προτίμησι στὶς ἑλώδεις ἐκτάσεις τῆς Κίνας, μπορεῖ νὰ περπατάη στὴν ἐπιφάνεια τοῦ...νεροῦ. Αὐτὸ τὸ ἐπιτυγχάνει χάρις στὰ μεγάλα δάχτυλα ποὺ ἔχει στὰ πόδια του. Τὰ δάχτυλα αὐτὰ πατοῦν συγχρόνως πάνω σὲ πολλὰ φύλλα δέντρων, ποὺ ἐπιπλέουν καὶ γλυστρᾶ μ' αὐτὰ πάνω στὸ νερό, σὰν νὰ κάνη θαλάσσιο σκί.

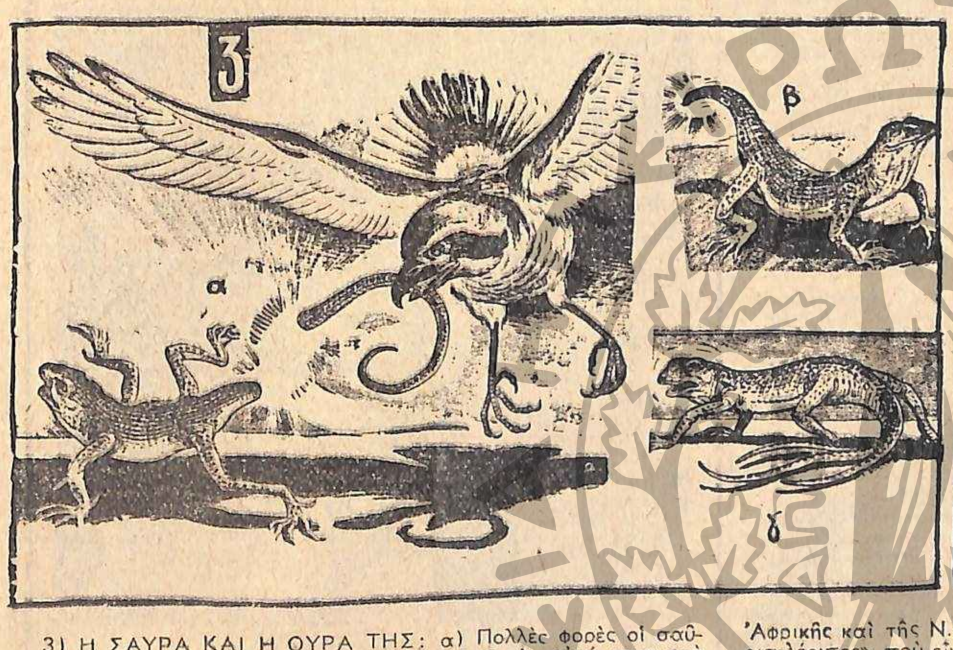

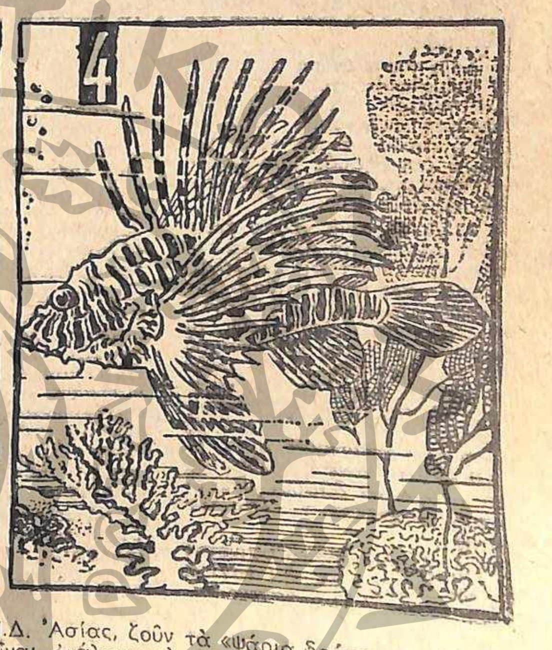

3) Η ΣΑΥΡΑ ΚΑΙ Η ΟΥΡΑ ΤΗΣ: α) Πολλὲς φορὲς οἱ σαῦρες γλυτώνουν τὴ ζωή τους, ἐγκαταλείποντας τὴν οὐρά τους στὸ στόμα ἢ στὸ ράμφος τοῦ ἐχθροῦ τους. β) Στὸ μικρὸ αὐτὸ ἑρπετό, ἡ ρίζα τῆς οὐρᾶς περιέχει κύτταρα, ποὺ ἀναλαμβάνουν ἀμέσως τὴν ἀντικατάστασι τοῦ χαμένου μέρους. Ἔτσι, λίγες μέρες μετὰ τό... δυσάρεστο αὐτὸ συμβάν, ἡ σαύρα κυκλοφορεῖ σὲ μιὰ καινούργια οὐρά. γ) Μερικὲς φορές μάλιστα ἡ δύναμι τῶν ἀναπλαστικῶν αὐτῶν κυττάρων εἶναι τέτοια, ὥστε ἡ καινούργια οὐρὰ νὰ ἔχη καὶ... παρακλάδια. Τὸ φαινόμενο μιᾶς σαύρας μὲ διπλῆ οὐρὰ δὲν εἶναι σπάνιο, ἡ περίπτωσι ὅμως τῆς τριπλῆς οὐρᾶς, ὅπως ἡ ἀνωτέρω, δὲν συναντᾶται συχνά.

4) Ο ΔΡΑΚΩΝ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ: Στὰ παράλια τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ν.Δ. Ἀσίας, ζοῦν τὰ «ψάρια δράκοντες» ἢ «ψάρια-λέοντες», ποὺ εἶναι, ἀνάλογα μὲ τὸ μέγεθός τους, τὰ καλύτερα ἐξωπλισμένα. Τὰ πτερύγια τῶν ψαριῶν αὐτῶν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τοὺς ἐξασφαλίζουν μιὰ θαυμάσια ἰσορροπία, εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ «βεντοῦζες», ποὺ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ κολλοῦν πάνω σὲ ὁποιοδήποτε βράχο, ὅταν θελήσουν νὰ μείνουν ἀκίνητα καὶ νὰ στήσουν ἐνέδρα στὸ θῦμα τους. Τὰ τεράστια καὶ σκληρὰ ἀγκάθια, ποὺ ὑπάρχουν τόσο στὴν πλάτη, ὅσο καὶ στὰ πτερύγια τοῦ μικροῦ αὐτοῦ θαλασσίου τέρατος, παίζουν συχνὰ ρόλο πριονιοῦ, ποὺ τὸ χρησιμοποιεῖ τὸ ψάρι γιὰ νὰ κομματιάζη τὸ θήραμά του. Ἔτσι οἱ «δράκοντες τοῦ βυθοῦ» μποροῦν νὰ καταβροχθίσουν μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία τὴ λεία τους.

Ἐπιστήμη ἐν ὀλίγοις

Ἡ προπερδίνη καὶ οἱ καταπληκτικές της ἰδιότητες

Προλαμβάνει καὶ θεραπεύει διάφορες ἀσθένειες

Γιατί ὡρισμένα ἄτομα προσβάλλονται εὔκολα ἀπὸ τὶς μολυσματικὲς ἀσθένειες, ἐνῶ ἄλλα δείχνουν ἀξιόλογη ἀντίστασι στὰ μικρόβια καὶ τοὺς ἰούς;

Γιατὶ ἐπίσης ὡρισμένα ζῶα, ὅπως π. χ. τὰ κουνέλια, προσβάλλονται ἀπὸ ὅλους τοὺς τύπους τῶν βακτηριδίων καὶ τῶν ἰῶν, ἐνῶ ἄλλα, ὅπως οἱ ποντικοί, προσβάλλονται μόνον ἀπὸ εἰδικὲς κατηγορίες μικροβίων;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ προσπάθησε ν' ἀπαντήση ὁ δόκτωρ Λιούϊς Πίλλεμερ καὶ τὰ πειράματά του τοῦ ἐπέτρεψαν ν' ἀνακαλύψη καὶ ν' ἀπομονώση ἕνα καινούργιο συστατικό, ποὺ εἶναι κοινὸ στὸ αἷμα τῶν ζώων καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ συστατικὸ αὐτὸ τὸ ὠνόμασε προπερδίνη.

Στὸ ἀνθρώπινο αἷμα, ἡ ἀναλογία τῆς προπερδίνης εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Στὰ 100.000 μέρη πλάσματος, ἀντιστοιχοῦν 2 μόνο προπερδίνης.

Στοὺς ποντικούς, ἡ ἀναλογία εἶναι τέσσερες φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος. Στὰ κουνέλια, ἀντίθετα, ἡ ἀναλογία κατέρχεται στὸ ¼.

Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ἀπέδειξαν, λοιπόν, ὅτι ὁ βαθμὸς τῆς ἀντιστάσεώς μας στὶς διάφορες μολύνσεις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀναλογία τῆς προπερδίνης ποὺ περιέχεται μέσα στὸ αἷμα μας.

Ὅσο μεγαλύτερη εἶναι αὐτὴ ἡ ἀναλογία, τόσο ἀποτελεσματικώτερα ἀντιδροῦμε στὶς διάφορες μολύνσεις. Ἐνῶ, ὅταν ἡ ἀναλογία της εἶναι μικρή, ὁ ὀργανισμός μας προσβάλλεται εὔκολα ἀπὸ τὰ μικρόβια καὶ τοὺς ἰούς.

Ἀλλὰ μὲ ποιὸ τρόπο ἐνεργεῖ ἡ προπερδίνη, ὥστε νὰ αὐξάνη τὴν ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ μας; Εἶναι πιθανὸ ὅτι ἐνισχύει τὴν παραγωγὴ ἀντισωμάτων, ποὺ ἀποτελοῦν τὴ φυσικὴ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ μας ἐναντίον τῶν μικροβιακῶν ἐπιδρομῶν. Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, νὰ ἔχη δική της ἀνοσοποιητικὴ ἐνέργεια, ἄσχετη μὲ ἐκείνη τῶν ἀντισωμάτων.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν εἶναι σὲ θέσι ἀκόμη νὰ δώσουν μιὰ ὁριστικὴ ἀπάντησι σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

Ἀλλ' ἡ προπερδίνη φαίνεται ὅτι ἔχει ἀποφασιστικὴ ἐνέργεια καὶ σὲ περιπτώσεις ἀσθενειῶν, γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν ξέρομε ἀκόμη ἂν ὀφείλωνται ἢ ὄχι σὲ μικρόβια ἢ ἰούς. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀσθένειες π.χ. εἶναι ὁ καρκῖνος.

Ὁ δόκτωρ Πίλλεμερ καὶ οἱ συνεργάτες του ἔκαμαν ἐνδιαφέροντα πειράματα πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι σὲ ἐθελοντὰς τῶν κρατικῶν φυλακῶν τοῦ Ὀχάϊο (Ἡνωμένες Πολιτεῖες). Αὐτοὺς τοὺς ἐθελοντὰς τοὺς διήρεσαν σὲ πολλὲς ὁμάδες κι' ἐνήργησαν μὲ διαφορετικὸ τρόπο στὴν κάθε περίπτωσι. Στοὺς ἐθελοντὰς τῶν ὁμάδων Α καὶ Β π. χ. ἔκαμαν μεταμόσχευσι καρκινωδῶν κυττάρων. Ταυτόχρονα, ὅμως, ἐνίσχυσαν τὸν ὀργανισμὸ τῶν ἐθελοντῶν τῆς ὁμάδος Α μὲ ἕνα εἰδικὸ παρασκεύασμα ποὺ περιεῖχε συμπεπυκνωμένη ἀναλογία προπερδίνης.

Παρετήρησαν, λοιπόν, ὅτι σ' αὐτοὺς ἡ μεταμόσχευσι δὲν «ἔπιασε». Ὁ ὀργανισμός τους, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, κατέστρεψε τὰ καρκινώδη κύτταρα καὶ τὰ ἀπέβαλε. Στοὺς ἐθελοντὰς τῆς δευτέρας ὁμάδος, ἀντίθετα, ἡ μεταμόσχευσις «ἔπιασε» καὶ ἡ καρκινώδης ἐπεξεργασία ἐπεξετάθη καὶ στοὺς γειτονικοὺς ἱστούς. Ὅταν, ὅμως, ἔγιναν καὶ σ' αὐτοὺς ἐνέσεις προπερδίνης, ἡ καρκινώδης ἐπεξεργασία σταμάτησε ἀμέσως καὶ τὰ καρκινώδη κύτταρα ἄρχισαν νὰ καταστρέφωνται βαθμιαῖα, ὥσπου τελικά, ἐξαφανίστηκαν.

Ἡ προπερδίνη ἀποτελεῖ, λοιπόν, ὅπλο ἐναντίον τοῦ καρκίνου;

Εἶναι πρόωρο ἀκόμη νὰ βγάλωμε συμπεράσματα. Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἔκαμαν τὰ σχετικὰ πειράματα ὑπενθυμίζουν ὅτι πρόκειται γιὰ πειραματικοὺς καρκίνους, ποὺ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς παθολογικούς, ἐκείνους ποὺ ἀναπτύσσονται, δηλαδή, στὸ σῶμα μας ἔπειτα ἀπὸ ὡρισμένη νοσηρὴ ἐπεξεργασία.

Ἐνδιαφέροντα εἶναι ἐπίσης τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ἀπὸ μιὰ ὁμάδα ἐπιστημόνων τοῦ Ἰνστιτούτου Σλόαν Κέττερινγκ.

Οἱ ἐν λόγῳ ἐπιστήμονες μετεμόσχευσαν σὲ ποντικοὺς καρκινώδη κύτταρα ὡρισμένου τύπου καὶ ταυτόχρονα ἔκαμαν στὰ ζῶα αὐτὰ ἐνέσεις μ' ἕνα εἰδικὸ ἔνζυμο ποὺ καλεῖται «ζυμοζάν». Ἡ οὐσία αὐτή, ὅταν χορηγῆται σὲ μικρὲς δόσεις, αὐξάνει τὴ συγκέντρωσι τῆς προπερδίνης μέσα στὸ αἷμα. Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες, στὰ 67% τῶν ποντικῶν ἡ καρκινώδης ἐπεξεργασία σταμάτησε καὶ λίγο καιρὸ ἀργότερα τὰ μεταμοσχευθέντα καρκινώδη κύτταρα κατεστράφησαν καὶ ἀπεβλήθησαν. Ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῶν ποντικῶν, ὅμως, στοὺς ὁποίους δὲν ἔγιναν ἐνέσεις «ζυμοζάν», μόνο τὰ 6% ἀπ' αὐτοὺς θεραπεύτηκαν.

Τὰ πειράματα αὐτὰ δείχνουν ὅτι ἡ προπερδίνη αὐξάνει τὴν ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ μᾶς προφυλάξη ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες. Γι' αὐτό, οἱ ἐπιστήμονες τὴν ἀπεκάλεσαν «ρίζα τῆς ζωῆς». Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ προπερδίνη ἀνοίγει καινούργιους ὁρίζοντες στὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη, τόσο γιὰ τὴ θεραπεία ὅσο καὶ γιὰ τὴν πρόληψι διαφόρων ἀσθενειῶν.

Τὰ πειράματα συνεχίζονται γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ποιὰ εἶναι ἡ ἔντασι τῶν ἀνοσοποιητικῶν ἰδιοτήτων της.

Οἱ ὁρμόνες κατὰ τοῦ ἐκζέματος

Οἱ ὁρμόνες μὲ ἐκχυλίσματα ὑποφύσεως, σὲ πολὺ μικρὲς δόσεις (μόλις 1) 100 διεθνοῦς μονάδος ἡμερησίως), ἀπεδείχθησαν ἀποτελεσματικὲς ἐναντίον τοῦ ἐκζέματος τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν. Οἱ γιατροὶ δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσουν μὲ ποιὸ τρόπο οἱ ὁρμόνες αὐτὲς ἐπιδροῦν στὶς δερματοπάθειες.

Οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τὶς θηλυκὲς ὁρμόνες

Ὁ δόκτωρ Μακέννα κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἐναντίον τῆς χρησιμοποιήσεως θηλυκῶν ὁρμονῶν γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ἀκμῆς σὲ νέους. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι τὰ ἀποτελέσματά των εἶναι προβληματικά, ὑπάρχει κίνδυνος οἱ ὁρμόνες αὐτὲς νὰ προκαλέσουν μιὰ «θηλυκοποίησι» τοῦ ἀτόμου. Κατὰ τὸν δόκτορα Μακέννα, σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεται χρῆσι θηλυκῶν ὁρμονῶν σὲ ἄνδρες.

Οἱ ὄγκοι τῶν ὀστῶν

Χρειάζεται πολλὴ ἐπιφύλαξι σὲ περιπτώσεις ὄγκων τῶν ὀστῶν, ποὺ φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως σὰν καρκινώδεις. Πράγματι, κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ δόκτορα Βέρνον Λούκ, διευθυντὴ τοῦ Ὀρθοπεδικοῦ Νοσοκομείου τοῦ Λὸς Ἄντζελες, συχνὰ οἱ γιατροὶ ἀποφασίζουν μ' ἐπιπολαιότητα τὸν ἀκρωτηριασμὸ ἑνὸς ποδιοῦ, ἐνῶ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι δὲν ἦταν κακοήθης ὁ ὄγκος τοῦ ὀστοῦ του.

Ἐναντίον τῶν ἐλαφρῶν φρενικῶν παθήσεων

Ἡ χλωροπρομαζίνη καὶ ἡ ρεζερπίνη, τὰ δύο νεώτατα φάρμακα ἐναντίον τῶν φρενικῶν παθήσεων, δὲν εἶναι τελείως ἀκίνδυνα, ὅπως ἀπέδειξαν τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ γιατροὶ συνιστοῦν νὰ χρησιμοποιοῦνται μόνο σὲ βαρειὲς περιπτώσεις, ὁπότε ἡ ὠφέλεια ποὺ ἐπιφέρουν ἀντισταθμίζει τοὺς ἐνδεχομένους κινδύνους. Στὶς ἐλαφρὲς περιπτώσεις, ὅπως εἶναι ἡ ὑπερευαισθησία, ἡ ἀϋπνία, ἡ ἀγωνία κτλ. οἱ Γάλλοι νευρολόγοι ἐφήρμοσαν μὲ ἐπιτυχία ἕνα ἀντισταμινικὸ φάρμακο, ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σήμερα στὶς ἀλλεργικὲς παθήσεις, τὴν ἰσταπυροδίνη. Τὸ φάρμακο αὐτό, ἐνῶ ἀποδίδει ἄριστα ἀποτελέσματα, εἶναι, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τελείως ἀκίνδυνο.

Οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τοὺς ψύλλους

Οἱ ψύλλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ἐνοχλοῦν τὸν ὕπνο μας καὶ προκαλοῦν ἐρεθισμοὺς τοῦ δέρματος μὲ τα τσιμπήματά τους, μεταδίδουν ἐπίσης τὴν πανώλη τοῦ ποντικοῦ στὸν ἄνθρωπο. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὰ χρησιμοποιηθέντα ὡς σήμερα ἐντομοκτόνα τοῦ τύπου Ντὶ Ντὶ Τὶ δὲν ἔχουν πιὰ ἐπίδρασι στοὺς ψύλλους, γιατί, στὸ μεταξύ, ἀναπτύχτηκαν νέοι τύποι, ποὺ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπ' αὐτά.

Δερματοπάθειες ἀπὸ τὸ τσιμέντο

Ὁ οἰκοδομικὸς ὀργασμὸς ποὺ παρατηρεῖται μεταπολεμικὰ σ' ὅλες τὶς χῶρες παρουσίασε μιὰ καινούργια μορφὴ δερματοπαθειῶν μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ἐργάζονται στὸ τσιμέντο. Οἱ δερματοπάθειες αὐτὲς δὲν παρουσιάζουν, εὐτυχῶς, καμμιὰ σοβαρότητα.

Νικήθηκε ὁ μολυσματικὸς ἴκτερος

Σὲ περιπτώσεις μολυσματικοῦ ἰκτέρου, οἱ ἐνέσεις τῆς γάμμα-γλοβουλίνης (ἑνὸς συστατικοῦ τοῦ αἵματος) χρησίμευαν ὡς τώρα γιὰ τὴν προφύλαξι τῶν προσώπων ποὺ ζοῦσαν μαζὶ μὲ τὸν ἄρρωστο. Παρεῖχαν δηλαδὴ στὸν ὀργανισμό τους ἀντοχὴ ἐναντίον τῆς μολύνσεως. Τελευταίως ὅμως, στὴν Ἀμερική, χορηγήθηκαν δοκιμαστικὰ οἱ ἐνέσεις αὐτὲς σὲ 58 ἀσθενεῖς, ποὺ ἔπασχαν ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια. Οἱ 53 θεραπεύτηκαν μέσα σὲ 7 μέρες, μὲ μιὰ μόνο ἔνεσι τῶν 6 κυβικῶν ἑκατοστῶν. Τέσσερις ἄλλοι χρειάστηκαν καὶ δεύτερη ἔνεσι, μιὰ βδομάδα μετὰ τὴν πρώτη, καὶ θεραπεύτηκαν μέσα σὲ δύο βδομάδες. Μόνον ἕνας χρειάστηκε καὶ τρίτη ἔνεσι.

Συγχρόνως σ' ἄλλη ὁμάδα ἀρρώστων ἐφαρμόσθηκε ἡ κλασσικὴ θεραπεία: ἀνάπαυσι στὸ κρεβάτι, δίαιτα καὶ ἄφθονες βιταμίνες. Αὐτοὶ λοιπὸν θεραπεύτηκαν σὲ 3 βδομάδες ὡς 4 μῆνες.

ΤΟ «ΡΑΝΤΑΡ» ΤΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

Σ' ἕνα μεγάλο νοσοκομεῖο τῆς Ρώμης ἔγιναν οἱ δοκιμὲς μιᾶς νέας συσκευῆς «ραντάρ», ποὺ ἀνακαλύπτει τὴν ἑστία μιᾶς ρευματικῆς παθήσεως καὶ ἐν συνεχεία τὴ θεραπεύει. Ἔχει ἐξακριβωθῆ πὼς οἱ ρευματισμοὶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες παθήσεις, ποὺ προσβάλλουν εὐκολώτερα τὶς γυναῖκες, παρὰ τοὺς ἄντρες. Οἱ πρῶτες δοκιμὲς ἐπέδειξαν πὼς μὲ τὴ νέα αὐτὴ συσκευὴ ἐπιτυγχάνονται ταχύτατα θαυμάσια ἀποτελέσματα, ὁ δὲ ἐφευρέτης της ἰσχυρίζεται πὼς πολὺ σύντομα θὰ ἐπιφέρη στὴ συσκευή του σημαντικὲς τελειοποιήσεις, ποὺ θὰ ἁπλοποιήσουν ἀκόμα περισσότερο τὴ θεραπεία.

ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ νὰ μὴν ἱδρώνετε!

Ὁ ἱδρώτας μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τὴ ζέστη

Τὸ νὰ μὴν ἱδρώνουμε καθόλου εἶναι τὸ ἴδιο δυσάρεστο ὅσο καὶ τὸ νὰ ἱδρώνωμε πολύ. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις, κάτι τὸ ἀνώμαλο ὑπάρχει στὸν ὀργανισμό μας.

Ἕνας ὑγιὴς ἄνθρωπος, μέσου ἀναστήματος, ποὺ βρίσκεται σὲ κατάστασι ἀναπαύσεως μέσα σ' ἕνα περιβάλλον μὲ θερμοκρασία 18—20 βαθμῶν, βγάζει, ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία του, 600—1300 γραμμάρια ἱδρῶτα στὸ 24ωρο.

Στὰ τροπικὰ κλίματα, ἡ ποσότης τοῦ ἱδρῶτα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πολὺ μεγαλύτερη. Στὶς ἐρήμους τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Ἀριζόνας π.χ. μπορεῖ νὰ φτάση τὰ 500 γραμμάρια τὴν ὥρα.

Ἀλλ' οἱ ἱδρωτοποιοὶ ἀδένες, ὅταν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ δουλεύουν διαρκῶς γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν ἐξωτερικὴ θερμοκρασία — ὁ ἱδρώτας εἶναι τὸ μέσον ποὺ ἐπιτρέπει στὸ σῶμα μας νὰ καταπολεμᾶ τὴ ζέστη τοῦ περιβάλλοντος καὶ νὰ διατηρῆ τὴν κανονικὴ θερμοκρασία τῶν 37 βαθμῶν — κουράζονται. Ἄν, λοιπόν, μείνωμε ἐπὶ πολλὲς ὧρες ἐκτεθειμένοι στὸν ἥλιο, ὁ ἱδρώτας μας θὰ ἐλαττωθῆ βαθμιαῖα καὶ ἀπὸ 1300 γραμμάρια τὴν ὥρα κατὰ τὶς δυὸ πρῶτες ὧρες θὰ κατέλθη στὰ 90 γραμμάρια κατὰ τὶς τέσσερες ἑπόμενες Αὐτὸ θὰ συμβῆ, κι' ἂν ἀκόμη πίνωμε νερὸ ἴσο σὲ ποσότητα ἢ καὶ περισσότερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ βγάζομε μὲ τὸν ἱδρῶτα.

Ἀλλὰ πῶς ὁ ἱδρώτας ρίχνει τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας;

Ὅταν μιὰ ὁποιαδήποτε αἰτία — ζέστη, ἐργασία κλπ. — τείνη ν' αὐξήση τὴν ἐσωτερικὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος, οἱ ἱδρωτοποιοὶ ἀδένες ἀρχίζουν νὰ δουλεύουν ἐντατικὰ καὶ βγάζουν μιὰ ποσότητα ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ περιέχεται μέσα στὸ σῶμα μας. Αὐτὸ τὸ νερὸ ἐξατμιζόμενο κατεβάζει ἀμέσως τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας. Βγάζομε, λοιπόν, τόσον ἱδρῶτα ὅσος χρειάζεται γιὰ νὰ διατηρήσωμε τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας στοὺς 37 βαθμούς. Ἔχει ὑπολογιστῆ ὅτι ἡ ἐξάτμισις ἑνὸς μόνον γραμμαρίου ἱδρῶτα ἀπορροφᾶ 536 μικρὲς θερμίδες. Σ' ἕνα ζῶο βάρους 6 περίπου κιλῶν, ἡ ἐξάτμισι 10 γραμμαρίων ἱδρῶτα κατεβάζει τὴ θερμοκρασία κατὰ 1 βαθμό.

Μιὰ ἄλλη εὐεργεσία ποὺ μᾶς παρέχει ὁ ἱδρώτας εἶναι ὅτι μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὶς ἐπιβλαβεῖς ἀκτινοβολίες τοῦ ἡλίου. Ἕνα στρῶμα 1 χιλιοστομέτρου ἱδρῶτα ἀπορροφᾶ τὰ 75% αὐτῶν τῶν ἀκτινοβολιῶν.

Τὸ νὰ ἱδρώνωμε λοιπόν, ἀποτελεῖ ζωτικὴ ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ μας Μερικὰ ζῶα, ὅπως τὸ σκυλί, ποὺ δὲν ἔχουν ἱδρωτοποιοὺς ἀδένες στὸ σῶμα τους, βγάζουν ἀπὸ τοὺς πνεύμονες τὸ νερὸ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴ φυσική τους θερμοκρασία.

Ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος, ὅταν δὲν ρυθμίζεται ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα, μπορεῖ τὸ καλοκαῖρι ν' ἀνεβῆ ἐπικίνδυνα καὶ ν' ἀπειλήση κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴ ζωή μας (Στοὺς 43 βαθμοὺς ἡ ἀναπνοὴ σταματάει καὶ στοὺς 44 ὁ καρδιακὸς μῦς παύει νὰ λειτουργῆ).

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ζέστη καὶ μιὰ κοπιαστικὴ ἐργασία ἀνεβάζει ἐπίσης τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας. Κι' ἐδῶ, λοιπόν, ὁ ἱδρώτας εἶναι ἀπαραίτητος.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἱδρώνουν ὑπερβολικὰ στὰ χέρια. Αὐτὸ κάθε ἄλλο παρὰ εἶναι ἔνδειξις κακῆς ὑγείας. Οἱ παλάμες τῶν χεριῶν μας περιέχουν 370 ἱδρωτοποιοὺς ἀδένες σὲ κάθε τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρο, ἐνῶ στὸν ὦμο μας π.χ. βρίσκονται μόνον 100—120 κατὰ τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρο.

Μιὰ μικρὴ ἐφίδρωσις, ἄλλωστε, εἶναι ἀπαραίτητη στὶς παλάμες, γιατὶ ἔτσι μποροῦμε νὰ πιάσωμε πιὸ γερὰ ἕνα ἀντικείμενο. Τὸ χέρι μας «κολλάει» πάνω σ' αὐτό. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ ἐργάτες ποὺ ἐργάζονται σὲ βαρειὲς ἐργασίες σαλιώνουν τὰ χέρια τους, προτοῦ πιάσουν π.χ. ἕνα σφυρὶ ἢ μιὰ μεγάλη πέτρα κλπ.

Ὁ δόκτωρ Γκρασιάνσκυ ἀναφέρει τὴν περίπτωσι ἑνὸς ὀρειβάτου, ποὺ τὰ χέρια του μουσκεύονται στὴν κυριολεξία ὅταν ἐπιχειρῆ μιὰ δύσκολη ἀναρρίχησι. Καὶ τὸ ἴδιο παθαίνει, ὅταν βλέπη στὸν κινηματογράφο μιὰ ταινία ποὺ παρουσιάζει ὀρειβατικοὺς ἄθλους.

Ὁ ἱδρώτας ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ σῶμα μας εἶναι ἕνα ὑγρὸν ἄχρουν καὶ ὄξινον, ποὺ περιέχει τὰ ἑξῆς συστατικά:

99% νερό.

0,5% μεταλλικὰ ἅλατα, ἰδίως χλωριοῦχο νάτριο.

Λιπαρὲς οὐσίες (αὐτὲς οἱ οὐσίες δίνουν στὸν ἱδρῶτα τὴ δυσάρεστη ὀσμή του).

Ὀργανικὲς οὐσίες (οὐρία, γλυκόζη).

Ὁρμόνες (σεξουαλικές, ἀδρεναλίνη κλπ.) Βιταμίνες ποὺ διαλύονται μέσα στὸ νερό, ὅπως ἡ C.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἱδρώνουν πολὺ τὸ καλοκαῖρι, πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν στὸ φαγητό τους περισσότερο ἁλάτι γιὰ ν' ἀναπληρώνουν ἐκεῖνο ποὺ χάνουν μὲ τὸν ἱδρῶτα. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἐκεῖνοι ποὺ δουλεύουν στὰ μηχανοστάσια τῶν πλοίων πίνουν νερὸ τῆς θάλασσας. Οἱ Ἰάπωνες ποὺ δουλεύουν σὲ βαρειὲς ἐργασίες, χρησιμοποιοῦν ἐπίσης μικρὰ δισκία ἀπὸ ἁλάτι ἐναντίον τῆς δίψας καὶ τοῦ κόπου. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ ναῦτες τῶν ἀμερικανικῶν πλοίων ποὺ ταξιδεύουν στὶς θάλασσες τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

✪✪

Τὰ δάκρυα φανερώνουν τὶς ἀσθένειες

Ἡ κατάστασι τῆς ὑγείας ἑνὸς ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ καθοριστῆ ἀπὸ τὴ χημικὴ σύνθεσι τῶν δακρύων του — βεβαιώνει ὁ εἰδικὸς Ἀμερικανὸς ὀφθαλμίατρος δόκτωρ Ὄλιβ Ἔρικσον. Οἱ ὑγιεῖς ἄνθρωποι ἔχουν στὰ δάκρυά τους ὡρισμένες ἀναλογίες λυσοζύμης, γλοβουλίνης καὶ ἀλβουμίνης. Οἱ ἀναλογίες λοιπὸν αὐτὲς ἀλλοιώνονται ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες, ὅπως π.χ. τὸ γλαύκωμα, ἡ ἀρθρῖτις, οἱ ὀξεῖς ρευματισμοί, οἱ ἐνδοκρινικὲς ἀνωμαλίες, οἱ ψυχοπάθειες, κλπ.

Δὲ χρειάζεται νὰ κλάψη κανείς, γιὰ νὰ πάρη ὁ δόκτωρ Ἔρκισον δεῖγμα ἀπὸ τὰ δάκρυά του καὶ νὰ τὸ ἐξετάση. Χώνει ἁπλῶς μέσα ἀπ' τὸ κάτω βλέφαρο ἕνα λεπτὸ διηθητικὸ χαρτί, ποὺ ἀπορροφᾶ μιὰ μικρὴ ποσότητα δακρύων. Ἔπειτα τὸ δεῖγμα αὐτὸ μεταφέρεται σ' ἕνα μεγάλο χαρτὶ μὲ μιὰ ἠλεκτροχημικὴ μέθοδο, ποὺ ἀπαιτεῖ 7 ὧρες. Τέλος, ἕνα μηχάνημα τὸ ἐξετάζει αὐτομάτως καὶ καταγράφει τὴ χημική του σύνθεσι.

Γελωτοθεραπεία

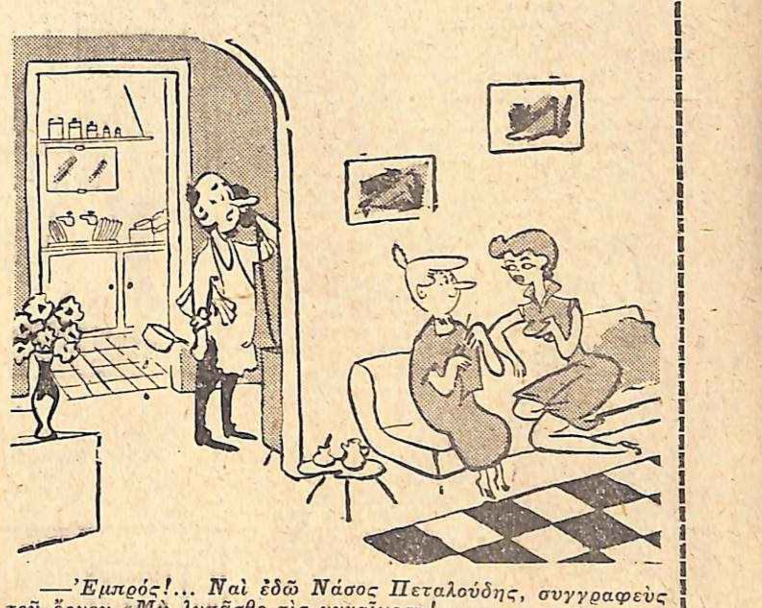

—Ἐμπρός!... Ναὶ ἐδῶ Νάσος Πεταλούδης, συγγραφεὺς τοῦ ἔργου «Μὴ λυπᾶσθε τὶς γυναῖκες»!...

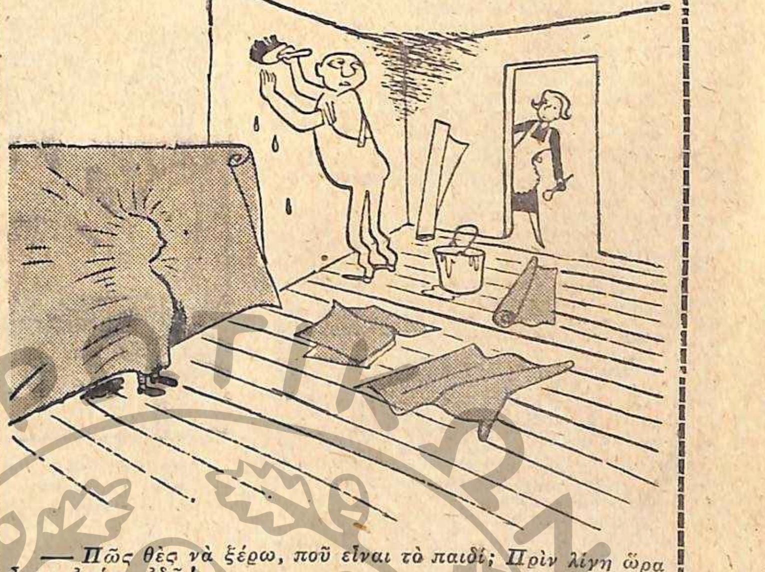

—Πῶς θὲς νὰ ξέρω, ποῦ εἶναι τὸ παιδί; Πρὶν λίγη ὥρα ἦταν ἀκόμη ἐδῶ!...

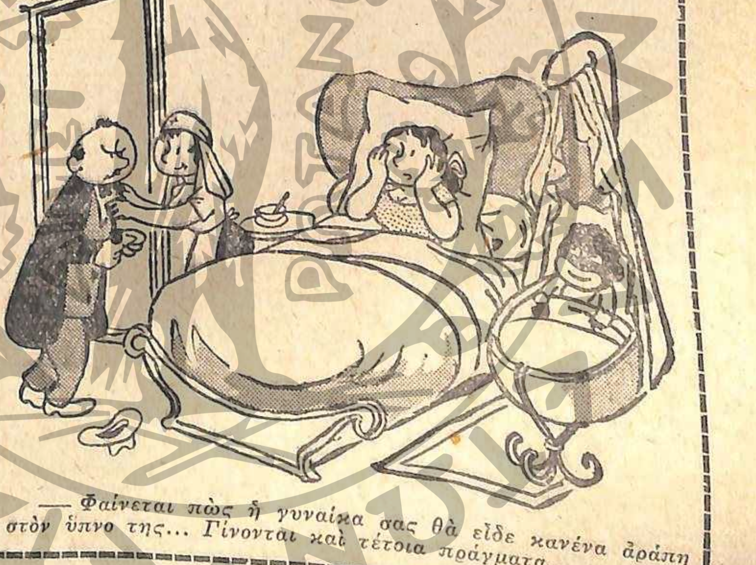

—Φαίνεται πὼς ἡ γυναίκα σας θὰ εἶδε κανένα ἀράπη στὸν ὕπνο της... Γίνονται καὶ τέτοια πράγματα...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ Χότζας κι' ὁ ληστὴς

Κάποτε ὁ Ναστραδὶν ἐργαζότανε σὰν ἁπλὸς κιατίπης (γραφιὰς) στὴν ὑπηρεσία τοῦ δήμαρχου κι' εἶχε ἀναλάβει νὰ μαζεύη τοὺς φόρους καὶ νὰ κάνη τὶς πληρωμές.

— Τί ταμίας τοῦ χωριοῦ εἶμαι, μπρὲ γυναῖκα, καὶ δὲ μοῦ περισσεύει οὔτε ἕνα γρόσι γιὰ τὸ ναργιλέ μου! ἔλεγε κάθε τόσο μὲ παράπονο ὁ Ναστραδίν.

Καὶ καταριότανε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκε ὑπάλληλος μὲ μισθό.

— Νὰ τὰ παρατήσης καὶ νὰ γίνης γεωργός. Νἄχουμε καὶ μεῖς ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου! τοὔλεγε ἡ Φατμέ.

Μὰ ὁ Χότζας δὲν ἀποφάσιζε ν' ἀλλάξη δουλειά. Εἶχε βοῆ καλὸ ραχατλῆκι. Κι' ὅσο κι' ἂν κλαιγόταν, ἦταν ἀπὸ μέσα του εὐχαριστημένος.

— Τὸ κισμέτ μου ἦταν νὰ γίνω κιατίπης, γυναῖκα. Καὶ γιὰ ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου δὲν πάω κόντρα στὸν Ἀλλάχ! δικαιολογιότανε στὴ Φατμέ.

Μιὰ μέρα ὅμως, καθὼς γύριζε ἀπὸ κάτι ἀγροκτήματα μακρυνά, ὅπου εἶχε πάει νὰ μαζέψη μερικοὺς φόρους, τὸν πλησίασε σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος ἕνας ληστής.

— Κατέβαινε τοὺς παράδες, γιατὶ ἀλλοιώτικα σοῦ τὴν ἄναψα!... τοῦ φώναξε ἀπειλητικὰ σηκώνοντας τὴν καραμπίνα του.

Ὁ Χότζας, στὴν ἀρχὴ τὰ χρειάστηκε κι' ἀπόμεινε γιὰ κάμποσο ἄναυδος ἀπὸ τὸ φόβο του. Μὰ γρήγορα συνῆλθε κι' ἄρχισε νὰ παζαρεύη μὲ τὸ ληστή:

— Δὲν κάνει νὰ σοῦ δώσω τὰ μισά;

— Δὲν ἔχω ὥρα γιὰ κουβέντες! τὸν ἔκοψε ἀπότομα ἐκεῖνος. Γρήγορα τοὺς παράδες, ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωή σου!...

Κι' ὁ Χότζας, τί νὰ κάνη, μιὰ ποὺ ἦταν ἄοπλος, ἀποφάσισε νὰ τοῦ δώση τὴ σακκούλα μὲ τοὺς παράδες.

Τὴν ξεκρέμασε, λοιπόν, ἀπ' τὸ λαιμό του καὶ καθὼς τὴν ἔδινε τοῦ ληστή, τοῦ εἶπε:

— Πάρτην, ἀφοῦ ἐπιμένεις! Μὰ νὰ ξέρης, πὼς οἱ παράδες δὲν εἶναι δικοί μου, ἀλλὰ τοῦ Δήμαρχου, καὶ σίγουρα θὰ βάλη ζαπτιέδες νὰ σὲ κυνηγήσουν!...

— Μπρέ, τί κάθεσαι καὶ μοῦ τσαμπουνᾷς; Σκοτίστηκα ἐγὼ ἂν εἶναι τοῦ Δήμαρχου ἢ τοῦ Πασᾶ;

Ἀπελπισμένος ὁ Ναστραδίν, κίνησε γιὰ νὰ φύγη, μὰ κάτι φώτισε ξαφνικὰ τὸ μυαλό του. Γύρισε λοιπὸν καὶ εἶπε κλαίγοντας σχεδὸν στὸ ληστή:

— Στάσου μιὰ στιγμή, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Προφήτη! Ἂν τοὺς πῶ στὸ χωριὸ πὼς μὲ κλέψανε, δὲ θὰ μὲ πιστέψουν. Τράβα λοιπὸν μερικὲς ντουφεκιὲς στὴν κάπα μου, γιὰ νὰ δοῦνε τὶς τρύπες...

Ἔβγαλε ἀμέσως τὴν κάπα του καὶ τὴν πρότεινε στὸν ληστή. Ἐκεῖνος τότε, σκασμένος στὰ γέλια, σήκωσε τὴ καραμπίνα κι' ἔρριξε τρεῖς-τέσσερις ντουφεκιές.

— Μπράβο, λεβέντη μου!... φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Ναστραδίν. Ἀλλὰ ρίξε κι' ἄλλες γιὰ νὰ σιγουρευτῶ!...

— Μετὰ χαρᾶς θά 'ρριχνα κι' ἄλλες, γιατὶ σὲ κάνω χάζι, μπρὲ κιατίπη, μὰ μοῦ τελειώσανε τὰ φυσέκια... ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Μὰ ὁ Χότζας, ξαφνικά, ἄλλαξε ὄψι καὶ σηκώνοντας τὸ ραβδί του, ἔδωσε μ' αὐτὸ δυὸ μπαστουνιὲς κατακέφαλα στὸ ληστή, ποὔπεσε χάμου σπαράζοντας.

— Ἄ! ὥστε δὲν ἔχεις ἄλλα φυσέκια, παληοζευζέκη; Στάσου, λοιπόν, νὰ σὲ διορθώσω ἐγώ!... τοῦ φώναξε ὁ Ναστραδὶν καὶ συνέχισε τὶς μπαστουνιές.

Κι' ὅταν ὁ ληστὴς δὲ σάλευε πιά, σταμάτησε. Κι' ἀφοῦ πῆρε τὴ σακκούλα μὲ τοὺς παράδες, κίνησε νὰ φύγη.

Ἔπειτα, ὅταν γύρισε στὸ χωριό του, κάθισε καὶ διηγήθηκε τὰ καθέκαστα. Οἱ περισσότεροι ὅμως δυσκολεύτηκαν νὰ τὸν πιστέψουν παρ' ὅλη τὴν κάπα ποὺ τοὺς ἔδειχνε καὶ ποὺ ἦταν κόσκινο ἀπὸ τὰ σκάγια.

Μὰ τὸ χειρότερο ἦταν πὼς αὐτὸς ποὺ δὲν τὸν πίστεψε καθόλου ἦταν ὁ Δήμαρχος.

— Δὲν ἀφίνεις τὰ παραμύθια, μπρὲ Ναστραδίν, λέω 'γώ!... τοῦ εἶπε σκασμένος στὰ γέλια. Στὸν ὕπνο σου εἶδες τὸ ληστή;

Ὁ Χότζας γύρισε τὸ βράδυ στὸ σπίτι του στενοχωρημένος κι' εἶπε στὴ Φατμέ:

— Γιὰ νὰ γλυτώση τὸ μπαξίσι ποὺ μοῦ ἄξιζε, ὁ δήμαρχος ἔκανε πὼς δὲν πίστεψε τὴν ἱστορία μὲ τὸ ληστή. Ἀπὸ αὔριο ὅμως, ποὺ θὰ γίνουνε δυὸ οἱ ληστὲς (ἐννοῶντας τὸν ἑαυτό του) θέλει δὲ θέλει θὰ τὴν πιστέψη!...

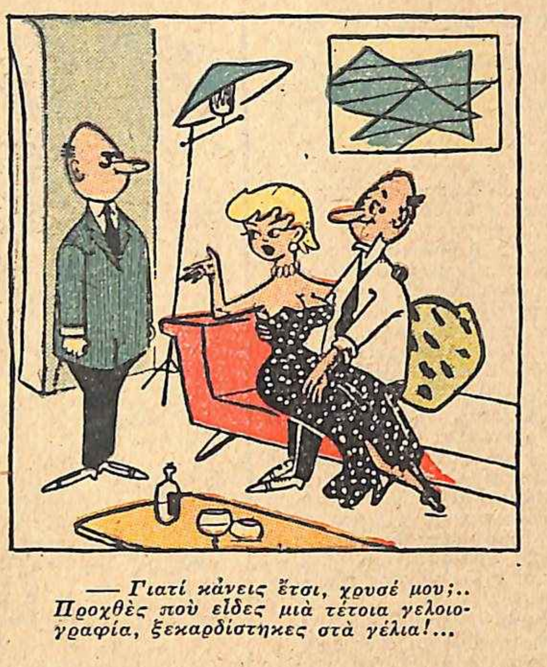

— Γιατί κάνεις ἔτσι, χρυσέ μου;.. Προχθὲς ποὺ εἶδες μιὰ τέτοια γελοιογραφία, ξεκαρδίστηκες στὰ γέλια!...

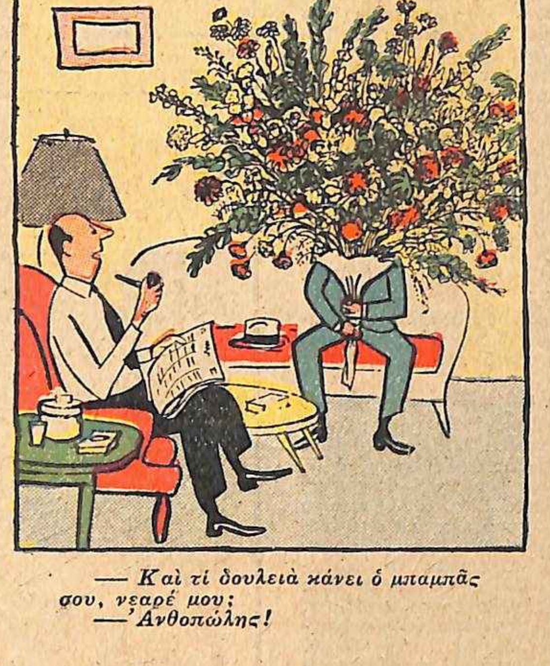

— Καὶ τί δουλειὰ κάνει ὁ μπαμπᾶς σου, νεαρέ μου;

— Ἀνθοπώλης!

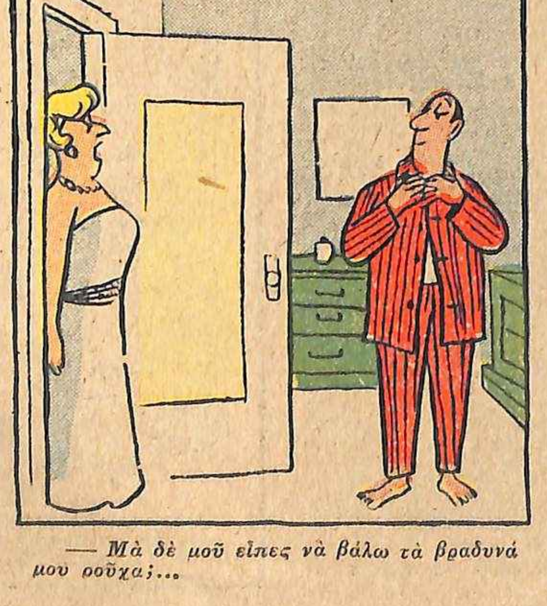

— Μὰ δὲ μοῦ εἶπες νὰ βάλω τὰ βραδυνά μου ροῦχα;...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ὁ τρεχᾶτος

Νὰ χαρῶ τὴ βιασύνη σου, ποὺ νὰ μὴ βασκαθῆς. Ὅλο τρεχᾶτο σὲ βλέπω. Δὲ θυμᾶμαι μιὰ φορὰ νὰ σὲ εἶδα στὸ δρόμο νὰ βαδίζης σὰν ἄνθρωπος, μὲ βῆμα κανονικό. Διαρκῶς ξεχύνεσαι σὰν κατευθυνόμενο βλῆμα, σὰν νὰ σοὔχουν βάλει μοτεράκι ἢ νέφτι. Τρέχεις, τρέχεις, ὅλο τρέχεις καὶ πάντα μ' ἕναν τριμμένο καὶ ταλαιπωρημένο χαρτοφύλακα στὸ χέρι. Καὶ πᾷς κι' ἔρχεσαι καὶ κυττᾶς τὸ ρολόϊ σου καὶ πετάγεσαι καὶ ἐξορμᾷς καὶ χάνεσαι κι' ἐπιστρέφεις καὶ βρίσκεσαι διαρκῶς σὲ μιὰ ἀένναη κίνησι, σὰν νὰ ἔχης κάποια ἐπείγουσα ἐπιδίωξι, κάποια σοβαρὴ ἀσχολία ποὺ δὲν παίρνει ἀναβολή, σὰν νἄχης κάποια ἐξαιρετικῆς σημασίας ἀποστολή, ἡ διεκπεραίωσι τῆς ὁποίας κρέμεται σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα, φουκαριάρη ἄνθρωπε.

Γιατί μωρέ; Τί κυνηγᾷς; Ἂν ἤσουνα κανένας πολυάσχολος ἄνθρωπος, μὲ ὑποθέσεις, ἐμπόρια, ἐργασίες, εἰσπράξεις, πληρωμές, δοσοληψίες καὶ τὰ τοιαῦτα, θὰ μποροῦσα νὰ καταλάβω αὐτὴ τὴ μανία τῆς ταχύτητος, αὐτὴ τὴν ἀσταμάτητη πρεμούρα ποὺ συγκλονίζει τοὺς πόδας σου. Ἀλλά, καθὼς εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω καὶ καθὼς εἶναι πασίγνωστον, εἶσαι ἀργόσχολος, δηλαδὴ ἄνευ ἐργασίας, δηλαδὴ τεμπέλης. Πρὸς τί λοιπόν, οἱ τρεχάλες; Τί θέλεις νὰ μᾶς παραστήσης; Τὸν ἄνθρωπο τῶν ὑποθέσεων, ποὺ ἔχει ἐπείγοντα ραντεβοῦ, τὸν νευρώδη καὶ ὁρμητικὸ τύπο ποὺ δὲν ἔχει κρατημό, τὸν «μπίζνες μὰν» ἀμερικανικοῦ εἴδους, τὸν ἀεικίνητο τύπο ποὺ εἶναι αἰωνίως καὶ τουμπανίως πολυάσχολος; Σύμφωνοι νὰ σὲ παραδεχτοῦμε κι' ἔτσι. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὰ κόπια σου, τ' ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων ταχύτητος, τὰ κέρδη καὶ τὰ ὠφελήματα τοῦ ἐξακοντισμοῦ σου ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν; Τί σοῦ ἀποδίδουν αὐτὲς οἱ λυσσαλέες τρεχάλες, αὐτὴ ἡ λαχανισμένη καταδίωξι τοῦ μηδέν; Μέχρι τράκα ἔχεις φτάσει, φουκαριάρη. Μόλις δῆς ν' ἀνοίγη πακέττο, ἐπιπίπτεις μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα καὶ καμακώνεις τὸ ξένο τσιγάρο εἰς τὸ δέκατον τοῦ δευτερολέπτου. Ἀλλὰ ἂς εἶναι. Ἴσως, λόγω ταχύτητος, δὲ σοῦ ἔμεινε καιρὸς νὰ σταματήσης σ' ἕνα περίπτερο ν' ἀγοράσης λίγα τσιγαράκια χῦμα, νὰ οἰκονομηθῆς.

Τί εἶπες; Γιὰ νὰ τρέχης θὰ πῆ πὼς ἔχεις ἀσχολίες; Μὰ ἀκριβῶς αὐτὲς τὶς ἀσχολίες ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ κατονομάσης, ἄνθρωπέ μου. Νὰ τὶς πληροφορηθῶ κι' ἐγὼ καὶ νὰ ἐξηγήσω τὰ ξεπετάγματα καὶ τὶς τρεχάλες καὶ ν' ἀποκαλυφθῶ ἐνώπιον τοῦ νεωτέρου Λούη.

Πῶς; Τί καταλαβαίνω ἐγώ; Ἐγὼ καταλαβαίνω πὼς εἶσαι ἕνας τρίχας, ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει ἕνα καὶ μόνον: Νὰ κάνη κάποια ἐντύπωσι στοὺς ἀφελεῖς. Καὶ γι' αὐτὸ κάνεις τοὺς ἀγῶνες δρόμου. Τρεχᾶτος στὴν ὁδὸν Σταδίου, πεταχτὸς στὴν ὁδὸν Αἰόλου ἀεροδυναμικὸς στὴν ὁδὸν Σόλωνος, μαραθωνοδρόμος στὸ τέρμα Πατησίων, παντοῦ καὶ πάντοτε βιαστικός, ταχύπους καὶ πηδηχτούλης, μὲ ὑπὸ μάλης τὸν ταλαιπωρημένο χαρτοφύλακα, ὁ ὁποῖος τὸ πολὺ ποὺ μπορεῖ νὰ περιέχη εἶναι τίποτα παληὲς ἐφημερίδες.

Ἄντε τώρα. Ἀμολύσου γρήγορα, γίνε ἀετός, ἀεροπλάνο, ἀστραπή. Βῆτα 2, χάσου, ἐξαφανίσου τρέχα καὶ μὴ σὲ ξαναϊδοῦν τὰ μάτια μου γιατὶ κάτι τέτοιους τύπους ἐγὼ τοὺς καταβρέχω. Τρεχούμενε φουκαρᾶ.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἴγκριντ Γκοῦντε
Μαρίνα Ὄρσεϊ
Κάρολ Μόρρις

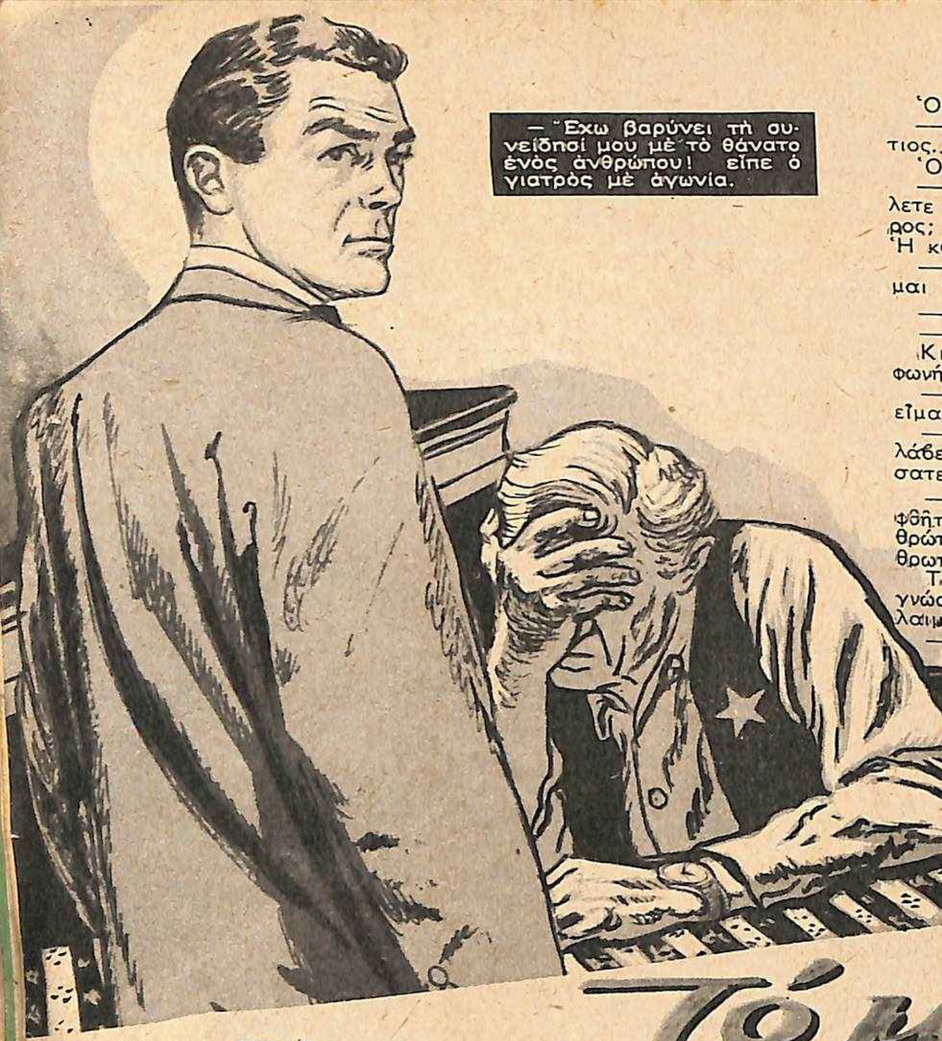

— Ἔχω βαρύνει τὴ συνείδησί μου μὲ τὸ θάνατο ἑνὸς ἀνθρώπου! εἶπε ὁ γιατρὸς μὲ ἀγωνία.

Τὸ μυστικό ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ἦταν ἕνας νέγρος ποὺ εἶχε σκοτώσει τὴ γυναῖκα του πάνω στὸ μεθύσι καὶ στὸ θυμό του, καὶ τώρα φοβότανε νὰ πεθάνῃ.

«Εἶναι μιὰ πολὺ συνηθισμένη ἱστορία», σκεφτόταν ὁ ρεπόρτερ Τζέννιγκς, ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ περιγράψῃ τὴν ἐκτέλεσι.

Κολησπέρισε τὸ δόκτορα Ὄουενς, τὸ γέρο γιατρὸ τῆς φυλακῆς, καὶ τὸν ἀκολούθησε στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ κουβεντιάσουνε λίγο. Τὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ εἶχε μιὰ παράξενη ἔκφρασι. Τὰ χέρια του τρέμανε... Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἦταν αὐτὸς ὁ μελλοθάνατος!

— Τέτοιες δολοφονίες ἔχουμε περιγράψει ἕνα σωρό, τοῦ εἶπε ὁ Τζέννιγκς. Μήπως ξέρετε σεῖς, γιατρέ, καμμιὰ ἐνδιαφέρουσα λεπτομέρεια; Μοῦ εἶπαν πὼς ὁ κατάδικος ἦταν πελάτης σας...

Ὁ δόκτωρ Ὄουενς δίστασε λίγο, κι' ὕστερα ἀπάντησε:

— Ἀκοῦστε! Ὁ μαῦρος αὐτὸς ὑποφέρει ἀπὸ ἕνα περίεργο καρδιακὸ νόσημα, ποὺ τὸν κάνει νὰ νοιώθῃ διαρκῶς ἕνα φόβο ἀπερίγραπτο.. Τώρα φοβᾶται τὴν ἀγχόνη, μὰ κι' ἂν ἦταν ἐλεύθερος, θὰ τὸν βασάνιζε καὶ πάλι ὁ φόβος. Εἶν' ἕνα χαρακτηριστικὸ σύμπτωμα τῆς ἀρρώστειας του.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του καὶ πρόσθεσε:

— Πρὸ ὀλίγου, ποὺ συναντηθήκαμε στὸ διάδρομο, τοῦ εἶχα κάνει μιὰ ἔνεσι γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Ναί, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ...

Ἡ φωνή του ἦταν βραχνὴ καὶ στὰ μάτια του ὑπῆρχε μιὰ περίεργη ἀγωνία.

— Ὁ φόβος φίλε μου, εἶναι χειρότερος ἀπ' τὴν ἀγχόνη! συνέχισε. Συμπονάω αὐτὸ τὸ μαῦρο, γιατί, κατὰ παράξενη σύμπτωσι, πάσχω κι' ἐγὼ ἀπ' τὸ ἴδιο καρδιακὸ νόσημα.

»Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, λοιπόν, τοῦ ἔκανα μιὰ ἔνεσι μορφίνης, τόσο δυνατή, ὥστε μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὸ θάνατο ἑνὸς ἀνθρώπου μέσα σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολύ. Μὰ ὁ κατάδικος πρόκειται νὰ παραδοθῇ στὸ δήμιο σὲ λίγες στιγμὲς κι' ἔτσι ἡ ἔνεσι αὐτὴ θὰ τοῦ κάνῃ καλό. Θ' ἀνεβῇ στὸ ἰκρίωμα τελείως ἤρεμος, χωρὶς νὰ τρέμῃ σύγκορμος ἀπ' τὸ φόβο του.

— Κάνατε πολὺ καλὰ ποὺ τὸν λυπηθήκατε, εἶπε ὁ δημοσιογράφος στὸ γιατρό.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκε ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς.

— Ἄ, ἐδῶ εἴσαστε; εἶπε στὸ γιατρό. Σᾶς ζητιοῦσα... Ξέρετε, οἱ δικηγόροι τοῦ νέγρου μοῦ τηλεφώνησαν τώρα μόλις πὼς εἶναι βέβαιοι, ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ χάρι ὁ κυβερνήτης!

— Μὰ εἶναι δυνατόν;... Τώρα, τὴν τελευταία στιγμή; φώναξε ὁ δόκτωρ Ὄουενς.

— Δὲν τὸ πιστεύω κι' ἐγώ. Ὡστόσο εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ περιμένω καὶ ν' ἀναβάλω γιὰ λίγο τὴν ἐκτέλεσι... Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἐνώχλησα, κύριοι. Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω, μόλις λάβω καμμιὰ εἴδησι.

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ κελλί.

Ὁ δόκτωρ Ὄουενς κύτταξε τὸ ρολόϊ του, κατάχλωμος.

— Θὰ πεθάνῃ σὲ μιὰ ὥρα! ψιθύρισε. Καὶ θἆμαι ἐγὼ ὁ ὑπαίτιος... Εἶμ' ἕνας δολοφόνος κι' ἐγώ... ἕνας δολοφόνος!

Ὁ ρεπόρτερ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι.

— Ἐλᾶτε, πάψετε νὰ κυττᾶτε ἔτσι τὸ ρολόϊ σας, ἂν δὲ θέλετε νὰ τρελλαθῆτε! τοῦ εἶπε. Τί σημασία ἔχει ἂν πεθάνῃ ὁ μαῦρος; Μήπως δὲν ἔσφαξε τὴ γυναῖκα του; Μήπως δὲν εἶν' ἔνοχος; Ἡ κοινωνία δὲ θὰ σᾶς κατηγορήσῃ γι' αὐτὸ ποὺ κάνατε!

— Ὄχι, φίλε μου, κάνετε λάθος! Ἐγὼ δὲν εἶμαι δήμιος. Εἶμαι γιατρός!

— Μὰ δὲν εἶναι ἕνας δολοφόνος; Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ;

— Ποιὸς ξέρει... ψιθύρισε ὁ δόκτωρ Ὄουενς.

Κι' ἄρχισε νὰ μετρᾷ τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, μὲ μισόσβυστη φωνή:

— Δεκαοχτώ... δεκαεννιά... Εἶμαι γιατρός, σᾶς ξαναλέω! Δὲν εἶμαι δήμιος!

— Ὤ, φτάνει πιά! τοῦ φώναξε ὁ ρεπόρτερ. Πρέπει νὰ καταλάβετε πὼς δὲ σκοτώσατε τὸ μαῦρο. Ἁπλούστατα τὸν λυτρώσατε ἀπ' τὰ μαρτύριά του!

— Ὄχι, δὲν εἶν' ἔτσι... Ἐσεῖς οἱ νέοι δὲ μπορεῖτε ν' ἀντιληφθῆτε μερικὰ πράγματα... Τὸ καθῆκον μου εἶναι νὰ σώζω μιὰ ἀνθρώπινη ζωή, κι' ὄχι νὰ τὴν καταστρέφω. Ἂν πεθάνῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, δὲ θὰ μπορῶ πιὰ νὰ κυττάξω κανένα στὸ πρόσωπο!

Τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ εἶχαν μιὰ ἀπερίγραπτη ἔκφρασι ἀπογνώσεως καὶ τὰ χέρια του τρέμανε ἀπ' τὸ φόβο. Μιὰ φλέβα τοῦ λαιμοῦ του παλλότανε μὲ δύναμι.

— Κάνατε μιὰ χάρι στὸ μαῦρο, τοῦ τόνισε ὁ Τζέννιγκς γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Δὲν πρέπει νὰ βλέπετε μιὰ τραγωδία ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα ἁπλὸ ἐπεισόδιο.

— Τριάντα δύο λεπτά... ψιθύρισε ὁ γιατρός. Ὤ, Θεέ μου! Ἀκοῦτε; Κάποιος ἔρχεται!

— Εἶναι ὁ ἐφημέριος... Πρέπει νὰ μ' ἀκούσετε, γιατρέ. Διῶχτε αὐτὲς τὶς σκέψεις ποὺ σᾶς βασανίζουν, γιατὶ μπορεῖ νὰ πάθετε τίποτα! Κανεὶς ἄλλος ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς δυὸ δὲν ξέρει γιὰ τὴν ἔνεσι τῆς μορφίνης. Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πὼς θὰ τὸ κρατήσω μυστικό, πὼς δὲ θὰ πῶ τίποτα σὲ κανένα!

— Μὰ φτάνει ποὺ τὸ ξέρω ἐγώ! ἀπάντησε ὁ γιατρὸς μ' ἀγωνία. Φτάνει ποὺ ἔχω βαρύνει τὴ συνείδησί μου μὲ τὸ θάνατο ἑνὸς ἀνθρώπου... Δὲν εἶμαι τώρα καλύτερος ἀπ' αὐτόν! Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας δολοφόνος... Θεέ μου, ἀκούω πάλι βήματα στὸ διάδρομο!

— Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶν' ὁ δεσμοφύλακας...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Ἐμπρός, κύριοι! Ὁ κυβερνήτης ἀπέρριψε τὴν αἴτησι χάριτος!

Ὁ δόκτωρ Ὄουενς ἀνάσανε βαθειὰ κι' ἔβαλε τὸ ρολόϊ του στὴν τσέπη του.

— Καθυστερήσαμε τριανταοχτὼ λεπτὰ τῆς ὥρας, ψιθύρισε.

Ἔκανε νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ παραπάτησε κι' ἀκούμπησε στὸ μπράτσο τοῦ δημοσιογράφου. Ἦταν κατάχλωμος, σὰν πεθαμένος.

*

Ἡ ἐκτέλεσι τοῦ νέγρου ἦταν ἡ γρηγορώτερη ἀπ' ὅσες εἶχε παρακολουθήσει ὁ Τζέννιγκς. Δυὸ φύλακες τὸν βοήθησαν ν' ἀνεβῇ στὸ ἰκρίωμα. Περπατοῦσε τρεκλίζοντας, ἀλλὰ στὰ μάτια του δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἔκφρασι τρόμου. Δὲν ἔτρεμε. Ἦταν ἤρεμος!

Ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅταν ὁ δήμιος ἔκοψε τὸ σκοινί, ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς διέταξε τοὺς φύλακες νὰ μεταφέρουν τὸ πτῶμα στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ.

Τὸ ξάπλωσαν σ' ἕνα καναπέ. Ὁ δόκτωρ Ὄουενς γονάτισε δίπλα του, ἄνοιξε τὸ πουκάμισό του στὸ στῆθος κι' ἀκούμπησε τὸ στηθοσκόπιο στὴν καρδιά του. Ὕστερα ἔσκυψε τὸ κεφάλι του γιὰ ν' ἀκροαστῇ... Ξαφνικά, ὅμως, τὸν εἶδαν νὰ γέρνῃ πιὸ πολύ. Τὸ κεφάλι του ἔπεσε πάνω στὸ στῆθος τοῦ μαύρου.

Ὁ Τζέννιγκς τρόμαξε.

— Ἔ, τί κάνετε σεῖς; φώναξε στοὺς φύλακες. Δὲ βλέπετε; Ὁ γιατρὸς λιποθύμησε!

Οἱ φύλακες σήκωσαν τὸ δόκτορα Ὄουενς κι' ὁ ρεπόρτερ ἀκούμπησε τ' αὐτί του στὴν καρδιά του. Εἶδε τότε, κατάπληκτος, πὼς δὲ χτυποῦσε πιά!

Ὁ γέρος γιατρὸς εἶχε πεθάνει!

— Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;... ἀπόρησε ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς, μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ φανταζόμουνα! ψιθύρισε ὁ Τζέννιγκς, ἐνῶ ἔτρεχε σ' ἕνα τηλέφωνο, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἐφημερίδα του. Ὤ, ἂν μποροῦσα νὰ μιλήσω!... Μὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα. Πρέπει νὰ φυλάξω τὸ μυστικὸ τοῦ δόκτορος Ὄουενς!...

Σ. ΧΑΑΡΝΤ

Τὰ φοβερὰ «ΠΑΛΙΡΡΟΙΑΚΑ ΚΥΜΑΤΑ»

Δημιουργοῦνται ἀπὸ σεισμοὺς καὶ τυφῶνες

ΞΕΡΕΤΕ τί εἶναι τὸ «τσουνάμι»; Ἀσφαλῶς ὄχι... Πρόκειται, λοιπόν, γιὰ τὴν ἰαπωνικὴ ὀνομασία μιᾶς ἀπὸ τὶς καταστρεπτικώτερες δυνάμεις τῆς Φύσεως: τοῦ «παλιρροιακοῦ κύματος».

Τὰ κύματα αὐτὰ δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὶς κοινὲς παλίρροιες, οὔτε καὶ μὲ τὰ συνηθισμένα κύματα τοῦ ὠκεανοῦ. Δημιουργοῦνται συνήθως ἀπὸ ἰσχυρὲς σεισμικὲς δονήσεις τοῦ βυθοῦ κι' εἶναι πελώρια καὶ φοβερά. Σχηματίζονται ξαφνικά, συχνὰ δὲ ἐνῶ ἡ θάλασσα φαίνεται τελείως ἤρεμη.

Ἕνα τέτοιο φαινόμενο παρατηρήθηκε τὰ ξημερώματα τῆς 1ης Ἀπριλίου 1946. Στὰ βάθη τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἔξω ἀπ' τὶς Ἀλεουτίους νήσους, ἕνας δυνατὸς σεισμὸς συγκλόνισε ἐπανειλημμένως τὸ βυθὸ καὶ προκάλεσε τὴν καθίζησι ἑνὸς μεγάλου τμήματός του. Μέσα στὴν πελώρια τρύπα ποὺ σχηματίστηκε ἔτσι, ὥρμησε τὸ νερὸ ἀπὸ ὁλόγυρα. Ἔτσι, δημιουργήθηκαν τεράστια κύματα στὴν ἐπιφάνεια, ποὺ ἐξαπολύθηκαν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Τὰ πιὸ πολλὰ ἀπ' αὐτά, ἔσπασαν πάνω σὲ γειτονικὲς ἀκατοίκητες ἀκτές. Ὅσα ὅμως διευθύνονταν πρὸς τὸ νότο, δὲ συνάντησαν στὴν ἀρχὴ στὸ δρόμο τους κανένα ἐμπόδιο. Εἶχαν τεράστιο μῆκος, 100 μιλίων περίπου, καὶ ταχύτητα 400 μιλίων τὴν ὥρα!

Σὲ 5 ὧρες σχεδόν, φτάσανε στὶς ἀκτὲς ἑνὸς νησιοῦ τῆς Χαβάϊ, 2.000 μίλια μακρυὰ ἀπ' τὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου εἶχαν ξεκινήσει.

Μιὰ νέα ἰθαγενής, ἡ Κάϋ Ἰσούϊ, εἶχε βγῆ ἀπ' τὴν παραλιακὴ καλύβα της καὶ φώναζε τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ φᾶνε, ὅταν εἶδε νὰ φτάνῃ ἀθόρυβα καὶ ὁλοταχῶς ἕνα πελώριο ὑγρὸ τεῖχος!

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὸ κῦμα παρέσυρε τὴν καλύβα, σὰν ἄχυρο. Καθὼς ξαναγύριζε πρὸς τὰ πίσω, τράβηξε μαζί του τὴν Κάϋ. Δεύτερο κῦμα τὴν ξαναπέταξε στὴν ἀκτή. Τὸ ἴδιο ἔγινε ἄλλη μιὰ φορά, ὥσπου ἡ ἰθαγενὴς κατάφερε νὰ ἁρπαχτῇ ἀπὸ ἕνα πάσσαλο ἀπὸ μπετὸν καὶ νὰ συγκρατηθῇ ἐκεῖ ὡσότου ἔπαψαν τὰ κύματα.

Τὸ ἴδιο τρομερὸ «τσουνάμι» παρέσυρε μιὰ βαρειὰ σιδηροδρομικὴ γέφυρα σ' ἀπόστασι 250 μέτρων καὶ σκόρπισε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰν παιχνιδάκια, τὰ βαγόνια ἑνὸς τραίνου. Σπίτια, βάρκες, κλπ., ἔγιναν κομμάτια.

Ὁ ἀπολογισμὸς αὐτῆς τῆς συμφορᾶς ἦταν: 159 νεκροί, ἑκατοντάδες τραυματίες καὶ ἄστεγοι, ὑλικὲς ζημίες 25.000.000 δολλαρίων.

Ἕνα ἀπ' τὰ καταστρεπτικώτερα «τσουνάμι» ἦταν αὐτὸ ποὺ ἀκολούθησε τὸ μεγάλο σεισμὸ τῆς Λισαβῶνος, τὸ 1755. Εἶχε ὕψος 15 μέτρων καὶ σάρωσε τὶς εὐρωπαϊκὲς καὶ τὶς ἀμερικανικὲς ἀκτὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Τὰ περισσότερα «τσουνάμι» σχηματίζονται στὸν Εἰρηνικό. Ἡ Ἰαπωνία ἔχει πάθει ἐπανειλημμένως καταστροφὲς ἀπ' αὐτά. Τὸ 1896, ἕνα τέτοιο κῦμα ἔπνιξε 27.000 ἀνθρώπους καὶ κατέστρεψε πάνω ἀπὸ 10.000 σπίτια!

Τὸ περίεργο εἶναι, ὅτι τὰ πλοῖα στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος δὲν παθαίνουν τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ κύματα. Περνοῦν ἁπλῶς ἀπὸ πάνω τους, ἀνεβαίνουν καὶ κατεβαίνουν πάλι, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη συνέπεια. Μπορεῖ μάλιστα νὰ μὴ τὰ ἀντιληφθοῦν κἂν καθόλου οἱ ταξιδιῶτες.

Ἄλλωστε τὰ παλιρροιακὰ κύματα, ποὺ γίνονται τόσο καταστρεπτικὰ ὅταν συναντοῦν τὸ ἐμπόδιο μιᾶς στεριᾶς, δὲν ἔχουν ἐξαιρετικὴ ὁρμὴ στὸ ἐλεύθερο ἀνοιχτὸ πέλαγος. Μάλιστα, τὸ 1896, ὅταν ἕνα μεγάλο τέτοιο κῦμα ἔπληξε τὶς ἰαπωνικὲς ἀκτές, διάφοροι Γιαπωνέζοι ψαράδες ἀπὸ τὰ παραλιακὰ χωριά, δὲ διακόψανε καθόλου τὸ ψάρεμα!

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τοὺς σεισμούς, καὶ μιὰ ἄλλη αἰτία, τελείως διαφορετική, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὸ σχηματισμὸ ἑνὸς παλιρροιακοῦ κύματος, σὲ λίμνες ἢ σὲ περιωρισμένες θάλασσες: Ὅταν ἕνας τοπικὸς τυφὼν φέρῃ αὔξησι τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως σ' ἕνα σημεῖο, τὰ νερὰ πιέζονται ἐκεῖ πρὸς τὰ κάτω καὶ χαμηλώνουν. Ἀκολουθεῖ ἀμέσως ὕστερα τὸ ἀντίθετο, δηλαδὴ ἀπότομη ἐλάττωσι τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως. Τὸ νερὸ γεμίζει τότε μὲ ὁρμὴ τὸ «λάκκο», ποὺ εἶχε σχηματισθῇ καὶ δημιουργεῖται ἔτσι ἕνα πελώριο παλιρροιακὸ κῦμα.

Ὑπάρχει κανεὶς τρόπος προειδοποιήσεως, ὅταν πλησιάζῃ ἕνα «τσουνάμι»; Οἱ σεισμογράφοι δὲν εἶναι ἀρκετοί, γιατί, ἀπ' τοὺς ἰσχυροὺς σεισμοὺς ποὺ καταγράφουν, μονάχα λίγοι δημιουργοῦν παλιρροιακὰ κύματα. Δὲν εἶναι δυνατό, λοιπόν, ν' ἀναστατώνωνται χωρὶς λόγο οἱ κάτοικοι τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ, κάθε φορὰ ποὺ συμβαίνει ἕνας σεισμὸς στὸ βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἕνας εἰδικὸς Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ἐπενόησε τώρα μιὰ ἔξυπνη συσκευή, ποὺ τοποθετεῖται σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ ὠκεανοῦ καὶ δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ κοινὰ κύματα, ἀλλὰ μόνο ἀπ' τὰ «τσουνάμι», ποὺ ἔχουν μεγαλύτερη ταχύτητα ἀπ' τὰ ἄλλα. Ἡ ἀξία της ἀποδείχτηκε τὸ Νοέμβριο τοῦ 1952, ὅταν, χάρις στὴν προειδοποίησί της, ἐκκενώθηκαν ἀμέσως οἱ παραθαλάσσιες περιοχὲς τῶν νήσων Χαβάϊ, κι' ἔτσι, ὅταν ἔφτασαν τὰ κύματα, δὲ σημείωσαν οὔτε ἕνα ἀνθρώπινο θῦμα.

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ →

ΕΝΩ παρακολουθοῦσε τὸ τελευταῖο συνέδριο τῶν Γερμανῶν αἰχμαλώτων ἀπὸ τὴ Ρωσία, ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὴ Νυρεμβέργη, ἡ κυρία Χόφμαν, σωριάστηκε λιπόθυμη. Ἀνάμεσα στοὺς συνέδρους εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ σύζυγό της Γεώργιο Χόφμαν, τὸν ὁποῖο θεωροῦσε νεκρό. Ἡ κυρία Χόφμαν ζοῦσε τὸ 1943 μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της στὰ παράλια τῆς Μαύρης Θάλασσας, χάθηκαν ὅμως κατὰ τὴν ὀπισθοχώρησι καὶ μαζὶ μὲ τὰ παιδιά της ἦρθε νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Μπαϊρόϊτ. Παρὰ τὶς ἀναζητήσεις της δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ξαναβρῇ. Ὁ σύζυγός της ὅμως, ὕστερα ἀπὸ μυθιστορηματικὲς περιπέτειες ξαναγύρισε τὸ 1954 στὴ Γερμανία καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ Οὖλμ, θεωρῶντας κι' αὐτὸς τὴν οἰκογένειά του χαμένη.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΟΛΥΜΟΡΦΟ ΤΑΛΕΝΤΟ →

Η 12έτις Γερμανίδα Χριστίνα Κάουφμαν θεωρεῖται σήμερα τὸ παιδὶ - θαῦμα τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες της στὸν τομέα αὐτό, ἡ Χριστίνα ἀπέδειξε τελευταῖα πὼς ἔχει κι' ἕνα ἄλλο ταλέντο: εἶναι καὶ ἐξαιρετικὴ σχεδιάστρια φορεμάτων. Πρὸ ἡμερῶν, παρουσίασε στὸ Μόναχο μιὰ μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ 65 καλοκαιρινὰ μοντέλα γιὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας της, ποὺ ἔκαναν ὅλα ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Ἡ μητέρα τῆς Χριστίνας κυρία Ζενεβιὲβ Κάουφμαν, ποὺ εἶναι βέρα Παριζιάνα, παρακολουθεῖ μὲ ἐνδιαφέρον τὴν κορούλα της καὶ δηλώνει μὲ ὑπερηφάνεια πὼς προβλέπει ὁλόλαμπρο τὸ μέλλον της. Ἐν τῷ μεταξὺ κάποιος ἀνακάλυψε πὼς ἔχει καὶ ἐξαιρετικὴ φωνὴ καὶ τῆς προτείνει συμβόλαιο γιὰ τὸ ραδιόφωνο.

ΠΥΡΕΤΟΣ ΙΣΤΙΟΔΡΟΜΙΩΝ ΣΤΙΣ Η.Π.Α. →

ΟΙ ἱστιοδρομίες εἶναι το σπὸρ ποὺ κατέκτησε ἐφέτος τοὺς Ἀμερικανούς. Στὰ παραθαλάσσια καὶ στὶς λίμνες τῶν Ἠν. Πολιτειῶν, διεξάγονται καθημερινῶς ἀγῶνες, στοὺς ὁποίους παίρνουν μέρος δεκάδες μικρῶν πλοιαρίων. Οἱ ἐπιβάτες τους χρειάζονται ἐκτὸς ἀπὸ τόλμη καὶ ἀκροβατικὲς ἱκανότητες. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα ἀπὸ τὰ ἱστιοφόρα ποὺ πῆραν μέρος πρὸ ἡμερῶν στὶς μεγάλες ἱστιοδρομίες τῆς λίμνης Κάλχουν. Ἐπιβάτες του εἶναι οἱ ἀδελφοὶ Μάλμπεργκ καὶ ἡ νεαρὰ φίλη τους Νάνσυ Τζάμιεσον, χάρις στὴν τόλμη, τὶς ἀκροβασίες καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα τῆς ὁποίας κατώρθωσαν νὰ φτάσουν πρῶτοι καὶ νὰ κερδίσουν ἕνα ζηλευτὸ ἔπαθλο. Ἡ εἰκόνα μας σᾶς δίνει μιὰ ἰδέα γιὰ τὶς ἀκροβατικὲς ἱκανότητες τῆς Νάνσυ.

Ο ΑΠΕΝΤΑΡΟΣ ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΠΚΩΓΚΕΝ →

ΕΝΑΣ Ἰταλὸς δημοσιογράφος ἀνακάλυψε τελευταῖα στὴν Ταϊτὴ τὸ γυιὸ τοῦ μεγάλου ζωγράφου Πὼλ Γκωγκέν. Ὡς γνωστὸν ὁ Γκωγκὲν ἔζησε τὰ περισσότερα χρόνια του στὴν Ταϊτή. Αὐτὴ τοῦ ἐνέπνευσε τὰ ὡραιότερα ἔργα του, τὰ ὁποῖα διακρίνονται γιὰ τὸ θερμὸ χρωματισμό τους καὶ τὴ διακοσμητική τους ἁπλότητα. Πέθανε δὲ ἐκεῖ τὸ 1903. Ὁ γυιὸς τοῦ Γκωγκέν, ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, ὀνομάζεται Αἰμίλιος καὶ εἶναι σήμερα 57 χρόνων. Ζῇ δὲ μὲ τὰ ψάρια, ποὺ ψαρεύει ὁ ἴδιος καὶ μὲ τὴ γενναιοδωρία τῶν Γάλλων καὶ ξένων περιηγητῶν, ποὺ ἐπισκέπτονται τὸ μαγευτικὸ νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἂν καὶ βρέθηκε πολλὲς φορὲς σὲ δύσκολη θέσι, δὲ δέχτηκε ποτὲ νὰ ἐργαστῇ στὶς φυτεῖες ζαχαροκαλάμου καὶ καφέ.

ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΟΥΝ

Εἶδε τὴν ἀγαπημένη γυναῖκα του ἄψυχη, χλωμή, μὲ τὰ μάτια κλειστά...

Οι δύο ντάμες

ΔΕΝ ἤτανε ζωντανὴ ἡ ἀντίζηλος τῆς Λίνας· ἤτανε χάρτινη, ζωγραφισμένη: Ἡ ντάμα τῆς τράπουλας... Αὐτὴν φοβότανε ἡ φτωχιὰ γυναῖκα, γιατὶ αὐτὴ διεκδικοῦσε τὸν ἄντρα της...

Εἶχε ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ κόσμου ὁ Πέτρος: Τρυφερός, εὐγενικός, χαριτωμένος. Εἶχε ὅμως κι' ἕνα ἐλάττωμα μεγάλο, ποὺ ἔσβυνε ὅλα τὰ ἄλλα καὶ κινδύνευε νὰ τὸν ἐξαθλιώση, νὰ τὸν ἐκμηδενίση, νὰ τὸν κουρελιάση: Ἤτανε χαρτοπαίκτης! Ἡ φτωχιὰ γυναῖκα εἶχε προσπαθήσει μὲ κάθε τρόπο, μὲ ὅλη της τὴ δύναμι, νὰ τὸν τραβήξη ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὀλέθριο, τὸ καταστρεπτικὸ πάθος· δὲν τὸ εἶχε καταφέρει: Ὁ Πέτρος, ὅποτε εἶχε καιρό, ἀντὶ νὰ χαρίση στὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα τὴν τρυφερὴ συντροφιά του, ἔτρεχε ἀσυγκράτητος στὸ χαρτί. Κι' ἐκεῖ ξεχνιότανε, πολλὲς φορὲς ξημερωνότανε, κι' ἔφτανε πιὰ μὲ τὶς πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς κοντά της, τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς χαμένος, ἀπογοητευμένος, μετανοιωμένος! Ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Λίνα, τὴν φιλοῦσε μὲ ἐρωτικὴ ἀπελπισία, καί, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τῆς ὑποσχόταν ὅτι δὲ θὰ ξανάπαιζε ποτέ...

Γιὰ νὰ ξαναπαίξη ὅμως—ἀλλοίμονο!—τὴν ἄλλη μέρα...

★

Καταλάβαινε καλὰ ἡ Λίνα ὅτι ὁ ἀγαπημένος ἄντρας της τραβοῦσε γραμμὴ γιὰ τὴν καταστροφή! Χωρὶς ἐλπίδα νὰ σταματήση, χωρὶς ἐλπίδα νὰ συνέλθη, νὰ δῆ ποῦ τραβοῦσε... Καὶ τί δὲν εἶχε κάνει γιὰ νὰ τὸν κρατήση κοντά της! Καὶ τί δὲν εἶχε μεταχειριστῆ... Ἀπὸ τὸν ἔρωτα ὡς τὴν ἀπειλή, ὅλα εἶχαν ἀποδειχτῆ μάταια... Ὁ Πέτρος δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ πάψη νὰ παίζη...

Ἔβλεπε ἡ φτωχιὰ γυναῖκα τὸ βάραθρο μπροστὰ καὶ στοὺς δύο τους ἀνοιγμένο, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀποφύγη... Σὲ λίγο — τὸ ἤξερε... — θὰ πέφτανε μέσα καὶ οἱ δυό τους... Γιατὶ κι' αὐτὴ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε μοιραία, ἀφοῦ τὸν ἀγαποῦσε, ἀφοῦ ἤτανε δεμένη μαζί του...

Τὰ λεφτά τους ὅλα — καὶ τὰ δικά του καὶ τὰ δικά της — πηγαίνανε στὸ χαρτί. Σὲ λίγο, ἡ ἀνέχεια ἄρχισε νὰ χτυπάη τὴν πόρτα τους. Δὲν τὴν ἔνοιαζε γι' αὐτό· τὴν ἔνοιαζε ὅτι ὁ ἀγαπημένος της βάδιζε ἀσταμάτητα στὴ καταστροφή... Ἤταν ὑπάλληλος σὲ τράπεζα, ταμίας, καὶ ὑπῆρχε φόβος σὲ μιὰ πιὸ μεγάλη χασούρα του νὰ παρασυρθῆ καὶ σὲ καμμιὰ κατάχρησι! Πῶς ἔτρεμε γι' αὐτὸ ἡ φτωχιὰ γυναῖκα!

—Πέτρο μου... τοῦ εἶπε μὲ ἀπελπισμένη τρυφερότητα ἕνα βράδυ, ἐνῶ τὸν ἔσφιγγε γεμάτη ἀπόγνωσι στὴν ἀγκαλιά της. Μὴ ξαναπαίξης, ἀγαπημένε μου!

—Δὲ θὰ ξαναπαίξω... τῆς ὑποσχέθηκε. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

—Μοῦ ὁρκίζεσαι στὴ ζωή μου;

Δίστασε λίγο ὁ χαρτοπαίκτης... Τὸν πονοῦσε νὰ βάλη ἕναν ὅρκο τόσο σοβαρό, ποὺ ἤτανε σχεδὸν βέβαιος ὅτι δὲ θὰ τὸν κρατοῦσε... Ἡ Λίνα ὅμως τὸν ξαναρώτησε, πιεστικά, ἐπίμονη:

—Στὴ ζωή μου;...

Εἶδε ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ ξεφύγη, καὶ ὡρκίστηκε:

—Στὴ ζωή σου, ἀγαπούλα μου...

Λάμψανε τὰ μάτια της! Δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ τὸν παραβῆ τὸν ὅρκο του ὁ Πέτρος... Δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ δείξη τόσο προκλητικὰ ὅτι ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ τὴ ντάμα τῆς τράπουλας ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ γυναῖκα του, τὴν ὁλοζώντανη, κι' ὄχι τὴ χάρτινη, τὴ ζωγραφιστή...

Γιὰ λίγον καιρὸ ὁ Πέτρος κράτησε τὸν ὅρκο του... Τὸν ἐνοχλοῦσε, βέβαια, νὰ μὴν παίζη, τοὔλειπε τὸ χαρτί... Κύτταζε ὅμως τὴν Λίνα, κι' ἀπὸ τὰ μάτια της ἔπαιρνε ἀπελπισμένο θάρρος γιὰ νὰ συνεχίση τὴ θυσία του... Γιατί, ναί' ἤτανε θυσία νὰ μὴν παίζη! Ἤτανε θυσία ὑπεράνθρωπη νὰ ἀπαρνιέται τὸ πάθος του...

Μὰ ἕνα βράδυ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ ἄλλο. Καί, ἀντὶ νὰ γυρίση στὸ σπίτι του, τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὴν λέσχη! Ἐκεῖ, ρίχτηκε μὲ τὰ μοῦτρα στὰ χαρτιά! Ξέχασε καὶ τὸν ὅρκο του, καὶ τὴν ἀγαπημένη γυναικούλα του, τὴ Λίνα... Ἔπαιξε μὲ λύσσα, μὲ τὸ ἴδιο τὸ παλιό του πάθος! Καί—τί παράξενο!—κέρδισε αὐτὴ τὴ φορά...

Ξαφνικὰ ὅμως, εἶδε τὸ ρολόϊ του: Ἔδειχνε δύο! Κι' ἀμέσως τότε, ὁρμητικά, χύμηξε στὸ μυαλό του ἡ θύμησι τῆς Λίνας! Τί θὰ ἔκανε τώρα ἄραγε;

Δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ τὸν περίμενε ξάγρυπνη, παραπονεμένη ποὺ δὲν εἶχε κρατήσει τὸν ὅρκο του... Εἶδε μπροστά του τὰ μάτια της νὰ τὸν κυττᾶνε δακρυσμένα... Καὶ τὸν πονέσανε δυνατὰ τὰ μάτια της!

Σηκώθηκε σὰν τρελλός, ἐξαργύρωσε τὶς μάρκες του καὶ βγῆκε τρέχοντας στὸ δρόμο... Κάτι σὰν ὀδυνηρὸ προαίσθημα τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά! Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ τράβηξε στὸ σπίτι του.

Ἔβγαλε τὸ κλειδὶ καὶ μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα.

Μιὰ ἡσυχία ἀπόλυτη τὸν ὑποδέχτηκε. Μιὰ ἡσυχία παγερή, ἀνατριχιαστική... Τὸ ὀδυνηρό του προαίσθημα εἶχε γίνει δραματικὴ ἀγωνία!

Ἔσπρωξε τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας, καὶ τότε στάθηκε μ' ἕνα φοβερὸ ρῖγος: Ἐκεῖ, στὸ πάτωμα, μπροστά του, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς βεγιέζας, εἶδε τὴν ἀγαπημένη γυναῖκα του ἄψυχη, χλωμή, μὲ τὰ μάτια της κλειστά! Μιὰ μικρὴ πληγὴ μάτωνε τὸ στῆθος της. Καὶ δίπλα της ἤτανε πεσμένο τὸ πιστόλι...

—Λίνα! οὔρλιασε ὁ Πέτρος πέφτοντας ἀπάνω της μὲ λυγμούς...

Τότε, εἶδε ἕνα τραπουλόχαρτο—μιὰ ντάμα τῆς τράπουλας — τρυπημένο κι' αὐτὸ στὴ μέση ἀπὸ τὴν ἴδια σφαίρα ποὖχε τρυπήσει καὶ τὸ ζωντανὸ στῆθος τῆς ἀπελπισμένης γυναίκας...

★

Ἡ Λίνα ἤτανε μόνο πληγωμένη. Μιὰ καταπληκτικὴ τύχη εἶχε κάνει τὴ σφαίρα νὰ γλυστρήση ἀπάνω σὲ μιὰ πλευρά, νὰ «ἀποστρακιστῆ» καὶ νὰ τὴν πληγώση ὄχι καὶ πολὺ σοβαρά. Συνῆλθε ὕστερα ἀπὸ λίγο στὸ νοσοκομεῖο ποὺ βιάστηκε νὰ τὴ μεταφέρη ὁ Πέτρος...

Τὸν κύτταξε λυπημένη, τοῦ χαμογέλασε γεμάτη μελαγχολικὸ ἔρωτα καὶ τοῦ μουρμούρισε μὲ παράπονο:

—Δὲν κράτησες τὸν ὅρκο σου...

—Συχώρεσέ με! τῆς ἀποκρίθηκε ξετρελλαμένος.

—Δὲ σοῦ κρατάω κακία... τὸν βεβαίωσε. Μόνο, νά, βλέπεις, προσπάθησα νὰ δώσω ἕνα τέλος στὴ ζωή μου γιὰ νὰ μὴ δῶ τὴν τέλεια, τὴν ὁλοκληρωτικὴ καταστροφή σου...

—Δὲ θὰ τὴ δῆς, γιατὶ δὲ θὰ ξαναπαίξω! Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι πραγματικὰ θεραπευμένος! Μὲ γιάτρεψε τὸ φοβερὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσα ἀπόψε!

Ἤτανε τόσο δραματικὰ εἰλικρινὴς ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ποὺ ἡ Λίνα τὸν πίστεψε:

—Μακάρι! τοῦ ψιθύρισε. Μιὰ φορά, ἐγὼ θέλησα νὰ σκοτώσω μαζί μου τὴ μισητή μου ἀντίζηλο, τὴ ντάμα τῆς τράπουλας!

—Καὶ τὸ κατάφερες, μικρή μου ἀγαπημένη!

Ὁ Πέτρος δὲν ξανάπαιξε. Κι' ἔμεινε μὲ τὴ ζωντανή του ντάμα στὴν ἀγκαλιά του — μιὰ ντάμα ποὺ δὲ μποροῦσε, σὰν τὴν ἄλλη, τὴ ζωγραφισμένη, νὰ τὸν παρασύρη στὴν καταστροφή, ἀλλὰ μόνο νὰ τοῦ χαρίση τὴν εὐτυχία...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

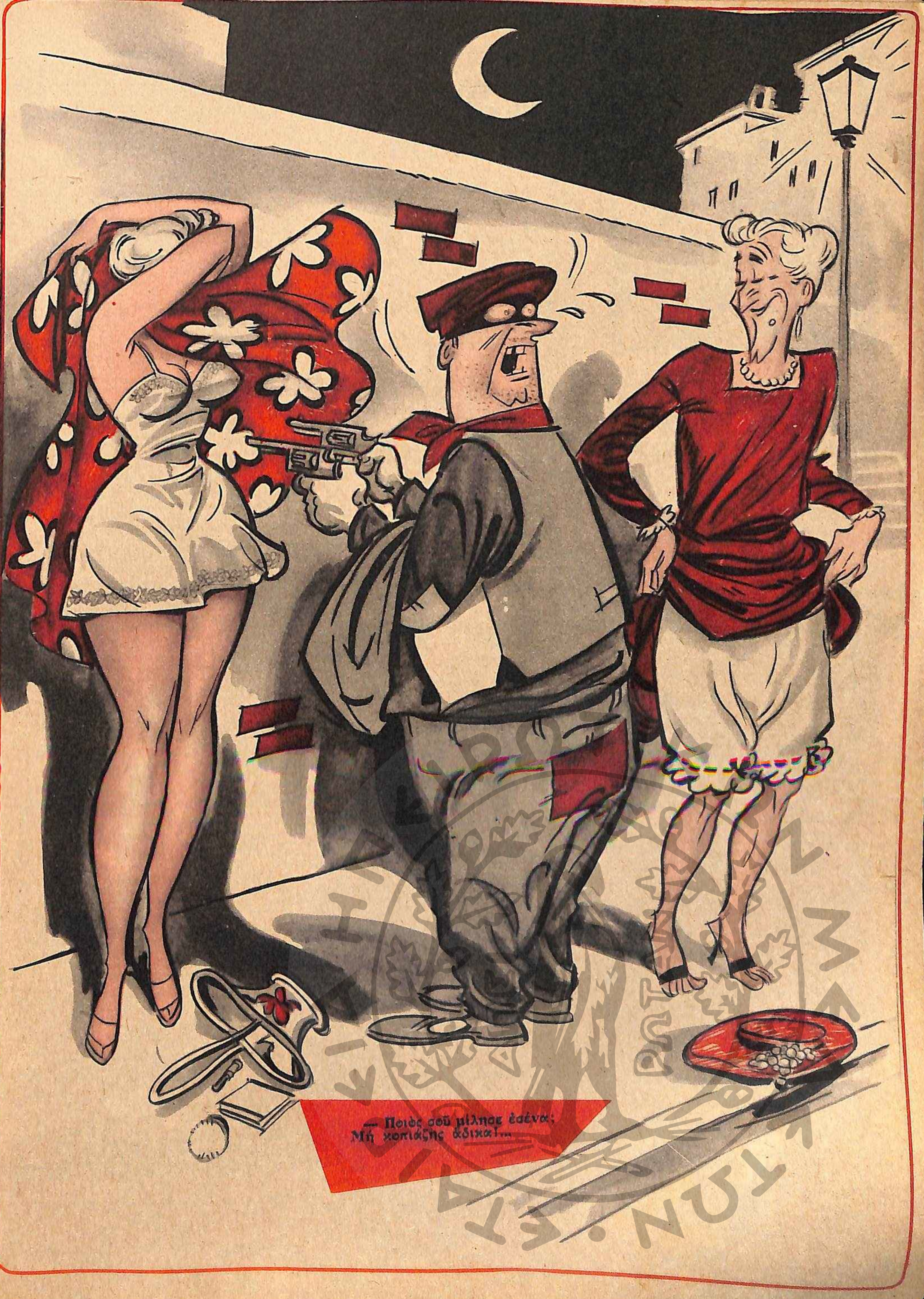

— Ποιὸς σοῦ μίλησε ἐσένα; Μὴ κοπιάζης ἄδικα!...

Η ΑΝΕΞΗΓΗΤΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΠΕΡΦΙΤ

Τὸ πιὸ σκοτεινὸ ἀστυνομικὸ αἴνιγμα τῶν τελευταίων χρόνων

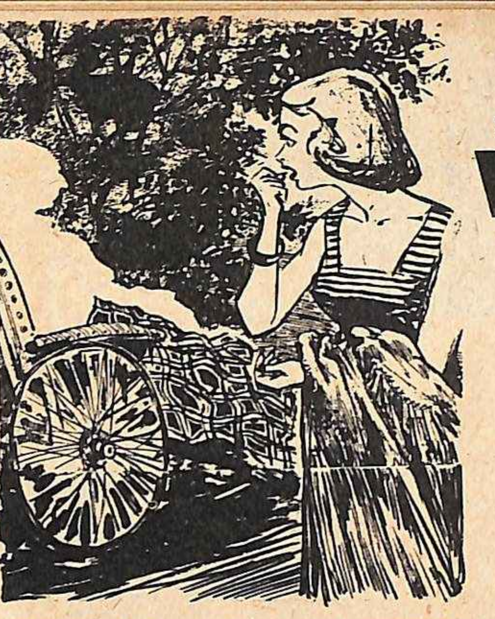

Ἡ Τζούντιθ ἔμεινε ἄλαλη ἀπὸ κατάπληξι καὶ τρόμο, βλέποντας τὴν ἄδειανὴ πολυθρόνα...

Στὸ χωριὸ Σέπτον Μάλλετ τῆς κομητείας τοῦ Σώμερσετ, στὴν Ἀγγλία, πέθανε τελευταῖα, σὲ ἡλικία 45 χρόνων, μιὰ γυναῖκα, ποὺ τὸ ὄνομά της ἦταν συνυφασμένο μὲ τὸ πιὸ σκοτεινὸ ἀστυνομικὸ μυστήριο τῶν τελευταίων ἐτῶν. Μὲ τὸν θάνατό της, χάνεται τώρα κάθε ἐλπίδα νὰ λυθῇ κάποτε τὸ αἴνιγμα τῆς ξαφνικῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Ὄουεν Πέρφιτ, ποὺ εἶχε συνταράξει, τὸ 1939, πέρα ὣς πέρα τὸ Ἡνωμένο Βασίλειο.

Ὁ Ὄουεν Πέρφιτ, παληὸς ναυτικός, εἶχε ἐγκαταλείψει τὶς θάλασσες ἀπὸ τότε ποὺ μιὰ ἀρρώστεια τὸν ἄφησε παράλυτο καὶ ἀπὸ τὰ δύο πόδια καὶ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ πατρικό του κτῆμα, στὸ Σέπτον Μάλλετ, μὲ μόνη συντροφιὰ τὴν ἀνύπαντρη μικρότερη ἀδελφή του, τὴν Τζούντιθ.

Ὁ παράλυτος περνοῦσε τὶς περισσότερες ὧρες του, ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλός, στὸν κῆπο, σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ ρόδες. Ἡ Τζούντιθ καθόταν σὲ μιὰν ἄλλη πολυθρόνα, ἀντίκρυ του, καὶ κουβέντιασαν ὧρες ὁλόκληρες. Στὸ χωριό, κανένας δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν βαθειὰ ἀγάπη, ποὺ ἔνωνε τὰ δυὸ ἀδέρφια μεταξύ τους.

Ἕνα βράδυ τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1939, καθώς, ὅπως συνήθως, ἦταν οἱ δυό τους καθισμένοι στὸν κῆπο, ὁ Ὄουεν παραπονέθηκε πὼς κρύωνε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴν ἀδελφή του μιὰ κουβέρτα. Ἐκείνη παραξενεύτηκε λίγο, γιατὶ ὁ καιρὸς ἦταν ἐξαιρετικὰ γλυκός, μὰ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τοῦ τὴν φέρη.

Ὥσπου νὰ πάη καὶ νὰ γυρίση, δὲν μεσολάβησαν, παρὰ δυὸ μόνο λεπτά. Ἀλλά, στὸ ἐλάχιστο αὐτὸ διάστημα, ὁ παράλυτος εἶχε ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του!...

Ἡ Τζούντιθ Πέρφιτ, μὲ τὴν κουβέρτα στὰ χέρια, ἔμεινε ἄλαλη ἀπὸ τὴν κατάπληξι καὶ τὸν τρόμο. Τὸ θέαμα, ποὺ ἀντίκρυζε, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὸ χωρέση νοῦς ἀνθρώπινος. Στὴν πολυθρόνα, ὅπου ὣς πρὶν ἀπὸ λίγο καθόταν καὶ μίλαγε ἕνας ἄνθρωπος ὁλοζώντανος—ἀλλὰ ποὺ ἦταν τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο νὰ σηκωθῇ μόνος του καὶ νὰ κάνη ἔστω καὶ ἕνα βῆμα—δὲν ὑπῆρχαν τώρα, παρὰ τὸ σκέπασμα, ποὺ ἔρριχνε στὰ παράλυτα πόδια του, καὶ τὸ τσιμποῦκι του.

Ὁ Ὄουεν Πέρφιτ εἶχε γίνει καπνός!

Μόλις συνῆλθε κάπως ἀπὸ τὸν φοβερὸ τρόμο ποὺ δοκίμασε, ἡ Τζούντιθ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήση τοὺς γείτονες. Ἐκεῖνοι προθυμοποιήθηκαν νὰ τὴν βοηθήσουν. Ἔψαξαν ὁλόκληρο τὸν κῆπο, κύτταξαν πίσω ἀπὸ κάθε δέντρο, ἀπὸ κάθε λόχμη, ἔπειτα ἐρεύνησαν, μέτρο πρὸς μέτρο, τὸ κτῆμα. Πουθενὰ δὲ βρέθηκε τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀπὸ τὸν παράλυτο!

Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ φτάσανε τὸ ἄλλο πρωΐ, ἐπαναλάβανε τὶς ἴδιες ἔρευνες, ἀλλὰ χωρὶς νὰ καταλήξουν σὲ καλύτερο ἀποτέλεσμα. Ἕνα ἦταν τὸ βέβαιο, σ' αὐτὸ τὸ ἀδιαπέραστο μυστήριο: Πὼς ὁ Ὄουεν Πέρφιτ δὲν βρισκόταν οὔτε ζωντανὸς οὔτε νεκρὸς στὸ κτῆμα.

Ἀφοῦ ἐγκαταλείψανε κάθε ἐλπίδα νὰ ξαναβροῦν τὸν παράλυτο, οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ ἀντιμετωπίζουν ὅλες τὶς δυνατὲς ἐκδοχές, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἐξαφάνισί του.

Ἡ λογικοφανέστερη ἐκδοχὴ ἦταν πὼς κάποιος παληὸς ἐχθρός, ποὺ θὰ εἶχε ἴσως ἀποκτήσει ὁ Πέρφιτ τὸν καιρὸ ποὺ ταξίδευε στὶς θάλασσες, παραμόνευε στὸν κῆπο μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἐκδικηθῇ. Ὅταν εἶδε τὴν ἀδελφή του νὰ σηκώνεται, γιὰ νὰ τοῦ φέρη τὴν κουβέρτα ποὺ ζήτησε, πλησίασε καὶ ἢ ἀπήγαγε τὸν παράλυτο ἢ τὸν σκότωσε καὶ πῆρε μαζί του τὸ πτῶμα.

Ἀλλὰ ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ παρουσίαζε πολλὰ κενά, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου εὔκολο νὰ ἐξηγηθοῦν.

Πρῶτον, τὸ ἐξαιρετικὰ σύντομο χρονικὸ διάστημα, μέσα στὸ ὁποῖο ἔγινε ἡ ὑποτιθέμενη ἀπαγωγὴ ἢ δολοφονία.

Δεύτερον, πὼς γιὰ νὰ γίνη κάτι τέτοιο, ἀφοῦ ἐξακριβώθηκε, ὅτι τὸ πτῶμα δὲν θάφτηκε στὸν κῆπο—οὔτε προλάβαινε, ἄλλωστε, νὰ θαφτῇ—ὁ δολοφόνος θἄπρεπε νὰ εἶχε ἔρθει μὲ αὐτοκίνητο. Ἀπὸ τοὺς χωρικούς, ὅμως, κανεὶς δὲν εἶχε ἀντιληφτῆ ἕνα αὐτοκίνητο νὰ ἔρχεται ἢ νὰ φεύγη ἀπὸ τὸ Σέπτον Μάλλετ.

Τρίτον, ὅτι ὁ Ὄουεν Πέρφιτ θὰ φώναζε, βλέποντας τὸν ἄλλο νὰ τοῦ ἐπιτίθεται, ὁπότε ἡ ἀδελφή του, ποὺ δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῆ πολύ, θὰ ἄκουγε τὶς φωνές του.

Ἀφοῦ ὑποχρεώθηκαν, μπροστὰ στὴν ἀδυσώπητη λογικὴ αὐτῶν τῶν ἐπιχειρημάτων, νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἐκδοχὴ τῆς ἀπαγωγῆς ἢ τῆς δολοφονίας, οἱ ἀστυνομικοὶ στρέψανε τὶς ὑποψίες τους στὴν ἴδια τὴν Τζούντιθ Πέρφιτ. Δὲν ἀποκλειόταν—σκεφτήκανε—νὰ τὸν εἶχε σκοτώσει ἐκείνη, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὶς κουραστικὲς φροντίδες, ποὺ ἀπαιτεῖ ἕνας παράλυτος, νὰ εἶχε θάψει κάπου μακρυὰ τὸ πτῶμα του καὶ νὰ σκηνοθέτησε ἔπειτα τὴν ὑπερφυσικὴ αὐτὴ ἱστορία τῆς ἐξαφανίσεως.

Ἡ Τζούντιθ ὑποβλήθηκε σὲ ἀτέλειωτες, ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις, γιὰ νὰ ὁμολογήση. Ἀλλά, ὣς τὸ τέλος, δὲν ἀνακάλεσε οὔτε μιὰ λέξι ἀπ' ὅσα εἶχε πῆ στὴν ἀρχή.

Ὁ ἐπιστημονικὸς γάμος

ΚΑΤΑ τὸν δόκτορα Χέρτζ, κάθε γάμος, κι' ὁ πιὸ ἐπιτυχημένος, περνάει ἀναπόφευκτα ἀπὸ τέσσερις κρίσιμες περιόδους, ποὺ τοποθετοῦνται χρονολογικὰ ὡς ἑξῆς:

1) Ἡ πρώτη μετὰ τὸ «μῆνα τοῦ μέλιτος» καὶ ὣς τὸν 9ο μῆνα (ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε ὁ γάμος).

2) Ἡ δεύτερη μετὰ τὸν 6ο χρόνο.

3) Ἡ τρίτη στὰ 15 χρόνια.

4) Καὶ ἡ τέταρτη στὰ 25 χρόνια.

Καθεμιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐποχὲς ἀποτελεῖ τρομαχτικὴ ἀπειλὴ γιὰ τὴ συζυγικὴ εὐτυχία καὶ μπορεῖ νὰ ὁδηγήση στὸ διαζύγιο.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς τὶς περιόδους ἀρχίζει ἀμέσως μετὰ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. Οἱ ψυχολόγοι τὴν χαρακτηρίζουν ὡς περίοδο «ἀπογοητεύσεως καὶ προσαρμογῆς».

Τί συμβαίνει κατὰ τὴν περίοδο αὐτή;

Οἱ δυὸ νεόνυμφοι, κι' ὅταν ἀκόμη ἔχουν ἀρκετὴ πεῖρα ἀπὸ τὴ ζωή, βρίσκουν εὐχαρίστησι στὸ νὰ παριστάνουν τοὺς ἀγγέλους, ποὺ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ σύννεφα. Καὶ τὰ καταφέρνουν τόσο καλά, ποὺ τὰ ξεχνοῦν ὅλα καὶ βυθίζονται μέσα σὲ πελάγη εἰδυλλιακῆς εὐτυχίας. Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη ἀπομονώνονται ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο καὶ δὲ ζοῦν παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἀγάπη τους. Στὸ διάστημα αὐτό, φυσικά, ἀνακαλύπτουν μόνο ἀρετὲς καὶ χαρίσματα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Αὐτὸ κρατάει μιά, δυό, τρεῖς, τέσσερις, πέντε ἑβδομάδες. Ποτὲ περισσότερο. Ἔπειτα, ξαφνικά, σὰν νὰ εἶχε σκιστῆ ἕνα μαγικὸ πέπλο, ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα ἀρχίζουν ν' ἀνακαλύπτουν μόνον ἐλαττώματα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ἀλλ' εἶναι καλοπροαίρετοι κι' οἱ δυό. Προσπαθοῦν, λοιπόν, νὰ προσαρμοστοῦν στὴν καινούργια κατάστασι. Παραβλέπουν, δικαιολογοῦν, συγχωροῦν...

Δυὸ πράγματα μπορεῖ τότε νὰ συμβοῦν: Οἱ δυὸ σύζυγοι ἢ καταλήγουν σὲ μιὰ καλύτερη ἀμοιβαία κατανόησι, ποὺ κλείνει μέσα της μεγάλη δόσι ἐπιεικείας καὶ ἀνεκτικότητος, ἢ φτάνουν σὲ ρῆξι. Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς θὰ τρέξουν ἀμέσως νὰ ζητήσουν διαζύγιο. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ ζωή τους καταντάει ἀληθινὴ κόλασις. Οἱ δυὸ σύζυγοι ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν μαζὶ ἀπὸ συνήθεια ἢ γιατὶ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος ν' ἀποτινάξουν τὸ ζυγό τους.

Ἡ δεύτερη περίοδος τοποθετεῖται μεταξὺ 6ου καὶ τοῦ 7ου ἔτους.

Οἱ δυὸ σύζυγοι ἔχουν κουραστῆ πιὰ καὶ δὲν περιμένουν τίποτα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἀλλ' εἶναι ἀκόμη νέοι κι' ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους. Γι' αὐτό, κυριεύονται ἀπὸ ἕναν ἔντονο πόθο νὰ ξαναφτιάξουν τὴ ζωή τους.

Οἱ τέσσερις σκόπελοι τοῦ γάμου

Πολλὰ ἀντρόγυνα χωρίζουν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ φιλικά. Χωρὶς σκηνὲς καὶ χωρὶς μάταιες ἐξηγήσεις. Ἀλλὰ πιστεύουν ἀκόμη στὴν ἀγάπη. Πιστεύουν, δηλαδή, ὅτι ἡ ἀγάπη μπορεῖ νὰ τοὺς κάμη εὐτυχισμένους. Καὶ γι' αὐτὸ θέλουν νὰ ξαναδοκιμάσουν.

Κατὰ τὸν δόκτορα Χέρτζ, ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ παιδιά, τὰ περισσότερα ἀντρόγυνα θὰ χώριζαν τὸν 6ο ἢ τὸν 7ο χρόνο τῆς συζυγικῆς ζωῆς. Οἱ ἄντρες εἰδικώτερα θἆταν ὅλοι πρόθυμοι στὸ διαζύγιο, ποὺ θὰ τοὺς ἔδινε τὴν εὐχέρεια νὰ συνδεθοῦν μὲ ἄλλη γυναῖκα. Τὴν ἴδια προθυμία θὰ ἔδειχναν καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ θὰ ἦταν ἀκόμη σίγουρες γιὰ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ γοητεία τους.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀμερικανικὲς στατιστικές, ὁ ἕβδομος χρόνος τῆς ἔγγαμης ζωῆς θὰ ἔπρεπε ν' ἀποκληθῇ «ἔτος τῶν διαζυγίων».

Ἡ τρίτη κρίσιμη περίοδος ἀρχίζει γύρω στὸ 15ο χρόνο τῆς ἔγγαμης ζωῆς.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου γυναῖκα ἦταν 22 χρόνων κι' ὁ ἄντρας 30. Ἔπειτα ἀπὸ 15 χρόνια, ἡ γυναῖκα θἆναι 37 χρόνων καὶ ὁ ἄντρας 45. «Νέοι» ἀκόμη κι' οἱ δυό. Ἀλλὰ περισσότερο ὁ ἄντρας, ποὺ βρίσκεται στὴν περίοδο τῆς μεγάλης ὡριμότητάς του.

Σὲ μεγάλο ἀριθμὸ περιπτώσεων, ὁ ἄντρας ἔχει φτιάξει πιὰ τὴ ζωή του, ἔχει πετύχει στὴν ἐπαγγελματικὴ σταδιοδρομία του κι' εἶναι περήφανος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Αὐτὴ ἡ σταδιοδρομία του τὸν ἐνδιαφέρει τώρα σὲ μεγάλο βαθμό. Περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα. Ἡ γυναῖκα, ἀντίθετα, ποὺ βλέπει ὅτι ἡ ὀμορφιά της ἔχει ἀρχίσει νὰ μαραίνεται, ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τὶς διασκεδάσεις καὶ τὶς ἀπολαύσεις. Νὰ ποιὰ εἶναι ἡ λογική της:

«Πέρασα μαζί σου τὰ δύσκολα χρόνια. Καὶ στάθηκα πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη σύντροφος. Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ χαρῶ κι' ἐγώ».

Ἀλλὰ δὲ θέλει πιὰ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Τὰ θέλει ὅλα. Ἂν πρὶν ἦταν εὐχαριστημένη μὲ τρία φορέματα τὸ χρόνο, βρίσκει τώρα πὼς τρία φορέματα γιὰ τὴν κάθε σαιζὸν — ἄνοιξι, καλοκαίρι, φθινόπωρο καὶ χειμῶνα — εἶναι λίγα. Καὶ δὲ θέλει πιὰ μιὰ γοῦνα. Θέλει ἕνα μαντὼ ἀπὸ βιζόν. Οὔτε μπορεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ μὲ τὸ μικρὸ αὐτοκινητάκι, ποὺ ὁ ἄντρας της χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὶς δουλειές του. Θέλει τώρα μιὰ ἀεροδυναμικὴ κοῦρσα μὲ δικό της σωφέρ.

Καὶ τὰ ζητάει ὅλα ἀμέσως κάνοντας τὴ σκέψι πὼς ὁ καιρὸς περνάει γρήγορα. Τὸ ἂν ὁ ἄντρας της δὲ μπορῇ νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς ἀπαιτήσεις της, δὲν τὴν ἀπασχολεῖ. Αὐτὴ ποὺ τσιγκουνευόταν πρὶν καὶ τὴν πεντάρα, ἀραδιάζει τώρα λογαριασμούς, εἰς βάρος φυσικὰ τοῦ πορτοφολιοῦ τοῦ συζύγου της. Οὔτε εἶναι ἱκανὴ νὰ καταλάβη πὼς οἱ δουλειές του δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ τὴ συνοδεύη παντοῦ καὶ πάντοτε. Ποιὰ ἄλλη δουλειὰ μπορεῖ νὰ ἔχη ὁ ἄντρας της ἀπὸ τὸ νὰ τὴν διασκεδάζη γιὰ νὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένη;

Δημιουργεῖται ἔτσι ἡ ἀναπόφευκτη σύγκρουσι ποὺ μεταβάλλει τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ σὲ κόλασι. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, τόσον ὁ ἄντρας ὅσον καὶ ἡ γυναῖκα, μιλᾶνε μὲ ἀπογοήτευσι γιὰ τὸ γάμο τους. Ἀλλὰ σὲ πολὺ σπάνιες περιπτώσεις φτάνουν ὣς τὸ διαζύγιο. Ὑπάρχουν πρῶτα-πρῶτα τὰ παιδιά. Κι' ἔπειτα, ὁ καιρὸς ἔχει περάσει, γιὰ νὰ κάμουν ἕνα καινούργιο πείραμα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ἡ τελευταία κρίσιμη περίοδος τοποθετεῖται ἔπειτα ἀπὸ τὰ εἴκοσι πέντε χρόνια. Ὣς τότε, ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα φοροῦσαν μιὰ μάσκα, εἴτε γιὰ τὸ χατῆρι τῶν παιδιῶν, εἴτε γιὰ λόγους κοινωνικῆς συμβατικότητος. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ τὰ εἴκοσι πέντε χρόνια, ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ προβλήματα ἔχουν λυθῆ μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο καὶ ὁ φόβος τοῦ κοινωνικοῦ σκανδάλου δὲν ἀποτελεῖ πιὰ ἐπαρκῆ χαλινό. Ὁ ἄντρας καὶ ἡ γυναῖκα τὰ λένε τότε καθαρὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ χωρίζουν τὴ ζωή τους, ἀκόμη κι' ὅταν δὲν καταφεύγουν στὸ διαζύγιο. Καθένας τους ἐπιθυμεῖ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἀνεξαρτησία του. Καὶ τὴν διεκδικεῖ μὲ πεῖσμα, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλα. Παρόμοια παραδείγματα ὑπάρχουν, δυστυχῶς, πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῇ κανείς. Πρόκειται γιὰ χρεωκοπημένους γάμους, ποὺ ἡ ἐπίσημη ἀνακοίνωσι τῆς χρεωκοπίας τους γίνεται μὲ καθυστέρησι εἴκοσι πέντε ἢ τριάντα χρόνων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Εἴσαστε πλασμένοι γιὰ τὸ γάμο;

ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς

ΠΑΛΗΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

Θέματα ἐλευθεροτυπίας

Η ΕΚΤΑΚΤΗ διακοπὴ τῆς ἐκδόσεως μιᾶς ἐφημερίδος, δὲν εἶναι συνηθισμένο φαινόμενο στὴν ἐποχή μας. Ἀκόμη κι' ἂν παρουσιάση μιὰ ἀπροσδόκητη βλάβη τὸ πιεστήριο, θὰ βρεθῇ τρόπος νὰ τυπωθῇ ἡ ἐφημερίδα σ' ἕνα ξένο, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ κυκλοφορήση μὲ καθυστέρησι.

Τὰ πράγματα ἦσαν ἐντελῶς διαφορετικὰ ἕνα αἰώνα πρίν. Τὰ πιεστήρια ἦσαν ἐλάχιστα. Μόλις ἐπαρκοῦσαν γιὰ τὴν ἐκτύπωσι 4—5 ἐφημερίδων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἦσαν ἀργοκίνητα, σαραβαλιασμένα, ἕτοιμα νὰ καταρρεύσουν ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη.

Τὸ ἀποτέλεσμα, λοιπόν, ἦταν νὰ αἰφνιδιάζωνται κάθε τόσο οἱ ἀναγνῶστες μὲ τὶς διακοπὲς τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐφημερίδων, ὀφειλόμενες συνήθως σὲ πολὺ περίεργες ἀφορμές.

Στὸ φύλλο της τῆς 20 Ἰουνίου 1859, ἡ «Ἑσπέρα» γράφει στὴ θέσι τοῦ κυρίου ἄρθρου:

«Ἕνεκα οἰκιακῶν περιστάσεων, παρημποδίσθη ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἡ ἔκδοσις τοῦ φύλλου μας καὶ «φίλοι» μας τινὲς δὲν ἔλειψαν νὰ διαδώσωσι μυρία ψεύδη, ὅτι δηλαδή, ἐπαύσαμεν αὐτό, ὅτι συνετάχθημεν τῷ ὑπουργείῳ, ὅτι, ὅτι κλπ. Ἡ ὡς καὶ πρότερον τακτικὴ ἔκδοσις τοῦ φύλλου μας διαψεύδει τὸ πρῶτον, ἡ δὲ πορεία μας, ἡ πάντοτε σύμφωνος μὲ τὰ συμφέροντα τῆς Πατρίδος, πρὸ καιροῦ ἀπέδειξε καὶ θέλει ἐν τῷ μέλλοντι ἀποδείξει τὸ δεύτερον...».

Ποιὲς ἀκριβῶς ἦσαν αὐτὲς οἱ... οἰκιακὲς περιστάσεις ποὺ ἔγιναν ἀφορμὴ προσωρινῆς διακοπῆς τῆς ἐφημερίδος, δὲν ἀναφέρεται στὴν ἀνακοίνωσι. Ὁ ἀναγνώστης ἀφίνεται ἐλεύθερος νὰ συμπεράνη ἂν πρόκειται περὶ γάμου τοῦ διευθυντοῦ, περὶ ἀποκτήσεως διαδόχου ἢ περὶ σειρᾶς τσιμπουσίων.

Ἡ ἐφημερὶς δὲν εἶχε ὑποχρέωσι νὰ δώση περισσότερες ἐξηγήσεις. Ἄλλωστε «τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ». Συνεχίζει, λοιπόν, ἡ ἐφημερὶς τὰ περὶ τῆς διακοπῆς τῆς ἐκδόσεως:

«...Ἡ «Ἑσπέρα» ἔχει ὡς ἀρχὴν νὰ ἐπαινῇ καὶ τοὺς ἐχθρούς της, ὅταν οὗτοι ἐργάζωνται τὸ καλὸν καὶ νὰ ψέγῃ ἀσπλάγχνως τοὺς φίλους της, ἐὰν διὰ τοῦ ἔργου των εἰσὶν ἄξιοι ψόγου. Ἄγρυπνος φύλαξ τῶν συμφερόντων τῆς Πατρίδος, ἡ ἐφημερὶς μας, ἡ ὀλιγοήμερος διακοπὴ τῆς ὁποίας ἔδωσε λαβὴν εἰς μυρίας ὅσας ἀσυστάτους διαδόσεις, θέλει διὰ τῶν μικρῶν ἀρθριδίων της κατακεραυνώνει τοὺς ζητοῦντας τὴν διατάραξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας, τῶν νόμων τὴν περιφρόνησιν καὶ τοὺς μὴ ἀποδίδοντας πρὸς τοὺς ἄρχοντας τῆς Πολιτείας τὴν ὀφειλομένην τιμὴν καὶ εὐγνωμοσύνην. Θέλει δὲ καταπολεμήσει, ὡς κατεπολέμησε, πᾶσαν ἀγυρτείαν βλάπτουσαν οὐσιωδῶς τὴν πατρίδα. Οἱ συντάκται τῆς «Ἑσπέρας» ἀδιαφοροῦσι δι' ὅσα πλάττονται καὶ λέγονται κατ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἐχόντων συμφέρον. Αὐτοὶ θὰ λέγωσι τὴν σκάφην σκάφην καὶ τὰ σῦκα σῦκα...».

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι τὴν ἴδια ἐποχὴ ὑπῆρχε καὶ κάποιο ζήτημα ἐλευθεροτυπίας, κατὰ τῆς ὁποίας εἶχαν κηρυχθῆ μερικοὶ καθεστωτικοὶ πολιτευόμενοι. Συγκεκριμένα ἡ Κυβέρνησι εἶχε θεσπίσει νὰ μὴ δίδεται ἄδεια ἐκδόσεως ἐφημερίδος παρὰ μόνο σὲ πρόσωπα τῆς ἐμπιστοσύνης της. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ καταργήθηκε κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1859 καὶ ἡ «Ἑσπέρα» γράφει σχετικά:

«Χθές, μετὰ πλήρους εὐχαριστήσεως, ἔμαθε τὸ Κοινόν, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, κ. Ρήγας, διέταξε τὸν νομάρχην Ἀττικῆς νὰ δίδη ἄδειαν εἰς πάντα βουλόμενον νὰ συγγράφη ἐφημερίδα, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Συντάγματος. Ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ κυρίου ὑπουργοῦ δεικνύει πόσον σέβεται οὗτος τὸν θεμελιώδη νόμον καὶ τὴν Κοινὴν Γνώμην. Ὁ κύριος Ρήγας, πράξας τοῦτο, εἶναι συνεπὴς πρὸς τὸν Ρήγαν, τὸν ἀγωνισθέντα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος, τὸν διακινδυνεύσαντα ὑπὲρ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου, τὸν μοχθήσαντα καὶ μοχθοῦντα ὑπὲρ τῆς παγιώσεως τοῦ Θρόνου καὶ μιᾶς τάξεως πραγμάτων καταλλήλων μὲ τὸ φυσικὸν πνεῦμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

»Ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία ἀγαπᾷ τὸ φῶς καὶ τὴν δημοσιότητα καὶ τὰ ἔθνη τότε προκόπτουσιν, ὅταν δὲν ἔχωσι δεδεμένην τὴν γλῶσσαν, Τύπος ἔστω ἡμῖν καὶ ὑπογραμμὸς ἡ γηραιὰ Συνταγματικὴ Ἀγγλία, ὅπου ἡ ἐλευθερία τοῦ λαλεῖν καὶ γράφειν δὲν ἔχει ὅρια, οὐδὲ ἀπειλεῖται διὰ πᾶσαν τελείαν καὶ μεσοστιγμὴν ἀπὸ τοὺς ἀποτροπαίους ὄνυχας τῶν Εἰσαγγελέων, καὶ ὅπου μολαταῦτα ὑπάρχει τὸ μεγαλύτερον πρὸς τοὺς νόμους σέβας καὶ ἡ πρὸς τὰ βασιλεύοντα ἄτομα μέχρι λατρείας ὑπακοή. Ὅπου δεσμεύεται ὁ λόγος, ἐκεῖ χαλκεύονται ἐν τῷ σκότει εἴτε ἁλύσεις κατὰ τῶν λαῶν, εἴτε συνωμοσίαι κατὰ τῆς ἀρχῆς, καὶ κατὰ τοῦτο ὁ λόγος ὁμοιάζει μὲ τὴν πυρίτιδα, ἥτις στενοχωρουμένη, φέρει καταστροφήν.

»Ἠθέλαμεν εἶσθε ἀγνώμονες, ἐὰν δὲν ἀποδώσωμεν τὸν ἀνήκοντα ἔπαινον εἰς μίαν τόσον συνταγματικὴν πρᾶξιν τοῦ κυρίου ὑπουργοῦ, καὶ ἠθέλαμεν φανῆ ἀνάξιοι ταύτης, ἐὰν δὲν ἀγαπῶμεν τοὺς ὑπουργοὺς τοὺς τρέφοντας τοιαῦτα αἰσθήματα καὶ τοιοῦτον σέβας ὑπὲρ τῆς κοινῆς γνώμης».

Ἔτσι, λοιπόν, ἔγινε ἡ πλήρης ἀποκατάστασι τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθεροτυπίας, πρᾶγμα ποὺ πανηγυρίστηκε ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδομανεῖς Ἕλληνας τῆς ἐποχῆς. Βέβαια, θὰ ἦταν ὑπερβολικὸς ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἔκαναν τὴν πρέπουσα χρῆσι τοῦ σχετικοῦ δικαιώματος. Τὰ προσωπικὰ ζητήματα, οἱ ἀλληλοκατηγορίες καὶ οἱ ἀλληλοαποκαλύψεις ἦσαν στὴν ἡμερησία διάταξι, τόσο, ὥστε καταλάμβαναν τὸν περισσότερο χῶρο τῶν ἐφημερίδων.

Φαίνεται, ὅτι καὶ ἕνα σημαντικὸ μέρος τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, ἐντρυφοῦσε στὰ σχετικὰ δημοσιεύματα. Νὰ ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα, ἀπὸ τὴν «Ἑσπέρα» τῆς 27 Ἰουνίου 1859:

«Ὁ κύριος Βασίλειος Ἀντωνίου, μετὰ πολλῶν ἐτῶν βάσανα καὶ κόπους, ἀπηλλάγη τῆς πιστῆς αὐτοῦ συζύγου Ἀναστασίας, τὸ γένος Σανοπούλου, τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων παραδεξαμένων τὴν περὶ διαζεύξεως αἴτησίν του. Συγχαίρομεν αὐτόν, διότι ἐτελείωσαν τὰ βάσανά του...».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

✪✪

Ἔφτιασε μόνος του τὸ δρόμο

Ἐδῶ καὶ 7 χρόνια, κάποιος Καναδός, ὀνόματι Οὖγκο Ἔρικσον, εἶπε μιὰ μέρα στὴ γυναῖκα του: «Τί ὡραῖα ποὺ θὰ ἤτανε ἂν μπορούσαμε νὰ πηγαίνουμε κάπου-κάπου στὴν πόλι μ' αὐτοκίνητο!». Ναί, ἀλλὰ τὸ κτῆμα του βρισκότανε 30 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ δρόμο, ἀπ' τὸν ὁποῖο τὸ χώριζαν δάση καὶ κακοτοπιές... Ὡστόσο, ὁ Ἔρικσον τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι νὰ πραγματοποιήση τ' ὄνειρό του. Ἄρχισε, λοιπόν, ν' ἀνοίγη δρόμο, μονάχος του, μέσα ἀπ' τὸ δάσος. Κι' ἀφοῦ δούλεψε ἐπὶ 7 χρόνια, νωρὶς κανένα βοηθό, ἀποτελείωσε τώρα τὸ ἔργο του... κι' ἀγόρασε ἐπιτέλους τὸ πολυπόθητο αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ πηγαίνη στὴν πόλι!

τὸ χιοῦμορ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

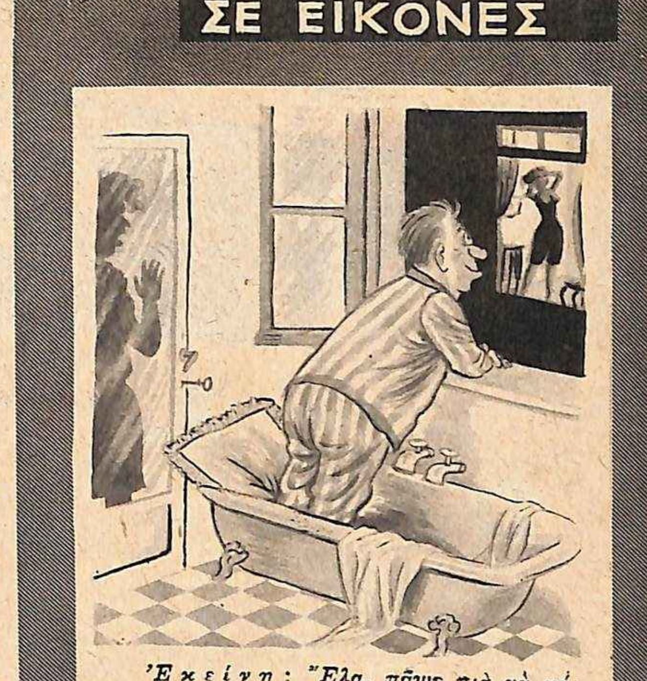

Ἐκείνη: Ἔλα, πᾶψε πιὰ νὰ κάνης τὸ θυμωμένο! Ἂς ξεχάσουμε τὸν καυγᾶ μας...

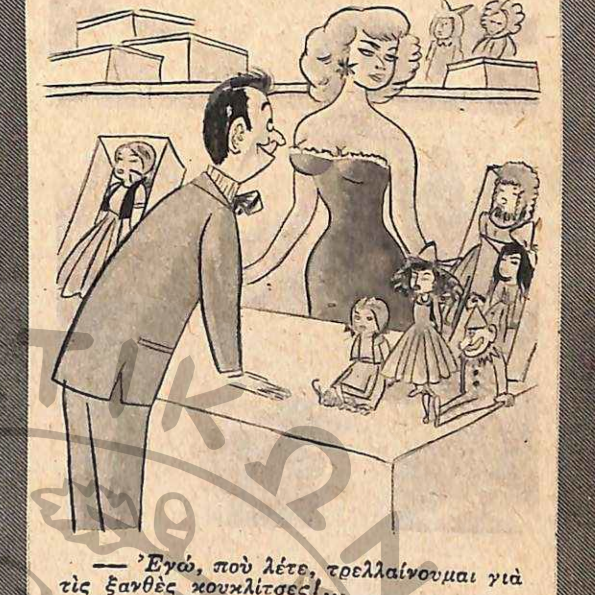

— Ἐγώ, ποὺ λέτε, τρελλαίνομαι γιὰ τὶς ξανθὲς κουκλίτσες!...

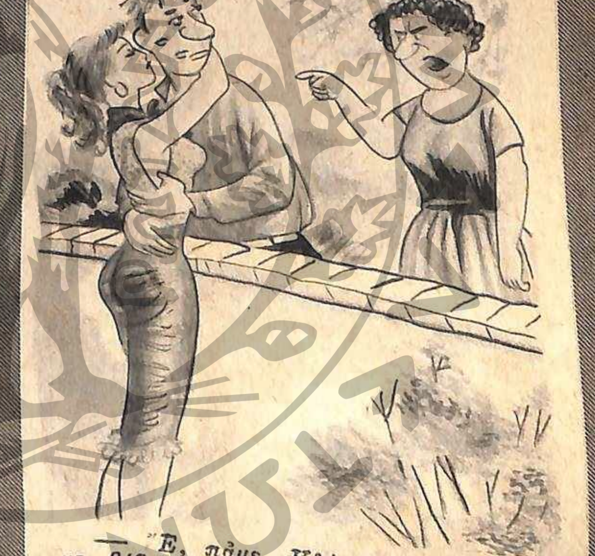

— Ἔ, πᾶμε, Κλέαρχε! Ν' ἀγαπᾶμε, βέβαια, τοὺς γείτονές μας, ἀλλὰ ἐσὺ τὸ παράκανες!...

„Δεσποινίς κερδίσατε,,

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΦΡΑΝΚ Ντεστρὰντ σταμάτησε μπροστὰ στὸ παλιὸ ξεβαμμένο σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἀριθμὸς 18. Ἐκεῖ ἔμενε ἡ Αἰμιλία Πομύ, ἡ τυχερὴ τοῦ διαγωνισμοῦ, ποὺ εἶχε διοργανώσει ἡ μεγάλη ἑταιρεία καφέδων «Μπραζίλ». Τὸ ἔπαθλό της ἦταν ἕνα ἀεροπορικὸ εἰσιτήριο γιὰ δυὸ ἄτομα, γιὰ τὰ νησιὰ τῆς Καραϊβικῆς, δωρεὰν διαμονὴ ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς βδομάδες καὶ ἐπιστροφή.

Οἱ τυχεροὶ ἦταν σαράντα, ἀλλ' οἱ ὑπόλοιποι τριανταεννιὰ θἄπαιρναν μόνο ἀπὸ δέκα κουτιὰ καφὲ ὁ καθένας.

Ὁ κ. Φάρνεϋ, ὁ διευθυντής, εἶχε ἐξηγήσει στὸ Φράνκ ὅτι, ἂν ἡ τυχερὴ δὲ δεχότανε νὰ κάνη αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ πάρη τὸ ἀντίτιμο σὲ χρῆμα. Ἡ Καραϊβικὴ ἢ τίποτα... Ἦταν ὁ χειρότερος τσιγκούνης τοῦ κόσμου, αὐτὸς ὁ διευθυντής, καὶ θὰ χαιρόταν πολὺ ἂν ἡ ἐπιχείρησι γλύτωνε ἀπὸ ἕνα τέτοιο ἔξοδο, ποὺ περνοῦσε τὸ ἑκατομμύριο...

«Ἆρα γε, ἤξερε τί ἔκανε ὁ κλῆρος;», ἀναρωτήθηκε ὁ Φράνκ, ἐνῶ χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς τυχερῆς.

Τοῦ ἄνοιξε μιὰ γυναῖκα μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ πρόσωπο ρυτιδωμένο σὰν ξερὸ δαμάσκηνο.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε. Εἶμαι ἡ θυρωρός, ἡ κυρία Πομύ.

— Ἀκριβῶς, ἐσᾶς ζητοῦσα! εἶπε ὁ νέος.

Συγχρόνως σκεφτότανε: «Καλύτερα νὰ μὴν τῆς τὸ πῶ ἀπότομα. Μπορεῖ νὰ πάθη τίποτα!».

— Μ' ἔστειλαν ἀπ' τὴ Νομαρχία, γιὰ κείνη τὴν ὑπόθεσι τοῦ γυιοῦ σας ποὺ βρίσκεται στὴ Γκουαντελούπη, πρόσθεσε δυνατά.

Ἡ γυναῖκα γούρλωσε τὰ μάτια της.

— Μὰ δὲν ἔχω κανένα γυιό! ἀπάντησε. Οὔτε στὴ Γκουαντελούπη, οὔτε πουθενὰ ἀλλοῦ.

— Θἄγινε λάθος... ψιθύρισε ὁ Φράνκ.

— Καὶ τί θέλει αὐτὸς ποὺ δὲν εἶναι γυιός μου; ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ θυρωρός.

— Καλεῖ τὴ μητέρα του νὰ τὸν ἐπισκεφτῆ γιὰ λίγο καιρό.

— Μωρὲ μπράβο! φώναξε ἡ κ. Πομύ. Ἄκου πράματα! Ἔ, λοιπόν, ἐγώ, ἂν ἤμουνα στὴ θέσι αὐτῆς τῆς κυρίας, δὲ θὰ πήγαινα ποτέ! Ποῦ ἀκούστηκε, γριὰ γυναῖκα, νὰ ξεσηκώνωμαι ἀπ' τὸ σπίτι μου στὰ καλὰ καθούμενα; Ἂν ἦταν γυιός μου, θὰ τοὔλεγα νάρθη ἐκεῖνος νὰ μὲ δῆ.

— Καλά, κι' ἂν κερδίζατε τὸ εἰσιτήριο ποὺ προσφέρει ἡ ἑταιρεία καφέδων «Μπραζίλ», τί θὰ κάνατε; ἐπέμεινε ὁ Φράνκ.

— Νὰ μοῦ λείπη! φώναξε ἡ γυναῖκα. Ἐγὼ ἤθελα νὰ πάρω δέκα κουτιὰ καφέ, κι' ἐλπίζω πὼς τὰ κέρδισα... Ποτέ μου δὲ θἄμπαινα σ' ἀεροπλάνο! Θέλω νὰ πεθάνω ἥσυχα στὸ σπίτι μου...

Ὁ Φρὰνκ ἔνοιωσε τρομερὴ ἀμηχανία. Τί νὰ κάνη τώρα;...

Ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη, γιὰ νὰ πάρη τὰ τσιγάρα του κι' ἔπιασε ἕνα φάκελλο. Τὸν τράβηξε ἔξω καὶ διάβασε:

«Δεσποινίδα Ντανιὲλ Ὀσμόντ».

Ἦταν ἡ τελευταία ἀπ' τοὺς τριανταεννιὰ ποὺ εἶχαν κερδίσει τὰ κουτιὰ τοῦ καφέ. Ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς εἶχε εἰδοποιήσει.

Μιὰ τρελλὴ σκέψι πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ μυαλό του κι' ἔκανε νὰ λάμψουν τὰ μαῦρα μάτια του... Τί εἶχε νὰ χάση;...

— Αντίο σας, κυρία μου, καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε, εἶπε στὴ θυρωρό.

Κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά. Μόλις ἔστριψε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, στάθηκε κι' ἔβγαλε ἀπ' τὸ χαρτοφύλακά του τὸ εἰσιτήριο. Ἄνοιξε τὸ φάκελλο μὲ τ' ὄνομα τῆς ἄγνωστης κοπέλλας καὶ τὄρριξε μέσα. Ὕστερα ἔβαλε σ' ἕνα ἄλλο φάκελλο τὴν εἰδοποίησι γιὰ τὰ δέκα κουτιὰ καφὲ κι' ἔγραψε ἀπ' ἔξω τ' ὄνομα τῆς κ. Πομύ. Ἔρριξε τὰ γράμματα σ' ἕνα ταχυδρομικὸ κουτὶ κι' ἀπομακρύνθηκε σφυρίζοντας ἕνα εὔθυμο σκοπό.

★

Τ' ἄλλο πρωΐ, ὅταν ὁ Φρὰνκ ἔφτασε στὸ γραφεῖο του, βρῆκε νὰ τὸν περιμένη μιὰ ξανθομάλλα κουκλίτσα, μέχρι 22 χρονῶν.

— Εἶμαι ἡ Ντανιὲλ Ὀσμόντ, τοῦ ἐξήγησε, κι' ἦρθα νὰ μοῦ πῆτε τί πρέπει νὰ κάνω.

— Ὥστε θὰ πᾶτε;... φώναξε ὁ Φρὰνκ μὲ χαρά.

— Καὶ βέβαια θὰ πάω! Αὐτὸ τὸ ταξεῖδι εἶναι γιὰ μένα μιὰ εὐτυχία ποὺ δὲν τὴν περίμενα ποτέ... Μόνο ποὺ θὰ πάω μόνη μου. Δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμο καὶ ζῶ χωρὶς παρέες.

— Τί κρῖμα! ἀπάντησε εὐγενικὰ ὁ Φράνκ.

Μά, δίχως νὰ τὸ θέλη, ἔνοιωθε μέσα του μιὰν ἀνεξήγητη χαρά.

— Λοιπόν, δεσποινὶς Ντανιέλ, συνέχισε, δῶστε μου τὰ χαρτιά σας νὰ τὰ ταχτοποιήσω. Σὲ τρεῖς μέρες, θἆναι ἕτοιμα καὶ σὲ ἔξη μέρες φεύγετε. Δὲ χρειάζεται νὰ ξαναρθῆτε ἐδῶ. Ἂν θέλετε, μποροῦμε νὰ συναντηθοῦμε στὸ μικρὸ μπαράκι, ποὺ βρίσκεται στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου.

Ἡ Ντανιὲλ τοὔρριξε μιὰ θυμωμένη ματιά, ἕτοιμη ν' ἀρνηθῆ. Ποτέ της δὲν εἶχε πάει κάπου μ' ἕναν ἄντρα... Ἀλλ' αὐτὸς ὁ μελαχροινὸς νέος μὲ τὸ ἀθλητικὸ κορμὶ ἦταν τόσο συμπαθητικός!...

Ἕνα χαμόγελό του τὴ βοήθησε ν' ἀποφασίση:

— Ἐν τάξει, στὶς 8 θὰ εἶμ' ἐκεῖ, συμφώνησε.

★

— Ποιὸς σοῦ εἶπε ν' ἀνακατεύεσαι ἐκεῖ ποὺ δὲ σὲ σπέρνουνε καὶ νὰ παίρνης μόνος σου ἀποφάσεις; ξεφώνησε ὁ διευθυντής, μόλις ὁ Φρὰνκ μπῆκε στὸ γραφεῖο του. Κύτταξα σήμερα τὸν κατάλογο αὐτῶν ποὺ κέρδισαν, κι' εἶδα πὼς ἡ τυχερὴ δὲν εἶναι ἡ Ντανιὲλ Ὀσμόντ, ἀλλὰ κάποια Αἰμιλία Πομύ. Γιατί ἄλλαξες τὰ ὀνόματα;

— Ἡ Αἰμιλία Πομὺ εἶναι μιὰ γριὰ γυναῖκα. Τί θέλατε νὰ κάνη στὴν Καραϊβική, στὰ 70 χρόνια της; Δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξι νὰ πάη ταξίδι.

— Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα; οὔρλιασε ὁ κ. Φάρνεϋ. Πότε φεύγει ἡ ἄλλη;

— Σὲ μιὰ ὥρα.

— Νὰ τρέξης νὰ τὴν προλάβης. Δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ ταξιδέψη... Ἂν δὲν τὰ καταφέρης, νὰ μὴν ξαναπατήσης στὸ γραφεῖο!

★

Ἡ Ντανιὲλ στεκόταν σὰν ζαλισμένη στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ ἀεροδρομίου. Τὰ μάτια της ἦταν γεμᾶτα θλῖψι. Τί εἶχε γίνει ὁ Φράνκ, τ' ὄμορφο ἀγόρι, ποὺ τὴν εἶχε φιλήσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν βγῆκαν ἀπ' τὸ μπάρ;

Κι' αὐτὴ ἡ κουτή, ποὺ εἶχε νομίσει πὼς βρῆκε τὸν ἀγαπημένο της!...

Ξαφνικά, τὸν εἶδε νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος της, σπρώχνοντας τὸν κόσμο. Δίχως νὰ καταλάβη πῶς, βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ὦ, Φράνκ! ψιθύρισε. Τώρα μπορῶ νὰ φύγω ἥσυχη. Ἤθελα τόσο νὰ σὲ δῶ!...

— Ντανιέλ... ἄρχισε νὰ λέη ὁ νέος.

Μὰ ἡ εὐτυχία ποὺ καθρεφτιζότανε στὰ ὄμορφα γαλανὰ μάτια της, τὸν ἔκανε νὰ σταματήση... Πῶς νὰ τῆς πῆ, ὅτι ματαιωνότανε τὸ ταξίδι;...

Ξαφνικά, πῆρε τὴν ἀπόφασί του:

— Ντανιέλ γλυκειά μου, θέλεις νὰ φύγουμε μαζί; τῆς εἶπε.

«Οἱ ἐπιβάτες νὰ ἑτοιμαστοῦν!», φώναξε ἡ συνοδός.

Μὰ ὁ Φρὰνκ δὲν ἄκουγε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴν ἀπάντησι τῆς κοπέλλας, ποὺ ἡ Τύχη εἶχε ρίξει στὸ δρόμο του:

— Ἂν θέλω;... Κάνε γρήγορα, ἀγάπη μου! Συμπλήρωσε τ' ὄνομά σου ἐκεῖ, δίπλα στὸ δικό μου!...

ΖΙΛΜΠΕΡ ΜΠΟΡ

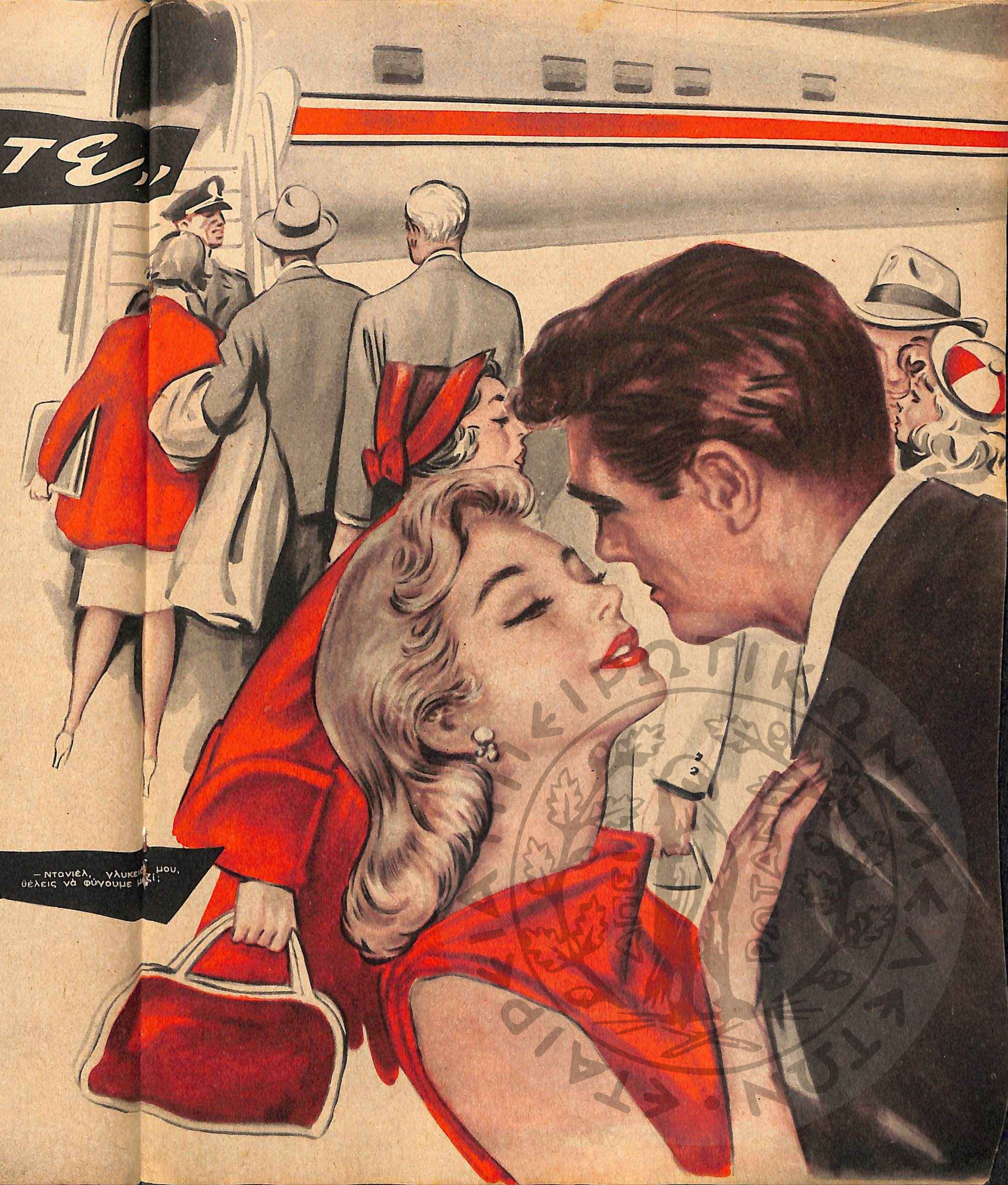

— Ντανιέλ, γλυκειά μου, θέλεις νὰ φύγουμε μαζί;

Ἡ Ἄννα Νοταρᾶ

Γυναῖκες ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

ΚΑΝΕΙΣ δὲν ἤξερε ποιὰ ἦταν. Ζοῦσε ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σ' ἕνα φτωχόσπιτο, ὁλομόναχη. Ὅμως τ' ἀρχοντικό της παράστημα, τὰ ὡραῖα της μάτια, οἱ εὐγενικές της κινήσεις, πρόδιδαν τὴν ἀριστοκρατική της καταγωγή. Ἦταν νέα ἀκόμη. Ὡστόσο προσπαθοῦσε νὰ κρύψη τὸ πρόσωπό της, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἡ ὀμορφιά της κι' ἡ ἡλικία της. Δὲν μιλοῦσε σὲ κανένα. Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ ἐπιχειροῦσε κανεὶς νὰ τῆς πιάση κουβέντα, χαμογελοῦσε πικρὰ καὶ δὲν ἔβγαζε λέξι. Στὸ τέλος, ὅσοι κατοικοῦσαν ἐκεῖ κοντά, ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα πὼς ἦταν κωφάλαλη. Καὶ τὴν παράτησαν στὴ μοναξιά της. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐνοχλοῦσε κανένα κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξεραν μὲ ποιὸν τρόπο ζοῦσε ὡς τότε, πήγαιναν καὶ τῆς ἄφηναν σιμὰ στὴν πόρτα της λίγο ψωμί, κανένα αὐγὸ κι' ὅ,τι ἄλλο τοὺς περίσσευε. Κι' ἡ ἄγνωστη δὲν ἀρνιόταν καμμιὰ ἀπὸ τὶς προσφορὲς αὐτές.

Ἡ Κωνσταντινούπολι εἶχε παρθῆ πρὸ πολλοῦ. Οἱ Χριστιανοὶ ποὺ ἔμεναν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη της, ἦταν ἐλάχιστοι. Μὰ κανεὶς δὲν τοὺς πείραζε πιά, ἐπειδὴ εἶχαν δηλώσει ὑποταγὴ καὶ ζοῦσαν εἰρηνικά.

Ὁ χειμώνας τοῦ 1458 ἦταν βαρύς. Τὰ χιόνια εἶχαν σκεπάσει μὲ τ' ἄσπρο τους σάβανο τὴν πολιτεία. Ἡ ἄγνωστη δὲν ἔβγαινε πιὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Κι' ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ καλοὶ γείτονες, νὰ τῆς δώσουν, ὅπως πάντα, κανένα κομμάτι ψωμί, σίγουρα θὰ εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ἔτσι τουλάχιστον νόμιζαν ὅλοι τους. Παρ' ὅλα αὐτὰ μιὰ νύχτα, ἕνας παράξενος ἐπισκέπτης πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα της. Τὴ χτύπησε πολλὲς φορές. Ἐπειδὴ ὅμως κανεὶς δὲν τοῦ ἄνοιγε, ἀναγκάστηκε νὰ σπάση τὴν παληὰ κλειδωνιά της καὶ νὰ μπῆ μέσα. Ἦταν περίεργο. Στὴν καλύβα δὲν ὑπῆρχε σκιὰ ἀνθρώπινη. Ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ καθὼς κάθησε σ' ἕνα παληὸ ἀνάκλιντρο, ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

— Θὰ τὴν περιμένω! Ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ ἐπιστρέψη πρὶν ἀπὸ τὸ ξημέρωμα...

Καὶ δὲν ἔκανε λάθος. Μισοφώτιζε ἔξω, ὅταν ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ πάτωμα τῆς καλύβας ἀνασηκώθηκε ἀπότομα καὶ φάνηκε ἕνα κεφάλι, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ προσδιορίση κανεὶς ἂν ἦταν ἀνδρικὸ ἢ γυναικεῖο. Ὁ ἐπισκέπτης ὅμως, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται στὴ θέσι του, χαμογέλασε. Ἅπλωσε κατόπιν τὸ χέρι του κι' ἔπιασε ἀπὸ τὸν ὦμο τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Σὰν νὰ τρόμαξε, ὡστόσο, ἐκεῖνος, ἔκανε νὰ βγάλη μιὰ κραυγή. Πρόλαβε ὅμως ὁ ἄλλος καὶ τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμη του.

— Μὴ τρομάζης, δέσποινα! εἶπε σχεδὸν ψιθυριστά. Ξαναγύρισα πάλι κοντά σου...

Ἀνάπνευσε ἡ «δέσποινα» μὲ ἀνακούφισι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ ὑπόγειο, μὲ τὴ βοήθειά του.

— Ἐσύ 'σαι, καλέ μου Φραγκούλη; ρώτησε μὲ τὴν ἁπαλὴ φωνή της. Δὲ σὲ περίμενα τόσο γρήγορα. Γι' αὐτὸ τρόμαξα, ἐπειδὴ νόμισα πὼς προδόθηκε τὸ μυστικό μου. Εἶσαι ὥρα ἐδῶ;

— Ἀρκετὴ ὥρα... Κατάλαβα ὅμως πὼς εἶχες πάει στ' ἀρχοντικὸ τοῦ Μιχαὴλ Δούκα καὶ σὲ περίμενα...

— Εὐχαριστῶ. Πές μου ὅμως τί νέα μοῦ φέρνεις ἀπὸ τὴν Ἰταλία; Συναντήθηκες μὲ τὸ Θωμᾶ;

Ὁ Φραγκούλης ἔβαλε τὸ χέρι στὸ στῆθος.

— Ὄχι μόνο συναντήθηκα μὲ τὸ Θωμᾶ Παλαιολόγο, ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος κατώρθωσε νὰ μὲ εἰσαγάγη στὸν πάπα Πῖο Β΄, ἀποκρίθηκε. Μὲ δέχτηκε μὲ ἐγκαρδιότητα κι' ἄκουσε μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ τὸ μήνυμά σου...

— Καὶ... τὸ ἀποτέλεσμα; ρώτησε συγκινημένη ἐκείνη.

— Δὲ θέλω νὰ σὲ ἀποογητεύσω, δέσποινα! Νομίζω, ὅμως, πὼς ἀγωνίζεσαι ἄδικα γιὰ κάτι ποὺ ἔχει χαθῆ γιὰ τοὺς Ἕλληνες κι' ὁλόκληρη τὴ Χριστιανωσύνη. Τίποτα πιὰ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη. Τὴ μόνη βοήθεια ποὺ εἶναι διατεθειμένοι νὰ σοῦ προσφέρουν ὁ Θωμᾶς κι' ὁ πάπας, εἶναι νὰ σὲ πάρουν στὴν Ἰταλία.

Ἔγειρε σ' ἕνα ἀνάκλιντρο καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ κάτασπρα χέρια της. Ἔκλαιγε βουβά, ὅλο πικρά. Ὁ Φραγκούλης τὴν ἄφησε νὰ κλάψη, χωρὶς νὰ προφέρη λέξι. Ἔπειτα πῆγε σιμά της καὶ γονάτισε στὰ πόδια της.

— Μὴν κλαῖς πιά, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Ἐσύ, ἡ θυγατέρα τοῦ Λουκᾶ Νοταρᾶ, ἡ μνηστὴ τοῦ τελευταίου μας αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου, δὲν πρέπει νὰ κλαῖς. Ἀπὸ τὴν ἅλωσι μέχρι σήμερα δέχτηκες τόσες ἀρνήσεις, ποὺ θὰ ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ εἶχες παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ μεγάλο ὄνειρο ποὺ κλείνεις στὴν ψυχή σου. Ὅμως κι' ἐγὼ μὲ τὴ γεροντική μου πεῖρα, σοῦ τονίζω: Φτάνει, Ἄννα! Ἀρκετὰ ὡς ἐδῶ. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἄφησε τὰ πάντα στὴ τύχη τους. Πρέπει νὰ φύγης γιὰ τὴν Ἰταλία...

Ἡ πεντάμορφη νέα ἅπλωσε τὰ χέρια της στοὺς ὤμους τοῦ Φραγκούλη.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἀποφασιστικά. Θὰ μείνω ἐδῶ, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ πεθάνω. Ἂν ὁ πάπας δὲ θέλη νὰ μᾶς βοηθήση, ἂν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ Θωμᾶς, δὲ δέχεται νὰ συγκεντρώση χρήματα καὶ στρατὸ γιὰ μιὰ καινούργια σταυροφορία, ἴσως βρεθῆ κάποιος ἄλλος νὰ μᾶς δώση αὐτὰ ποὺ μᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ ξεκινήσουμε. Αὔριο κιόλας θὰ ξαναφύγης, καλέ μου φίλε! Ὄχι ὅμως πιὰ στὴν Ἰταλία, ἀλλὰ στὴν Ἰσπανία. Θὰ σπεύσης νὰ παραδώσης τὸ μήνυμά μου στὸ βασιλέα Φερδινάνδο καὶ στὴν Ἰσαβέλλα. Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι κι' ἡ ἐπιθυμία τοῦ Μιχαὴλ Δούκα...

Ὅπως ἀναφέραμε καὶ πιὸ πάνω, ἡ Ἄννα ἦταν θυγατέρα τοῦ μεγάλου δούκα καὶ ναυάρχου Λουκᾶ Νοταρᾶ καὶ ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Ὅταν κατελήφθη ἡ Κωνσταντινούπολι, ὁ Νοταρᾶς μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τοὺς δυὸ γυιούς του —ποὺ ἦταν μόλις δεκατεσσάρων καὶ δεκάξη ἐτῶν— ἀποκεφαλίστηκαν. Ἡ Ἄννα κατώρθωσε νὰ γλυτώση μὲ τὴ βοήθεια τοῦ γραμματέα τοῦ πατέρα της Φραγκούλη Συροπούλου, ποὺ τὴν ἔκρυψε στὴν καλύβα ἐκείνη ποὺ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς πόλεως. Ἡ καλύβα αὐτὴ —ὅπως τὰ περισσότερα σπίτια τῆς περιοχῆς— ἐπικοινωνοῦσε μ' ἕναν ὑπόγειο διάδρομο μὲ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Μιχαὴλ Δούκα, ποὺ εἶχε δῆθεν ἀλλαξοπιστήσει, στὴν πραγματικότητα ὅμως προετοίμαζε τὸ ἔδαφος γιὰ μιὰ ἀλλαγή.

Γιὰ νὰ πετύχη ὡστόσο αὐτό, χρειαζόταν ἀποτελεσματικὴ βοήθεια ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς Ἐνετοὺς καὶ γενικὰ τοὺς Ἰταλούς, ποὺ ὑπάκουαν στὶς «κελεύσεις» τοῦ πάπα Πίου τοῦ Β΄. Συνεννοήθηκε τότε μὲ τὴν Ἄννα, ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ στείλη τὸ Φραγκούλη Συρόπουλο στοὺς προαναφερομένους καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήση τὰ μυστικά, ὅσο καὶ παράτολμα σχέδιά τους. Οἱ δυὸ αὐτοὶ Ἕλληνες «διανοηθέντες ν' ἀνακτήσουν τὴν Κωνσταντινούπολι — ὅπως λέει ὁ Σάθας ποὺ περιγράφει τὸ περιστατικὸ στὸ περίφημο βιβλίο του «Ἀπόπειραι πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἑλλήνων» — ἀπετόλμησαν πᾶσαν ἐνέργειαν παρὰ τῶν διαφόρων ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης καὶ αὐτοῦ τοῦ πάπα, ὅστις συνετέλεσεν ἵνα διεγείρη τὴν φιλοπόλεμον διάθεσιν τῶν ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ δὲν ἐπραγματοποιήθη κατόπιν πολλῶν διαφωνιῶν ἐπὶ τῆς ἀρχηγίας, κυρίως τῆς ἐν λόγῳ σταυροφορίας...»

Δηλαδή, ἐνῶ ὑπῆρχε πιθανότητα νὰ κινηθῆ ἕνας ὁλόκληρος κόσμος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ συμφωνήση, γιατὶ καθένας ζητοῦσε τὴν ἀρχηγία τῆς ἐκστρατείας γιὰ λογαριασμό του. Ἔτσι ἄφησαν νὰ χαθῆ μιὰ εὐκαιρία ἀπὸ τὶς λίγες. Τὸ ἔδαφος, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, πὼς ἦταν προετοιμασμένο. Μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους, τόσο ἡ Ἄννα Νοταρᾶ, ὅσο κι' ὁ Μιχαὴλ Δούκας μὲ τὸ Φραγκούλη Συρόπουλο ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ διατηρήσουν ἀναμμένη τὴ σπίθα ποὺ ἔκαιγε στὴν ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων. Ἡ Ἄννα πρὸ παντός, περνῶντας ἀπὸ τὸ μυστικὸ διάδρομο, ἔβγαινε στὶς ἐσωτερικὲς συνοικίες τῆς πόλεως κι' ἔδινε θάρρος κι' ἐλπίδα στοὺς σκλαβωμένους. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῆ ποιὰ ἦταν, γιατὶ φοροῦσε ἀνδρικά. Ἔτσι ἔκανε τὴ δουλειά της, χωρὶς νὰ δίνη ὑποψίες.

Ἡ Ἄννα ἦταν θαρραλέα. Ἤθελε ὅμως νὰ μένη ἄγνωστη. Νόμιζε πὼς δὲν ἦταν καιρὸς ἀκόμη νὰ παρουσιαστῆ. Ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῆ πρῶτα γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ βοήθεια ποὺ περίμεναν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ κατόπιν θὰ ἔκανε τὴν ἐπίσημη ἐμφάνισί της στὸ «προσκήνιο». Γι' αὐτὸ κρυβόταν. Καὶ γι' αὐτὸ δὲ μιλοῦσε στοὺς γείτονές της κι' ὅταν ἀκόμη ἄφηναν ψωμὶ καὶ τρόφιμα στὴν ἐξώπορτά της. Χωρὶς νὰ τὰ ἔχη ἀνάγκη —ἡ Ἄννα βρισκόταν ὅλη μέρα σχεδὸν στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Δούκα— τὰ ἔπαιρνε γιὰ νὰ τὴ νομίζουν φτωχή. Γιὰ νὰ μὴν κινήση ποτὲ τὴν περιέργεια κανενός...

Στὸ μεταξὺ ὁ Φραγκούλης ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰσπανία. Ἐπειδὴ πλήρωνε καλά, κανεὶς δὲν τοῦ ἔφερνε ἐμπόδια. Ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε πὼς ἦταν Χριστιανός. Παρίστανε μὲ θαυμάσιο τρόπο τὸν ἀλλόθρησκο, πρᾶγμα ποὺ τὸν διευκόλυνε σὲ ὅλες του τὶς ἐπιχειρήσεις. Ἔτσι κατώρθωσε νὰ φτάση γρήγορα στὸν προορισμό του καὶ νὰ ἐπιστρέψη τὸ ταχύτερο στὴν Κωνσταντινούπολι. Ὅταν ὅμως συναντήθηκε μὲ τὴν Ἄννα, ἡ τολμηρὴ νέα τὸν πληροφόρησε πὼς ὁ Μιχαὴλ Δούκας εἶχε συλληφθῆ ὡς «συνωμότης».

— Καὶ τώρα; ρώτησε ἀπελπισμένος ὁ Συρόπουλος. Τί πρόκειται νὰ γίνη τώρα;

Ἡ Ἄννα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Ὅ,τι κι' ἂν γίνη, ἐμεῖς θὰ συνεχίσουμε! ἀποκρίθηκε μὲ ἠρεμία. Ὁ Δούκας βρίσκεται κλεισμένος στὰ κάτεργα τοῦ Ἑπταπυργίου. Κατώρθωσα νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί του κι' ἴσως μπορέσω νὰ τὸν ἐλευθερώσω. Πές μου ὅμως τὰ δικά σου. Τί νέα φέρνεις ἀπὸ τὴν Ἰσπανία;

— Τόσο ὁ Φερδινάνδος, ὅσο κι' ἡ Ἰσαβέλλα, εἶναι πρόθυμοι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Θέλουν ὅμως προηγουμένως νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι τὸ μήνυμά σου ἦταν ἀληθινό. Ὅτι ὅσα τοὺς ἔγραφες δηλαδή, μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν, ἂν σοῦ δώσουν βοήθεια...

— Καί... τί ἀποφάσισαν;

— Νὰ στείλουν ἐδῶ μυστικὰ δυὸ ἀνθρώπους τους, γιὰ νὰ διαπιστώσουν ἀπὸ κοντὰ τὴν κατάστασι...

Ἡ Ἄννα ἔσφιξε χαρούμενη τὸ στῆθος της.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν ἐπιτυχία! ψιθύρισε. Ἀλλὰ πῶς καὶ πότε θάρθουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί;

Ὁ Φραγκούλης Συρόπουλος χαμογέλασε.

— Ἦρθαν κιόλας! ἀπάντησε. Ἦρθαν μαζί μου καὶ κρύβονται στὸ σπίτι τοῦ Γεωργίου Τρούλλου, στὰ Ψωμαθιά. Προτίμησα νὰ τοὺς πάω ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴν τοὺς φέρω ἐδῶ μέρα μεσημέρι. Ὁπωσδήποτε, ἡ παρουσία τους θὰ ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς γείτονες. Πότε θὲς νὰ ἐπικοινωνήσης μαζί τους;

— Ἀπόψε κιόλας. Νὰ τοὺς φέρης μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὴν ὥρα αὐτὴ ὅλοι κοιμοῦνται καὶ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ τοὺς πάρη εἴδησι...

— Σύμφωνοι...

Ἔφυγε ὁ Συρόπουλος νὰ πάρη νὰ φέρη τοὺς «ἀπεσταλμένους» τῶν Ἰσπανῶν βασιλέων, ὅμως ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ βρέθηκε μπρὸς σὲ δραματικὰ περιστατικά. Ὁ Γεώργιος Τροῦλλος εἶχε προδοθῆ καὶ μαζί μ' αὐτὸν οἱ δυὸ ξένοι! Ὁ Συρόπουλος γύρισε ἀμέσως μπρὸς πίσω, γιὰ νὰ ἀναγγείλη τὴν πικρὴ εἴδησι στὴν Ἄννα. Αὐτὴ ὅμως τὴν εἶχε πληροφορηθῆ κιόλας ἀπὸ κάποιον φρουρὸ τοῦ Ἑπταπυργίου, ποὺ ἐρχόταν σ' ἐπαφὴ μαζί του γιὰ νὰ ἐλευθερώση τὸ Δούκα. Τοὺς εἶχαν κλείσει ὅλους μαζὶ στὸ ἴδιο κάτεργο κι' ἔλεγαν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν. Γιατί ὄχι; Κανεὶς δὲ γλύτωνε ποτὲ ἀπὸ κεῖ μέσα.

— Νομίζω πὼς ὑπάρχει ἀνάμεσά μας κάποιος προδότης, εἶπε ἡ Ἄννα στὸ Φραγκούλη. Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι;

— Κάποιος, βέβαια, ποὺ ἔχει συμφέροντα. Μὰ ὅποιος κι' ἂν εἶναι, πρέπει ν' ἀποκαλυφθῆ...

— Σωστά. Δυστυχῶς, ὅμως, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε. Ἄλλωστε ἐσὺ θὰ ξαναφύγης γιὰ τὴν Ἰσπανία. Πρέπει νὰ πληροφορηθοῦν τὰ καθέκαστα οἱ βασιλεῖς. Πρέπει νὰ στείλουν καινούργιους ἀντιπροσώπους τους...

Σηκώθηκε σκεφτική, ἔκανε μερικὰ βήματα στὸ δωμάτιο καὶ ξανακάθησε στὴ θέσι της. Ἔπειτα, τονίζοντας μιὰ μιὰ τὶς λέξεις, πρόσθεσε:

— Προσπάθησε νὰ κερδίσης κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ παιγνίδι, Φραγκούλη! Διαφορετικά, ὅλοι οἱ κόποι μας γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ προετοιμάζουμε τόσα χρόνια, θὰ πάη χαμένος...

Ὁ Συρόπουλος γονάτισε στὰ πόδια της.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, δέσποινα! τῆς εἶπε. Θὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ πετύχω τὸ σκοπό μας. Στὴν ἀνάγκη θὰ ξαναπάω στὴν Ἰταλία, γιὰ νὰ συναντηθῶ μὲ τὸ Θωμᾶ Παλαιολόγο. Σὰν ἀδελφὸς τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορά μας, πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὰ σχέδιά μας. Ἂς ἐπικοινωνήση μὲ τὸ Φερδινάνδο κι' ἂς προσπαθήση νὰ τὸν πείση γιὰ τὰ ὄνειρά μας.

Ἡ Ἄννα Νοταρᾶ τὸν ἀνασήκωσε ἀπὸ τὰ πόδια της καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ἔγειρε κατόπιν τὸ κεφάλι της κι' ἀκούμπησε τὰ χείλη της στὸ μέτωπό του.

— Πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, τοῦ εἶπε στὸ τέλος. Τὰ χρήματα ποὺ σοῦ δίνω εἶναι τὰ τελευταῖα. Ἂν ἐπιστρέψης χωρὶς βοήθεια, θ' ἀναγκαστῶ ν' ἁπλώσω χέρι γιὰ ἐλεημοσύνη.

Συγκινημένος ὁ Φραγκούλης Συρόπουλος, τῆς φίλησε τὰ χέρια, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς καλύβας καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ἡ Ἄννα ἔμεινε μόνη. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὅμως, ἐκείνη, ἄρχισε ἕνα σκληρὸ κι' ἀδυσώπητο ἀγῶνα.

Ὁ σκοπός της ἦταν τώρα ν' ἀπελευθερώση ὄχι μόνο τὸν Μιχαὴλ Δούκα καὶ τὸ Γεώργιο Τροῦλλο, ἀλλὰ καὶ τοὺς δυὸ Ἰσπανούς. Τὸ ποσὸ ὡστόσο ποὺ τῆς ζητοῦσαν οἱ φύλακες ἦταν τεράστιο κι' ἡ Ἄννα δὲν τὸ εἶχε.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς φρουρούς, ὡστόσο, ποὺ εἶχε ἀλλαξοπιστήσει, ἔπεσε μπροστά της καὶ τῆς φίλησε τὰ πέδιλα.

— Δέσποινα, τῆς εἶπε, ὅσο κι' ἂν προσποιῆσαι τὸν ἄντρα, δὲν κατώρθωσες νὰ μὲ ξεγελάσης. Ὑπῆρξα κάποτε στρατιώτης τοῦ πατέρα σου καὶ σὲ θυμᾶμαι ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκες. Μὴ βασανίζεσαι πιά. Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω πίσω τοὺς φυλακισμένους σου καὶ θὰ σοῦ πῶ ἀπὸ ποιὸν πρέπει νὰ φυλάγεσαι. Αὐτὸς ποὺ σᾶς προδίδει εἶναι ὁ Μύρων Φυλαχτός, πρώην τουρμάρχης στὴν Ἀδριανούπολι...

Συγκινημένη ἡ Ἄννα ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε, κάθησε σιμὰ στὸ στρατιώτη καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ὁ φτωχὸς ἐκεῖνος φύλακας τὴν ἄφησε νὰ κλάψη σιωπηλά. Κι' ὅταν ἔπαψαν νὰ τρέχουν τὰ δάκρυά της, ὅταν σταμάτησαν οἱ λυγμοὶ καὶ τ' ἀναφυλλητά, τῆς ξαναφίλησε τὰ χέρια καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ ἐλευθερώση ὁπωσδήποτε τοὺς κρατουμένους. Καὶ τὴν ἴδια νύχτα, ὁ Δούκας, ὁ Τροῦλλος κι' οἱ δυὸ ἀπεσταλμένοι τοῦ Φερδινάνδου, βρισκόντουσαν στὴν καλύβα της. Ὁ φρουρὸς ἦταν μαζί τους. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ μείνη κοντά τους, ἂν δὲν ἐκτελοῦσε καὶ μιὰ δεύτερη ἀποστολή: Νὰ βγάλη μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τὴ μέση τὸ Μύρωνα Φυλαχτό...

Οἱ κυριώτερες ἑλληνικὲς πηγὲς ποικίλλουν ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησι τῶν γεγονότων. Ὁ ἱστορικὸς Κριτόβουλος, ποὺ εἶχε προσχωρήσει στὶς τάξεις τῶν κατακτητῶν, ἐπιθυμῶντας ν' ἀποδείξη τὴν ἀφοσίωσί του στοὺς καινούργιους κυρίους του, κάνει μνεία γιὰ τὴ δρᾶσι τῆς Ἄννας Νοταρᾶ, δίχως νὰ λέη ὡστόσο πολλὰ πράγματα γι' αὐτή. Χωρὶς νὰ τῆς ἐπιτίθεται, τὰ σχόλιά του περιορίζονται στὸ ὅτι ἡ ἐπαναστατικὴ κίνησι ποὺ δημιούργησε, ἦταν «χωρὶς σημασία». Ἐλάχιστοι τὴ βοήθησαν μέσα στὴν «πόλι» κι' ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ κανείς. Ἡ προσπάθειά του ὅμως νὰ θολώση τὰ πραγματικὰ γεγονότα εἶναι φανερή. Δὲ γράφει τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ ἡ Ἄννα λίγο ἔλειψε ν' ἀνάψη τὴ φλόγα τῆς ἐπαναστάσεως σὲ ὅλους τοὺς χριστιανικοὺς λαούς. Ὁ Φραγκούλης Συρόπουλος, μεταξὺ ἄλλων ἐπισκέφτηκε καὶ τὸν καρδινάλιο Ἰσίδωρο, ποὺ κατὰ τὴν ἅλωσι βρισκόταν στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ παρ' ὀλίγο νὰ πιαστῆ αἰχμάλωτος. Αὐτὸς ἄκουσε τὴ δραματικὴ ἔκκλησι τῆς Ἄννας, κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ προσφέρη οὔτε χρήματα, οὔτε τίποτ' ἄλλο, ἔγραψε ἕνα περίφημο ποίημα, ποὺ ἀπευθύνεται «πρὸς ὅλους τοὺς πιστοὺς τοῦ Χριστοῦ».

Μὲ τὸ ποίημα αὐτό, ὁ Ἰσίδωρος παρακαλοῦσε τοὺς χριστιανοὺς «στὶς τέσσερις γωνιὲς τῆς γῆς», ν' ἀναλάβουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ ὑπερασπιστοῦν τὴ χριστιανικὴ πίστι ποὺ χανόταν. Τὸ ἀντέγραψε κατόπιν σὲ πολλὰ ἀντίτυπα καὶ τὸ ἔστειλε σὲ διαφόρους ἡγεμόνες, ποὺ ἄρχισαν νὰ ὑπόσχωνται τὴ βοήθειά τους. Ἐπειδὴ ὅμως μὲ τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο, ἡ τόσο πολυπόθητη ἐκστρατεία δὲν πραγματοποιόταν, γι' αὐτὸ κι' ὁ Ἀνδρέας —γυιὸς τοῦ Θωμᾶ Παλαιολόγου— «ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ πάπα, μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, Δεσπότης τοῦ Μωρέως, κατέστησεν ἐν τῇ διαθήκῃ του κληρονόμους τοῦ βυζαντινοῦ θρόνου τὸν Φερδινάνδον τὸν Καθολικὸν καὶ Ἰσαβέλλαν τῆς Καστίλλης».

— Αὐτὸ τὸ ἔκανα μόνο γιὰ τὴν Ἄννα, εἶπε ὁ Ἀνδρέας στὸ Φραγκούλη. Νομίζω πὼς ἔτσι οἱ Ἰσπανοὶ βασιλεῖς θ' ἀναλάβουν μὲ περισσότερη θέρμη τὴν ὑπόθεσι. Προτοῦ ὅμως βάλουν μπροστὰ τὸ μεγάλο ἔργο, ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν τὴν Ἄννα. Πρέπει νάρθη ἡ ἴδια ἀπαραιτήτως ἐδῶ...

— Ὑπόσχομαι νὰ τὴ φέρω τὸ ταχύτερο, ἀποκρίθηκε ὁ ἀκούραστος Συρόπουλος. Φεύγω. Κι' ὅταν ἐπιστρέψω, θὰ τὴν ἔχω μαζί μου...

Ὁ Φραγκούλης ξαναγύρισε στὴν Κωνσταντινούπολι κι' εἶπε τὰ καθέκαστα στὴν Ἄννα. Ἀμέσως ἐκείνη ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀκολουθήση στὴν Ἰσπανία, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς δὲ δεχόταν νὰ φύγη μόνη. Μαζί της ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ Δούκας, ὁ Τροῦλλος κι' οἱ δυὸ «ἀπεσταλμένοι» τοῦ Φερδινάνδου. Ἡ ἀπόδρασί τους ἑτοιμάστηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια. Τὸ πλοῖο τοὺς παρέλαβε μυστικὰ ἀπὸ μιὰ ἐρημικὴ ἀκτὴ τοῦ Βοσπόρου, κι' ἔφτασε γρήγορα στὸν προορισμό του. Ἀλλ' ἡ ἀτυχία τους στάθηκε μεγάλη. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, οἱ Ἰσπανοὶ βασιλεῖς εἶχαν «πέσει». Τὸ θρόνο τους τὸν κατέλαβε ὁ Φίλιππος, ποὺ ἤθελε νὰ τάχη καλὰ μὲ ὅλους...

Κι' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ θέλησε νὰ συλλάβη τὴν Ἄννα καὶ τὴν ἀκολουθία της. Εὐτυχῶς, τὴν τελευταία μόλις στιγμή, μαθεύτηκαν τὰ προδοτικὰ σχέδιά του κι' ἔτσι ἡ τολμηρὴ Ἑλληνίδα μὲ τοὺς φίλους της, κατώρθωσαν νὰ ξεγλυστρήσουν ἀπὸ τὴν παγίδα του. Οἱ περιπέτειες ὅμως ποὺ δοκίμασαν ὥσπου νὰ βροῦν κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ ζήσουν ἥσυχα, θὰ μποροῦσαν νὰ γεμίσουν τόμους ὁλόκληρους. Γιατὶ τώρα πιὰ ἡ Ἄννα ἦταν ἀδύνατο νὰ ξαναγυρίση στὴν Κωνσταντινούπολι. Ἡ ταυτότητά της εἶχε ἀποκαλυφτῆ.

— Νά, λοιπόν, ποὺ χάθηκαν ὅλα! εἶπε ἀπογοητευμένη στοὺς συντρόφους της. Τώρα πιὰ δὲ μοῦ μένει, παρὰ ν' ἀφιερώσω τὴ ζωή μου στὸ Θεό...

«Καταφυγοῦσα μετὰ τῶν συνεξορίστων της εἰς Ἰταλίαν —γράφει ὁ Κ. Σάθας— ἐζήτησεν ἐν Σιέννῃ ἄσυλον διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου της Φραγκούλη Συροπούλου, ἡ δὲ δημοκρατία ἐχορήγησεν αὐτῇ τὸ καταπεπτωκὸς φρούριον Μοντακοῦτον. Καὶ βραδύτερον, ἐλθοῦσα εἰς Ἐνετίαν, ἔλαβε σύνταξιν. Ἐπετράπη δὲ αὐτῇ ν' ἀναγινώσκηται ἡ λειτουργία εἰς τὴν οἰκίαν της κατὰ τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, χωρὶς ὅμως νὰ συμμετάσχωσι ἄλλοι Ἕλληνες. Ἀπολαύουσα μετρίας καταστάσεως, ἡ αὐτοκρατορικὴ μελλόνυμφος ἐκαλλιέργει τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας. Ἀπεβίωσεν εἰς Ἐνετίαν εἰς ἡλικίαν ἐνενήκοντα καὶ δύο ἐτῶν». Ἔτσι πέθανε ἡ Ἄννα Νοταρᾶ, μὲ τὸ μεγάλο ὄνειρο ποὺ δὲν πραγματοποιήθηκε ποτέ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

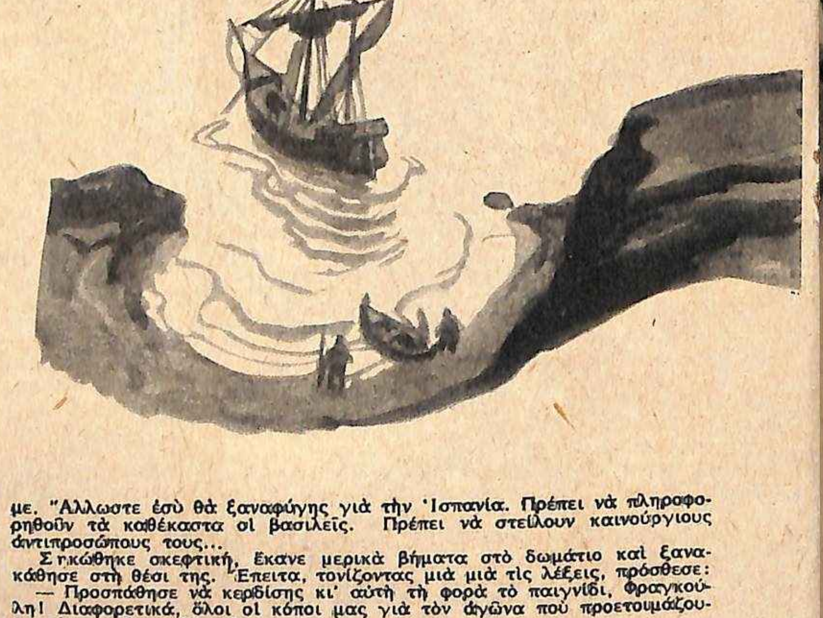

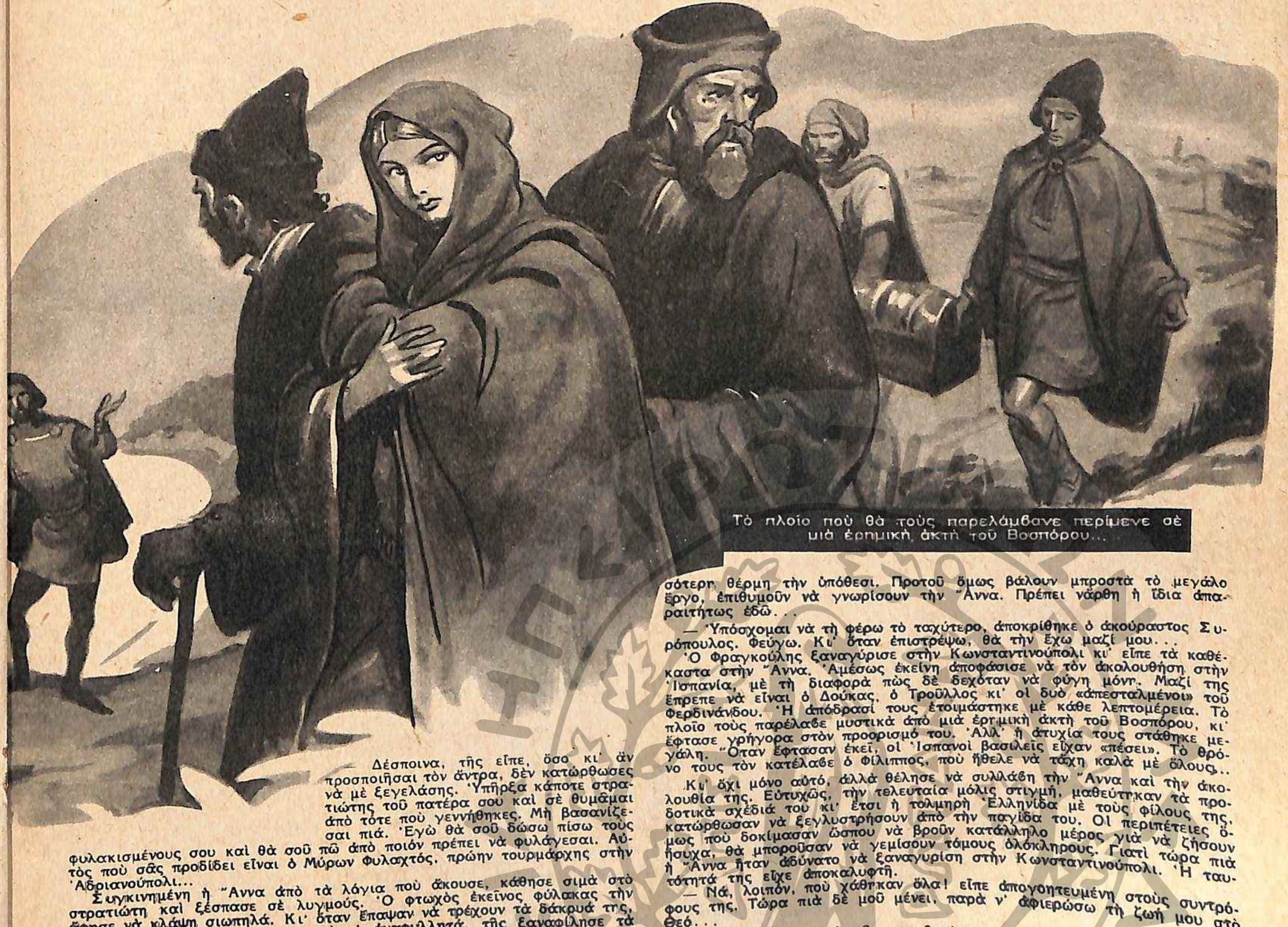

Τὸ πλοῖο ποὺ θὰ τοὺς παρελάμβανε περίμενε σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀκτὴ τοῦ Βοσπόρου...

Η ἐπιδημία ΤΗΣ ΑΣΙΑΤΙΚΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ

Ποιὰ μέσα διαθέτει σήμερα ἡ ἐπιστήμη γιὰ τὴν καταπολέμησί της

Ἀριστερά: Ὁ Γιαπωνέζος μικροβιολόγος Γιασοῦο Κογιάμα ἐλπίζει ὅτι μὲ ἕνα νέο ἀντιβιωτικό, τὴ «μιξοβιρομυκίνη», ποὺ ἑτοιμάζει ἕνας συνάδελφός του, θὰ καταπολεμηθῆ ἡ νέα ἐπιδημία τῆς γρίππης. **Δεξιά:** Ὁ Ἰνδὸς μικροβιολόγος Ι. Μούρτα εἶναι ἀπαισιόδοξος καὶ θεωρεῖ ὡς ἄλυτο τὸ πρόβλημα τῆς καταπολεμήσεως τῆς γρίππης.

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ἐπιδημία τῆς γρίππης, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἄπω Ἀνατολή, θὰ φτάση καὶ σ' ἐμᾶς; Κι' ἂν ναί, ποιὰ θὰ εἶναι ἡ μορφή της;

Οἱ ἐπιστήμονες μᾶς λένε πὼς ἡ καινούργια ἐπιδημία εἶναι μᾶλλον ἐλαφρὴ καὶ χωρὶς ἰδιαίτερη σημασία, ὅπως γράψαμε καὶ σὲ προηγούμενο τεῦχος μας.

Ἀλλὰ τότε πῶς ἐξηγεῖται ὁ φόβος, ὁ πανικὸς σχεδόν, ποὺ κατέλαβε ὅλους καί, περισσότερο ἀπὸ τοὺς κοινοὺς θνητούς, τοὺς ἴδιους τοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ διακηρύσσουν ὡστόσο πὼς ἡ καινούργια ἐπιδημία δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἰδιαίτερα ἀνησυχαστικό;

Ὁ λόγος εἶναι, ὅτι ἡ διαβεβαίωσι ποὺ μᾶς δίνουν δὲν ἔχει ἀπόλυτο χαρακτῆρα. Γιατὶ οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἐπιστήμονες προσθέτουν, ὅτι δὲν ἀνησυχοῦν «πρὸς τὸ παρόν». Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνη στὸ ἐγγύτατο μέλλον...

Ὅλες οἱ ἐπιδημίες τῆς γρίππης ἔχουν στὴν ἀρχὴ ἤπιο καὶ καλοήθη χαρακτῆρα. Αὐτὸ ἔγινε π. χ. μὲ τὴν «ἱσπανικὴ» γρίππη τοῦ 1918 (Ἀπεκλήθη ἔτσι γιατὶ τὰ πρῶτα κρούσματα ἐμφανίστηκαν στὴν Ἱσπανία). Ἡ μορφή της ἦταν τόσο ἐλαφρή, ποὺ οἱ γιατροὶ δὲν τῆς ἔδωσαν μεγάλη προσοχή. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, ὁ ἰός της ἀπόχτησε τόση τοξικότητα, πού, ἀπὸ ἐλαφρὴ ποὺ ἦταν πρίν, ἔγινε, ξαφνικά, θανατηφόρος καὶ δημιούργησε περισσότερα θύματα ἀπὸ ὅσα ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος!...

Ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἰῶν τῆς γρίππης εἶναι, ὅτι, ὅσο παραμένουν ἐν δράσει, τόσο ἰσχυρότεροι καὶ ἐπιβλαβέστεροι γίνονται. Τὸ ἴδιο συμβαίνει κι' ὅταν ταξιδεύουν ἀπὸ τὴ μιὰ ἤπειρο στὴν ἄλλη. Ἐνῶ, ἂν παρέμεναν ἐγκλωβισμένοι σὲ μιὰ ὡρισμένη περιοχή, θὰ ἐξασθένιζαν σιγὰ-σιγὰ καὶ θὰ ἔχαναν τὴν τοξικότητά τους.

Αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ ταξιδιωτικὸς χαρακτήρας τῆς καινούργιας ἐπιδημίας, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀνησυχεῖ περισσότερο τοὺς ἐπιστήμονες. Γιατὶ ὁ ἰός της, περνῶντας ἀπὸ τὴ μιὰ χώρα στὴν ἄλλη, ἀντλεῖ καινούργιες δυνάμεις καὶ ἡ τοξικότης του πολλαπλασιάζεται.

Οἱ διάφορες μορφὲς τῆς γρίππης

Ἡ πιὸ ἐλαφρὴ καὶ πιὸ συνηθισμένη μορφὴ τῆς γρίππης εἶναι ἡ ρευματική, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ μικρὸ συνήθως πυρετὸ (στὰ παιδιὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ὑψηλότερος), ἰσχυροὺς πόνους στὶς ἀρθρώσεις καὶ γενικὴ ἐξάντλησι τῶν δυνάμεων.

Ἡ γρίππη, ὅμως, μπορεῖ νὰ προσβάλη διάφορα ὄργανα καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ τῆς δίνει τὴ σοβαρότητά της καὶ τὴν κάνει ἐπικίνδυνη.

Ἂν ὁ ἰός της προσβάλη τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα, ἔχομε τὴν καλουμένη ἀναπνευστικὴ γρίππη, ποὺ προκαλεῖ τραχειοβρογχίτιδες, βρογχοπνευμονίες καὶ πλευρίτιδες.

Ἡ μορφὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ καταστῆ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη, ὅπως ἔγινε κατὰ τὸ 1918.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὁ ἰὸς τῆς γρίππης μπορεῖ νὰ περάση στὰ ἔντερα, ὁπότε ἔχομε τὴ γαστρεντερικὴ μορφή, ποὺ προκαλεῖ ἰσχυροὺς πόνους στὸ στομάχι, γαστρεντερίτιδες, ἐντεροκωλίτιδες, ποὺ παρουσιάζουν ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ τύφου ἢ τῆς χολέρας (ξερὴ γλῶσσα, αἱμορραγίες, ἴκτερο, ἡπατικὲς διαταραχές, νεφρικὴ ἔμφραξι κλπ.) καὶ ποὺ ἐκθέτει σὲ σοβαρώτατο κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ γρίππη τοῦ 1918 εἶχε σὲ πολλὲς περιπτώσεις αὐτὴ τὴ μορφή.

Ἀλλ' ἡ σοβαρώτερη μορφὴ ἀπὸ ὅλες, εἶναι ἡ καλουμένη ἀδυναμική, στὴν ὁποία προσβάλλεται ἡ καρδιά. Ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψι ὅτι, ἀπὸ τὴν ἀντοχὴ τῆς καρδιᾶς, ἐξαρτᾶται ἡ θεραπεία τοῦ ἀσθενοῦς, θὰ εἶναι δυνατὸν ν' ἀντιληφθοῦμε πόσο ἐπικίνδυνη εἶναι αὐτὴ ἡ μορφή. Ἡ ἀδυναμικὴ μορφὴ προκαλεῖ κρίσεις στηθάγχης, κυκλοφοριακὲς διαταραχές, ἀρρυθμία τῆς καρδιᾶς καὶ κωματώδεις καταστάσεις, ποὺ μποροῦν νὰ φτάσουν μέχρι συγκοπῆς.

Ἡ ἀδυναμικὴ μορφὴ κατεξαντλεῖ τὶς δυνάμεις τοῦ ἀσθενοῦς κι' ἡ ἀνάρρωσι ἀπ' αὐτὴ εἶναι πιὸ δύσκολη κι' ἀπὸ τὴ θεραπεία τῆς ἴδιας τῆς ἀσθενείας. Ὑπάρχει, ἄλλωστε, ὁ κίνδυνος τῶν ὑποτροπῶν, ποὺ εὐνοοῦνται ἀπὸ τὴ μεγάλη κατάπτωσι τῶν δυνάμεων τοῦ ἀναρρωνύοντος.

Τρεῖς τύποι ἰῶν

Ἡ γρίππη εἶναι μολυσματικὴ ἀσθένεια, ποὺ ὀφείλεται σὲ διαφόρους ἰούς. Ἀπ' αὐτοὺς ξέρομε ὡς σήμερα τρεῖς τύπους: τὸν Α, τὸν Α' καὶ τὸ Β. (Ὑπάρχουν πιθανὸν καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἀπομονωθῆ ἀκόμη).

Μιλᾶμε γιὰ γρίππη μόνο ὅταν ὑπάρχη στὸ αἷμα τοῦ ἀσθενοῦς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰοὺς ποὺ ἀναφέραμε. Διαφορετικά, πρόκειται γιὰ ἕνα συνηθισμένο κρυολόγημα, ποὺ ἀνάλογα μὲ τὸ σύστημα ποὺ ἔχει προσβληθῆ (ἀναπνευστικό, γαστρεντερικὸ κλπ.) μπορεῖ νὰ παρουσιάση συμπτώματα ὅμοια μὲ ἐκεῖνα τῆς γρίππης.

Ἡ ἐξακρίβωσι τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἰοῦ τῆς γρίππης γίνεται μὲ τὴν καλουμένη ἀντίδρασι Χίρστ. Ἀλλ' ἡ ἀντίδρασι αὐτή, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι δαπανηρή, θὰ μᾶς ἔκανε νὰ χάσωμε πολύτιμο χρόνο. Γι' αὐτό, οἱ γιατροὶ συμπεραίνουν, ὅτι πρόκειται γιὰ γρίππη, ὅταν ὑπάρχουν τὰ ἑξῆς τρία συμπτώματα:

1) Καταρροὴ (συνάχι). 2) Κεφαλαλγία. 3) Πυρετὸς μὲ ρίγη.

Κατὰ κανόνα, πρέπει νὰ παρέλθουν 3—4 ἡμέρες ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς μολύνσεως, γιὰ νὰ ἐκδηλωθοῦν τὰ συμπτώματα τῆς γρίππης. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται πιθανὸν γενικὴ ἀτονία καὶ ἐξάντλησι τῶν δυνάμεων. Αὐτό, ὅμως, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο.

Οἱ παραλλαγὲς τοῦ τύπου Α

Ὁ ἰὸς τῆς σημερινῆς γρίππης, ὅπως ἐξακρίβωσαν οἱ ἐπιστήμονες, ἀνήκει στὸν τύπο Α, ἀλλ' εἶναι τελείως διαφορετικὸς ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ γνωρίσαμε ὡς σήμερα.

Ὁ τύπος Α παρουσιάζει τὴν πρωτοτυπία, ὅτι ἀλλάζει ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο καὶ ἀπὸ ἐπιδημία σὲ ἐπιδημία, ἀντίθετα μὲ τὸν τύπο Β, ποὺ παραμένει σταθερὸς καὶ ἀναλλοίωτος (Ὁ τύπος Β εἶναι μικροτέρας διαρκείας καὶ λιγώτερο τοξικός). Τὰ βιολογικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ τύπου Α, δηλαδή, μεταβάλλονται διαρκῶς, κι' αὐτὸ καθιστᾶ δυσχερῆ τὴν παρασκευὴ ἀποτελεσματικοῦ ἐμβολίου.

Τὸ ἰδεῶδες θὰ ἦταν νὰ διαθέταμε ἕνα πολυδύναμο ἐμβόλιο, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ μᾶς προφυλάξη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰοὺς τῆς γρίππης καὶ τὶς πιθανὲς παραλλαγές τους.

Ἀλλὰ παρόμοιο ἐμβόλιο, γιὰ τὴ στιγμὴ τοὐλάχιστον, εἶναι ἀδύνατο νὰ παρασκευαστῆ. Ἐκεῖνο ποὺ μποροῦμε νὰ κάμωμε εἶναι νὰ παρασκευάσωμε εἰδικὸ ἐμβόλιο γιὰ τὸν κάθε ἰὸ γρίππης.

Ἀλλὰ κι' ἐδῶ προκύπτει καινούργια δυσκολία. Οἱ Ἀμερικανοὶ π. χ. εἶχαν παρασκευάσει ἕναν ἰό, ποὺ προφύλασσε ἀπὸ τὸν τύπο Α καὶ ποὺ εἶχε ἀποδειχτῆ ἀρκετὰ ἀποτελεσματικὸς (Τὸ ἐμβόλιο αὐτὸ παρεῖχε ἀνοσία ἀπὸ τὴν πρώτη ἑβδομάδα κι' ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασί του διαρκοῦσε 3—4 μῆνες). Αὐτὸ τὸ ἐμβόλιο, ὅμως, εἶχε ἀξία γιὰ τὴν παραλλαγὴ τοῦ τύπου Α, ποὺ γνωρίζαμε ὡς χτές. Ἀλλ' εἶναι ἀνίσχυρο γιὰ τὴν καινούργια παραλλαγὴ τοῦ τύπου Α, ποὺ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀσία.

Ἔτσι, ἡ ἐργασία πρέπει νὰ ξαναγίνη ἀπὸ τὴν ἀρχή. Κι' αὐτὸ γίνεται σήμερα στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Δανίας καὶ πιθανώτατα καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας.

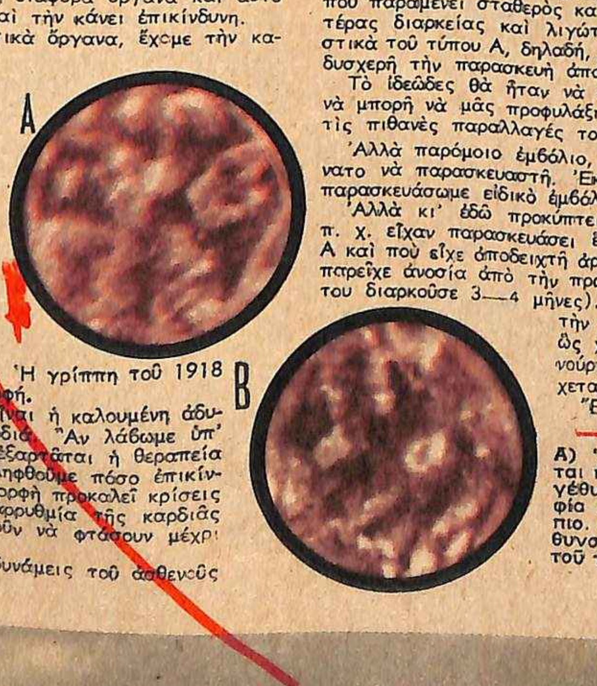

Α) Ὁ ἰὸς τοῦ τύπου Α (σ' αὐτὸν ὀφείλεται ἡ νέα ἐπιδημία τῆς γρίππης) ὑπὸ μεγέθυνσιν κατὰ 30.000 φορές. Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη μὲ τὸ ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιο. Β) Ὁ ἰὸς τοῦ τύπου Β σὲ ἴδια μεγέθυνσι. Εἶναι λιγώτερο τοξικὸς ἀπὸ τὸν ἰὸ τοῦ τύπου Α καὶ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ ἀντιβιωτικά.

Καὶ πάλι, ὅμως, προκύπτει ἕνα καινούργιο πρόβλημα: Τὸ ἐμβόλιο αὐτὸ θὰ εἶναι ἀποτελεσματικὸ ἐναντίον τῆς παραλλαγῆς τοῦ ἰοῦ τύπου Α, ὅπως θὰ ἔχη διαμορφωθῆ ὅταν θὰ φτάση σ' ἐμᾶς, ταξιδεύοντας ἀπὸ ἤπειρο σὲ ἤπειρο;

Ἐκτὸς τούτου, εἶναι προβληματικὸ ἂν θὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ παρασκευὴ τόσων ποσοτήτων ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐμβόλιο, ὅσες θὰ ἀπαιτηθοῦν γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι μιᾶς ἐπιδημίας, ποὺ θ' ἁπλωνόταν σ' ὅλο τὸν κόσμο. Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἡ παρασκευὴ αὐτοῦ τοῦ ἐμβολίου ἀπαιτεῖ 6 ἑβδομάδες.

Ἐμβόλια καὶ ὀρροὶ

Τὰ ἐμβόλια ἐπιδροῦν προληπτικῶς κι' ὄχι θεραπευτικῶς. Ὑποβοηθοῦν, δηλαδή, τὴν ἀνάπτυξι ἀντιτοξινῶν, ποὺ καταπολεμοῦν ἕνα ὡρισμένο μικρόβιο ἢ ἕναν ἰό.

Ὁ ὀρρός, τοὐναντίον, ἐπιδρᾶ θεραπευτικῶς.

Οἱ ὀρροὶ παρασκευάζονται ἀπὸ τὸ αἷμα ἀτόμων, ποὺ προσεβλήθησαν ἀπὸ ὡρισμένη ἀσθένεια. Ὁ ὀργανισμὸς αὐτῶν τῶν ἀτόμων γιὰ ν' ἀντισταθῆ στὴ μόλυνσι, παρεσκεύασε ἀντιτοξίνες, ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ αἷμα του. Ὅταν παρασκευάσωμε, λοιπόν, ἕνα ὀρρὸ ἀπὸ τὸ αἷμα ἑνὸς θεραπευθέντος ἀσθενοῦς καὶ τὸν εἰσαγάγωμε στὸ σῶμα ἑνὸς ἄλλου ἀσθενοῦς, εἰσάγομε ταὐτόχρονα καὶ αὐτὲς τὶς ἀντιτοξίνες, ποὺ ἀρχίζουν ἀμέσως τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ μολυσματικοῦ παράγοντος (Ἐνῶ τὸ ἐμβόλιο, ὅπως εἴπαμε, ὑποβοηθεῖ τὸν ὀργανισμὸ νὰ παραγάγη μόνος του ἀντιτοξίνες, μὲ τὸν ὀρρὸ τοῦ παρέχομε ἕτοιμες αὐτὲς τὶς ἀντιτοξίνες).

Ὁ ὀρρὸς αὐτός, ποὺ παρασκευάζεται ἀπὸ τὸ αἷμα ἑνὸς ἀναρρωνύοντος, μπορεῖ νὰ εἰσαχθῆ μὲ τὴ μορφὴ «ἀεροσὸλ» στὸν ὀργανισμὸ ἑνὸς ἀσθενοῦς καὶ νὰ δράση ἀποτελεσματικὰ μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα.

Τὸ κακὸ εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ περιμένωμε νὰ ἐμφανιστῆ ἡ ἐπιδημία γιὰ ν' ἀρχίσωμε νὰ παρασκευάζωμε κατόπιν ὀρρούς. Καὶ πάλι, ὅμως, γεννᾶται τὸ πρόβλημα τῆς ἐπαρκείας, σὲ περίπτωσι ποὺ ἡ ἐπιδημία πάρη μεγάλες διαστάσεις.

Τὸ ὁπλοστάσιο τῆς ἐπιστήμης

Ὅλες οἱ ἐπιδημίες γρίππης, ποὺ ἐμφανίστηκαν ὡς σήμερα ὀφείλονταν στὸν ἄστατο καὶ εὐμετάβλητο τύπο Α. Στὸν τύπο Α ὀφειλόταν καὶ ἡ ἐπιδημία τῆς «ἱσπανικῆς» γρίππης κατὰ τὰ ἔτη 1918—1920. Ἀλλ' ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ποικιλία του τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ παρατηρήθηκε σήμερα στοὺς ἀσθενεῖς τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Τὰ θύματα σ' ὅλη τὴ γῆ ξεπέρασαν τότε τὰ 15 ἑκατομμύρια! Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, ὅμως, ὅτι δὲν ὑπῆρχαν τότε οὔτε σουλφαμίδες, οὔτε ἀντιβιωτικὰ γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν διαφόρων βρογχοπνευμονικῶν ἐπιπλοκῶν κι' ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἐξηντλημένοι ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὶς στερήσεις τοῦ πολέμου.

Ἕνας ἄλλος σοβαρώτατος λόγος, ποὺ μετέβαλε αὐτὴ τὴν ἐπιδημία σὲ ἀληθινὴ μάστιγα ἦταν, ὅτι ἡ γρίππη, ὡς ἰδιαίτερη ἀσθένεια, δὲν εἶχε μελετηθῆ ἀκόμη κι' ὅτι ἡ πορεία καὶ ἡ ἐξέλιξί της παρέμεναν ἄγνωστες. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ γιατροὶ ἐνεργοῦσαν σύμφωνα μὲ τὶς ἐμπνεύσεις τους.

Σήμερα, τοὐναντίον, τὸ ὁπλοστάσιο τῆς ἐπιστήμης εἶναι πλῆρες καί, μ' ὅλο ποὺ δὲν ξέρομε κανένα εἰδικὸ φάρμακο κατὰ τῆς γρίππης, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι εἴμαστε σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίσωμε ἀποτελεσματικώτερα τὴν καινούργια ἐπιδημία.

Ἀσφαλῆ προληπτικὰ μέτρα γι' αὐτὴ τὴν ἐπιδημία δὲν ὑπάρχουν. Τὰ ἄτομα, ὅμως, ποὺ ἔχουν εὐπαθὲς ἀναπνευστικὸ σύστημα ἢ ἀδύνατο ὀργανισμό, πρέπει νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὶς καιρικὲς μεταβολές, ἰδίως κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες, ὁπότε ἡ μετάδοσι τῆς ἀσθενείας εἶναι εὐκολώτερη καὶ ὁ κίνδυνος τῶν ἐπιπλοκῶν μεγαλύτερος.

Κατὰ τὴ γνώμη πολλῶν γιατρῶν, ἕνα καλὸ προληπτικὸ μέτρο, σὲ περίπτωσι ἐμφανίσεως τῆς ἐπιδημίας, εἶναι τὸ κινίνο, σὲ μικρὲς καθημερινὲς δόσεις. Συνιστᾶται ἐπίσης ἡ ἀπολύμανσι τῆς ρινοφαρυγγικῆς κοιλότητος μὲ βορικοῦχο νάτριο σὲ διάλυσι 3% ἢ μὲ ὀξυγονοῦχο ὕδωρ σὲ διάλυσι 20%.

Ἡ διατροφή, ὅσο διαρκεῖ ὁ πυρετός, θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀποκλειστικὰ ὑδαρὴς (γάλα, ζουμὶ ἀπὸ κρέας ἢ ἀπὸ χορταρικά, ἐλαφρὲς σοῦπες μὲ ζυμαρικά, κροκοὶ αὐγῶν καὶ χυμοὶ φρούτων), γιὰ ν' ἀποκλειστοῦν οἱ γαστρεντερικὲς ἐπιπλοκές. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, κατὰ τὴν εἰσβολὴ τῆς ἀσθενείας, ἐνδείκνυται ἕνα καλὸ καθαρτικό, ἰδίως στὰ ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ δυσκοιλιότητα.

Ἡ χρῆσι ἀντιβιωτικῶν

Τὰ ἀντιβιωτικὰ (πενικιλλίνη, στρεπτομυκίνη, χρυσομυκίνη, τερραμυκίνη) θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν καταπολέμησι ἐνδεχομένων ἐπιπλοκῶν. Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι τὰ ἀντιβιωτικὰ δὲν ἐπηρεάζουν τοὺς ἰοὺς τῆς γρίππης, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὴν τερραμυκίνη, ποὺ ἔχει κάποια ἐπίδρασι στὸν τύπο Α τῶν παλαιοτέρων μορφῶν (ὄχι στὴν καινούργια παραλλαγὴ αὐτοῦ τοῦ τύπου, ποὺ ἐμφανίστηκε στὴν Ἀσία). Τὸ ὅτι, ὅμως, μποροῦμε νὰ καταπολεμήσωμε τὶς ἐπιπλοκὲς καί, ὡς ἕνα σημεῖο, νὰ τὶς προλάβωμε, εἶναι ἀρκετὰ σημαντικό.

Αὐτὰ περίπου εἶναι τὰ ὅσα ξέραμε, γιὰ τὴ στιγμή, σχετικὰ μὲ τὴ γρίππη. Ὁ κίνδυνος, ὑπάρχει πραγματικὰ καὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μειώνωμε τὴ σημασία του. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τρομοκρατούμεθα. Ἡ ἐπιστήμη διαθέτει σήμερα πλουσιώτατο ὁπλοστάσιο ἐναντίον τῶν μολυσματικῶν ἀσθενειῶν καί, ἂν δὲ μπορῆ πάντοτε νὰ τὶς προλάβη, εἶναι σὲ θέσι, ὅμως, νὰ καταπολεμήση τὶς δυσάρεστες ἐξελίξεις τους καὶ νὰ περιορίση σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὴ σοβαρότητά τους.

✪✪

Τὸ χλωριοῦχο αἰθύλιο στὶς νευραλγίες

Τὸ χλωριοῦχο αἰθύλιο, πού, ὡς γνωστόν, χρησιμοποιεῖται σὲ μικρὲς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις διαρκείας μερικῶν λεπτῶν, δοκιμάστηκε τελευταῖα μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἐναντίον τῶν νευραλγιῶν. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἐκσφενδονίζεται μὲ εἰδικὸ ψεκαστῆρα πάνω στὸ δέρμα καὶ ἐπιφέρει μιὰ τοπικὴ ψῦξι, ποὺ ἐξασθενίζει τὸν πόνο καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις τὸν ἐξαφανίζει. Ὅταν ἡ νευραλγία εἶναι ἐξαιρετικὰ ἔντονη, θὰ χρειαστῆ νὰ σχηματιστῆ ἕνα παχὺ στρῶμα σὰν πάχνη πάνω στὸ δέρμα. Τὸ χλωριοῦχο αἰθύλιο δὲ θεραπεύει τὶς νευραλγίες, ἀνακουφίζει, ὅμως, τὸν πόνο, πρᾶγμα ποὺ εἶναι πολὺ σημαντικό.

Ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ ἰνστιτοῦτα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν τεθῆ σὲ κατάστασι συναγερμοῦ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν καινούργια ἐπιδημία. Στὸ κρατικὸ ἰνστιτοῦτο τῆς Κοπεγχάγης, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τοῦ κόσμου, παρασκευάζονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἰδικὰ ἐμβόλια ἐναντίον τῆς νέας μορφῆς τῆς γρίππης. Στὴν εἰκόνα ἕνας γιατρὸς διαλέγει γονιμοποιημένα αὐγά, εἰσάγει μέσα σ' αὐτὰ μὲ ἔνεσι τὸν ἰὸ τῆς γρίππης καὶ κλείνει τὴν τρυπίτσα μὲ κερί. Τὰ βάζει κατόπιν σὲ μιὰ εἰδικὴ συσκευή, ποὺ ἡ θερμοκρασία στὸ ἐσωτερικό της εἶναι 4 βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδέν. Τὸ ἔμβρυο, φυσικά, πεθαίνει. Τὸ ὑγρὸ ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ κέλυφος τοῦ αὐγοῦ ὑποβάλλεται τότε σὲ εἰδικὴ ἐπεξεργασία, ἀναμιγνύεται μὲ ἄλλες οὐσίες καὶ τοποθετεῖται μέσα σὲ φιάλες, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς ἐμβόλιο.

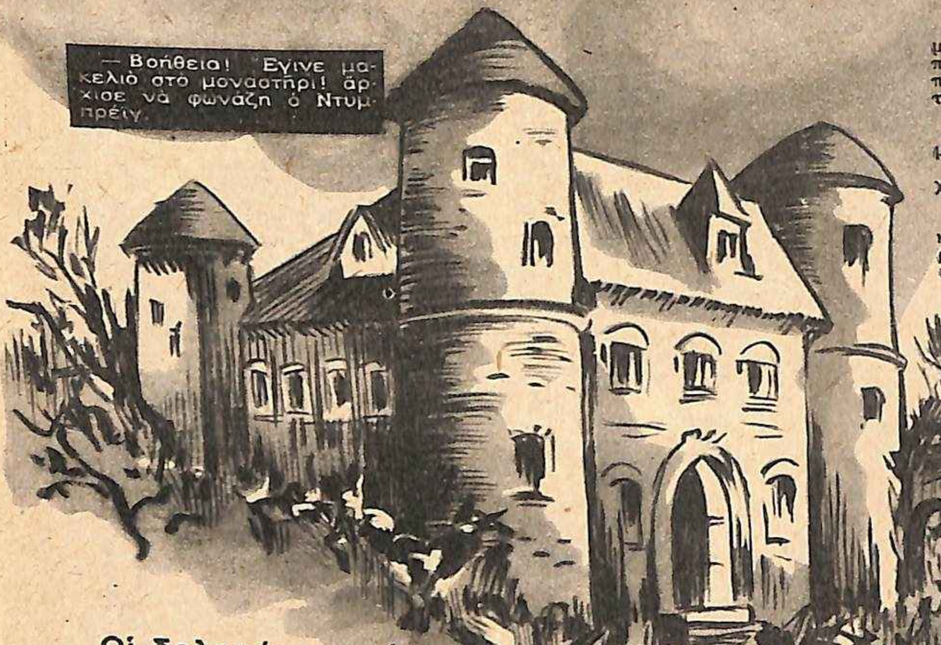

— Βοήθεια! Ἔγινε μακελιὸ στὸ μοναστῆρι! ἄρχισε νὰ φωνάζη ὁ Ντυμπρέϊγ.

3 στυγερὰ ἐγκλήματα

Οἱ δολοφόνοι σκότωσαν, ἔκλεψαν καὶ τὸ ἔρριξαν στὸ φαγοπότι

Η ΓΑΛΛΙΚΗ Ἐπανάστασι εἶχε διαλύσει πολλὰ μοναστήρια καὶ τὰ εἶχε πουλήσει σὰν ἐθνικὰ χτήματα. Αὐτὴ τὴν τύχη εἶχε καὶ τὸ μοναστῆρι τῆς Παναγίας, ποὺ βρισκόταν στὸ γαλλικὸ νομὸ τοῦ Ὠμῶ.

Αὐτὸ τὸ μοναστῆρι μὲ τὰ χτήματα ποὺ βρίσκονταν ὁλόγυρα, ἀνῆκε κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνα σ' ἕναν Παρισινὸ δικηγόρο, τὸν Εὐγένιο Ντελάζ.

Μιὰ μέρα τοῦ 1896, λοιπόν, ὁ Ντελὰζ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ χτίριο τοῦ παλιοῦ μοναστηριοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ ἐπισκεύασε.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Ντελὰζ ἦταν μόλις σαρανταπέντε χρόνων. Στὸ Παρίσι εἶχε τὴ φήμη καλοῦ δικηγόρου καὶ κέρδιζε πολλὰ χρήματα. Σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέσωμε καὶ τὰ εἰσοδήματα ἀπὸ τὰ κτήματά του, ποὺ ἦταν ἐπίσης πολὺ μεγάλα.

Πῶς ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὴ δική του θέσι καὶ τὰ μεγάλα εἰσοδήματά του εἶχε ἀποφασίσει, ξαφνικά, ν' ἀφήση τὴ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ καὶ νὰ καταφύγη σ' αὐτὸ τὸ μοναστῆρι, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ ἄγρια κι' ἐρημικὴ τοποθεσία; Κανένας δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ. Τὸ πιθανώτερο, ὅμως, εἶναι ὅτι στὴν ἀπόφασι αὐτὴ τὸν ἔσπρωξε κάποια μεγάλη ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι.

Μαζί του ὁ Ντελὰζ εἶχε φέρει καὶ τὴν παραλυτικὴ μητέρα του, ποὺ τὴν ἐγκατέστησε σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ μοναστηριοῦ.

Ὁ τρίτος ἔνοικος τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Παναγίας ἦταν μιὰ ὑπηρέτρια, ἡ Σελεστίνη Μπωβαλέ, μιὰ γυναῖκα ὡς τριάντα πέντε χρόνων, οὔτε ὄμορφη, οὔτε ἄσχημη, πολὺ ἐργατικὴ καὶ ἀφωσιωμένη στὰ ἀφεντικά της.

Ὁ Ντελάζ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὰ δυὸ σκυλιά του, κυνηγοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ γειτονικὰ δάση. Κάπου-κάπου, τὸν ἐπισκέπτονταν φίλοι του ἀπὸ τὸ Παρίσι, ποὺ τοὺς φιλοξενοῦσε στὸ μοναστῆρι. Τὰ καλοκαίρια ἐρχόταν ἐπίσης ἐκεῖ ἕνας ἀνηψιός του... Ἀλλ' ὅσο γιὰ τοὺς χωρικοὺς ποὺ ἔμεναν ὁλόγυρα, κανένας δὲ θὰ μποροῦσε νὰ καυχηθῆ ὅτι εἶχε ἀνταλλάξει περισσότερες ἀπὸ πέντε λέξεις μαζί του. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ παλιοῦ μοναστηριοῦ τῆς Παναγίας τοὺς ἀπόφευγε. Τὸ ἴδιο λιγομίλητος ἦταν καὶ μ' ἐκείνους ποὺ δούλευαν στὰ κτήματά του.

Κύλησαν ἔτσι πέντε χρόνια.

Τὸ πρωῒ τῆς 22ας Ἰανουαρίου τοῦ 1901, ὁ ταχυδρόμος Ντυμπρέϊγ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ μοναστηριοῦ γιὰ νὰ πάη μερικὰ γράμματα στὸν Ντελάζ. Περπατοῦσε μὲ μεγάλο κόπο, γιατὶ τὴ νύχτα εἶχε ρίξει ἄφθονο χιόνι.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε στὸ μεγάλο πυλῶνα τοῦ μοναστηριοῦ, εἶδε ἔκπληκτος ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν πεσμένος ἀνάσκελα πάνω στὶς πλάκες.

Ὁ Ντυμπρέϊγ ἔτρεξε κοντὰ κι' ἔβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιά του. Δὲ χτυποῦσε! Τὰ κουρελιασμένα ροῦχα του, τὰ ξεσχισμένα παπούτσια του καὶ τὸ ἀξύριστο πρόσωπό του ἔδειχναν πὼς θἄπρεπε νὰ ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀλῆτες, ποὺ γυρίζουν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ ζητιανεύοντας ἕνα πιάτο ζεστὸ φαΐ καὶ μιὰ γωνιὰ στὸ σταῦλο γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ἀλλὰ πῶς εἶχε πεθάνει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Παναγίας;

Ὁ Ντυμπρέϊγ, ποὺ ἦταν περίεργος νὰ λύση αὐτὸ τὸ αἴνιγμα, προχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μοναστηριοῦ.

— Σελεστίνη, ἄνοιξε, φώναξε χτυπῶντας τὴ πόρτα. Εἶμαι ἐγώ, ὁ Ντυμπρέϊγ. Φέρνω γράμματα γιὰ τὸν ἀφέντη σου!

Ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι.

Ἔσπρωξε τότε τὴ πόρτα καὶ μπῆκε. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα, ὅμως, σταμάτησε... Τὰ πόδια του ἔτρεμαν... Λίγο πιὸ πέρα, ἦταν πεσμένος στὶς πλάκες ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὸ κεφάλι πολτοποιημένο. Ὁ Ντυμπρέϊγ ἀναγνώρισε ἀπὸ τὰ ροῦχα του τὸν Ντελάζ.

— Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά! ψιθύρισε.

Ἀλλὰ σὲ λίγο τὰ μάτια του ἔπεσαν πάνω καὶ σὲ τρίτο πτῶμα. Ἦταν τῆς Σελεστίνας Μπωβαλέ.

Ὁ Ντυπρέϊγ ἔφυγε τότε, ἔτρεξε στὸ γειτονικὸ χωριὸ κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— Βοήθεια! Ἔγινε μακελιὸ στὸ μοναστῆρι!

Οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ χωροφύλακες, ποὺ ἔτρεξαν ἐκεῖ βρῆκαν καὶ τέταρτο πτῶμα. Ὁ δολοφόνος εἶχε βάλει τὸ ματωμένο χέρι του πάνω στὸ στόμα τῆς μητέρας τοῦ Ντελὰζ κι' εἶχε προκαλέσει τὸ θάνατό της ἀπὸ ἀσφυξία.

Οἱ χωροφύλακες ἄρχισαν νὰ ψάχνουν μέσα στὸ μεγάλο κτίριο μήπως ἀνακαλύψουν κάποιο σημάδι, ποὺ θὰ τοὺς ὡδηγοῦσε στὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου. Κι' ἡ προσοχή τους ἔπεσε, ξαφνικά, σ' ἕνα ἀποτύπωμα ἀπὸ χοντροπάπουτσο, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ χιόνι, στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ.

— Μόνον ὁ Ἀρνοῦ ἔχει τόσο μεγάλο πόδι! εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες.

Ὁ Ἀρνοῦ ἦταν ἕνας γίγας τῆς περιοχῆς. Ζοῦσε ἀπὸ μικροκλοπὲς κι' εἶχε καταδικαστῆ πολλὲς φορὲς ὡς λαθροθήρας. Τὸν ἔπιασαν ἀμέσως καὶ τὸν ὑποχρέωσαν νὰ βάλη τὸ πόδι του μέσα στὸ ἀποτύπωμα. Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸ τὸ ἀποτύπωμα προερχόταν ἀπὸ τὸ δικό του παπούτσι.

— Τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης εἶναι νὰ ὁμολογήσης, τοῦ εἶπε ὁ ἀνακριτής, ποὺ, στὸ μεταξύ, εἶχε φτάσει ἀπὸ τὸ Τρουᾶ.

Τὸ ἐλατήριο αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων ἦταν ἀναμφισβήτητα ἡ κλοπή. Ὁ δράστης ἢ οἱ δράστες εἶχαν ἀνοίξει τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ Ντελὰζ καὶ εἶχαν πάρει τὰ χρήματα, τὰ χρεώγραφα καὶ τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα ποὺ βρῆκαν ἐκεῖ.

— Ἔ, λοιπόν, ναί, ὡμολόγησε ὁ Ἀνροῦ. Ἤρθαμε χτὲς ἐδῶ μαζὶ μὲ τὸν Κανύ... Ἀλλ' ἐγὼ δὲ σκότωσα κανένα. Ὅλους τοὺς ξεπάστρεψε ὁ Κανύ...

Οἱ δυὸ κακοποιοὶ εἶχαν μπῆ τὸ προηγούμενο βράδυ στὸ μοναστῆρι γιὰ νὰ κλέψουν. Τὸ πρῶτο τους θῦμα ἦταν ὁ Ντελάζ. Ὁ Κανὺ τὸν χτύπησε μ' ἕνα σιδερένιο λοστάρι στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἄφισε στὸ τόπο. Ἡ Σελεστίνη Μπωβαλέ, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὸ θόρυβο, ἔτρεξε ἀπὸ τὴ κουζίνα. Ὁ Κανὺ τὴν παραμόνεψε πίσω ἀπὸ τὴ πόρτα, τὴν πέταξε κάτω μὲ μιὰ γροθιὰ στὰ στῆθος κι' ἔπειτα τὴν ἔπνιξε μὲ τὰ χέρια του! Ἄρχισε κατόπιν νὰ τῆς γδέρνη τὸ σῶμα μὲ τὰ νύχια του.

— Θὰ δῆς τί ὡραία ποὺ θὰ τὰ καταφέρουμε, εἶπε στὸν Ἀρνοῦ.

Εἶχε δῆ τὸ περίστροφο τοῦ Ντελάζ, ποὺ κρεμόταν στὸ τοῖχο. Πῆρε αὐτὸ τὸ περίστροφο, ἔχωσε τὴ κάννη του μέσα στὸ στόμα τοῦ θύματός του καὶ πυροβόλησε.

— Θὰ νομίσουν πὼς ὁ Ντελὰζ εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ καταφέρη τὴν ὑπηρέτρια καὶ πώς, ἐπειδὴ αὐτὴ τοῦ ἀντιστάθηκε τὴ σκότωσε, εἶπε στὸ σύντροφό του. Μετανοιωμένος κατόπιν γιὰ τὸ ἔγκλημά του, αὐτοκτόνησε.

Οἱ δυὸ κακοποιοὶ ἀνέβηκαν ὕστερα στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας τοῦ Ντελὰζ κι' ὁ Κανὺ τῆς φίμωσε τὸ στόμα καὶ τὴ μύτη μὲ τὸ χέρι του ποὺ εἶχε βαφῆ κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ της καὶ τὴν ἔκαμε νὰ πεθάνη ἀπὸ ἀσφυξία.

Οἱ δυὸ κακοποιοὶ μπῆκαν κατόπιν στὸ δωμάτιο τοῦ Ντελὰζ κι' ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες ἄνοιξαν τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ πῆραν διακόσιες ἑξῆντα χιλιάδες φράγκα σὲ μετρητὰ καὶ χρεώγραφα. Κατέβηκαν ὕστερα στὴν κουζίνα, πῆραν ἀπὸ ἕνα ντουλάπι ἕνα ψητὸ μπούτι, κάμποσες μπουκάλες κρασὶ καὶ ρίχτηκαν στὸ φαγοπότι!

Ὁ ἀλήτης ποὺ βρέθηκε νεκρὸς στὸν πυλῶνα φαίνεται πὼς ἔφτασε μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους. Ὁ δυστυχισμένος χτύπησε κάμποση ὥρα χωρὶς νὰ πάρη ἀπάντησι. (Ποιός μποροῦσε νὰ τοῦ ἀνοίξη, ἀφοῦ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι βρίσκονταν μόνον νεκροί;) Ὁ δυστυχισμένος κουβαριάστηκε τότε κάτω ἀπὸ τὸν πυλῶνα γιὰ νὰ προστατευθῆ ἀπὸ τὸ χιόνι κι' ἐκεῖ τὸν βρῆκε ὁ θάνατος.

Ἡ δίκη τῶν δύο κακοποιῶν ἔγινε σὲ λίγο. Ὁ Κανὺ καταδικάστηκε σὲ θάνατο κι' ἡ ἐκτέλεσί του ἔγινε στὸ Τρουᾶ. Στὸν Ἀρνοῦ, ποὺ εἶχε παίξει τὸ ρόλο ἁπλοῦ κομπάρσου, τὸ δικαστήριο ἐπέβαλε τὴν ποινὴ τῶν ἰσοβίων καταναγκαστικῶν ἔργων. Ἀλλὰ πέθανε στὸ πλοῖο, ποὺ τὸν πήγαινε στὴ Γουϋάνη.

✪✪

Τὸ ὄνειρο φανερώνει μιὰ δολοφονία

Ἡ Ἁγνὴ Ντομινίτσι καὶ ἡ Αὐγούστα Σμὶτ ἦσαν ἀχώριστες φίλες, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Αὐγούστα ἔφυγε ἀπ' τὸν τόπο της καὶ πῆγε σ' ἕνα ἄλλο μέρος τῆς Ἀμερικῆς γιὰ νὰ παντρευτῆ. Λίγο καιρὸ μετὰ τὸ χωρισμό τους, ἡ Ἁγνὴ ἄρχισε νὰ βλέπη κάθε νύχτα ἕνα παράξενο ὄνειρο: Τὴν Αὐγούστα, γονατισμένη μπροστά της, νὰ τὴν παρακαλῆ νὰ τὴ βοηθήση.

Στὸ τέλος, μὴ ἀντέχοντας πιά, ἀποτάθηκε στὴν ἀστυνομία. Οἱ ἀστυνομικοὶ γέλασαν μὲ τὶς ἀνησυχίες της. Ὡστόσο, γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσουν ἔκαμαν μιὰ ἔρευνα. Κι' ἀνακάλυψαν ὅτι εἶχε σκοτώσει τὴν Αὐγούστα ὁ ἄντρας της, σπάζοντάς της τὸ κεφάλι μ' ἕνα σίδερο!

Νέες συσκευὲς ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ

Ἕνα ἐργαστήριο μοναδικὸ στὸν κόσμο

ΕΝΩ ἔγραφε μιὰ μέρα στὸν πίνακα, μιὰ νέα κι' ὄμορφη Γαλλίδα δασκάλα σταμάτησε ξαφνικά, χωρὶς κανένα φανερὸ λόγο. Ἡ κιμωλία ἔπεσε ἀπ' τὰ δάχτυλά της. Κάθησε στὴν ἕδρα, φροντίζοντας νὰ κρύψη τὸ δεξιὸ χέρι της ἀπ' τὰ μάτια τῶν μαθητῶν, κι' ἄρχισε νὰ τοὺς ὑπαγορεύη ἕνα κείμενο, γιὰ νὰ σκεπάση τὴν ταραχή της...

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ ὑπέφερε ἀπὸ μιὰ περίεργη πάθησι, ποὺ τῆς προκαλοῦσε σπασμοὺς τῶν μυῶν τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ της. Τὸ σύμπτωμα αὐτὸ τῆς παρουσιαζόταν ἀπροειδοποίητα καὶ σὲ ἀκανόνιστα χρονικὰ διαστήματα.

Δὲν ἦταν ἐπώδυνη ἡ ἀσθένειά της, ἀλλὰ τὴν ἐνοχλοῦσε φοβερὰ καὶ τὴν ἔφερνε συχνὰ σ' ἀμηχανία. Ὁ οἰκογενειακὸς γιατρός της δήλωσε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ κάνη τίποτα. Τῆς σύστησε ὅμως ν' ἀποταθῆ σ' ἕνα Βρεταννὸ φυσιοθεραπευτὴ ὀνόματι Ἐμὶλ Ἄντρε, ποὺ ἔχει ἀποκτήσει παγκόσμιο φήμη ὡς ἐφευρέτης καὶ κατασκευαστὴς βοηθητικῶν συσκευῶν γιὰ ἀναπήρους.

Στὴν περίπτωσι τῆς νεαρῆς δασκάλας, ὁ Ἄντρε ἔπρεπε νὰ ἐπινοήση κάτι ποὺ νὰ ἐμποδίζη τὶς συσπάσεις τῶν δακτύλων της. Αὐτὸ τὸ «κάτι» ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐλαφρό, ἄνετο, στερεὸ καὶ ὄχι ὀγκῶδες, ὥστε νὰ μὴ δυσκολεύεται νὰ τὸ φορῆ ἡ νέα.

Πραγματικά, ὁ Ἄντρε ἑτοίμασε πέντε τεχνητὰ «δάχτυλα» ἀπὸ διαφανῆ πλαστικὴ οὐσία πάχους 3 χιλιοστῶν περίπου, καὶ τὰ ἐφωδίασε μὲ μικρὲς βίδες στὶς ἀρθρώσεις τους. Ἔφτιασε ὕστερα ἀπὸ μισοδιαφανῆ κλωστὴ νάϋλον πέντε «τένοντες», ποὺ ἄρχιζαν ἀπ' τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων καὶ κατέληγαν στὸν καρπό, ὅπου στερεώνονταν μὲ μικρὰ ἐλατήρια πάνω σ' ἕνα εἶδος μετάλλινου βραχιολιοῦ.

Ὅταν ἔδειξε στὴ δασκάλα τὸ ἔργο του, ἐκείνη τρόμαξε καὶ διαμαρτυρήθηκε:

«Θὰ φαίνωμαι μ' αὐτὸ σὰν ἀνάπηρη!» Μὰ ὁ Ἄντρε τὴν ἔπεισε νὰ τὸ δοκιμάση. Τῆς ἔδειξε πῶς νὰ μὴ διακρίνωνται τὰ πλαστικὰ «δάχτυλα» ποὺ θὰ φοροῦσε πάνω ἀπ' τὰ δικά της. Ὅσο γιὰ τὸ μετάλλινο βραχιόλι θὰ τὄκρυβε τὸ μανίκι της.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα λοιπόν, ἡ νέα τοῦ ἔγραψε γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση θερμά. Τοῦ ἔλεγε πὼς φοροῦσε διαρκῶς τὸ ψεύτικο «χέρι» της καὶ πὼς τῆς εἶχε ξαναδώσει ὅλη τὴν αὐτοπεποίθησί της.

Ὁ Ἄντρε ἐπιτυγχάνει περὶ τὰ 50 τέτοια θαύματα κάθε βδομάδα. Βοηθεῖ παράλυτες νοικοκυρὲς νὰ μαγειρεύουν καὶ νὰ κάνουν ἐλαφρὲς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἄντρες ἀρθριτικοὺς νὰ ντύνωνται μόνοι τους καὶ νὰ περιποιοῦνται τὸν ἑαυτό τους. Ἐπιτρέπει σὲ θύματα τῆς πολιομυελίτιδος νὰ ζωγραφίζουν, καὶ σὲ λεπρούς, ποὺ ἔχουν χάσει κάθε αἴσθησι στὰ χέρια τους, παρέχει τὴ δυνατότητα νὰ γράφουν.

Ἐπισκέπτεται τοὺς πάσχοντας στὸ νοσοκομεῖο ἢ στὸ σπίτι τους, ἔπειτα ἀπὸ ὑπόδειξι τοῦ γιατροῦ τους. Καὶ δέχεται στὸ δικό του σπίτι πολλοὺς ξένους, ποὺ καταφεύγουν σ' αὐτὸν ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.

Ὅταν πρόκειται γιὰ φτωχοὺς πάσχοντες, ὁ Ἄντρε φροντίζει νὰ πληρωθῆ ἀπὸ φιλανθρωπικὲς ὀργανώσεις ἢ νοσοκομεῖα. Οἱ ἁπλούστερες συσκευές του ὅπως π.χ. οἱ λαβίδες ποὺ συγκρατοῦν ἕνα κουτάλι ἢ ἕνα σπίρτο γιὰ τὸ ἄναμα τοῦ τσιγάρου, κοστίζουν λίγα σελίνια, ἐνῶ οἱ πολυπλοκώτερες φτάνουν σὲ ἑκατοντάδες λίρες. Εἰσπράττει περὶ τὶς 8.000 λίρες τὸ χρόνο. Ἀλλά, ἀπ' τὰ χρήματα αὐτά, εἶναι ἐλάχιστο τὸ καθαρὸ κέρδος ποὺ τοῦ ἀπομένει.

Ὁ Ἐμὶλ Ἄντρε κατοικεῖ στὸ Πάλμερς Γκρὴν τοῦ Τότενχαμ. Τὸ ἐργαστήριό του εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμο. Ὅλη ἡ δουλειὰ βγαίνει ἀπ' τὰ χέρια του. Ἐργάζεται 18 ὧρες τὴν ἡμέρα, καὶ περισσότερο κάποτε.

Προσπαθεῖ νὰ διδάξη τὴν εἰδικότητά του σὲ νέους μαθητὰς ἀλλὰ δὲν τὸ ἔχει κατορθώσει ὡς τώρα. Εἶναι ἄλλωστε δύσκολη ἡ δουλειὰ αὐτή. Ἀπαιτεῖ γνώσεις ἀνατομίας, φυσιολογίας, φυσικῆς, μηχανικῆς, ἠλεκτρολογίας, ὑγιεινῆς, ραπτικῆς, ταπετσαρίας, μεταλλουργίας μαζὶ μὲ ἀνεξάντλητη ὑπομονή, κοινὴ λογικὴ κι' ἐφευρετικότητα.

Κάποτε ὑποσχέθηκε σ' ἕνα πάσχοντα ἀπ' τὴ νόσο τοῦ Πάρκινσον ὅτι θὰ τοῦ προσφέρη τὴ δυνατότητα νὰ γράφη. Ὡς γνωστόν, ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ κάνει νὰ τρέμη πολὺ τὸ χέρι, τόσο, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ κρατήση τὸ μολύβι ἢ τὴν πέννα.

Ὁ Ἄντρε λοιπὸν ἐπινόησε μιὰ συσκευὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ δυὸ μετάλλινες πλάκες, μὲ ἐλατήρια ἀνάμεσά τους. Ἡ ἀπάνω πλάκα ἐφαρμόζει στὸ χέρι καὶ τὰ ἐλατήρια ἀπορροφοῦν τὸ τρεμούλιασμα, ἐνῶ ἡ κάτω πλάκα κρατάει τὴν πέννα ἢ τὸ μολύβι ἀκίνητο.

Ἄλλοτε πάλι, ὁ Ἄντρε ἀσχολήθηκε μὲ τὴν περίπτωσι μιᾶς κοπέλλας 30 ἐτῶν, ποὺ εἶχε μείνει παράλυτη ἀπὸ πολιομυελίτιδα καὶ μποροῦσε νὰ κουνήση μόνο τὸ κεφάλι της. Ἡ νέα αὐτὴ τὸν ρώτησε ἂν θἆταν δυνατὸ νὰ γράφη στὴ γραφομηχανή, νὰ τρώη μόνη της, νὰ διαβάζη, νὰ ράβη... καὶ νὰ πουντράρεται!

Ὁ Ἄντρε τῆς τὸ ὑποσχέθηκε. Καὶ κατασκεύασε εἰδικὰ γι' αὐτὴν ἕνα ἠλεκτρικὸ μηχάνημα, μὲ τεχνητὲς ἀρθρώσεις καὶ μὲ ἀτσαλένιους τένοντες.

Τὸ μηχάνημα αὐτὸ λειτουργεῖ αὐτομάτως, μὲ τοὺς παλμοὺς τῆς φωνῆς, ὅταν ἡ ἄρρωστη προφέρη μπροστὰ σ' ἕνα μικρόφωνο ὡρισμένες μονοσύλαβες λέξεις. Τῆς ἀνασηκώνει τότε τὸ χέρι της σὲ τέτοια θέσι, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ ράβη ἢ νὰ κεντάη, μὲ εἰδικὲς βελόνες στὶς ὁποῖες περνιέται ἡ κλωστὴ μονάχη της! Ἐπιπλέον, μπορεῖ νὰ γράφη σὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ γραφομηχανή... μὲ τὸ κεφάλι της, ὅπου προσαρμόζει μιὰ μετάλλινη ράβδο μὲ τὴν ὁποία χτυπάει τὰ πλῆκτρα!

ΕΝΑΣ ΘΗΛΥΚΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΣ

Η Γερμανίδα Ἀννελίζε Τέετς ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργο εἶναι ἡ μόνη γυναῖκα-πλοίαρχος ποντοπόρων σκαφῶν τῆς χώρας της. Ἡ Ἀννελίζε, ποὺ εἶναι σήμερα 40 χρόνων, ἦταν ἐπὶ 20 ὁλόκληρα χρόνια «καπετάνισσα» πάνω σ' ἕνα ἁλιευτικὸ ἀνοιχτῆς θαλάσσης καὶ ἐγνώρισε μὲ τὸ μικρὸ σκάφος της τόσες φουρτοῦνες, ὥστε δικαίως θεωρεῖται σήμερα ἕνας μοναδικὸς στὸν κόσμο θηλυκὸς θαλασσόλυκος. Ἡ Ἀννελίζε Τέετς ἔχει ἀπὸ τὰ 20 χρόνια της νὰ φορέση φουστάνια καὶ ὅσοι τὴν ξέρουν ἀπὸ κοντὰ παραδέχονται ὅτι ξέρει ἀκόμα καὶ στὴ μεγαλύτερη φουρτούνα νὰ κρατᾶ τὸ πηδάλιο μὲ μιὰ σταθερότητα, ποὺ θὰ τὴ ζήλευαν ἀσφαλῶς πολλοὶ ἄρρενες συνάδελφοί της.

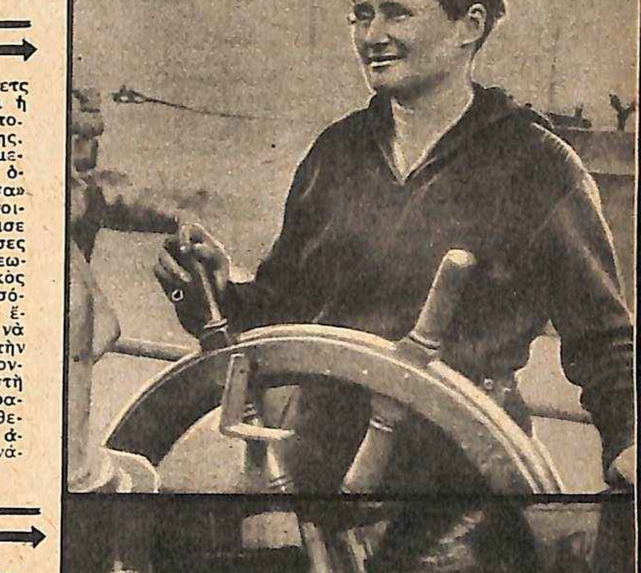

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΑΙΔΙ ΘΑΥΜΑ

ΣΤΗ φωτογραφία μας ἡ Παρισινὴ ἐκδότρια κυρία Ζυλλιάρο, ποὺ ἐξέδωκε τὰ μυθιστορήματα τῆς Φρανσουὰζ Σαγκάν, ποζάρει μαζὶ μὲ τὴ νέα της ἀποκάλυψι, τὴ 15έτιδα βοσκοπούλα Μπὲρτ Γκριμώ, ποὺ ἀνακάλυψε στὰ περίχωρα τοῦ Πουατιέ. Ἡ μικρὴ Μπέρτ, ποὺ πῆγε σχολεῖο μονάχα μέχρι τὴν τετάρτη δημοτικοῦ καὶ τὸ ἐγκατέλειψε κατόπιν γιὰ νὰ ἐργαστῆ καὶ νὰ βοηθήση τὴν πάμπτωχη οἰκογένειά της, ἀπέδειξε πὼς ἔχει ἕνα μεγάλο ταλέντο συγγραφέως. Βόσκοντας τὰ γίδια της, ἡ Μπὲρτ Γκριμὼ ἐπινοοῦσε διάφορες ἱστορίες τὶς ὁποῖες ὑπαγόρευε τὰ βράδυα σ' ἕνα γειτονά της. Τὰ διηγήματα αὐτὰ ἡ κυρία Ζυλλιὰρ τὰ βρῆκε ἀξιοθαύμαστα καὶ πρόκειται τώρα νὰ τὰ ἐκδώση σὲ βιβλίο.

ΑΓΝΟΟΥΣΑΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΣΤΗ Μανίλλα τῶν Φιλιππίνων παραδόθηκαν πρὸ ἡμερῶν τέσσερις ἀκόμα Ἰάπωνες στρατιῶτες ποὺ ζοῦσαν μέσα στὴ ζούγκλα καὶ ἀγνοοῦσαν πὼς ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει πρὶν ἀπὸ 13 χρόνια. Οἱ φαντάροι αὐτοὶ ἔγιναν δεκτοὶ στὴ πρωτεύουσα μὲ μεγάλες τιμὲς ἀπὸ τὸν Φιλιππίνο συνταγματάρχη Χουὰν Ρελόζα (ἀριστερά) καὶ τὸν Ἰάπωνα πρόξενο Νακαγκάβα. Οἱ τέσσερες Ἰάπωνες εἶναι ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Γιαμαμότο καὶ τρεῖς στρατιῶτες του, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ 12 χρόνια ἔζησαν στὴ ζούγκλα κρυβόμενοι καὶ τρεφόμενοι μὲ φροῦτα, χόρτα καὶ ἄγρια ζῶα. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι κατώρθωσαν νὰ διατηρήσουν τὶς στολές τους καὶ τὸν ὁπλισμό τους σὲ ἄριστη κατάστασι.

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΘΕΛΗΣΙΣ

Η Ἄννα Μαριάνι, ἡ περίφημη Ἰταλίδα ἀκροβάτις καὶ χορεύτρια, ἔπεσε πρὸ καιροῦ θῦμα ἑνὸς αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάση καὶ τὰ δυό της πόδια. Τὸ πλῆγμα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὴ δυστυχισμένη καλλιτέχνιδα, ποὺ ἔπλαθε χίλια-δυὸ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Δὲν ἔχασε ὅμως τὸ ἠθικό της καὶ βγαίνοντας πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἄρχισε ἀμέσως νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ μπορέση νὰ ζήση. Καθισμένη σὲ μιὰ ἀναπηρικὴ πολυθρόνα παραδίδει μαθήματα χοροῦ, βοηθουμένη στη δουλειά της ἀπὸ τὸν μνηστῆρα της Κάρλο Καρέννι (δεξιά), ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀγαπᾶ ὅσο καὶ πρὶν τῆς συμβῆ τὸ ἀτύχημα. Ἡ θέλησις τῆς δυστυχισμένης νέας δὲν ἄφησε κανένα ἀσυγκίνητο καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν της αὐξάνεται καθημερινῶς.

Θαμμένη ΖΩΝΤΑΝΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ 1750, ὁ νεαρὸς κόμης Ραμπαστέν, ποὺ ἦταν τότε εἴκοσι χρόνων, διασχίζοντας μὲ μερικοὺς φίλους του τὸ Ντωφινέ, ἔφτασε στὸν πύργο τοῦ Μονσεγκύρ, ποὺ ἦταν μισοκατεστραμμένος κι' ἀκατοίκητος. Στὰ παλιὰ χρόνια ἦταν τὸ καταφύγιο τοῦ βαρώνου Ντεζαντρέ, τοῦ περίφημου γιὰ τὸ θάρρος, τὴ πονηριὰ καὶ τὴ σκληρότητα Οὐγενότου. Ἔλεγαν πὼς τὸ Μονσεγκὺρ τὸ ἐπισκέφτονταν τὴ νύχτα φαντάσματα.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφτασε ἐκεῖ ὁ νεαρὸς κόμης Ραμπαστέν, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν βαρειὰ καὶ ἡ ζέστη ἀφόρητη. Μὲ τὴν ὁδηγία τοῦ φύλακος, ὁ κόμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπισκέφτηκαν τὸν πύργο καὶ ὕστερα ἔφτασαν σ' ἕνα μικρὸ πλάτωμα ὅπου ὑπῆρχε ἕνας πέτρινος σταυρὸς μ' αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή: «Λουκία Ντὲ Πρακοντὰλ — 25 Ἰουνίου 1715».

— Τί σημαίνει αὐτὸς ὁ σταυρός; ρώτησε ὁ Ραμπαστὲν τὸ φύλακα τοῦ πύργου.

— Ὤ! Εἶναι μιὰ θλιβερὴ ἱστορία, ἀπάντησε αὐτός. Θέλετε νὰ τὴν ἀκούσετε;

— Καὶ βέβαια θέλουμε, φώναξαν ὅλοι.

— Στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄, ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ φύλακας, μιὰ οἰκογένεια εὐγενῶν, οἱ Πρακοντάλ, ἔμεναν στὸ πύργο τοῦ Μονσεγκύρ. Δὲν εἶχαν παρὰ μιὰ κόρη, τὴ Λουκία, ἕνα χαριτωμένο πλᾶσμα. Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1715, ἡ Λουκία ποὺ ἦταν τότε 18 χρόνων, πάνω στὴν ἄνθισι τῆς ὀμορφιᾶς της, ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν ὑποκόμη Ντὲ Κενσονά. Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπιόντανε μὲ πάθος κι' ὁ γάμος τους ὁρίστηκε γιὰ τὶς 25 Ἰουνίου.

»Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅπως καταλαβαίνετε, ὅλο τὸ Μονσεγκὺρ γιόρταζε. Ἔπειτα ἀπ' τὴ γαμήλια τελετή, ὅταν οἱ νεόνυμφοι, οἱ γονεῖς καὶ οἱ καλεσμένοι κάθησαν νὰ φᾶνε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου, κάποια στιγμή, ἡ Λουκία καθὼς προσπαθοῦσε νὰ τσακίση ἕνα καρύδι, ἔσπασε τὴ βέρα της. «Κακὸ προμήνυμα», φώναξε κι' ἄρχισε νὰ κλαίη. Τὴν παρηγόρησαν φυσικὰ καὶ τὸ μικρὸ ἀτύχημα ξεχάστηκε. Ἡ χαρὰ ξαναγύρισε καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ οἱ νέοι ὀργάνωσαν διάφορα παιχνίδια κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ τὸ κρυφτούλι. Ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει κι' ἔκανε δροσιά, Οἱ νέοι κυνηγοῦσαν τὰ κορίτσια καὶ ἡ ζωηρότητα τοῦ παιχνιδιοῦ ἦταν μοναδική. Ὅταν τὸ παιχνίδι τέλειωσε, ἡ Λουκία ἔλειπε. Τὴ φώναξαν, ἔψαξαν παντοῦ, μὰ ἴχνος της δὲ βρισκόταν πουθενά. Ὁ εὐτυχισμένος γάμος εἶχε ξετυλιχτῆ σὲ μιὰν ἀπρόοπτη τραγωδία. Ἡ μητέρα της, ἀπελπισμένη, ἔκλαιγε κι' ἔψαχνε κι' ἡ ἴδια παντοῦ γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἀγαπημένη της κόρη. Ὅλη ἡ νύχτα πέρασε μὲ τὶς προσπάθειες ν' ἀνακαλύψουν τὴ Λουκία. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἴδιο. Μάταιος κόπος! Ἡ Λουκία δὲ βρέθηκε πουθενά. Τότε, ἡ μαρκησία Ντὲ Πρακοντὰλ ἔστησε τὸν πέτρινο αὐτὸ σταυρὸ ποὺ βλέπετε, γιὰ ἀνάμνησι τοῦ χαμοῦ τῆς κόρης της. Τὴ μεθεπομένη, οἱ Πρακοντὰλ ἐγκατέλειψαν τὸ πύργο κι' ἀπὸ τότε μένει ἔρημος...

Ἡ ἀφήγησι τοῦ φύλακα ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στὸ νεαρὸ Ραμπαστέν, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του τὴν ἄκουσαν σὰν μιὰ παλιὰ ἱστορία. Οἱ ἐκδρομεῖς ἔφαγαν μὲ κέφι καὶ μόνο ὁ Ραμπαστὲν ἦταν μελαγχολικός. Φανταζόταν τὴν ὄμορφη Λουκία Ντὲ Πρακοντὰλ καὶ τὴ συμπονοῦσε γιὰ τὸν τραγικὸ χαμό της. Κάπως κουρασμένος ἀπ' τὸ γλέντι τῶν συντρόφων του, σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι, ξαναπῆγε στὸ πλάτωμα, ὅπου ἦταν ὁ πέτρινος σταυρὸς καὶ ξαναγύρισε στοὺς φίλους του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε μιὰ ψιλὴ βροχὴ πού, σὲ λίγο, ἔγινε καταρρακτώδης. Μιὰ καὶ βρίσκονταν στὴν ὕπαιθρο, οἱ φίλοι τοῦ Ραμπαστὲν πρότειναν νὰ παίξουν κρυφτούλι, γιὰ νὰ περάση ἡ ὥρα τους, μέσ' στὸν ἀκατοίκητο πύργο. Ἄλλοι θὰ κρυβόντουσαν κι' ἄλλοι θὰ τοὺς κυνηγοῦσαν. Ὁ Ραμπαστὲν εἶναι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ θὰ κρυφτοῦν. Βρίσκοντας ξανὰ τὸ χαμένο του κέφι, ὁρμᾶ μέσα ἀπ' τὶς σκονισμένες μεγάλες αἴθουσες τοῦ πύργου, φτάνει σὲ μιὰ γαλαρία, διακρίνει μιὰ πόρτα, κατεβαίνει ἀπὸ μιὰ μυστικὴ σκάλα καὶ βρίσκεται σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο. Ὁ σύντροφος ποὺ ψάχνει νὰ τὸν βρῆ στὸ σκοτάδι, τὸν πλησιάζει σχεδόν, ἀλλ' ὁ Ραμπαστὲν ἀκουμπάει στὸ τοῖχο. Ἄξαφνα, ὁ τοῖχος ὑποχωρεῖ κι' ὁ νεαρὸς βρίσκεται ξαφνιασμένος σὲ μιὰν ἄλλη σκοτεινὴ εὐρύχωρη αἴθουσα. Ἡ πόρτα ποὺ ἄνοιξε κλείνει αὐτόματα πίσω του.

Ὁ Ραμπαστὲν θέλει νὰ φύγη ὅμως ἀπὸ κεῖ. Φωνάζει, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἀκούει. Ἀνατριχιάζει ἀπ' τὴν ἀγωνία του καὶ προχωρεῖ ψαχουλεύοντας. Σιγὰ-σιγὰ τὰ μάτια του συνηθίζουν τὸ σκοτάδι. Τότε βλέπει σὲ μιὰ πολυθρόνα μιὰ νέα ποὺ φαίνεται πὼς κοιμᾶται.

«Σίγουρα, σκέφτεται, θὰ εἶναι καμμιὰ κόρη τοῦ φύλακα, ποὺ ἦρθε ἐδῶ νὰ ξεκουραστῆ». Ἥσυχος τώρα, ὁ Ραμπαστὲν διακρίνει σ' ἕνα τραπέζι μιὰ Βίβλο. ποὺ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς στιλέτου ἔχουν χαράξει πάνω στὸ πέτσινο δέσιμό της αὐτὰ τὰ λόγια: «Σεῖς ποὺ θὰ μπῆτε ἐδῶ μέσα, ἐμπιστευθῆτε τὴ ψυχή σας στὸ Θεό, γιατὶ δὲ θὰ ξαναβγῆτε ζωντανός». Ὁ Ραμπαστὲν ἀφίνει μιὰ κραυγὴ φρίκης. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλα γράμματα. Σκύβει καὶ διαβάζει: «... Ὅπως δὲ βγῆκα κι' ἐγὼ ζωντανή... Λουκία Ντὲ Πρακοντάλ».

Σὰν τρελλός, ὁ Ραμπαστὲν ὁρμᾶ νὰ ξυπνήση τὴ κοπέλλα ποὺ κοιμᾶται.

Κρύος ἱδρώτας τὸν περιλούει. Μόλις τὴν ἄγγιξε, βλέπει καθαρὰ πὼς εἶναι σχεδὸν ἕνας σκελετός... Εἶναι, σίγουρα, ἡ Λουκία ντὲ Πρακοντάλ!...

— Βοήθεια! Βοήθεια! οὐρλιάζει.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντάει καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸν ἀκούση ἀπ' ἔξω.

Μέσα στὴ φρενίτιδα τοῦ τρόμου του, ὁ νέος λιποθυμεῖ..

Ὅταν ὁ Ραμπαστὲν συνῆλθε, ἡ νύχτα εἶχε περάσει καὶ ἡ αὐγὴ τῆς νέας ἡμέρας εἶχε φανῆ. Ἡ μεγάλη αἴθουσα μὲ τὸ πτῶμα τῆς Λουκίας φωτιζόταν τώρα ἀμυδρὰ ἀπὸ ἕνα φεγγίτη. Ἄξαφνα, μέσ' στὴ ταραχή του, ὁ Ραμπαστὲν εἶδε δυὸ κίτρινα, φωσφορικὰ μάτια νὰ λάμπουν. Ἔπειτα, ἄκουσε ἕνα ἀνάλαφρο θόρυβο ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ πάνω.

Σήκωσε τὰ μάτια του καὶ ξαναεῖδε τὰ δυὸ φωσφορικὰ μάτια. Τί ἦταν αὐτὰ τὰ μάτια; Παραίσθησι; Ὄχι, ὁ Ραμπαστὲν δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη, γιατὶ ἄκουσε ἕνα νιαούρισμα: Ἦταν ὁ χοντρὸς γάτος τοῦ φύλακα τοῦ Μονσεγκύρ.

Τότε τοῦ περνάει μιὰ ἰδέα ποὺ πρέπει ἀμέσως νὰ τὴν ἐφαρμόση, ἂν θέλη νὰ γλυτώση ἀπ' αὐτὸ τὸν τάφο. Πρέπει ν' ἀκολουθήση τὸ γάτο, χωρὶς νὰ τὸν τρομάξη. Ὁ γάτος πηδάει χάμου καὶ προχωρεῖ ἀργὰ σὰν νὰ μὴν εἶδε τὸ Ραμπαστέν. Αὐτὸς βγάζει προσεχτικὰ ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα μαντῆλι, καί, ξαφνικά, ὁρμᾶ κι' ἀρπάζει τὸ ζῶο.

Ὁ γάτος ἀγωνίζεται μανιασμένα γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγη, ἀλλ' ὁ Ραμπαστὲν δένει σφιχτὰ μὲ δυὸ γεροὺς κόμπους τὸ μαντῆλι του στὴν οὐρά του.

Ὁ γάτος τρομαγμένος, πηδάει σὲ μιὰ πέτρα ποὺ προεξέχει, φτάνει μ' ἕνα δεύτερο πήδημα στὸ φεγγίτη, γλυστράει μέσ' ἀπὸ τὸ χοντρὰ κάγκελα καὶ χάνεται.

Ὁ Ραμπαστέν, τραντάζει μὲ τὰ χέρια του τὰ κάγκελα τοῦ φεγγίτη, φωνάζοντας:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Σῶστε με! Εἶμαι ὁ Ραμπαστέν! Βοήθεια!...

Κατόπιν, ἐξαντλημένος, δίχως πνοή, τρεκλίζει καὶ πέφτει λιπόθυμος πάνω στὶς πλάκες...

Οἱ σύντροφοί του, στὸ μεταξύ, βλέποντας πὼς ἔλειπε, δὲ θέλησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Μονσεγκύρ. χωρὶς νὰ τὸν βροῦν. Ἔψαχναν παντοῦ, σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ παληοῦ πύργου.

Κι' ὅταν εἶδαν τὸ γάτο νὰ ξαναγυρίζη στὸ σπίτι τοῦ φύλακα, μὲ δεμένο στὴν οὐρά του τὸ μαντῆλι τοῦ φίλου τους, κατάλαβαν ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ. Ἀνακάλυψαν τὸ φεγγίτη, ἔσπασαν τὰ κάγκελα, ἄνοιξαν ἕνα ὅσο μποροῦσαν πιὸ μεγάλο πέρασμα καὶ μὲ μιὰ σκάλα κατέβηκαν στὴν αἴθουσα, ὅπου βρῆκαν τὸ φίλο τους λιπόθυμο καὶ σχεδὸν νεκρό. Εἶχε μείνει ἐκεῖ μέσα δυὸ ἡμερόνυχτα. Συνάμα ἀνακάλυψαν καὶ τὴν ἄτυχη Λουκία ντὲ Πρακοντάλ, ποὺ εἶχε γίνει σωστὴ μούμια.

Καὶ τότε μπόρεσαν νὰ ἐξηγήσουν ὅτι κι' ἐκείνη, παίζοντας τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της κρυφτούλι, βρέθηκε μπροστὰ στὴ κρυφὴ πόρτα, ποὺ ὑπεχώρησε μιὰ στιγμή, ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὸ Ραμπαστέν. Ἔπειτα ἔκλεισε πίσω της. θάβοντάς την ζωντανὴ μέσα στὴν ὑπόγεια ἐκείνη αἴθουσα.

Ἔτσι ἡ ἄμοιρη Λουκία βρῆκε ἐκεῖ μέσα ἕνα τραγικὸ θάνατο.

Λίγο ἔλειψε ὅμως νὰ βρῆ τὸν ἴδιο θάνατο κι' ὁ νεαρὸς κόμης ντὲ Ραμπαστέν!...

ΖΩΡΖ ΛΕΝΟΤΡ

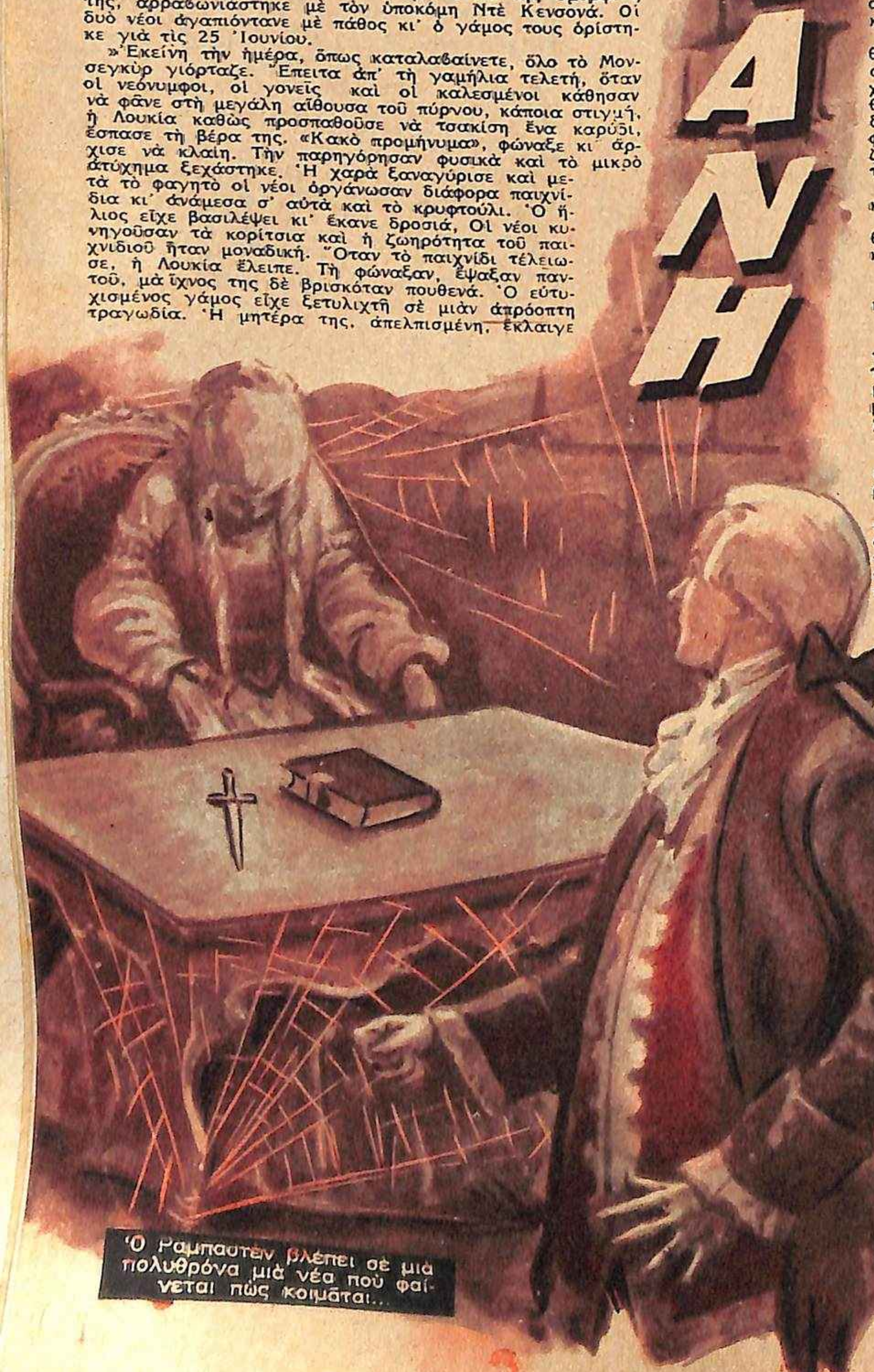

Ὁ Ραμπαστὲν βλέπει σὲ μιὰ πολυθρόνα μιὰ νέα ποὺ φαίνεται πὼς κοιμᾶται...

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἀπ' τὶς πληροφορίες ποὺ τῆς ζίνει ἡ Μιρέτ, ἡ Σουζὰν καταλαβαίνει πὼς ἡ Κολινὲτ εἶναι ἡ κόρη της. Καὶ κλαίει γιατὶ τὴν ἔχασε καὶ πάλι. Ὁ Ριγκολὸ συνεχίζει τὶς ἔρευνές του, ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα. Μαθαίνει δὲ ἀπ' τὴ Μιρὲτ πὼς ἡ καινούργια τους γειτόνισσα εἶναι ἡ μητέρα τῆς Κολινέτ. Ὁ Ἀργκουζὶν εἰδοποιεῖ τὸ Μαρτιὰλ πὼς ἀνακάλυψε τὴ Σουζάν, κι' ἐκεῖνος ἀποφασίζει νὰ τὴν ἁρπάξη μιὰ νύχτα καὶ νὰ τὴν πνίξη στὸ ποτάμι. Στὸ μεταξύ, προσπαθεῖ νὰ λυγίση τὴν ἀντίστασι τῆς Κολινέτ, τοῦ κάκου ὅμως. Τὴν ἀγαπάει ὡστόσο καὶ δὲ θέλει νὰ μεταχειριστῆ βία ἐναντίον της. Ὁ Ἀργκουζὶν μεθάει καὶ φανερώνει στὸν Ρισαρντὸ τὸ σχέδιό τους γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Σουζάν. Ἐκεῖνος σπεύδει νὰ εἰδοποιήση τὴ Μιρέτ, καὶ συμφωνοῦν κι' οἱ δυὸ νὰ λάβουν τὰ μέτρα τους γιὰ τὴν προστασία τῆς γειτόνισσάς τους.

34ον

Ὅταν γύρισε ἐπιτέλους στὴν κάμαρά της ἡ Σουζάν, εἶδε τὴν πόρτα τοῦ Ρισαρντὸ ὀρθάνοιχτη καὶ τὸν ἴδιο ἀπασχολημένο νὰ καρφώνη πρόκες στὰ παπούτσια τῶν παιδιῶν του.

—Δὲν πλαγιάσατε ἀκόμη, κύριε Ρισαρντό; τοῦ εἶπε.

— Ὄχι, κυρία Σουζάν. Σᾶς περίμενα γιὰ νὰ σᾶς ρωτήσω μήπως ἔχετε καμμιὰ ἐξωτερικὴ δουλειά. Θὰ τὴν ἀναλάβω ἐγώ, μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες ποὺ ἔχω νὰ κάνω, κι' ἔτσι δὲ θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ βγῆτε ἔξω ἀπόψε...

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου Ρισαρντό, δὲ χρειάζομαι τίποτα.

— Αὔριο λοιπόν...

—Ναί, αὔριο. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι.

Ὁ Ριγκολὸ δὲν ἔμαθε τίποτα ἀπ' ὅ,τι συνέβαινε. Γιατὶ ἕνας καυγᾶς μεταξὺ τῶν δυὸ ἀδελφῶν μποροῦσε νἄχη τραγικὲς συνέπειες.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Μιρὲτ συνέχισε τὴν ἐπίβλεψί της. Πῆγε καὶ πάλι στὴν κάμαρα τῆς Σουζάν.

Κατὰ τὶς 4, κατέβηκε νὰ κάνη μερικὰ ψώνια γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό. Καθὼς ξανανέβηκε, τὴ σταμάτησε ἡ θυρωρὸς καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα.

— Θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ τὸ πᾶτε στὴν κ. Σουζάν; τῆς εἶπε. Φαίνεται πὼς εἶναι ἐπεῖγον... Πρόκειται γιὰ δουλειά. Μοῦ τὸ ἄφισε κάποια ὄμορφη κοπέλλα, ἄγνωστή μου, καὶ μοῦ εἶπε πὼς προέρχεται ἀπ' τὸ κατάστημα τῆς λεωφόρου Ἰταλίας.

— Ναί, θὰ τὸ δώσω ἀμέσως στὴν κ. Σουζάν, ὑποσχέθηκε ἡ Μιρέτ. Δουλεύουμε μαζὶ σήμερα.

Συγχρόνως συλλογιζόταν, ἀνατριχιάζοντας:

«Αὐτὸ εἶναι, σίγουρα!... Οἱ ἄθλιοι τῆς στήνουνε παγίδα!»

Στὴ σκάλα, ξεσφράγισε τὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«Περᾶστε ἀπόψε, μεταξὺ 8 καὶ 9, ἀπὸ τὸ κατάστημα γιὰ μιὰ ἐπείγουσα παραγγελία.

»Κλαίρη Φοντάλ».

Κλαίρη Φοντάλ... Ἔτσι λεγόταν ἡ διευθύντρια τοῦ καταστήματος.

»Δὲ χωρεῖ ἀμφιβολία! σκέφθηκε ἡ Μιρέτ. Ἡ ἐγκληματικὴ ἀπόπειρα θὰ γίνη ἀπόψε!...»

Κι' ἀμέσως πέρασε μιὰ ἰδέα ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς θαρραλέας κοπέλλας: Θὰ πήγαινε αὐτὴ στὸ ραντεβού. Αὐτὴ θὰ παρουσιαζότανε στὸ Μαρτιάλ, ριψοκινδυνεύοντας γιὰ νὰ σώση τὴ Σουζάν!...

Ἴσως, βλέποντάς την καὶ καταλαβαίνοντας πὼς εἶχε ἀνακαλύψει τὸ ἄτιμο σχέδιό του, νὰ μετάνοιωνε ὁ ἀδελφός της καὶ νὰ ξαναγύριζε στὸν ἴσιο δρόμο... Τότε ἡ Μιρὲτ θὰ εἶχε πιὰ σώσει ὁριστικὰ τὴ Σουζάνκ χωρὶς ν' ἀναγκαστῆ νὰ τῆς φανερώση τὸ φοβερὸ μυστικό της...

Γιατὶ τῆς φαινόταν ἀδύνατο νὰ βρῆ τὸ θάρρος νὰ τῆς πῆ:

«Σᾶς ὥρισε αὐτὸ τὸ ραντεβοὺ ὁ ἀδελφός μου... σᾶς ἔγραψε γιὰ νὰ σᾶς τραβήξη σὲ μιὰ ἐνέδρα, ἀπ' ὅπου δὲν πρόκειται νὰ βγῆτε ζωντανή! Ὁ Ριγκολὸ κι' ἐγὼ εἴμαστε τίμιοι, ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός μας ὅμως εἶναι κλέφτης, ληστής... κι' ἀπ' τὴν κλοπὴ ὣς τὴ δολοφονία ἡ ἀπόστασι εἶναι μικρή!»

Ἦταν λοιπὸν ἀποφασισμένη νὰ θυσιάση στὴν ἀνάγκη τὴ ζωή της. Ἄλλωστε τὴ λογάριαζε τόσο λίγο, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε χάσει γιὰ πάντα τὸ μόνο ἄντρα ποὺ ἀγάπησε!

Θὰ γερνοῦσε γρήγορα, θὰ καταντοῦσε ἀνίκανη νὰ δουλέψη... Κι' ὁ Ριγκολό, κουρασμένος πιὰ νὰ κλαίη τὴν Κολινέτ, θὰ ξανάφευγε γιὰ τὴ Μασσαλία, ἀφίνοντάς την μόνη, ὁλομόναχη, στὸ μεγάλο Παρίσι!

Δὲν εἶχε λοιπὸν κανένα λόγο νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ ζωή της. Καὶ θὰ τὴ θυσίαζε εὐχαρίστως γιὰ τὴ Σουζάν.

Ἀφοῦ ἔκανε ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις, ξαναγύρισε κοντὰ στὴ γειτόνισσά της κι' ἔπιασε πάλι τὴ δουλειά της, χωρὶς νὰ διακρίνεται στὸ πρόσωπό της ἡ παραμικρὴ συγκίνησι.

— Τί καλὴ ποὺ εἴσαστε! τῆς εἶπε ἡ Σουζάν. Θὰ μείνετε λοιπὸν μαζί μου ὣς τὶς 7 τὸ βράδυ;

— Καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμη, ἀπάντησε ἤρεμα ἡ κοπέλλα. Ὁ Ριγκολὸ πρόκειται ν' ἀργήση πολὺ ἀπόψε. Δὲ θὰ χωριστοῦμε λοιπὸν πρὶν ἀπὸ τὶς 10, ποὺ θὰ πάω νὰ ἑτοιμάσω τὸ φαΐ μας.

Ἔδειξε στὴ Σουζὰν δυὸ χοιρινὲς μπριζόλες ποὺ εἶχε ἀγοράσει, καὶ πρόσθεσε, μὲ φαινομενικὴ ἀδιαφορία:

— Ὁ Ριγκολὸ τρελλαίνεται γιὰ τὶς μπριζόλες... Καὶ πρέπει νὰ καλοτρώη κάπου-κάπου. Δουλεύει τόσο σκληρά, ὁ καϋμένος!

Στὶς 8 ἀκριβῶς, ἡ Μιρὲτ σηκώθηκε νὰ φύγη. Καληνύχτισε τὴ φίλη της. Καὶ τὰ βήματά της ἀπομακρύνθηκαν στὸν ἔρημο διάδρομο.

«Τί καλὴ κοπέλλα! σκεπτόταν ἡ Σουζάν. Πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι ποὺ τὴ γνώρισα!... Μὲ βοηθάει νὰ ὑπομένω τὶς λύπες μου, τὰ βάσανά μου. Καὶ πιστεύω ἀληθινὰ πὼς μοῦ φέρνει εὐτυχία!»

Καθὼς γύριζε στὴν κάμαρά της, ἡ Μιρὲτ εἶδε τὸ Ρισαρντὸ νὰ τὴν περιμένη, στὴν πόρτα του.

— Εἶναι γι' ἀπόψε! τῆς εἶπε σιγά. Εἶδα πρὶν ἀπὸ λίγο αὐτοὺς τοὺς ἄθλιους νὰ τριγυρίζουν κοντὰ στὸ σπίτι.

— Πόσοι εἶναι;

— Τρεῖς.

— Εἶναι κι' ὁ Μαρτιὰλ μαζί τους;

— Δὲν τὸν εἶδα, μὰ ἔχω τὴ γνώμη πὼς δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ λείπη. Θἆταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα ταξί, ποὺ ἔχει σταματήσει ἐδῶ κι' ὀχτὼ ὧρες ἀντίκρυ στὸ σπίτι μας.

— Πολὺ καλά. Γυρίστε τώρα στὴν κάμαρά σας, καλέ μου Ρισαρντό, καὶ φροντίστε νὰ μὴ βγῆ καθόλου ἔξω ἡ κ. Σουζάν.

— Δὲν ξέρω τί πρόκειται νὰ κάνετε... Προσέξετε ὅμως!

— Σᾶς φαίνομαι γυναῖκα ποὺ φοβᾶται;

Ὁ Ρισαρντὸ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Καί, δίχως νὰ τολμήση νὰ κάνη ἄλλες ἐρωτήσεις, ξανάρχισε τὴ νυχτερινή του περιοδεία στοὺς μισοσκοτεινοὺς διαδρόμους.

Ἡ Μιρὲτ γύρισε στὴν κάμαρά της. Φόρεσε ἕνα σκοῦρο φόρεμα κι' ἕνα καπέλλο μὲ βέλο. Καὶ ξεκίνησε.

Ἡ Σουζὰν ἦταν ἡ μόνη ἀπ' ὅλο τὸ σπίτι ποὺ ἔβγαινε μὲ καπέλλο. Ἡ θυρωρὸς λοιπὸν νόμισε πὼς ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ γλυστροῦσε γρήγορα πρὸς τὴν ἐξώπορτα.

— Καλησπέρα σας, κυρία Σουζάν.. τῆς εἶπε μὲ συμπάθεια. Μὴν ἀργήσετε πολὺ νὰ γυρίσετε, γιατὶ ἡ γειτονιά μας εἶναι γεμάτη ἀπάχηδες, κάτι τέτοιες χειμωνιάτικες νύχτες!

Ἡ Μιρὲτ βγῆκε στὸ δρόμο, χωρὶς ν' ἀπαντήση.

Δὲν εἶδε γύρω ψυχὴ ζωντανή.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ ψιχαλίζη, κι' ὁ δρόμος γινότανε γλυστερός.

Ἦταν γενναία ἡ Μιρέτ. Ὡστόσο δὲ μπόρεσε νὰ μὴν ἀνατριχιάση, ὅταν εἶδε τὸ ταξὶ μὲ τὰ σβυσμένα φῶτα, ποὺ στάθμευε σὲ μικρὴ ἀπόστασι.

Σταμάτησε μάλιστα μιὰ στιγμὴ κι' ἔκανε νὰ γυρίση πίσω. Εἶδε τότε ἕναν ἄνθρωπο, κρυμμένο πίσω ἀπὸ κάτι χαλάσματα. Καὶ τὸν ἀναγνώρισε: Ἦταν ὁ Ἀργκουζίν!

Ἐκεῖνος νόμισε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὴ Σουζάν, κι' ἔσκουξε ἀμέσως συνθηματικά, σὰν νυχτοποῦλι.

Τοῦ ἀπάντησαν κι' οἱ ἄλλοι, μὲ τὸ ἴδιο σύνθημα.

«Ἐδῶ εἶν' ὅλοι... Ἀ, τοὺς ἄθλιους!» σκέφθηκε ἡ Μιρέτ.

Ὡστόσο ξεκίνησε πάλι καὶ διευθύνθηκε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸ σταματημένο αὐτοκίνητο.

Λίγο πιὸ πέρα διέκρινε κι' ἄλλες σκιές: ἀπάχηδες, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ ἐκεῖ ἀπὸ περιέργεια, γιὰ νὰ θαυμάσουνε τὸ «κόλπο» τοῦ Μαρτιὰλ καὶ τῶν ἀνθρώπων του. Ἡ Μιρὲτ ἤξερε καλὰ πὼς δὲ μποροῦσε νὰ περιμένη καμμιὰ βοήθεια ἀπ' αὐτούς...

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Εὐχῆς ἔργον

Τὴ «Λυσιστράτη», κατ' αὐτάς,
τὸ Ἐθνικό μας παρουσιάζει
κι' ἑκατοντάδες θεατὰς
ντόπιους καὶ ξένους ἐνθουσιάζει!
Ἐνδιαφέρον ζωηρὸ
ἔχει, ἐν ὀλίγοις, προκαλέσει
καὶ στόχο, γιὰ πολὺ καιρὸ
τῶν τουριστῶν θ' ἀποτελέση.

★

Κι' εἶναι νομίζω φυσικὸ
ὅλοι νὰ δίνουν σημασία,
σὲ τέτοιο ἔργο κλασσικὸ
ποὔμεινε στὴν ἀθανασία...
Ἀφοῦ κι' γὼ κάποια βραδυά,
ἀντὶ νὰ πιῶ καὶ νὰ μεθύσω
τὴ «Λυσιστράτη», βρὲ παιδιά,
πῆγα νὰ παρακολουθήσω!

★

Εἶδα τοῦ ἔργου τὶς σκηνὲς
κι' εἶπα μὲ δυὸ γραμμὲς σταράτες:
«Εἴθε κι' οἱ σύγχρονες γυνὲς
νὰ μᾶς φερθοῦν σὰν Λυσιστράτες...
Εἴθε κι' αὐτές, ἂν προτιμᾶς,
μιὰν... ἀπεργία νὰ κηρύξουν,
νὰ μὴ σκοτίζωνται (γιὰ μᾶς
καὶ στὴν ἀπ' ἔξω νὰ (μᾶς ρίξουν!

★

Ἔτσι, ποὺ λέτε δη-(λαδὴ
ἥσυχα θὰ τὰ κοπα-(νᾶμε
καὶ δίχως φόβο στὸ (τσαρδί,
φέσι καὶ τάβλα θὰ (γυρνᾶμε..
Γιατὶ γιὰ μᾶς θ' ἀ-(διαφορῇ
τὸ... τουφερὸ κι' ἀ-(βρό μας ταίρι
καί, πιά, δὲν θὰ (μᾶς καρτερῇ
μὲ τὸ... σκουπόξυ-(λο στὸ χέρι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

"Αν βρισκόταν ἐκεῖ ἡ Σουζάν, θἆταν χαμένη ἀνεπανόρθωτα!

Ξαφνικά, ἡ Μιρὲτ ἄκουσε πίσω της βιαστικὰ βήματα. Δυὸ μπράτσα γερὰ τὴν ἅρπαξαν, τὴ σφίξανε. Κι' ὁ Ἀργκουζὶν—γιατὶ αὐτὸς ἤτανε—μουρμούρισε ξερά:

— Μὴ βγάλης ἄχνα, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου!... Θὰ σὲ φορτώσουμε τώρα σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Ὕστερα... δὲν ξέρω τί θὰ γίνη. Μὰ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι! Νἄχης ἐμπιστοσύνη στὸ καλό σου ἄστρο!

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ποὺ εἶχε ἀναλάβει, δὲν ἄρεσε καθόλου στὸν Ἀργκουζίν. Κι' ἂν δὲν τὸν ἐπιβλέπανε ἀπὸ κοντὰ ὁ Μαρτιὰλ κι' ὁ Πτὶ-Πουὰ—ποὺ δὲ θὰ τοῦ συγχωρούσανε τὴν παραμικρὴ λιποψυχία— ἴσως θ' ἄφινε τὸ θῦμα του νὰ φύγη.

Ἡ Μιρὲτ δὲν πρόλαβε ν' ἀναγνωρίση τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ποὺ τῆς μιλοῦσε. Γιατὶ εἶχε τρέξει ἀμέσως ὁ Πτὶ-Πουά, τὴν εἶχε σηκώσει στὰ χέρια καὶ τὴν εἶχε πετάξει μέσα στ' αὐτοκίνητο, ποὺ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὕστερα ἡ πόρτα ἔκλεισε μὲ ὁρμὴ καὶ τὸ ταξὶ ξεκίνησε.

Ὅταν συνῆλθε κάπως, ἡ Μιρὲτ ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ ρώτησε ξερά:

— Ποῦ μὲ πᾶτε;...

Τρομαγμένος ἀπ' τὸν τόνο τῆς φωνῆς της, ὁ Μαρτιὰλ τὴν πλησίασε περισσότερο, ἔσκυψε πάνω της... κι' ἀντίκρυσε τὴν πύρινη ματιά της.

Στὸ μισοσκόταδο, καὶ μὲ τὸ βέλος ποὺ τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο, δὲ μπόρεσε νὰ διακρίνη τὰ χαρακτηριστικά της. Ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐκείνη, ποὺ τὴν εἶχε ἀκούσει τόσο συχνά, τὸν ἔκανε νὰ τρέμη...

Κυριεύθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα φόβο ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸν ἐξηγήση... Ἡ γυναίκα ἐκείνη, ποὺ βρισκόταν κοντά του, τὸν ἀναστάτωνε...

— Ποῦ μὲ πᾶτε; ξαναρώτησε ἡ Μιρέτ.

Ὁ Μαρτιὰλ δὲν ἀπάντησε.

Τ' αὐτοκίνητο, ἀκολουθῶντας διάφορους δρόμους καὶ δρομάκια, εἶχε φτάσει στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα.

Τότε ἡ νέα ἀνασήκωσε ξαφνικὰ τὸ βέλο της, πλησίασε πολὺ τὸ πρόσωπό της στὸ πρόσωπο τοῦ Μαρτιὰλ καὶ τὸν κύτταξε μέσ' στὰ μάτια.

— Μὲ γνώρισες τώρα; πρόφερε.

— Μιρέτ!... τραύλισε ἐκεῖνος.

— Ναί, εἶμαι ἡ Μιρέτ... καὶ σ' ἐμπόδισα νὰ κάνης ἕνα ἔγκλημα! Μά, ἀφοῦ σοῦ χρειάζεται ἕνα θῦμα, μπορεῖς νὰ σκοτώσης ἐμένα! Δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴ ζωή μου...

»Ἔκαμες νὰ πεθάνη ἀπὸ πόνο ὁ πατέρας μας. Εἶσαι ἱκανὸς λοιπὸν νὰ δολοφονήσης τὴν ἀδελφή σου, νὰ τὴν πετάξης στὸ ποτάμι!...

»Δὲν πρόκειται ν' ἀμυνθῶ, ἔννοια σου! Ὅταν ἦρθα νὰ σὲ βρῶ, ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ πεθάνω. Μπορεῖς λοιπὸν ἄφοβα νὰ μὲ σκοτώσης. Τί σημασία ἔχει γιὰ σένα ἕνα θῦμα περισσότερο ἢ λιγώτερο;

Ὁ Μαρτιὰλ φώναξε στὸ σωφὲρ νὰ σταματήση. Εἶπε στοὺς συντρόφους του νὰ τὸν περιμένουν καὶ τράβηξε τὴν ἀδελφή του σ' ἕνα γνωστό του λαϊκὸ ξενοδοχεῖο.

Μπήκανε σὲ μιὰ κάμαρα χαμηλοτάβανη, βρώμικη, φτωχικὰ ἐπιπλωμένη, σὰν δυὸ ἐρωτευμένοι ποὺ εἴχανε δώσει ραντεβοὺ ἐκεῖ.

Μὰ ἡ Μιρὲτ δὲν πρόσεξε τὸ περιβάλλον, κι' ἡ βαρειὰ σιωπὴ ποὺ τὴν τριγύριζε δὲ τὴν τρόμαξε καθόλου.

Ἤθελε πολύ, ἐδῶ κι' ἀρκετὸν καιρό, νὰ ξαναδῆ τὸ Μαρτιάλ. Κι' εἶχε ὁρκιστῆ πάνω στὸ νωπὸ τάφο τοῦ Κλῶντ Μαρτὲλ νὰ προσπαθήση μὲ κάθε τρόπο νὰ ξαναφέρη στὸν ἴσιο δρόμο τὸν παραστρατημένο ἀδελφό της.

Ἀφοῦ ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα, ὁ Μαρτιὰλ πλησίασε τὴν ἀδελφή του καὶ στάθηκε μπροστά της μερικὲς στιγμές, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος. Ὕστερα μούγκρισε:

— Ἐσὺ λοιπὸν ἔγινες ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου; Ἐσὺ ἀποφάσισες νὰ ματαιώσης τὰ σχέδιά μου; Δὲ σκέφθηκες πὼς οἱ σύντροφοί μου θὰ μὲ κοροϊδεύουνε καὶ πὼς δὲ θἄχω πιὰ στὸ ἑξῆς καμμιὰ ἐπιρροὴ πάνω τους;...

— Τί μὲ νοιάζει ἡ γνώμη αὐτῶν τῶν παληανθρώπων; Σὲ βρῆκα ἐπιτέλους, καὶ δὲν πρόκειται νὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγης ἀπὸ δῶ πρὶν νὰ μ' ἀκούσης!

Ἡ Μιρὲτ σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

— Γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσης κάποιον ἀνομολόγητο σκοπό, ἐσύ, ὁ γυιὸς τῆς τίμιας μητέρας μας, θἄκανες ἕνα ἔγκλημα, θὰ γινόσουν δολοφόνος! Κι' αὔριο θὰ σὲ πρόδιναν ἴσως αὐτοὶ ποὺ σὲ βοηθοῦνε ἀπόψε, καὶ θὰ σὲ στέλνανε στὴ φυλακή, στὴν καρμανιόλα ἢ στὰ κάτεργα... ἐσένα, τὸ γυιὸ τοῦ Κλῶντ Μαρτέλ, ποὺ σ' εἴχανε μεγαλώσει οἱ γονεῖς μας μὲ τόση ἀγάπη κι' ἀφοσίωσι!

— Ὤ, σὲ παρακαλῶ, σώπα! ψιθύρισε ὁ Μαρτιάλ, περνῶντας τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό του, ποὺ βρεχόταν ἀπὸ χοντρὲς στάλες ἱδρώτα.

Μὰ ἡ Μιρὲτ δὲν ἄκουσε καθόλου αὐτὴ τὴν ἱκεσία του. Τὸν πλησίασε σιγὰ-σιγὰ καὶ συνέχισε μαλακά:

— Θυμᾶσαι τὶς ὡραῖες καλοκαιρινὲς ἡμέρες, ποὺ πηγαίναμε ὅλοι στὴν ἐξοχή; Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα πασχίζανε γιὰ νὰ μᾶς προσφέρουν κάπου-κάπου αὐτὴ τὴ χαρά... Συχνά, ἡ μητέρα περνοῦσε μιὰ ὁλόκληρη νύχτα, γιὰ νὰ σοῦ φτιάση μιὰ μπλούζα ποὺ χρειαζόσουνα...

»Ὕστερα προστέθηκε ἄλλη μιὰ κοπελλίτσα στὴν οἰκογένειά μας, γιὰ ν' ἀναπληρώση μιὰ ἀδερφούλα μας ποὺ εἴχαμε χάσει...

—Ἡ Κολινέτ! εἶπε ὁ Μαρτιὰλ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

— Ναί, ἡ Κολινέτ... ποὺ τὴν ἅρπαξες, ὅπως νόμισες πὼς εἶχες ἁρπάξει καὶ τὴ Σουζάν, τὴ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ δὲν τὴν ξέρεις καὶ ποὺ δὲ σ' ἔβλαψε ποτέ!

—Ἡ Κολινέτ! ξανᾶπε ὁ Μαρτιάλ.

— Μιὰ κρυφὴ φωνὴ μοῦ λέει κάθε μέρα πὼς ξέρεις τί ἔγινε!

Μὰ ὁ Μαρτιὰλ εἶχε συνέλθει στὸ μεταξύ, εἶχε ξαναβρῆ ὅλη τὴν τόλμη καὶ τὴν ψυχραιμία του.

«Ἀ, δὲ θὰ μοῦ ξεφύγη ἡ Κολινὲτ—ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του —ὅπως μοῦ ξέφυγε ἡ Σουζάν! Αὐτήν, δὲ θὰ μπορέσω πιὰ νὰ τὴν πιάσω, τώρα ποὺ τὴν προειδοποίησε ἡ Μιρέτ...»

Κι' ὁρκίστηκε ἀδίσταχτα στὴν ἀδελφή του πὼς ἀγνοοῦσε τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Κολινέτ. Ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της κι' εἶπε κουρασμένα:

— Ὥστε λοιπὸν δὲν ξέρεις τίποτα;... τίποτα;

— Τίποτα ἀπολύτως!

— Κάθε βράδυ τὴ συλλογιζόμαστε, ὁ Ριγκολὸ κι' ἐγώ, στὴ φτωχικὴ κάμαρά μας. Ἡ σκέψι μας πετάει ὁλοένα σ' αὐτὴ τὴ γλυκειὰ κοπέλλα, ποὺ θἆταν σήμερα γυναῖκα σου ἂν εἶχες μείνει ἄξιός της!

»Μιλᾶμε ἀδιάκοπα γιὰ τὰ παιδικά μας χρόνια καὶ καταριόμαστε τὴ μοῖρα ποὺ μᾶς κατάτρεξε τόσο σκληρά!

»Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὅταν συνοδέψαμε τὸν πατέρα ὣς τὴν τελευταία του κατοικία, δὲν ἤσαστε μαζί μας, ἡ Κολινὲτ καὶ σύ. Θἄμαστε ὁλομόναχοι οἱ δυό μας, πίσω ἀπ' τὸ φέρετρό του, ἂν δὲν εἶχαν ἔρθει ὁ Ρισαρντὸ καὶ τὰ παιδιά του...

»Τοῦ κάκου σὲ περίμενα, κοντὰ στὸν ἀνοιχτὸ τάφο. Ἂν ἐρχόσουν, θὰ σοῦ δίναμε τὸ χέρι, γιατὶ νοιώθαμε πὼς μᾶς κύτταζε ὁ πατέρας... Μὰ ἐσὺ δὲν ἦρθες!..

Ὁ Μαρτιὰλ εἶχε πέσει σ' ἕνα κάθισμα καὶ σκεπτότανε, μὲ τὰ χέρια του χωμένα μέσ' στὰ μαλλιά του.

—Ἀλήθεια, εἶμαι κακὸς γυιὸς καὶ ἀδελφός! εἶπε στὸ τέλος. Ἂν μποροῦσες νὰ καταλάβης τί συμβαίνει μέσα μου αὐτὴ τὴ στιγμή!... Ντρέπομαι μπροστά σου. Ἡ ματιά σου μὲ φοβίζει! Συχώρεσέ με, Μιρέτ... συχώρεσέ με!

Μιὰ ἀχτῖδα χαρᾶς φώτισε τὰ ὄμορφα μάτια τῆς κοπέλλας.

— Σὲ ἱκετεύω, δῶσε μου πίσω τὴν Κολινέτ! τοῦ εἶπε, γέρνοντας πρὸς τὸ μέρος του. Σίγουρα, ξέρεις ποῦ εἶναι! Ὤ, εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν τῆς ἔκανες κακό... τὴν ἀγαπᾶς τόσο πολύ!... Μὰ πήγαινέ με κοντά της, γιὰ τὸ Θεό!

— Εἶσαι τρελλή! Δὲν ξέρεις τί λές...

Κι' ὁ Μαρτιὰλ ἔσπρωξε ἀπότομα τὴν ἀδελφή του.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ ψάλλεις; πρόσθεσε, νευριασμένος. Ποῦ νὰ ξέρω ἐγὼ τί ἔγινε ἡ Κολινέτ; Εἶν' ὄμορφη κοπέλλα... μπορεῖ νὰ βρῆκε κανένα φίλο! Ἂν θὲς νὰ μὲ ξαναδῆς, μὴ μοῦ ξαναμιλήσης ποτὲ γι' αὐτήν... ποτέ, τ' ἀκοῦς;

«Ἴσως νὰ μὴν ξέρη πραγματικὰ τίποτα γιὰ τὴν Κολινὲτ» ! κέφθηκε ἡ Μιρέτ.

Κι' ἔνοιωσε νὰ σβύνη ἡ τελευταία της ἐλπίδα.

Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ Μαρτιὰλ τὴν ἀκολούθησε.

Μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη πικρία, βγῆκαν κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ βρέθηκαν πάλι στὴν ἔρημη ὄχθη τοῦ Σηκουάνα.

Τ' αὐτοκίνητο περίμενε πάντα, λίγο πιὸ πέρα.

— Θὰ σὲ πάω ὣς τὸ σπίτι σου, εἶπε ὁ Μαρτιάλ. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ σ' ἀφίσω νὰ γυρίσης ὁλομόναχη, τέτοια ὥρα.

— Ὅπως θέλεις...

Ἀνέβηκαν κι' οἱ δυὸ στ' αὐτοκίνητο. Ὁ Μαρτιὰλ ἔδωσε διαταγὲς στὸν Ἀργκουζὶν καὶ στὸν Πτὶ-Πουά, ποὺ εἶχαν ἀποκοιμηθῆ περιμένοντάς τον.

— Ἐσὺ νὰ πᾶς γρήγορα στὸ Σαὶν-Κλού, ψιθύρισε στὸν Ἀργκουζίν.

— Κι' αὐτὴν ἐδῶ... τί θὰ τὴν κάνουμε;

— Θὰ τὴν πάω πίσω στὸ σπίτι της.

— Χμ! Δὲ μ' ἀρέσει καθόλου αὐτὴ ἡ λύσι... Κάτι μοῦ λέει πὼς θὰ μπλέξουμε ἄσχημα!...

Στὶς 11, ἡ Μιρὲτ εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Τολμπιάκ, ὅπου τὴν περίμενε ὁ Ρισαρντό, ἀνήσυχος.

— Τελείωσε πιά, τοῦ εἶπε. Δὲ θὰ ξαναενοχλήση κανεὶς τὴν κυρία Σουζάν, σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι!

— Καὶ γιὰ νὰ κλείσουμε τὴ συνέντευξή μας, δεσποινὶς Φωτογενίδη, εἴχατε ποτέ σας κανένα αἴσθημα;...

Δὲ θεώρησε ἀπαραίτητο νὰ διηγηθῆ στὸ Ριγκολὸ τὸ διάβημά της. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της τοῦ κράτησε κάτι μυστικό...

Κ΄.

— Λοιπόν, δὲ σκοπεύεις πιὰ νὰ καταταχθῆς στὸ στρατό; εἶπε μιὰ μέρα ἡ Μαντελὶν στὸ Μπερτί. Προτιμᾶς νὰ μείνης στὸ Παρίσι;

Ὁ νέος δὲν ἀπάντησε στὴν ἐρώτησί της ἐκείνη. Ἤξερε πὼς θἆταν εὐτυχισμένη ἡ θετή του μητέρα, ἂν ἔφευγε μαζί του μακρυά, πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸ Παρίσι. Μὰ αὐτὸς εἶχε ἄλλα σχέδια: νὰ κάνη τὴν πρακτική του ἐξάσκησι σ' ἕνα νοσοκομεῖο κι' ὕστερα νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Παρίσι, ὅπου ἔλπιζε νὰ ξαναβρῆ μιὰ μέρα τὴν Κολινὲτ καὶ νὰ τῆς φωνάξη τὸ μῖσος του καὶ τὴν περιφρόνησί του...

Ἀπὸ τότε ποὺ χάθηκε ἡ κοπέλλα, ὅλες οἱ συνήθειές του εἶχαν ἀλλάξει. Αὐτὸς ποὺ ἦταν ἄλλοτε τόσο ταχτικὸς καὶ ἐπιμελής, τώρα παραμελοῦσε τὰ μαθήματά του καὶ ξενυχτοῦσε συχνὰ ὣς τὰ ξημερώματα.

Ἡ ὑγεία του εἶχε κλονιστῆ, ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε. Ἡ σωματικὴ κούρασι μεγάλωνε ἀκόμη πιὸ πολὺ τὴν ψυχική του ἀναταραχὴ καὶ θόλωνε τὸ μυαλό του. Τὸν ἔκαιγε πυρετὸς νύχτα-μέρα...

Μὰ δὲν ὑπόφερε αὐτὸς μονάχα. Ἡ τρομερὴ πάλη τῆς καρδιᾶς του εἶχε μεταδοθῆ καὶ στὴ Μαντελίν, ποὺ ἦταν ἕτοιμη τώρα γιὰ τὶς ὀδυνηρότερες ἀποφάσεις.

Καταλάβαινε πὼς εἶχε φτάσει ἡ στιγμὴ νὰ γιατρέψη τὴ σπαραγμένη ψυχή του μεθῶντας την μὲ μιὰ εὐτυχία τόσο ἀνέλπιστη, μὲ μιὰ χαρὰ τόσο μεγάλη καὶ βαθειά, ὥστε νὰ σβύση γιὰ πάντα ἀπ' τὸ νοῦ του τὴν ἀνάμνησι τῆς Κολινέτ...

Ἀποφάσισε νὰ ἑνώση ἐπιτέλους τὴ μητέρα καὶ τὸ γυιό!

Βέβαια, φοβόταν ἀκόμη τὸ κάθε τι ἐκ μέρους τοῦ Βαλωρί... Μὰ τὸ ἀπαιτοῦσαν ἡ ὑγεία κι' ἡ ζωὴ τοῦ Μπερτί!

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ πάη ἡ ἴδια νὰ βρῆ τὴ Φερνάνδη.

Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση, καθὼς περνοῦσε τὴν ἐξώπορτα τοῦ μεγάρου ὅπου ζοῦσε, μόνη καὶ θλιμμένη, ἐκείνη ποὺ τῆς πήγαινε τὴν εὐτυχία!

Μπῆκε στὸ χὼλλ κι' ἔδωσε τ' ὄνομά της σ' ἕνα ὑπηρέτη.

Δὲν περίμενε πολλὴ ὥρα. Ἡ Φερνάνδη ἔτρεξε νὰ τὴν ὑποδεχθῆ. Ἦταν χλωμὴ σὰν τὸ ἄσπρο μάλλινο φόρεμά της.

—Ἐσύ, ἐδῶ; εἶπε, ἁρπάζοντας τὰ χέρια τῆς Μαντελίν. Ὤ, Θεέ μου, ἂν σ' ἀναγνώριζε ὁ Βαλωρί, θὰ ἤμαστε χαμένες κι' οἱ δυό!..

— Δὲ θέλησα νὰ σᾶς γράψω, γιατὶ φοβήθηκα μήπως δὲν παίρνατε τὸ γράμμα μου. Προτίμησα νἄρθω ἡ ἴδια... Ποιὸς θὰ δώση ἄλλωστε προσοχὴ σὲ μιὰ φτωχὴ γυναῖκα σὰν ἐμένα;

— Τί συμβαίνει; Ἔπαθε τίποτα ὁ Μπερτί; ρώτησε μ' ἀγωνία ἡ Φερνάνδη.

— Ναί, ἔπαθε κάτι σοβαρό, μὰ ὄχι ἀνεπανόρθωτο.

Κι' ἡ Μαντελὶν διηγήθηκε μὲ συγκίνησι τὸν ἔρωτα τοῦ Μπερτὶ καὶ τὴν ἐξαφάνισι τῆς ἀγαπημένης του. Περίγραψε στὴ Φερνάνδη τὴν ἀπόγνωσι τοῦ νέου, ποὺ πίστευε πὼς εἶχε προδοθῆ.

«Τὸ καϋμένο τὸ παιδί! συλλογιζόταν ἡ Φερνάνδη. Θὰ μπορέσω ἄραγε νὰ τὸν σώσω ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία ποὺ ἀπειλεῖ νὰ τὸν σκοτώση, Ποιὸς ξέρει ἂν ἡ χαρὰ ποὺ θὰ νοιώση ξαναβρίσκοντας ἐπιτέλους τὴ χλωμὴ καὶ μελαγχολικὴ γυναῖκα ποὺ τὸν ἔσφιξε τόσες φορὲς στὴν ἀγκαλιά της, στὸ σπιτάκι τοῦ Σενεβιέρ, δὲ θὰ γιατρέψη τὴ βαθειὰ πληγὴ τῆς πρώτης της ἀγάπης!..»

Καταλαβαίνοντας τὶς σκέψεις καὶ τοὺς δισταγμοὺς τῆς Φερνάνδης, μαντεύοντας τὴν πάλη ποὺ γινότανε μέσα στὴν ψυχή της ἀνάμεσα στὴ χαρὰ ποὺ θὰ ξανάβλεπε τὸ γυιό της καὶ στὸ φόβο πὼς θὰ τὸν παρέδιδε στὸ Βαλωρί, ἡ Μαντελὶν τῆς ψιθύρισε:

—Ἔννοια σας, ὁ Μπερτὶ ξέρει νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτό του!... Ἐγὼ δὲ φοβᾶμαι πιὰ τὸ Βαλωρί. Δὲν ξέρω γιατί... ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς θἆναι εὐκολώτερο τώρα νὰ τσακίσουμε αὐτὸ τὸ φαρμακερὸ φεῖδι!

—Ἔμαθες λοιπὸν τίποτα γι' αὐτόν;

—Ὄχι, ἀλλὰ ἔχω μιὰ προαίσθησι... κι' οἱ προαισθήσεις μου δὲ μὲ γελᾶνε ποτέ...

»Πιστεύετε στὴ Θεία Πρόνοια, Φερνάνδη; Ἒ λοιπόν, δὲ θὰ θελήση νὰ μὴ σᾶς γνωρίση ποτὲ ὁ Μπερτί, νὰ ζήση πάντα στὴν ἀμφιβολία, μὴ ξέροντας ἂν ζῆ ἡ μητέρα του!...

»Δὲ μιλᾶμε ποτὲ γιὰ σᾶς, αὐτὸς κι' ἐγώ. Ὑψώνεται πάντα μπροστά μου ἡ σκιὰ τοῦ Βαλωρὶ καὶ σταματάει τὶς ἐκμυστηρεύσεις στὰ χείλια μου... Ἂν σᾶς ἀπόφευγα τόσα χρόνια, τὄκανα μονάχα γιὰ νὰ σώσω τὸ Μπερτὶ ἀπ' τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Σὲ καταλαβαίνω... Δὲν ξέχασες τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ Μπερτί... Σὲ δικαιολογῶ ποὺ μὲ κράτησες τόσον καιρὸ μακρυά του... καὶ σ' εὐχαριστῶ μάλιστα!

—Ἔφτασε πιὰ ἡ στιγμὴ νὰ τοῦ ποῦμε ἐπιτέλους πὼς εἴσαστε μητέρα του! Μονάχα αὐτὴ ἡ χαρὰ μπορεῖ νὰ τὸν παρηγορήση, νὰ τὸν σώση!

»Βλέποντάς τον τόσο δυστυχισμένο, σκέφθηκα νὰ τοῦ προσφέρω αὐτὴ τὴν ἀπέραντη εὐτυχία: νὰ τὸν ρίξω στὴν ἀγκαλιά σας. Ἀποφάσισα νὰ σᾶς τὸν φέρω!

—Ὄχι τώρα ἀμέσως! Σὲ ὀχτὼ μέρες.. Βρὲς μιὰ ὁποιαδήποτε πρόφασι καὶ φέρε τον μαζί σου στὴ Λουβιέρ.

»Δὲν ξεχνάω, Μαντελὶν πὼς ἐκεῖ κάτω, σ' ἕνα σπιτάκι τοῦ δάσους, ἀργοπεθαίνει ἀπ' τὸν πόνο του ἕνας δυστυχισμένος γέρος: ὁ πατέρας τοῦ Ζύστ. Καὶ θέλω νὰ συμμερισθῆ κι' αὐτὸς τὴν εὐτυχία μου!

— Καλὰ λοιπόν. Σὲ ὀχτὼ μέρες θὰ βρισκόμαστε στὴ Λουβιέρ, ὁ Μπερτὶ κι' ἐγώ.

— Δὲ χρειάζεται νὰ μοῦ γράψης, γιὰ νὰ μὲ προειδοποιήσης. Βλέπεις, φοβᾶμαι πάντα μήπως παρακολουθοῦνε τὴν ἀλληλογραφία μου. Ἄλλωστε, θὰ πάω στὸν πύργο πρὶν ἀπὸ σένα.

— Ναί, εἴμαστε σύμφωνοι, εἶπε ἡ Μαντελίν.

Κι' ἔφυγε, κατευχαριστημένη, σὰν ξανανειωμένη κατὰ εἴκοσι χρόνια.

Ἐνῶ αὐτὴ κατέβαινε βιαστικὰ τὸ Βουλεβάρτο Μαλέρμπ, ἡ Φερνάνδη ἔκλαιγε, πεσμένη σ' ἕνα ντιβάνι.

Τώρα ἔκλαιγε ἀπὸ χαρά. Κάτι γλυκό, πολὺ γλυκό, ἁπλωνότανε μέσα στὴν ψυχή της. Δὲ φοβότανε πιά... κι' ἂν ἔμπαινε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Βαλωρί, θὰ τοῦ φώναζε ἴσως τὴν εὐτυχία της!

Ἡ Μαντελὶν ἐξ ἄλλου ἦταν τρισευτυχισμένη, στὴ σκέψι πὼς θὰ ξανάβλεπε τὸ Μπερτὶ καὶ θὰ μοιραζότανε μαζί του τὴ χαρὰ ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά της.

Ἦταν τόσο θλιμμένος, τόσο καταβεβλημένος, ὁ ἀγαπημένος της Μπερτί, τὸν τελευταῖο καιρό!...

Ἡ Μαντελὶν ἀνησυχοῦσε, τρόμαζε ἀπ' τὴ βαθειὰ ἀλλοίωσι ποὺ παρατηροῦσε στὴ φυσιογνωμία του. Εἶχε φοβηθῆ μήπως ἦταν ἄρρωστος καὶ τὸν εἶχε ρωτήσει, τὸν εἶχε ἱκετέψει νὰ τῆς πῆ τὴν ἀλήθεια—τοῦ κάκου ὅμως...

Κι' ὡστόσο δὲ μποροῦσε νὰ παραδεχθῆ πὼς ὁ ἔρωτας μονάχα μποροῦσε νὰ φέρη τέτοια ἀλλαγὴ σ' ἕνα γερὸ παλληκάρι σὰν τὸ Μπερτί.

Κι' ἀποροῦσε βλέποντας νὰ συνεχίζεται ὁ ἐρωτικός του πόνος γιὰ μιὰ ἄγνωστη...

Τώρα ζήλευε σχεδὸν τὴν Κολινέτ.

Αὐτὸ τὸ βράδυ, ὁ Μπερτὶ γύρισε νωρίτερα ἀπ' ὅ,τι συνήθιζε. Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε μιὰ ἔκφρασι πιὸ ἤρεμη.

Ἀφοῦ πέρασε, ὅπως πάντα, ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα τριγυρίζοντας ἄσκοπα στοὺς δρόμους, συντροφιὰ μὲ τὸν ἀπροσμέτρητο πόνο του, εἶχε σκεφθῆ γιὰ πρώτη φορὰ ν' αὐτοκτονήση.

Ναί, ἡ αὐτοκτονία ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ ξεχάση τὴν Κολινέτ, ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ τὸν βάραινε τώρα ἀσήκωτα!..

Ἡ Μαντελὶν εἶδε, τὸ βράδυ αὐτό, στὰ μάτια του, μιὰ ἀσυνήθιστη λάμψι. Τὸν κύτταξε ἐρευνητικὰ κι' ἀπόρησε βλέποντάς τον νὰ χαμογελάη σχεδόν.

Ἀνατρίχιασε τότε, ἀνησυχῶντας γι' αὐτὴ τὴν τόσο ξαφνικὴ ἀλλαγή του, καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔχεις ἀπόψε, παιδί μου;

—Ἀ, τὸ πρόσεξες, μικρή μου μαμᾶ;.. Εἶμαι εὐτυχισμένος, γιατὶ πῆρα μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἀπόφασι: Θὰ φύγω μακρυὰ ἀπ' τὸ Παρίσι... θὰ σ' ἀφίσω γιὰ μερικὲς μέρες.

— Ποῦ πρόκειται νὰ πᾶς;

Ἔπρεπε κανονικὰ νὰ περιμένη ὁ Μπερτὶ τὴν ἁπλὴ αὐτὴ ἐρώτησι. Κι' ὅμως τὸν κατατάραξε. Δὲ μπόρεσε ν' ἀπαντήση, γιὰ μερικὰ λεπτά.

— Σωπαίνεις γιατὶ δὲ μπορεῖς νὰ πῆς ψέμματα, πρόσθεσε ἤρεμα ἡ Μαντελίν, καὶ προπάντων γιατὶ δὲ θέλεις νὰ μοῦ φανερώσης τὴν ἀπόφασί σου... Σίγουρα, ἔχεις κάποιο τρελλὸ σχέδιο!... Ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ περιμένη τώρα κανεὶς ἀπὸ σένα!

»Δὲν πρόκειται νὰ ξαναδῆς αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Ἔχει χαθῆ ὁριστικὰ γιὰ σένα. Κι' ὅμως εἶσαι ἕτοιμος νὰ μὲ θυσιάσης γιὰ χάρι της, δίχως νὰ ρίξης κἂν μιὰ ματιὰ πίσω, στὰ περασμένα μας... Ἔλα, μὴ λὲς ψέμματα! Ὁμολόγησε πὼς σκέφθηκες νὰ μ' ἀφίσης γιὰ πάντα!

—Ὤ, μαμᾶ Μαντελίν!...

— Ναί, τὸ καταλαβαίνω... ἤθελες νὰ πεθάνης! συνέχισε ἡ Μαντελὶν μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Νὰ πεθάνης, στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας σου! Νὰ ἐγκαταλείψης τὴ γερόντισσα ποὺ σ' ἀνάθρεψε, ποὺ σ' ἀγάπησε σὰ μητέρα καὶ σ' ἔχει μοναδική της χαρά!... Κι' αὐτὸ γιὰ ἕνα ἐρωτικὸ πόνο!

Συγχρόνως συλλογιζότανε τὴ Φερνάνδη, τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα ποὺ εἶχε ἀνθέξει, εἶχε ζήσει, μολονότι ἔχασε τὸν ἀγαπημένο της καὶ τὸ παιδί της!...

Τὰ μάτια της μιλούσανε γιὰ τὸν τρόμο ποὺ εἶχε νοιώσει, στὴ σκέψι πὼς ὁ Μπερτὶ εἶχε ἀποφασίσει ν' αὐτοκτονήση...

— Εἶναι ντροπὴ γιὰ ἕναν ἄντρα νὰ λιποτακτῆ ἀπ' τὴ ζωή, ν' ἀποφεύγη τὴν πάλη! πρόσθεσε.

Ὁ Μπερτὶ εἶχε σωριαστῆ σ' ἕνα κάθι-

—Ὁ κὺρ Γιώργης, ποὺ ζητᾶς, κάθεται ἀκριβῶς ἀπέναντι.

σμα κι' ἔσφιγγε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

— Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω δίχως αὐτήν!... δὲ μπορῶ! φώναξε, μ' ἕνα λυγμό. Γιατί νὰ ζήσω ἄλλωστε; Τί εἶμαι ἐγὼ στὸν κόσμο; Ἕνας παρίας, χωρὶς οἰκογένεια... Ὁ πατέρας μου πέθανε. Ἡ μητέρα μου κρύβεται καὶ μ' ἔχει ἀπαρνηθῆ! Νὰ γιατὶ βλέπω τὸ θάνατο σὰν ἀπολύτρωσι!

— Κι' ἐμένα;... δὲ μὲ συλλογίζεσαι, ἐμένα; τραύλισε ἱκετευτικὰ ἡ Μαντελίν, ἑνώνοντας τὰ χέρια της.

Τὸν κύτταξε, πονεμένα. Πῆγε κοντά του, ἔσκυψε πάνω του. Κι' ὁ Μπερτὶ ἀκούμπησε τὰ χείλια του στὰ ἄσπρα μαλλιά της καὶ ἤπιε τὰ δάκρυα ποὺ κυλούσανε στὸ βασανισμένο πρόσωπό της.

Γονάτισε μπροστά της καὶ φίλησε μ' ἀφοσίωσι τὰ γέρικα χέρια της ποὺ τρέμανε.

— Συχώρεσέ με, μαμᾶ Νίνα! τῆς ψιθύρισε γλυκά. Εἶμαι τρελλός... δὲν ἔχω πιὰ τὰ λογικά μου... Ὄχι, ὄχι, σοῦ τ' ὁρκίζομαι, δὲ θὰ σ' ἀφίσω!...

»Κι' ὅμως, τί καλὰ ποὺ θᾶταν νὰ μὴ σκέπτωμαι πιά, νὰ μὴ βλέπω στ' ὄνειρό μου καὶ στὸ ξύπνιο μου αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ κλαίω!... Θᾶταν ἡ ἀπόλυτη εὐτυχία.. Ἀλλοίμονο ὅμως, δὲ θέλεις νὰ μὲ καταλάβῃς!

Ἡ Μαντελὶν ἄλλαξε ἀμέσως θέμα. Τοῦ μίλησε γιὰ ἕνα ταξεῖδι ποὺ θὰ κάνανε μαζὶ—γιὰ τὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει νὰ τὸν πάη στὴ Λουβιέρ.

— Θὰ δῆς ἐπιτέλους τὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου, τὸ σπίτι ποὺ γεννήθηκε... Τὸ ξέρω, θᾶσαι εὐτυχισμένος ποὺ θὰ γνωρίσης αὐτὰ τὰ ἄγνωστά σου μέρη.

»Πιστεύεις πὼς δὲν ἔχεις πιὰ οἰκογένεια; Ἔ λοιπόν, θὰ σὲ πάω ἐγὼ σ' ἕνα γέρο, στὸν πατέρα τοῦ Ζὺστ Μαρτινύ... Καταλαβαίνεις μὲ πόση χαρὰ κι' εὐτυχία θὰ σὲ δεχθῆ!...

»Ὕστερα θὰ γυρίσης τὰ δάση ὅπου ζοῦσε ἄλλοτε ὁ πατέρας σου... ὅπου πέρασε τὰ εὐτυχισμένα παιδικά του χρόνια. Ἐκεῖ, στὴν ἐξοχὴ θὰ ἠρεμήσης σιγὰ-σιγά, κι' ἡ πληγωμένη καρδιά σου θὰ ξαναρχίση νὰ χτυπάη γιὰ τὰ ὡραῖα καὶ μεγάλα πράγματα ποὺ θὰ βροῦμε στὸ δρόμο μας.

— Ναί, θὰ πᾶμε ὅπου θέλεις, μαμᾶ Μαντελίν... ψιθύρισε ὁ Μπερτί, νικημένος.

Ἀποφασισμένη νὰ βάλη ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό της, ἡ καλὴ γυναῖκα κανόνισε νὰ φύγουν τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας.

Παρ' ὅλο τὸ δυνατὸ κρῦο, πῆραν τὸ πρῶτο πρωϊνὸ τραῖνο. Στὸ σταθμὸ ποὺ κατεβήκανε, δὲν τοὺς περίμενε κανένα μεταφορικὸ μέσον. Δὲν ἤξερε ἡ Φερνάνδη πὼς θἀρχόντανε, κι' ἔτσι δὲν εἶχε στείλει τ' αὐτοκίνητο νὰ τοὺς πάρη.

Βρῆκαν ἕνα ἀμάξι, γιὰ νὰ τοὺς πάη στὴ Λουβιέρ.

— Τί καθαρὸς ὁ ἀέρας ποὺ ἀνασαίνουμε! ἔλεγε ἡ Μαντελίν. Θὰ δῆς, παιδί μου... Ὅταν μείνουμε μερικὲς μέρες ἐδῶ, θὰ γίνης ἄλλος ἄνθρωπος. Δὲν εἶν' ἐδῶ σὰν τὸ Παρίσι, ὅπου πνίγεται κανείς...

Μιλοῦσε, μιλοῦσε... κι' ὁ νέος τὴν ἄκουγε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσέχη τὰ λόγια της. Μὲ τὴ ματιά του χαμένη μακρυά, παρακολουθοῦσε τὶς σκέψεις του.. Εἶχε ξαναγυρίσει ἡ ἔμμονη ἰδέα του, νὰ δώση ἕνα τέλος στὸ μαρτύριό του...

Τ' ἀμάξι περνοῦσε ἀπὸ δάση καὶ χωριά, τρέχοντας στοὺς ἀνώμαλους δρόμους, ποὺ τοὺς σκέπαζε τὸ χιόνι.

Τέλος, φάνηκε ὁ πύργος τῆς Λουβιέρ, μὲ τὴ μακρειὰ δενδροστοιχία του καὶ τὰ λειβάδια ποὺ ἁπλώνονταν γύρω του, σκεπασμένα ἀπ' τὴν ὀμίχλη.

— Φτάσαμε!... φώναξε ἡ Μαντελίν. Φτάσαμε!...

Ἦταν σὰν μιὰ κραυγὴ χαρᾶς μέσα στὴ μοναξιὰ καὶ στὴ γαλήνη, ποὺ τὴν τάραζε μονάχα ὁ θόρυβος τοῦ ἀνέμου στὰ κλαδιά.

Κάπου - κάπου ὡστόσο, ἕνα γαύγισμα σκυλιοῦ ἢ τὸ μουγκρητὸ μιᾶς γελάδας διέκοπτε τὴ σιωπὴ τῆς μακρυνῆς ἐκείνης ἐξοχῆς, ὅπου ζοῦσε μιὰ πονεμένη γυναῖκα, ἀγωνιῶντας καὶ περιμένοντας...

Ἡ Φερνάνδη εἶχε φύγει γιὰ τὸν πύργο τῆς Λουβιὲρ τὴν ἄλλη μέρα ἀπ' τὴν ἐπίσκεψι τῆς Μαντελὶν στὸ μέγαρο τοῦ βουλεβάρτου Μαλέρμπ.

Οὔτε ὁ Μέσμερ οὔτε ὁ Βαλωρὶ παραξενεύτηκε γιὰ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἀπόφασί της. Ἦσαν συνηθισμένοι κι' οἱ δυὸ σ' αὐτὰ τὰ ταξείδια της, ποὺ τὰ ἐπαναλάμβανε τόσο συχνά...

Τοὺς εὐχαριστοῦσαν μάλιστα, γιατὶ μένανε πιὸ ἐλεύθεροι νὰ γλεντήσουνε. Κι' οἱ κακὲς γλῶσσες βεβαίωναν ὅτι ὁ Μέσμερ ἐπωφελεῖτο ἀπ' τὴν ἀπουσία τῆς κόρης του γιὰ νὰ προσκαλῆ στὸ μέγαρό του γυναῖκες τοῦ ἡμικόσμου καὶ νὰ διασκεδάζη μαζί τους, συντροφιὰ πάντα μὲ τὸ γαμπρό του.

Ἡ Φερνάνδη ἤξερε τὴ ζωὴ ποὺ κάνανε οἱ δυό τους, ἀλλ' ἀδιαφοροῦσε. Ἔφυγε λοιπὸν γιὰ τὸν πύργο τῆς Λουβιέρ, χωρὶς νὰ τοὺς εἰδοποιήση.

Μὴ μπορῶντας νὰ μείνη σὲ μιὰ θέσι, ἀπ' τὴν ἀνυπομονησία της, πῆγε στὴ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ Κουρντεμάνς. Μὰ ἡ σκέψι της ἦταν γεμάτη ἀπ' τὸ Μπερτὶ κι' ἡ καρδιά της πλημμυρισμένη χαρά. Δὲν κατώρθωσε λοιπὸν νὰ προσευχηθῆ, ὅπως ἤθελε. Μονάχα μιὰ χαρούμενη φωνὴ ἀνέβηκε ἀπ' τὴν τρικυμισμένη ψυχή της καὶ ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη της:

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου!...

Ὕστερα ξαναγύρισε καὶ κλείστηκε στὸν πύργο της, μαζὶ μὲ τὴν καλὴ Λουΐζα, ποὺ δὲν τὴν ἄφινε ποτέ.

Ἡ Λουΐζα ἀγνοοῦσε ὅ,τι συνέβαινε τώρα στὴν κυρία της. Μὰ καταλάβαινε πὼς μιὰ μεγάλη εὐτυχία εἶχε γεμίσει ξαφνικὰ τὴν καρδιὰ καὶ τὴ ζωὴ τῆς εὐγενικῆς ἐκείνης γυναίκας ποὺ ὑπηρετοῦσε ἀπὸ τόσα χρόνια.

Καὶ περίμενε κι' ἐκείνη, κύτταζε τὸ δρόμο κι' ἀφουγκραζότανε...

— Ἕνα ἀμάξι! Ἔρχεται ἕνα ἀμάξι!... φώναξε, μπαίνοντας ξαφνικὰ στὴν κάμαρα τῆς κυρίας της.

Μὰ τὸ εἶχε δῆ κι' ἐκείνη. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ Μαντελὶν καὶ τὸ Μπερτί..

«Τὸ παιδί μου!... ὁ γυιός μου!» σκέφθηκε.

Δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι νὰ κάμη οὔτε βῆμα. Τῆς φαινότανε πὼς τὰ μέλη της εἶχαν παραλύσει, πὼς μιὰ δύναμι ἀκατανίκητη τὴν κάρφωνε στὴ θέσι της.

— Ὁ γυιός μου! ψιθύρισε γλυκά.

Ἄκουσε ὕστερα βήματα στὸ διάδρομο, καὶ μιὰ φωνὴ γνωστὴ ποὺ ἔλεγε:

— Ἔλα, Μπερτί... Ἔλα μαζί μου. Ἐγὼ ξέρω καλὰ τὰ κατατόπια αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ Φερνάνδη σηκώθηκε, τρέμοντας σύγκορμη, καὶ στάθηκε ἀκίνητη, κυττάζοντας τὴν πόρτα. Τὰ μάτια της, κομμένα ἀπ' τὶς ἀγρύπνιες, λάμπανε παράξενα.

Θἄθελε νὰ ὁρμήση, νὰ ὑποδεχτῆ τοὺς δυὸ ἐπισκέπτες. Μὰ ἡ συγκίνησι δὲν τὴν ἄφηνε νὰ κάνη οὔτε μιὰ κίνησι...

Ἄκουσε νὰ πλησιάζουν τὰ βήματα. Εἶδε ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα..

— Πέρασε μέσα, Μπερτί... ψιθύρισε ἡ Μαντελίν.

Ὁ νέος προχώρησε μέσα στὸ δωμάτιο. Μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀνέβηκε τότε ἀπ' τὰ στήθη τῆς Φερνάνδης. Ἅπλωσε τὰ χέρια της, τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά της.

— Γυιέ μου!... Παιδί μου!...

Δὲ μπόρεσε νὰ προφέρη, παρὰ μονάχα αὐτὲς τὶς λέξεις.

Ὁ Μπερτὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της ἀμίλητος, κλαίγοντας μ' ἀναφυλλητά.

Εἶχε ἐκδηλωθῆ, ἐπιτέλους, ἡ ἀντίδρασι ποὺ ἐπιδίωκε κι' εὐχόταν ἡ Μαντελίν. Καὶ τώρα ἡ καλὴ γυναῖκα κύτταζε μ' ἀγάπη τὰ δυὸ ἐκεῖνα πλάσματα, ποὺ εἶχαν ξαναενωθῆ γιὰ πάντα.

Γιὰ τὴ Φερνάνδη καὶ τὸ Μπερτὶ δὲν ὑπῆρχε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τοὺς δυό τους... Κυττάζονταν μὲ λατρεία.

Εἶχαν ἀναγνωρίσει ἀμέσως ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Τὸ παιδί, ποὺ χάϊδευε καὶ φιλοῦσε ἄλλοτε ἡ Φερνάδη, στὸ σπιτάκι τῆς Σενεβιέρ, εἶχε γίνει ἄντρας. Εἶχε ὅμως διατηρήσει τὴν ἴδια ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, τὴν ἴδια τρυφερότητα στὰ μάτια του, τὸ ἴδιο γλυκὸ καὶ μελαγχολικὸ χαμόγελο στὰ χείλη..

— Παιδί μου!... Γυιέ μου!...

Ἐκεῖνος πάλι δὲ χόρταινε νὰ κυττάζη τὸ λατρευτὸ πρόσωπο, ποὺ τὸ εἶχαν σκάψει τόσες λύπες. Τὸ θυμότανε πάντα, ἀπ' τὰ παιδικά του χρόνια... Θυμότανε τὶς ὄμορφες στιγμὲς ποὺ εἶχε περάσει κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, τὰ φιλιά της, τὰ χάδια της... Ξαναζωντάνευε τώρα στὴ μνήμη του ἕνα παρελθὸν τόσο μακρυνό..

— Μαμά μου!... Καϋμένη μου μαμά!...

Ἔσφιγγε κι' αὐτὸς στὴν ἀγκαλιά του τὴ γυναῖκα ἐκείνη μὲ τὰ γκρίζα μαλλιὰ κι' ἔλεγε καὶ ξανάλεγε τὶς ἴδιες λέξεις:

— Καϋμένη μου μαμά! Σὲ ξαναβρίσκω ἐπιτέλους!..

Ἡ Μαντελὶν ἔμενε ἀκίνητη, σὲ μιὰν ἄκρη. Κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της:

«Τώρα ὁ Μπερτὶ δὲ σκέπτεται πιὰ τὴν Κολινέτ. Βρῆκα τὸ γιατρικό, ἔσωσα τὸ παιδί μου!».

Δὲν ἤξερε ὡστόσο τὴν καρδιὰ τοῦ νέου, ποὺ ἀγαποῦσε — κι' ἂς τὸν εἶχε ἀναθρέψει ἡ ἴδια, σὰν παιδί της... Δὲ μποροῦσε νὰ μαντέψη πὼς κι' ἐκείνη ἀκόμα τὴ στιγμή, ἡ χαρά του ταραζόταν ἀπ' τὴ σκέψι τῆς χαμένης ἀγάπης του! Δὲ φανταζότανε πὼς ἡ ἀνάμνησι τῆς Κολινὲτ τὸν τυραννοῦσε ἀδιάκοπα καὶ πὼς δὲν εἶχε φύγει καθόλου ἀπ' τὸ νοῦ του σ' ὅλο τὸ ταξίδι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

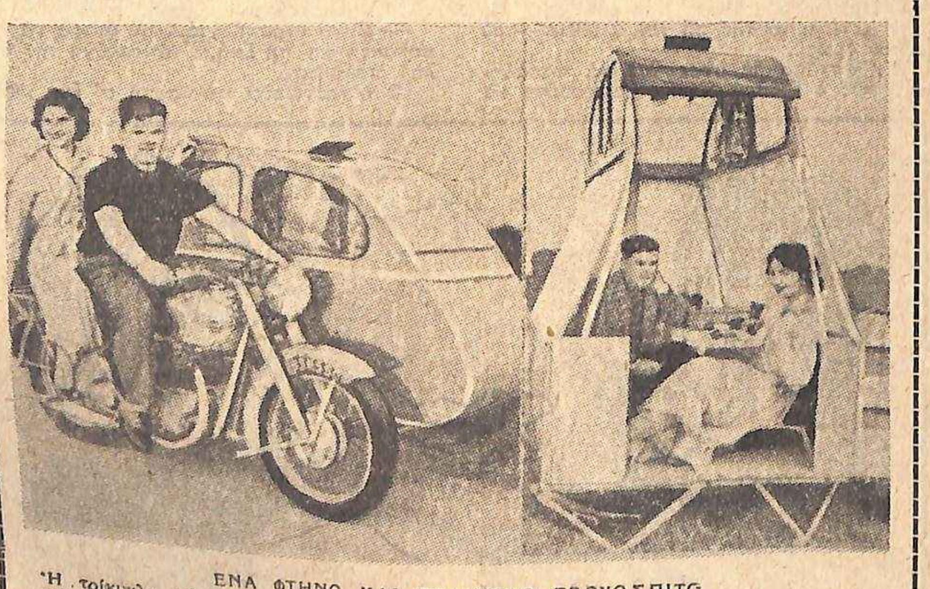

ΕΝΑ ΦΘΗΝΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

Ἡ τρίκυκλη αὐτὴ μοτοσυκλέττα, ποὺ εἶναι γερμανικῆς κατασκευῆς, ἔχει στὴ θέσι τοῦ «σάϊντ-κάρ» ἕνα μικρὸ καὶ ἐξαιρετικὰ πρακτικὸ τροχόσπιτο, ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρη πολύτιμες ὑπηρεσίες στοὺς φίλους τῆς ὑπαίθρου, τόσο κατὰ τὸν χειμῶνα ὅσο καὶ κατὰ τὸ καλοκαίρι. Τώρα τὸ καλοκαίρι ἰδίως, τὸ μικρὸ τροχόσπιτο, ὅπως βλέπετε δεξιά, μεταβάλλεται πολὺ εὔκολα σὲ μιὰ προστατευτικὴ τέντα καὶ ἔχει στὸ κάτω μέρος του ἕνα ἄνετο διπλὸ κρεβάτι, ποὺ ἐπιτρέπει στοὺς ἐκδρομεῖς νὰ κατασκηνώσουν σὲ ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς ἀρεσκείας τους.

Οἱ φαρμακερὲς ΣΑΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Προϊστορικὰ «τέρατα» ποὺ ζοῦνε στὴν ἐποχή μας

Ὅσοι ἔχουν δῆ στοὺς ξένους ζωολογικοὺς κήπους μιὰ σαύρα «τζίλα» ἀποροῦν γιατὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ ζῶο χαρακτηρίζεται σὰν «τέρας», ἐνῶ ἔχει μῆκος μόλις 50—60 πόντους. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἐπωνυμία ποὺ τῆς δίνουν, ὀφείλεται ἀφ' ἑνὸς στὴν καταγωγή της κι' ἀφ' ἑτέρου στὶς λαϊκὲς προλήψεις ποὺ τὴν ἀφοροῦν.

Πράγματι, τὰ ἀπολιθώματα ποὺ ἔχουν βρεθῆ στὸ Κολοράντο, ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ σαύρα αὐτὴ κατοικοῦσε στὴ Γῆ πρὶν ἀπὸ 30 ἑκατομμύρια χρόνια κι' ὅτι δὲν ἔχει ἀλλάξει πολὺ ἀπὸ τότε ὡς σήμερα. Εἶναι λοιπὸν ἕνα προϊστορικὸ τέρας, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ στὴν ἐποχή μας. Οἱ φοβεροὶ δεινόσαυροι ποὺ κυριάρχησαν στὸ μεταξὺ στὴ Γῆ, δὲ μπόρεσαν νὰ ἐξαφανίσουν αὐτὸ τὸ ζωϊκὸ εἶδος, μολονότι ἦταν ἀσυγκρίτως μικρότερό τους.

Οἱ σαῦρες αὐτὲς συναντῶνται σήμερα στὶς βορειομερικανικὲς ἀκτὲς τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ στὶς πιὸ ἄνυδρες περιοχὲς τῆς μεξικανικῆς πολιτείας Σονόρα — ὅπου εἶναι μεγαλείτερες καὶ ὀνομάζονται «ἐσκορπιόν».

Τρέφονται μὲ αὐγὰ ἑρπετῶν καὶ πουλιῶν, κουνέλια, σκιούρους καὶ ποντίκια. Δύσκολα ὡστόσο κατορθώνουν νὰ πιάσουν τὰ μικρὰ αὐτὰ τρωκτικά, γιατὶ δὲ μποροῦν νὰ τρέξουν γρηγορώτερα ἀπὸ 1.200—1.300 μέτρα τὴν ὥρα! Εἶναι δηλαδὴ ἀπελπιστικὰ βραδυκίνητες. Ἡ κυριώτερη λοιπὸν τροφή τους εἶναι τ' αὐγά, ποὺ τὰ ἀνακαλύπτουν μὲ τὴ δυνατή τους ὄσφρησι, ἀκόμα κι' ὅταν βρίσκωνται θαμμένα μέσα στὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου.

Ἡ ὄσφρησί τους βοηθεῖται σημαντικὰ κι' ἀπὸ τὴ μακρειὰ καὶ διχαλωτὴ γλῶσσα τους, ποὺ γλύφει τὰ διάφορα ἀντικείμενα καὶ μεταφέρει ἔτσι τὰ ὀσμηρὰ μόρια στὸν οὐρανίσκο τους.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, ἡ σαύρα «τζίλα» ζῆ στὶς ἐρήμους, κάτω ἀπ' τὸ φλογερὸ ἥλιο. Κι' ὅμως δὲν ἀντέχει στὴ δυνατὴ ζέστη, ἐνῶ ἀντίθετα τὸ κρῦο δὲν τὴν πειράζει. Ἂν τὴν κρατήση κανεὶς ἐκτεθειμένη στὸν ἥλιο τῆς ἐρήμου, παραλύει σὲ 10—15 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀλλ' ὅταν εἶναι ἐλεύθερη, ἀποφεύγει αὐτὸν τὸν κίνδυνο, σπεύδοντας νὰ κρυφτῆ σὲ μιὰ δροσερὴ καὶ ὑγρὴ τρύπα, ἀπ' ὅπου βγαίνει μόνο τὶς δροσερὲς νύχτες. Μονάχα στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως, ποὺ ἐπικρατεῖ ἀκόμα δροσιά, κυκλοφορεῖ καὶ τὴν ἡμέρα.

Ὅταν βρίσκεται σὲ αἰχμαλωσία, ψάχνει νὰ βρῆ ὑγρὴ ἄμμο καὶ νὰ χωθῆ μέσα. Ἂν δὲν ὑπάρχη ἄμμος, ἀναζητεῖ λίγη δροσιά, ὅπου ὑπάρχει νερό.

Θ' ἀπορήσετε ἴσως πῶς συμβαίνει νὰ ζῆ αὐτὴ ἡ σαύρα σὲ μέρη τόσο ἀταίριαστα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ὀργανισμοῦ της. Οἱ φυσιοδίφες λοιπὸν πιστεύουν ὅτι κατοικοῦσε ἀνέκαθεν σ' αὐτὰ τὰ μέρη, πρὶν νὰ γίνουν ζεστὲς καὶ ἄνυδρες ἔρημοι, καὶ δὲ θέλησε κατόπιν νὰ τὰ ἐγκαταλείψη.

Σὲ περιόδους μεγάλης ζέστης ἢ ὑπερβολικοῦ κρύου ἢ παρατεταμένης ξηρασίας, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ διατηρηθῆ στὴ ζωή, ἂν δὲν εἶχε μιὰ παρακαταθήκη λίπους στὴν οὐρά της. Μ' αὐτὴν τρέφεται τότε, κι' ὅταν ξαναβρῆ πάλι ἄφθονη τροφὴ ξανασχηματίζει τὸ ἀπόθεμα τοῦ λίπους μέσα στὴν οὐρά της — ποὺ γίνεται τότε σχεδὸν διπλασία σὲ πάχος.

Ἡ Φύσις, ποὺ ἔκαμε ἀργοκίνητη τὴ σαύρα «τζίλα», τῆς ἔδωσε ἄλλα ἀμυντικὰ μέσα. Τὸ σῶμα της, τὰ πόδια της καὶ τὸ κεφάλι της εἶναι σκεπασμένα στὸ ἀπάνω μέρος τους μὲ σκληρὲς φολίδες. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως ὅπλο της εἶναι τὸ δηλητήριο ποὺ ξεχύνουν δυὸ δόντια τῆς κάτω σιαγόνος της (ἀντίθετα μὲ τὰ φείδια, ποὺ ἔχουν τὰ φαρμακερὰ δόντια τους στὴν ἐπάνω σιαγόνα).

Τὰ δόντια αὐτὰ ἔχουν ἕνα αὐλάκι καὶ συνδέονται μὲ τοὺς ἀδένες ποὺ παράγουν τὸ δηλητήριο. Ὅταν λοιπὸν ἡ σαύρα δαγκάση ἕνα ζῶο ἢ ἕνα ἄνθρωπο, μὲ δύναμι ἀπίστευτη πάντα, τὸ δηλητήριο τρέχει μέσα στὴν πληγή. Στὴν ἐκροὴ τοῦ δηλητηρίου ἀπὸ τοὺς ἀδένες φαίνεται ὅτι συντελεῖ καὶ τὸ θυμωμένο φύσημα τῆς ἐξαγριωμένης σαύρας.

Τὸ δηλητήριο αὐτὸ εἶναι ἰσχυρότερο ἀπὸ πολλῶν φειδιῶν. Μιὰ ἐλαχίστη ποσότης του, ἕνα δέκατο τοῦ κυβικοῦ ἑκατοστομέτρου, ἀρκεῖ γιὰ νὰ θανατώση ἕνα σκύλο βάρους 10 κιλῶν. Ἀναφέρονται δὲ καὶ ἀρκετὲς περιπτώσεις θανάτου ἀνθρώπων ἀπὸ δαγκωματιὰ τέτοιας σαύρας.

Τὸ δηλητήριο ἐπιδρᾶ στὰ νεῦρα καὶ προκαλεῖ φοβεροὺς πόνους καὶ παράλυσι τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

Ὡστόσο, ἡ σαύρα «τζίλα» δὲν ἐπιτίθεται ποτὲ στοὺς ἀνθρώπους, ὅπως τὰ φείδια. Μόνον ὅταν τὴν πιάσουν, τοὺς δαγκάνει γιὰ ν' ἀμυνθῆ. Ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ ζῶα μὲ τὰ ὁποῖα τρέφεται, τὰ καταπίνει ἀμέσως μόλις τὰ δαγκάση καὶ τὰ σκοτώση, χωρὶς νὰ περιμένη νὰ ἐπιδράση τὸ δηλητήριό της. Αὐτὸ δείχνει ὅτι τὰ φαρμακερὰ δόντια της προορίζονται ἀπὸ τὴ Φύσι γιὰ τὴν ἄμυνά της μονάχα. Ὅταν δὲν τὴν ἐνοχλῆ κανείς, εἶναι τελείως ἀβλαβής, σὰν τὶς ἄλλες σαῦρες.

Νὰ τώρα μερικοὶ θρῦλοι καὶ προλήψεις γιὰ τὶς σαῦρες αὐτές:

Οἱ Μεξικανοὶ πίστευαν ἄλλοτε ὅτι τὸ δηλητήριο ποὺ στάζει ἀπ' τὸ στόμα τους, καταστρέφει τη βλάστησι, σὲ μεγάλη ἀκτῖνα γύρω τους.

Ἕνας παληὸς ἐξερευνητὴς βεβαίωνε ὅτι οἱ σαῦρες «τζίλα» βγάζουν ἀπ' τὸ στόμα τους μαῦρο καπνό, κι' ὅτι εἶχε δῆ μὲ τὰ μάτια του μιὰ κόττα κι' ἕνα σκυλάκι νὰ ψοφᾶνε ἀπ' τὸν καπνὸ αὐτό!

Ἄλλοι πάλι τὶς θεωροῦσαν διασταύρωσι σπύρας καὶ ἀλλιγάτορος! Πρόσθεταν δὲ ὅτι, ἐπειδὴ τρῶνε πολὺ λίγο, δὲν ἔχουν στὴν ἄκρη τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος τους ἔξοδο τῶν ὑπολειμμάτων τῆς πέψεως, ὅπως ὅλα τ' ἄλλα ζῶα!...

"CHARMS"
(«Τσάρμς»)

Ἡ καραμέλλα τῶν ἀξιώσεων. — «Τσάρμς» Ἡ καλύτερη στὸν Κόσμο. — Πωλοῦνται στὰ Περίπτερα δραχ. 3.

"Charms Company" Asbury Park — N. Iersey U.S.A.

ΕΠΙΠΛΑ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
Π. ΠΕΤΡΙΚΑΣ
Στοὰ Φέξη 38

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ἡ ἐπίσκεψι τοῦ ΓΙΑΤΡΟΥ

Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ δὲ θὰ σᾶς πῶ κοινοτοπίες. Ἔχω κάτι πολὺ πρωτότυπο. Τὸ ξέρετε, ὡστόσο. Τίποτα δὲν εἶναι ἄγνωστο στὴ ζωή. Ἀλλὰ δὲν τὄχετε σκεφτῆ.

Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ: Ἀρρώστησα. Κάτι πόνους εἶχα στὸ σηκότι, στὴ σπλῆνα, στὸ στομάχι, στὰ νεφρά, στοὺς πνεύμονες — σημειωτέον ὅτι οἱ πνεύμονες δὲν πονοῦν γιατὶ δὲν ἔχουν νεῦρα, ἀλλὰ ἐγὼ πίστευα πὼς μὲ πονοῦσαν. Κι' ἅμα τὸ πιστεύεις, εἶναι χειρότερο κι' ἀπ' τὸ νὰ συμβαίνη. Κάλεσα, λοιπόν, τὸ γιατρό. Καὶ ἡ παλιὰ καὶ ἡ «μοντέρνα» ἰατρική, ποὺ ξέρει πολὺ λιγώτερα ἀπ' ὅσα ὁ μακαρίτης ὁ Ἀσκληπιὸς κι' ὁ ἀείμνηστος Ἱπποκράτης, ἔχουν διδάξει στοὺς γιατροὺς μιὰ ξεφτισμένη, φτηνότατη γι' ἀνθρώπους ἔξυπνους —ὅπως ἐγώ!— ἠθοποιΐα.

Παίρνουν δηλαδὴ ἕνα ὕφος χαμογελαστό, γλυκοστοργικὸ καὶ μαζὶ ὀλίγον βαρυσήμαντο καὶ σοῦ λένε:

— Ἔ; Τί συμβαίνει; Δὲν εἶναι τίποτα!

Ἔ, πῶς δὲν εἶναι τίποτα; Ἀφοῦ ἀκόμα δὲ μ' ἐξέτασες, κύριε δόκτωρ! Ἢ μήπως πᾶς νὰ μοῦ τονώσης τὸ λεγόμενο «ἠθικὸ» προκαταβολικὰ μὲ τὴν γνωστὴ θεωρία ὅτι ἡ «πίστις» εἶναι ἡ... μισὴ θεραπεία; Σὲ πληροφορῶ, γιατρέ, ὅτι δὲν εἶμαι ἠλίθιος.

Λοιπόν, προχώρα στὴ δουλειά σου. Νὰ γδυθῶ γιὰ νὰ μ' ἐξετάσης; Νὰ γδυθῶ, γιὰ νὰ θαυμάσης καὶ τὸ ἀπολλώνειο σῶμα μου.

...Καὶ γδύθηκα γιὰ νὰ μ' ἐξετάση ὁ «δόκτωρ». Συνήθως — ἂν κάνη κρύο— σὲ τέτοιες περιστάσεις τὴν ἔχεις σίγουρη τὴν πνευμονία. Εὐτυχῶς ποὺ τώρα ὑπάρχουν τ' ἀντιβιωτικά. Γδύθηκα, λοιπόν.

Μ' ἐξήτασε ὅπως ἐξετάζουν ὅλοι οἱ γιατροὶ— καὶ θἄλεγα δὲν καταλαβαίνουν τίποτα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, εὐσυνείδητος καὶ τίμιος θὰ πῶ «καταλαβαίνουν πολὺ λιγοστὰ πράγματα».

Εἶπε ὅλα τὰ σχετικὰ — ἀκτινογραφίες, ἀναλύσεις καὶ τὰ ρέστα— μοὔγραψε καὶ δυὸ - τρεῖς συνταγὲς — «σπεσιαλιτὲ» ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἶναι ὅλα ἴδια, ἀλλὰ κάθε τόσο βαφτίζονται μὲ διαφορετικὰ ὀνόματα, γιὰ νὰ εἶναι πιὸ... ἀποτελεσματικὰ — καὶ τελικῶς μοῦ εἶπε «νὰ μὴν ἀνησυχῶ», γιατὶ δὲ βλέπει τίποτα σοβαρό!... Λὲς κι' ἂν ἦτανε σοβαρὸ θὰ τὄβλεπε!

★

Ἦρθε καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Ὄχι γιὰ νὰ πάρη τὴ «βίζιτα». Οἱ περισσότεροι, εἶναι οἱ καϋμένοι ἀφιλοκερδεῖς. Ἐπιθυμοῦν ὅμως πολὺ νὰ εἶναι ἀπησχολημένοι! Εἶναι τὸ «κομπλέξ» τους!

— Ἄ, δὲ μπορῶ, δυστυχῶς, αὐτὴ τὴν ὥρα, γιατὶ πρέπει νὰ περάσω ἀπὸ τὸν κ. Παπαδόπουλο! λέει ἐμβριθὴς καὶ σπουδαιοφανὴς ὁ «δόκτωρ»!

Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, τὴν ἑπόμενη μέρα τῆς ἀσθενείας μου ὁ «δόκτωρ» ἐξήτασε μιὰ πλάκα —ἐδῶ εἶναι «νὰ σπάσης πλάκα»— διάβασε μιὰ ἀνάλυσι —ὅλα ἦταν «ἐπείγοντα»— καὶ ἀπεφάνθη:

— Ὅπως σοῦ εἶπα, δὲν εἶναι τίποτα σοβαρό. Δηλαδή... θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν εἶναι καὶ πολὺ σοβαρό. Γιατί... πάντως σοβαρὸ εἶναι.

— Γιά πές μου, γιατρέ... Εἶναι σοβαρὸ ἢ δὲν εἶναι; Δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ λὲς «δὲ θὰ πεθάνης βέβαια, μὰ ἴσως πεθάνης καὶ λιγάκι»! Θὰ πεθάνω ἢ δὲ θὰ πεθάνω;

Χαριτοβρύτισε μειδιαστικῶς ὁ «δόκτωρ».

— Νὰ σοῦ πῶ, Ἀλέκο μου... ἄρχισε.

— Νὰ μοῦ πῆς, γιατρέ μου.

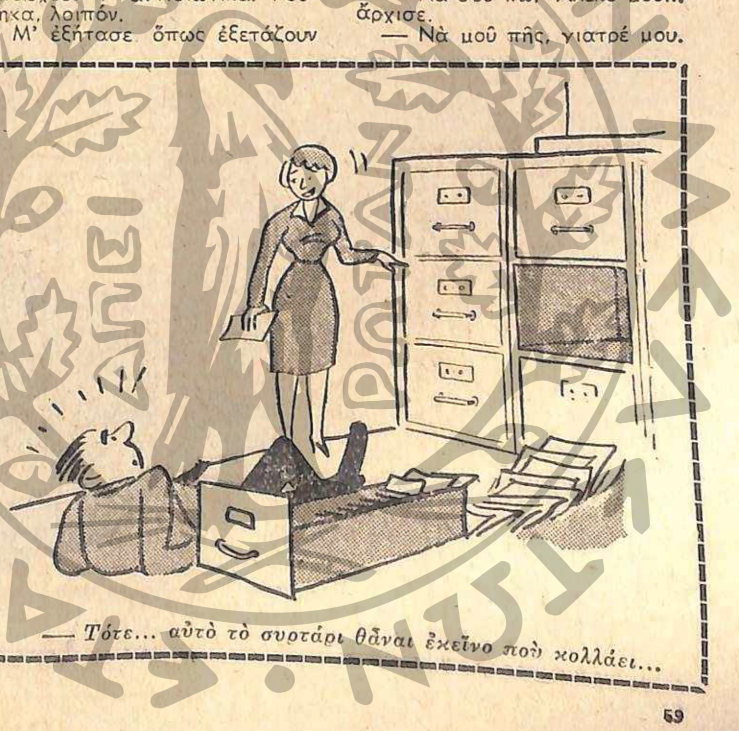

— Τότε... αὐτὸ τὸ συρτάρι θἆναι ἐκεῖνο ποὺ κολλάει...

[illegible] ὅμως:

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ψυχή μου εἶχε μπῆ στὸ ἀεροπλάνο τῆς ἀγωνίας καὶ μετέβαινε στὴν Κούλουρη.

— Ἄκου, νὰ σοῦ πῶ, λοιπόν, Ἀλέκο μου, συνέχισε ὁ «δόκτωρ». Θέλω ἡσυχία, ἀμεριμνησία, γαλήνη, ξάπλα, θάλασσα ἢ πεῦκο, ἐκλεκτὴ τροφή, ἀποχὴ ἀπὸ κάθε τί ποὺ θὰ σοῦ δώση στὰ νεῦρα, ψυχαγωγία ὅσο μπορεῖς καὶ πάσης φύσεως καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι σὲ τρεῖς μῆνες θὰ εἶσαι περίφημα περδίκι. Ἄκουσες, Ἀλέκο μου; Αὐτὰ θέλω.

— Κι' ἐγὼ τὰ θέλω γιατρέ. Ἀλλὰ πῶς;

— Τὸ «πῶς» δὲν εἶναι δική μου δουλειά. Εἶναι ἁρμοδιότης ἄλλου, ἀπεφάνθη ὁ γιατρός.

Κι' ἔχωσε στὴν τσέπη του τὰ πρεσβυωπικά του γυαλιά, μὲ τὴ συνείδησί του ἥσυχη ὅτι ἔπραξε τὸ καθῆκον του ἀπέναντι τοῦ ἀσθενοῦς, τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ... διπλώματός του.

Ἡσυχία λέει, ἀμεριμνησία, γαλήνη, ἐξοχή, μπιφτέκι καὶ τσιπούρα στὴ σχάρα, ξάπλα τοῦ καλοῦ καιροῦ καὶ κανένας περίπατος μὲ αὐτοκίνητο ποῦ καὶ ποῦ. Αὐτὰ «θέλει» ὁ γιατρός. Ἀλλὰ καὶ ποιός δὲν τὰ θέλει, ἀσθενὴς ἢ ὑγιής; Ἐγὼ τὰ θέλω περισσότερο ἀπὸ τὸν καθένα. Πλὴν ὅμως εἶμαι ὑπάλληλος, γιατρέ, καὶ λαμβάνω ἐννεακοσίας τριάντα καθαρὰς τὸ δεκαπενθήμερον.

Ἀρκοῦν αἱ «ἐννεακόσιαι τριάντα καθαραί», γιὰ νὰ ἐφαρμόσω τὶς ὁδηγίες σου, γιατρέ; Ὄχι.

Καὶ ἀποτέλεσμα; Τὰς ἑξακοσίας «καθαράς» τὶς πίνω οὖζο, καὶ τὶς ὑπόλοιπες τριακόσιες τὶς διαθέτω γιὰ τὶς ὑπόλοιπες ἀνάγκες. Θὰ μοῦ πῆς γιατρὲ ὅτι ἔτσι συντομεύω τὴ ζωή μου. Δὲν πειράζει. Τὸ πολὺ νὰ χάσης ἕναν κακὸ πελάτη καὶ νὰ λές:

— Δὲν ἀκολούθησε τὰς συμβουλάς μου καὶ πῆγε ἄδικα ὁ Ἀλέκος.

Ἔτσι θὰ πῆς τοῦ λόγου σου. Κι' ἐγὼ λέω:

— Γιάννη. Ἕνα οὖζο διπλό!

ΕΨΙΛΟΝ

✪✪

Ἡ τηλεόρασι κατὰ τοῦ ἐγκλήματος

Ἡ ἀξία μιᾶς καινούργιας πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῆς τηλεοράσεως γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ ἐγκλήματος ἀποδείχτηκε τελευταίως στὴν περίπτωσι τῆς ληστείας μιᾶς ἀμερικανικῆς τραπέζης τοῦ Μίντλ-Γουέστ. Ἡ τράπεζα αὐτὴ εἶχε ἐφοδιαστῆ μ' ἕνα κρυμμένο κινηματογραφικὸ μηχάνημα, ποὺ ἄρχιζε νὰ λειτουργῆ μόλις ὁ ταμίας πίεζε ἕνα κουμπί. Ὅταν λοιπὸν ἕνας προσωπιδοφόρος, συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ ξανθειὰ κοπέλλα, μπῆκε ἕνα μεσημέρι στὴν τράπεζα, μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι, καὶ φώναξε «Τὰ χέρια ψηλά!», ὁ ταμίας πάτησε ἀμέσως τὸ κρυφὸ κουμπὶ κι' ἡ μηχανὴ ἄρχισε νὰ κινηματογραφῆ ὅλη τὴ σκηνὴ τῆς ληστείας.

Ἔτσι, μερικὲς ὧρες ἀργότερα, πρόβαλαν τὸ φίλμ αὐτὸ διάφοροι σταθμοὶ τηλεοράσεως καὶ τὸ παρακολουθοῦσαν στοὺς δέκτες τους ἑκατομμύρια θεαταί.

Ὁ προσωπιδοφόρος ληστὴς εἶχε ἕνα ἰδιόρρυθμο περπάτημα, ποὺ φαινότανε καθαρὰ στὸ φίλμ. Χάρις σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τὸν ἀναγνώρισαν διάφοροι ἄνθρωποι καὶ τὸν ὑπόδειξαν στὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ τὸν συλλάβη, καθὼς καὶ τὴ συνένοχό του.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία, ἄρχισαν νὰ ἐφοδιάζωνται ἕνα σωρὸ καταστήματα, τράπεζες, κλπ., μὲ τὴ μυστικὴ κινηματογραφικὴ μηχανή.

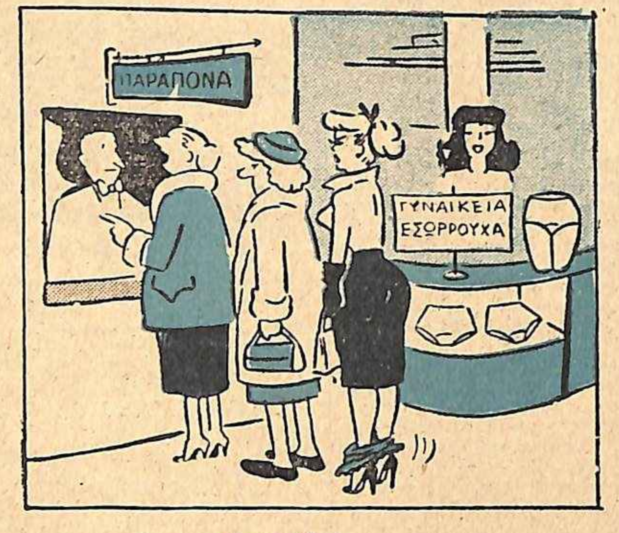

Χωρὶς λόγια.

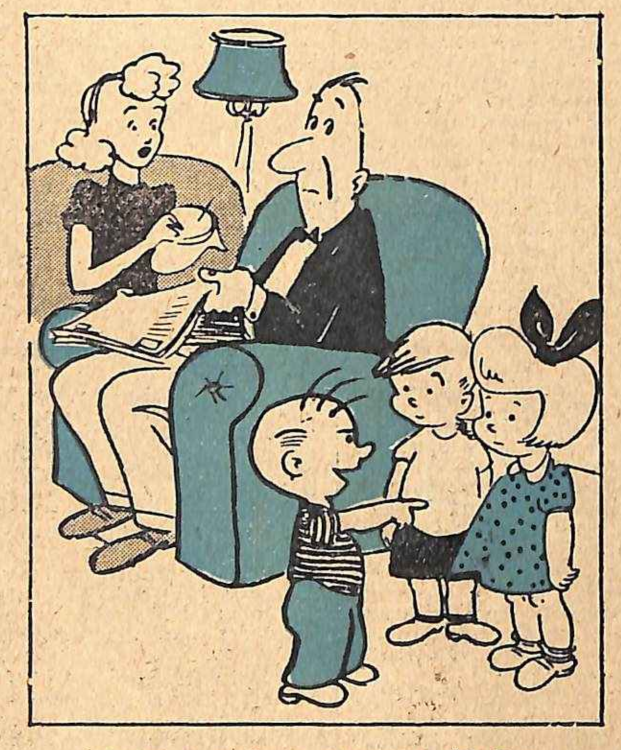

—Ἐλάτε νὰ παίξουμε τὸ «σπίτι». Ὁ Γιαννάκης θἆνε ὁ μπαμπᾶς, ἐσὺ ἡ μαμᾶ κι' ἐγὼ ὁ πλαϊνὸς ζαχαροπλάστης...

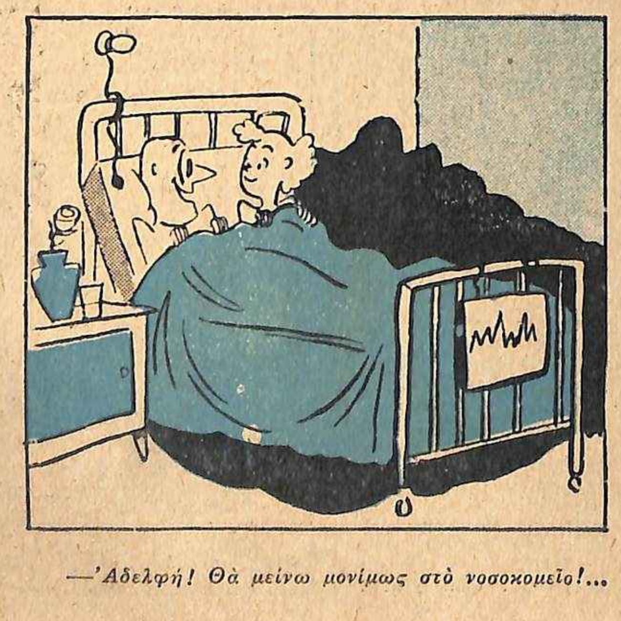

—Ἀδελφή! Θὰ μείνω μονίμως στὸ νοσοκομεῖο!...

ΕΝΕΡΓΕΙΑ ἀπὸ τὸν ἥλιο

Οἱ ἡλιακὲς ἀκτῖνες γίνονται θερμότης, ἠλεκτρισμός, χημικὴ ἐνέργεια

Ἡ ποσότης τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας, ποὺ φτάνει στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, κυμαίνεται γύρω ἀπὸ τὸ 1,35 κιλοβὰτ σὲ κάθε τετραγωνικὸ μέτρο. Δὲ φτάνει ὅμως ὅλη αὐτὴ στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς. Ἕνα μέρος της ἀντανακλᾶται ἢ ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὰ ἀέρια, τοὺς ὑδρατμοὺς καὶ τὶς σκόνες τῆς ἀτμοσφαίρας. Τὸ ποσοστὸ ποὺ φτάνει ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καθαρότητα κι' ἀπὸ τὸ πάχος τοῦ στρώματος τοῦ ἀέρος ποὺ μεσολαβεῖ.

Σὲ μέρη ὀρεινά, τὸ μεσημέρι, τὸ ποσοστὸ αὐτὸ εἶναι πολὺ μεγάλο: περίπου 1,25 κιλοβὰτ σὲ κάθε τετραγωνικὸ μέτρο. Στὸ ὕψος ὅμως τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης κατεβαίνει πολὺ κάτω ἀπ' τὸ 1 κιλοβάτ.

Στὶς ἐρήμους, οἱ ἡμέρες μὲ ἥλιο εἶναι περισσότερες ἀπὸ 300 τὸ χρόνο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μιὰ ἐπιφάνεια ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ, δέχεται 2.200 ὡς 2.500 κιλοβὰτ ἡλιακῆς ἐνεργείας κατὰ τετραγωνικὸ μέτρο. Ἂν μάλιστα χρησιμοποιηθῆ ἕνας καθρέφτες, ποὺ νὰ παρακολουθῆ τὸν ἥλιο στὶς μετακινήσεις του, μπορεῖ νὰ συγκεντρωθοῦν 3.000—3.200 κιλοβὰτ στὸ τετραγωνικὸ μέτρο.

Ὅλη αὐτὴ ὅμως ἡ ἡλιακὴ ἐνέργεια πηγαίνει χαμένη, ἐφόσον δὲ μετατραπῆ μ' ἕνα κατάλληλο σύστημα σὲ θερμότητα, ἠλεκτρισμό, μηχανικὴ ἢ χημικὴ ἐνέργεια.

Τέτοια συστήματα ἔχουν βρεθῆ ἤδη ἀρκετά, συνεχίζονται δὲ οἱ ἔρευνες γιὰ ἄλλα, τελειότερα καὶ ἀποδοτικώτερα.

Ἔτσι, μ' ἕνα φαρδὺ καὶ ρηχὸ μετάλλινο δοχεῖο, σκεπασμένο μὲ τζάμια, μποροῦμε νὰ ζεστάνουμε νερὸ ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ὑγρό. Ἡ ἡλιακὴ ἐνέργεια περνάει τὸ γυαλὶ καὶ ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὴ μαύρη ἐπιφάνεια τῶν ἐσωτερικῶν τοιχωμάτων τοῦ δοχείου. Τὰ τζάμια δὲν ἀφίνουν νὰ ξαναφύγη ἡ θερμότης ποὺ αἰχμαλωτίστηκε κάτω ἀπ' αὐτά. Τὴν παραλαμβάνει δὲ ἕνα ὑγρό, ποὺ περνάει μέσα ἀπ' τὸ δοχεῖο.

Στὸ Ντόβερ τῆς Μασαχουσέτης ὑπάρχει ἕνα πρότυπο σπίτι, ποὺ θερμαίνεται ἀπ' τὸν ἥλιο. Ἡ ἡλιακὴ ἐνέργεια ἀποταμιεύεται ἀπὸ εἰδικὰ ἅλατα, ποὺ λυώνουν μὲ τὴ ζέστη, κι' ἀργότερα ξανακρυσταλλώνονται καὶ δίνουν πίσω τὴ θερμότητα ποὺ ἀπορρόφησαν.

Ἕνας ἄλλος τρόπος ἀποθηκεύσεως τῆς ἡλιακῆς θερμότητος εἶναι σὲ μεγάλα καὶ ἀπομονωμένα τεπόζιτα μὲ νερό.

Ἐξ ἄλλου, στὰ ἀμερικανικὰ Ἐργαστήρια Μπὲλ παρασκευάστηκε μιὰ «ἡλιακὴ μπαταρία», ἀποτελουμένη ἀπὸ τυλυάριθμα μικρὰ «κύτταρα» ποὺ μετατρέπουν ἀπ' εὐθείας τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια σὲ ἠλεκτρισμό. Κάθε «κύτταρο» περιέχει δύο διαφορετικὰ μέταλλα, ποὺ διεγείρονται ἀπὸ τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες καὶ παράγουν ἕνα μικρὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

Μιὰ πολυπλοκώτερη μέθοδος, ποὺ μελετᾶται τώρα ἀπὸ διάφορα ἐργαστήρια, εἶναι ἡ φωτοχημικὴ διάσπασι τοῦ νεροῦ μὲ τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες. Μὲ τὴν προσθήκη μιᾶς ὡρισμένης καταλυτικῆς οὐσίας, οἱ ἡλιακὲς ἀκτῖνες ἀποσυνθέτουν τὸ νερὸ σὲ ὑδρογόνο καὶ ὀξυγόνο. Τὰ ἀέρια αὐτὰ ἀποθηκεύονται, κι' ὕστερα μὲ τὴν καῦσι τους παράγουν θερμότητα — ἢ μπορεῖ νὰ δώσουν ἀπ' εὐθείας ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια, μὲ μιὰ νέα συσκευὴ ποὺ ἐπινοήθηκε στὴν Ἀγγλία.

Στὶς γενικές τους γραμμές, οἱ ἔρευνες γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας μπορεῖ νὰ καταταγοῦν στις ἑξῆς πέντε κατηγορίες:

1) Σχέδια γιὰ τὴν αὔξησι τῆς ποσότητος ἡλιακῆς ἐνεργείας ποὺ αἰχμαλωτίζουν τὰ φυτά, ὥστε ν' αὐξηθῆ ἔτσι ἡ παραγωγὴ φυτικῶν τροφίμων.

2) Σχέδια γιὰ τὴ μεταβολὴ τοῦ θαλασσινοῦ νεροῦ σὲ πόσιμο. Ἔχουν βρεθῆ ἤδη μερικὲς λύσεις, ἀλλὰ δὲν εἶναι συμφέρουσες ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως, γιὰ μεγάλες ποσότητες νεροῦ.

3) Μέθοδοι θερμάνσεως σπιτιῶν (ἀλλὰ καὶ ψύξεώς τους, μὲ κατάλληλη ἐκμετάλλευσι τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας).

4) Σχέδια γιὰ τὴ χρησιμοποίησι τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας ὡς πηγῆς δυνάμεως.

5) Εἰδικὰ σχέδια γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνωνται ὑψηλὲς θερμοκρασίες, γιὰ βιομηχανικοὺς σκοπούς.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ ἔρευνες θὰ καταλήξουν γρήγορα σὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τό πέταλο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντέβον ὑποχρέωνε τὸ νεαρὸ Τὶμ ν' ἀφηγηθῆ πὼς εἶχαν ξετυλιχτῆ τὰ πράγματα ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

— Εἶχα ἀποφασίσει νὰ κατεβῶ στὴν πόλι, ἄρχισε ὁ Τίμ. Ἔφυγα μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἐννηά... Ἀλλά, μόλις ἀπομακρύνθηκα καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα, μοῦ σβύσανε τὰ φανάρια. Ξαναγύρισα τότε στὸ σπίτι γιὰ νὰ διορθώσω τὴ βλάβη. Μπαίνοντας στὴν αὐλή, ἄκουσα θόρυβο στὸ σταῦλο... Ὁ «Τζέρρυ» χλιμιντροῦσε δυνατά. «Τί ἔπαθε αὐτὸ τὸ ἄλογο;» σκέφτηκα. Κι' ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ σταύλου γιὰ νὰ ρίξω μιὰ ματιά. Εἶδα τότε τὸ θεῖο μου ποὺ ἦταν ξαπλωμένος φαρδὺς-πλατὺς χάμω... Μιὰ μεγάλη πληγὴ ξεχώριζε στὸ μέτωπό του. Κατάφερα νὰ ἡρεμήσω τὸν «Τζέρρυ» κι' ἔτρεξα κοντὰ στὸ θεῖο μου. Ἀλλ' ἦταν ἀργά... Δὲ ζοῦσε πιά.

— Ποῦ βρισκόταν ὁ θεῖος σας; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται καὶ τώρα.

— Δηλαδὴ στὸ βάθος τοῦ σταύλου.

— Ἀκριβῶς.

— Τὸ ἄλογο ἦταν δεμένο ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μπροστινὸ πόδι... Εἶχε, λοιπόν, γυρισμένα τὰ καπούλια πρὸς τὸ μέρος τοῦ θείου σου.

— Φυσικά...

— Μποροῦσε νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ θείου σου;

— Αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο.

— Τὸν χτύπησε, λοιπόν, μὲ τὰ πισινὰ πόδια...

— Δὲ μποροῦσε νὰ τὸν χτυπήση μὲ τὰ μπροστινά.

— Βλέπω ὅτι συμφωνοῦμε σὲ ὅλα, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἀλλὰ πῶς γίνεται νὰ μὴν ἄκουσε κανεὶς ἄλλος μέσα στὸ σπίτι τὰ χλιμιντρίσματα τοῦ «Τζέρρυ»;

— Ἴσως νὰ μὴν πρόσεξαν...

— Ἀφοῦ ὁ «Τζέρρυ» χλιμιντροῦσε τόσο δυνατά, ὅπως λές, δὲ χρειαζόταν νὰ προσέξουν γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν.

— Ἦταν ἀπασχολημένοι ἴσως μὲ κάτι ἄλλο...

— Ἂς ἀφήσωμε αὐτὸ τὸ σημεῖο, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Ὁ Ροῦπερτ, ὁ ἐπιστάτης, κατέθεσε ὅτι, μόλις μπῆκε στὸ σταῦλο, ἀκούγοντας τὶς φωνές σου, σὲ βρῆκε σκυμμένο πάνω στὸ θεῖο σου. Τὸ πουκάμισο καὶ τὰ χέρια σου ἦταν ματωμένα..

— Εἶχα βάλει τὸ χέρι μου στὸ μέτωπο τοῦ θείου μου...

— Αὐτὸ εἶναι σωστό... Ἤθελες νὰ βεβαιωθῆς γιὰ τὴ σοβαρότητα τῆς πληγῆς... Κάτι ἄλλο τώρα... Εἶπες ὅτι, ὅταν ἀπομακρύνθηκες καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι, σβύσανε τὰ φανάρια τοῦ αὐτοκινήτου σου κι' ὅτι γύρισες γιὰ νὰ διορθώσης τὴ βλάβη.

— Ναί. Ἔτσι ἔγινε...

— Βρῆκες, ὅμως, τὸ θεῖο σου νεκρό, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀκριβῶς, ὅπως σᾶς εἶπα.

— Καί, φυσικά, δὲ διώρθωσες τὴ βλάβη.

Ὁ Τὶμ ἔκαμε μιὰ νευριασμένη κίνησι.

— Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ σκεφτῶ τὰ φανάρια τοῦ αὐτοκινήτου μου σὲ μιὰ τέτοια στιγμή; ἀπάντησε.

— Καταλαβαίνω τὴ συγκίνησί σου, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Δὲν διώρθωσες, λοιπόν, τὴ βλάβη...

— Ὄχι. Δὲν τὴν διόρθωσα...

— Τὰ φανάρια δὲν ἔπρεπε, λοιπόν, ν' ἀνάβουν.

— Ἀφοῦ δὲν ἀνάβανε οὔτε καὶ πρίν...

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς τρίβοντας τὰ χέρια του. Γιὰ πές μου, Τίμ, σὺ ἔστειλες τὸν Ροῦπερτ νὰ μὲ εἰδοποιήση;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ νέος. Νομίζω ὅτι ἔτρεξε μόνος του.

— Μὲ τὸ αὐτοκίνητό σου;

— Ναί... Τὸν ἄκουσα ποὺ πῆρε τὸ αὐτοκίνητο.

— Καὶ δὲν τοῦ εἶπες ὅτι δὲν ἄναβαν τὰ φανάρια;

— Πιθανὸν νὰ τοῦ τὸ εἶπα... Δὲ θυμᾶμαι.

— Ὁ Ροῦπερτ, ὅμως, λέει, πὼς μόλις γύρισε τὸ διακόπτη, τὰ φανάρια ἄναψαν ἀμέσως... Δὲν εἶχαν πάθει, λοιπόν, βλάβη...

Ὁ Τὶμ ἔχασε τὸ χρῶμα του.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε σαστισμένος. Μπορεῖ νὰ ἔκαμα λάθος.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντέβον ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νέου.

— Δὲν γύρισες στὸ σπίτι γιὰ νὰ διορθώσης τὰ φανάρια σου, ἀλλὰ γιὰ νὰ σκοτώσης τὸ θεῖο σου, πού, φεύγοντας, τὸν εἶχες ἀφήσει στὸ σταῦλο, εἶπε στὸν Τύμ. Εἶχα καταλάβει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς ὁ θεῖος σου δὲν εἶχε πεθάνει χτυπημένος ἀπὸ τὸ ἄλογο, ἀλλ' ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου... Τὸ μόνο ποὺ δὲν ἤξερα ἦταν ποιὸς τὸν εἶχε σκοτώσει... Ἀλλὰ προδόθηκες μόνος σου, μὲ τὴν ἱστορία ποὺ μοῦ διηγήθηκες.

— Τί λέτε, κύριε ἐπιθεωρητά; φώναξε ὁ Τίμ. Δὲ βλέπετε τὸ σημάδι ποὺ ἄφησε τὸ πέταλο τοῦ «Τζέρρυ» πάνω στὸ μέτωπο τοῦ δυστυχισμένου θείου μου;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς γέλασε.

— Κι' ἕνα παιδάκι ἀκόμη θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβη τὴ σκηνοθεσία, ἀπάντησε. Ἂν ὁ θεῖος σου βρισκόταν μπροστὰ στὸν «Τζέρρυ» καὶ τὸ ἄλογο τὸν εἶχε χτυπήσει μὲ τὰ προστινά του πόδια, τὸ ἄνοιγμα τοῦ πέταλου θὰ ἦταν πρὸς τὰ κάτω... Ἀλλ' ὁ θεῖος σου βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ ἄλογο. Κι' ὁ «Τζέρρυ» τὸν χτύπησε τινάζοντας τὰ πόδια του πρὸς τὰ πίσω... Τὸ ἄνοιγμα τοῦ πέταλου θἄπρεπε, λοιπόν, νὰ ἦταν πρὸς τὰ πάνω... Ἀλλ' ὅπως βλέπεις, εἶναι πρὸς τὰ κάτω. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ θεῖος σου δὲ χτυπήθηκε ἀπὸ τὸ ἄλογο.

»Ὁ δολοφόνος χρησιμοποίησε ἕνα παληὸ πέταλο γιὰ νὰ κάμη τὸ ἔγκλημά του... Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸ κρατήση μὲ τὸ ἄνοιγμα πρὸς τὰ πάνω, τὸ κράτησε μὲ τὸ ἄνοιγμα πρὸς τὰ κάτω... Κι' ἔτσι προδόθηκε!...

Ὁ Τὺμ βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα στὴν πόρτα τοῦ σταύλου. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ βγῆ... Δυὸ ἀστυνομικοί, ποὺ στέκονταν ἐκεῖ, τὸν ἔπιασαν καὶ τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες.

— Θὰ ἦταν καλύτερο γιὰ σένα, ἂν ὡμολογοῦσες ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν ἐνοχή σου, τοῦ εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντέβον. Τὸ ἔγκλημά σου ἦταν ἠλίθιο.

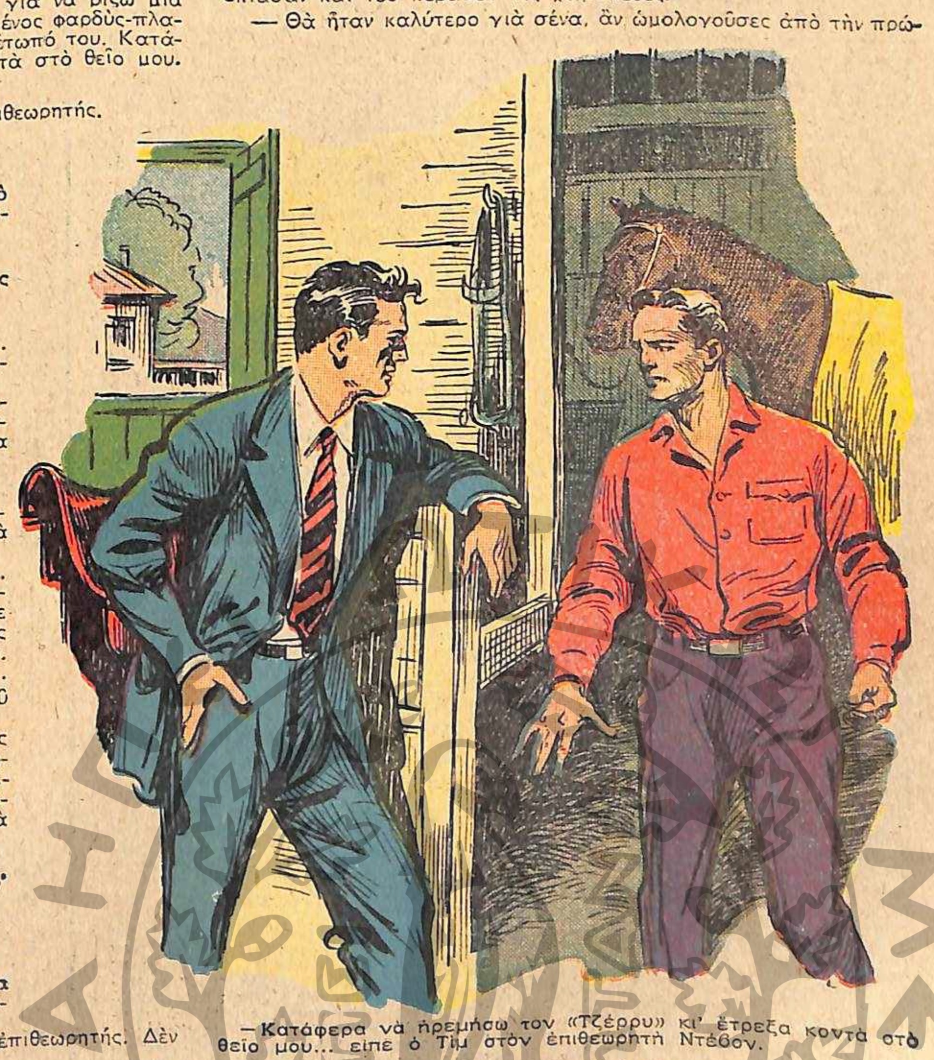

—Κατάφερα νὰ ἡρεμήσω τον «Τζέρρυ» κι' ἔτρεξα κοντὰ στὸ θεῖο μου... εἶπε ὁ Τὶμ στὸν ἐπιθεωρητὴ Ντέβον.

Ὁ Τὶμ κατέβασε τὸ κεφάλι, συντριμμένος, χωρὶς ν' ἀπαντήση τίποτα.

ΧΕΝΡΥ ΤΡΙΟΥ

✪✪

Ὁ Ἅγιος Βασίλης στοὺς δρόμους

Πολλὰ παιδιὰ φέρνουν σ' ἀμηχανία τοὺς γονεῖς τους, ρωτῶντας τους ποὺ κρύβεται ὁ Ἅγιος-Βασίλης τὸ καλοκαίρι! Τελευταίως λοιπόν, οἱ κάτοικοι τοῦ Μπάσμπερτον (τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς) νόμισαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι βρῆκαν τὴν ἀπάντησι σ' αὐτὴ τὴν παιδικὴ ἀπορία, ὅταν εἶδαν ἕναν Ἅγιο-Βασίλη νὰ περιφέρεται στοὺς δρόμους τῆς πόλεώς τους! Ἔπειτα ὅμως τὸν ἔπιασε ἡ ἀστυνομία, γιατὶ εἶχε κλέψει τὴ γραφικὴ ἐκείνη στολὴ ἀπὸ ἕνα κατάστημα γιὰ νὰ ζεσταθῆ (στὴ Νότιο Ἀφρικὴ ἔχουν τώρα χειμῶνα)

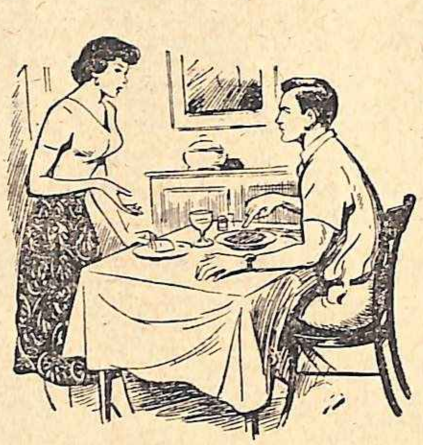

— Δὲν εἶναι φρέσκο τὸ μπιφτέκι; Ἀδύνατον! Τὸ ἀγόρασα ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο!...

Φαγητὸ τῆς ὥρας ... 200 ΗΜΕΡΩΝ!..

Πῶς οἱ «ἀκτῖνες Γ» διατηροῦν φρέσκα ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ τρόφιμα

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀμερικανικὲς ἑταιρίες τροφίμων, ποὺ τὰ προϊόντα της κυκλοφοροῦν καὶ στὶς πέντε ἠπείρους τοῦ κόσμου, κάλεσε σὲ πολυτελέστατο γεῦμα στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης «Γουώρλντορφ Ἀστόρια» ἑκατὸ δημοσιογράφους. Στὴν πρόσκλησι, ποὺ στάλθηκε στοὺς συνδαιτυμόνες καὶ ποὺ ἦταν εὐγενέστατα διατυπωμένη, δὲν ἀναφερόταν ὡστόσο ὁ λόγος αὐτῆς τῆς... γενναιοδωρίας. Οἱ δημοσιογράφοι πῆγαν στὸ τραπέζι, ποὺ τοὺς παρατέθηκε, τὸ βρῆκαν θαυμάσιο καὶ κόντευαν νὰ ξεχάσουν τὴν ἀπορία, ποὺ εἶχαν γιὰ τὸ λόγο τῆς προσκλήσεως, ὅταν στὸ τέλος ἀκριβῶς τοῦ γεύματος, ἕνας ἀπὸ τοὺς διευθυντὲς τῆς ἑταιρίας σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τοὺς εἶπε ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς:

— Κύριοι, ἐξ ὀνόματος τῆς ἑταιρίας, ποὺ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ ἐκπροσωπῶ, σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ δεχτήκατε τὴν πρόσκλησί της γι' αὐτὸ τὸ γεῦμα. Ἡ ἱκανοποίησι, ποὺ βλέπω ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά σας, μοῦ λέει πὼς τὰ ὀρεκτικά, τὰ φαγητά, τὰ φροῦτα καὶ τὰ γλυκίσματα, ποὺ σᾶς σερβίραμε, τὰ βρήκατε ἐξαίσια. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ γεμίζει χαρὰ ὄχι μονάχα τοὺς μαγείρους τοῦ ξενοδοχείου, ἀλλὰ καὶ τοὺς τεχνικοὺς τῆς ἑταιρίας μας. Ξέρω πὼς μέχρι τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀναρωτιόσαστε ποιὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ σᾶς καλέσαμε σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι. Ἔ, λοιπόν, κύριοι, θὰ σᾶς τὸν ποῦμε τώρα, ποὺ καλοφάγατε. Σᾶς παραθέσαμε ἕνα «γεῦμα ἀκτίνων Γ», δηλαδὴ φαγητά, φροῦτα καὶ γλυκίσματα διατηρημένα χάρις στὴν ἀτομικὴ ἀκτινοβολία. Ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς πληροφορήσω, πὼς τὸ «κονσομὲ» παρασκευάστηκε μὲ χορταρικὰ ἡλικίας 285 ἡμερῶν πὼς τὸ ψωμὶ ἦταν 115 ἡμερῶν, τὸ κοτόπουλο 241, οἱ πατάτες καὶ τὰ φασολάκια, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν γαρνιρισμένο τὸ πιάτο σας, εἶχαν οἱ πρῶτες 300 καὶ τὰ δεύτερα 100 ἡμερῶν... παρελθόν, τὰ ψάρια καὶ τὰ θαλασσινὰ ἦταν 60 ἡμερῶν, τὸ γάλα καὶ τὸ βούτυρο 136, τ' αὐγὰ 87, τὰ φροῦτα 136 κι' ὁ καφὲς ἦταν βρασμένος ἐδῶ καὶ 45 μέρες!

Ὁ λόγος τελείωσε μὲ τὴν ἀναγγελία, ὅτι ἡ ἑταιρία ἵδρυσε ἕνα καινούργιο ἐργοστάσιο — τὸ πρῶτο στὸν κόσμο — ποὺ θὰ περνάη χίλιους τόννους τροφίμων τὸ μῆνα ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες Γ καὶ θὰ τὰ κάνη ἔτσι ἱκανὰ νὰ διατηροῦνται ὁλόφρεσκα γιὰ διάστημα πάνω ἀπὸ ἐννιὰ μῆνες.

Ἡ ἵδρυσι ἑνὸς τέτοιου ἐργοστασίου κόστισε σ' αὐτὴ τὴν ἀμερικανικὴ ἑταιρία ἑπτάμισυ περίπου ἑκατομμύρια δολλάρια. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς σημαίνει, ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ἄρχισε τώρα ἡ βιομηχανικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἀνακαλύψεως, ποὺ εἶχε γίνει ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρό, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια ἐξασφαλίζει τὴ διατήρησι ὅλων τῶν εὐπαθῶν τροφίμων, ποὺ δὲν ἀντέχουν στὸ χρόνο.

Τὰ τρόφιμα διατηροῦνται ὁλόφρεσκα χάρις εἰδικὰ στὶς ἀκτῖνες Γ, ποὺ ἐνῶ εἶναι ἀόρατες ἔχουν μεγαλύτερη διεισδυτικότητα ἀπὸ τὸ φῶς. Ἀνάλογα μὲ τὴν πυκνότητά τους, οἱ ἀκτῖνες αὐτὲς ἔχουν καταστροφικὴ ἐπενέργεια στὴ ζωντανὴ ὕλη, ἄλλοτε μεγαλύτερη κι' ἄλλοτε μικρότερη.

Πραγματικὰ οἱ ἀκτῖνες Γ εἶναι θανατηφόρες γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὅταν προέρχωνται ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας, κι' εἶναι εὐεργετικὲς γιὰ τοὺς ἀρρώστους ὅταν ἐκπέμπωνται ἀπὸ εἰδικὲς ραδιενεργὲς οὐσίες, περιορίζονται δὲ τότε νὰ σκοτώνουν τὰ καρκινογόνα κύτταρα ἢ τὰ διάφορα μικρόβια.

Ἡ τελευταία αὐτὴ ἰδιότης τῶν ἀκτίνων Γ χρησιμοποιεῖται τώρα ἐναντίον τῶν ζωϊκῶν ἢ φυτικῶν μικροοργανισμῶν, ποὺ προκαλοῦν τὴν ἀποσύνθεσι τῶν τροφίμων, δηλαδὴ ἐναντίον λογῆς-λογῆς μυκήτων, βακτηρίων, ἐντόμων καὶ παρασίτων, ποὺ ἀναπτύσσονται στὶς τροφὲς καὶ τὶς χαλοῦν.

Ὡς τώρα ὁ ἄνθρωπος ἀντιμετώπιζε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοὺς μὲ διάφορα μέσα, ὅπως τὸ βράσιμο, τὸ κάπνισμα, τὸ ἀλάτισμα, ἡ ψύξι καὶ τὸ κλείσιμο σὲ κουτιὰ κονσέρβας. Μὲ τὸ νέο μέσο, ποὺ θὰ ἔχη ἀπὸ δῶ καὶ πέρα στὰ χέρια του, οἱ μικροοργανισμοὶ αὐτοὶ ποὺ προκαλοῦν τὴν ἀλλοίωσι καὶ τὸ χάλασμα τῶν τροφίμων, θὰ βομβαρδίζωνται καὶ θὰ ἐξοντώνωνται μέχρις ἑνὸς ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ ἀκτινοβολία.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ ἀκτῖνες Γ σκοτώνουν καὶ διάφορα μικρόβια ἀσθενειῶν, ποὺ μπαίνουν στὸν ὀργανισμό μας ἀκριβῶς μέσα ἀπὸ τὸ τρόφιμα, ὅπως ἡ τριχίνη τοῦ χοιρινοῦ κρέατος, ὡρισμένα παράσιτα τῶν ψαριῶν καὶ οἱ μολυσματικοὶ ἰοὶ ποὺ βρίσκονται στὰ αὐγὰ τοῦ ψυγείου.

Ἡ «ἀτομικὴ» διατήρησι ἀποδείχτηκε ὕστερα ἀπὸ τὰ συστηματικὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ἀπόλυτα ἀποτελεσματικὴ γιὰ ὅλων τῶν λογιῶν τὶς τροφές, ἀπὸ τὰ κρέατα ὡς τὰ ψάρια καὶ τὰ θαλασσινά, ἀπὸ τὰ χορταρικὰ ὡς τὸ γάλα καὶ τὰ παράγωγά του κι' ἀπὸ τὰ φροῦτα ὡς τὰ ποτά.

Τώρα, θ' ἀναρωτηθῆ κανείς: μήπως μιὰ τέτοια διατήρησι θὰ χαλᾶ τὴ νοστιμάδα τῶν τροφίμων, θὰ μειώνη τὴ θρεπτική τους ἀξία, ἤ, τὸ χειρότερο ἀκόμα, θὰ τὰ κάνη ἐπικίνδυνα μιὰ καὶ ὑπέστησαν τὴν ἀτομικὴ ἐπίδρασι;

Δὲ συμβαίνει τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά! Οἱ ἀκτῖνες Γ θὰ τὰ διαπερνοῦν χωρὶς ν' ἀφήνουν κανένα ἴχνος: χρῶμα, ὀσμή, γεῦσι, θρεπτικὴ ἀξία δὲν πρόκειται νὰ παθαίνουν τὴν παραμικρὴ μεταβολή. Ἐξ ἄλλου διαπιστώθηκε, ὅτι τὰ τρόφιμα αὐτὰ δὲ θἄχουν μέσα τους καμμιὰ ραδιενέργεια καὶ θἆναι ἔτσι ὁλότελα ἀκίνδυνα.

Ὅπως καταλαβαίνει κανείς, ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς ἀνακαλύψεως θἄχη τεράστιες συνέπειες στὸ διεθνὲς ἐμπόριο τροφίμων, ποὺ ὡς τώρα χρειαζόταν ἕνα σωρὸ ἐγκαταστάσεις καὶ μέσα γιὰ τὴν καλὴ διατήρησι μεγάλων ποσοτήτων νωπῶν τροφῶν.

Ἐξ ἄλλου ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, οἱ νοικοκυρὲς θὰ βγαίνουν νὰ κάνουν τὰ ψώνια τους ὅσο θέλουν πιὸ ἀραιά, γιατὶ θὰ μποροῦν νἄχουν στὸ σπίτι φρέσκα τρόφιμα γιὰ μῆνες ὁλόκληρους. Ἔτσι ἂν ὅπως συνέβαινε ὡς τώρα, ὁ σύζυγος διαμαρτύρεται καμμιὰ φορά, γιατὶ τὸ μπιφτέκι δὲν τοῦ φάνηκε ἴσως φρέσκο, θὰ μποροῦν νὰ τοῦ ἀπαντοῦν μὲ τὸ πιὸ γλυκὸ ἀπὸ τὰ χαμόγελά τους:

— Ἀδύνατον, ἀγάπη μου! Τὸ ἀγόρασα μόλις ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο!

✿✿

«Ὑδραγωγεῖον» γιὰ τὸ γάλα

Οἱ μεγάλοι Ἑλβετοὶ ἀγελαδοτρόφοι ἀντιμετώπιζαν ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἕνα σοβαρὸ πρόβλημα: πῶς νὰ φτάνη γρήγορα καὶ εὔκολα στὶς γαλακτοκομικὲς ἐγκαταστάσεις τους τὸ γάλα ἀπὸ τὰ ζῶα τους, ποὺ βοσκοῦσαν σὲ μακρυνὰ ὀρεινὰ λειβάδια. Τώρα λοιπὸν βρῆκαν ἐπὶ τέλους τὴ λύσι: Ἐγκαθιστοῦν δηλαδὴ σωλῆνες μεγάλης διαμέτρου ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, μὲ τοὺς ὁποίους διοχετεύεται τὸ γάλα ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἀρμέγματος στὸν προορισμό του.

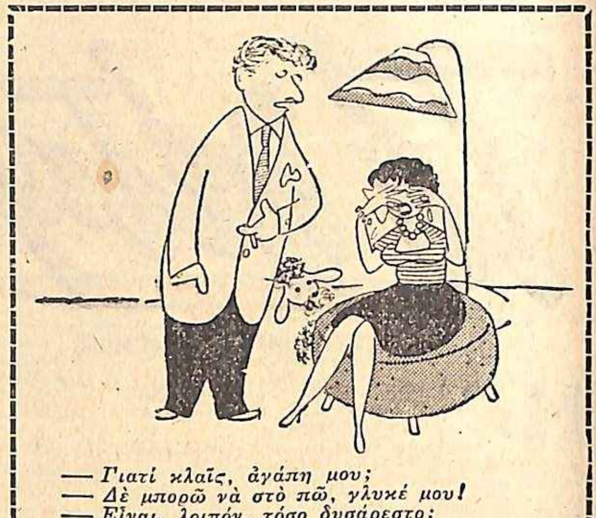

— Γιατί κλαῖς, ἀγάπη μου;
— Δὲ μπορῶ νὰ στὸ πῶ, γλυκέ μου!
— Εἶναι, λοιπόν, τόσο δυσάρεστο;
— Ὄχι, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀκριβό!...

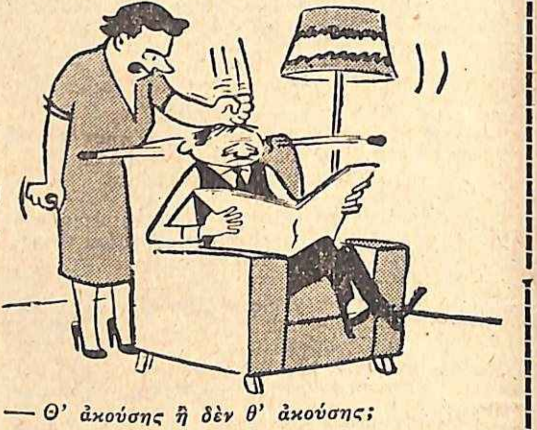

— Θ' ἀκούσης ἢ δὲν θ' ἀκούσης;

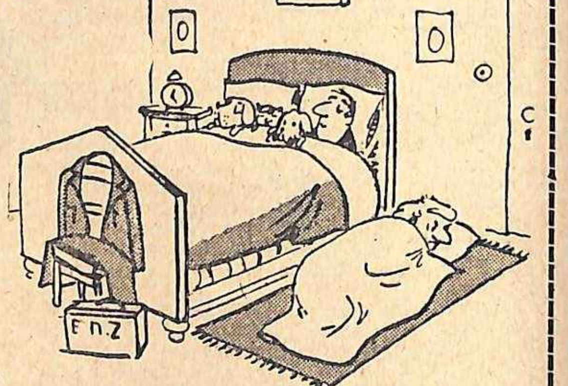

Ὅταν ὁ σύζυγος εἶναι μέλος τῆς Ἑταιρείας Προστασίας τῶν ζώων.

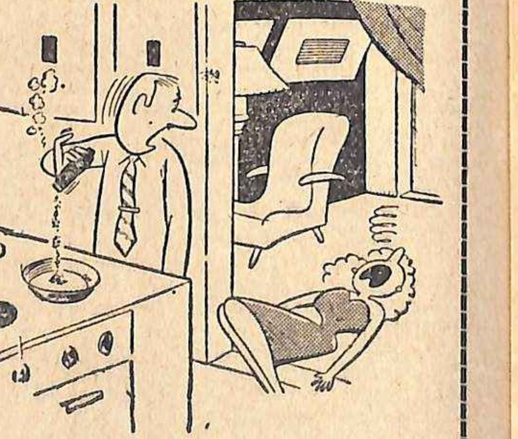

— Γιατί δὲν μοῦ εἶπες, χριστιανή μου, ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ καινούργιο σου καπέλλο;

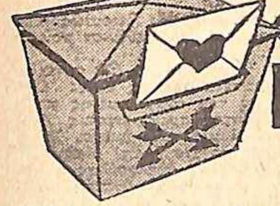

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Πόλεμος νεύρων...

Μιρέλλα: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ πονεμένο γράμμα σας καὶ νοιώθω τὴ δυσάρεστη θέσι σας. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ φτάνετε σὲ τέτοιο σημεῖο ἀπελπισίας, ὥστε νὰ σκέπτεστε νὰ χωρίσετε ἀπὸ τὸν ἄντρα σας. Δὲ μοῦ γράφετε ἀρκετὲς λεπτομέρειες κι' ἔτσι δὲ μπορῶ νὰ κατατοπιστῶ ἀπόλυτα στὸν τρόπο τῆς ζωῆς σας. Ζῆτε στὸ ἴδιο σπίτι μὲ τοὺς γονεῖς τοῦ συζύγου σας ἢ ὄχι; Ἂν συγκατοικῆτε, καταλαβαίνω ὅτι σᾶς εἶναι δύσκολο ν' ἀντιμετωπίζετε καθημερινῶς τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν περιφρόνησί τους. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάνετε ὑπομονὴ καὶ νὰ τοὺς δείξετε μὲ τὴ στάσι σας, ὅτι εἶστε ἀποφασισμένη νὰ ζήσετε γιὰ πάντα κοντὰ στὸν ἄνθρωπο, ποὺ παντρευτήκατε, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἔρωτα, ὅπως μοῦ γράφετε, παρ' ὅλη τὴν ἀντίδρασί τους καὶ τὸν πόλεμο νεύρων ποὺ σᾶς κάνουν. Ἡ ἄκαμπτη στάσι σας εἶμαι βεβαία ὅτι στὸ τέλος θὰ τοὺς ἀφοπλίση. Ἂν πάλι συμβαίνη νὰ μὴ μένετε μαζί, τότε τὰ πράγματα εἶναι πολὺ πιὸ εὔκολα, γιατὶ δὲ θὰ ἔχετε διαρκῶς γύρω σας πρόσωπα ἀδιάφορα ἢ ἐχθρικά. Πάντως καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς νὰ καταφέρουν νὰ διαλύσουν τὸ γάμο σας. Προσπαθῆστε μὲ τὴ στάσι σας νὰ πάρετε σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸ μέρος σας τὸν ἄντρα σας καὶ νὰ τὸν κάνετε νὰ καταλάβη ὅτι εἶνε ἄδικο ν' ἀφήση νὰ σβύση ὁ ἔρωτάς σας ἐξ αἰτίας τῆς παθολογικῆς λατρείας του πρὸς τοὺς γονεῖς του. Ἂν ἀκόμη ἀποκτούσατε ἕνα παιδάκι, ἴσως τότε νὰ κερδίζατε τὶς καρδιὲς τῶν δικῶν του καὶ νὰ κάνατε ἔτσι καὶ τὸν ἄντρα σας ν' ἀφοσιωθῆ περισσότερο στὸ καινούργιο του σπίτι καὶ νὰ θυμηθῆ ὅτι εἶναι πιὰ σύζυγος καὶ πατέρας καὶ ὅτι ὀφείλει νὰ προστατεύη καὶ ν' ἀγαπᾶ πρὶν ἀπ' ὅλα τὴ νέα του οἰκογένεια.

Ἀγάπησα μιὰ φορά: Εἶναι ἀνεξήγητη, βέβαια, ἡ στάσι τῆς νέας αὐτῆς, πού, ἐνῶ βλέπει τὴν ἀγάπη σας, τὶς τίμιες προθέσεις σας καὶ τὴ συμπάθεια ποὺ σᾶς δείχνουν οἱ γονεῖς της, δὲ συγκατατίθεται σ' ἕνα γάμο μαζί σας, προβάλλοντας ἕνα σωρὸ ἀδικαιολόγητες προφάσεις. Ὁ καθένας, φυσικά, πρὶν ἀπ' ὅλα θὰ σκεφτόταν μήπως ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἔχει δημιουργήσει κάποιον ἄλλο δεσμὸ καὶ ἔχει χαρίσει ἀλλοῦ τὴν καρδιά της. Μὰ ἀφοῦ πληροφορηθήκατε ἀπὸ θετικὴ πηγὴ ὅτι δὲ συμβαίνει κάτι τέτοιο, τότε ἡ περίπτωσι αὐτὴ ἀποκλείεται καὶ μένει σὰν μοναδικὴ ἐξήγησι τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν αἰσθάνεται ἔρωτα γιὰ σᾶς. Φαίνεται, ὅτι παρ' ὅλα τὰ ὑλικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα σας δὲν ξυπνήσατε στὴν καρδιά της τὴν ἀγάπη, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε νὰ δεχτῆ νὰ ἑνωθῆ μαζί σας. Γι' αὐτό, νομίζω, ὅτι τὸ μόνο ποὺ σᾶς μένει εἶναι τὸ ἑξῆς: Νὰ ἐπιδιώξετε νὰ συναντηθῆτε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ μαζί της καὶ ἀφοῦ τῆς μιλήσετε μὲ σοβαρότητα γιὰ τὰ αἰσθήματά σας καὶ τοὺς σκοπούς σας, νὰ τῆς ζητήσετε νὰ σκεφτῆ, ἀφήνοντάς της προθεσμία κάποιο μικρὸ χρονικὸ διάστημα, τὶς προτάσεις σας, νὰ ἐξιχνιάση τὶς διαθέσεις της γιὰ σᾶς καὶ νὰ σᾶς δώση μιὰ ὁριστικὴ ἀπάντησι στὸ τέλος, ὥστε νὰ ξέρετε πιὰ τί θα κάνετε. Ἴσως, ὅταν δῆ πὼς εἶστε ἀποφασισμένος σὲ μιὰ ἄρνησί της ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ κοντά της γιὰ πάντα, νὰ συλλογιστῆ ὅτι εἶναι ἀνόητο ν' ἀφήση μιὰ σίγουρη εὐτυχία νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ νὰ θελήση νὰ γίνη γυναῖκα σας. Ἂν δὲν συμβῆ αὐτό, δὲ σᾶς μένει παρὰ νὰ πάψετε νὰ τὴν πιέζετε καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ τὴν ξεχάσετε. Εἶστε ἀρκετὰ νέος καὶ ἀσφαλῶς θὰ βρῆτε σύντομα τὸ ἰδανικό σας στὸ πρόσωπο μιᾶς ἄλλης, ποὺ θ' ἀνταποκριθῆ ἀμοιβαῖα στὸν ἔρωτά σας.

Μαριάννα: Καταλαβαίνω τὴ θλίψι ποὺ σᾶς προξένησε ἡ ἀπότομη ἀλλαγὴ τῶν αἰσθημάτων τοῦ νέου αὐτοῦ, τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ ξύπνησε ξαφνικὰ καὶ δυνατὰ στὴν καρδιά σας ὁ ἔρωτας γι' αὐτόν. Ἴσως νὰ φταίξατε γιὰ τὴν μεταβολὴ αὐτή. Δὲν ἀποκλείεται, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά σας γιὰ νὰ κάνη τὴ θητεία του, νὰ σκέφτηκε τὰ ὅσα τοῦ λέγατε γιὰ τὴν «κοινωνία», γιὰ τὸν «ἔρωτα μεταξὺ συγγενῶν» καὶ νὰ θυμήθηκε τὰ παιδιάστικα πειράγματά σας καὶ τὴν ἀθῶα στάσι σας καὶ νὰ κατάλαβε ὅτι ἦταν λάθος του νὰ ταράξη τὴν καρδιὰ μιᾶς μικρῆς κοπέλλας, ποὺ ἦταν μάλιστα καὶ ἐξαδέλφη του, μὲ τὸν ἔρωτά του. Καὶ ἔτσι πιθανὸν ν' ἀποφάσισε νὰ σᾶς βγάλη ἐντελῶς ἀπὸ τὴ σκέψι του καὶ νὰ πάψη ν' ἀλληλογραφῆ μαζί σας. Κι' αὐτὸ ἦταν πολὺ σωστό, ἀφοῦ ποτὲ δὲν εἶδε σ' ἐσᾶς ἄλλο ἀπὸ ἕνα φιλικὸ καὶ συγγενικὸ ἐνδιαφέρον.

Μπορεῖ ὅμως νὰ μὴ συμβαίνη τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ συνάντησε, ἁπλούστατα, ἐκεῖ ποὺ πῆγε, μιὰ ἄλλη κοπέλλα, ποὺ νὰ τοῦ ἄρεσε καὶ πού, ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴ δική σας στάσι, δὲν ἄργησε νὰ τὴ συμπαθήση ἢ καὶ νὰ τὴν ἐρωτευτῆ. Γι' αὐτό, νομίζω, πὼς δὲν θἆταν σωστὸ νὰ τοῦ ζητήσετε νὰ σᾶς ἐξηγήση τὴν ἀδιάφορη τώρα στάσι του, γιατὶ εἶναι πιθανὸν νὰ σᾶς ἀπαντήση ὅτι ποτὲ δὲ σᾶς σκέφτηκε διαφορετικὰ ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ συγγενῆ του, καὶ ἔτσι, θὰ ἐκτεθῆτε χωρὶς λόγο καὶ θὰ βρεθῆτε σὲ δύσκολη θέσι. Ἂν ὅμως, ὑποφέρετε τόσο καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὴ συμβουλή μου, τότε μιλῆστε του καὶ ρωτῆστε τον γιατί σταμάτησε ξαφνικὰ νὰ σᾶς γράφη ἢ γιατί δὲν ἔρχεται πιὰ νὰ σᾶς δῆ στὸ σπίτι. Καὶ τότε, ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις ποὺ θὰ σᾶς δώση κι' ἀπὸ τὴ στάσι του θὰ μαντέψετε τί ἀκριβῶς τοῦ συμβαίνει καὶ θὰ συμπεριφερθῆτε ἀναλόγως.

ΕΡΗ

✿✿

«Θὰ τὴ σκοτώσω καὶ θὰ θὰ σκοτωθῶ!»

Ἔτσι τελειώνει τὸ γράμμα του ὁ «Λοχίας τοῦ Πυροβολικοῦ». Ἀλλὰ γιατί αὐτὸ τὸ μένος καὶ αὐτὴ ἡ ἀπελπισία; Γνώρισε μιὰ κοπέλλα καὶ τὴν ἀγάπησε. Τῆς ἔστειλε, λοιπόν, ἕνα γράμμα, μιλῶντας της γιὰ τὸν ἔρωτά του. Ἐκείνη ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἔπειτα πάλι, ὅταν τὴν συνάντησε στὸ δρόμο καὶ τὴ φώναξε μὲ τ' ὄνομά της, ἐκείνη οὔτε γύρισε νὰ τὸν κυττάξη... Γι' αὐτό, γράφει τώρα πὼς θὰ τὴ σκοτώση, κι' ὕστερα θὰ σκοτωθῆ κι' αὐτός. Ὁ φίλος μας δὲν ἔχει δίκηο κι' οὔτε πρέπει νὰ σκέφτεται τόσο ἐπιπόλαια. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη, ἐπειδὴ τὸ θέλει κάποιος, νὰ τὸν ἀγαπήση μὲ τὸ ζόρι. Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ διαθέση τὴν καρδιά του ὅπου ἐκεῖνος θέλει. Τί θέλετε νὰ κάνη τώρα ἐκείνη; Νὰ δεχτῆ τὴν ἀγάπη σας ἐπειδὴ τὴ φοβερίζετε; Λογικευθῆτε λιγάκι καὶ σεβαστῆτε τὴν ἐλευθερία τοῦ ἄλλου. Δὲ μπορεῖτε νὰ ἐπιβάλετε ἐκεῖνο ποὺ θέλετε ἐσεῖς. Ἡ ἀγάπη θέλει ἀμοιβαία ψυχικὴ ἐπαφή.

Δάφνη: Λυπήθηκα πολὺ γιὰ τὸν πόνο σας, ἀλλὰ κι' ἀκόμη πιὸ πολὺ γιὰ τὴν ἐπιπολαιότητά σας. Μιὰ νέα δὲν ἐκτίθεται ποτὲ ὅταν δὲν ἔχη τὴ βεβαιότητα γιὰ τὸ σκοπό της. Ἴσως νὰ σᾶς παρέσυρε ὁ νεανικὸς ἐνθουσιασμός, ἴσως ἡ ὡραία ἐμφάνισί του ἢ ἡ ἔλλειψι συντροφιᾶς. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ἦταν αὐτὸ ποὺ νομίσατε. Τοὐλάχιστον ἐκ μέρους του. Καὶ ξέρετε, γιατί; Γιατὶ ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος ὅταν ἀγαπᾶ, δύσκολα ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο του πρόσωπο. Κι' ἂν ἀπομακρυνθῆ γιὰ λίγες μέρες, δὲ βλέπει τὴν ὥρα νὰ ξαναγυρίση κοντὰ στὴν ἀγάπη του. Δὲν ἀδιαφορεῖ, ὅταν ξέρη ὅτι ἐκείνη πονάει καὶ ὑποφέρει. Ἑπομένως, ἡ ἐκλογή σας ἦταν ἀτυχὴς κι' ἐπιπόλαιη. Δηλαδή, ἀγαπήσετε ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲ σᾶς ἀγαποῦσε, ἀλλ' ἤθελε τὴ συντροφιά σας γιὰ νὰ διασκεδάζη, ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀφέλειά σας καὶ τὴν ἀδυναμία σας. Δὲ βλέπω τὸ λόγο, λοιπόν, νὰ ὑποφέρετε γιὰ ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο, ποὺ δὲν ἀξίζει τὴν ἀγάπη σας. Σᾶς συμβουλεύω νὰ τὸν περιφρονήσετε καὶ σεῖς.

Γιατί μὲ ἀπατᾶς: Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος γράφη ὅτι σκέπτεται «ν' ἀφήση τὴ ζωή», πρέπει ἀσφαλῶς νὰ ἔχη κάποιο πολὺ σοβαρὸ λόγο. Ἐσεῖς ὅμως δὲν ἔχετε! Θέλετε ν' αὐτοκτονήσετε, ἐπειδὴ κάποιος τὸν ὁποῖον ἀγαπούσατε, σᾶς ἄφησε γιὰ νὰ παντρευτῆ μιὰ φίλη σας. Καὶ τώρα, ἐπειδὴ βλέπετε ὅτι προσφέρει σ' αὐτὴν τὴν ἀγάπη του, θέλετε νὰ σκοτωθῆτε. Δὲν ἔχετε ὅμως δίκηο! Γιατὶ δὲν ἀξίζει νὰ θυσιάσετε τὴ ζωή σας, γιὰ ἕναν ἄντρα, ποὺ δὲ φέρθηκε μ' ἔντιμο τρόπο. Ἐρχόταν μαζί σας γιὰ νὰ περνᾶ εὐχάριστα τὴν ὥρα του. Ἐρχόταν γιατὶ ἔπαιζε μὲ τὴν ἀδυναμία σας καὶ τὴν ἐπιπολαιότητά σας. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι τόσο σοβαρὸς λόγος γιὰ νὰ τιμωρήσετε τὸν ἑαυτό σας! Σκεφτῆτε λιγάκι τοὺς δικούς σας. Περιφρονῆστε, λοιπόν, αὐτὸν καὶ τὴ φίλη σας καὶ λογικευτῆτε. Ἡ ζωὴ εἶναι πολύτιμη καὶ τὰ νειᾶτα σας ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ χαροῦν τὴ ζωή!

Στὸ χαμὸ τῆς ἀγάπης μου: Οὔτε νὰ κλαῖτε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, οὔτε νὰ τρελλαθῆτε! Ἀγαπήσατε, χωρὶς νὰ ξέρετε τὸ χαρακτῆρα του, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ ἔπρεπε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ τὸν ἐγκαταλείψετε. Ὅταν ἕνας νέος ἐπιστρέφη τόσο γρήγορα τὰ γράμματα μιᾶς ἀλληλογραφίας, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲ θέλει νὰ κρατήση οὔτε ἕνα μικρὸ ἐνθύμιο τῆς ἀγάπης του. Θὰ μοῦ πῆτε ὅτι φέρθηκε τίμια. Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀλλά... δὲ σᾶς ἀγαποῦσε. Φαντάζεστε, λοιπόν, πόση ταπείνωσι θὰ ὑποστῆτε, ἂν ἀρχίσετε νὰ τὸν παρακαλῆτε νὰ ξαναρχίσετε σχέσεις μαζί του; Φαντάζεστε μὲ πόση περιφρόνησι θὰ σᾶς κυττάξη, βλέποντας τὴν συμπεριφορὰ αὐτὴ μιᾶς νέας, τὴν ὁποία ὅπως λέτε, ἀπομάκρυνε γιατὶ τὴν ὑποπτευόταν; Κρατῆστε τὴν ἀξιοπρέπειά σας καὶ περιφρονῆστε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς φέρθηκε τόσο ἄσχημα.

Μαρία: Εἶστε παντρεμένη μὲ δύο παιδιὰ κι' ὁ ἄντρας σας, εἴτε ἀπὸ ἐπιπολαιότητα, εἴτε ἀπὸ κάποιο θάμπωμα μπρὸς στὴν ὀμορφιὰ τῆς ἄλλης, εἴτε ἀπὸ φταίξιμο δικό σας, σᾶς ἐγκατέλειψε. Τώρα, βέβαια, μετάνοιωσε καὶ θέλει νὰ γυρίση πίσω στὸ σπίτι του. Καὶ σεῖς μὲ ρωτᾶτε: «Τί νὰ κάνω; Νὰ πάρω πίσω τὸν ἄντρα σου;» Ἐκεῖνος ποὺ θὰ εἶναι μειωμένος, δὲν εἶστε οὔτε σεῖς, οὔτε ὁ ἄντρας σας. Εἶναι ἐκείνη! Ἐσεῖς, πρέπει νὰ συγχωρήσετε τὸν πατέρα τῶν παιδιῶν σας, γιὰ τὴν ἐπιπολαιότητά του καὶ νὰ μὴ τοῦ ξαναμιλήσετε ποτὲ πιά, γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δείξετε ἀδιαφορία γι' αὐτό, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἕνα μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ σύζυγό σας, ποὺ ἀσφαλῶς τὸν παραμελήσατε, γιὰ ν' ἀναγκαστῆ νὰ καταφύγη στὰ θέλγητρα μιᾶς ἄλλης.

Κρὶ-Κρί: Βρίσκεστε στὴν ἀρχὴ μιᾶς αἰσθηματικῆς ἐκδηλώσεως. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέξετε πολύ. Δηλαδή, ἀφοῦ βλέπετε πόσο σᾶς ἀγαπάει, νὰ πάρετε κάθε πληροφορία γιὰ τὸ παρελθόν του, γιὰ τὶς δουλειές του, γιὰ τὶς οἰκογενειακές του ὑποχρεώσεις, γιὰ τὸ χαρακτῆρα του. Κι' ἂν ὅσα μάθετε ἱκανοποιοῦν τὰ ὄνειρά σας, τότε νὰ πληροφορήσετε ἀμέσως τοὺς γονεῖς σας, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δείχνει αὐτὸς ὁ νέος γιὰ σᾶς.

Πρέπει νὰ γίνη αὐτό, γιατὶ ὅσο καλὲς κι' ἂν εἶναι οἱ προθέσεις του, ὅσο τίμιος κι' ἂν εἶναι, ἐσεῖς θὰ βγῆτε στὸ τέλος ζημιωμένη. Ἐξ ἄλλου, γιατί νὰ λυπήσετε τοὺς γονεῖς σας, μὲ μιὰ κρυφὴ σχέσι;

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ «ΜΠΕΓΚΟΥΜ»

Ἀπὸ καιρὸ ἡ Μπεττίνα, τὸ ὡραῖο μαννεκὲν τοῦ Ζὰκ Φάτ, ἔχει γίνει ἡ ἀχώριστη τρυφερὴ φίλη τοῦ Ἀλῆ Χάν. Ταξίδεψαν μαζὶ σὲ διάφορες χῶρες καὶ ἔκαναν πρὸ μηνὸς ἕνα πραγματικὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος στὴ Ν. Ἀμερική. Στὶς 11 Ἰουνίου ὁ Ἀλῆ Χὰν ἀνήγγειλε ἐπισήμως τοὺς ἀρραβῶνες του μὲ τὴ Μπεττίνα, ὅπως δήλωσε δὲ πρὸ ἡμερῶν στοὺς δημοσιογράφους ἡ καθυστέρησις τοῦ γάμου τους ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι δὲ θεωρήθηκε ἀκόμα ἔγκυρο ἀπὸ τὶς γαλλικὲς ἀρχὲς τὸ διαζύγιο ποὺ βγῆκε στὸ Ρένο καὶ τοῦ τὸν χωρίζει ὁριστικὰ ἀπὸ τὴ Ρίτα Χαίηγουωρθ. Μόλις ἀναννωριστῆ τὸ διαζύγιο αὐτὸ καὶ ἀφοῦ ἡ Μπεττίνα ἀσπαστῆ τὸν Μωαμεθανισμό, τὸ ζεῦγος θὰ παντρευτῆ στὴν Ἰρλανδία.

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ἀναγνώστη, Κ., Πειραιᾶ: Τὶς ἐνέσεις, ποὺ μοῦ γράφετε, μπορεῖτε νὰ τὶς ἀντικαταστήσετε μὲ ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 m.g. δυὸ τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς καὶ ἐπὶ χρονικὸ διάστημα δυὸ μηνῶν. Ἐν συνεχεία θὰ ἐξακολουθήσετε τὴ θεραπεία μὲ καταπότια ἐκ τοῦ ἰδίου μὲ τὶς ἐνέσεις φαρμάκου, παίρνοντας πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ ἀπὸ ἕνα πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Μετὰ δίμηνο διακοπὴ θὰ μοῦ γράψετε τὰ ἀποτελέσματα.

Μητέρα: Ἐφ' ὅσον βέβαια παρατηρεῖται μιὰ καταβολὴ ἐξελισσομένη, θὰ πρέπει νὰ ἐρευνηθῆ ἡ αἰτία ποὺ τὴν προκαλεῖ. Ἐκ μέρους μου, δὲν εἶναι δυνατό, δεδομένου ὅτι οὔτε τὸν ἄρρωστο ἐξέτασα ποτέ, οὔτε καὶ ἀπὸ τὸ ἱστορικό του μοῦ ἀναφέρετε τίποτα σχετικῶς μὲ ἀρρώστεια τυχὸν ἀποδραμοῦσα στὸ παρελθόν. Ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι εὔκολο νὰ γίνη σχετικὴ ἔρευνα, πρὸς τὸ παρὸν θὰ παίρνη τρία κουταλάκια τὴν ἡμέρα Solepar Liq. ἢ Sirop Bedoc 12.

Λ. Η. Η., Κρήτη: Τὸ θέμα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι τέτοιας φύσεως, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ συζητηθῆ ἐδῶ. Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι δὲν ἔχετε ἐσεῖς ὁλόκληρο τὴν εὐθύνη καὶ ὅτι μὲ μιὰ προσπάθεια ἑκατέρωθεν, θὰ κατορθωθῆ μιὰ βελτίωσι, τὴν ὁποία θὰ ἐνισχύσετε ἐσεῖς μὲ τὴν ἀκόλουθη θεραπεία: Θὰ κάνετε 15 ἐνέσεις Calcibromine τῶν 10 c.c. ἐνδοφλεβίως, ἐν συνεχεία θὰ κάνετε ἕνα κουτὶ ἐνέσεις Tonosan καὶ ἐπὶ 2 μῆνες θὰ παίρνετε μεσημέρι καὶ βράδυ, ἀπὸ μιὰ κουταλίτσα Passineurol μετὰ τὸ φαγητό.

Γ. Β. Ζ.: Γιὰ σᾶς, ποὺ μένετε ἐνταῦθα, θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ πᾶτε νὰ σᾶς ἐξετάση καὶ νὰ σᾶς παρακολουθήση γιατρὸς γιὰ τὴ θεραπεία στὴν ὁποία πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε στὸ μέλλον.

Συνδρομητή, 35: Διαβάζοντας τὸ γράμμα σας, ἔφτασα στὸ συμπέρασμα ὅτι πρόκειται κατ' ἀρχὴ περὶ ψυχικοῦ φαινομένου, γιατὶ δὲν δικαιολογεῖται μὲ ἄλλο τρόπο ἡ προτίμησί σας, ἀναλόγως τοῦ προσώπου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ κατάστασι αὐτὴ παρουσιάζει φαινομενικὴ τουλάχιστο ὀργανικὴ ἐκδήλωσι, θὰ σᾶς συμβούλευα νὰ ἀποταθῆτε σὲ ἕνα εἰδικὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος προφορικῶς θὰ σᾶς συμβουλεύση μὲ ποιὸ τρόπο θὰ ἀποτραπῆ τὸ φαινόμενο.

Κατίνα Σ.: Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἴλιγγοι ὀφείλονται ἐξ ὁλοκλήρου στὴ λαβυρινθίτιδα, ἀπὸ τὴν ὁποία ὁμολογεῖτε ὅτι πάσχετε. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἐξεταστῆτε ὅσο εἶναι δυνατὸ γρηγορώτερα ἀπὸ ἕναν ὠτολαρυγγολόγο γιατρό, ὁ ὁποῖος μὲ μιὰ εἰδικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή, θὰ σᾶς ἀνακουφίση ἀπὸ τὶς ἐνοχλητικὲς ἐκδηλώσεις. Θὰ σᾶς συμβούλευα νὰ συμμετάσχη στὴ θεραπεία νευρολόγος, γιατὶ καὶ τὸ νευρικό σας σύστημα πρέπει νὰ ἐξεταστῆ.

Δυὸ φίλες, Ἐπαρχία: Σὲ σᾶς ποὺ μοῦ γράφετε σύστησα νὰ κάνετε χρῆσι τῆς Neige Phyllis σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Perle Phyllis, γιατὶ μοῦ περιγράψατε λεπτομερῶς τὴν παροῦσα κατάστασί σας. Δὲν εἶμαι μὲ θέσι ὅμως νὰ ξέρω ἂν καὶ ἡ φίλη σας παρουσιάζη τὴν ἴδια μὲ ἐσᾶς κατάστασι. Δὲν πρόκειται νὰ τὴν βλάψη, καὶ σὲ ἀποτυχία θὰ κάνη χρῆσι τῆς Creme Phyllis σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Mousse Phyllis. Νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

Ἀναγνώστη Χ.— 3: Πολὺ ὀρθὰ τοποθετήσατε τὴν αἰτία στὴν ὁποία προδήλως ὀφείλεται ἡ σημερινή σας κατάστασι. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ περιφρονῆτε καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἡλικίας, τὸ ὁποῖο καὶ αὐτὸ παίζει τὸ ρόλο του στὴν προκειμένη περίπτωσι. Μιὰ λογικὴ τακτικὴ σὲ συνδυασμὸ μὲ σχετικὴ φαρμακευτικὴ ἐνίσχυσι, θὰ σταματήση τὴ χειροτέρευσι τῆς καταστάσεως. Γι' αὐτό, ἀνὰ δίμηνο, θὰ κάνετε 10—15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 m.g., δυὸ τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Συλβάνα, Napoli: Ἡ ἐλαφρὰ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια, ἡ πνευματικὴ κόπωσι καὶ κυρίως ἡ ἀμέλεια, προκαλοῦν τὴν ἄφθονη ἔκκρισι ὑγρῶν. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, δυὸ ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε τέσσαρες ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovocycline τῶν 5 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε δυὸ ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε δυὸ ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutocycline τῶν 10 m.g. Γιὰ τὴν καλύτερη τόνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ θὰ παίρνετε καθ' ὅλο τὸ μῆνα ἔξη χάπια, καὶ ἕνα ἀπὸ κάθε χρῶμα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Βάσω Κ. Πουλ., Πύργος Ἠλείας - Ὀλυμπίων: Τὰ συμπτώματά σας ὀφείλονται σὲ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως καὶ ἂν δὲν ἔχετε τακτοποιηθῆ ἀκόμη, θὰ κάνετε ἀμέσως τρεῖς ἐνέσεις Amp. Procyclo καὶ καθημερινῶς μιὰ ἔνεσι. Μετὰ τὴν τακτοποίησι θὰ παίρνετε καθημερινῶς καὶ καθ' ὅλο τὸ μῆνα, τρία χάπια τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο E VITA. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ ἐπαναλάβετε τὶς ἐνέσεις Procyclo No 3 καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Κλάιρη, Ἀγρίνιο: Τὰ ἐπίμονα ὑγρὰ καὶ ἡ φαγοῦρα, προέρχονται ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονίλια τοῦ κόλπου. Ἡ θεραπεία εἶναι κυρίως τοπική, λόγω ὅμως τῆς εἰδικῆς θέσεώς σας δὲν εἶναι δυνατὸ παρὰ νὰ γίνη μόνο ἀπὸ γυναικολόγο. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε πρωῒ καὶ βράδυ ἐξωτερικὴ πλύσι τοπικὴ μὲ ἕνα κουταλάκι τῆς κομπόστας, ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ ἐπαλείφετε τὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Pommade Mycostatine. Ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Mycostatin τῶν 500.000 Δ.Μ. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Μελαχροινή, Λαύριο: Ἡ ὑπερτρίχωσι στὴν περίπτωσί σας ὀφείλεται σὲ δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, δυὸ ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε τέσσερες ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Feminorm τῶν 5 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 10 m.g. Ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια του μηνὸς τρία χάπια τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. E VITA. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Β. Εὐθ., Β. Η., Ρόδο: Ἡ στείρωσι στὴν περίπτωσί σας ὀφείλεται ἐξ ἴσου καὶ στοὺς δυό σας. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, τέσσαρες ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε δυὸ ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Primandron τῶν 1.000 Δ.Μ. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutocycline τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε πέντε χάπια τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps E VITA. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα. Ἡ ἐξέτασι τοῦ συζύγου σας δὲν εἶναι ἱκανοποιητική. Πρέπει νὰ ἐπαναλάβη τὴ θεραπεία του.

Ἀπελπισμένη νέα, Λάρνακα: Ἡ κατάστασί σας ὀφείλεται σὲ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια τὴν ὁποία πρέπει νὰ θεραπεύσετε, γιατὶ μελλοντικῶς θὰ ἀποτελέση ἐμπόδιο γιὰ τὴν τεκνοποίησι. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴν περίοδο, τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε τέσσαρες ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovocycline τῶν 5 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutocycline τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps E VITA. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ε. Φ. 3, Κατερίνη: Τὸ πυρετοδιάγραμμα καὶ τῶν δυὸ μηνῶν εἶναι πολὺ βελτιωμένο. Ἡ ἐμφάνισι τῆς περιόδου νωρίτερα ἀπ' τὴν ἀναμενόμενη ἡμερομηνία πιθανὸ νὰ ὀφείλεται στὴν αἰτία ποὺ μοῦ γράφετε. Θὰ ἐπαναλάβετε τὶς ἐνέσεις Primandron καὶ Lutocycline μετὰ τὸ τέλος τῆς προσεχοῦς περιόδου καὶ θὰ συνεχίσετε τὸ φάρμακο Caps E VITA.

Νίτσα, Νεάπολι Πειραιῶς: Γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Φ. Ι., Θεσσαλονίκη: Θὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία σας ὡς ἑξῆς: Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις Amp. Procyclo καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ δίμηνο. Τὰ συμπτώματα τῆς ἀδελφούλας σας ὀφείλονται σὲ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ ἔντονη δυσμηνόρροια. Θεραπευτικῶς θὰ κάνη δέκα ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Δυὸ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἐμφανίσεως τῆς ἐμμήνου ροῆς καὶ κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς, θὰ παίρνη τρία χάπια τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Avacan, θὰ τοποθετῆ δὲ στὸ ἔντερο δυὸ ὑπόθετα τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Supp. Nealgyl. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Λ. Σ. Ζ. Ν.: Νάουσα: Ἡ συνεχιζομένη ἀπώλεια αἵματος ἐπὶ σαρανταπέντε ἡμέρες καὶ πλέον μετὰ τὸν τοκετό, δὲν εἶναι φυσιολογικὴ καὶ ἀσφαλῶς ὀφείλεται σὲ ὑπολείμματα τοῦ ὑστέρου, ποὺ παρέμειναν στὴ μήτρα κατὰ τὴν ἀποκόλλησι καὶ ἔξοδό του. Ἐφ' ὅσον ἡ μέχρι τώρα φαρμακευτικὴ θεραπεία ἀπέτυχε, πρέπει χωρὶς ἀναβολὴ νὰ γίνη ἀπόξεσι τῆς μήτρας ποὺ θὰ θέση τέρμα σ' αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη κατάστασι. Ἡ ἐπέμβασι δὲν εἶναι τόσο ὀδυνηρὴ ὅσο σᾶς τὴν περιγράφουν, μὲ τὴ χορήγησι δὲ ἐλαφρᾶς ναρκώσεως εἶναι τελείως ἀνώδυνη καὶ δὲν ἀπαιτεῖ μεγάλη παραμονὴ στὸ νοσοκομεῖο. Λίγες ὧρες ἢ τὸ πολὺ εἰκοσιτετράωρη παραμονὴ ἀρκοῦν γι' αὐτό. Οἱ κίνδυνοι ποὺ σᾶς περιγράφουν εἶναι φανταστικοί. Ἀντιθέτως ἡ παράτασι αὐτῆς τῆς καταστάσεως, περικλείει κινδύνους καὶ ἀπειλεῖ τὴν ἀσθενῆ μὲ βαρειὰ ἀναιμία.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Νίτσα Α., Κρήτη: Οἱ πονοκέφαλοι καὶ ὅλες οἱ ἄλλες ἐκδηλώσεις ἀπὸ τὸ κεφάλι σας, μαζὶ μὲ ὅλες τὶς ψυχικὲς ἀντιδράσεις μελαγχολίας, φοβιῶν καὶ ἀναγκαστικῶν πράξεων, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἀποδίδωνται χωρὶς ἔλεγχο καὶ ἔρευνα σὲ ἀγγειοκινητικὲς διαταραχές. Ἡ ἀπάντησι ποὺ ἔχετε διαβάσει, ἀφορᾶ περίπτωσι ἐπιληψίας. Ἔχει δίκηο ὁ συνάδελφος. Σὲ σᾶς κυριαρχοῦν οἱ φοβίες. Ὁ καρκίνος ἔχει ἄλλα συμπτώματα. Μὴν ἀνησυχῆτε ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς. Νὰ παρετε Tab. Miltown 400 m.g. No 100 ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα. Ἀφοῦ τελειώσουν νὰ μοῦ γράφετε τ' ἀποτελέσματα. Ἡ μητέρα σας νὰ κάνη Amp. Sal - Bee No 20 καὶ Tab. Meticortine ἀπὸ τρεῖς τὴν ἡμέρα.

Χ. Π., Χωρίον - Κύπρου: Γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ φύσις τῶν κρίσεων, νὰ γίνη ἐξέτασι αἵματος, κοπράνων καὶ ἀκτινογραφία κρανίου φὰς - προφίλ. Ἐπίσης πρέπει νὰ γίνη ἠλεκτροεγκεφαλογράφημα. Ὅλα τὰ φαινόμενα δείχνουν, πὼς δὲν πρόκειται γιὰ σοβαρὴ περίπτωσι. Γιὰ τὶς μικροσυσπάσεις, ποὺ ἐμφανίζονται τοπικῶς, νὰ πάρετε Tab. Luminal 0,10 No 100, ἀπὸ ἕνα κάθε βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου. Περιττὸ νὰ σᾶς συστήσω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολῆ τόσο πολὺ ψυχικῶς. Ν' ἀφήσετε τὸν ἑαυτό σας ἐλεύθερο, νὰ χαρῆ τὴ ζωὴ μὲ ὅλες της τὶς ἐκδηλώσεις.

Πονεμένη καρδιά, Φ. Π., Κων)πολι: Ὑπάρχει ἀφθονία συμπτωμάτων ἀπ' ὅλα τὰ ὄργανα καὶ συστήματα. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ δὲν εἶναι σταθερὰ καὶ μόνιμα. Ἐναλλάσσονται καὶ διαδέχεται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Ἀνάλογος εἶναι ὁ ἀντίκτυπος στὸν ψυχικὸ τομέα. Ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται γιὰ ὀργανικὴ ἀρρώστεια. Πάσχετε ἀπὸ ψυχονεύρωσι. Μερικὰ ψυχικὰ τραύματα τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας ἔχουν παίξει τὸ ρόλο τους. Ἀλλαγὴ περιβάλλοντος καὶ τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως θὰ σᾶς βοηθήση πολύ. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει τὸ μελαγχολικὸ στοιχεῖο καὶ ἡ κατάστασι δὲν ὑποχωρεῖ φαρμακευτικῶς, νὰ ὑποβληθῆτε σὲ θεραπεία ἠλεκτροσόκ. Ἡ ψυχανάλυσι καὶ ναρκανάλυσι βεβαίως εἶναι προτιμωτέρα, ἐφ' ὅσον αὐτὸ εἶναι δυνατόν.

Μαραμένο ἀγριολούλουδο, Ἄρτα: Ἐπῆλθε ἐξάντλησι τοῦ νευρικοῦ σας συστήματος ἀπὸ τὶς καταχρήσεις. Οἱ ἄλλες ἐκδηλώσεις εἶναι συμπτώματα τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Καὶ οἱ σεξουαλικὲς ἀνωμαλίες προέρχονται ἀπὸ τὴν ἴδια αἰτία. Βλάβη ὀργανικὴ δὲν ὑπάρχει. Πρέπει νὰ γίνουν Amp. S.P.A. Serie II No 12 καὶ Amp. Multi - B. No 10. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tab. Sedamyl fl. No 2, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Μὴ ψάχνετε ἄδικα
Red Spot
ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Στὸ κραγιὸν RED SPOT θὰ βρῆτε τὴν καλλίτερη ποιότητα καὶ τὰ πιὸ μοντέρνα χρώματα!...

Γενικὸς Ἀντ πος Π. ΣΕΤΤΑΣ Μπουμπουλίνας 10
Τηλ. 612-893

DAL
Χαρούμενη παρέλασις
ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Ξεκινᾶ ἀπὸ τὸ σχοινὶ τῆς μπουγάδας !!!
τέτοιο μεγαλεῖο δὲν ἀντίκρυσαν ὡς τώρα τὰ μάτια σας !
Αὐτὴ τὴν ἐκτυφλωτικὴ λευκότητα τῶν ἀσπρορρούχων !!!
Αὐτὴ τὴν Ζωντάνια τῶν χρωματισμῶν !!!
Εἶναι ἀπίστευτο !!! Ἔγινε ἀληθινό !!!

ΕΓΙΝΕ ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ DAL

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὴν Ἅγια Μαρίνα

Σὰν ἤμαθε ἡ Ἐφταλία πὼς ἡ νοικάρα τση, ποὺ τὴν μπρατσάρει τὸ νοικιοστάσιο καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὴ βγάλη, θὰ πάη στὸ πανηγῦρι, ἤτρεξε γκουστοῦρι νὰ τὴν καρσιλαντίση καὶ νὰ τὴν σκυλοβρίση ἀκόμη μιὰ φορά, νὰ βγάλη τ' ἄχτι τση.

Ὀργανάκια, λουκουμάδες, πυροτεχνήματα, τρακατροῦκες, παντιέρες μὲ χαρούμενους χρωματισμούς, κολόρια τουρλοῦ-τουρλοῦ ἔχουν καπλαντίσει τὸ φωτολουσμένο Θησεῖο.

Οἱ ἐβγατζῆδες τραγουδᾶνε τσοὶ γλασάδες τους: «Μὲ τὰ ξυλαράκια, μὲ τὰ κουταλάκια, καὶ τὰ κουβαδάκια». Τὰ πιτσιρικάκια πηλαλᾶνε καὶ οἱ σωφέρηδες βλαστημᾶνε.

Μέσα κι' ἔξω στὴν μοσχοβολημένη ἐκκλησία στραβοί, κουτσοί, τσολάκηδες, χασταντζιγέρηδες εἶναι ξαπλωμένοι καὶ καρτεροῦνε ἔλεος ἀπ' τὴν χάρι τση.

Οἱ ἐπίτροποι μὲ τοὺς δίσκους, ὁ ἐκκλησιάρχης μὲ τὸ γκιουλουχτάνι, οἱ παπάδες διαβάζοντας κι' ἁγιάζοντας, οἱ τσεμπλεμπουτζῆδες, οἱ φιστιξῆδες κι' οἱ ψιλικατζῆδες μὲ κομπολόγια, σταυρούς, καὶ «βίους ἁγίων» κάνουνε μεγάλο νταλαβέρι κι' ἀλισφερίσι.

Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ταβατοῦρι καὶ τὸ παtιρντί, μὲ χαρούμενα σπρωξίματα, μιὰ γυναικοπαρέα ἤβαλε στὴ μέση τὴν νοικάρα τσ' Ἐφταλίας μὲ τὴν κόρη τση, ἕνα κουντουρντισμένο, τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ξυπόλυτο, μαυροφορεμένο καί...πρησμένο! Κι' ἡ νοικάρα μιξοκλαίει καὶ τοὺς λέει:

—Ἄλλοι μοῦ λένε πὼς ἔχει νταλάκα, ἄλλοι τὸ κιζάνεσι κι' ἄλλοι πώς... ἤλαβε!

— Πῶς, καλέ, ἤλαβε; τὴν ρώτησαν περίεργες καὶ διψασμένες.

Μὰ ἡ Ἐφταλία, ποὺ ξέρει τὰ ρεζηλίκια τοῦ κοριτσιοῦ, γελᾶ πονηρά, ξεροβήχει καὶ στραβοκυττάζει.

Ἤκανε πὼς δὲν τὴν εἶδε ἡ νοικάρα γιὰ νὰ δώση τόπο τσ' ὀργῆς καὶ συνεχίζει μὲ παράπονο:

— Μιὰ μέρα, τὸ παιδάκι μου δὲ φοροῦσε τὰ φυλαχτὰ καὶ τὰ χαϊμαλιά του κι' ἤπεσε ἀποῦντο μεσημέρι κι' ἤσπασε τὸ μεγάλο γκιοῦγκι ὄξω ἀπ' τὴν πόρτα μας. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ καλὲς κεράδες τρώγανε καὶ τοὺς μπρουμούτισε τὰ φαγιά τους. Τότες κι' αὐτὲς θυμώσανε, χτυπήσανε τσουπανάκια κι' εἴπανε: «Ἐσὺ μᾶς στέρησες τὸ φαΐ μας καὶ μεῖς θὰ σοῦ στερήσουμε τὴ γειά σου!»

»Κι' ἀπὸ τότες τὸ τζιγέρι μου ἤλαβε. Ἀνορεξιές, ζαλάδες, πότε λιγοθυμᾶ, πότε ρεντάρει, ἤπαθε κακὰ χάλια. Ἤκανα ἁγιωτικά, ξορκισμοί, εὐχέλαια. Τὴν πῆγα καὶ νηστικάτα ξυπόλυτη σὲ 7 ἐκκλησίες.

— Πιὸ καλὰ νὰ τὴν πᾶς στσ' «Ἐλένας»... μουρμούρισε ἡ Ἐφταλία καὶ πάλι ξερόβηξε καὶ τὴ στραβοκύτταξε.

— Μωρή! φώναξε τότε ἡ νοικάρα τση, ἔξω φρενῶν καὶ χύμηξε νὰ τὴ γδάρη!

Μὰ ἡ Ἐφταλία, πιὸ ψωμωμένη καὶ ντα-βραντισμένη, τὴν ἁρπᾶ καὶ τὴν κουτρουβαλᾶ ἀπ' τὰ σκαλιὰ σὰν λάμδα ἀνάποδο.

— Κύριε ἀστυφύλακα, λέει ἡ νοικάρα σ' ἕνα ἀστυνομικό, ποὔτρεξε νὰ τσοὶ καλμάρη, μοῦ ξερόβηχε καὶ μὲ στραβοκύτταζε ἕνα γκερεμέ.

— Μὰ πρὸς Θεοῦ! Τέτοιο μῖσος, τόση χολή, τόσο ξύλο, ἐπειδὴ ξερόβηξε καὶ σὲ στραβοκύτταξε; ἀπόρησε ἐκεῖνος.

Καὶ τότε ἡ Ἐφταλία ξεφώνισε:

— Ὄχι, κύριε πολιτσμάνε μου, ἄλλη εἶναι ἡ αἰτία. Νά, ἄκουσε, γιὰ νὰ μὲ δικαιώσης: Τὴν ἔχω νοικάρα καί, γιὰ νὰ φύγη, μοῦ ζητᾶ ἑκατὸ λίρες μπὸν-σορτί!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

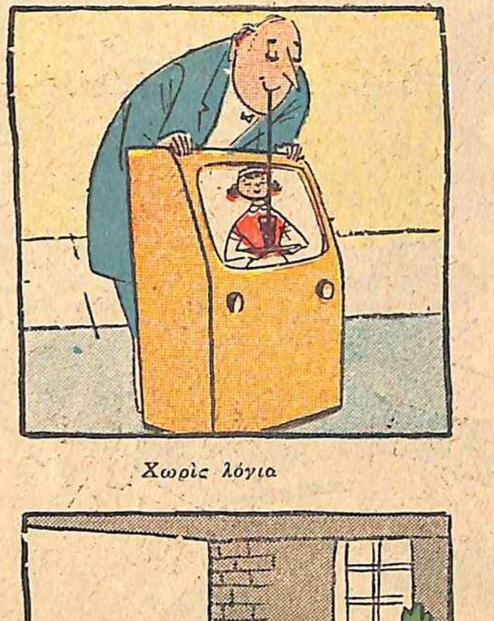

Χωρὶς λόγια

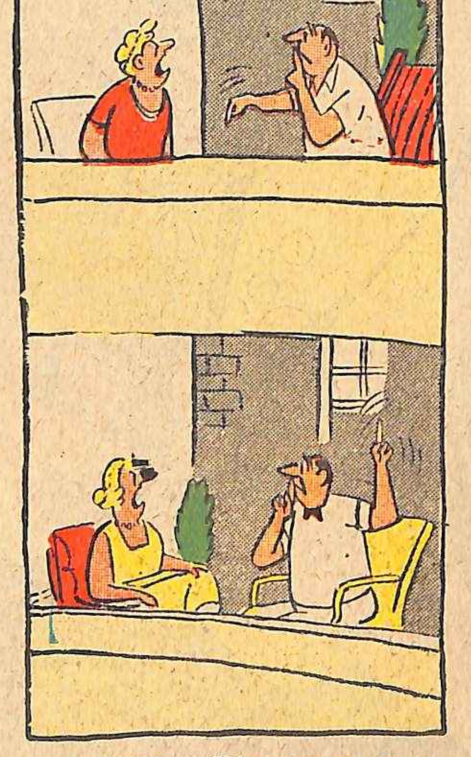

— Σιγά!... Μᾶς ἀκοῦνε οἱ γειτόνες!...

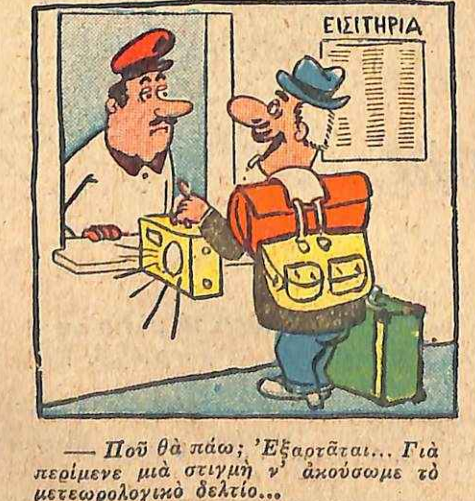

— Ποῦ θὰ πάω; Ἐξαρτᾶται... Γιὰ περίμενε μιὰ στιγμὴ ν' ἀκούσωμε τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ἡ χήρα

Πασαλιμάνι τάλασσα τσὸκ σεβίορουμ, πολὺ ἀρέσει ἐμένα. Μπύρες, οὖζα, κατοσταράκια, σούρτα-φέρτα. Ταζελήδικα, μεζελήκια, τουρλοῦ-τουρλοῦ. Παστουρμᾶ, σουτζούκια, γαρίδες, μαρίδες, κοκορέτσι, μπεξᾶ χανούμ, ἀγκούρια-μαγκούρια, γκαρσόνια ἔκει.

Μποϊλὲ γιαβρούμ, ἰψυχή μου ἐκεῖ ἰφχαριστιέται, καρντιά μου πὰτ-κιοὺτ κάνει, ὅσο κυττάζω φακλάνες, νταρντάνες, σουλτάνες, ἰζουμερές, στρομπουλές, προπολεμικὲς τουρλοῦ-τουρλοῦ.

Μπουνοῦν ἰτσοὺν ἰπροχτές, περασμένη Κυριακή, ὅπως λένε, μπουζούκια: «Τάπιασα στα γεματα», Σουρπουΐτσα μου τραγούντι συνέχισα καὶ εἶπα:

— Σιντέρωσέ μου κοστουμιὰ καὶ τὴ ριγὲ γραβάτα...

Ντύθηκα φοὺρ-φοὺρ καλά μου ροῦχα καὶ ντογροῦ γιὰ Ἠλεκτρικὸ τράβηξα, γιατὶ μ' ἕνα τσὸκ γκιουζὲλ χήρα ἀραντεβοῦ εἶχα.

Πῆρα ἰμπιλιέττο, ἅμα τσὸκ ἀσκέρι χαλαμπαλίκι ταβατοῦρι βάρ.

Μπροστά μου, ἰστεκόταν ἕνας κεμπαρλῆς κύριος. Ξαφνικά, γυρίζει, βλέπει ἐμένα καὶ φωνάζει:

— Χαΐρ ὀλᾶ, μουσιοῦ Καραμπέτ! Νάσιλ σινίζ; Ἐΐ μι σίν;

— Νάσιλ μπέ, ἰξέρεις ὄνομά μου; ἤτελα νὰ ρωτήσω. Νέρντε γνωριστήκαμε... μπέλκι φάτσα-μάτσα σου ὀνουτούμ!

Ἄμα ντὲν ἰπρόφταξα τίποτα νὰ λέω, γιατὶ πλάϊ μας ἰξαφνικὰ πέρασε ἄλλος σπουνταῖος ἰβγενὴς κύριος μ' ἕνα καντάρι ἐφελῆκι.

Εὐτὺς αὐτὸ ἄγνωστο γνωστός μου χαιρέτησε καὶ τσαμποὺκ-τσαμποὺκ πρεζαντασιὸν μ' ἐμένα ἤκανε. Ἄμα ἤφυγε, εἶπε ἐμένα:

— Ἐγκώ, μουσιοῦ Καραμπέτ, πάω, γιατὶ κονσίνια βαλίτσα μου ξέχασα...

Ὀντὰν σόνρα, ἰστὲρ ἰστεμὲζ μὲ κύριο ποὺ σύστησε μπήκαμε τραῖνο καὶ μέσα βαγκόνι-μαγκόνι παρλαδοῦρα μεγάλη ντούζτισε.

— Τί κάνει μαντὰμ Σουρπουΐτσα;... ρώτησε. Φέτο κανένα ταξιντάκι γιαπατζάξιν;

Κι' ἔτσι ὅπως μιλοῦσε ἐμένα, τρακάραμε ἕνα ἄλλο γνωστὸ φίλο του, κι' εὐτὺς ξανὰ καινούργια γνωριμία, χειραψία, τεμενάδες.

— Μουσιοῦ Καραμπέτ, λέει ἐμένα, πῶς πᾶνε ντουλειές; Ντικό σας νταλαβέρι τσεσίτι ἐμπόριο κεσάτια βάρ;

Καί, σιγὰ-σιγά, κουβέντα ἀνοίξαμε.

Ξαφνικά, Μοναστηράκι πρῶτο κύριο βγῆκε κι' ἄφησε ἐμένα μὲ καινούργιο φερμένο φίλο του. Σὲ λιγάκι Τησεῖο φτάξαμε, κι' ἐκεῖ πάλι ἄλλος οὐτσουντζοῦ ἐπιβάτης μπῆκε καὶ τότε γιαβὰς-γιαβὰς ἰκιντζῆ γνέφει νὰ ντιπλαρώση καὶ λάου-λάου ἀχταρμᾶ κάνει ἐμένα. Καλλιτέα ντοοντουτζοῦ μπῆκε. Μοσκάτο μπεσιντζῆ μπῆκε, ντορντουντζοῦ βγῆκε. Φάληρο ἀλτιντζῆ μπῆκε, μπεσιντζῆ βγῆκε. Κι' ἕνας στὸν ἄλλο ἀχταρμᾶ κάνει ἐμένα κι' ἐγὼ σερσερῆς, καζὰν καφαλῆς, μὲ στόμα καὶ χέρια Σελὰμ ἀλὲκ ἀφηρημένα κάνω, γιατὶ νοῦς μου Πειραιᾶ ταξιντεύει, ὄμορφο χήρα Πασαλιμάνι γυρεύει.

Ἔτσι ξακολούτησε ταξίντι, ὅμως ἅμα Πειραιᾶ ἰφτάξαμε, χέρι μου πίσω μου τσέπη βάζω...

— Ντινινὶ ἰμανινί, φωνάζω. Πορτοφόλι μου ξαφρίσανε, ἰφτερὰ ἤκανε!

Κόσμος, ταβατοῦρι, σαματᾶ κάνανε.

— Καραμπὲτ ἐφέντη, ἰσυμβουλέψανε, ἀστυνομία, ἰπολιτσμάνοι νὰ πᾶτε.

Ντογροῦ καρακόλι πῆγα καὶ ἰστυφύλακας εἶπε ἐμένα:

— Θῦμα ἐπικινδύνου σπείρας πέσατε!

Κι' ἔτσι ἰστὲρ-ἰστεμὲζ πίσω Ἀτήνα γύρισα.

Βάϊ, βάϊ, βαζγεστίμ, μπαϊλντίμ, ἀνὰμ ἀγλαντίμ.

Μεάλο λαχτάρα πῆρα, θῦμα σπεῖρα ἤπεσα, χήρα ὄμορφο ἤχασα. Ἐξὶκ ὀλσούν!

Ὅμως ντυστυχισμένο Καραμπέτ, ἰφτυχισμένο εἶμαι. Γιατὶ Σουρπουΐτσα μου ἴτς χαμπάρι ντὲν πῆρε...

Σουκιοὺρ Ἀλλάχ!...

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Γιὰ νὰ νικήσουν τὸ ἐμπόδιο τῆς θερμότητος

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ κεσάτια

Οἱ ἐπιστήμονες μεταλλουργοὶ «βλέπουν» τὰ ἄτομα τῶν μετάλλων μ' ἕνα ἔξυπνο τέχνασμα: Σχηματίζοντας δηλαδὴ σαπουνόφουσκες, ποὺ ἑνώνονται μεταξύ τους σὲ ὁμάδες ὅπως ἀκριβῶς τὰ ἄτομα μέσα στοὺς κρυστάλλους τῶν μετάλλων.

ΤΩΡΑ ποὺ ὁ ἄνθρωπος διέσπασε τὸ τεῖχος τοῦ ἤχου, συναντᾶ μπροστά του ἕνα ἄλλο ἐμπόδιο, πολὺ μεγαλύτερο: τὴ θερμότητα, ποὺ καθιστᾶ προβληματικὲς τὶς πολὺ μεγάλες ταχύτητες.

Ἡ θερμότης εἶναι ἀλληλένδετη μὲ τὴν ταχύτητα. Ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ τρέχει μὲ 100 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, ζεσταίνεται ἐξωτερικὰ κατὰ μισὸ βαθμὸ περίπου. Ἕνα βλῆμα, μὲ ταχύτητα 5.000 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, ἀποκτᾶ θερμοκρασία 900 βαθμῶν, ὑψηλότερη δηλαδὴ ἀπὸ κείνη στὴν ὁποία λυώνουν τὰ περισσότερα μέταλλα.

Ἡ θερμότης αὐτὴ ἀποτελεῖ ἕνα τεράστιο πρόβλημα γιὰ τοὺς σχεδιαστὰς νέων τύπων βλημάτων. Νὰ γιατὶ ἐπιστήμονες καὶ μηχανικοὶ ἀναζητοῦν καινούργια μεταλλικὰ κράματα, ποὺ ν' ἀντέχουν στὶς πολὺ ὑψηλὲς θερμοκρασίες χωρὶς νὰ διαπυρώνωνται καὶ νὰ λυώνουν.

Τέτοια μέταλλα χρειάζονται ἐπίσης γιὰ τὶς τουρμπίνες τῶν ἀεριωθουμένων ἀεροπλάνων, καθὼς καὶ τῶν ἐργοστασίων ἠλεκτροπαραγωγῆς. Ἀλλοιῶς, τὰ φτερά τους θὰ παραμορφώνονταν ἀπ' τὴ θερμότητα καὶ δὲ θὰ μποροῦσαν πιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸν προορισμό τους.

Τέλος, οἱ ἀτομικοὶ ἀντιδραστῆρες ἀπαιτοῦν κι' αὐτοὶ καινούργια μέταλλα, μὲ ὡρισμένες ἰδιότητες ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὰ ἤδη γνωστά.

Τὶς λύσεις σ' αὐτὰ τὰ προβλήματα δίνουν οἱ ἐπιστήμονες μεταλλουργοί. Χάρις σὲ μιὰ νέα μέθοδο ἐρεύνης, δημιουργοῦν μεταλλικὰ κράματα ἀληθινὰ ἐκπληκτικά. Τελευταίως, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀνέλαβε νὰ βρῆ ἕνα καινούργιο μέταλλο, μὲ ὡρισμένες ἰδιότητες, προωρισμένο γιὰ μιὰ θερμαντικὴ ἠλεκτρικὴ ἀντίστασι. Κάθησε στὸ γραφεῖο του, πῆρε ἕνα μολύβι, ἕνα σημειωματάριο κι' ἕνα λογαριθμικὸ κανόνα γιὰ τοὺς λογαριασμούς του κι' ἄρχισε τὴ δουλειά του. Σὲ μιὰ ὥρα, εἶχε καθορίσει τὴ συνταγὴ καὶ τὸν τρόπο παρασκευῆς τοῦ μεταλλικοῦ κράματος, χωρὶς νὰ ἔχη βγῆ καθόλου ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἐπιβεβαίωσαν στὴν πρᾶξι τοὺς θεωρητικοὺς ὑπολογισμούς του.

Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ παράδειγμα δείχνει πῶς ἐργάζονται οἱ ἐπιστήμονες μεταλλουργοί. Ξέροντας τὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀτόμων τῶν μετάλλων, ἐφαρμόζουν τοὺς θεωρητικοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς ἀτομικῆς φυσικῆς.

Ἄλλοτε, ὅταν ἡ δουλειὰ τῶν μεταλλουργῶν ἦταν καθαρὰ ἐμπειρική, πελάγωναν κυριολεκτικά. Σκεφτῆτε πῶς εἶχαν στὴ διάθεσί τους 74 μέταλλα καὶ 9 ἡμιμέταλλα, δηλαδὴ 83 πρῶτες ὗλες ἐν ὅλω. Ὑποθέσετε τώρα πὼς ἤθελαν νὰ φτιάσουν μ' αὐτὲς κράματα ἀποτελούμενα ἀπὸ 7 διάφορα συστατικά. Ξέρετε πόσα τέτοια κράματα ἦταν δυνατὸ νὰ γίνουν; Πάνω ἀπὸ 4 δισεκατομμύρια (χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε καὶ τὰ ἀμέτρητα ἄλλα ποὺ θὰ δημιουργοῦσαν μὲ τὴ μεταβολὴ τῶν ποσοτήτων τοῦ κάθε συστατικοῦ). Προκειμένου δὲ γιὰ κράματα ἀπὸ 3 συστατικά, ὁ ἀριθμός τους θὰ ἦταν ἀστρονομικός!

Πῶς νὰ τὰ φτιάσουν καὶ νὰ τὰ δοκιμάσουν ὅλ' αὐτὰ οἱ μεταλλουργοί; Ἦταν τελείως ἀδύνατο... Προχωροῦσαν λοιπὸν ψηλαφητὰ καὶ στὴν τύχη, ἄλλοτε ἐπιτυγχάνοντας κι' ἄλλοτε ὄχι.

Σήμερα ξέρουν τί εἴδους μόριο θὰ φτιάσουν, συνδυάζοντας ὡρισμένα ἄτομα μετάλλων, καὶ ποιὲς ἰδιότητες θάχη αὐτὸ τὸ μόριο. Ἀντὶ γιὰ τὸ καμίνι καὶ τὸ ἀμόνι, μεταχειρίζονται στὴ δουλειά τους τὸ ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιο καὶ τὴν ἀριθμητικὴ μηχανή.

Ἂς δοῦμε μερικὰ ἀπὸ τὰ παράξενα κράματα ποὺ ἔχουν δημιουργήσει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο:

Τὸ «Ἰπέρκο», ἕνα νέο κρᾶμα σιδήρου καὶ κοβαλτίου, ἔχει ἐκπληκτικὲς μαγνητικὲς ἰδιότητες. Οἱ μαγνῆτες ποὺ γίνονται ἀπ' αὐτό, εἶναι κατὰ 30% ἰσχυρότεροι ἀπ' τοὺς συνηθισμένους, ἔχουν βρῆ δὲ ἕνα πλῆθος πρακτικὲς ἐφαρμογές.

Ἕνα ἄλλο κρᾶμα ἀπὸ 100% καθαρὸ μαγγάνιο καὶ βισμούθιο φέρνει ἀπίστευτη ἀντίστασι στὴ δίοδο τοῦ μαγνητισμοῦ.

Ἄλλο κρᾶμα ἐπιτρέπει ν' αὐξηθῆ κατὰ 50—60 βαθμοὺς ἡ θερμοκρασία στὶς μηχανὲς τῶν ἀεριωθουμένων, κι' ἑπομένως νὰ γίνη μεγαλύτερη ἡ ταχύτης τους κατὰ 100 μίλια τὴν ὥρα. Περιέχει σίδηρο, νίκελ, χρώμιο, μολυβδαίνιο, τιτάνιο καὶ βόριο.

Ἕνα καινούργιο ἀτσάλι ἔχει τριπλασία ἀντοχὴ ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, χωρὶς νὰ στοιχίζη ἀκριβά. Εἶναι λοιπὸν πολύτιμο γιὰ τοὺς σκελετοὺς τῶν κτιρίων ἀπὸ μπετόν.

Ὑπάρχουν ἐξ ἄλλου δυὸ νέοι τύποι ἀνοξείδωτου χάλυβος, ποὺ περιέχουν μόνο τὸ μισὸ νίκελ ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους. Ἔτσι ἐπιτυγχάνεται μιὰ σημαντικὴ οἰκονομία.

Τέλος, τὸ «Νίβκο» εἶναι ἕνα νέο κρᾶμα γιὰ τὰ φτερὰ τῶν ἀεριοστροβίλων. Διατηρεῖ τὴ μεγάλη ἀντοχή του σὲ θερμοκρασία 650 βαθμῶν καὶ δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὶς παλμικὲς δονήσεις τῆς μηχανῆς, γιατὶ γίνεται μιὰ μαγνητικὴ κατάταξι τῶν ἀτόμων του κατὰ τὴν παρασκευή του. Χάρις στὰ δυὸ αὐτὰ προσόντα του, θὰ δώση μακρότερη ζωὴ καὶ καλύτερη ἀπόδοσι στὶς τουρμπίνες ποὺ λειτουργοῦν σὲ ὑψηλὲς θερμοκρασίες.

Πολλὰ ἀπ' τὰ καινούργια αὐτὰ κράματα παρασκευάζονται στὸ κενό, χωρὶς ἀέρα. Γιατὶ ἀποδείχτηκε ὅτι ἡ παρουσία τοῦ ἀέρος ἐπηρεάζει τὰ λυωμένα μέταλλα, δίνοντάς τους διαφορετικὲς ἰδιότητες. Χάρις στὴ μέθοδο αὐτή, ἕνας εἰδικὸς προβλέπει ὅτι θὰ μπορέσουν οἱ τεχνικοὶ μέσα σὲ 2—5 χρόνια νὰ φτιάσουν αὐτοκίνητα κινούμενα μὲ τουρμπίνες, ἀντὶ γιὰ τὰ συνηθισμένα μοτὲρ μὲ κυλίνδρους καὶ πιστόνια.

Ἄλλη μεγάλη ἐπιτυχία τῆς σύγχρονης μεταλλουργικῆς θὰ εἶναι ὁ συνδυασμὸς μετάλλων καὶ κεραμεικῶν ὑλῶν. Ἡ σημασία του φαίνεται στὸ παράδειγμα τοῦ μολυβδαινίου. Τὸ μέταλλο αὐτὸ ἔχει πολὺ μεγάλη στερεότητα καὶ ἀντοχὴ στὶς ὑψηλὲς θερμοκρασίες. Ἔχει ὅμως καὶ τὴν ἰδιότητα νὰ καίγεται, ὅταν θερμανθῆ στὸν ἀέρα. Τὸ μειονέκτημά του αὐτὸ θὰ λείψη, ἂν τὸ ἐπικαλύψουν μ' ἕνα στρῶμα κεραμεικῶν ὑλῶν, ποὺ νὰ τὸ προφυλάσση ἀπ' τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρος.

Ἀξίζει τὸν κόπο ν' ἀναφέρουμε καὶ τὰ τελείως καθαρὰ μέταλλα ποὺ ἐπέτυχαν οἱ μεταλλουργοὶ καὶ ποὺ ἔχουν ἀπίστευτη ἀντοχή.

Ὁ καθαρὸς σίδηρος π.χ. ἔχει κρυσταλλικὴ μορφή. Κάθε κρύσταλλός του ἀποτελεῖται ἀπὸ δισεκατομμύρια ἄτομα, ἔχει σχῆμα σταυροῦ στὴν κάθετη τομή του, μῆκος 5 πόντους καὶ πάχος 2½ ἑκατοστὰ τοῦ χιλιοστομέτρου. Ὁ σίδηρος αὐτὸς εἶναι πιὰ ἀπρόσβλητος ἀπὸ σκουριὰ ἀπ' τὸν καλύτερο ἀνοξείδωτο χάλυβα, καὶ πολὺ στερεώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλο γνωστὸ μέταλλο.

Ἄλλο πεδίο ἐρεύνης τῶν ἐπιστημόνων μεταλλουργῶν εἶναι οἱ πολὺ χαμηλὲς θερμοκρασίες. Οἱ εἰδικοὶ πιστεύουν ὅτι τὰ αὐριανὰ ἀεροπλάνα θὰ κινοῦνται ἴσως μὲ καύσιμες ὗλες ἀποθηκευμένες ὡς ὑγροποιημένα ἀέρια μέσα σὲ μετάλλινα δοχεῖα, μὲ ἰσχυροτάτη ψῦξι. Προβλέποντας τὴν ἀνάγκη αὐτή, τὰ ἐργαστήρια τῆς μεγάλης ἀμερικανικῆς ἑταιρίας Γουεστινγκχάουζ διαθέτουν ἕνα θάλαμο δοκιμῶν τῶν μετάλλων, ὅπου ἡ θερμοκρατία πλησιάζει πολὺ στὸ «ἀπόλυτο μηδέν».

Σ' αὐτὴ τὴν τεραστία ψῦξι, τὸ κοινὸ ἀτσάλι γίνεται εὔθραυστο σὰν γυαλί.

Τέλος, οἱ μεταλλουργοὶ ἀναζητοῦν νέα μέταλλα, κατάλληλα γιὰ τὶς ἀτομικὲς στῆλες. Τὰ μέταλλα αὐτὰ πρέπει ἰδίως νὰ εἶναι «διαφανῆ» στὰ νετρόνια, νὰ τ' ἀφίνουν δηλαδὴ νὰ περνοῦν ἀνεμπόδιστα, ὅπως τὸ φῶς ἀπ' τὸ γυαλί. Ἕνα μέταλλο σχεδὸν ἄγνωστο μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, τὸ ζιρκόνιο, χρησιμοποιεῖται τώρα εὐρύτατα στοὺς ἀτομικοὺς ἀντιδραστῆρες, γιατὶ ἔχει αὐτὴ τὴν εἰδικὴ «διαφάνεια». Ἀσφαλῶς ὅμως θὰ βρεθοῦν κι' ἄλλα, ἀκόμη καλύτερα.

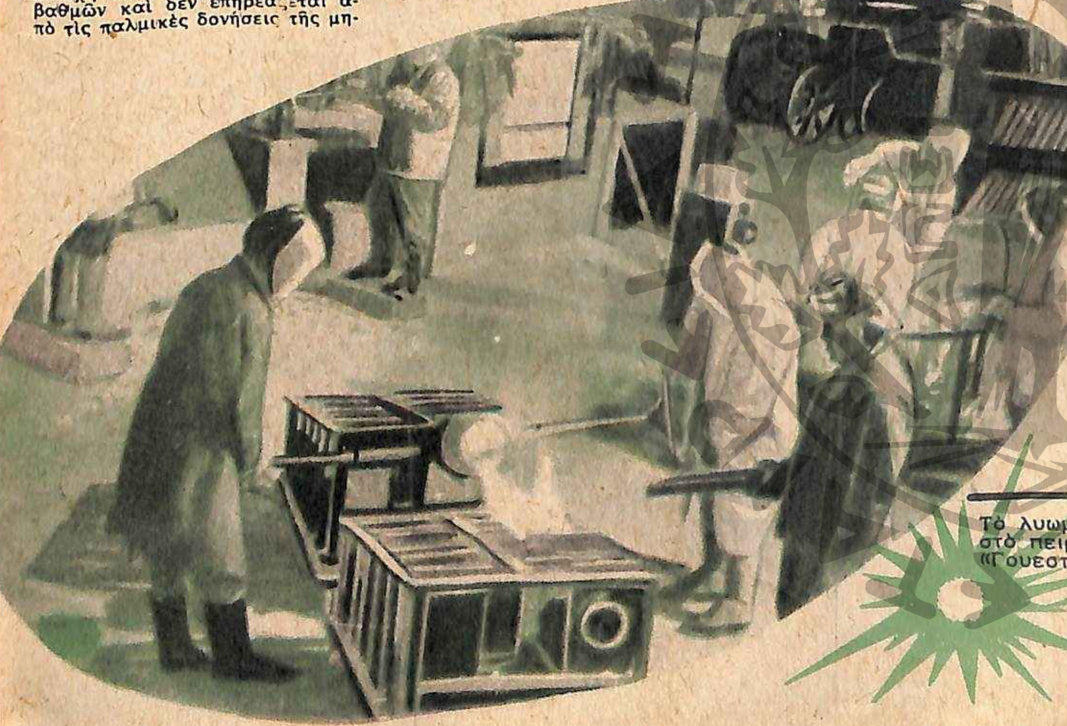

Τὸ λυωμένο μέταλλο τρέχει μέσα σὲ καλούπια, στὸ πειραματικὸ μεταλλουργικὸ ἐργοστάσιο τῆς «Γουεστινγκχάουζ», ὅπου ἐπινοοῦνται καινούργιες μέθοδοι μεταλλουργίας.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

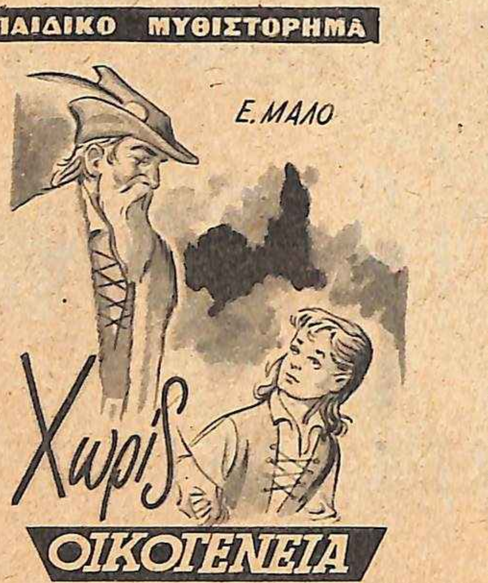

Ε. ΜΑΛΟ

Χωρὶς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ρεμῆς ἔμαθε ἀπὸ τὸ Ματτία, τὸ χλωμὸ παιδί, ποὺ βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ σινιὸρ Γαροφόλη, ὅτι ὁ ἀφεντικός τους ἦταν κακὸς κι' ὅτι ἀνάγκαζε τὰ παιδιά, ποὺ δούλευαν γιὰ λογαριασμό του, νὰ τοῦ φέρνουν κάθε βράδυ ἕνα ὡρισμένο ποσὸ χρημάτων. Ὅσες πεντάρες ἔλειπαν, τόσες μπαστουνιὲς ἔτρωγαν. Ἐπίσης ὁ Ρεμῆς εἶδε τὸ Ματτία νὰ βάζη στὸ τραπέζι εἴκοσι πιάτα καὶ κατάλαβε ὅτι τόσα ἦταν τὰ παιδιὰ ποὺ εἶχε μαζί του ὁ σινιὸρ Γαροφόλης...

20ΟΝ

—Δὲν ξέρω. Μὰ παντοῦ ἀλλοῦ θὰ εἶναι, βέβαια, καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ. «Παντοῦ ἀλλοῦ». Πολὺ ἀόριστο αὐτό. Ἔπειτα πῶς θὰ μποροῦσα νὰ κάμω τὸ Βιτάλη ν' ἀλλάξη ἀπόφασι;

Ἐκεῖ ποὺ συλλογιζόμουν, ἄνοιξε ἡ πόρτα. Ἕνα παιδὶ μπῆκε κρατῶντας στὴ μασχάλη του ἕνα βιολὶ καὶ στὸ χέρι ἕνα παλιοσάνιδο, ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ ὁ Ματτίας εἶχε ρίξει στὸ τζάκι. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα ποῦ εὕρισκε τὰ ξύλα ὁ Γαροφόλης: Ἔβαζε τὰ παιδιὰ νὰ τὰ κλέβουν ἀπὸ τὰ παλιὰ σπίτια, ποὺ τὰ γκρέμιζαν.

—Δός μου τὸ σανίδι σου, εἶπε ὁ Ματτίας. Ἡ σοῦπα θὰ βράση καλύτερα καὶ θὰ γίνη πιὸ νόστιμη.

—Ἂν νομίζης πὼς τὄφερα γιὰ τὴ σοῦπα εἶσαι γελασμένος ἀπάντησε τὸ ἄλλο. Δὲν ἔχω παρὰ τριανταέξη πεντάρες. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ ξύλο ἐλπίζω νὰ μοῦ χαρίση ὁ Γαροφόλης τὶς τέσσερις ποὺ λείπουν.

—Τὸ κομμάτι σου δὲν ἀξίζει τόσο. Θὰ τὶς πληρώσης κακομοίρη, μὲ βουρδουλιές. Ἄντε, καθένας μὲ τὴ σειρά του!

Ὁ Ματτίας τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ κακία, σὰν νἆταν εὐχαριστημένος γιὰ τὴν τιμωρία ποὺ περίμενε τὸ συντροφό του. Μοῦκανε ἐντύπωσι αὐτὴ ἡ μοχθηρία ἀπὸ τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί. Μὰ ἀργότερα ἔμαθα πὼς ὅποιος ζῇ μὲ κακούς, μπορεῖ νὰ γίνη κακὸς κι' ὁ ἴδιος.

Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ γύριζαν ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Γαροφόλη. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο παιδὶ μὲ τὸ παλιοσάνιδο, ἔφτασ' ἕνα ἄλλο κι' ὕστερ' ἄλλο κι' ἔπειτ' ἄλλα δέκα. Καθένα μπαίνοντας κρεμοῦσε τὸ ὄργανό του σ' ἕνα καρφί, πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι του. Τὸ ἕνα εἶχε βιολί, τὸ ἄλλο ἅρπα, τὸ τρίτο φλάουτο. Κι' ὅσοι δὲν ἔπαιζαν ὄργανο, ἔχωναν σὲ μιὰ κλοῦβα ἄσπρα ποντίκια, ποὺ τὰ εἶχαν μαζί τους.

Ἕνα βῆμα βαρὺ ἀκούστηκε στὴ σκάλα. Κατάλαβα πὼς ἦταν ὁ Γαροφόλης. Σὲ λίγο εἶδα νὰ μπαίνη ἕνας κοντὸς ἄντρας μὲ ξαναμμένο πρόσωπο καὶ περπάτημα διστακτικό. Δὲν ἦταν ντυμένος μὲ ἰταλικὰ σὰν τὸν Βιτάλη. Φοροῦσε ἕνα σταντὶ παλτό. Τὸ πρῶτο του βλέμμα ἔπεσε πάνω μου.

—Τί γυρεύει αὐτὸς ἐδῶ; ρώτησε ὁ Γαροφόλης.

Ὁ Ματτίας τοῦ ἐξήγησε.

—Μπᾶ; εἶπε. Ὁ Βιτάλης εἶναι στὸ Παρίσι; Τί μὲ θέλει;

—Δὲ ξέρω... ἀποκρίθηκε ὁ Ματτίας.

—Δὲν ρωτάω σένα. Τὸ παιδὶ ρωτάω...

—Ὁ σινιὸρ Βιτάλης θὰ γυρίση, εἶπα τότε ἐγώ, μὴ τολμῶντας νὰ μιλήσω πιὸ καθαρά, καὶ θὰ σᾶς πῆ ὁ ἴδιος...

—Νὰ ἕνα παιδὶ ποὺ λέει λίγα λόγια...Δὲν εἶσαι, βέβαια, Ἰταλός;

—Ὄχι, εἶμαι Γάλλος...

Δυὸ παιδιὰ εἶχαν πλησιάσει τὸ Γαροφόλη. Καὶ περίμεναν νὰ τελειώση ἡ ὁμιλία μας. Τί νὰ τὸν ἤθελαν;

Τὸ ἕνα πῆρε τὸ καπέλλο του, τὸ ἄλλο τοὔφερε μιὰ καρέκλα. Τὸν ὑπηρετοῦσαν σὰν νἆταν σ' ἐκκλησία καὶ βοηθοῦσαν τὸν παπᾶ στὴ λειτουργία. Ἀπ' αὐτὸ καταλάβαινε κανεὶς πόσο τὸν φοβόντουσαν.

Ὅταν κάθισε ὁ Γαροφόλης, ἕνα ἄλλο παιδὶ τοὔφερε τὴν πίπα κι' ἄλλο τοῦ ἄναψε τὸ σπίρτο.

—Βρωμάει θειάφι, ζῶον! φώναξε ὁ Γαροφόλης, ἅμα τὸ πλησίασε στὴν πίπα του.

Ὁ ἔνοχος βιάστηκε ν' ἀνάψη ἕν' ἄλλο, ποὺ τὸ ἄφησε νὰ καῇ καλά, πρὶν τὸ προσφέρη στὸν ἀφεντικό του.

Μὰ ὁ Γαροφόλης δὲν τὸ δέχτηκε.

—Ὄχι, ἐσύ, βλάκα! εἶπε σπρώχνοντας ἀπότομα τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ.

Ἔπειτα γυρίζοντας σ' ἕνα ἄλλο παιδὶ εἶπε μὲ χαμόγελο, δεῖγμα εὐνοίας:

—Ρικκάρντο, ἕνα σπίρτο, μικρούλη μου!

Κι' ὁ «μικρούλης» τσακίστηκε νὰ ὑπακούση.

—Τώρα, εἶπε ὁ Γαροφόλης, ξαπλώνοντας στὸ κάθισμά του, τοὺς λογαριασμούς μας. Ματτία, φέρε τὸ βιβλίο!

Ὁ Ματτίας; πρὶν καλὰ - καλὰ νὰ τὸ πῆ, τοὔφερε ἕνα λιγδιασμένο κατάστιχο: τὸ βιβλίο τῶν λογαριασμῶν.

Ὁ Γαροφόλης ἔγνεψε καὶ πλησίασε ἀμέσως τὸ παιδὶ ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει τὸ σπίρτο.

—Μοῦ χρωστᾶς μιὰ πεντάρα ἀπὸ χτές! Μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ μοῦ τὴ δώσης σήμερα. Πόσες μοῦ φέρνεις;

—Μοῦ λείπει μιὰ πεντάρα... τραύλισε τὸ παιδί.

—Ἄ! σοῦ λείπει ἡ πεντάρα; Καὶ τὸ λὲς μὲ τόση ἀπάθεια;

—Ὄχι ἡ χτεσινή... Μοῦ λείπει μιὰ πεντάρα σήμερα.

—Ὥστε δυὸ πεντάρες! Τέτοιο παληόπαιδο σὰν καὶ σένα δὲν ἔχω ξαναδῆ!...

—Δὲ φταίω ἐγώ...

—Ἔλα, ἄσε τὶς σαχλαμάρες! Τὸν κανονισμὸ τὸν ξέρεις! Γδύσου ἀμέσως. Θὰ φᾶς δυὸ βουρδουλιὲς γιὰ τὴ χθεσινὴ καὶ δυὸ γιὰ τὴ σημερινή. Καὶ γιὰ τὴν αὐθάδειά σου, τὸ βράδυ δὲν ἔχει πατάτες! Ρικκάρντο, μικρούλη μου, σοῦ ἀξίζει αὐτὴ ἡ διασκέδασι γιὰ τὴν προθυμία σου. Πάρε τὸ βούρδουλα!...

Ὁ Ρικκάρντο ἦταν τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε προσφέρει τὸ καλὸ σπίρτο γιὰ τὴν πίπα τοῦ Γαροφόλη. Ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα βούρδουλα μὲ κοντὸ μανίκι καὶ μὲ δυὸ λουριὰ ποὺ τελείωναν σὲ χοντροὺς κόμπους.

Στὸ μεταξύ, ὁ ἄλλος ἔβγαλε τὴ μπλοῦζα του, καὶ τὸ πουκάμισό του κι' ἔτσι ἔμεινε γυμνὸς ὡς τὴ μέση.

—Περίμενε! τοῦ φώναξε ὁ Γαροφόλης.

Καὶ γυρίζοντας στὸ παιδὶ ποὺ εἶχε ἔρθει πρῶτο μὲ τὸ παλησάνιδο, ρώτησε:

—Πόσες λείπουν ἐσένα;

—Ἔφερα αὐτὸ τὸ σανίδι... εἶναι καλό... ψιθύρισε ἐκεῖνο.

—Πολὺ καλό, μάλιστα! Πήγαινε στὸν ψωμᾶ καὶ γύρεψέ του ψωμί, μ' αὐτὸ τὸ σανίδι. Θὰ σοῦ δώση: Πόσες πεντάρες σοῦ λείπουν; Λέγε!

—Μοῦ λείπουν τριάντα ἕξη...

—Σοῦ λείπουν τέσσερις! Καὶ τόλμησες νὰ παρουσιαστῆς μπροστά μου; Γδύσου γρήγορα κι' ἐσύ!...

—Μὰ τὸ σανίδι ποὔφερα;...

—Θὰ στὸ δώσω νὰ τὸ φᾶς! Ἐσεῖς εἴσαστε ληστές, κλέφτες! Ἀχ! παληόπαιδα! Αὐτὰ ἐγὼ παθαίνω γιὰ νἆμαι καλός!... Μὰ πῶς θέλετε νὰ πληρώνω τὸ ὡραῖο κρέας καὶ τὶς ὡραῖες πατάτες ποὺ σᾶς ταΐζω; Γίνεται νὰ μὴ δουλεύετε καὶ σεῖς;

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μαζεύτηκαν συνολικὰ πέντε παιδιὰ ποὺ τοῦ χρεωστοῦσαν ἀρκετὲς πεντάρες. Ὁ Ρικκάρντο μὲ τὸ βούρδουλα στὸ χέρι εἶχε πλάϊ του ἀραδιασμένους πέντε... κατάδικους.

Ἡ πρώτη βουρδουλιά, ποὺ ἔπεσε, μοῦ ἔφερε δάκρυα στὰ μάτια. Νόμιζα πὼς δὲν μ' ἔβλεπε κανείς! Ὁ Γαροφόλης ὅμως, φαίνεται, μὲ κρυφοκύτταζε.

—Νά, ἕνα εὐαίσθητο παιδί! εἶπε, δείχνοντάς με. Δὲν μοιάζει μὲ σᾶς, ληστάδες, ποὺ γελᾶτε μὲ τὴ δυστυχία τῶν συντρόφων σας καὶ μὲ τὴ δική μου λύπη. Πάρτε τον γιὰ παράδειγμα κι' ἄς μὴν εἶναι σύντροφός σας...

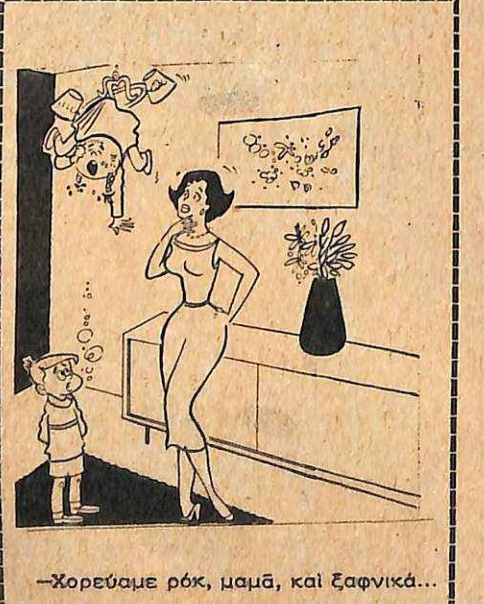

—Χορεύαμε ρόκ, μαμά, καὶ ξαφνικά...

Σύντροφός τους! Αὐτὴ ἡ λέξι μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια.

Μὲ τὴ δεύτερη βουρδουλιά, ὁ κατάδικος ἔβγαλε ἕνα βόγγο. Μὲ τὴν τρίτη, ἄφησε μιὰ σπαρακτικὴ φωνή.

Ὁ Γαροφόλης σήκωσε τὸ χέρι του. Ὁ Ρικκάρντο ἔμεινε μὲ τὸ βούρδουλα στὸν ἀέρα.

Μοῦ φάνηκε πὼς θἄδινε χάρι. Μὰ δὲν ἦταν αὐτό.

—Ξέρεις τί κακὸ μοῦ κάνουν οἱ φωνές, εἶπε γλυκὰ ὁ Γαροφόλης, γυρίζοντας στὸν κατάδικο. Ἂν ὁ βούρδουλας σοῦ σχίζη τὸ πετσί, οἱ φωνές σου μοῦ σχίζουν τὴν καρδιά. Σὲ εἰδοποιῶ, πὼς γιὰ κάθε φωνή, θὰ τρῶς μιὰ βουρδουλιὰ παραπάνω. Μὴ μὲ κάνης τώρα ν' ἀρρωστήσω ἀπὸ τὴ λύπη μου! Ἂν αἰσθάνεσαι λίγη ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν κύριό σου, σώπα. Ἐμπρός, Ρικκάρντο!

Ὁ μικρὸς δήμιος σήκωσε τὸ χέρι του. Τὰ λουριὰ αὐλάκωσαν τὴ ράχη τοῦ δύστυχου παιδιοῦ.

—Μάνα μου!... Μάνα μου!... φώναξε.

Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶδα τὰ παρακάτω. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς σκάλας καὶ μπῆκε ὁ Βιτάλης.

Μὲ μιὰ ματιὰ κατάλαβε τί ἦταν οἱ φωνές, ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα. Ἔτρεξε ἴσια στὸ Ρικκάρντο καὶ τοῦ ἅρπαξε τὸ βούρδουλα.

Ἔπειτα γύρισε στὸ Γαροφόλη καὶ στάθηκε μὲ σταυρωμένα χέρια.

Ὁ Γαροφόλης τάχασε. Γρήγορα ὅμως συνῆρθε. Καὶ παίρνοντας τὸ ψεύτικο χαμόγελό του, εἶπε:

—Δὲν εἶναι φοβερό; Αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν ἔχει καρδιά!

—Ντροπή! φώναξε ὁ Βιτάλης.

—Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, ἐξακολούθησε ὁ Γαροφόλης.

—Ἄφησέ τα αὐτά! τὸν διέκοψε ἐκεῖνος. Καταλαβαίνεις πὼς τὸ «ντροπὴ» δὲν τὸ εἶπα σ' αὐτὸ τὸ παιδί, ἀλλὰ σὲ σένα. Ναί! Ντροπή σου, ἀνανδρία σου, νὰ βασανίζης τὰ παιδιά, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ ὑπερασπιστοῦν τὸν ἑαυτό τους!

—Καὶ τί ἀνακατεύεσαι ἐσύ, γέρο - παράξενε; εἶπε ὁ Γαροφόλης, ἀλλάζοντας τόνο.

—Θὰ σὲ καταγγείλω στὴν Ἀστυνομία!

—Στὴν Ἀστυνομία; φώναξε. Μὲ φοβερίζεις ἐσὺ μὲ τὴν Ἀστυνομία! Μὴν κάνης τώρα τὸν κακὸ καὶ μὲ φοβερίζεις, γιατὶ μπορῶ νὰ μιλήσω κι' ἐγώ. Καὶ νὰ δοῦμε τότε ποιός θὰ βγῆ εὐχαριστημένος! Βέβαια, δὲ θὰ πῶ τίποτα στὴν Ἀστυνομία, γιατὶ οἱ δουλειές σου δὲν εἶναι δική της δουλειά. Εἶναι ἄλλοι, ποὺ ἐνδιαφέρονται γι' αὐτές... Μιὰ λέξι, ἂν τοὺς πῶ, ἕνα ὄνομα, δυστυχία σου! Ποῦ θὰ πήγαινες νὰ κρύψης τὴ ντροπή σου;

Γιὰ ποιὰ ντροπὴ μιλοῦσε ὁ Γαροφόλης;...

Καὶ πρὶν συνέλθω ἀπὸ τὴν κατάπληξι, ὁ Βιτάλης μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Πᾶμε ἀπὸ δῶ!

—Φεύγεις; εἶπε ὁ Γαροφόλης γελῶντας! Ἔλα, ἐγὼ σοῦ ἀστειεύθηκα! Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; Γιατί ἦρθες;

Χωρὶς νὰ ἀπαντήση, ὁ Βιτάλης τοῦ γύρισε τὴ ράχη καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα.

Μὲ τί ἀνακούφισι τὸν ἀκολουθοῦσα!

Γλύτωσα, λοιπόν, ἀπὸ τὸν Γαροφόλη;

Ἂν τολμοῦσα, θὰ φιλοῦσα τώρα τὸ Βιτάλη.

Τὰ λατομεῖα

Στὸ δρόμο ποὺ πηγαίναμε, ὁ Βιτάλης δὲ μιλοῦσε. Μὰ ὅταν φτάσαμε σ' ἕνα στενοσόκκακο, κάθησε σὲ μιὰν ἄκρη. Καὶ σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του, εἶπε:

—Ὡραία ἡ καλωσύνη, μὰ δὲν ὠφελεῖ πάντα. Νά, πάλι ἐμεῖς στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, χωρὶς πεντάρα καὶ μὲ ἄδειο στομάχι! Πεινᾶς;

—Δὲν ἔφαγα τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ τὸ ψωμὶ ποὺ μοῦ δώσατε τὸ πρωΐ.

—Καϋμένο παιδί! Κινδυνεύεις νὰ κοιμηθῆς ἀπόψε νηστικός. Καὶ μήπως ξέρουμε ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε;

—Λογαριάζατε νὰ κοιμηθῆτε στοῦ Γαροφόλη;

—Λογάριαζα νὰ κοιμηθῆς ἐσὺ ἐκεῖ. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ μοῦδινε γιὰ τὸ χειμῶνα ποὺ θὰ ἔμενες μαζί του εἴκοσι φράγκα καὶ θὰ τὰ κατάφερνα. Ἅμα εἶδα ὅμως πῶς μεταχειρίζεται τὰ παιδιά, δὲν βάσταξα... Ὑποθέτω πὼς δὲν θἄθελες νὰ μείνης μαζί του, ἔ;

—Τί καλὸς ποὺ εἴσαστε!

Ἦταν ἀργὰ καὶ τὸ κρύο ἔγινε παγερό. Φυσοῦσε βορριᾶς. Ἡ νύχτα θἆταν ἄσκημη.

—Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε τώρα;

Ὁ Κάπης κι' ἐγὼ στεκόμαστε, περιμένοντας νὰ πάρη μιὰν ἀπόφασι. Ἐπὶ τέλους σηκώθηκε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

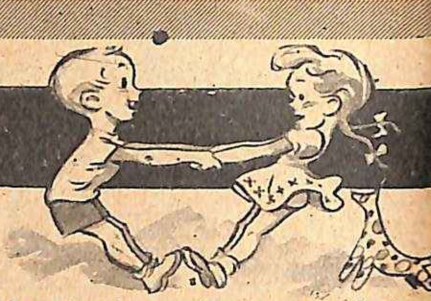

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΑΓΟΣ

Στὰ παλιὰ χρόνια, ποὺ μιλοῦσαν τὰ ζῶα, ζοῦσε στὴν Ἰαπωνία ἕνας κάτασπρος λαγός, ποὺ εἶχε τὸ σπιτάκι του στὸ νησὶ Ὄκι καὶ πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἦταν ἡ στεριὰ τῆς Ἰαπωνίας.

Κάποτε, λοιπόν, ἐπιθύμησε νὰ περάση τὴ θάλασσα καὶ νὰ φτάση ὡς τὴν ἀντικρυνὴ στεριά.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ καθόταν συλλογισμένος, εἶδε μιὰ μεγάλη χελῶνα νὰ κολυμπάη κοντὰ στὸ νησί.

—Τυχερὸς εἶμαι, μουρμούρισε ὁ λαγός. Θὰ ζητήσω ἀπ' αὐτὴν νὰ μὲ περάση στὴν Ἰνάμπα!

Ὕστερα ὅμως, ἄρχισε ν' ἀμφιβάλλη ἂν θἄθελε ἡ χελῶνα νὰ τοῦ κάνη αὐτὴ τὴν καλωσύνη. Γι' αὐτὸ σκέφτηκε νὰ μὴ τῆς τὸ ζητήση ὡς χάρι, ἀλλὰ νὰ προσπαθήση νὰ πετύχη ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσε μὲ κάποιο ἔξυπνο τέχνασμα. Φώναξε λοιπὸν μὲ δύναμι:

—Κυρία χελῶνα, δὲν εἶναι ὄμορφη ἡ μέρα σήμερα;

Ἐκείνη, στενοχωρημένη ἀπὸ τὴ μονότονη ζωή της, κολύμπησε ἀμέσως κι' ἦρθε κοντά του.

—Κάποιος μοῦ μίλησε! Μήπως εἶστε σεῖς, κύριε λαγέ; Βέβαια, θὰ στενοχωριέστε αὐτοῦ ὁλομόναχος...

—Μπᾶ, δὲν εἶμαι ὁλομόναχος, μὰ ἐπειδὴ εἶναι ὡραία ἡμέρα βγῆκα νὰ διασκεδάσω. Δὲν καθόσαστε λίγο μαζί μου; εἶπε μὲ γλυκὸ τρόπο ὁ λαγός.

Ἡ χελῶνα, ποὺ συμπάθησε τὸ λαγό, βγῆκε ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' ἔπαιξαν μαζὶ ἀρκετὴ ὥρα. Σὲ λίγο ὁ λαγὸς εἶπε:

—Κυρία χελῶνα, ἀλήθεια ἐγὼ ζῶ στὸ νησὶ κι' ἐσεῖς στὴ θάλασσα καὶ δὲν ξέρω καθόλου τὴ ζωή σας. Μιὰ ποὺ βρεθήκαμε ἐδῶ, δὲ μοῦ λέτε: τὸ συγγενολόϊ σας εἶναι μεγαλύτερο ἀπ' τὸ δικό μου;

—Καὶ βέβαια εἶναι! ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Δὲν τὸ βλέπετε καὶ μόνος σας; Ἐσεῖς ζῆτε σ' ἕνα νησί, ἐνῶ ἐμεῖς ζοῦμε στὴν ἀπέραντη θάλασσα. Ἂν φωνάξω καὶ μαζευτῆ ὅλο μου τὸ σόϊ, ἐσεῖς δὲ θἄσαστε τίποτα μπροστά μας!

—Καὶ δὲ μοῦ λέτε, κυρία χελῶνα, ἔχετε τὴ γνώμη πὼς εἶναι εὔκολο νὰ φωνάξετε τόσες χελῶνες, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ κάνουν μιὰ γραμμὴ ἀπ' τὸ νησί μου ὡς τὴν Ἰνάμπα;

—Μπᾶ! Εἶναι τὸ πιὸ εὔκολο πρᾶγμα! ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

—Κάντε λοιπὸν μιὰ δοκιμή, ἀφοῦ λέτε πὼς μπορεῖτε, εἶπε ὁ λαγὸς σοβαρά.

Ἡ χελῶνα, ποὺ δὲν ἦταν μόνο φαντασμένη, ἀλλὰ κι' ἀλαφρόμυαλη, δέχτηκε εὐθὺς νὰ δείξη στὸ λαγὸ τὸ σόϊ της.

Κι' ἔκανε μιὰ βουτιὰ στὴ θάλασσα. Δὲν πέρασε λίγη ὥρα καὶ φάνηκε σέρνοντας πίσω της στρατιὰ ὁλόκληρη ἀπὸ μεγάλες χελῶνες.

—Κυττάξτε, κύριε λαγέ, εἶπε.

Καὶ σ' ἕνα νόημά της ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος μπῆκε στὴ γραμμὴ κι' ἔκανε πάνω στὰ νερὰ τῆς θάλασσας ἕνα εἶδος γέφυρας ποὺ ἕνωνε τὸ νησὶ Ὄκι μὲ τὴ στεριὰ τῆς Ἰνάμπας.

—Περίφημα! φώναξε ὁ λαγός. Ἀλλά, κυρία χελῶνα, τὸ γιοφύρι εἶναι πιὸ μακρὺ ἀπ' ὅλα τὰ γιοφύρια τοῦ κόσμου καὶ γιὰ νὰ σᾶς μετρήσω πρέπει ν' ἀνέβω στὶς ράχες σας... Ἂν θέλετε νὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε... Ἀλλὰ προσέξτε, μὴν κουνηθῆτε, γιατὶ θὰ πέσω στὸ νερό.

Ἔτσι ὁ λαγός, πηδῶντας πάνω στὶς χελῶνες ποὺ εἶχαν κάνει γιοφύρι, φώναζε:

—Μιά, δυό, πέντε, δέκα!... Φρόνιμα καθῖστε! Εἴκοσι, τριάντα... Μὴν κινιέστε... τριάντα μιά, τριάντα ἑφτά...

Καὶ μόλις πάτησε τὴ γῆ τῆς Ἰνάμπας, ἄρχισε νὰ τὶς κοροϊδεύη:

—Καλὰ σᾶς τὴν ἔφτιαξα! φώναζε. Δὲν σᾶς ἔχω πιὰ ἀνάγκη!

Οἱ χελῶνες, μόλις κατάλαβαν τὴν κατεργαριά του, ἀποφάσισαν νὰ τὸν τιμωρήσουν. Ἔτρεξαν τότε, τὸν τριγύρισαν κι' ἄρχισαν νὰ τοῦ μαδοῦν τὴν ὡραία του γοῦνα.

Ὁ λαγὸς ἔκλαιγε, φώναζε καὶ τὶς παρακαλοῦσε νὰ τὸν λυπηθοῦν.

Μὰ ἐκεῖνες ὅλες μαζὶ τοῦ εἶπαν:

—Σ' ἀρέσει τώρα; Νὰ μάθης νὰ μὴν εἶσαι ἀχάριστος!

Κι' ἀφοῦ τοῦ μάδησαν καὶ τὸ τελευταῖο κομμάτι τῆς γούνας, τὸν πέταξαν στὸ γιαλὸ κι' ἔφυγαν εὐχαριστημένες.

Ὁ λαγὸς σπαρταρίζε ἀπὸ τοὺς πόνους. Ξαπλώθηκε γυμνὸς ὅπως ἦταν στὰ βότσαλα κι' ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ φωνάζη.

Σὲ λίγο πέρασαν ἀπὸ ἐκεῖ τρία παλληκάρια, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ βασιλόπουλα. Εἶδαν τὰ χάλια τοῦ λαγοῦ καὶ τὸν ρώτησαν τί εἶχε πάθει.

—Ἀχ! Πολέμησα μὲ τὶς χελῶνες καὶ νικήθηκα. Καὶ νὰ πῶς μὲ κατάντησαν!...

Τότε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νέους, ποὺ εἶχε κακὴ ψυχή, θέλησε νὰ διασκεδάση μὲ τὴ συμφορά του καὶ τοῦ εἶπε:

—Γιὰ νὰ γίνης ὅπως ἤσουν πρῶτα, βούτηξε στὴ θάλασσα κι' ὕστερα κάθισε στὸν ἥλιο νὰ στεγνώσης!...

Τὰ παλληκάρια ἔφυγαν κι' ὁ λαγός, ποὺ πίστεψε τὰ λόγια τοῦ κακοῦ, ἔπεσε στὴ θάλασσα. Μὰ ὅταν βγῆκε στὸν ἀέρα, τὸ δέρμα του ζάρωσε καὶ τὸ ἁλάτι τοῦ μεγάλωσε τοὺς πόνους. Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ κυλιέται στὴν ἄμμο, κλαίγοντας καὶ οὐρλιάζοντας. Γιὰ καλή του τύχη, πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα ἄλλο παλληκάρι, ποὺ κουβαλοῦσε στὴ ράχη του ἕνα σακκούλι.

—Ἀχ, δυστυχισμένε λαγέ, τοῦ εἶπε, ποιός σ' ἔκανε σ' αὐτὸ τὸ χάλι;

Ὁ λαγός, μ' ὅλους τοὺς πόνους του, πῆρε θάρρος ἀπὸ τὴ συμπόνια τοῦ παλληκαριοῦ καὶ τοῦ εἶπε ὅλη τὴν ἱστορία.

—Πολὺ λυπᾶμαι γιὰ ὅ,τι ἔπαθες! ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι. Μὰ φταῖς κι' ἐσύ. Γιατί ἐνῶ οἱ χελῶνες σοῦ στάθηκαν τόσο χρήσιμες, ἐσύ, ὄχι μόνο δὲν τὶς εὐχαρίστησες, ἀλλ' ἄρχισες νὰ τὶς περιπαίζης.

—Τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε μιξοκλαίγοντας ὁ λαγός, ἀλλὰ τώρα μετάνοιωσα. Ἂς ζήσω καὶ δὲν θὰ κοροϊδέψω ποτὲ πιὰ κανένα!

—Ἔ, τότε, ἄκουσε τί θὰ κάνης: Θὰ πᾶς νὰ λουστῆς στὰ νερὰ τῆς λίμνης γιὰ νὰ φύγη τὸ ἁλάτι. Ὕστερα θὰ μαζέψης ἀρκετὰ λουλούδια ποὺ εἶναι ἐκεῖ γύρω. Θὰ τ' ἁπλώσης κατὰ γῆς καὶ πάνω σ' αὐτὰ θὰ κυλιστῆς. Ἡ κίτρινη σκόνη τους θὰ κάνη τὴ γοῦνα σου νὰ ξαναφυτρώση καὶ θὰ γίνης πάλι ὅπως καὶ πρῶτα.

Ὁ λαγὸς χάρηκε κι' ἔκανε ἀμέσως ὅ,τι τοῦ εἶπε τὸ καλὸ παλληκάρι. Δὲν πέρασε, λοιπόν, καμμιὰ ὥρα κι' οἱ πόνοι του σταμάτησαν κι' ἡ γοῦνα του ξαναφύτρωσε!

—Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μοῦ κάνατε, εἶπε τότε ὁ λαγὸς στὸ παλληκάρι. Τί μπορῶ νὰ κάνω κι' ἐγὼ γιὰ σᾶς; Χαρῖστε μου τ' ὄνομά σας...

—Ἐγὼ εἶμαι μάγος, τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος, καὶ τ' ὄνομά μου εἶναι Ὀκούνι Μοκότο. Οἱ τρεῖς ποὺ πέρασαν εἶναι ἀδέλφια μου. Ἄκουσαν ὅτι ἡ ὡραία βασιλοπούλα Γιακάμι ζῇ στὴν Ἰνάμπα καὶ ξεκίνησαν νὰ τὴ βροῦν γιὰ νὰ τῆς ποῦν νὰ πάρη ἄντρα της ἕναν ἀπ' αὐτούς. Στὸ ταξίδι τους αὐτό, ἐγὼ τοὺς κάνω τὸν ὑπηρέτη καὶ γι' αὐτὸ ἔρχομαι πίσω τους, φορτωμένος τὸ σακκούλι.

Ὁ λαγὸς ἔσκυψε ἀμέσως μπροστὰ στὸν Ὀκούνι Μοκότο, ποὺ πολλοὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Ἰαπωνίας τὸν ἐδόξαζαν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν ὡς ἅγιο.

—Κύριέ μου, τί καλὸς ποὺ φανήκατε σὲ μένα! τοῦ εἶπε. Δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι ὁ ἄλλος, ποὺ μοῦ ἔκανε τόσο μεγάλο κακό, εἶναι ἀδελφός σας... Ἡ βασιλοπούλα Γιακάμι, νὰ εἴσαστε βέβαιος, δὲ θὰ προτιμήση γιὰ ἄντρα της, παρὰ μονάχα ἐσᾶς μὲ τὴ μεγάλη καρδιά!...

Ὁ Ὀκούνι Μοκότο, γελῶντας μὲ τὰ λόγια τοῦ λαγοῦ, τὸν χαιρέτησε καὶ τράβηξε τὸ δρόμο γιὰ νὰ προφτάση τ' ἀδέλφια του.

Καὶ τὰ ἔφτασε, τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαιναν στὸ παλάτι.

Ὅμως, λίγη ὥρα πρίν, ὁ λαγός, τρέχοντας σὰν ἀστραπή, εἶχε χωθῆ στὴν κάμαρα τῆς βασιλοπούλας καὶ τῆς εἶχε διηγηθῆ τί εἶχε πάθει ἀπ' τὸ κακὸ παλληκάρι καὶ πῶς τὸν ἔσωσε ὁ Ὀκούνι Μοκότο.

Κι' ὅταν πιὰ ἔφτασε ὁ Ὀκούνι στὸ παλάτι, ἡ βασιλοπούλα πῆγε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐγὼ προτιμῶ ἕναν ἄντρα μὲ μεγάλη καρδιά, σὰν τὴ δική σου!

Κι' ἔτσι ἔγινε ὁ γάμος τους. Ἀπὸ τότε ὁ Ὀκούνι Μοκότο λατρεύεται σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἰαπωνίας μὲ τὸ ὄνομα «Ὁ Ἄσπρος Λαγὸς τῆς Ἰνάμπα».

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ ρυάκι

Τρέχα ὄμορφο ρυάκι
καὶ μπροστά σου ἂν ἀπαντήσης
τὴ μηλίτσα, μὲ νεράκι
δροσερὸ νὰ τὴν ποτίσης
νὰ πετάξουνε τὰ φύλλα,
νὰ στολίσουν τὰ κλαδιά της
καὶ σ' ἐμὲ νὰ δώση μῆλα
καὶ σὲ σένα τὴ σκιά της.

ΝΙΚ. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ὁ ἱππότης τῆς τάξεως

Ὁ Τοτὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ κακοὺς μαθητὰς στὴν τάξι του, ἔχει ὅμως πάντα ὄμορφες ἰδέες καὶ καλοὺς τρόπους. Μὰ δὲν τὸν σώζουν αὐτὰ στὶς ἐξετάσεις κι' ἔτσι μένει μετεξεταστέος.

—Ἀντὶ νὰ διαβάζης τὰ μαθήματά σου, πετᾶς διαρκῶς στὰ σύννεφα!... τοῦ λέει αὐστηρὰ ὁ πατέρας του.

Κι' ἡ μητέρα του συμπληρώνει:

—Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης, εἶναι νὰ μελετᾶς τὰ βιβλία τοῦ σχολείου κι' ὄχι παραμύθια καὶ μυθιστορήματα!...

Μὰ ὁ Τοτός, ὅσο καὶ νὰ θέλη, δὲ μπορεῖ νὰ εὐχαριστήση τοὺς γονεῖς του.

Ἔχει μάθει ἀπ' ἔξω ὅλα τὰ παραμύθια τοῦ Ἄντερσεν κι' ὅλα τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ἐνῶ ἀπ' τὰ σχολικὰ μαθήματα δὲ μπορεῖ ν' ἀποστηθίση οὔτε μιὰ γραμμή!...

Ἔτσι, στὶς ἐξετάσεις, ποὺ τὸν ἄφησαν μετεξεταστέο, ὁ δάσκαλος τὸν ρώτησε:

—Πές μου ποῦ βρίσκεται τὸ λάθος στὴ φράσι: «Ὁ ταῦρος κι' ἀγελάδα βόσκει στὸ λειβάδι;»

Κι' ὁ Τοτός, πάντα εὐγενικὸς στοὺς τρόπους, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήση:

—Ἔπρεπε, κύριε, νὰ προηγῆται ἡ... κυρία! Ἐννοῶντας τὴν ἀγελάδα!

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ὁ Ἀντωνάκης πάει στὸ κοττέτσι μαζὶ μὲ τὴ μαμᾶ του καὶ βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ νὰ βγαίνουν πουλάκια ἀπὸ τ' αὐγά. Γυρίζει τότε καὶ ρωτᾶ μ' ἀπορία:

—Μαμᾶ, πῶς μπῆκαν τὰ πουλάκια μέσα στ' αὐγά;

★

Πίπης: Φαίνεται, κύριε, ὅτι ἐκάματε λάθος στὴ βαθμολογία μου. Δὲν πιστεύω ὅτι ἀξίζω ἕνα καθαρὸ μηδενικό.

Δάσκαλος: Κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἰδέα ἔχω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ δώσω κατώτερο βαθμὸ ἀπ' αὐτόν!

★

Μητέρα: Πώ, πώ! τί κατάστασι εἶν' αὐτή; Ποιὸς ξερρίζωσε ὅλα τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸ περιβόλι καὶ τἄφερε μέσα;

Τοτός: Ἐγώ, μαμᾶ!

Μητέρα: Γιατί παιδί μου;

Τοτός: Γιατὶ ἔκανε πολλὴ ζέστη καὶ φοβήθηκα νὰ μὴ καοῦν!...

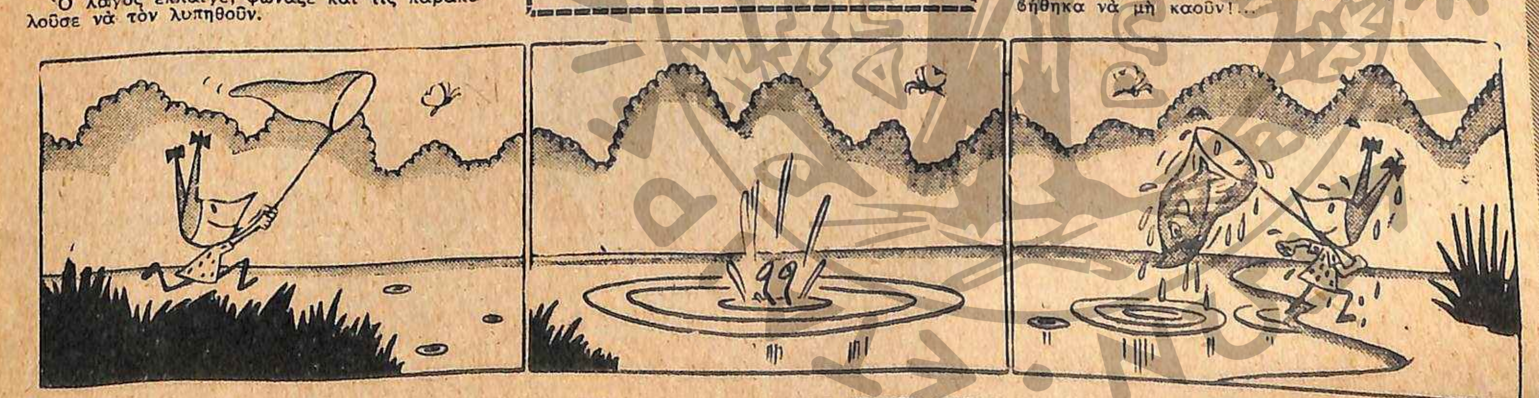

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ

ΕΝΤΕΛΩΣ καινούργια πράγματα, λανσάρονται τελευταίως στὸ Παρίσι.

Ὕστερα ἀπὸ τὰ φορέματα «ἔτσι κι' ἔτσι» καὶ ἀπὸ τὶς καλοκαιρινὲς «ρὸμπ - ταγιέρ» κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους κάτι καινούργια μοντέλα ποὺ ποικίλλουν μὲ τὴν πρωτοτυπία τους τὶς καλοκαιρινὲς ἐπιδείξεις μόδας.

Τὰ νέα αὐτὰ μοντέλα σκοπὸ ἔχουν νὰ ἐξυπηρετήσουν κομψὰ τὶς γυναῖκες καὶ κυρίως τὶς ἐργαζόμενες, σὲ μιὰ σύντομη ἐκδρομή.

Πρόκειται γιὰ τὰ μοντέρνα «ἀνσὰμπλ» τοῦ Σαββατοκύριακου ποὺ ἔχουν κατακτήσει ὅλες τὶς κομψὲς Παριζιάνες.

Τὰ πρακτικὰ ὅσο καὶ κομψότατα αὐτὰ σύνολα εἶναι ἀπαραιτήτως δίχρωμα Συνδυάζεται δὲ ἁρμόνικὰ τὸ ριγωτὸ μὲ τὸ σκέτο ὕφασμα ἢ τὸ μονόχρωμο μὲ τὸ πουαντιγιέ.

Τὸ μοντέρνο αὐτὸ ἀνσάμπλ, ἀποτελεῖται ἀπὸ φόρεμα, φοῦστα καὶ σὸρτ ἢ ἀκόμη καὶ ἀπὸ κοστοῦμι τοῦ μπάνιου, ἀσορτί.

Παρουσιάζει δὲ πλουσιωτάτη ποικιλία συνδυασμῶν καὶ ἐξυπηρετεῖ ἀφάνταστα τὴν γυναῖκα, ποὺ δὲν ἔχει διαθέσιμο χρόνο νὰ ἑτοιμάσῃ τὴν κατάλληλη γκαρνταρόμπα, ποὺ χρειάζεται, γιὰ μιὰ μεγάλη ἢ μικρὴ ἐκδρομή.

Τὸ νέο σύνολο «Σαββατοκύριακο» λύει ἔτσι αὐτομάτως τὸ ἐνδυματολογικὸ πρόβλημα τῆς ἐκδρομῆς, ἐνῶ συγχρόνως ντύνει ὄμορφα κάθε γυναῖκα.

Ἡ ἐξωτερικὴ φοῦστα, τοῦ ἀνσάμπλ, γίνεται «ἀν φὸρμ» καὶ φοδράρεται ἀπὸ τὸ ριγωτὸ ἢ τὸ πουαντιγιὲ ὕφασμα, φοριέται πάνω ἀπὸ τὸ σὸρτ ἢ τὸ μαγιώ, μέσα στὴν πόλι καὶ τὸ κορσὰζ τοῦ φορέματος χρησιμεύει, συνήθως, γιὰ μπλοῦζα.

Ἡ φοῦστα τοῦ φορέματος δηλαδὴ ἡ ἐσωτερικὴ φοῦστα τοῦ ἀνσάμπλ, γίνεται πάντοτε ἀπὸ τὸ πουαντιγιὲ ἢ τὸ ριγωτὸ ὕφασμα. Μιὰ λεπτομέρεια, ποὺ προσθέτει χάρι καὶ ἐνημερότητα, εἶναι νὰ γίνεται κοντήτερη κατὰ 6—8 πόντους ἡ ἐξωτερικὴ φοῦστα καὶ σὰν «τυνὶκ» νὰ ἀφίνῃ νὰ φαίνεται ἀπὸ κάτω ἡ ἀπὸ μέσα φοῦστα.

Ἡ γραμμὴ αὐτὴ θεωρεῖται ἐξαιρετικὰ μοντέρνα καί, ὅπως φαίνεται, πρόκειται νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ τὸ χειμῶνα στὰ «ἀμπιγιὲ» φορέματα. Τώρα, ἀπὸ πόσα κομμάτια ἀποτελεῖται τὸ «ἀνσὰμπλ γιὰ τὸ Σαββατοκύριακο»;

Ἀπὸ 6 κομμάτια, ποὺ συνδυάζονται μεταξύ τους ἁρμονικὰ καὶ δημιουργοῦν τὸ μοντέρνο αὐτὸ σύνολο.

Θέλετε νὰ τὰ μετρήσωμε;

Φόρεμα, «ντὲ πιὲς» φοῦστα—μπλοῦζα, φοῦστα ἐξωτερικὴ ποὺ χρησιμεύει καὶ γιὰ κάπα τῆς πλάζ, σόρτ, μαγιὼ καὶ κοντὸ ριχτὸ ζακεττάκι.

Ὅλα αὐτά, φοριοῦνται μαζὶ ἢ χωριστὰ καὶ ἀποτελοῦν τὸ πρακτικὸ καὶ μοντέρνο ντύσιμο, τῆς κομψῆς γυναίκας, στὴν κοσμικὴ πλὰζ ἢ στὴν λουτρόπολι τῆς μόδας.

Φυσικά, τὸ σύνολο «Σαββατοκύριακο» χρησιμεύει γιὰ ὅλες τὶς ὧρες καὶ ἡμέρες. Μπορεῖ π.χ. τὸ φορεματάκι νὰ φορεθῇ κάλλιστα στὴ δουλειὰ καὶ στὸ δρόμο, τώρα τὸ καλοκαῖρι.

Ἐπίσης, ἡ διακοσμητικὴ φοδραρισμένη φοῦστα προσδίδει κοκεταρία καὶ νεανικότητα στὴν ἐμφάνισι καὶ ἐξυπηρετεῖ πολλαπλᾶ.

Ἂν μάλιστα βάλετε ἐμπρὸς ἕνα κούμπωμα στὴν ἐξωτερικὴ φοῦστα, μπορεῖ νὰ φορεθῇ θαυμάσια καὶ μόνη, μὲ μιὰ μπλουζίτσα κατάλληλη. Ὁ κομψὸς καὶ ὡραῖος αὐτὸς συνδυασμὸς μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μὲ τὴν ἕνωσι δύο παληῶν φορεμάτων ἢ καλλίτερα ἑνὸς μονόχρωμου καλοκαιρινοῦ ταγιὲρ καὶ ἑνὸς φανταιζὶ ὑφάσματος. Τὸ μαγιὼ καὶ τὸ σὸρτ εἶναι ἴσια, στενὰ καὶ ἐφαρμόζουν στὸ σῶμα, σύμφωνα μὲ τὴν νέα τεχνοτροπία τῆς μόδας ποὺ θέλει τὸ σὸρτ ἴσιο καὶ τὸ μαγιώ, περισσότερο ντυμένο, ἀπὸ ἄλλοτε.

Ἂν θέλετε νὰ κάνετε τὸ ἀνσὰμπλ «Σαββατοκύριακο» ἀπὸ μονόχρωμα ὑφάσματα διαφορετικῶν χρωματισμῶν, ὡραῖο εἶναι νὰ τὸ γαρνίρετε τὸ ἕνα μὲ σειρητάκι στὴν ἀπόχρωσι τοῦ ἄλλου.

Ἔτσι ἱκανοποιεῖτε τὸ προσωπικό σας γοῦστο, ἂν αὐτὸ σᾶς ἀρέσῃ, καὶ τὴ μόδα συγχρόνως, ποὺ ἐφέτος, ὅσο ποτέ, ἐπιβάλλει τὴν γαρνιτοῦρα μὲ κορδέλλα, σειρῆτι, γαλόνι κλπ.

ΚΟΜΨΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Πολλὲς φορὲς ἔχουμε τονίσει πὼς τὸ κομψὸ καὶ μοντέρνο ντύσιμο, δὲν εἶναι ζήτημα χρημάτων, ἀλλὰ κυρίως γούστου.

1) Κομψότατο σύνολο «Σαββατοκύριακο» ἀπὸ ὕφασμα μπλὲ-μαρίν, σὲ συνδυασμὸ μὲ ριγωτὸ μπλὲ καὶ ἄσπρο. Ἡ φοῦστα κουμπώνει ἐμπρός, μὲ «πὰτ» καὶ κρυφὰ κουμπιά. 2) Κομψοτάτη «ρὸμπ-ντὲ-πλὰζ-μπουρνοῦζι» ἀπὸ «ἐπὸνζ» ὕφασμα μὲ πολύχρωμες ρίγες. 3) Μοντέρνα φοῦστα ἀπὸ ὁμοιόμορφα μαντήλια ἑνωμένα μεταξύ τους, ὥστε νὰ σχηματίσουν τὸ πρωτότυπο αὐτὸ ἐμπριμέ.

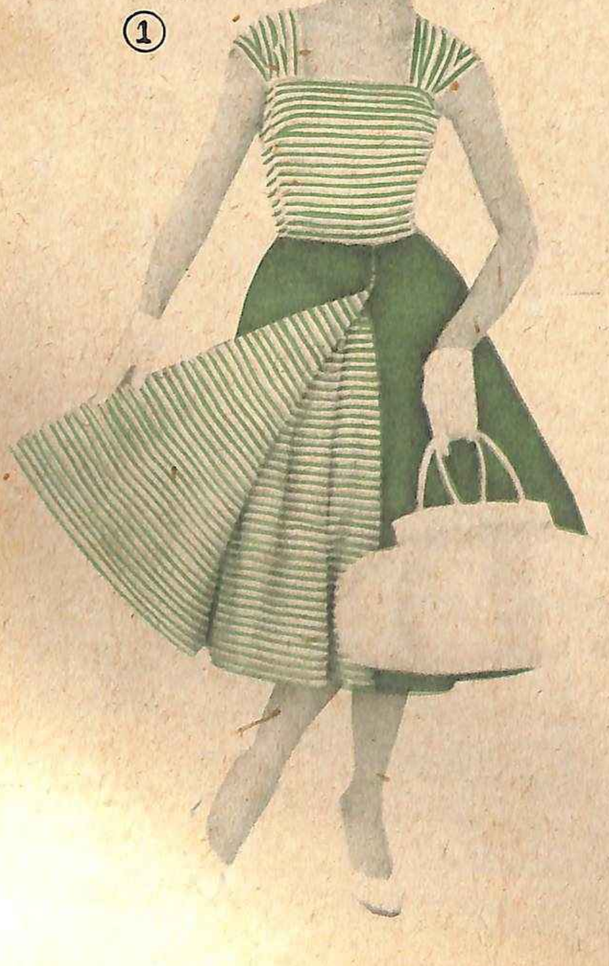
①

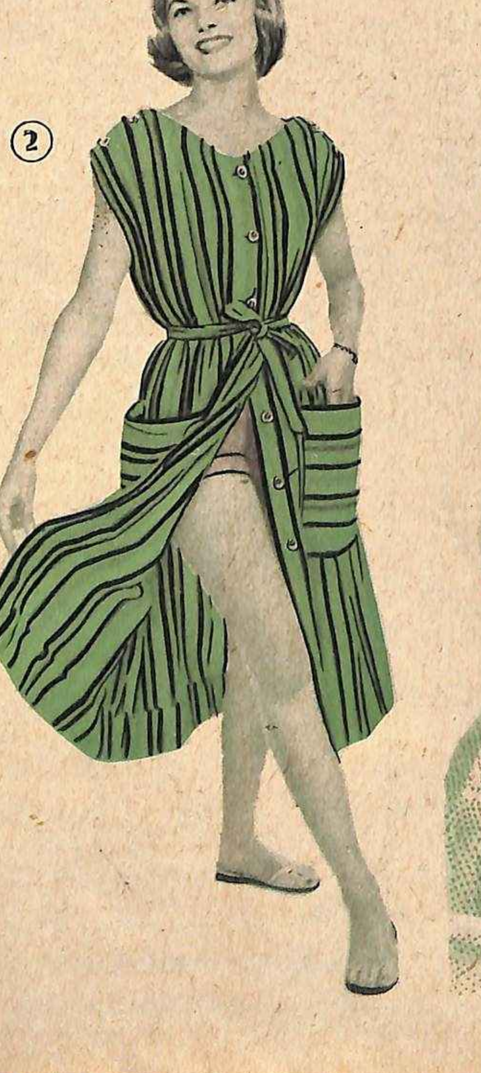
②

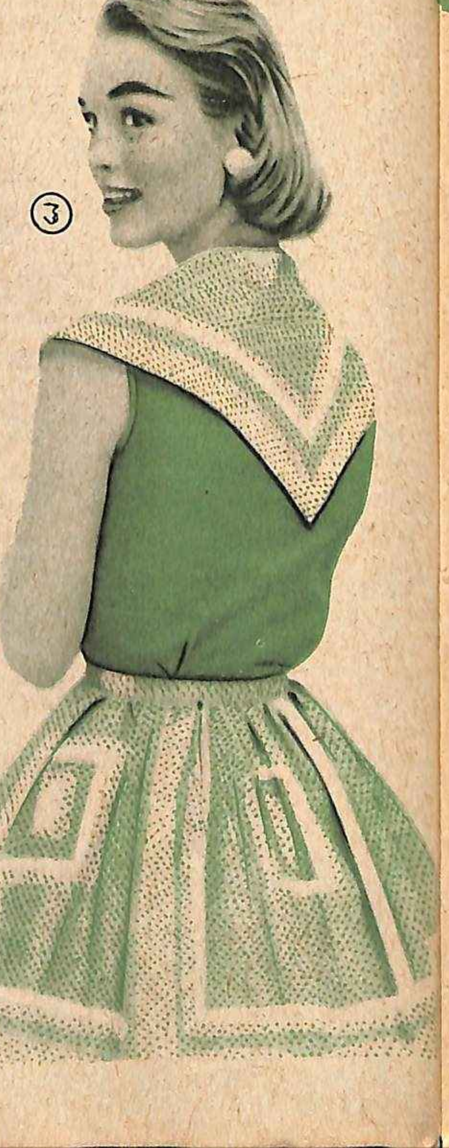
③

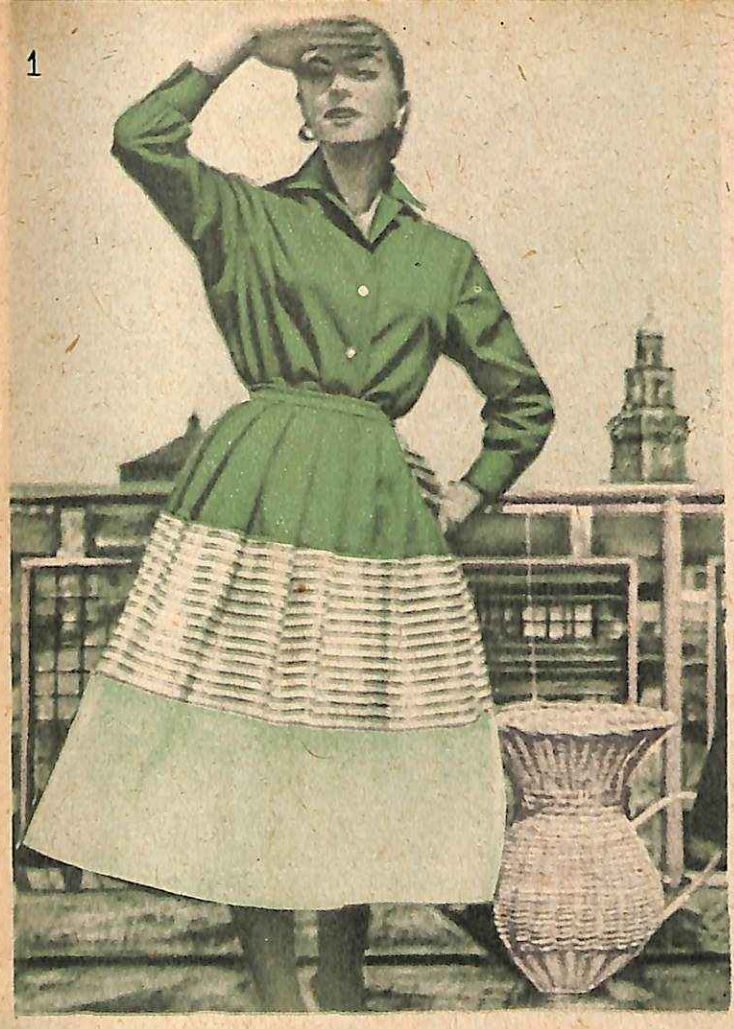
1

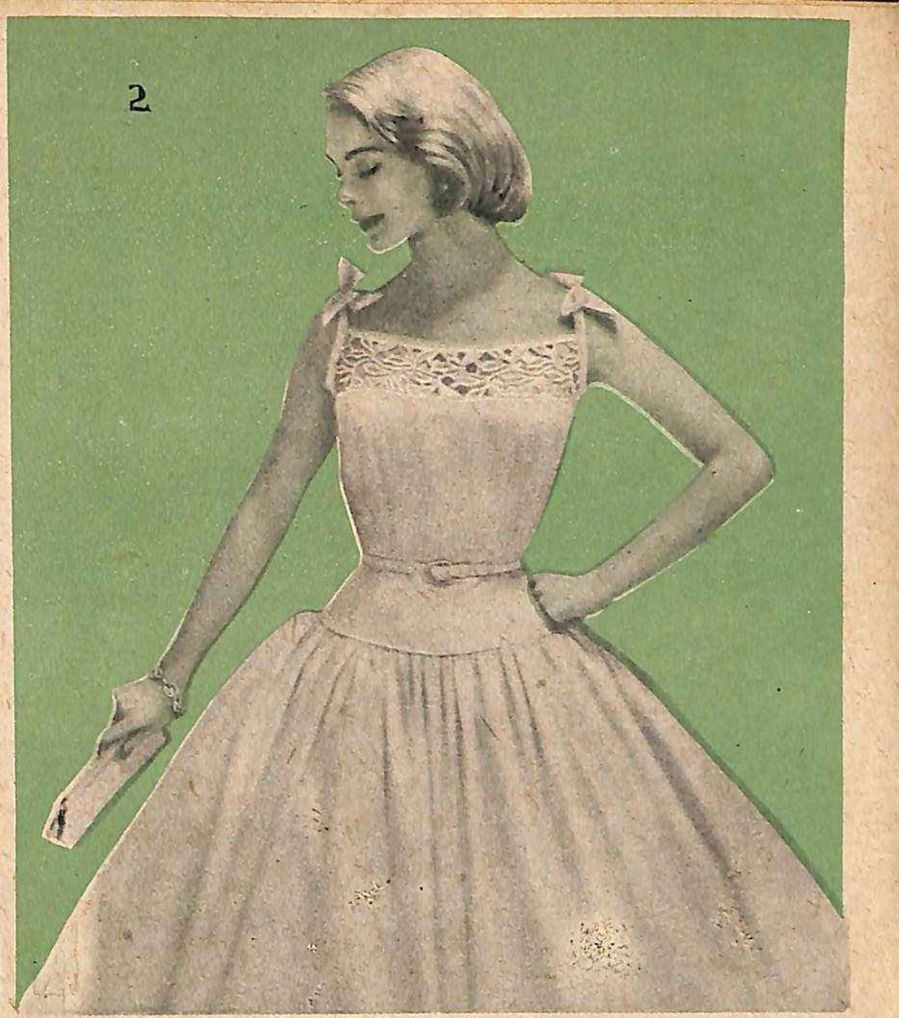
2

1) Πρωτότυπο, καλοκαιρινὸ φορεματάκι, τοῦ ὁποίου τὸ κορσὰζ προεκτείνεται ὡς χαμηλὰ στοὺς γοφοὺς καὶ ἡ φοῦστα συμπληρώνεται μὲ ριγωτὴ φάσα καὶ δεύτερη μονόχρωμη φάσα, σὲ ἐντελῶς ἀντίθετο χρωματισμό. 2) Παριζιάνικο μοντέλο γιὰ κοπέλλες ἀπὸ ἄσπρο πικὲ ριγωτό. Τὸ κορσὰζ εἶναι μακρὺ καὶ δύο στενὰ ρέλια, γύρω ἀπὸ τὴν μασχάλη δένουν στοὺς ὤμους καὶ συγκρατοῦν τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ.

Εἰδικὰ ὅμως ἐφέτος ἡ καινούργια μόδα εὐνοεῖ, ὅσο ποτέ, τοὺς κοκκέτικους συνδυασμούς. Παρέχει δὲ ἄπειρες εὐκαιρίες ἡ μόδα τοῦ 1957, γιὰ ντύσιμο κομψὸ μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ προσωπικοῦ γούστου, κάθε γυναίκας. Τὸ μοντέλο ποὺ σᾶς δίνουμε εἶναι μιὰ πολὺ μοντέρνα φοῦστα, ἀπὸ μαντήλια.

Ὑπάρχουν, βέβαια, ἐμπριμὲ ὑφάσματα, στὸν τύπο αὐτό. Ἀλλὰ ἂν δὲ μπορῆτε νὰ βρῆτε τέτοιο ἐμπριμέ, τότε θὰ ἀγοράσετε φτηνὰ σταμπάτα μαντήλια τοῦ κεφαλιοῦ ἢ κοινὰ τσεμπέρια, τὰ ὁποῖα θὰ ἑνώσετε καὶ θὰ κάνετε τὴν ὡραιοτάτη αὐτὴ φοῦστα.

Ἕνα μαντήλι, διπλωμένο στὴ μέση, σχηματίζει τὸ τρίγωνο τοῦ λαιμοῦ.

Ἡ κατασκευή της εἶναι ἁπλουστάτη. Δὲν χρειάζεται παρὰ ἕνα ζωνάκι καὶ μιὰ σούρα στὴ μέση, ποὺ θὰ ραφτῇ στὸ ζωνάκι, ἀφοῦ, φυσικά, θὰ ράψετε προηγουμένως τὶς πλαϊνὲς ραφές.

Τὸ μπλουζάκι θὰ εἶναι μονόχρωμο, σὲ μιὰ ἀπόχρωσι σκουρότερη ἀπὸ τὰ χρώματα τῶν μαντηλιῶν.

Ἡ μοντέρνα δὲ αὐτὴ φοῦστα μπορεῖ νὰ φορεθῇ τόσο τὸ πρωῒ στὴν πλάζ, ὅσο καὶ τὸ ἀπόγευμα, σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι, καθὼς καὶ τὸ βράδυ.

Τὰ μαντήλια ἢ τὰ τσεμπέρια ποὺ θὰ διαλέξετε, γιὰ νὰ κάνετε τὸ πρωτότυπο αὐτὸ μοντέλο δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγάλα, οὔτε καὶ καλῆς ποιότητος.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει εἶναι τὸ σχέδιο τους καὶ ἂν εἶναι δυνατόν, ἡ φοῦστα νὰ φοδράρεται ὁλόκληρη ἀπὸ μέσα.

Οἱ φόδρες ποὺ μπαίνουν σήμερα στὶς φοῦστες, δὲν εἶναι πιὰ ὁ ταφτᾶς, ἀλλὰ εἰδικὴ βατίστα, τῆς ὁποίας ἡ τιμὴ κυμαίνεται ἀπὸ 8—10 δρχ. τὸν πῆχυ.

«ΡΟΜΠ — ΝΤΕ — ΠΛΑΖ» ΜΠΟΥΡΝΟΥΖΙ

Μιὰ πρακτικὴ πρωτοτυπία τῆς μόδας, εἶναι ἡ «ρὸμπ - ντὲ - πλὰζ» - μπουρνοῦζι. Γίνεται ἀπὸ ὕφασμα πετσέτας, μὲ ρίγες ἢ πουὰ καὶ ἐξυπηρετεῖ τὴν κομψὴ λουομένη καὶ τὴν κοκκέτα γυναῖκα γενικά.

Κι' αὐτὸ γιατὶ κουμπώνει ἐμπρός, ὡς χαμηλὰ στὸ στρίφωμα καὶ μπορεῖ νὰ φορεθῇ, ὡραιότατα τὸ πρωΐ, σὰν ὁποιοδήποτε φορεματάκι.

Στὴν πλάζ, χρησιμεύει γιὰ φόρεμα καὶ γιὰ μπουρνοῦζι συγχρόνως καὶ ἐξυπηρετεῖ μὲ τὴν πρωτοτυπία του. Ἀρκεῖ νὰ μὴ χρησιμοποιήσετε πολὺ χοντρὸ χνουδωτὸ ὕφασμα, γιὰ νὰ μὴν εἶναι πολὺ ζεστὸ καὶ δὲ σᾶς εὐχαριστεῖ νὰ τὸ φορᾶτε.

Καὶ ὅταν περάσῃ πιὰ τὸ καλοκαῖρι, ἡ μοντέρνα αὐτὴ «ρὰμπ - ντὲ - πλὰζ» θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ γιὰ μπουρνοῦζι στὸ καθημερινό σας λουτρό.

Ἔτσι τοῦ χρόνου, θὰ ἔχετε τὴν εὐκαιρία νὰ ράψετε πάλι κάτι καινούργιο καὶ πολὺ μοντέρνο, γιὰ νὰ κάνετε τὴν ἐμφάνισί σας στὴν πλάζ.

Οἱ «ρὸμπ - ντὲ - πλὰζ» - μπουρνοῦζι γίνονται ἴσιες, μὲ δυὸ ραφὲς στὸ πλάϊ, χωρὶς γιακᾶ καὶ δίχως μανίκι. Σφίγγουν στὴ μέση μὲ ἕνα ζωνάκι μακρύ, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ δένει φιόγκο ἐμπρός.

Οἱ μοντέρνες αὐτὲς «ρὸμπ - ντὲ - πλὰζ» ἐπειδὴ δὲ φεγγίζουν, γιατὶ τὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνονται εἶναι χνουδωτό, μποροῦν νὰ φορεθοῦν πάνω ἀπὸ τὸ μαγιώ.

ΠΑΡΙΣΙΝΕΣ «ΝΟΥΒΩΤΕ»

★ Τὰ πολύχρωμα κοκκάλινα βραχιόλια, ξαναγύρισαν στὴ μόδα καὶ φοριοῦνται 10—15 μαζί, στὸ ἕνα χέρι.

Ἂν θὰ φορέσετε μόνον τρία βραχιόλια, διαφορετικῶν χρωματισμῶν, τότε θὰ τὰ στερεώσετε ψηλά, στὸ μπράτσο ἢ θὰ τὰ βάλετε πάνω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, κοντὰ στὴ μασχάλη.

★ Τὰ μακρυὰ πανταλόνια γίνονται ἀπὸ πολύχρωμα ριγωτὰ ὑφάσματα καὶ σφίγγουν στὴ μέση μὲ μαῦρο φαρδὺ ζωνάρι.

★ Ριγωτὰ ἐπίσης συνηθίζονται καὶ τὰ μοντέρνα ψαράδικα πανταλόνια καὶ φοριοῦνται μὲ μαντήλι στὸ κεφάλι, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

★ Στὴν πλάζ, οἱ φουφουλίτσες ἀντικαθιστοῦν συχνὰ τὰ σόρτς. Ἀρκεῖ ἡ γυναίκα ποὺ θὰ φορέσῃ καὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰ δεύτερα νὰ εἶναι νέα καὶ καλλίγραμμη.

★ Καζάκες χωρὶς μανίκι μὲ σκούφια ἀσορτὶ στὸ κεφάλι εἶναι ἡ τελευταία τολμηρότης τῆς νέας μόδας. Γενικά, οἱ καζάκες εἶναι τὸ ντύσιμο τῆς ἐποχῆς καὶ εὐνοοῦν-

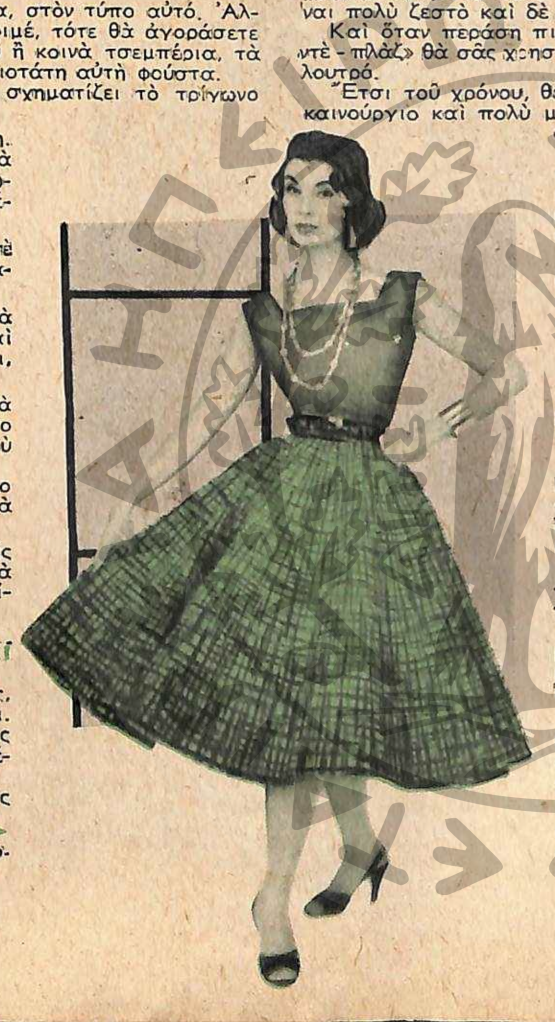

Κομψὴ ἐμπριμὲ φοῦστα, φαρδειὰ μὲ μαύρη μπλουζίτσα καὶ μαύρη ζώνη.

ται ἀπὸ ὅλους τοὺς μεγάλους ράφτες. Γίνονται δὲ σὲ ποικίλους τύπους καὶ ἀπὸ κάθε ὕφασμα, μονόχρωμο ἢ ἐμπριμέ.

★ Οἱ πλεκτές, οἱ καλαμένιες καὶ οἱ τσάντες ἀπὸ ψάθα ἢ καλάθι κρατιοῦνται πολὺ ἐφέτος καὶ γοητεύουν μὲ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν πρακτικότητά τους.

★ Οἱ μοντέρνες μπλοῦζες-πουκάμισα, ἔχουν μανίκι ¾ μάκρος καὶ σηκωμένο πίσω, τὸν γιακᾶ.

★ Τὰ σταυροκούμπωτα φορέματα ἔχουν ἁπλᾶ κουμπιὰ μὲ 2 ἢ 4 τρύπες καὶ μπουτονιέρες σὲ χρωματισμὸ ἀντίθετο, ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος.

★ Πολλὰ μπολερὸ κουμπώνουν στὸ πλάϊ. Καὶ πολλὰ ἐμπριμὲ φορέματα γαρνίρονται μὲ φαρδειὲς φάσες ἀπὸ ὕφασμα μονόχρωμο.

★ Τὸ ντύσιμο φούστα-μπλούζα, κρατᾶ τὰ σκῆπτρα στὴν γυναικεία κομψότητα.

Οἱ μοντέρνες φοῦστες γίνονται ἀπὸ ἐμπριμὲ μὲ λουλούδια, ρίγες ἢ πουὰ καὶ οἱ μπλοῦζες ἀπὸ μαύρη ποπλίνα.

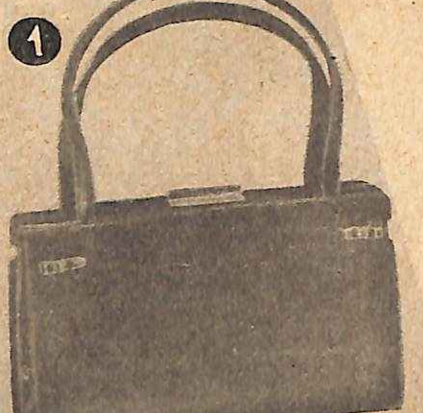

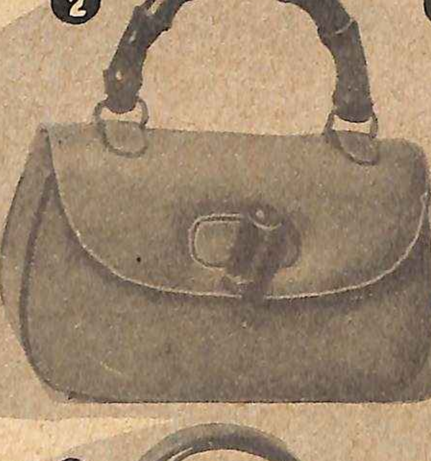

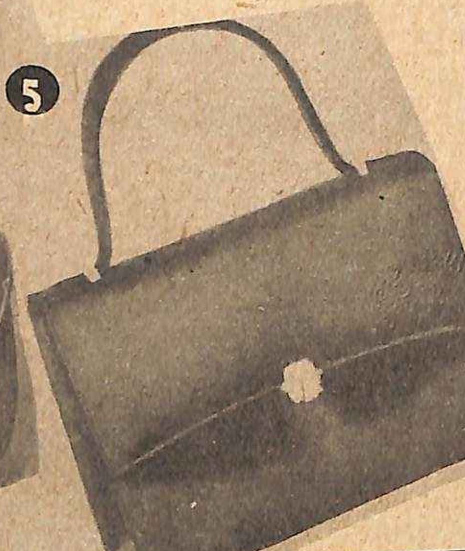

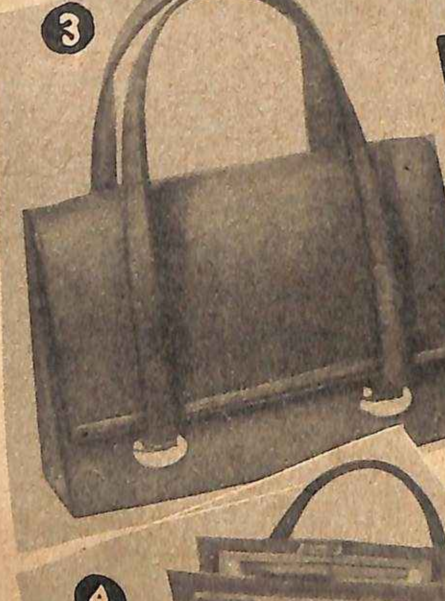

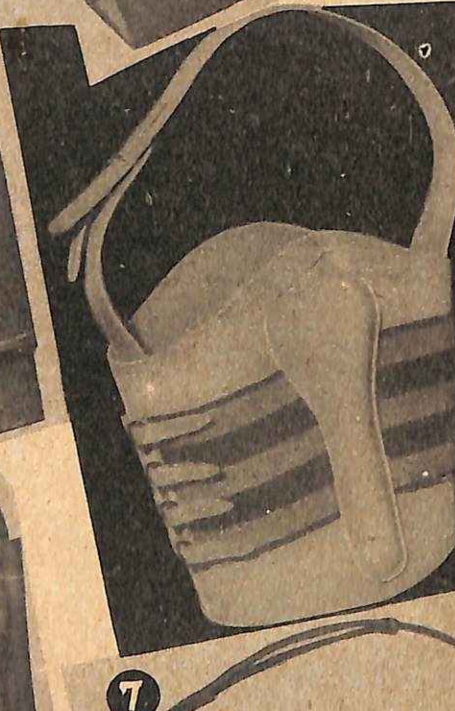

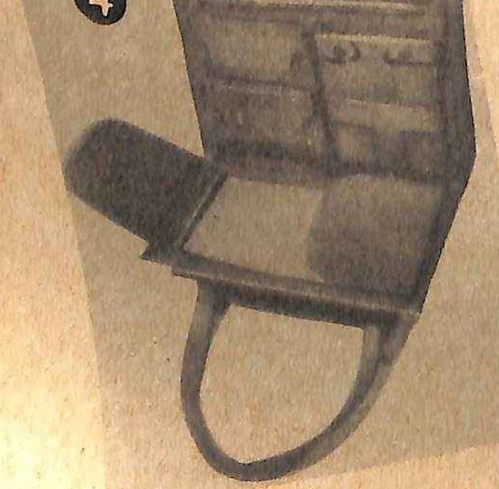

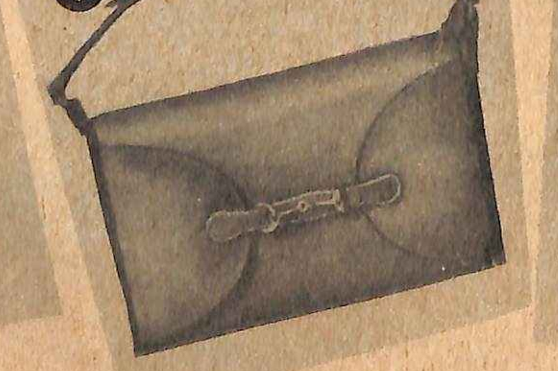

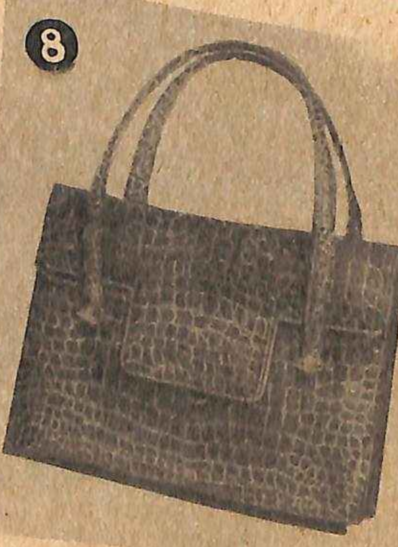

★ Οἱ μαῦρες μπλοῦζες, εἶναι μιὰ «νουβωτέ», ποὺ ἀρέσει ὑπερβολικὰ στὶς γυναῖκες.

ΛΙΛΙΑΝ

ΟΙ ΠΙΟ ΚΟΜΨΕΣ ΤΣΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ φτιάχνει τὶς κομψότερες τσάντες στὸν κόσμο κι' ἔχει πελάτισσες ὅλες σχεδὸν τὶς διάσημες γυναῖκες τῶν ἡμερῶν μας, εἶναι ἕνας παληὸς «γόης» τοῦ ἰταλικοῦ σινεμά. Πρόκειται γιὰ τὸ Ροντόλφο Γκοῦτσι, ποὺ ἀποσύρθηκε τὸ 1944 ὁλότελα ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ μὲ τὰ πολλὰ χρήματα ποὺ εἶχε μαζέψει ἀπὸ τὴ σταδιοδρομία του ὡς ἠθοποιοῦ ἄνοιξε τὴν πιὸ ξακουστὴ σήμερα στὸν κόσμο βιομηχανία γυναικείων τσαντῶν.

Τὰ καταστήματα Γκοῦτσι στὶς μεγαλοπόλεις τῆς Ἰταλίας, καθὼς καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη, πουλᾶνε τὶς πιὸ περιζήτητες τσάντες, ποὺ τὰ σχέδιά τους εἶναι σωστὰ ποιήματα γραμμῆς καὶ πρακτικότητος. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τὶς δημιουργίες ἀποτελοῦν ἐμπνεύσεις τοῦ ἴδιου τοῦ Ροντόλφο Γκοῦτσι, ποὺ ἔχει ὀνομαστὴ —πολὺ δίκαια— «ὁ Ντιὰρ τῆς γυναικείας τσάντας».

Σᾶς παρουσιάζουμε ἐδῶ ἐννηὰ τέτοιες δημιουργίες ἐξαιρετικοῦ γούστου, ποὺ τὶς διάλεξαν καὶ τὶς ἀγόρασαν τώρα τελευταῖα ἀπὸ τὰ καταστήματα Γκοῦτσι ἐννηὰ διάσημες γυναῖκες τῶν ἡμερῶν μας.

1. Η ΤΣΑΝΤΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΛΟΡΕΝ. Τὸ ὄνομα, ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ Ροντόλφο Γκοῦτσι, εἶναι: «Τρεῖς σὲ μιά». Κι' αὐτό, γιατὶ εἶναι μιὰ τσάντα, ποὺ χρησιμοποιεῖται ἡ ἴδια γιὰ τὸ πρωΐ, γιὰ τὸ ἀπόγεμα καὶ γιὰ τὸ βράδυ. Τὸ κάλυμμά της, ποὺ κλείνει ἐπάνω μὲ δυὸ κλὶπς, εἶναι ἀπὸ μπὸξ στὴ μιά του πλευρά, γιὰ τὸ πρωΐ, κι' ἀπὸ δέρμα ἀντιλόπης στὴν ἄλλη, γιὰ τὸ ἀπόγευμα. Βγάζοντας αὐτὸ τὸ κάλυμμα, ἀπομένει μιὰ κομψὴ βραδυνὴ τσάντα, στολισμένη μὲ τὰ δυὸ κλὶπς καὶ καμωμένη ἀπὸ μεαξωτὸ σατέν.

Πρόκειται, καὶ στὶς τρεῖς ὄψεις της, γιὰ μιὰ τσάντα, ποὺ συγκεντρώνει στὴ γραμμή της τὴ σοβαρότητα, τὴν εὐγένεια καὶ τὴ χάρι.

2. Η ΤΣΑΝΤΑ ΤΗΣ ΑΝΙΤΑΣ ΕΚΜΠΕΡΓΚ. Ἐλαφρειὰ κι' εὐρύχωρη, πολὺ ἐξυπηρετικὴ ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ ταξίδι, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς περιφημότερες τελευταῖες δημιουργίες τοῦ Ροντόλφο Γκοῦτσι. Ἡ διάσημη Σουηδὴ στὰρ τοῦ σινεμά, ὅταν ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ εἶχε πάει στὴ Φλωρεντία γιὰ τὸ γάμο της, ξετρελλάθηκε μ' αὐτὸ τὸ εἶδος τσάντας κι' ἀγόρασε μιὰ σειρὰ παραλλαγῶν του σὲ κόκκινο δέρμα ἀγριόχοιρου. Τὶς χρησιμοποιεῖ ἰδίως ὅταν φορᾶ ἄσπρο ταγιέρ. Τὸ κούμπωμα καὶ τὸ χέρι αὐτῆς τῆς τσάντας εἶναι ἀπὸ μπαμποῦ ἀρκετὰ χοντρό, ποὺ ὑπογραμμίζει τὸν σπορτὶφ χαρακτῆρα της.

3. Η ΤΣΑΝΤΑ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΣΤΑΝΓΟΥ·Ι·Κ. Ἡ μεγάλη γόησσα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ποὺ τὴν πῆραν πιὰ τὰ χρόνια, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντα μιὰ ἀναμφισβήτητα ὡραία γυναῖκα, προτιμᾶ τὰ πολὺ ἁπλὰ καὶ λιτὰ μοντέλα, ποὺ δὲ χτυποῦν ἀμέσως στὸ μάτι. Ἡ κομψὴ καὶ διακριτικὴ τσάντα, ποὺ διάλεξε, εἶναι ὁλόκληρη κατασκευασμένη στὸ χέρι καὶ παρουσιάζει γοητευτικὲς λεπτομέρειες στὸ σχέδιό της ποὺ τὶς ἀνακαλύπτει κανεὶς μονάχα ὅταν τὴν προσέξη ἰδιαίτερα.

4. Η ΤΣΑΝΤΑ ΤΗΣ ΑΝΝΙΤΑΣ ΛΟΥΖ. Εἶναι ἕνα μοντέλλο μὲ θαυμάσιες ἐσωτερικὲς διευθετήσεις, ποὺ τὸ κάνουν πολὺ χρήσιμο γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται καὶ ταξιδεύουν. Στὴ μιὰ πλευρά της, αὐτὴ ἡ τσάντα προσφέρει, ἀνοίγοντας, μιὰ ἐπιφάνεια κατάλληλη γιὰ νὰ γράφη κανείς, ἐνῶ τὸ ἐσωτερικό της εἶναι γεμᾶτο «τσέπες» γιὰ τὴν τοποθέτησι χαρτιῶν καὶ σημειώσεων. Τὴ διάλεξε τελευταῖα ἡ Ἀμερικανίδα συγγραφεὺς Ἀννίτα Λοὺζ, στὴν ὁποία ὀφείλεται τὸ σενάριο τοῦ γνωστοῦ φὶλμ ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Οἱ ἄντρες προτιμοῦν τὶς ξανθιές».

5. Η ΤΣΑΝΤΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ. Ἡ γραμμή της εἶναι «κλασσική» καὶ τὸ ντύσιμό της ἀπὸ μετάξι σὲ διάφορους χρωματισμούς. Τὸ σκέπασμά της εἶναι ἀπὸ βελοῦδο καὶ κλείνει μὲ πολύτιμη πέτρα. Ὁ συνδυασμὸς τῶν δυὸ εὐγενικῶν ὑφασμάτων, τοῦ μεταξιοῦ καὶ τοῦ βελούδου, κάνει τὴν τσάντα αὐτὴ ἰδιαίτερα κατάλληλη γιὰ κοκταὶηλ καὶ δεξιώσεις.

6. Ο «ΚΟΥΒΑΣ» ΤΗΣ ΩΝΤΡΕΫ ΧΕΠΜΠΟΡΝ. Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ σπὸρ τσάντα, ποὺ ταιριάζει μονάχα σὲ πολὺ νεαρὲς ἡλικίες, εἶναι στὸ κύριο μέρος της καμωμένη ἀπὸ καγαβάτσο μὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ «δένει» στὴ μιὰ κατακόρυφη γωνία μὲ πέτσινες λουρίδες.

7. Η ΤΣΑΝΤΑ ΤΗΣ ΚΙΜ ΝΟΒΑΚ. Στὴ στὰρ αὐτὴ ἄρεσε πολὺ ἡ τετράγωνη τσάντα ποὺ βλέπετε καὶ ποὺ ἡ κυριώτερη καινοτομία της βρίσκεται στὸν τρόπο τοῦ ἀνοίγματος. Τὸ ἐσωτερικό της γλυστρᾶ ὁλόκληρο ἔξω, ὅπως στὰ γνωστὰ συρταρωτὰ κουτιὰ σιγαρέτων. Οἱ τσάντες αὐτὲς πουλιοῦνται σὲ πολλὲς παραλλαγὲς τοῦ βασικοῦ τους τύπου κι' εἶναι πολὺ τῆς μόδας σήμερα σὲ ἀρκετὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης.

8. Η ΤΣΑΝΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗΣ. Ἡ ἰδιαίτερη ἀξία αὐτοῦ τοῦ μοντέλλου, ποὺ ἄρεσε ἐξαιρετικὰ στὴ Βασίλισσα Φρειδερίκη καὶ τὴν ἔκανε ν' ἀγοράση δυὸ τέτοιες τσάντες, ὅταν πέρασε ἀπὸ τὴν Ἰταλία γιὰ νὰ παραστῆ στοὺς γάμους τῆς Γαλλίδας πριγκήπισσας Ἑλένης, ἔγκειται ὄχι μονάχα στὸ δέρμα, ἀλλὰ πρὸ παντὸς στὸν τρόπο ποὺ «δένονται» τὰ δυὸ χέρια. Πρόκειται γιὰ δυὸ ἀληθινὰ κοσμήματα ἀπὸ χρυσάφι καὶ ρουμπίνια, ποὺ μαζὶ μὲ τὸ πολύτιμο δέρμα καὶ τὴ σοβαρὴ γραμμὴ τῆς τσάντας δικαιολογοῦν τὴ μεγάλη αἰσθητικὴ κι' οἰκονομικὴ ἀξία της. Ἡ Ἑλληνίδα Βασίλισσα ἀγόρασε δυὸ ὅμοια μοντέλλα, τὸ ἕνα μαῦρο καὶ τὸ ἄλλο σὲ χρῶμα μπορντώ.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἡ μόδα σχετικὰ μὲ τὰ παιδιὰ ξαναφέρνει στὴν ἡμερησία διάταξι τὰ ὁλόλευκα κεντητὰ φουστανάκια μὲ τὸ γυπωτὸ κέντημα «μπροντερὶ ἀγγλαίζ».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς αὐτὰ τὰ κεντητὰ φορεματάκια εἶναι τὸ πιὸ ταιριαστὸ καὶ δροσερὸ παιδικὸ ντύσιμο. Ἦταν καὶ ἄλλοτε τῆς μόδας καὶ μπῆκαν στὸ περιθώριο, ἀλλὰ νὰ ποὺ τὰ ξαναβλέπωμε μὲ μεγάλη χαρά.

Βλέπομε φορεματάκια, ποὺ γαρνίρονται μὲ κεντητὲς φάσες κι' ἄλλα ποὺ εἶναι ὁλόκληρα κεντητὰ καὶ στὸ μπουστάκι καὶ στὴ φούστα.

Σ' ἕνα κεντητὸ ὁλόλευκο φορεματάκι μπορεῖτε νὰ παρεμβάλετε μεταξὺ μπούστου καὶ φούστας μιὰ φαρδειὰ κορσελὲ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἀλλὰ χωρὶς κέντημα, ἐνῶ ἡ ἴδια αὐτὴ ζώνη συνεχίζει καὶ τὴν πὰτ στὸ κορσάζ, ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὸ κούμπωμα. Καὶ τὸ κορσὰζ καὶ ἡ φουστίτσα στὴν ἕνωσί τους μὲ τὴ ζώνη σχηματίζουν σουρίτσες. Τὰ μανικάκια εἶναι φουσκίτσες καὶ καταλήγουν κι' αὐτὰ σὲ μιὰ σκέτη φάσα.

Τὸ ἴδιο κεντητὸ φορεματάκι μπορεῖ νὰ πάρη μιὰ ἄλλη μορφὴ γιὰ τὸ κοριτσάκι τῶν 5 χρόνων. Ἕνας ὀβὰλ νωμίτης σχηματίζει τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ καὶ φτάνει ὡς τοὺς ὤμους. Τὸ φουστανάκι ὅλο σουρίτσες ἑνώνεται στὸν νωμίτη καὶ μιὰ περαστὴ κορδέλλα μαζεύει τὶς σουρίτσες γύρω στὴ μέση καὶ δένει ἕνα φιόγκο στὸ πλάϊ. Δύο βολανάκια σχηματίζουν τὸ τελείωμα τοῦ νωμίτη.

ΤΑ ΡΙΓΩΤΑ

Τὰ ριγωτὰ μὲ τὶς πολὺ στενὲς ρίγες χρησιμοποιοῦνται σὲ μεγάλη ἀφθονία γιὰ τὶς κοπελλίτσες. Ἡ μόδα δὲν παύει νὰ μᾶς παρουσιάζη ὡραιότατους συνδυασμοὺς μὲ πολλὴ χάρι καὶ πρωτοτυπία.

Σᾶς παρουσιάζομε μιὰ πολὺ νόστιμη κούπ, ποὺ ἔχει κάθετες τὶς ρίγες καὶ στὸ κορσὰζ καὶ στὴ φουστίτσα. Δύο πὰτ ὅμως σχηματίζουν τοὺς ὤμους καὶ αὐτὲς ἔχουν τὶς ρίγες ὁριζόντιες, ὅπως ὁριζόντιες τὶς ἔχει καὶ ἡ ζώνη, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ φαρδειά. Ἡ ζώνη τελειώνει μὲ φιόγκο πίσω.

Μιὰ ἄλλη κούπ παρουσιάζει τὶς ρίγες τοῦ κορσὰζ τοποθετημένες ἀντίθετα ἀπὸ τὶς ρίγες τῆς φούστας. Τὸ κορσὰζ εἶναι καμωμένο ζαπονὲ μὲ κατάληξι ἕνα πολὺ κοντὸ μανικάκι. Ἕνα λευκὸ γιακαδάκι στολίζει τὸ λαιμὸ καὶ μιὰ λευκὴ ἐπίσης στενὴ φάσα τὰ μανικάκια. Ἄλλος τρόπος νὰ ποικίλλετε μιὰ ριγωτὴ τουαλεττίτσα εἶναι νὰ συνδυάσετε τὸ ριγωτὸ ὕφασμα μὲ μονόχρωμο.

Μπορεῖτε τότε ν' ἀκολουθήσετε αὐτὸ τὸ σχέδιο: Βάζετε κάθετες τὶς ρίγες στὸ μπουστάκι καὶ γαρνίρετε τριγύρω τὸ λαιμὸ μὲ μιὰ φάσα στρογγυλὴ ἀπὸ ὕφασμα μονόχρωμο ἢ λευκό. Ἡ φάσα συνεχίζεται καὶ μπροστὰ στὸ κούμπωμα.

Τὰ μανικάκια-φουσκίτσες ἔχουν τὶς ρίγες ὁριζόντιες καὶ καταλήγουν κι' αὐτὰ στὴν ἴδια μονόχρωμη φάσα. Ἡ φουστίτσα ἔχει τὶς ρίγες ὁριζόντιες καὶ τὸ κάτω της ἄκρο ἀμέσως πάνω ἀπὸ τὸ στρύφωμα στολίζεται μὲ τὴν ἴδια φάσα ὅπως καὶ στὸ κορσάζ.

Τὰ ριγωτὰ ὑφάσματα χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης καὶ γιὰ τὶς ριχτὲς μπλουζίτσες ποὺ φορᾶνε στὴν ἀκρογιαλιὰ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια. Τὸ συμπλήρωμα τους εἶναι ἄλλοτε φουστίτσα καὶ ἄλλοτε σόρτ. Τόσο ἡ φουστίτσα ὅσο καὶ τὸ σὸρτ εἶναι μονόχρωμα ἀπὸ λευκὸ ἡμίλινο ἢ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα τῆς ριγωτῆς μπλούζας.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Ἄλλες χαριτωμένες ἐμφανίσεις γιὰ τ' ἀκρογιάλια εἶναι ὁ συνδυασμὸς φουφουλίτσας καὶ κοντῆς σουρωτῆς φουστίτσας, ποὺ τὴν συγκρατεῖ μόνο ἕνα πλαστρονάκι μπρὸς καὶ δύο τιράντες σταυρωτὲς πίσω.

Γι' αὐτὰ τὰ σύνολα χρησιμοποιοῦμε πιὸ πολὺ σταμπᾶτα ὑφάσματα μὲ μικροσκοπικὰ σχέδια ἢ πουά.

Μὴ ξεχνοῦμε ὅμως ὅτι κι' ἐδῶ μποροῦμε ν' ἀνακατέψωμε σταμπᾶτο ὕφασμα καὶ μονόχρωμο.

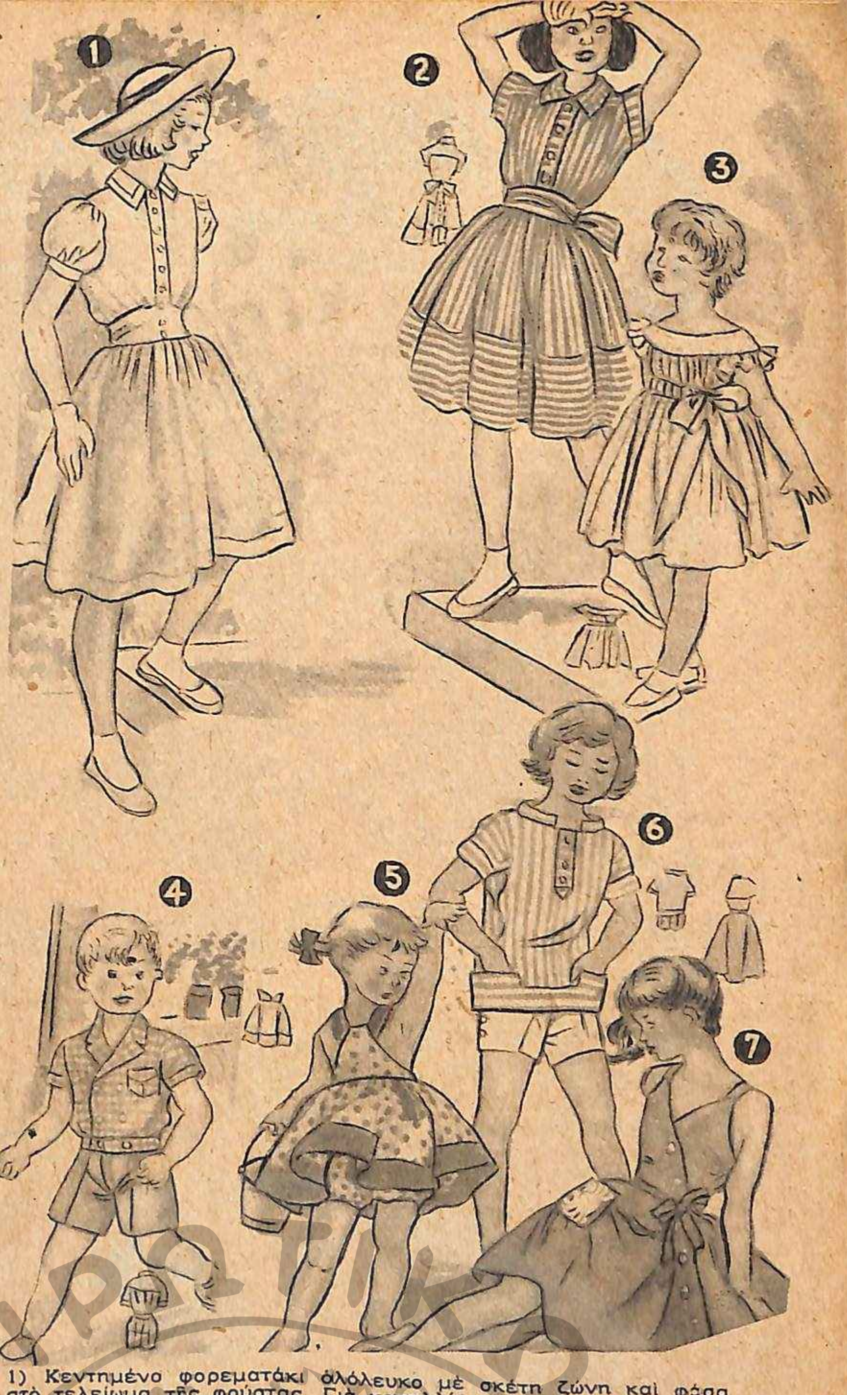

1) Κεντημένο φορεματάκι ὁλόλευκο μὲ σκέτη ζώνη καὶ φάσα στὸ τελείωμα τῆς φούστας. Γιὰ κοπελλίτσα 8—9 χρόνων. 2) Γιὰ κοπελλίτσα 7 χρόνων φορεματάκι ἀπὸ ριγὲ ποπλίνα μὲ διάφορους συνδυασμοὺς τῶν ραβδώσεων. 3) φουστανάκι γιὰ μπεμπούλα 4 χρόνων, κεντημένο μὲ μπροντερὶ ἀγγλαὶζ καὶ μεγάλο φιόγκο στὴ μέση. 4) Ὡραῖο κοστουμάκι γι' ἀγοράκι 3 χρόνων. Καρρεδάτο μπλουζάκι καὶ μονόχρωμο σόρτ. 5) Σύνολον «μπαὶν ντὲ σολέϊγ» ἀπὸ σταμπάτη ποπλίνα. Φουφουλίτσα καὶ φορεματάκι. 6) Ριγωτὴ μαρινιὲρ καὶ λευκὸ σὸρτ γιὰ κοπελλίτσα 5—6 χρόνων. 7) Φορεματάκι μὲ τριγωνικὸ κορσὰζ σὲ πολὺ σκερτσόζικη κούπ.

Ἕνας ὄμορφος συνδυασμὸς εἶναι φουφουλίτσα μονόχρωμη καὶ φουστανάκι σταμπᾶτο κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο φαίνεται λίγο ἡ φουφουλίτσα. Τὸ ἴδιο μποροῦμε νὰ κάμωμε καὶ ἀντιθέτως.

Γιὰ πιὸ μεγάλες κοπελλίτσες σᾶς συνιστοῦμε μιὰ ἄλλη κούπ: Σχηματίστε τὸ μπουστάκι μὲ δυὸ τρίγωνα κομμάτια. Ἡ γωνιὰ ἔρχεται στοὺς ὤμους καὶ τὰ δυὸ τρίγωνα σταυρώνουν μπροστὰ σχηματίζοντας μυτερὸ ἄνοιγμα. Ἡ διαγώνια γραμμὴ τοῦ στήθους κουμπώνει μὲ δύο κουμπάκια.

Ἡ φουστίτσα, ποὺ συνεχίζεται ἀπὸ τὸ μπουστάκι, εἶναι κομμένη ἂν φὸρμ καὶ κουμπώνει κι' αὐτὴ διαγώνια συνεχίζοντας τὴ διαγώνια γραμμὴ κουμπώματος ὅπως τὸ μπουστάκι.

Μιὰ στενὴ ζωνίτσα δένει στὸ πλάϊ ἕνα φιογκάκι καὶ δύο στενὲς μπρετέλλες συγκρατοῦν τὸ διαγώνιο μπουστάκι.

Μὲ αὐτὸ τὸ κοστουμάκι «μπαὶν-ντὲ-σολέϊγ» ἡ μικρούλα ἔχει γυμνὴ τὴν πλάτη γιὰ ν' ἀπολαύση ἥλιο καὶ θαλάσσιο ἀέρα.

ΤΑ ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Γιὰ τὰ μικρὰ ἀγοράκια ἡ μόδα συμβουλεύει μπλουζάκια καὶ κοντὰ παντελονάκια ἀπὸ καντριγιὲ ὑφάσματα. Τὰ μπλουζάκια αὐτὰ γίνονται συνήθως σταυρωτὰ μπροστὰ μὲ τέσσερα κουμπάκια καὶ τελειώνουν μὲ ἐλαφρὸ μπουφάν. Ἡ σουρίτσα τοῦ μπουφὰν συγκεντρώνεται σὲ μιὰ ἐφαρμοστὴ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Ἔτσι τὸ μπλουζάκι τοῦ μικροῦ φοριέται πάνω ἀπὸ τὸ παντελονάκι καὶ συμπληρώνεται μὲ τὰ κλασσικὰ ρεβεράκια καὶ γιακαδάκι καθὼς καὶ πολὺ κοντὰ μανίκια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τὸ μαῦρο διαμάντι

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΙΠΟΥΡΟ εἶχε δέρμα κατάμαυρο, χοντρὰ ἀράπικα χείλια καὶ περπατοῦσε ξυπόλυτος. Μὰ ἡ καρδιά του ἦταν τρυφερή, ὅσο κι' ἡ καρδιὰ τῶν πιὸ εὐγενικῶν λευκῶν. Κι' ἤξερε ν' ἀγαπάη καὶ ν' ἀφοσιώνεται μ' ἕνα πάθος δυνατό, ποὺ δὲν τὸ βρίσκει κανεὶς στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὁ πολιτισμὸς ἔχει παραμερίσει τὰ αἰσθήματά τους, βάζοντας στὴ θέσι τους τὸ συμφέρον.

Ἦταν νέος ὁ Κιποῦρο, δυνατὸς καὶ γενναῖο παλληκάρι. Μὰ ἦταν φτωχός. Βέβαια, αὐτὸ δὲν ἐνδιέφερε τὴν Οὔνια, τὴ γλυκειὰ ἰθαγενῆ ποὺ τοῦ ἀνταπόδινε τὸν ἔρωτά του μὲ τὴν ἴδια ὁρμή. Ἐνδιέφερε ὅμως τὸν πατέρα της.

— Ἡ κόρη μου εἶν' ἡ πιὸ ὄμορφη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ, εἶπε στὸ νέο ὅταν πῆγε νὰ τοῦ τὴ ζητήση. Ὁ ἄντρας ποὺ θὰ τὴν κάνη δική του, θὰ μοῦ δώση γι' ἀντάλλαγμα τέσσερα βώδια.

Τέσσερα βώδια ἦταν ὁλόκληρος θησαυρός! Ποῦ νὰ τὰ βρῆ ὁ Κιποῦρο, ποὺ ἔσκαβε μονάχος του τὸ μικρό του χωράφι, κι' ἡ σοδειά του ἔφτανε ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ ζήση;

Ἡ Οὔνια ἔκλαψε, κρύβοντας τὸ κεφαλάκι της στὸ πλατὺ στῆθος τοῦ ἀγαπημένου της, ὅταν τῆς εἶπε ἐκεῖνος τὴν ἀπάντησι τοῦ πατέρα της. Ἦταν καθισμένοι κοντὰ στὸ ποτάμι, ποὺ λίγο πιὸ κεῖ σχημάτιζε ἕναν ἄγριο καταρράχτη, πέφτοντας ἀφρισμένο σὲ μιὰν ἄβυσσο.

— Δὲ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα! τοῦ μουρμούρισε μέσα στ' ἀναφυλλητά της.

— Οὔτε κι' ἐγὼ μπορῶ ν' ἀφίσω ἄλλον νὰ σὲ κάνη γυναῖκα του! φώναξε μ' ἀπελπισία τὸ παλληκάρι, σφίγγοντάς την στὰ δυνατά του μπράτσα.

— Ἄς πεθάνουμε, Κιποῦρο... εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ κοπέλλα. Θὰ πιαστοῦμε ἀπ' τὸ χέρι καὶ θ' ἀφίσουμε τὸ νερὸ νὰ μᾶς τραβήξη πρὸς τὸν καταρράχτη...

Μὰ ὁ Κιποῦρο δὲν ἤθελε νὰ πεθάνη... Τὸ ἀεράκι ποὺ ἦταν φορτωμένο ἀπ' τὸ ἄρωμα τῶν ἐξωτικῶν λουλουδιῶν, τὰ πανύψηλα δέντρα ποὺ ὑψώνονταν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους, οἱ κραυγὲς τῶν ἀγριμιῶν τῆς ζούγκλας, ὅλα τοῦ μίλαγαν γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς ζωῆς...

— Ὄχι, καλή μου! ἀπάντησε ἀποφασιστικά. Θὰ κερδίσω τὰ τέσσερα βώδια ποὺ ζητάει ὁ πατέρας σου.

— Μὰ πῶς; ρώτησε μ' ἀπορία ἡ κοπέλλα.

— Θὰ πάω στὴν Κοιλάδα τοῦ Διαβόλου.

— Στὴν Κοιλάδα τοῦ Διαβόλου; φώναξε ἡ Οὔνια, κι' ἕνα ρῖγος φρίκης πέρασε ἀπ' τὸ λυγερό της κορμί.

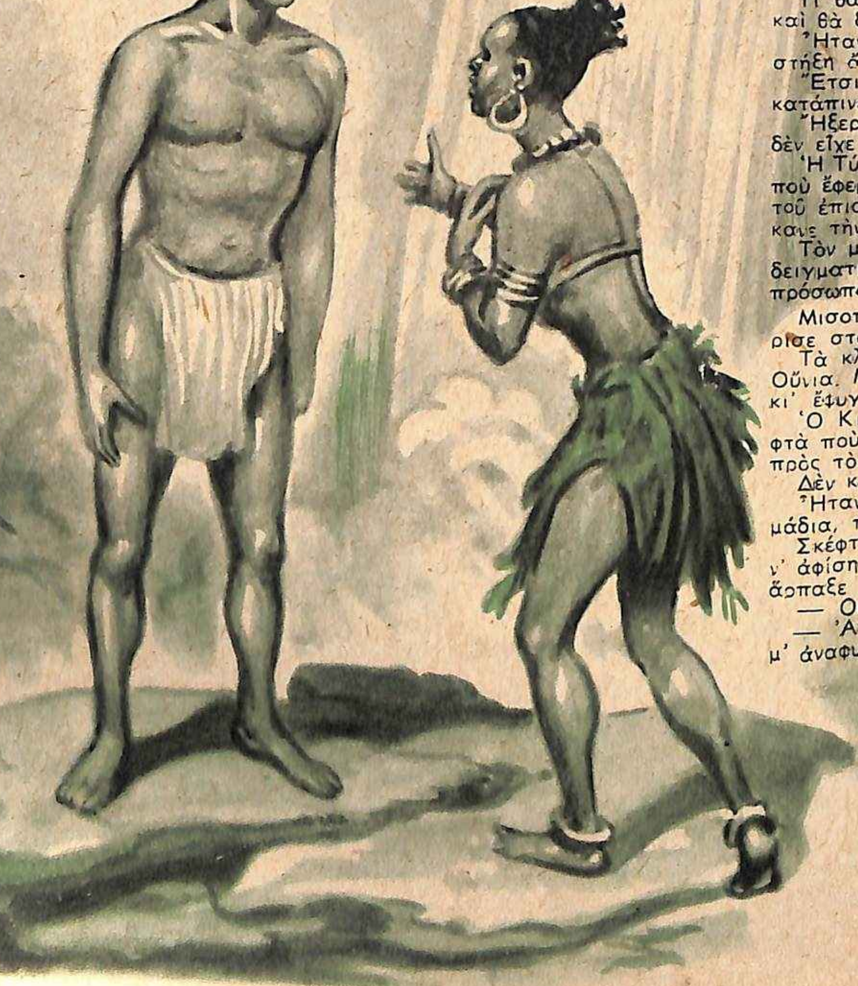

Ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς μιλοῦσαν μὲ τρόμο γιὰ τὴν καταραμένη ἐκείνη κοιλάδα. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, κάποιοι ξένοι τυχοδιῶκτες εἶχαν ἀνακαλύψει ἐκεῖ μιὰ φλέβα διαμαντιῶν. Ὕστερα ἀπὸ ἄγριες μάχες καὶ ὕπουλες δολοφονίες, ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἔγινε ἰδιοκτήτης της.

Ἑκατοντάδες μαῦροι δούλευαν σκληρὰ στὸ ὀρυχεῖο αὐτό, τρυπῶντας τοὺς βράχους μὲ μέσα πρωτόγονα καὶ βγάζοντας στὸ φῶς θαυμάσια μαῦρα διαμάντια.

Κάτω ἀπ' τὸν ἄσπλαχνο φλογερὸ ἥλιο ποὺ τοὺς ἔδερνε ἀλύπητα, γυμνοὶ σχεδόν, ξόδευαν ὅλες τὶς δυνάμεις τους σὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες.

Δὲν περνοῦσε μέρα ποὺ νὰ μὴν πεθάνουν τοὐλάχιστον δυὸ-τρεῖς.

Μὰ ἡ φτώχεια ἔφερνε ἄλλους στὴ θέσι τους...

— Μὴν πᾶς, Κιποῦρο, μὴν πᾶς! παρακάλεσε ἡ Οὔνια, μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Μὰ ὁ νέος τὄχε πιὰ ἀποφασίσει. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ κερδίση τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ χρειάζονταν.

— Θὰ μὲ περιμένης ἕνα χρόνο, ἀγαπημένη μου, εἶπε στὴν ἀπελπισμένη κοπέλλα. Ἄν δὲ γυρίσω ὡς τότε, θὰ πῆ πὼς πέθανα.

Μὲ δάκρυα κι' ὅρκους ἀγάπης, χώρισαν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι. Ἡ Οὔνια γύρισε στὴν καλύβα τοῦ πατέρα της κι' ὁ Κιποῦρο πῆρε τὸ δρόμο, ἀνάμεσα ἀπ' τὴ ζούγκλα, γιὰ τὴν Κοιλάδα τοῦ Διαβόλου.

Ἡ ἀπόστασι ἦταν μεγάλη, καὶ σὲ κάθε του βῆμα παραμόνευε ὁ θάνατος! Μὰ ὁ Κιποῦρο ἦταν παιδὶ τῆς ζούγκλας κι' ἤξερε ν' ἀποφεύγη τοὺς κινδύνους.

Ἔτσι, σὲ ὀχτὼ μέρες, ἔφτασε στὸ ὀρυχεῖο καὶ βρῆκε ἀμέσως δουλειά.

Ἡ ζωὴ ποὺ εἶχε κάνει ὡς τότε, δὲν ἦταν βέβαια εὔκολη. Μὰ ἄλλο εἶναι νὰ σκάβης τὸ μαλακὸ χῶμα τοῦ χωραφιοῦ σου, κι' ἄλλο νὰ σπάζης τὸ σκληρὸ γρανίτη!

Πολλοὶ σύντροφοί του πέφτανε ξαφνικὰ νεκροί, κεραυνοβολημένοι ἀπ' τὴ φοβερὴ ζέστη.

Ὁ Κιποῦρο ἔσφιγγε τὰ δόντια του, βλέποντας τοὺς ἐπιστάτες νὰ πετᾶνε μ' ἀδιαφορία τοὺς νεκροὺς σὲ μιὰν ἄκρη. Ἀλλὰ δὲ μιλοῦσε...

Ὅταν ὁ ἱδρώτας τοῦ ἔκλεινε τὰ μάτια καὶ τὰ μηλίγγια του ἄρχιζαν νὰ σφυροκοπᾶνε, ἕνα γλυκὸ προσωπάκι παρουσιαζότανε μπροστά του, μὲ μάτια γεμᾶτα ἀγωνία καὶ προσμονή, κι' ἕνα ἁπαλὸ χέρι τοῦ δρόσιζε μὲ τὸ τρυφερὸ χάδι του τὸ πρόσωπο καὶ τὴν καρδιά...

— Θὰ ζήσω! ψιθύριζε. Θὰ γυρίσω πίσω, κοντά της, καὶ θὰ μείνουμε πάντα μαζί.

Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ μαζέψη τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ χρειάζονταν.

Τὸ μεροκάματο ἦταν τόσο μικρό, ποὺ ὁ χρόνος κόντευε νὰ τελειώση καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχε ὁ Κιποῦρο φτάνανε γιὰ δυὸ βώδια μονάχα.

Τί θἄκανε; Θὰ πήγαινε νὰ εἰδοποιήση τὴν Οὔνια πὼς ζοῦσε, καὶ θὰ ξαναγύριζε ὕστερα γιὰ ἄλλον ἕνα χρόνο·

Ἦταν ἀδύνατο, αὐτό! Ἔνιωθε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βαστήξη ἄλλο...

Ἔτσι, πῆρε τὴν ἀπόφασι: Θἄκλεβε ἕνα διαμάντι καὶ θὰ τὸ κατάπινε!

Ἤξερε πὼς ἡ τιμωρία του θἆταν φριχτή, ἂν τὸν πιάνανε. Μὰ δὲν εἶχε ἄλλη ἐλπίδα...

Ἡ Τύχη ὅμως δὲ βοηθάει πάντα τοὺς ἐρωτευμένους! Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφερνε στὸ στόμα του τὸ κλεμμένο διαμάντι, ὁ βούρδουλας τοῦ ἐπιστάτη τυλίχτηκε στὴν πλάτη του!... Τὸν εἶχε δῆ ποὺ ἔκανε τὴν κίνησι ἐκείνη.

Τὸν μαστιγώσανε μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς ἐργάτες, γιὰ παραδειγματισμό, μέχρι ποὺ λιποθύμησε. Ὕστερα τοῦ χάραξαν τὸ πρόσωπο μὲ τὸ διαμάντι!

Μισοπεθαμένος καὶ σημαδεμένος γιὰ πάντα, ὁ Κιποῦρο γύρισε στὸ χωριό του.

Τὰ κλονισμένα βήματά του τὸν ὁδηγήσανε στὴν καλύβα τῆς Οὔνια. Μά, μόλις τὸν εἶδε ἡ κοπέλλα, ἔμπηξε μιὰ φωνὴ φρίκης κι' ἔφυγε τρέχοντας...

Ὁ Κιποῦρο πέταξε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ πατέρα της τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχε μαζέψει. Καί, μὲ τὸ θάνατο στὴν καρδιά, τράβηξε πρὸς τὸν καταρράχτη.

Δὲν κρατοῦσε καθόλου κακία στὴν Οὔνια.

Ἦταν φυσικὸ νὰ μὴ τὸν θέλη πιά, μ' ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ σημάδια, ποὺ τὸν παραμορφώνανε!

Σκέφτηκε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἀγαπημένη του, κι' ἑτοιμάστηκε ν' ἀφίση τὸ κορμί του νὰ πέση στὸ ποτάμι... ὅταν ἕνα χέρι τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸν ὦμο.

— Οὔνια!... φώναξε, γυρίζοντας.

— Ἀγαπημένε μου!... Ἀγαπημένε μου! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα μ' ἀναφυλλητά. Συχώρεσέ με! Δὲ σὲ γνώρισα... Ὁ πατέρας μοῦ εἶπε πὼς τοῦ φτάνουνε τὰ δυὸ βώδια... Ἄντρα μου χρυσέ! Τὰ λατρεύω τὰ σημάδια ποὺ ἔχεις στὸ πρόσωπό σου, γιατὶ εἶναι ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης σου!

Γιὰ πρώτη φορά, ἡ Κοιλάδα τοῦ Διαβόλου εἶχε κάμει δυὸ ἀνθρώπους εὐτυχισμένους...

Α. ΚΙΝΓΚ

— Μὴν πᾶς, Κιποῦρο, στὴν Κοιλάδα τοῦ Διαβόλου! τὸν παρακάλεσε ἡ Οὔνια.

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΩΝ ΜΑΝΣΦΙΛΝΤ

ΣΚΙΕΣ τοῦ ὑποκόσμου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Μπάρμπαρα φεύγει κρυφά, γιὰ νὰ εἰδοποιήση τοὺς φίλους τοῦ Τῆντ. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν παίρνουν μαζί τους, σ' ἕνα ἀπόκεντρο ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὅπου τὸν τσακίζουν στὸ ξύλο. Τέλος, τὸν ἀποφυλακίζει ὁ Ἀρμάντο Ρογκάλε. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἰσχυρίζονται πὼς ἔπεσε καὶ χτύπησε στὴ σκάλα. Μόνο ὁ ἐπιθεωρητὴς Λάϊτον τὸν συμπαθεῖ κι' ἀναλαμβάνει νὰ τὸν βοηθήση. Ἐπίσης ἡ Μπάρμπαρα προσφέρεται νὰ χρησιμέψη γιὰ μάρτυς. Ὁ Ντένισον τὸν παίρνει στὸ σπίτι του καὶ τὸν περιποιεῖται. Οἱ ἐφημερίδες, πληρωμένες ἀπ' τὸ Ράβαλ, γράφουν ἐναντίον τους. Μὰ ὕστερα ὁ Ράβαλ φροντίζει περιέργως νὰ πάψη κάθε δίωξι ἐναντίον τοῦ Τῆντ, πρᾶγμα ποὺ παραξενεύει καὶ βάζει σὲ σκέψεις τὸ Ρογκάλε. Ἡ Τζέϊκ ἐκδηλώνει συνεχῶς τὸν ἔρωτά της στὸν Τῆντ καὶ τοῦ προτείνει σοβαρώτατα νὰ παντρευτοῦνε. Πηγαίνει μάλιστα μιὰ νύχτα στὸ κρεβάτι του, ἀλλ' αὐτὸς κατορθώνει νὰ τὴν κάμη νὰ λογικευθῆ καὶ νὰ φύγη. Στὸ Δημαρχεῖο, ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι δείχνουν τώρα μιὰ ψυχρὴ ἐπιφυλακτικότητα ἀπέναντι τοῦ Ντένισον καὶ τοῦ Τῆντ. Ἡ Μπάρμπαρα γράφει στὸν Τῆντ, εὐχαριστῶντας τον γιατὶ τῆς ἄνοιξε ἕνα καινούργιο κόσμο, προσθέτει ὅμως ὅτι φεύγει μακρυὰ γιὰ νὰ μὴ ξαναϊδωθοῦνε πιά.

16ον

Φυσικά, τὸ γράμμα δὲν ἀνέφερε καμμιὰ διεύθυνσι.

Ὁ Τῆντ ἄνοιξε τὴν πόρτα, μπῆκε στὸ σπίτι του, κάθησε κοντὰ στὸ τηλέφωνο κι' ἔψαξε νὰ βρῆ στὸν κατάλογο τὸν ἀριθμὸ τοῦ Ρογκάλε.

Καθὼς ἅπλωνε ὕστερα τὸ χέρι του πρὸς τὸ ἀκουστικό, μετάνοιωσε, πέταξε τὸν κατάλογο πάνω στὴν ἐταζέρα κι' ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του. Δὲ θὰ ὠφελοῦσε σὲ τίποτα νὰ ζητήση νὰ ξαναδῆ τὴ Μπάρμπαρα... Ἦταν βέβαιος ἄλλωστε πὼς δὲ θἄθελε ἐκείνη νὰ τὸν δῆ...

Καθόταν ἀκόμα κοντὰ στὸ τηλέφωνο, μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὴν πόρτα, ὅταν τὴν ἄκουσε ν' ἀνοίγη κι' ἔνοιωσε ἕνα ρεῦμα ἀέρος στὸ σβέρκο του.

Γύρισε ἀμέσως κι' εἶδε τὸ Μὰξ Καρμποῦ, ποὺ ξανάκλεινε τὴν πόρτα μ' ἕνα σπρώξιμο τοῦ ὤμου του. Ἦταν ξεσκούφωτος κι' εἶχε χωμένα τὰ χέρια του στὶς τσέπες τοῦ πανωφοριοῦ του. Τὰ μάτια του, κόκκινα καὶ πρησμένα, εἶχαν μιὰ τρελλὴ ἔκφρασι. Τὸ πρόσωπό του φανέρωνε μιὰ σιδερένια θέλησι.

— Χαίρω πολὺ ποὺ σᾶς βλέπω, κύριε δήμαρχε... μουρμούρισε ὁ Τῆντ, δίχως νὰ πολυκαταλαβαίνη τί ἔλεγε.

— Σήκω πάνω, Μάρροου! διάταξε ὁ Καρμποῦ.

Ὁ Τῆντ σηκώθηκε σιγὰ-σιγά. Τὸ ρεβόλβερ ποὺ κρατοῦσε καὶ τὸν σημάδευε ὁ Καρμποῦ, ἦταν τεράστιο, τὸ μεγαλείτερο ἀπ' ὅσα εἶχε δῆ ποτέ. Ἡ κάννη του ἦταν γυρισμένη κατὰ τὴν κοιλιά του.

— Τί θέλετε; ρώτησε ὁ Τῆντ.

— Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω, ἀπάντησε ἁπλὰ ὁ Καρμποῦ.

Τὸ μέτωπό του ἦταν μουσκεμένο στὸν ἱδρώτα. Μὲ τ' ἀριστερό του χέρι, ἔσπρωξε τὴν ἀσφάλεια τοῦ ὅπλου.

— Μὰ γιατί, Θεέ μου; φώναξε ὁ Τῆντ, μ' ὅλο ποὺ ἤξερε πὼς αὐτὴ ἡ διαμαρτυρία του ἦταν παιδιάστικη καὶ ἀνώφελη.

Τὸ ρεβόλβερ ἀνέβηκε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν καρδιά του. Κατάλαβε πὼς ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά, πὼς εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι! Ἀπὸ τόσο κοντά, θἆταν ἀδύνατο νὰ γλυτώση...

Ὁ Καρμποῦ ἔβρεξε μὲ τὴ γλῶσσα του τὰ στεγνωμένα χείλη του.

Τ' αὐτιὰ τοῦ Τῆντ βούϊζαν καὶ τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ξεχώριζε καθαρά, ἦταν ἡ τρύπα τῆς κάννης τοῦ ρεβόλβερ...

Πέρασαν ἔτσι μερικὰ δευτερόλεπτα. Ὕστερα ὁ Τῆντ πρόφερε:

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Τί περιμένετε;

Ὁ Καρμποῦ ἄρχισε νὰ τρέμη σύγκορμος. Λύγιζαν τὰ γόνατά του, χτυποῦσαν τὰ δόντια του. Χαμήλωσε σιγὰ-σιγὰ τὸ χέρι του, ἔτσι ποὺ τὸ ὅπλο στράφηκε πρὸς τὸ πάτωμα. Κι' ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια κλειστά.

Ὁ Τῆντ τοῦ γύρισε τὴν πλάτη καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα. Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὴ ράχη τοῦ καθίσματος κι' ἀνάσανε βαθειά.

Ὁ Καρμποῦ ἔκανε μερικὰ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο, τρεκλίζοντας, κι' ἔπεσε στὸν καναπέ. Ἄφισε δίπλα του τὸ ὅπλο του, πάνω σ' ἕνα μαξιλάρι.

Οἱ δυὸ ἄντρες κυττάχτηκαν μερικὲς στιγμές. Κι' ὁ Τῆντ ἔνοιωσε νὰ γεννιέται ἀνάμεσά τους ἡ παράξενη ἐκείνη συναδελφωσύνη ποὺ ἑνώνει δυὸ ἀνθρώπους ποὺ ἀποφύγανε μαζὶ κάποια καταστροφή...

— Φτηνὰ τὴ γλύτωσα! μουρμούρισε. Πίστεψα πὼς εἶχε φτάσει ἡ τελευταία μου ὥρα!

— Νόμιζα πὼς θὰ μποροῦσα νὰ πυροβολήσω... τραύλισε ὁ ἄλλος. Ἤμουν τόσο βέβαιος ὅτι θὰ τὸ κατάφερνα!...

— Θὰ πιῆτε κάτι, κύριε δήμαρχε;

— Δὲ λέω ὄχι...

Ὁ Τῆντ σηκώθηκε, προσπαθῶντας νὰ μὴν τρεκλίζη πολύ, καὶ πέρασε στὴ μικρὴ κουζίνα. Ἔρριξε μέσα σὲ δυὸ ποτήρια παγάκια ἀπ' τὸ ψυγεῖο, τὰ γέμισε οὐΐσκυ καὶ τὰ πῆγε στὴν ἄλλη κάμαρα.

Τὸ ποτήρ. τοῦ Καρμποῦ χτυποῦσε στὰ δόντια του, καθὼς τ' ἄδειαζε μὲ μεγάλες γουλιές.

Ὁ Τῆντ πῆρε στὸ χέρι του τὸ ρεβόλβερ καὶ τὸ ἐξέτασε. Ὕστερα τὄδωσε στὸν Καρμποῦ, ποὺ τὸ πῆρε μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων του καὶ τὄχωσε στὴν τσέπη του.

— Ἀντιπαθοῦσα πάντα φοβερὰ τὰ ὅπλα, εἶπε ὁ τελευταῖος.

— Ποῦ τὸ βρήκατε, αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ;

— Ἦταν τοῦ πατέρα μου... Ἄν δὲν κάνω λάθος, εἶναι ἕνα Κὸλτ τῶν 44... Θεέ μου, Μάρροου, μοῦ φαίνεται σὰν νἄχω χάσει ὅλο μου τὸ αἷμα!

— Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ! Μὰ πέστε μου, τί εἴχατε στὸ νοῦ σας;

— Ἤθελα νὰ σᾶς σκοτώσω, γιατὶ δολοφονήσατε τὴ γυναῖκα μου... γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ!

— Μὰ δὲν τὴ σκότωσα ἐγώ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Τῆντ.

Ὁ Καρμποῦ τὸν κύτταξε ἀφηρημένα.

— Τὸ πιστεύω, ἀπάντησε λακωνικά.

— Τότε λοιπόν;... Ἐξηγῆστε μου, διάβολε!

— Δὲν καταλαβαίνω οὔτε κι' ἐγώ... Ἄν ἤμουν βέβαιος πὼς ἤσαστε ἐσεῖς ὁ δολοφόνος της, θἄβρισκα τὴ δύναμι νὰ σᾶς σκοτώσω, καὶ τότε ἡ πεποίθησί μου γιὰ τὴν ἐνοχή σας θὰ γινότανε πιὰ ἀπόλυτη, ἐφόσον δὲ θὰ ζούσατε γιὰ νὰ μοῦ τὴν κλονίσετε μὲ τὶς διαμαρτυρίες σας.

— Ὅλ' αὐτὰ μοῦ φαίνονται τραβηγμένα ἀπ' τὰ μαλλιά!

— Ἡ ἄλλη ἐξήγησι ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω, εἶναι λιγώτερο κολακευτικὴ γιὰ μένα. Ἄν δὲν τὴ σκοτώσατε σεῖς, τότε πρέπει νὰ τὴ δολοφονήσανε οἱ ἄνθρωποι ποὺ μὲ καταντήσανε αὐτὸ ποὺ εἶμαι τώρα. Κι' αὐτὸ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ τὸ χωνέψω!... πὼς εἶχαν σκοτώσει τὴ γυναῖκα μου ἐπειδὴ εἶχε διατηρήσει τὴν τιμή, τὴν ἀξιοπρέπεια, τὴν ἐνεργητικότητά της, ὅλες αὐτὲς τὶς ἀρετές, ποὺ τὶς ἔχασα ἐγὼ ἐξ αἰτίας τους!

— Αὐτὸ σκεπτόσαστε πρὶν ἀπὸ λίγο, ὅταν ἤσαστε ἕτοιμος νὰ μοῦ τινάξετε τὰ μυαλά;

— Ναί, Μάρροου... Δυστυχῶς ὅμως, εἶμαι ἀνίκανος νὰ σκοτώσω... ἀκόμα κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ ξαναβρῶ ἔτσι τὴν ἀξιοπρέπεια ποὺ ἔχω χάσει.

— Εἶχε λοιπὸν τόση ἀξία γιὰ σᾶς ἡ γυναῖκα σας;

Ὁ Καρμποῦ γέλασε νευρικά.

— Ἡ Φύλις;... Ἦταν εὐχαριστημένη ποὺ εἶχε γίνει δημαρχίνα. Αὐτὸ τὴν κολάκευε, κι' εἶχε τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ χάση ποτὲ

Μικρὲς ἱστορίες

Θὰ τοὔκοβε τὸ λαιμό!..

Ὁ κ. Μουρνταρίδης, ἕνας γλεντζὲς ἐπαρχιώτης, ἀφοῦ μοσχοπούλησε τὰ προϊόντα του στὴν Ἀθήνα, ἀποφάσισε νὰ τὸ «κάψη». Γι' αὐτὸ πῆγε κατ' ἀρχὴν σ' ἕνα κουρεῖο πολυτελείας κι' ἀφοῦ στρογγυλοκάθισε, παράγγειλε:

— Ξύρισμα, λούσιμο καὶ μανικιούρ!...

Ἀμέσως ἕνας ἀπ' τοὺς μπαρμπέρηδες ἄρχισε νὰ τοῦ βάζη σαπουνάδα στὸ πρόσωπο καὶ μιὰ κοπέλλα, σὰν τὸ κρύο νερό, νὰ τοῦ περιποιῆται τὰ νύχια.

«Μωρὲ αὐτὸς ὁ κορίτσαρος εἶναι ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ ξεσκάσουμε λίγο, πρὶν ξαναγυρίσω στὸ χωριό!» σκέφθηκε ὁ Μουρνταρίδης.

Καὶ χωρὶς νὰ χάνη καιρό, σκύβει καὶ ρωτάει τὴ μανικιουρίστα:

— Ἔρχεστε ἀπόψε νὰ πιοῦμε κανένα ποτηράκι; Καὶ μετὰ νὰ πᾶμε στὰ μπουζούκια; Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ περάσουμε καλά!

Ἐκείνη ὅμως σπεύδει νὰ τοῦ ἀπαντήση εὐγενικά:

— Ἀδύνατον, κύριε... Εἶμαι βλέπετε παντρεμμένη...

Μὰ ὁ Μουρνταρίδης, βάζοντας τὰ γέλια, ἐπιμένει στὴν πρότασί του:

— Κουταμάρες! Καὶ ποῦ θὰ τὸ μάθη ὁ ἄντρας σας; Στὸ τέλος, δὲ φαντάζομαι νὰ τὸν πειράζη...

Ἡ κοπέλλα τότε, χαμογελῶντας διακριτικά, τοῦ λέει:

— Ἀφοῦ νομίζετε ἔτσι, ρωτῆστε τον καλλίτερα ἐσεῖς ὁ ἴδιος... Εἶναι αὐτὸς ποὺ σᾶς ξυρίζει αὐτὴ τὴ στιγμή!...

Κι' ὁ Μουρνταρίδης ἀκόμη τρέμει ἀπὸ τὸ φόβο του!...

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΠΟΜΠΕΙΑ
Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ
Ἐξαλείφει τὰ ἴχνη τοῦ χρόνου καὶ δίνει ἕνα δροσερὸ καὶ νεανικὸ δέρμα. Ἐκτὸς τῶν 6 σταθερῶν χρωματισμῶν προσφέρεται καὶ σὲ τρεῖς εἰδικοὺς χρωματισμοὺς γιὰ τὶς Ἑλληνίδες: PECHE - MAT GITAN.
Εἶναι εἰδικὴ σύνθεσι ἀνάλογη μὲ τὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες καὶ τὸν ἡλιακὸ φωτισμὸ τῆς Ἑλλάδος.
Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ
Δίνει μιὰ φυσικὴ στιλπνότητα στὰ μαλλιὰ καὶ τὰ διατηρεῖ πάντα καλοχτενισμένα.
ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΠΟΜΠΕΙΑ
Καλλυντικὰ τῆς μεγάλης ἀρωματοποιίας
PIVER - PARIS
Ζητήσατε ἐπιμόνως τὸ κουτὶ νὰ γράφη τὴν λέξιν NEON

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—7
ΣΕΚΕΡΗ 8 καὶ Γωνία ΚΑΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612 006
ΑΘΗΝΑΙ

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΡΙΖΙΚΗ ✗ ΑΝΩΔΥΝΟΣ
ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ ΑΜΠΑΖΩ
ΣΠΕΣΙΑΛΙΣΤ-ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ
ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΗ
ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΣ-ΚΡΕΑΤΟΕΛΙΕΣ
ΕΡΜΟΥ 51-ΤΗΛ.32-069

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Ἀφροδίσια
ΜΑΓΕΡ 10 (πλατεῖα Βάθης)
Τηλ. 58-563

Ἐπιστημονικὰ καλλυντικὰ
"LYDIA P"
Πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα
Σέκερη 4. — Τηλ. 612-450.
ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος
Σέκερη 4. — Τηλ. 612-450

αὐτὴ τὴν κοινωνική της θέσι. Φρόντιζε λοιπόν, μὲ τὸν τρόπο της, νὰ μοῦ ἐξασφαλίζη ὑποστηρικτές...

»Ἐκεῖνοι πάλι δὲν εἶχαν ἀντίρρησι, γιατὶ καταλάβαιναν πώς, χάρις στὴ Φύλις, μ' εἴχανε καλλίτερα στὸ χέρι. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἔχη ἀηδιάσει πιὰ τὸν ἑαυτό του, μπορεῖς νὰ τὸν κάνης ὅ,τι θέλεις.

»Κι' ἡ Φύλις φρόντιζε νὰ κερδίζουμε ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Ὑποστήριζα τὸ Ράβαλ καὶ τὶς «κομπίνες» του καὶ πληρωνόμουνα γι' αὐτό...

— Κι' ἔπειτα; Τί ἔγινε ἔπειτα;

—Ἡ Φύλις σχημάτισε τὴν πεποίθησι πὼς θὰ νικοῦσε τελικὰ ὁ Ντένισον κι' ἀποφάσισε νὰ πάη μὲ τὸ μέρος του. Σκόπευε νὰ σᾶς ζητήση νὰ μ' ἀφίσετε στὴ θέσι μου, προτείνοντάς σας γι' ἀντάλλαγμα ὡρισμένες πληροφορίες ποὺ θὰ ἐξασφάλιζαν τὸ θρίαμβο τοῦ Ντένισον.

»Φοβήθηκα, ὅταν μοῦ τὸ εἶπε! Κουβέντιασα μαζί της ὅλη τὴ νύχτα, προσπαθῶντας νὰ τὴν μεταπείσω. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερα... Τὸ πρωΐ λοιπόν, πῆγα καὶ βρῆκα τὸ Ράβαλ, γιὰ νὰ τὸν προειδοποιήσω. Τοῦ ἐξήγησα τί σκόπευε νὰ κάνη ἡ Φύλις, καὶ τοῦ ζήτησα νὰ τὴν ἐμποδίση. Δὲν πίστευα πὼς θὰ δεχόταν ποτὲ ὁ Ντένισον ἕνα τέτοιο παζάρεμα... Κι' ὁ Ράβαλ τὴν ἐμπόδισε!

»Καταλαβαίνετε λοιπὸν τώρα γιατί θἄθελα πολὺ νὰ πιστέψω πὼς εἴσαστε σεῖς ὁ δολοφόνος τῆς Φύλις; Θἄνοιωθα τότε ἀθῷο τὸν ἑαυτό μου. Ἀλλοιῶς, θἄταν σὰν νὰ τὴ σκότωσα ἐγὼ ὁ ἴδιος!

Ὁ Τὴντ ἔσκυψε μπροστὰ καὶ ρώτησε:

— Ποιὲς ἦταν αὐτὲς οἱ πληροφορίες τῆς γυναίκας σας, Μάρκ;

Ὁ Καρμποῦ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, δὲ θὰ σᾶς τὶς πῶ. Εἶναι κάτι ποὺ μοῦ ἀνήκει.... Ἴσως εἶναι τὸ τελευταῖο «ἀτοὺ» ποὺ μοῦ μένει. Θὰ τὸ μεταχειριστῶ τὴ μέρα ποὺ θὰ κρίνω ἐγὼ κατάλληλη!

— Πέστε μου τοὐλάχιστον ἂν εἶναι σοβαρὲς κι' ἐπικίνδυνες γιὰ τὸ Ράβαλ οἱ πληροφορίες αὐτές.

Ὁ Καρμποῦ σηκώθηκε κι' ἀπάντησε:

— Εἶν' ἀρκετὲς γιὰ νὰ τὸν καταστρέψουνε, κύριε Μάρροου.

Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, μὲ βαρειὰ βήματα. Ὁ Τὴντ τὸν ἀκολούθησε. Ὅταν ἔφτασε στὸ κατῶφλι, ὁ Καρμποῦ στράφηκε καὶ μουρμούρισε:

—Ὅσο κι' ἂν προσπαθήσω, δὲ μπορῶ νὰ θυμηθῶ πότε καὶ πῶς ἄλλαξε ἡ ζωή μου... Ἴσως νἄγινε αὐτὸ σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω...

— Δὲν ξέρετε λοιπὸν πότε διαλέξατε ἀνάμεσα στὸ καλὸ καὶ τὸ κακό;

— Μὰ δὲν εἶναι τόσο ἁπλό... Ἀρχίζει κανεὶς τὴν καρριέρα του, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς θὰ κάνη ὅ,τι μπορεῖ γιὰ τοὺς συμπολίτες του. Εἶναι ἕνας ἁγνὸς ἰδεολόγος.. Ἔπειτα ὅμως καταλαβαίνει πὼς εἶναι ἀναγκασμένος νὰ δεχτῆ ὡρισμένους συμβιβασμούς.

»Εἶναι σὰν ἐκεῖνον ποὺ χτίζει ἕνα σπίτι καὶ καταλαβαίνει ὅτι, γιὰ νὰ μπορέση νὰ πληρώση τὰ κεραμίδια, πρέπει νὰ βάλη φτηνὰ παράθυρα, καὶ γιὰ νὰ φτιάξη τζάκι πρέπει νὰ καταργήση τὸ ὑπόγειο. Ἔτσι, τὸ καινούργιο σπίτι δὲν τοῦ ἀρέσει πιά, ἀλλὰ παρηγοριέται μὲ τὴ σκέψι ὅτι, ἂν δὲν ἔκανε αὐτὲς τὶς διάφορες παραχωρήσεις, δὲ θἄχε καθόλου σπίτι.

»Μά, ὅταν ἀνακατεύεται κανεὶς στὴ δημοσία ζωή, κάθε συμβιβασμός του διευκολύνει καὶ προετοιμάζει τὸν ἑπόμενο, ἐνῶ ἀντίθετα κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ἐπιτύχη κάτι καλὸ κάνει δυσκολώτερη τὴν ἑπόμενη προσπάθεια. Ὡστόσο συνεχίζει... καί, γιὰ νὰ παρηγορηθῆ, λέει πώς, ἂν προσθέση ὅ,τι θετικὸ ἔκανε κι' ἀφαιρέση ὅλα τὰ ἀρνητικά, ἀπομένει ἀκόμα κάτι ποὺ ἀξίζει.

»Ἐξακολουθεῖ λοιπὸν νὰ ξεγελάη τὸν ἑαυτό του, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ, ξαναρχίζοντας τὸν ἴδιο λογαριασμό, παρατηρεῖ ξαφνικὰ ὅτι τὸ κακὸ ὑπερβαίνει τὸ καλό. Κι' εἶναι πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ καταλάβη πότε ἀκριβῶς ἡ ζυγαριὰ ἔγειρε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, οὔτε καὶ ποιὰ ἦταν ἡ μοιραία πρᾶξι ποὺ ἔπρεπε ν' ἀποφύγη μὲ κάθε τρόπο.

Σώπασε λίγο, σκύβοντας τὸ κεφάλι του, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Χρειάζομαι καιρὸ γιὰ νὰ σκεφτῶ, Μάρροου. Δὲ δουλεύει γρήγορα τὸ μυαλό μου. Μὰ δὲ μοῦ φαίνεται νἆμαι τελείως ἠλίθιος, οὔτε καὶ κακὸς κατὰ βάθος.

— Κι' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, Μάρκ, εἶπε μαλακὰ ὁ Τὴντ.

— Καιρὸς εἶναι τώρα ν' ἀλλάξουμε τὴν κλίσι τῆς ζυγαριᾶς, συμπέρανε ὁ Καρμποῦ.

Καὶ σηκώθηκε νὰ φύγη.

Ὄρθιος πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο, ὁ Τὴντ τὸν κύτταζε ν' ἀπομακρύνεται καθισμένος στὸ βολὰν τῆς μαύρης Μπουΐκ του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Μόλις χάθηκε τ' αὐτοκίνητο τοῦ Καρμποῦ, ὁ Τὴντ σήκωσε τ' ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

Ὁ Πόουελ εἶχε φύγει ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ἀλλὰ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα στὸ σπίτι του. Ὁ Τὴντ ζήτησε ἔπειτα τὴ Διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας. Ἀπὸ κεῖ τοῦ ἀπάντησαν πὼς δὲν ἦταν τῆς ὑπηρεσίας ὁ Λάϊτον, τοῦ δώσανε ὅμως τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἀπάντησε ἕνα παιδί. Κι' ὁ Τὴντ τ' ἄκουσε νὰ φωνάζη τὸν πατέρα του.

—Ὁ ἐπιθεωρητὴς Λάϊτον; Ἐδῶ Τὴντ Μάρροου.

— Τί θέλετε; Ἀποφασίσατε νὰ ὁμολογήσετε;

— Θέλω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιατὶ βοηθήσατε τὸ Ρογκάλε νὰ μὲ ξαναβρῆ.

— Μ' ἔχετε ξεπληρώσει γιὰ ὅλα, μὲ τὸ λούσιμο ποὺ κάνατε στὸν Πίλχερ τὴν ὥρα ποὺ σᾶς ἀποφυλακίζανε! Μὰ τί συμβαίνει τώρα; Ἔχετε μήπως στὸ νοῦ σας καμμιὰ καινούργια δολοφονία;

— Ἴσως νὰ μὴ βγαίνη τίποτα ἀπ' αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ. Δὲν ξέρω... Μὲ ἐπισκέφτηκε ὁ Καρμποῦ, ὁ δήμαρχός μας. Ἦρθε στὸ σπίτι μου... Μὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ σᾶς τὰ πῶ προσωπικά. Ἴσως νὰ παρακολουθοῦνε τὰ τηλεφωνήματά μου... Τί λέτε, μπορεῖτε νὰ κάμετε τὸν κόπο νἄρθῆτε ὡς ἐδῶ;

— Δὲν εἶναι κόπος. Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά μου... Θὰ βρίσκουμαι ἐκεῖ, σὲ μισὴ ὥρα τὸ πολύ.

Ὕστερα ἀπὸ 20 λεπτά, ἔφτασε ὁ Λάϊτον, μὲ τὸ αἰώνιο φθαρμένο κοστοῦμι του καὶ τὴν καμπουριαστὴ ράχη του.

Ἄφισε τὸν Τὴντ νὰ τοῦ διηγηθῆ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ δημάρχου, χωρὶς νὰ τοῦ κάνη ἐρωτήσεις. Ὅταν τελείωσε, τὸν ρώτησε:

— Πέστε μου, Μάρροου, πιστεύετε πὼς ἀποφάσισε σοβαρὰ νὰ ἐπανορθώση ὅ,τι ἔκανε; Σκέπτεται δηλαδὴ νὰ ξεκάνη κανένα, μ' ἐκεῖνο τὸ τρομπόνι τοῦ παπποῦ του;

— Δὲ βλέπω τί ἄλλο μπορεῖ νὰ ἐννοοῦσαν τὰ λόγια του.

—Ὁ Μὰρκ Καρμποῦ εἶχε πάντα μιὰ κλίσι στὰ δράματα, Μάρροου. Εἶναι πλασμένος γιὰ δραματικὸς ἠθοποιός, στὸ ρόλο τοῦ θύματος.

— Ἴσως, αὐτὴ τὴ φορά, νἄχασε πιὰ τὴν ὑπομονή του...

— Χμ, δύσκολα τὸ πιστεύω! Μά, ἀφοῦ εἶμαι ἐδῶ, ἔχω νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι. Ἄκουσα χτὲς κάτι κουβέντες... Λέγανε πὼς ἄφισαν ἥσυχο ἐσᾶς, γιατὶ μαγειρεύουνε κάτι πιὸ σοβαρὸ ἐναντίον τοῦ ἀφεντικοῦ σας! Δὲν ξέρω ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά τους. Μὰ μήπως ὁ Ντένισον ἔχει στὸ παρελθόν του καμμιὰ λεπτομέρεια, ποὺ πρέπει νὰ μείνη κρυφή;

— Δὲν ξέρω τίποτα τέτοιο... Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι τὰ συνηθισμένα κουτσομπολιά. Ἡ ζωὴ τοῦ Ντένισον ἦταν πάντα καθαρή, σὰν κρύσταλλο.

— Μήπως καμμιὰ ἀπ' τὶς κόρες του ἔχει κανένα μπλέξιμο;

— Θὰ τὸ μάθαινα, ἂν συνέβαινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Τὸ θεωρῶ ἄλλωστε ἀδύνατο γιὰ ἕνα τύπο ἐπιφυλακτικό, σὰν τὴ Μάρτσια. Ὅσο γιὰ τὴ Τζέϊκ, εἶναι παιδὶ ἀκόμα.

— Δὲ μπορεῖ νὰ ξέρη κανείς... Ἀπ' τὰ σιγανὰ ποτάμια νὰ φοβᾶσαι! Τελοσπάντων, ἦταν λόγια τοῦ κόσμου. Μὰ ἐξηγούσανε κατὰ κάποιον τρόπο τὸ πῶς ξεμπλέξατε σεῖς τόσο εὔκολα.

— Δὲν εἶχαν κανένα θετικὸ στοιχεῖο ἐναντίον μου. Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ μὲ κρατήσουνε;

— Μὴ ζητᾶτε νὰ ξεγελάσετε τὸν ἑαυτό σας. Μποροῦσαν νὰ κουβαλήσουνε μιὰ ντουζίνα μάρτυρες, ἕτοιμους νὰ ὁρκιστοῦνε πὼς σᾶς εἴδανε νὰ στραγγαλίζετε τὴ Φύλις Καρμποῦ, μέρα - μεσημέρι, στὸ μεγάλο χὼλλ τοῦ «Ξενοδοχείου Ντέρον»... κι' ἄλλους τρεῖς ποὺ θὰ καταθέτανε πὼς τοὺς ἀγγαρέψατε γιὰ νὰ μεταφέρουνε τὸ πτῶμα της ὡς τὸ σκουπιδότοπο!

»Μὰ τί θὰ κέρδιζαν; Βέβαια, θὰ ἐξέθεταν ἔμμεσα τὸν προϊστάμενό σας. Δὲν τοὺς φτάνει ὅμως αὐτό. Ὁ Ντένισον διατηρεῖ πολλοὺς ὀπαδοὺς, ἀπ' τὰ ὑγιᾶ στοιχεῖα τοῦ τόπου μας. Κι' ἔχει ἀποκτήσει ἀρκετὸ κῦρος, ὥστε να πείση μὲ τὰ ἐπιχειρήματά του τὸ γενικὸ εἰσαγγελέα τοῦ Ἄλμπανυ ὅτι τὸ Ντέρον χρειάζεται ἕνα γενναῖο ξεκαθάρισμα...

»Ἀκόμα κι' ἂν στέλνανε ἐσᾶς στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, δὲ θὰ κατάφερναν νὰ ἐπιτύχουν νὰ σταματήσουν τὸ Ντένισον. Εἶναι λοιπὸν πιὸ λογικὸ νὰ στραφοῦν ἀπ' εὐθείας ἐναντίον του. Προτιμοῦνε, βέβαια, νὰ φιμώσουν αὐτὸν τὸν ἴδιο, παρὰ νὰ ἐκθέσουνε τὸ βοηθό του. Θὰ τοὺς ὠφελήση περισσότερο!

— Τί λογαριάζετε νὰ κάνετε τώρα μὲ τὸν Καρμποῦ;

— Πρὶν φύγω ἀπ' τὸ σπίτι μου, τηλεφώνησα σὲ κάποιον ἀπ' τοὺς λίγους συναδέλφους μου ποὺ μπορῶ νὰ τοὺς ἔχω ἐμπιστοσύνη. Τοῦ εἶπα νὰ παρακολουθήση τὸ δήμαρχο καὶ νὰ μὴ τὸν χάση καθόλου ἀπ' τὰ μάτια του.

—Ὡστόσο, δὲ σᾶς εἶχα πῆ τίποτα ἀπ' τὸ τηλέφωνο...

—Ἤσαστε τόσο ταραγμένος, ὥστε κατάλαβα πάνω-κάτω τί συνέβη.

— Μήπως φαντάζεστε τί εἶχε νὰ μοῦ φανερώση ἡ γυναῖκα του;

—Ἂν εἶχα μαντικὲς ἱκανότητες, δὲ θἄκανα τὸν ἀστυνομικό, ἀλλὰ τὸ «μάγο»!

—Ὡστόσο, φαίνεται πὼς ὑποπτεύεστε κάτι...

— Πραγματικά. Ὁ Λοῦκε Κόαλβιτς τἄβαλε ἐπανειλημμένως μὲ τὸ Λόνι Ράβαλ, κι' ὅμως δὲν τὸν ἐνώχλησε ποτὲ κανείς... ἐνῶ ἄλλοι φάγανε μιὰ σφαῖρα, γιὰ πολὺ λιγώτερα πράγματα! Λένε ἐπίσης πὼς πληρώνεται ἀπ' τὸ Ράβαλ...

»Κατὰ τὴ γνώμη μου λοιπόν, δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ δυνατὴ ἐξήγησι. Ὁ Λόνι κι' ὁ Λοῦκε εἶχαν περάσει τὰ νεανικά τους χρόνια στὴν ἴδια γειτονιά. Ἴσως συνέβη τότε — ἢ καὶ ἀργότερα — κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ ἐνοχοποιήση τὸ Ράβαλ, ἂν γίνη γνωστό, καὶ ποὺ τὸ ξέρει ὁ Λοῦκε. Πρέπει νἆναι κάτι, ὄχι ἁπλῶς τοπικό, ἀλλὰ γενικώτερο καὶ σοβαρώτερο, ἐθνικῆς σημασίας ἴσως...

»Ὁ Λοῦκε ἔχει κρύψει κάπου τὰ στοιχεῖα ποὺ κατέχει, κι' ἐξασφαλίστηκε ἔτσι... Ἐξ ἄλλου, ὁ Λοῦκε Κόαλβιτς εἶναι γυναικᾶς, καὶ τἄχε πέρυσι ἀκόμα μὲ τὴ Φύλις Καρμποῦ.

»Βλέπετε τώρα τὸ συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπ' ὅλ' αὐτά;

— Ναί, τὸ βλέπω.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κουδούνισε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Τὴντ σήκωσε τ' ἀκουστικό. Στράφηκε ὕστερα στὸ συνομιλητή του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐσᾶς ζητᾶνε, κύριε ἐπιθεωρητά.

Ὁ Λάϊτον πῆρε τ' ἀκουστικό. Ἄκουσε γιὰ λίγο, ἀπάντησε μονάχα μὲ κάτι ἄναρθρους ἤχους κι' ἔκλεισε ὕστερα τὸ τηλέφωνο.

—Ἦταν ὁ συνάδελφός μου, ἀπάντησε. Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ Καρμποῦ γύρισε σπίτι του, ὅπου ἔμεινε λίγα λεπτὰ μονάχα, καὶ ξανάφυγε ἔπειτα μὲ τὸ μαῦρο αὐτοκίνητό του. Κατάφερε μάλιστα νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸν ἄνθρωπό μου!

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Λάϊτον, ὁ Τὴντ βγῆκε νὰ φάη κάτι. Ὕστερα ξαναγύρισε καὶ ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι του. Σκόπευε νὰ κοιμηθῆ λιγάκι, πρὶν ἀρχίση τὴ μελέτη τοῦ φακέλλου ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ ὁ Ντένισον.

. . . Τὸν ξύπνησε τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Εἶχε πιὰ νυχτώσει. Ὁ ἀπογευματινὸς ἐκεῖνος ὕπνος τοῦ εἶχε ἀφίσει μιὰ κακοκεφαλιὰ καὶ μιὰν ἄσχημη γεῦσι στὸ στόμα. Ἔνοιωθε κούρασι, κατάπτωσι καὶ πικρία.

Ἄναψε ἕνα πορτατίφ, ποὺ βρισκότανε κοντὰ στὸ κρεβάτι του, καὶ πῆρε τὸ τηλέφωνο.

—Ἀλλό! Ποιὸς εἶναι;

—Ἐσεῖς εἴσαστε, Τήντ; Γυρίσατε ἐπιτέλους; Εἶναι τόσες ὧρες ποὺ προσπαθῶ νὰ σᾶς πετύχω...

— Καλησπέρα, Μάρτσια. Τί συμβαίνει;

—Ἡ Τζέϊκ εἶναι μαζί σας, Τήντ; ρώτησε ἡ κοπέλλα μ' ἀγωνία.

—Ἡ Τζέϊκ; Ὄχι, Δὲν τὴν εἶδα καθόλου, ὅλη τὴν ἡμέρα... Μοῦ τηλεφωνούσατε, εἴπατε; Θὰ κοιμόμουνα, φαίνεται, πολὺ βαρειὰ καὶ δὲν ἄκουγα τὸ τηλέφωνο...

»Μὰ τί ὥρα εἶναι; Σταμάτησε τὸ ρολόϊ μου.

—Περασμένα μεσάνυχτα, Τήντ. Ἀνησυχῶ πολύ, ξέρετε. Δὲν συνηθίζει ἡ Τζέϊκ νὰ λείπη τὴ νύχτα ἀπ' τὸ σπίτι.

— Ποῦ εἶν' ὁ Πόουελ;

— Βγῆκε ἔξω. Πῆγε μὲ τ' αὐτοκίνητο νὰ τὴ βρῆ... Ἔχω τηλεφωνήσει σ' ὅλους τοὺς φίλους καὶ γνωστούς. Κανεὶς δὲν ξέρει τίποτε... Θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι, Τήντ, νἄρθῆτε ἐδῶ;

— Μὰ ναί, βέβαια! Θὰ ἑτοιμαστῶ ἀμέσως.

Γδύθηκε κι' ἔκαμε ἕνα ντούς, στὴν ἀρχὴ πολὺ ζεστό, κι' ὕστερα, σιγὰ-σιγά, κρῦο, παγωμένο, γιὰ νὰ ξυπνήση τελείως. Ὅλες οἱ μαυρίλες τοῦ κορμιοῦ του εἶχαν ἀρχίσει νὰ παίρνουν ἕνα χρῶμα πρὸς τὸ κίτρινο.

Ξαναντύθηκε γρήγορα. Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ στὸ χώλλ, γιὰ νὰ ξεκρεμάση καὶ νὰ φορέση τὴ γκαμπαρντίνα του. Εἶχε πιάσει κρῦο, κι' ἡ ἀναπνοή του σχημάτιζε ἕνα συννεφάκι ἀπὸ ἀχνό, μπροστὰ στὸ στόμα του.

Δὲν ἤθελε ἀκόμη νὰ σκεφθῆ, νὰ προσπαθήση νὰ φαντασθῆ τί εἶχε γίνει ἄραγε ἡ Τζέϊκ.

Οἱ ἀνησυχίες τοῦ Ρογκάλε κι' οἱ κουβέντες ποὺ εἶχε ἀκούσει τυχαίως ὁ Λάϊτον, φαίνονταν νὰ δείχνουν πὼς τὴν εἶχαν ἀπαγάγει κάποιοι ἄνθρωποι τοῦ Ράβαλ. Κι' ὡστόσο, ὁ ἴδιος ὁ Ράβαλ θὰ δίσταζε πολὺ πρὶν ἐπιχειρήση μιὰ τόσο ἐπικίνδυνη πρᾶξι. Γιατί ἡ ἀπαγωγὴ — κι, ἂν ἀκόμη δὲν τὴ συνώδευε τίποτ' ἄλλο — εἶναι ἕνα ἔγκλημα ποὺ ἀνήκει στὴ δικαιοδοσία τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ Τὴντ ἔβαλε μπροστὰ τὸ μηχάνημα ποὺ σκούπιζε τὸ παρμπρὶζ τοῦ αὐτοκινήτου του, γιὰ νὰ καθαρίση τὸ κρύσταλλο ἀπ' τὴν πάχνη ποὺ εἶχε καθήσει πάνω του...

Ὅταν ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Ντένισον, εἶδε φωτισμένα ὅλα τὰ παράθυρα κι' ἀναμμένο τὸ φῶς τῆς ἐξώπορτας. Ἀνέβηκε τρέχοντας τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα.

Πρὶν ἀκόμη χτυπήση, τοῦ ἄνοιξε ἡ Μάρτσια. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦταν φοβερὰ ἀλλοιωμένα ἀπ' τὴν ἀγωνία.

— Σᾶς εἶδα ποὺ ἐρχόσαστε, Τήντ, τοῦ εἶπε. Ἦταν ἀνοησία μου ποὺ σᾶς κάλεσα. Μὲ συγχωρῆτε!

—Ὥστε λοιπόν, ὅλα πᾶνε καλά;

— Ναί, εἶμαι βεβαία πὼς ὅλα πᾶνε καλά. Ἡ Τζέϊκ θὰ γυρίση, ἀσφαλῶς. Καλλίτερα νὰ γυρίστε στὸ σπίτι σας καὶ νὰ

Κάμελ
Ὅταν ζητεῖτε νὰ ἀγοράσετε ΚΑΜΕΛ νὰ προσέχετε νὰ σᾶς δίδουν ΚΑΜΕΛ

Κατὰ τῆς κακοσμίας τοῦ ἱδρῶτος
Μεταχειρίζεσθε κάθε μέρα τὸ Μοναδικόν, διεθνοῦς φήμης
Bac-Stick
ΑΠΟΣΜΗΤΙΚΟΝ
Μὲ μιὰ ἐλαφρὰ ἐπάλειψι Φεύγει ἡ κακοσμία Ἔχετε φρεσκάδα, χάρι ἄρωμα καὶ γοητεία.
Διὰ τοὺς Κυρίους: Bac-fort πράσινο μὲ ἀνδρικὸ ἄρωμα.
OLIVIN - WIESBADEN (ΓΕΡΜΑΝΙΑ)
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

"Ὅσοι ἱδρώνουν στὴ μασχάλη...
...ἐνοχλοῦν τοὺς γύρω τους καὶ φαίνονται ἀπεριποίητοι καὶ ἀτημέλητοι.
Τὸ Anti - Svet εἶναι πολὺ δραστικό.
Ἡ μασχάλες στεγνώνουν καὶ ἡ δυσάρεστη ὀσμὴ ἐξαφανίζεται Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ Anti-Svet χωρὶς κανένα φόβο Εἶναι ἕνα ἐξαιρετικὸ προϊὸν, μελετημένο καὶ τελειοποιημένο ἀπὸ εἰδικοὺς ἐπιστήμονες καὶ ἔχει δοκιμασθῆ μὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα.
Τὸ Anti-Svet εἶναι τελείως ἀβλαβές.
Τρόπος χρήσεως. Πιέζετε ἐλαφρὰ τὸ πλαστικὸ φιαλίδιο καὶ ψεκάζετε μὲ μικρὴ ποσότητα Anti-Svet. Ἡ ἐνέργειά του διαρκεῖ ἀρκετὲς ἡμέρες. Διαβάσατε προσεκτικὰ τὸν τρόπο χρήσεως, ποὺ συνοδεύει τὸ φιαλίδιο.

ΤΕΣΤ ΠΙΓΚ - ΠΟΓΚ: Μὲ τὸ Τέστ Πίγκ-Πόγκ ἀπέδειξαν τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ Anti Svet κατὰ τῆς ἐφιδρώσεως (Α) ἐν συγκρίσει μὲ τὴν ἐπιδερμίδα ποὺ δὲν ἐψεκάσθη μὲ Anti-Svet (Β).

ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΙΔΡΩΤΕΣ
ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΟΣΜΗ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278.

Γιὰ τὴν Δυσκοιλιότητα

ΛΑΞΑΛ
ΔΙΣΚΙΑ ΣΟΚΟΛΑΤΟΥΧΑ
ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΥΠΑΚΤΙΚΟΝ & ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ
ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΥΣ

πλαγιάσετε, Τήντ.

Τὴν παραμέρισε μὲ τὸ χέρι του, μπῆκε κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

— Τί γίνεται, γύρισε ὁ Πόουελ; ρώτησε.

— Ὄχι ἀκόμη.

— Θὰ τὸν περιμένω.

Μπῆκε στὸ λίβινγκ-ροὺμ καὶ κάθησε, δίχως νὰ βγάλη τὴ γκαμπαρντίνα του. Πῆρε ἀπ' τὴν τσέπη του τὰ τσιγάρα του.

Ἡ Μάρτσια πῆγε κοντά του, δέχτηκε ἕνα τσιγάρο ποὺ τῆς πρόσφερε, καὶ τοὔδωσε ν' ἀνάψη. Ὁ Τήντ, ποὺ δὲν ἔχανε καμμιὰ ἀπ' τὶς κινήσεις της, πρόσεξε ὅτι ἔτρεμε τὸ χέρι της ποὺ κρατοῦσε τὸν ἀναπτῆρα.

— Εἰδοποιήσατε τὴν ἀστυνομία; τὴ ρώτησε.

— Βέβαια. Καὶ ψάξαμε σ' ὅλα τὰ νοσοκομεῖα. Τίποτα ὅμως... Ἀκοῦστε με, Τήντ! Γυρῖστε στὸ σπίτι σας. Εἶναι τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε.

— Εἶμαι φίλος σας, διάβολε. Καὶ θεωρῶ τὸ σπίτι σας σὰν δικό μου!

Ἡ Μάρτσια κύτταζε ἐπίμονα ἀλλοῦ.

— Μὴ μοῦ κάνετε ἄλλες ἐρωτήσεις, Τήντ, πρόφερε. Πρέπει νὰ φύγετε.

Ὁ Μάρροου βρέθηκε ὄρθιος, μ' ἕνα πήδημα καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους.

— Κυττᾶχτε με στὰ μάτια! τῆς εἶπε. Τί συνέβη ἐδῶ, ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ τηλεφωνήσατε;

—Τίποτα, ἀπάντησε ἀόριστα.

Τὴν τράνταξε τόσο δυνατά, ὥστε τὸ κεφάλι της ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω.

— Μὴ λέτε ψέμματα! τῆς φώναξε. Πέστε μου τί συνέβη.

— Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ.

— Ὥστε λοιπὸν συνέβη κάτι! Κάποιος ἦρθε ἐδῶ, ἢ σᾶς τηλεφώνησαν. Τί θέλανε;

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς τὸ πῶ, Τήντ. Δὲ μπορεῖτε νὰ μ' ἀναγκάσετε.

Τὴν ἄφισε, ξανακάθησε στὴ θέσι του καὶ εἶπε:

— Ὅταν ἔρθη ὁ πατέρας σας, θὰ μιλήσετε;

— Ναί, θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα.

Κάθησε κι' ἐκείνη, ἀλύγιστη, ὅσο πιὸ μακρυά του μποροῦσε. Ὁ Τὴντ προσπαθοῦσε νὰ καθορίση σὲ τί εἶχε ἀλλάξει. Κι' ἐπιτέλους κατάλαβε πὼς εἶχε χάσει ὅλη τὴν ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία της, ποὺ τῆς ἔδινε ἄλλοτε ἕνα κάποιο μυστήριο. Τώρα ὑπῆρχε στὰ γκρίζα μάτια της μιὰ συγκεντρωμένη μανία...

Σώπαιναν κι' οἱ δυό... Ἡ Μάρτσια ἄκουσε πρώτη τὰ βαρειὰ βήματα τοῦ πατέρα της στὴν πίσω πόρτα. Διέσχισε τότε τρέχοντας τὴν τραπεζαρία καὶ μπῆκε στὴν κουζίνα, χτυπῶντας πίσω της τὴν πόρτα.

Ὁ Τὴντ τὴν ἀκολούθησε.

Ὁ Πόουελ ξεκούμπωσε τὸ παλτό του. Φαινόταν γερασμένος κατὰ δέκα χρόνια...

— Δὲν... δὲν τὴ βρῆκα! μουρμούρισε. Καλησπέρα, Τήντ. Ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας ναρθῆτε ἀμέσως...

— Μπαμπᾶ, πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω, τὸν διέκοψε ἡ Μάρτσια.

Τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τῆς φώναξε:

— Μήπως ξέρεις τίποτα;

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω ἰδιαιτέρως...

Ὁ Πόουελ κύτταξε τὸν Τήντ, κι' ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἦταν ἀδιάκριτος... Κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του, δίχως νὰ μιλήση, καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν κουζίνα. Ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω του.

Ξαναγύρισε στὸ σαλόνι, ὅπου ἀκουγόταν ἀόριστα ἡ βαρειὰ φωνὴ τοῦ Ντένισον. Ξαφνικά, ἡ Μάρτσια ἄρχισε νὰ μιλάη δυνατώτερα, τόσο ποὺ θὰ μποροῦσε σχεδὸν νὰ καταλάβη κανεὶς τί ἔλεγε. Σὲ μερικὲς στιγμές, ὁ πατέρας της φώναξε:

— Ἐλᾶτε δῶ, Τήντ!

Ὁ Τὴντ πῆγε ἀμέσως στὴν κουζίνα. Βρῆκε τὴ Μάρτσια καθισμένη μπροστὰ στὸ τραπέζι, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὶς φοῦχτες της. Οἱ ὦμοι της ἀναταράζονταν ἀπὸ λυγμούς. Ὁ Πόουελ Ντένισον, ὄρθιος ἀπέναντί της, εἶχε πάρει τὴν πιὸ ἀπειλητικὴ ἔκφρασι ποὺ εἶδε ποτὲ ὁ Τὴντ στὸ πρόσωπό του.

— Αὐτὸ ἀφορᾶ καὶ σᾶς, Τήντ, μ' ὅλο ποὺ ἡ Μάρτσια ὑποστηρίζει τὸ ἀντίθετο, εἶπε.

Ἡ Μάρτσια ἀνασήκωσε τὸ πρόσωπό της, βρεγμένο ἀπ' τὰ δάκρυα.

— Ἄφισέ τους... ἄρχισε νὰ λέη.

— Ἐσὺ νὰ σωπάσης! τὴ διέκοψε ὁ πατέρας της.

Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε ἀκούσει ὁ Τὴντ νὰ μιλάη μὲ τέτοιο τόνο στὶς κόρες του.

— Πρὶν ἔρθετε, Τήντ, καὶ ἀφοῦ σᾶς τηλεφώνησε, ἡ Μάρτσια πῆρε ἕνα τηλεφώνημα ἀπ' τὴ Τζέϊκ. Ἡ μικρότερη κόρη μου τῆς δήλωσε πὼς δὲν τὴν κρατάει κανεὶς διὰ τῆς βίας καὶ πὼς δὲν πρέπει νὰ κάνουμε καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν ξαναβροῦμε. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία — μᾶς εἶπε — πὼς πᾶνε ὅλα καλά.

»Δὲ σκοπεύει νὰ γυρίση στὸ σπίτι, προτοῦ ὑποχωρήσω σὲ κάτι ποὺ πρόκειται νὰ μοῦ ζητήσουνε σὲ μιὰ ὥρα... Ἡ Μάρτσια εἶναι ἀναστατωμένη, γιατὶ δὲν ἐννοῶ ν' ἀφίσω νὰ μ' ἐκβιάζουν ἔτσι!

— Τί ἐντύπωσι σᾶς ἔκανε ἡ ἀδελφή σας στὸ τηλέφωνο, Μάρτσια; ρώτησε ὁ Τήντ.

— Φαινόταν φοβισμένη... πολὺ φοβισμένη. Μοῦ τόνισε πὼς πρέπει ἀπολύτως νὰ κάνη ὁ μπαμπᾶς αὐτὸ ποὺ θὰ τοῦ ζητήσουνε.

— Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς τίποτε καὶ κανεὶς στὸν κόσμο δὲ μποροῦσε νὰ τρομάξη τὴ Τζέϊκ... εἶπε ὁ Πόουελ συλλογισμένος, βγαίνοντας ἀπ' τὴν κουζίνα.

Ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, τὸν ἄκουσαν νὰ κλείνη μὲ ὁρμὴ τὴ βαρειὰ πόρτα τοῦ γραφείου του.

— Τήντ, εἶπε ἡ Μάρτσια, δῶστε του νὰ καταλάβη πὼς πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ὑποχωρήση. Πρέπει!

Ὁ νέος κάθησε ἀντίκρυ της κι' ἀπάντησε:

— Μοῦ φαίνεται δύσκολο. Εἶναι τόσο ἐπίμονος!...

— Ἔχει ὅμως καρδιά. Τίποτα ἄλλο δὲ λογαριάζεται, προκειμένου γιὰ τὴ Τζέϊκ.

— Πρέπει ὅμως νὰ τὸ καταλάβη, Μάρτσια... Κανεὶς ὡς τώρα ἀκόμα δὲν τὸν χαρακτήρισε γιὰ πουλημένο. Καὶ τώρα αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν ἀγοράσουνε!

— Ὡστόσο θἆταν τρέλλα ν' ἀρνηθῆ... νὰ βάλη τὴν περηφάνειά του ψηλότερα ἀπ' τὴν τύχη τῆς ἀδελφῆς μου! Σκοπεύετε λοιπὸν νὰ τὸν ὑποστηρίξετε στὴν ἄποψί του;

— Ὄχι. Θεωρῶ ὅτι πρέπει νὰ πάρη τὴν ἀπόφασί του ἀνεπηρέαστος.

— Μὰ δὲν ἔχει ν' ἀποφασίση τίποτα, Τήντ! Δὲν καταλαβαίνω πῶς... πῶς μπορεῖ ἀκόμα νὰ διστάζη... ἐνῶ δὲν ξέρει κἂν ποῦ βρίσκεται ἡ Τζέϊκ... οὔτε τί σκοπεύουν νὰ τῆς κάνουνε!

— Πότε ἀρχίσατε ν' ἀνησυχῆτε;

— Εἶχα τελειώσει τὸ πλύσιμο τῶν πιάτων, ὅταν ἡ Τζέϊκ μοῦ εἶπε πὼς θὰ πήγαινε ὡς τὴ γωνιά, γιὰ ν' ἀγοράση ἕνα περιοδικό. Καὶ δὲν ξαναγύρισε. Εἶχε νυχτώσει... καὶ δὲν ἔφτασε κἂν ὡς τὸ κατάστημα ποὺ πήγαινε.

-Καί σύ θά σού ἀρέσει νά δοκιμάσης τό
ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ
ΝΟΥΝΟΥ
ΓΑΛΑ ΝΟΥΝΟΥ
ΣΥΜΠΥΚΝΩΜΕΝΟ ΜΕ ΖΑΧΑΡΗ

Εἶναι τὸ γάλα ποὺ συνιστῶ σὲ σένα καὶ σὲ ὅλα τὰ μωρά. Μ' αὐτὸ θὰ γίνης γερὸς καὶ δυνατός.
Τὸ ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ παρασκευάζεται ὑπὸ τοὺς πιὸ μοντέρνους καὶ ὑγιεινοὺς ὅρους. Τὴν ἁγνότητά του τὴν ἐγγυᾶται τὸ ἐργοστάσιον μὲ τὰ πλέον σύγχρονα μηχανήματα.

ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ
ΝΟΥΝΟΥ
ΒΑΖΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

— Τί φοροῦσε;

— Τὴ μπλοῦζα της, ἕνα ριγὲ πουκάμισο κόκκινο καὶ ἄσπρο, μιὰ κοντὴ φουστίτσα καὶ μιὰ ἄσπρη σάρπα... Πηγαίνετε τώρα νὰ τοῦ μιλήσετε, Τήντ! Πρέπει νὰ δῆ τί μπορεῖ νὰ κάνη γι' αὐτήν!

Ὁ Τὴντ σηκώθηκε ἀργά.

— Θὰ προσπαθήσω, εἶπε.

Ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου, ὁ Πόουελ τοῦ φώναξε νὰ μπῆ μέσα. Καθότανε στὸ τραπέζι του, ἀκουμπῶντας τοὺς ἀγκῶνες του στὸ πράσινο στυπόχαρτο, μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του. Ἡ λάμπα τοῦ γραφείου ἔρριχνε τὸ φῶς της πάνω στὰ χαρτιά, ἀφίνοντας στὴ σκιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ντένισον.

— Εἶναι αἰσχρὴ αὐτὴ ἡ μέθοδος ποὺ μεταχειρίζονται... τοῦ εἶπε ὁ Τήντ.

— Τώρα ποὺ ἔγινε πιά, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ μακρυνὴ φωνή, καταλαβαίνω πὼς τὸ περίμενα ἀπὸ πολὺ καιρό. Αὐτοὺς τοὺς μπελάδες μᾶς δημιουργοῦνε τὰ παιδιά!...

— Δὲ σᾶς φαίνεται καλύτερο νὰ ὑποχωρήσετε;

— Ὑπάρχουν μέσα μου δυὸ ἄνθρωποι, Τήντ. Εἶμαι πατέρας, ἀλλ' εἶμαι συγχρόνως καὶ ὑπάλληλος τοῦ Κράτους. Ὡς πατέρας, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ὑποχωρήσω. Μὲ τὸν ἐπίσημο ὅμως ρόλο μου, ἀρνοῦμαι νὰ ὑποκύψω στὸν ἐκβιασμό... Εἶναι ἀληθινὰ παράξενη ἐντύπωσι, νὰ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἔτσι χωρισμένο στὰ δυό...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι σπουδαιότερο ἀπ' τὴ δουλειά σας, Πόουελ!

— Ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι βρίσκουν προφάσεις, ποὺ τὶς παρουσιάζουν ὡς σπουδαιότερες ἀπ' τὴ δουλειά τους.

— Αὐτὸ καταντάει πιὰ φανατισμὸς ἐκ μέρους σας!

— Πρὶν ἀποφασίσω, θὰ τοὺς ἀφίσω νὰ διατυπώσουν τὶς ἀπαιτήσεις τους. Ἂν πρόκειται γιὰ κάτι ποὺ μπορῶ νὰ τὸ ἀλλάξω ἀργότερα, θὰ δεχτῶ. Ἂν ὅμως δὲν μοῦ μένη καμμιὰ τέτοια δυνατότης, θὰ τοὺς διώξω.

»Στὸ κάτω-κάτω, δὲν πρόκειται νὰ βασανίσουνε τὴ Τζέϊκ!

— Πῶς τὸ ξέρετε; Αὐτοὶ δὲν εἶναι ἄνθρωποι σὰν τοὺς ἄλλους, Πόουελ. Εἶναι ἄγρια θηρία!

— Μὰ δὲ θὰ τολμήσουν ποτέ!..

— Κι' ἂν τολμήσουν;

— Ἀρνοῦμαι ν' ἀντιμετωπίσω μιὰ τέτοια ὑπόθεσι.

— Ἂν τῆς κάνουν κακό, θὰ χάσετε καὶ τὶς δυό σας κόρες μαζί. Γιατὶ ἡ Μάρτσια δὲ θὰ σᾶς τὸ συγχωρέση ποτέ.

— Καὶ σεῖς, Τήντ;

Ὁ Τὴντ δίστασε λίγο κι' ὕστερα ἀπάντησε, χωρὶς νὰ κυττάζη τὸ Ντένισον:

— Ἂν τῆς κάνουν κακό, δὲ θὰ μπορῶ πιὰ ποτὲ νὰ σᾶς δῶ μὲ τὸ ἴδιο μάτι... Λυπᾶμαι, ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια!

— Σὲ τέτοιο σημεῖο ἔχει χαλάσει ὁ κόσμος;... μουρμούρισε ὁ Πόουελ μὲ παράπονο.

— Ἀφῖστε τώρα τὶς συγκινήσεις! Εἰδοποιῆστε πρῶτα τὴν ἀστυνομία νὰ πάψη ν' ἀσχολῆται μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ὕστερα, θὰ περιμένετε νὰ σᾶς διαβιβάσουν τὶς ἀπαιτήσεις τους.

Ἐνῶ ὁ Πόουελ τηλεφωνοῦσε πειθήνια στὴν ἀστυνομία, ὁ Τήντ, καθισμένος ἀντίκρυ του, ἀναπαλοῦσε τὴ Τζέϊκ, τὴ συνταραχτικὴ ἐκείνη νύχτα, τὸ ἄρωμά της καὶ τὴ ζεστασιὰ τοῦ κορμιοῦ της...

Σὲ μερικὲς στιγμές, μπῆκε στὸ γραφεῖο ἡ Μάρτσια. Ὁ Τὴντ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι κι' ἔνοιωσε τὰ δάχτυλά της νὰ σφίγγουνε σπασμωδικὰ τὰ δικά του.

— Ἐνῶ φαντάζεται κανεὶς πὼς ζῆ ἥσυχα, μουρμούρισε ἡ κοπέλλα, ξαφνικὰ ξεσπάζει ἡ θύελλα!...

— Δὲ σᾶς πίστευα τόσο ἀδύνατη, Μάρτσια...

— Ναί, ξέρω, ὅλοι ἔχουν αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι γιὰ μένα... Μὰ πρέπει, Τήντ, νὰ γλυτώσουμε ὁπωσδήποτε τὴ Τζέϊκ ἀπ' τὰ νύχια τους, μὲ κάθε τρόπο!

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσετε νὰ πείσετε τὸν πατέρα σας νὰ δεχτῆ τὴν ἄποψί σας.

— Ἴσως μπορεῖτε ἐσεῖς νὰ κάνετε κάτι, ποὺ θἄχη γι' αὐτοὺς τὴν ἴδια ἀξία μὲ ὅ,τι θἄκανε ὁ πατέρας μου...

— Ξεχνᾶτε πὼς εἶμαι ὑφιστάμενός του;

— Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ δὲ λογαριάζει κανεὶς αὐτὰ τὰ πράγματα... πρόφερε ἡ κοπέλλα τραβῶντας τὸ χέρι της.

Ὁ Τὴντ σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ περιμένουμε, γιὰ νὰ μάθουμε τί θέλουν.

Ἡ Μάρτσια δὲν ἀπάντησε.

Ὁ νέος βγῆκε στὸ λίβινγκ—ρούμ. Πρόσεξε ξαφνικὰ πὼς δὲν εἶχε βγάλει ἀκόμα τὸ πανωφόρι του. Τὸ ξεκούμπωσε καὶ τὸ πέταξε πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τέντωσε τὸ κορμί του καὶ διαπίστωσε πὼς πονοῦσε πολὺ λιγώτερο. Ὁ ὕπνος τοῦ εἶχε ξαναδώσει τὴ φόρμα του.

Ὁ Πόουελ εἶχε τελειώσει ἀπὸ πολλὴ ὥρα τὸ τηλεφώνημά του καὶ καθότανε τώρα στὸ σκοτεινὸ χώλλ. Ἡ Μάρτσια μπῆκε κι' αὐτὴ στὸ λίβινγκ-ρούμ. Κάθησε στὸ μπράτσο τῆς πολυθρόνας τοῦ Τήντ. Ἐκεῖνος τῆς πρόσφερε ἕνα τσιγάρο.

— Ἔχετε ἀλλάξει, Τήντ... τοῦ εἶπε σιγανά, γιὰ νὰ μὴν ἀκούση ὁ πατέρας της.

— Σὲ τί;

— Παίρνατε τὴ δουλειά σας στ' ἀστεῖα, σὰν νὰ ἦταν γιὰ σᾶς μιὰ ἁπλὴ διασκέδασι, ἐνῶ γιὰ τὸ μπαμπᾶ ἦταν τρομερὰ σοβαρή... Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς μᾶς κοροϊδεύατε στὰ κρυφά... καὶ πὼς θεωρούσατε τὸν ἑαυτό σας ἀνώτερο κατὰ κάποιον τρόπο ἀπ' τὸ μπαμπᾶ, μονάχα γιατὶ ἐκεῖνος ἄφινε νὰ τὸν ἀπορροφάη ὁλοκληρωτικὰ τὸ καθῆκον του. Κι' εἶχα ἐπίσης τὴν ἀντίληψι πὼς ἤσαστε πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴν ἐντύπωσι ποὺ κάνατε.

— Λοιπόν; Σὲ τί ἔχω ἀλλάξει τώρα; ξαναρώτησε ὁ Τήντ.

— Πιστεύω ὅτι, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή σας, ἀποφασίσατε νὰ παλέψετε. Ἀναλάβατε στὰ σοβαρὰ κάτι σπουδαιότερο ἀπ' τὴ γραφικὴ ἐργασία σας!

— Δὲν ὑπέθετα πὼς μὲ κρίνατε ἔτσι, Μάρτσια.

— Μὴ θυμώσετε μαζί μου, Τήντ! Πιστεύω πὼς εἶναι καλύτερα νὰ μείνουμε φίλοι.

— Μὴν ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό..

— Μὰ γιατί δὲν ἔρχεται ἐπιτέλους αὐτὸς ποὺ περιμένουμε;... Δὲν ξέρω πιὰ τί λέω. Ἔχω ἐκνευριστῆ!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕν' αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Ἡ πόρτα του ἀνοιγόκλεισε κι' ἀνέβηκε κάποιος τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

Ἡ ὄψι τοῦ νεοφερμένου δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνησυχαστικό. Φαινόταν ἤρεμος καὶ μὲ τὴν αὐτοπεποίθησι ἑνὸς προσκεκλημένου.

— Νὰ σᾶς συστηθῶ, εἶπε χαμογελῶντας. Λέγομαι Βάϊς... μὰ εἶμαι περισσότερο γνωστὸς ὡς Γουΐντυ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀφίσω τὸ πανωφόρι του πάνω σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα;

Ἦταν ψηλός, εὔσωμος, κι' εἶχε τὴ μετρημένη ἰσορροπία τῶν κινήσεων ποὺ παρατηρεῖται στοὺς μποξέρ. Φοροῦσε ἕνα γκρίζο κοστοῦμι, καλοραμμένο. Εἶχε κοντὸ λαιμό, τόσο, ποὺ τὸ κεφάλι του χωνότανε σχεδὸν στοὺς ὤμους του, καὶ τὰ ξανθὰ κι' ἀραιὰ μαλλιά του ἦταν χτενισμένα πρὸς τὰ πίσω. Ἕνα λεπτὸ ξανθὸ μουστα-

Κάτι καινούργιο!
ΦΙΞ!

Η ΠΙΟ ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΕ ΧΥΜΟ
ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ
ΠΑΣΤΕΡΙΩΜΕΝΗ 100%

Πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα κυκλοφορεῖ πορτοκαλάδα μὲ τόσο μεγάλη περιεκτικότητα σὲ φυσικὸ χυμὸ πορτοκαλιοῦ.
Ἡ Πορτοκαλάδα ΦΙΞ μὲ μπλὲ ἐτικέττα, χάρις στὴν μεγαλύτερη πυκνότητά της σὲ χυμό, εἶναι πιὸ γευστική, πιὸ πλούσια σὲ βιταμῖνες, ἀσβέστιο καὶ φωσφόρο ποὺ ὠφελοῦν τὴν ὑγεία.

Ἀποτελεῖ ἐγγύησι γιὰ τὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν σας. Ἡ Πορτοκαλάδα ΦΙΞ προσφέρεται σήμερα ἀπολύτως φυσική, ἐξ ὁλοκλήρου παστεριωμένη καὶ ἐγγυημένη, χωρὶς βλαβερὰ μικρόβια γιὰ τὴν ὑγεία. Χάρις εἰς τὴν εἰδικὴ μέθοδο παρασκευῆς τῆς Πορτοκαλάδας ΦΙΞ, τὰ τελευταίου τύπου μηχανήματα καὶ τὰς ὑπεριώδεις ἀκτῖνας μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχοι εἰς τὸ ἑξῆς πίνοντας πορτοκαλάδα, τῆς ὁποίας δὲν ἔχουν παστεριωθῆ μόνον ὡρισμένα συστατικὰ (ὁ χυμός), ἀλλὰ τὸ σύνολον.

Πλούσια σὲ βιταμῖνες P καὶ C. Ἡ βιταμίνη P θεωρεῖται ἡ βιταμίνη τῆς μακρᾶς νεότητος, διότι διατηρεῖ καλῶς τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα, συντελεῖ εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἀρτηριοσκληρύνσεως καὶ τῶν ρυτίδων τοῦ δέρματος.
Ἡ βιταμίνη C εἶναι ἡ βιταμίνη τῆς προσπαθείας, ἡ ὁποία μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐργαζώμεθα περισσότερο χωρὶς νὰ καταπονούμεθα καὶ νὰ καταπολεμοῦμε τὰς μολυσματικὰς νόσους.

Καὶ χωρὶς ἀνθρακικό. Γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν ὅσοι προτιμοῦν πορτοκαλάδα ἀπολύτως φυσική, παρεσκευάσθη πορτοκαλάδα χωρὶς ἀνθρακικὸ καὶ διακρίνεται ἀπὸ τὴν μπλὲ ἐτικέττα.

Στὴν τιμὴ μιᾶς συνειθισμένης πορτοκαλάδας. Ἡ Πορτοκαλάδα ΦΙΞ εἶναι ἁγνὴ καὶ γευστικὴ σὰν νὰ τὴν ἔχετε στίψει μόνοι σας. Ἀπὸ σήμερα προφυλᾶξτε τὴν ὑγεία σας: κάθε φορὰ ποὺ διψᾶτε ξεδιψᾶστε μὲ μιὰ ἀπολαυστικὴ Πορτοκαλάδα ΦΙΞ.

Χωρὶς ἀνθρακικό - Ἐτικέττα μπλὲ

τὸ κραγιὸν
STOP
Σταθεροποιεῖται
2 φορὲς γρηγορώτερα στὰ χείλη ἀπὸ κάθε ἄλλο κραγιὸν (περίπου 5 λεπτά).
Ταχεῖα
ἀπορροφητικότης.
Ὄμορφα
καὶ ἐλαφρὰ χείλη
Πλούσιοι
καὶ μοντέρνοι χρωματισμοὶ (12 ἀποχρώσεις).
STOP

ΧΡΥΣΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ

Βέρες. Δακτυλίδια. Κοσμήματα
Ἑλβετικὰ ὡρολόγια. Γυαλιὰ ἡλίου.
Ὡραία ποικιλία εἰς ὅλα τὰ εἴδη.
Καλὴ ποιότης. Πολὺ φθηναὶ τιμαί.
Ι. ΒΑΡΟΤΣΗΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου 22 - Ἀθῆναι.

Ἔχετε ἄσπρα Μαλλιά;
σκουραίνουν ἀμέσως
μὲ τὸ ΝΕΟΝ
ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ
COLOR LAC
ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ TINTO
• Δὲν λερώνει
• Δὲν βγαίνει
• Εἶναι ἀβλαβές
•Δίδει φυσικὸ χρῶμα στὰ μαλλιὰ
ΜΑΥΡΟ•ΚΑΦΕ ΣΚΟΥΡΟ•ΚΑΦΕ•ΞΑΝΘΟ•ΓΚΡΙ ΣΥΡΙ
ΑΝΤΙΠΡ. ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 3
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ-ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ἔπιπλα σκυριανὰ - βυζαντινὰ ε σκυριανὰ χώλ, 8 τεμάχ. δραχμ. 1.950, βυζαντινὰ σαλόνια, 8 τεμάχ., δραχ. 2.450 καὶ 2.875, βυζαντινὲς τραπεζαρίες, 10 τεμάχ., δραχ. 7.800, βυζαντινὲς ἐπιπλώσεις γραφείων, 6 τεμ., δραχ. 6.475. Κολοκυνθοῦς 4 καὶ γωνία Ἀγησιλάου. Κατερχόμενοι ἐξ Ὁμονοίας τὴν ὁδὸν Πειραιῶς τράμ 4, εἰς τὴν 2αν στάσιν, παρὰ τὸ Βρεφοκομεῖον. Τηλ. 54-737. ΑΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ἢ Στεφανόπουλος.

κάκι συντελοῦσε στὸ νὰ τοῦ δίνη τὴν ὄψι ἑνὸς νέου καὶ εὔπορου ἐπιχειρηματία.

Οἱ μόνες λεπτομέρειες ποὺ θύμιζαν ἀκόμα τὸ παληὸ ἐπάγγελμά του, ἦσαν τὰ μικρὰ ἄσπρα σημάδια ποὺ εἶχε στὰ φρύδια του, τὰ πολὺ χοντρὰ χείλια του κι' ἡ παράξενα βραχνὴ φωνή του.

Μπῆκε στὸ λίβινγκ-ροὺμ μὲ σταθερὸ περπάτημα. Πρόσφερε σ' ὅλους τσιγάρα. Ὕστερα πῆρε κι' αὐτὸς ἕνα καὶ τ' ἄναψε. Ἔκλεισε τὸν ἀναπτῆρα του, κάθησε καὶ σταύρωσε τὰ πόδια του, ἀφοῦ πρῶτα φρόντισε νὰ στρώση μ' ἐπιμέλεια τὴν τσάκισι τοῦ γκρίζου παντελονιοῦ του.

Φύσηξε τὸν καπνὸ ποὺ εἶχε ρουφήξει, κι' ἔπειτα χαμογέλασε σ' ὅλους. Ἦταν ἕνα χαμόγελο σύντομο, μὲ τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του, ποὺ χάθηκε ἀμέσως, χωρὶς νἄχη ἀλλάξει καθόλου τὴν ἔκφρασι τῶν γαλανῶν ματιῶν του.

Ἡ Μάρτσια κι' ὁ Πόουελ εἶχαν καθήσει στὸ ντιβάνι, ἀντίκρυ του. Ὁ Τὴντ στεκότανε μπροστὰ στὸ τζάκι, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες.

—Ἡ κόρη σας εἶναι πολὺ συμπαθητική, κύριε Ντένισον, ἄρχισε ὁ Βάϊς.

— Πέστε ὅ,τι ἔχετε νὰ πῆτε, τὸν διέκοψε ξερὰ ὁ Πόουελ.

— Καλά, καλά, μὴ θυμώνετε! Ἐδῶ μαζευτήκαμε γιὰ νὰ μιλήσουμε ἥσυχα γιὰ τὶς δουλειές μας... Δὲν κρατᾶμε διὰ τῆς βίας τὴν κόρη σας. Εἶναι ἀπολύτως ἐλεύθερη νὰ γυρίση στὸ σπίτι σας, ὅταν θελήση. Μὰ δὲ θέλει ἀκόμα.. προτοῦ ἐπιτύχη τὴν ὑπόσχεσί μας ὅτι θ' ἀφίσουμε ἥσυχο στὸ ἑξῆς τὸν κύριο Μάρροου.

»Μᾶς εἶναι ὅμως δύσκολο νὰ τῆς δώσουμε αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι, ἂν δὲ μᾶς προσφέρετε γι' ἀντάλλαγμα κάποια μικρὴ ὑπηρεσία, κύριε Ντένισον.

— Θέλετε νὰ παραιτηθῶ, ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶπε ὁ Πόουελ.

—Ὄχι, δὲ σᾶς ζητᾶμε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Κάθε ἄλλο! Κάνετε καλὰ τὴ δουλειά σας στὸ Ντέρον, κύριε Ντένισον. Εἴμαστε ἕτοιμοι ὅλοι νὰ σᾶς ὑποστηρίξουμε. Βρίσκουμε ὅμως πὼς δείχνετε κάπου-κάπου ὑπερβολικὸ ζῆλο... Ὅπως καταλαβαίνετε, θὰ προτιμούσαμε ν' ἀρκεστῆτε στὴν καλὴ διεύθυνσι τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῆς Δημαρχίας.

— Τί θέλετε νὰ κάνω; ρώτησε ἀπότομα ὁ Πόουελ.

Ὁ Βάϊς ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του δυὸ διπλωμένα χαρτιά. Σηκώθηκε, τὰ πῆγε στὸ Ντένισον καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσι του, λέγοντας:

— Σᾶς ζητᾶμε ν' ἀντιγράψετε μὲ τὸ χέρι σας αὐτὰ τὰ δυὸ κείμενα, βάζοντάς τους ἡμερομηνία τοῦ περασμένου μηνός, καὶ νὰ τὰ ὑπογράψετε. Αὐτὸ μονάχα... Εἶναι ἁπλούστατο, ὅπως βλέπετε.

Ὁ Πόουελ διάβασε γρήγορα τὰ χαρτιά, χωρὶς ν' ἀλλάξη καθόλου ἔκφρασι τὸ πρόσωπό του. Ὕστερα τάδωσε στὸν Τὴντ.

Τὸ πρῶτο γράμμα ἀπευθυνότανε στὸ δήμαρχο Μὰρκ Καρμποῦ κι' ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητὲ Μάρκ. Στὴ συνομιλία ποὺ εἴχαμε χτές, μοῦ ἐκθέσατε τὶς βάσεις πάνω στὶς ὁποῖες θὰ μπορούσαμε νὰ συμφωνήσουμε. Σκέφτηκα κατόπιν τὸ ζήτημα, ἀλλὰ τὸ ποσὸν μοῦ φαίνεται ἀνεπαρκές. Ἂν θέλετε, πέστε στὸ πρόσωπο ποὺ ξέρετε, ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη μου, θἄπρεπε νὰ τὸ διπλασιάση.

»Ἡ μέθοδος ποὺ προτείνετε, μοῦ φαίνεται ἱκανοποιητικὴ καὶ ἀκίνδυνος. Πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι ἡ θέσι μου εἶναι λεπτή. Μοῦ χρειάζεται κάποια ἐλευθερία ἐνεργείας, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ δικαιολογήσω τὴ θέσι ποὺ κατέχω. Εἶμαι διατεθειμένος ὡστόσο νὰ περιορίσω ἀπὸ τώρα τὴ δρᾶσι μου, μέχρι τοῦ σημείου ποὺ μοῦ ὑποδεικνύετε.

»Ἐξ ἄλλου, ἂν πρόκειται νὰ χρησιμοποιήσετε τὴ Φ., πιστεύω ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ τῆς δώσετε τοὺς σφραγισμένους φακέλλους, γιὰ νὰ τοὺς παραδώση στὸν Μ.».

Τὸ δεύτερο γράμμα ἀπευθυνότανε στὸ δικαστὴ Κένελτυ καὶ εἶχε ἡμερομηνία τρεῖς μέρες ἀργότερα ἀπὸ τὸ πρῶτο:

«Κύριε δικαστά. Ὁ Μὰρκ συμφώνησε μὲ τὶς ὑποδείξεις μου. Εἶμαι ἀκόμη διστακτικὸς γιὰ τὴ Φ., αὐτὸς ὅμως μὲ βεβαιώνει πὼς μποροῦμε νὰ βασιστοῦμε ἀπόλυτα σ' αὐτήν. Ὁ Μ. θὰ τῆς παραδώση τὸν κατάλογο ποὺ ζητήσατε, γιὰ νὰ καθοριστοῦν τὰ σχέδια ποὺ πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθοῦν.

»Ὅπως ἐξήγησα καὶ στὸ Μάρκ, θεωρῶ ἀπαραίτητο νὰ γίνη μιὰ κάποια ἐκκαθάρισι, γιὰ ἐντυπωσιακοὺς λόγους, εἰς βάρος μερικῶν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ὁμάδος σας. Σᾶς ἀφίνω ὅμως ἀπόλυτη ἐλευθερία νὰ ὑποδείξετε ὁ ἴδιος τὰ θύματα».

Ὁ Τὴντ κατάλαβε ἀμέσως τὴ διαβολικὴ πονηρία τοῦ σχεδίου τοῦ Ράβαλ. Μόλις θ' ἀντέγραφε καὶ θὰ ὑπέγραφε τὰ γράμματα ἐκεῖνα ὁ Ντένισον, δὲ θὰ εἶχαν πιὰ νὰ φοβηθοῦν τίποτε ἀπ' αὐτόν. Θὰ τοῦ ἐπιτρέπανε νὰ συνεχίση τὶς ἐργασίες του. Μόλις ὅμως ἐπιχειροῦσε νὰ θίξη τὴ σπεῖρα τοῦ Ράβαλ, θὰ τὸν ἀπειλοῦσαν πὼς θὰ δημοσίευαν τὰ γράμματα.

Τὸ κείμενό τους ἀποδείκνυε καθαρὰ ὅτι ὁ Ντένισον δωροδοκεῖτο, ὅτι ἡ Φύλις Καρμποῦ χρησιμευε ὡς μεσάζουσα κι' ὅτι ὁ Μάρροου, ὅταν συναντοῦσε τὴ Φύλις, ἔπαιρνε ἀπ' αὐτὴν διαταγὲς καὶ λεφτὰ καὶ τῆς ἔδινε τὰ γράμματα τοῦ Ντένισον.

Ἐπιπλέον, ἀνακατεύοντας σ' ὅλα αὐτὰ τ' ὄνομα μιᾶς γυναίκας ποὺ δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀμυνθῆ, πρόσφεραν στὴν ἀστυνομία μιὰ εὔλογη ἐξήγησι τῆς δολοφονίας της.

Ὁ Βάϊς εἶπε μὲ ἥσυχη φωνή:

—Μὴ φανταστῆτε πὼς θὰ μπορέσετε ν' ἀπομνημονεύσετε τὸ κείμενο αὐτῶν τῶν δυὸ ἐπιστολῶν, ἢ νὰ κρατήσετε ἀντίγραφά τους, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆτε ἀργότερα δημοσία. Ἐξηγήσαμε στὴν κόρη σας ὅτι, ἂν δὲ βεβαιώση σὲ κάθε περίπτωσι πὼς δὲν ἀναμίχτηκε καθόλου σ' αὐτὲς τὶς διαπραγματεύσεις, θὰ τὸ πληρώση ἀκριβὰ ὁ ἀγαπητὸς Μάρροου!

— Τὴν κοροϊδέψατε αἰσχρά! φώναξε ὁ Τὴντ. Δὲν ἔχετε τὸ παραμικρὸ στοιχεῖο ἐναντίον μου.

Τὸ ἀχνὸ χαμόγελο ξαναφάνηκε κι' ἔσβυσε πάλι. Ὕστερα ὁ Βάϊς ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε μιὰ μικρὴ φωτογραφία, σὲ γυαλιστερὸ χαρτί.

— Τῆς δείξαμε αὐτὸ ἐδῶ, Μάρροου, εἶπε. Δὲ χρειάζονταν περισσότερα γιὰ νὰ τὴν πείσουμε.

Ὁ Τὴντ πῆρε τὴ φωτογραφία, τὴν κύτταξε... καὶ νόμισε πὼς ἔβλεπε ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο! Τὸν παρίστανε καθισμένο χάμω, μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπησμένη στὸν τοῖχο, δίπλα στὴν πόρτα τοῦ λουτροῦ, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο πρὸς τὸ στῆθος του καὶ μιὰ μπουκάλα πλάϊ του. Ἡ φωτογραφία ἦταν τόσο καθαρή, ὥστε ξεχώριζε καλὰ ἀκόμα κι' ἡ μάρκα τῆς μποτίλιας. Στὴν κάτω γωνία, κοντὰ στὸ γυμνὸ πόδι του, φαινότανε τὸ φριχτὸ καὶ μελανιασμένο πρόσωπο τῆς νεκρῆς Φύλις!

— Γιατί δὲν τὴ μεταχειριστήκατε ὡς τώρα; ρώτησε μὲ φωνὴ ἀγνώριστη.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω... Ἂν παρουσιάζαμε μιὰ τέτοια φωτογραφία, τὸ δικαστήριο θὰ ζητοῦσε νὰ μάθη ποιὸς τὴν εἶχε τραβήξει, κι' αὐτὸ θὰ μᾶς ἔφερνε σὲ δύσκολη θέσι... Ἄλλωστε, ἐσεῖς δὲν εἴσαστε παρὰ ὁ πέμπτος τροχὸς τῆς ἁμάξης, Μάρροου. Τὰ βάλαμε μαζί σας δοκιμαστικά, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θὰ μπορούσαμε νὰ σᾶς μεταχειριστοῦμε ἐναντίον τοῦ Ντένισον.

»Ἀκοῦστε πῶς βλέπω ἐγὼ τὰ πράγματα: Κατὰ τὴ γνώμη μου, κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ ἀδύνατο σημεῖο του. Σ' ἄλλους εἶναι τὰ λεφτά, σ' ἄλλους κάτι ἄλλο, ποὺ πρέπει νὰ τὸ βρῆς... Μὲ σᾶς, κύριε Ντένισον, ἀργήσαμε λίγο παραπάνω, ὥσπου νὰ βροῦμε τὸ κουμπὶ γιὰ νὰ σᾶς κάνουμε ὅ,τι θέλουμε.

— Κι' ὑποχρεωθήκατε νὰ σκοτώσετε τὴ Φύλις, παρατήρησε ὁ Τὴντ.

Ὁ Βάϊς τοῦ ἔρριξε μιὰ γρήγορη καὶ διαπεραστικὴ ματιὰ κι' ἀπάντησε:

— Εἶχε βάλει μεγάλες ἰδέες στὸ μυαλό της κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται ἐνοχλητική...

— Γιατί τραβήξατε αὐτὴ τὴ φωτογραφία, ἀφοῦ εἴχατε ἤδη εἰδοποιήσει τὸ Σέγουαρντ;

Ὁ Βάϊς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε ἕνα ὅπλο, στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ σᾶς πίστευε ὁ Σέγουαρντ καὶ θὰ ζητοῦσε νὰ σᾶς προστατέψη... Εἶναι δὲ γεγονὸς πὼς τὰ καταφέρατε καλά! Σαστίσαμε ὅλοι, ὅταν μάθαμε πὼς τὸ πτῶμα εἶχε βρεθῆ στὸ σκουπιδότοπο, κι' ὄχι στὸ σπίτι σας.

»Μπορεῖτε τώρα νὰ κρατήσετε αὐτὴ τὴ φωτογραφία, ἂν θέλετε, καὶ νὰ τὴ βάζετε τὴ νύχτα κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι σας!

— Πιστεύετε λοιπὸν πὼς θ' ἀντιγράψω καὶ θὰ ὑπογράψω αὐτὰ τὰ γράμματα; πρόφερε ὁ Πόουελ.

Ὁ Βάϊς φάνηκε ἔκπληκτος.

— Μὰ τί ἄλλο μπορεῖτε νὰ κάνετε; ἀπάντησε.

— Κι' ἂν ἀρνηθῶ;

Ὁ ἄλλος ἔσκασε στὰ γέλια.

— Εἴσαστε τελείως ἀνίκανος ν' ἀρνηθῆτε. Ἡ κορούλα σας εἶναι ξετρελλαμένη μὲ τὸ Μάρροου. Ἂν τῆς λέγαμε πὼς πρέπει νὰ πέση μπροστὰ σ' ἕνα τραῖνο, γιὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήση, δὲ θὰ δίσταζε οὔτε στιγμή... Θὰ κάνη ὅ,τι τῆς ποῦμε! Καταλαβαίνετε;

Ὁ Τὴντ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ Μάρτσια. Ἡ κοπέλλα ἦταν χλωμή, σὰν πεθαμένη. Στὸ μέτωπό της καὶ στὸ ἀπάνω χεῖλι της γυάλιζαν χοντρὲς σταγόνες ἱδρώτα. Φαινόταν ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση...

— Θὰ ὑπογράψη... μουρμούρισε.

— Δὲ μεταχειριζόμαστε βία, εἶπε ὁ Βάϊς. Μά, ἂν ἀρνηθῆτε, ἔχω τὴ γνώμη πὼς ἡ μικρὴ θὰ βρεθῆ σὲ τόση ἀμηχανία, ὥστε δὲ θὰ θελήση πιὰ νὰ ξαναπατήση τὸ πόδι της ἐδῶ!

»Μποροῦμε, βλέπετε, νὰ κυκλοφορήσουμε στὸ σχολεῖο της μερικὲς φωτογραφίες της... Τὰ κορίτσια αὐτῆς τῆς ἡλικίας ἐνδιαφέρονται πάντα γιὰ τὶς «καλλιτεχνικὲς» φωτογραφίες, κύριε Ντένισον.

Ἔβρεξε τὰ χείλια του μὲ τὴ γλῶσσα του, ἔσκυψε μπροστὰ καὶ συνέχισε:

— Δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀναγκάσουμε διὰ τῆς βίας νὰ φωτογραφηθῆ γυμνή. Θὰ τὸ δεχτῆ μονάχη της... Ἂν ἐξακολουθήσετε δὲ νὰ μᾶς ἀντιστέκεστε, θὰ τὴ στείλουμε νὰ κερδίζη τὸ ψωμί της μὲ τὸ «ἐπάγγελμα» ποὺ καταλαβαίνετε. Δὲ θὰ μπορῆ νὰ κάνη ἀλλοιῶς, στὴ θέσι ποὺ θὰ βρίσκεται... Κι' ἂν ἀργότερα καταφέρετε νὰ τὴν ξαναβρῆτε, θὰ σᾶς πῆ ὀρθὰ-κοφτὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆτε, γιατὶ θἄχη πιὰ συνηθίσει σ' αὐτὴ τὴ ζωή.

»Σκεφτῆτε ἀκόμα τί μποροῦμε νὰ κάνουμε καὶ τὴν ἄλλη κόρη σας, ὅταν ἀποφασίσουμε ν' ἀσχοληθοῦμε μ' αὐτήν!...

Σώπασε λίγο κι' ὕστερα ἐξακολούθησε, μὲ δυνατώτερη φωνή:

— Μὲ κάνετε νὰ γελάω, ἐσεῖς οἱ ἔντιμοι καὶ ξεροκέφαλοι κύριοι! Φαντάζεστε ἴσως πὼς δικάζει καὶ τιμωρεῖ ὁ καλὸς Θεός... Τί ἀνοησία! Ξυπνῆστε ἐπιτέλους!... Σ' αὐτὴ τὴν πόλι, ἡ Δικαιοσύνη κι' ὁ Νόμος εἴμαστε ἐμεῖς! Καὶ γινόμαστε ὁλοένα πιὸ δυνατοί, πιὸ σπουδαῖοι καὶ πιὸ ἔξυπνοι. Μεγαλώνουμε διαρκῶς, Ντένισον. Σκαρώνουμε καινούργιες κομπίνες, πιὸ μεγάλες... Καὶ δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἐμποδίσουνε κάτι ἠλίθιοι σὰν ἐσᾶς!

»Λοιπόν, ἀποφασίστε γρήγορα. Δὲν παίζουμε θέατρο ἐδῶ. Κλείνομε μιὰ συμφωνία! Ἐμπρός, ἀντιγράψετε τὰ γράμματα αὐτά, ὑπογρᾶψτε τα, καὶ σὲ μισὴ ὥρα ἡ κόρη σας θἄχη γυρίσει στὸ σπίτι σας.

Ξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα του, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μαντῆλι καὶ σκούπισε τὰ χείλια του.

Ὁ Πόουελ, σκυμμένος μπροστά, κύτταζε τὶς ἄκρες τῶν παπουτσιῶν του κι' ἔσφιγγε τὶς γροθιές του... Ἐπιτέλους σηκώθηκε. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀπαθές, σὰν πέτρινο.

— Δῶστε μου τὰ γράμματα, Τὴντ, εἶπε.

Τὰ πῆρε καὶ πέρασε στὸ γραφεῖο του. Στὴ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε, ἄκουσαν καθαρὰ τὸ τρίξιμο τοῦ χαρτιοῦ κι' ὕστερα τὸ γρατζούνισμα τῆς πέννας, καθὼς ἄρχισε ν' ἀντιγράφη τὰ κείμενα.

— Νὰ ποὺ λογικεύτηκε! εἶπε ὁ Βάϊς χαμογελῶντας. Κουράστηκα ὅμως ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸν καταφέρω.

—Εἴσαστε ἕνα κάθαρμα, μουρμούρισε ὁ Τὴντ.

Ὁ Βάϊς ἄναψε ἄλλο τσιγάρο.

— Τί ἐκφράσεις εἶν' αὐτές, Μάρροου; εἶπε. Ξεχνᾶτε πὼς εἶναι καὶ δεσποινίδες μπροστά;

—Ὁ πατέρας μου θὰ παραιτηθῆ τώρα, εἶπε ἡ Μάρτσια. Δὲ θὰ θελήση πιὰ νὰ συνεχίση τὴ δουλειά του.

— Δὲν πειράζει. Ἔχομε ἕτοιμον κάποιον ἄλλο, γιὰ νὰ τὸν βάλουμε στὴ θέσι του.

Ἡ Μάρτσια σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε τὸ Βάϊς.

— Θἄθελα νὰ μάθω, πρόφερε, τί μπορεῖ νὰ μεταβάλη ἕνα κανονικὸ ἀνθρώπινο πλᾶσμα σ' ἕνα ὑποκείμενο σὰν ἐσᾶς, κύριε Βάϊς.

Περιέργως, ὁ Βάϊς κοκκίνισε.

— Εἶμαι ὅπως χιλιάδες ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀπάντησε. Ὁ μόνος ἀληθινὸς φίλος στὴ ζωὴ εἶναι τὰ λεφτά... Μὰ δὲν πρέπει νὰ μοῦ κρατᾶτε κακία, κοῦκλα μου. Ἡ ἀδελφή σας θὰ γυρίση σὲ λίγο στὸ σπίτι σας, γερὴ κι' ἀπείραχτη. Θὰ πάω ἀπὸ δῶ ἀπ' εὐθείας μὲ τ' αὐτοκίνητο στὴ βί... στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται, καὶ θὰ σᾶς τὴ φέρω ἀμέσως. Θὰ τῆς δώσετε κανένα χάπι, θὰ τὴ βάλετε στὸ κρεβάτι, κι' αὔριο τὸ πρωῒ θἆναι πιὰ περδίκι.

Ὁ Πόουελ ξαναγύρισε, φέρνοντας τὰ γράμματα. Εἶχε ξεθυμάνει τώρα ὁ θυμός του καὶ φαινόταν ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα.

Ὁ Βάϊς ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὰ χαρτιά, πρὶν τὰ κρύψη στὴν τσέπη του.

—Ἐν τάξει τὰ πράγματα! εἶπε μ' ἱκανοποίησι. Εὐχαριστῶ, κύριε Ντένισον.

— Τίποτα, ἀπάντησε ὁ Πόουελ μὲ ἄχρωμη φωνή.

Ὁ Τὴντ γύρισε, τὸν κύτταξε κι' ἔνοιωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά, βλέποντας στὸ πρόσωπό του τὴ συντριβὴ τῆς πανωλεθρίας...

Ὡστόσο, ὁ Πόουελ εἶχε τὴν εὐγένεια νὰ βοηθήση τὸ Βάϊς νὰ φορέση τὸ παλτό του καὶ νὰ τοῦ διορθώση τὸ γιακᾶ. Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Μὴν κακοκαρδίζετε. Θὰ μαζευτοῦμε ὅλοι, μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες, καὶ θὰ τὰ ποῦμε μὲ τὴν ἡσυχία μας. Νὰ δῆτε τί ὡραῖα ποὺ θὰ τὰ κανονίσουμε. Γιατί ὄχι;

— Ναί, γιατί ὄχι; ἐπανέλαβε μηχανικὰ ὁ Πόουελ.

— Δὲ θὰ ζῆτε πιὰ μίζερα, Ντένισον. Ὁ Λόνι καλοπληρώνει ὅσους τὸν ἐξυπηρετοῦνε.

— Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ τὸν συναντήσω, πρόφερε ὁ Πόουελ.

Πέρασαν μὲ τὸ Βάϊς στὸ χῶλλ,

Εὐχάριστος περίπατος
ΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ
BLAUPUNKT
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΥΝ ΜΟΝΑ ΤΟΥΣ ΤΑ 3/4
ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ
ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΕΙΑ ΡΑΔΕΞ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 4 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ 28-115

Τέρμα στὴ κακοσμία
ΜΕ ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ
Γούτμπερυ
WOODBURY
BEAUTY AND DEODORANT SOAP
with XL-7
for the skin you love to touch
Σάπων καλλωπιστικὸς
ΓΟΥΤΜΠΕΡΥ
ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΚΟΣΜΙΑΣ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΝΕΑ

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΑΙ ΑΝΩΜΑΛΙΑΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Ἡ Δερματολογία ἔχει τώρα στὰ χέρια της μιὰ νέα ἀποτελεσματικὴ καὶ ταχεῖα θεραπεία γιὰ τὶς δερματικὲς παθήσεις. Αὐτὸ σημαίνει, Κυρίες μου ὅτι σήμερα ἡ ὀμορφιὰ τῆς ἐπιδερμίδος σας εἶναι περισσότερον ἐξασφαλισμένη ἀπὸ ἄλλοτε. Ἡ θαυματουργὴ ἐπίδρασις τοῦ Παντοθενικοῦ ὀξέος ἐπάνω στὸ δέρμα, ὡδήγησε τοὺς χημικοὺς στὴν κατασκευὴ μιᾶς κρέμας μὲ βάσιν τὴν βιταμίνην αὐτήν, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ θεραπεύη ταχύτατα καὶ ἀποτελεσματικὰ τὴν ἀκμή, τὰ μπιμπίκια, ποὺ συχνὰ τόσο ἀσκημίζουν ἕνα ὡραῖο πρόσωπο, τὴν ξηροδερμία, ποὺ μαραίνει τὸ δέρμα, τὰ ἐκζέματα, τὶς κοκκινίλες, τοὺς ἐρεθισμούς, τὴν πυοδερματίτιδα, τὰ μικροτραύματα ἀπὸ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ ἢ ἄλλες αἰτίες, τὰ τραύματα τῶν παιδιῶν καὶ τὶς δερματικές τους παθήσεις—φαγούρα, κοκκινίλες, φλεγμονὲς συγκάματα, καθὼς ἐπίσης καὶ πολλὲς ἄλλες σοβαρότερες ἀσθένειες τοῦ δέρματος. Τὸ σημαντικὸ ἀκόμα εἶναι, ὅτι ἔχει θαυμάσιες καὶ πολὺ εὐεργετικὲς ἰδιότητες γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος χρησιμοποιουμένη ἀντὶ ἄλλης Καλλυντικῆς Κρέμας διότι ἡ ἐπίδρασίς της εἶναι ἐντόνως ἀντιρρυτιδική. Τὸ ὄνομά της εἶναι σύνθεσις τῶν λέξεων Παντοθενικὸν καὶ δέρμα, δηλαδὴ Παντοντέρμ. Τὴν κρέμα «Panthoderm» μπορεῖτε νὰ τὴν βρῆτε στὰ φαρμακεῖα.

Σημειῶστε μόνον σωστὰ τὸ ὄνομα «Panthoderm».

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHÉTIQUE MODERNE
Mᴱ KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ἑλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Δέχεται: 9—1 π.μ. καὶ 7—5 μ.μ.
ὁδὸς Μετσόβου 19 (στάσις Μουσείου)
Τηλ. 810—975

ΚΑΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Μεταξύ μας: Πόσο ὑποφέρετε ὅταν αἰσθάνεσθε πὼς οἱ γραμμὲς τοῦ σώματός σας δὲν εἶναι κομψές. Θὰ πῆτε τί νὰ κάμετε. Μὰ εἶναι τόσο ἁπλό. Ὑπάρχει σήμερα ἡ καταπληκτικὴ ἀμερικανικὴ ἐφεύρεσις, τὸ Σαμπουὰν Μπάνιου STEPHEN'S. Ἀδυνατίζετε γρήγορα, ὅσο θέλετε καὶ ὅπου θέλετε. Ζητῆστε το στὰ φαρμακεῖα καὶ μυροπωλεῖα. Τὴ συνταγὴ θὰ τὴν βρῆτε μέσα στὸ κουτάκι.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 25 226

τὸν συνώδεψαν ὡς τὴν ἐξώπορτα. Ἡ Μάρτσια τοὺς ἀκολουθοῦσε, μερικὰ βήματα πιὸ πίσω.

Ὁ Βάϊς βγῆκε στὸ κεφαλόσκαλο. Στράφηκε καὶ τοὺς χαμογέλασε γιὰ τελευταία φορά. Τ' αὐτοκίνητό του τὸν περίμενε δίπλα στὸ πεζοδρόμιο, ἀστράφτοντας στὸ φῶς τῶν φαναριῶν τοῦ δρόμου.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ γύριζε ὁ Βάϊς, γιὰ νὰ κατεβῇ τὰ λίγα σκαλοπάτια, μιὰ πιστολιὰ ἀντήχησε σὰν βροντὴ μέσ' στὴ νυκτερινὴ σιωπή. Ἐρχόταν ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ, δεξιὰ ἀπ' τὴν πόρτα.

Ὁ Βάϊς φάνηκε σὰν νὰ εἶχε δεχτῆ πάνω στὸν ὦμο του ἕνα βάρος πολλῶν τόννων. Ἔπεσε λοξὰ πάνω στὸ ξύλινα κάγκελλα ποὺ τριγύριζαν τὸ κεφαλόσκαλο. Τἄσπασε, μὲ τὸ βάρος του, καὶ γκρεμίστηκε ἀπὸ κεῖ στὸ πεζοδρόμιο.

Ὁ Τὴντ στράφηκε καὶ διέκρινε ἕναν ἄνθρωπο εὔσωμο, στὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖνος ἄφισε ἀπότομα τὸν τοῖχο ὅπου κρυβότανε, κι' ἔτρεξε ἀθόρυβα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βάϊς. Ἔσκυψε πάνω του καὶ ξαναπυροβόλησε.

Τὸ χτύπημα τῆς σφαίρας τράνταξε τὸ κορμὶ τοῦ Βάϊς. Καθὼς γύριζε ὕστερα ὁ ἄγνωστος, ὁ Τὴντ ἀναγνώρισε τὸ Μὰρκ Καρμπού, ποὺ ἀπομακρυνόταν τώρα βιαστικά.

Δὲν ἔτρεχε ὡστόσο. Δὲ φαινότανε πανικόβλητος. Περπατοῦσε ἁπλῶς γρήγορα, σὰν ἄνθρωπος πολυάσχολος, ποὺ ἔχει κάποια δουλειὰ καὶ βιάζεται νὰ τὴν τελειώση.

Ὁ Πόουελ ἅπλωσε ἀργὰ τὸ χέρι του κι' ἀκούμπησε στὴν πόρτα.

Ἡ Μάρτσια εἶχε μείνει ἀκίνητη. Στὸ πρόσωπό της ζωγραφιζόταν ἡ κατάπληξι.

Ὁ Τὴντ κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα κι' ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ Βάϊς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε μέσ' στὴ νύχτα μιὰ γυναικεία φωνή, βραχνὴ καὶ φοβισμένη:

— Σοῦ λέω πὼς ἦταν πιστολιές, Τζῶρτζ!... Πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν ἀστυνομία!

Ὕστερα μιὰ ἄλλη φωνή, ἀντρική, μουρμούρισε κάτι ποὺ δὲν ἀκούστηκε καθαρά. Μιὰ πόρτα ἔκλεισε μὲ ὁρμή.

Ὁ Τὴντ μισοκάθησε δίπλα στὸ Βάϊς. Τοῦ ἄγγιξε τὸ μπράτσο μὲ τὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων του. Ἔπειτα σκούπισε τὸ χέρι του στὸ παντελόνι του.

Παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι, μπόρεσε νὰ καταλάβη πὼς ἡ δεύτερη σφαῖρα εἶχε χτυπήσει τὸ Βάϊς στὸ σβέρκο καὶ τοῦ εἶχε κόψει σχεδὸν τὸ λαιμό!

— Θάρθῆ ἡ ἀστυνομία! εἶπε σιγὰ ὁ Πόουελ. Τηλεφώνησαν οἱ γείτονες.

— Τί θέλετε νὰ κάνω; ρώτησε ὁ Τήντ.

— Πᾶρτε πίσω τὰ γράμματα. Τἄχει στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του. Ἐγὼ θὰ εἰδοποιήσω τὸ Ράβαλ, νὰ στείλη κάποιον ἄλλον νὰ τὰ πάρη.

— Θὰ τοῦ πῆτε πὼς ὁ Καρμπού ἦρθε ἐδῶ καὶ σκότωσε τὸ Βάϊς; Καὶ φαντάζεστε πὼς θὰ τὸ πιστέψη;

— Πᾶρτε τὰ γράμματα, Τήντ.

Ὁ Τὴντ πέρασε τὰ χέρια του κάτω ἀπ' τὸ πτῶμα, γιὰ νὰ τὸ γυρίση ἀνάσκελα. Ἀλλὰ τὰ τράβηξε ὅσο γρηγορώτερα μποροῦσε.

Ἄνοιξε τὸ πανωφόρι καὶ τὸ σακκάκι τοῦ νεκροῦ κι' ἅπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη. Τὰ δάχτυλά του συνάντησαν κάτι ὑγρό, κι' ἔπειτα ἕνα κρῦο καὶ σκληρὸ μέταλλο.

Ἔβγαλε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πιστόλι ἀπ' τὴ θήκη του, τὸ σκούπισε πάνω στὸ χορτάρι καὶ τὄκρυψε στὴν πίσω τσέπη του. Ἔπειτα σκούπισε καὶ τὰ δάχτυλά του στὰ χόρτα κι' ἔψαξε γιὰ τὰ γράμματα. Τὰ βρῆκε ἄθικτα.

Ὁ Πόουελ εἶχε ξαναμπῆ στὸ μεταξὺ στὸ σπίτι. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος καὶ σιωπηλός, αὐτὴ τὴν ὥρα. Λίγο μακρύτερα, ἕνα αὐτόματο φωτεινὸ σῆμα τῆς τροχαίας πέρασε ἀπ' τὸ κόκκινο στὸ πράσινο.

Ὁ Τὴντ ἅρπαξε ἀπ' τὰ πόδια τὸ νεκρὸ καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τ' αὐτοκίνητό του. Τὸ κεφάλι του ἀναπηδοῦσε, σὲ κάθε ἀνωμαλία τοῦ πεζοδρομίου. Τὰ χέρια του ἦταν πεσμένα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, μὲ τοὺς ἀγκῶνες πρὸς τὰ ἔξω καὶ τὶς φοῦχτες ἀνοιχτές.

Ὁ Τὴντ ἄνοιξε τὴν πίσω πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Βάϊς. Ἔσπρωξε μέσα τὰ πόδια του. Ἔπειτα τὸν ἄφισε, ἔκαμε γρήγορα τὸ γῦρο τοῦ αὐτοκινήτου, ἄνοιξε τὴν ἄλλη πόρτα, ἔπιασε πάλι τὸ νεκρὸ ἀπ' τοὺς ἀστραγάλους καὶ τὸν τράβηξε μέσα.

Ὅσο ἦταν ἀνοιχτὲς οἱ πόρτες, τὸ μικρὸ ἐσωτερικὸ φῶς τοῦ αὐτοκινήτου ἔμενε ἀναμμένο.

Ἀφοῦ τελείωσε αὐτὴ τὴ δουλειά, ὁ Μάρροου ἀκούμπησε μιὰ στιγμὴ στ' αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ πάρη ἀνάσα. Τὰ γόνατά του τρέμανε...

Σ' ἕνα λεπτό, ἔσκυψε καὶ κύτταξε ἀπ' τὸ κρύσταλλο τῆς μπροστινῆς πόρτας. Εἶδε τὰ κλειδιὰ τοῦ αὐτοκινήτου πάνω στὸ ταμπλώ.

Τὸ φῶς τῆς ἐξώπορτας τοῦ σπιτιοῦ ἄναψε, καὶ βγῆκε ἡ Μάρτσια. Ὁ Τὴντ πῆγε ἀμέσως κοντά της.

— Γυρῖστε γρήγορα στὸ σπίτι, τῆς εἶπε. Σβῦστε τὰ φῶτα. Τὸν ἔχω βάλει μέσα στ' αὐτοκίνητο.

Στὸ μεταξύ, ὁ Πόουελ μιλοῦσε στὸ τηλέφωνο:

— Μὰ ἀφοῦ σᾶς λέω πὼς ἔχω ἕτοιμα τὰ γράμματα!...

Ἄκουσε μιὰ στιγμὴ τὴν ἀπάντησι, κι' ὕστερα κύτταξε μ' ἀποθάρρυνσι τὸν Τήντ.

Ἐκεῖνος τοῦ πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τὸ ἀκουστικό.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; ρώτησε.

— Ἡ μὶς Τρόμπριτζ, ἡ γραμματεὺς τοῦ κ. Ράβαλ, ἀπάντησε μιὰ φωνὴ νευριασμένη. Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λέτε!...

— Ἐδῶ Μάρροου. Μὲ ξέρετε... Θυμᾶστε, γνωριστήκαμε τὴν ἡμέρα ποὺ σᾶς πετοῦσε ὁ Ράβαλ τὰ τόπια τοῦ γκόλφ. Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω, Ἄλις!

— Μὰ δὲν τοῦ ἀρέσει νά...

— Πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σπουδαῖο! Ξυπνῆστε τον ἀμέσως.

Ἡ Ἄλις χασμουρήθηκε κι' ἀπάντησε ὕστερα:

— Καλά. Περιμένετε στ' ἀκουστικό σας... Δὲν καταλαβαίνω ὅμως λέξι γι' αὐτὰ τὰ γράμματα ποὺ μοῦ λέτε...

Ὁ Τὴντ ἀκούμπησε στὸν τοῖχο καὶ περίμενε. Ἔβγαλε στὸ μεταξὺ ἕνα τσιγάρο ἀπ' τὴν τσέπη του. Ἡ Μάρτσια πλησίασε καὶ τοὔδωσε ν' ἀνάψη. Κύτταζε ἐπίμονα τὸ χέρι του. Χαμήλωσε κι' ἐκεῖνος τὰ μάτια του κι' εἶδε τὰ δάχτυλά του ματωμένα.

Ὡστόσο, ἡ Μάρτσια ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ προσφέρη τὸν ἀναπτῆρα, χωρὶς νὰ τρέμη καθόλου τὸ χέρι της.

— Ἀλλό! ἀπάντησε ἐπιτέλους ὁ Ράβαλ. Μὰ τί τρέχει, Μάρροου; Τί σᾶς ἔπιασε, τέτοια ὥρα;...

— Ἀκοῦστε, Ράβαλ. Ἀφῖστε με νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ἀπόψε, ἦρθε ἐδῶ ὁ Βάϊς κι' ἔκανε κάποια πρότασι στὸ Ντένισον, ἐκ μέρους σας. Περιττὸ νὰ παίξετε κωμωδία καὶ νὰ ἰσχυριστῆτε πὼς δὲν ξέρετε τίποτα.

— Δὲν ἔχω ἰδέα, σᾶς βεβαιῶ! Ἐξακολουθῆστε ὅμως...

— Ὁ Ντένισον δέχτηκε. Ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ζητοῦσε ὁ Βάϊς. Θἄθελε λοιπὸν νὰ κρατήσετε τώρα καὶ σεῖς τὴ συμφωνία, Ράβαλ.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ Βάϊς. Τί σχέσι ἔχω ἐγώ; Ὁ Βάϊς εἶναι ἁπλῶς γνωστός μου...

— Ἀκοῦστε, Ρόνι! Δὲ μᾶς ἀκούει κανείς, οὔτε καὶ παρακολουθοῦνε τὰ τηλέφωνά μας... Ξέρω καλὰ πὼς στείλατε σεῖς τὸ Βάϊς.

— Μὰ τρελλαθήκατε;

— Δυστυχῶς, παρουσιάστηκε κάποια μικρὴ ἀνωμαλία. Αὐτὸ ποὺ μᾶς ζήτησε ὁ Βάϊς, βρίσκεται πάντα στὰ χέρια μας. Σὲ ποιὸν πρέπει νὰ τὸ παραδώσουμε;

— Γιατί ὄχι στὸ Βάϊς; Ἔχω ἀκούσει πὼς εἶναι ἄνθρωπος ποὺ συνηθίζει νὰ κρατάη τὸ λόγο του.

— Ὁ Βάϊς πέθανε. Τὸν σκοτώσανε!

Ὁ Τὴντ ἄκουσε καθαρὰ τὴ μικρὴ φωνὴ ἐκπλήξεως ποὺ ἔβγαλε ὁ Ράβαλ. Ὕστερα, ὁ συνομιλητής του εἶπε μὲ μανία:

— Πολὺ παράξενος, ἀλήθεια, ὁ τρόπος ποὺ κανονίζετε τὶς ὑποθέσεις σας!

— Μὰ ἀκοῦστε με! Ὁ Ντένισον δέν...

— Φτάνει, Μάρροου! Ἀποφασίζετε κάτι, κι' ὕστερα ἀλλάζετε γνώμη, σὰν πουκάμισο! Αὐτὸ εἶναι ἀπαράδεχτο!...

Ἀκούγοντας κανεὶς τὴ φωνὴ τοῦ Ράβαλ, θὰ τὸν ἔπαιρνε ἀληθινὰ γιὰ τίμιο ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχαν προσβάλει.

— Ἀφῖστε με τοὐλάχιστον... ἐπιχείρησε νὰ πῆ ὁ Τήντ.

— Μπορεῖτε νὰ πῆτε σ' αὐτὸ τὸ βρωμιάρη, τὸ Ντένισον, πὼς εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά. Δὲν ὑπάρχει ἔδαφος συνεννοήσεως. Θὰ τὸν κανονίσω ὅπως ξέρω! Μπορεῖ, πέστε του, νὰ κρατήση τὰ γράμματα καὶ νὰ τὰ κορνιζάρη!

— Μὰ θὰ μ' ἀκοῦστε ἐπιτέλους;

— Κι' ἂν σᾶς ἀρέση, ὑποβάλετε μήνυσι, παληόμουτρα!

Ὁ Τὴντ ἄκουσε ἕνα ξερὸ κρότο, ποὺ ἔδειχνε πὼς εἶχαν κλείσει τὸ τηλέφωνο. Ὡστόσο, φώναξε ἀκόμα:

— Ράβαλ! Ὁ Καρμπού τὸν σκότωσε! Μ' ἀκοῦτε, Ράβαλ;

Ὕστερα ἄφισε σιγὰ-σιγὰ στὴ θέσι του τ' ἀκουστικό.

— Δὲν ἐννοεῖ ν' ἀκούση κουβέντα, εἶπε. Πιστεύει, φαίνεται, πὼς ἐμεῖς σκοτώσαμε τὸ Βάϊς... ἐσεῖς ἢ ἐγώ! Κι' ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν... Φοβᾶμαι πὼς θὰ ἐκδικηθοῦνε τώρα πάνω στὴ Τζέϊκ!

— Ὄχι! Ὄχι! πρόφερε ἡ Μάρτσια μὲ ἄχρωμη φωνή.

— Ξανατηλεφωνῆστε του, εἶπε ὁ Πόουελ.

Ὁ ἀριθμὸς τηλεφώνου τοῦ Ράβαλ ἦταν σημειωμένος σ' ἕνα μπλόκ. Ὁ Πόουελ τὸν πῆρε. Μὰ ἡ γραμμὴ ἦταν κατειλημμένη.

Περίμενε μερικὰ λεπτά, κι' ὕστερα ξαναπῆρε τὸν ἴδιο ἀριθμό. Στὸ ἕκτο χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ, ἡ Ἄλις Τρόουμπριτζ ἀποφάσισε ἐπιτέλους ν' ἀπαντήση.

— Θἄθελα νὰ μιλήσω πάλι στὸν κ. Ράβαλ, τῆς εἶπε ὁ Τήντ.

— Λυποῦμαι, ἀλλὰ ἔφυγε ὁ κ. Ράβαλ, δήλωσε ἐκείνη.

Καὶ ξανάκλεισε τὸ τηλέφωνο.

— Δὲν πρέπει νὰ μείνη ἐδῶ ἀπ' ἔξω αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο, εἶπε τότε ὁ Τήντ. Θὰ τ' ἀναλάβω ἐγώ. Πρέπει νὰ κερδίσουμε λίγο χρόνο. Ἂν ἔρθη ἐδῶ ἡ ἀστυνομία, δὲν πρέπει νὰ βρῆ ἀμέσως στοιχεῖα ἐναντίον μας.

— Ποῦ σκοπεύετε ν' ἀφίσετε τ' αὐτοκίνητο; ρώτησε ἡ Μάρτσια.

— Δὲν ξέρω ἀκόμα... Θὰ βρῶ κανένα κατάλληλο μέρος.

— Θὰ σᾶς συνοδέψω, μὲ τὸ δικό σας αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ σᾶς πάρω καὶ νὰ σᾶς φέρω πίσω.

— Εὐχαριστῶ. Εἴσαστε πολὺ εὐγενική... Στὸ διάστημα ποὺ θὰ λείπουμε, Πόουελ, προσπαθῆστε νὰ ἐπικοινωνήσετε μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴ Λάϊτον. Κανονῖστε νάρθη ἐδῶ μόνος του.

Ὁ Τὴντ ἔδωσε τὰ κλειδιὰ τοῦ αὐτοκινήτου του στὴ Μάρτσια. Ἔπειτα κάθησε στὸ βολὰν τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Βάϊς καὶ ξεκίνησε πρῶτος. Στὸν καθρέφτη ποὺ εἶχε μπροστά του, εἶδε τὰ φῶτα τοῦ ἄλλου ἁμαξιοῦ, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε.

Μέσα στ' αὐτοκίνητο ποὺ βρισκόταν, ἐπικρατοῦσε μιὰ μυρωδιὰ περίεργη, ὑπόγλυκη. Ὁ Τὴντ κατέβασε τὸ τζάμι κι' ἔγειρε ὅσο περισσότερο μποροῦσε πρὸς τ' ἀριστερά, γιὰ νὰ τὸν χτυπάη ὁ ἄνεμος στὸ πρόσωπο.

Ἡ προσπάθεια ποὺ εἶχε καταβάλει γιὰ νὰ μεταφέρη τὸ πτῶμα τοῦ Βάϊς, εἶχε δυναμώσει πάλι τοὺς πόνους σ' ὅλους τοὺς μῦς του.

Διέσχισε τὴν κεντρικὴ συνοικία, ἀποφεύγοντας ὅμως τὶς μεγάλες ἀρτηρίες. Τέλος, εἶδε ἕνα γκαράζ, ὅπου ἔλαμπε ἕνα φῶς ἀναμμένο πάνω ἀπ' τὶς ἀντλίες τῆς βενζίνης στὸ πεζοδρόμιο. Πίσω ἀπ' τὸ κτίριο ἦταν σταματημένα δυὸ αὐτοκίνητα, ἄδειανά.

Ὁ Τὴντ ὡδήγησε ἀνάμεσά τους, σ' ἕνα ἐλεύθερο χῶρο, τ' αὐτοκίνητο τοῦ Βάϊς. Ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ σκούπισε μ' ἐπιμέλεια τὸ βολάν, τὸ κουμπὶ τῆς μίζας, τὴ μανιβέλλα ποὺ ἀνεβοκατέβαζε τὸ κρύσταλλο.

Βγῆκε ἔπειτα καὶ σκούπισε ἐπίσης ὅλες τὶς ἐξωτερικὲς χειρολαβὲς ποὺ εἶχε ἀγγίξει.

Ἡ Μάρτσια εἶχε σταθῆ λίγο μακρύτερα, ἀντίκρυ στὸ γκαράζ, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου. Εἶχε σβύσει τὰ φῶτα της, ὄχι ὅμως καὶ τὸ μοτέρ. Ὅταν ἄνοιξε ὁ Τὴντ τὴν πόρτα, αὐτὴ παραμέρισε γιὰ νὰ τοῦ κάνη τόπο νὰ καθήση, στὸ βολάν. Μόλις ξεκίνησε, ὁ Τὴντ ἄνοιξε τὴ θήκη γιὰ τὰ γάντια καὶ πῆρε ἀπὸ κεῖ μέσα δυὸ ἄθικτα πακέτα τσιγάρα. Τὰ πέταξε πάνω στὰ γόνατα τῆς κοπέλλας, λέγοντάς της:

— Ἂν, στὸ γυρισμό, πέσουμε πάνω σὲ ἀστυνομικούς, θὰ τοὺς ποῦμε πὼς εἴχαμε βγῆ γιὰ ν' ἀγοράσουμε αὐτὰ τὰ δυὸ πακέτα.

— Πῶς θὰ τὴν ξαναβροῦμε, Τήντ; ρώτησε ἡ Μάρτσια μ' ἀγωνία. Ποῦ πρέπει νὰ ψάξουμε; Ἔχετε καθόλου ἰδέα;

— Ὄχι, μὰ ἴσως νὰ ξέρη ὁ Λάϊτον. Σ' αὐτὸν βασίζουμαι.

— Κι' ἂν δὲν ξέρη τίποτε; Ἂν δὲν κατορθώσουμε νὰ τὴν ξαναβροῦμε;

— Μὴν ἐκνευρίζεστε, Μάρτσια, θὰ τὴν ξαναβροῦμε! βεβαίωσε ὁ Τήντ, καθὼς ἔπαιρνε τὴν τελευταία στροφή.

Ἕν' αὐτοκίνητο ἦταν σταματημένο μπροστὰ στὸ σπίτι. Ὁ Τὴντ στάθηκε πίσω ἀπ' αὐτό, καὶ κατέβηκαν κι' οἱ δυό.

Ἀνέβηκαν τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Τὴντ ἔρριξε μιὰ ματιὰ μέσα, ἀπ' τὴν τζαμοπορτα, κι' εἶδε δυὸ ἄντρες ποὺ μιλοῦσαν μὲ τὸν Πόουελ. Ἦταν ὁ Μπόϋντ, μὲ μιὰ λουρίδα λευκοπλὰστ κολλημένη στὴ μύτη του, κι' ὁ Πίλχερ, μὲ τὸ καπέλλο του ριγμένο πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ στερεότυπο σπίρτο στὸ στόμα.

Ὁ Τὴντ ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο τὴ Μάρτσια καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ κάνη ἕνα βῆμα πίσω.

— Φεύγω! τῆς εἶπε σιγανά. Ἂν τυχὸν ἔρθη ὁ Λάϊτον, φροντῖστε νὰ τοῦ μιλήσετε ἰδιαιτέρως. Πέστε του πὼς θὰ μάθη ὁ Ρογκάλε ποῦ μπορεῖ νὰ μὲ συναντήση. Θὰ τοῦ τηλεφωνήσω, μόλις βρῶ κάποιο ἀσφαλισμένο καταφύγιο.

Ἀπομακρυνότανε κι' ὅλας βιαστικά, φροντίζοντας ν' ἀποφύγη τὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει ὁ Βάϊς, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου.

— Ἔ, ἐσεῖς! Σταθῆτε! φώναξε κάποιος.

Ὁ Τὴντ ἀναγνώρισε τὸ νέο ἀστυνομικὸ ποὺ εἶχε δῆ τὸ πρωΐ, ὅταν εἶχε πάει στὴ Διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας γιὰ νὰ ἐξακριβώση ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ἡ μὶς Ἄντερσον γιὰ τὴ Φύλις Καρμπού. Τὸν ἀναγνώρισε κι' ἐκεῖνος, μὰ δὲ μπόρεσε νὰ θυμηθῆ ἀμέσως τ' ὄνομά του.

— Ἐλᾶτε δῶ, τοῦ φώναξε. Ποῦ πᾶτε;

— Γιατί; Τί θέλετε ἀπὸ μένα; ἀπάντησε ὁ Τήντ.

— Κάνουμε μιὰ ἔρευνα, ἐξήγησε ὁ νέος μὲ σπουδαῖο ὕφος. Κάποιοι γείτονες ἄκουσαν πιστολιές, ἐδῶ στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου.. Μά... εἴσαστε ὁ Μάρροου, ἂν δὲν κάνω λάθος! Δὲ βαρεθήκατε ἀκόμα νὰ χώνετε τὴ μύτη σας σ' ὅλες τὶς βρωμοδουλειές; Ἐμπρός, πηγαίνετε μέσ' στὸ σπίτι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 96 — ΠΛ. ΚΑΝΙΓΓΟΣ — Β' & Γ' ΟΡΟΦΟΣ
ΤΗΛΕΦ. 20.612 & 23.249

ΠΛΗΡΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ:

1. Διαμερίσματα εἰς πολυκατοικίας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν. Πώλησις μὲ καταβολὴν ἐντὸς ἔτους 30, 40, 50 χιλ. δρχ. καὶ ἄνω. Ἐξόφλησις μὲ ἐτήσιον τόκον 10% ἐντὸς 40 ἕως 80 μηνῶν.
2. Ἀνοικοδόμησις ἀτομικῶν ἰδιοκτησιῶν μὲ προκαταβολὴν 50 χιλ. δρχ. καὶ ἄνω. Πίστωσις τοῦ ἡμίσεος τοῦ κόστους κατασκευῆς ἐξοφλητέου ἐντὸς 50 μηνῶν.
3. Ἀξιοποίησις καὶ διαχείρισις ἀκινήτων, ὑπὸ τοὺς καλυτέρους ὅρους.
4. Ἐπένδυσις κεφαλαίων. Ἀνώτατον οἰκοδομικὸν εἰσόδημα.

Ἄρτιον συγκρότημα: Τεχνικὸν—Οἰκονομικὸν—Νομικόν.
Τεχν. Διευθυντής: Γ. ΒΑΛΛΗΝΔΑΣ, Σύμβουλος Μηχανικός, Καθηγητὴς Ὀργανωτικῆς.
Οἰκον. Διευθυντής: Τ. ΒΑΛΛΗΝΔΑΣ, Οἰκονομικῶν καὶ Νομικῶν Ἐπιστημῶν.
Τεχν. Σύμβουλος: ΝΙΚ. ΠΑΠΑΣ, Ἐπίτιμος γεν. Διευθυντὴς Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων.
Δοσοληψίαι: ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν (Ὑποκατάστημα Πραξιτέλους).
Ἀντιπρόσωποι: Εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας Ἀμερικῆς, Γερμανίαν καὶ Ἑλβετίαν.

ΩΡΑΙ: 11 — 2 καὶ 6 — 9 μ. μ.

γκρεκα
ΕΤΟΙΜΑ
Φορέματα
Τὰ ὡραιότερα
Παριζιάνικα μοντελο
ἀπὸ τὰ πιὸ μοντέρνα
ὑφάσματα.
ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Παῦλον Τέρνην: Ἡ ἀδελφὴ τῆς Σοφίας Λόρεν ὀνομάζεται Μαρία Σικολόνε. Δὲν φιλοδοξεῖ νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο ἐκμεταλλευομένη τὴ φήμη τῆς ἀδελφῆς της. Πρόκειται ὅμως συντόμως νὰ ἐμφανιστῇ σ' ἕνα κέντρο τοῦ Λὸς Ἄντζελες ὡς τραγουδίστρια. Ὁ Φρὰνκ Σινάτρα ποὺ τὴν ἄκουσε τυχαῖα νὰ τραγουδᾶ, βρῆκε τὴ φωνή της ἐξαιρετικὴ καὶ τῆς συνέστησε νὰ πάρῃ μερικὰ μαθήματα γιὰ νὰ τὴν καλλιεργήσῃ καλύτερα. Ὁ Σινάτρα προλέγει στὴ Μαρία Σικολόνε μιὰ λαμπρὴ καριέρα στὸν τομέα τοῦ τραγουδιοῦ. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν πὼς ὁ Φρὰνκ εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της. Ἡ διεύθυνσι τῆς Sophia Loren εἶναι: C)o Paramount, 5451 Marathon, Hollywood, Calif. U.S.A.

Θαυμάστρια τοῦ Ἔντυ, Ἐνταῦθα: Τὸ εἴδωλό σας γεννήθηκε στὸ Λὸς Ἄντζελες τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1917. Ἐκεῖ ἄρχισε τὸ 1937 τὴν καριέρα του ὡς τραγουδιστής. Στὴ Γαλλία ἔφτασε τὸ 1950. Τὸ πρῶτο του φίλμ ἦταν «Ἡ σειρῆνα τῆς Καζαμπλάκας» ποὺ γύρισε τὸ 1952. Θὰ τὸν ξαναδῆτε κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδο στὸ φίλμ «Φολὶ Μπερζὲρ» καὶ σὲ δυὸ νεώτερες δημιουργίες του. Ἡ διεύθυνσί του εἶναι: Eddie Constantine: 16 Sq. de l'Alboni, Paris 16e, France. Ἡ διεύθυνσι τοῦ Jean Marais εἶναι: Marnes-la-Coqutte, Seine et Marne, France.

Ροσάνα, Πειραιᾶ: Ἡ Ἀρλὲν Ντὰλ γεννήθηκε στὴ Μιννεάπολι στὶς 11 Αὐγούστου 1925. Τὸ ὕψος της εἶναι 1 μέτρο 69. Ἡ Λάνα Τάρνερ γεννήθηκε στὸ Οὐάλλας τοῦ Ἀϊντάχο στὶς 8 Φεβρουαρίου 1920 καὶ ἔχει ὕψος 1 μ. 60. Ὁ Λὲξ Μπάρκερ γεννήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη στὶς 8 Μαΐου 1919. Τὸ ὕψος του εἶναι 1 μ. 93. Ὁ Φερνάντο Λάμας, τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος εἶναι 1 μ. 87, γεννήθηκε στὸ Μπουένος Ἄϋρες στὶς 9 Φεβρουαρίου 1915. Ἡ Σὺντ Τσαρρὶς γεννήθηκε στὸ Ἀμαρίλλο τοῦ Τέξας στὶς 8 Μαρτίου 1922. Τὸ ὕψος της εἶναι 1 μ. 68. Ὁ Τζὲφ Τσάντλερ γεννήθηκε στὸ Μπροῦκλιν στὶς 15 Δεκεμβρίου 1918. Τὸ ὕψος του εἶναι 1 μ. 93. Ἡ Ντόρις Νταίη ἔχει ὕψος 1 μ. 66 καὶ γεννήθηκε στὸ Τσιντσινάτι τοῦ Ὀχάϊο στὶς 3 Ἀπριλίου 1924. Τέλος ἡ Ροὺθ Ρόμαν γεννήθηκε στὴ Βοστώνη στὶς 23 Δεκεμβρίου 1924. Τὸ ὕψος της εἶναι 1 μ. 64.

Γοητευτικὴ ξανθούλα, Κηφισιά: Ἡ διεύθυνσι τῆς Silvana Pampanini εἶναι: Via Flaminia 322, Roma, Italia. Τῆς Carla del Poggio: Via Fratelli Ruspoli 12, Roma, Italia καὶ τοῦ Marcello Mastroianni: Via Pompeo Magno 11, Roma, Italia.

Ἑλληνίδα Μπριζὶτ Μπαρντό: Ἡ διεύθυνσι τῆς Brigitte Bardot εἶναι: 79 Rue Chardon-Lagache, Paris 16e, France. Γεννήθηκε στὸ Παρίσι στὶς 28 Δεκεμβρίου 1934. Ἡ διεύθυνσι τοῦ Rossano Brazzi εἶναι: Via Sistina 57, Roma, Italia καὶ τοῦ Roberto Risso: Via Plebiscito 107, Roma, Italia.

Λίλιαν Β. Κ., Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσι τοῦ Giacomo Rondinella εἶναι: Via Acqui 7, Roma, Italia καὶ τοῦ Renato Rascel: Via Martelli 10, Roma, Italia.

Λέανδρον Κατσούλην, Ἐνταῦθα: Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς στὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας (971) Μάρα Κορντάι εἶναι Μαίριλυν Μάτς. Γεννήθηκε στὴ Σάντα Μόνικα τῆς Καλιφορνίας στὶς 3 Ἰανουαρίου 1932. Εἶναι παντρεμένη μὲ τὸν συνάδελφό της Ρίτσαρντ Λόνγκ καὶ παίζει στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὸ 1952. Θὰ τὴν δῆτε κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδο σὲ 3 ἢ 4 νέα φίλμ στὰ ὁποῖα ὑποδύεται ἀρκετὰ σημαντικοὺς ρόλους.

Ἀθηναία Κίρκη: Ἡ Ἔλινορ Πάουελ εἶναι σύζυγος τοῦ Γκλὲν Φόρντ. Ἔχει διακόψει πρὸ πολλοῦ τὴν καλλιτεχνική της δρᾶσι καὶ δὲν ἐμφανίζεται οὔτε στὸν κινηματογράφο, οὔτε στὸ θέατρο, οὔτε στὴ τηλεόρασι. Ἡ διεύθυνσί της εἶναι: Eleanor Powell, 1012 Cove Wey, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Λένα Γρ., Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσι τοῦ Fred Astair εἶναι: 1129 Summit, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. καὶ τοῦ Robert Stack: 411, S. Armadore Ave., Hollywood, Calif. U.S.A. Ἡ Κὶμ Νόβακ γεννήθηκε στὸ Σικάγο στὶς 13 Φεβρουαρίου 1933.

Μιὰ Γαλλίδα στὴν Ἀθήνα: Ἡ Ζακελὶν Σασσὰρ εἶναι Γαλλίδα. Γεννήθηκε στὸ Καμεροὺν στὶς 13 Μαρτίου 1940, μεγάλωσε ὅμως στὴ Νίκαια. Τὴν ἀνακάλυψε ὁ Ἰταλὸς σκηνοθέτης Ἀλμπέρτο Λατουάντα ὁ ὁποῖος καὶ τῆς ἀνέθεσε τὸν πρῶτο ρόλο στὸ φίλμ «Γκενταλίνα» ποὺ τὴν ἀνέδειξε ὡς νέο λαμπρὸ ἀστέρι στὸ τελευταῖο φεστιβὰλ τῶν Καννῶν. Περιζήτητη ἀπὸ τότε, ἡ Ζακελὶν Σασσὰρ γυρίζει τώρα ἕνα φίλμ στὴν Τύνιδα καὶ θὰ γυρίσῃ ἐν συνεχείᾳ ἕνα ἄλλο στὴ Ρώμη μὲ παρτενὰιρ τὸν Μαρτσέλλο Μαστροϊάννι. Δὲν ἔχομε τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὴ διεύθυνσί της, θὰ σᾶς τὴν δώσουμε ὅμως σὲ προσεχές μας τεῦχος.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ **Θεοδόσιος Γ. Νικολαΐδης**, Πόλις Χρυσοχοῦς, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Δυὸ φίλοι, ὁ **Βλαδίμηρος Φιλίππου** (19 χρόνων) καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰγνατίου (18), Τράχωνα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ **Μιχαλάκης Γ. Καλλίδης**, Ταχ. Κιβ. 232, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαντόνα τοῦ γιαλοῦ» τοῦ 967 τεύχους.

Ὁ **Σάββας Πιπέρης**, C)o Τμῆμα Ἐργασίας, Λευκωσία, Κύπρος, ἀπόφοιτος Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Στέλιος Γεωργίου**, Λεωφόρος Ἀθηνᾶς 39, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—22 χρόνων.

Ὁ **Γεώργιος Βαρνάβας**, Περιστερώνας, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ **Μάριος Στεφανίδης**, Πόλις Χρυσοχοῦς, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ **Γεώργιος Βύρωνος** (19 χρόνων), Ἅγιος Ἀμβρόσιος, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ **Τάκης Χαραλαμπίδης** (20 χρόνων), Κονιά, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

Ὁ **Γεώργ. Κ. Γεωργίου**, D.P. 109, Κρατητήρια Πύλας, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πονεμένη Κυπριωτοπούλα».

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ **Βέτα Ἐλπιδώρου** (18 χρόνων), μαθήτρια Πρακτικῆς Σχολῆς Θηλέων, Ἀθανασίου Διάκου 19, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ-ποστὰλ μὲ ἠθοποιούς. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ **Μαρούλα Ἀντωνίου** (26 χρόνων), Γλάδστωνος 37, Λεμεσός, Κύπρος, μετρίου ἀναστήματος, καστανὴ καὶ μὲ γαλανὰ μάτια, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία, ἡλικίας 30—40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Δυὸ ἐξαδέλφες, ἡ **Τερέζα Χριστῆ** καὶ ἡ Νέλλη Χριστῆ, Ἀποστόλου Ἀνδρέα 50, Βαρώσια, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ **Theoklis Kritikos** (30 χρόνων), M)I Eleni, Bray Shipping Co Ltd, Bevis Marks House, Bevis Marks, London E.C., 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ξενιτεμένη Κρητικοπούλα» τοῦ 964 τεύχους.

Ὁ **Vassilios Brouazas** (20 χρόνων), S)I Olympic Sun, Col. Company, Port Said, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ Ἑλληνίδα, μὲ εὐθὺ καὶ σταθερὸ χαρακτῆρα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας.

Δυὸ ἀξιωματικοὶ τοῦ E.N., ὁ **A. Zilakos** (26 χρόνων), ἀσυρματιστὴς καὶ ὁ K. Vougaris, S)S Archigetis, C)o J. Chadjipateras and Sons Ltd, 9 Camomile Street, London E.C. 3, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Aristomenis Theodoropoulos** (24 χρόνων), ὁ Georgios Varitimiadis (20) καὶ ὁ Erotokritos Kourkoumelis (25), (ὅλοι γ' μηχανικοί), S)S Neptune Van Ommerm, 10 Westerland, Rotterdam, Holland, ζητοῦ ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Panos Stavrianidis** (25 χρόνων), ἀνθ)χος, S)S Archigetis, C)o J. Chadjipateras and Sons Ltd, 9 Camomile Street, London E.C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σοβαρὸ σκοπό.

Δυὸ φίλοι, ὁ **Anastasios Veziris** (23 χρόνων) καὶ ὁ Nicolaos Bastas (25), S)S Diamandis Pateras, Lloud's Chamvers, Crutched Friars, London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἀγαποῦν τὴ θάλασσα.

Ὁ **Takis Delistakis**, S)T Atlantic - Baroness, Panama Transport 60 West 49 Street, New York, 20 N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Ξενιτεμένο πουλί».

Δυὸ φίλοι, ὁ **George Martinos** καὶ ὁ Angelos Angelopoulos, δόκιμοι μηχανικοί, S)S George S. Edison Corroration 25 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴν «Λιάνα» καὶ τὸ «Κλειστὸ μπουμπουκάκι» τοῦ 964 τεύχους.

Ὁ **Fotios Antoniou**, S)T Olympic Thunder, Central American Ship. Co, 655 Madison Aven., New York 21, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ξανθιὰ μικρούλα» ἀπὸ τὴ Λειβαδιὰ τοῦ 963 τεύχους.

Ὁ **Nicolaos Barboutsis**, S)T Olympic Splendour, Co Olympic Maritime S.A., 17 Avenue de Monde Carlo, Monaco, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Κλειστὸ μπουμπουκάκι» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τοῦ 964 τεύχους.

Ὁ **Tassos Maliaris** (20 χρόνων), S)S Katherine, C)o Economou Co Ltd, 52 Lime St., London E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ ἀνθυποπλοίαρχος **Georgios Dimitriou** (24 χρόνων) καὶ οἱ δόκιμοι A. Papazafiropoulos (23) καὶ Marios Papazafiropoulos (20), S)S Pelops, C)o Hermes Steamship Agency, 80 Broad Str. New York 4, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ **Georgios Kavadias** (28 χρόνων) καὶ ὁ Constantinos Avlonitis (26), S)S Herald, Co Admanthos Shipping Co, 17 State St., New York, U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ **Evangelos Tzortzos** (28 χρόνων), S)S Margaritis, C)o Mossys Eastern Steamship Agency, 1 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Δυὸ φίλοι ναυτικοί, ὁ **George Morris** καὶ ὁ Gimis Kalas, S)S Elimarie, C)o Bray Shipping Co, Bevis Marks House, Bevis Marks, London E.C. 3, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική, γαλλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Θάλασσα! Ἡ μεγάλη ἀπόλαυσις!

Μὴ φοβᾶστε ποτὲ τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα, τὴ θάλασσα, ὅταν περιποιῆσθε τὸ δέρμα σας τακτικὰ μὲ κρέμα NIVEA. Ἀκόμη καὶ στὴν ἀκρογιαλιὰ ἂν μείνετε, τὸ δέρμα σας θὰ διατηρῆται λεῖο καὶ ἁπαλό, χωρὶς νὰ ξεραίνεται καθόλου. Γιὰ συνεχῆ ἡλιοθεραπεία συνιστᾶται τὸ λάδι NIVEA ποὺ προφυλάσσει τὸ δέρμα σας ἀπὸ τὶς καυτερὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Αὐτὸ τὸ ξέρουν καλὰ ἑκατομμύρια γυναῖκες καὶ γι' αὐτὸ ἐκτιμᾶται ἡ NIVEA σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Δέρμα περιποιημένο λάμπει ἀπὸ νεανικὸ σφρῖγος

Τονωτικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ γιατὶ περιέχει Eucerit.

NIVEA CREME

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ **Arthour Moutsopoulos** (20 χρόνων), ὁ Aris Galanos (21) καὶ ὁ Paul Hagis (27), 85 Castlereagh St. Redafern, Sydney N.S.W., Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 16—20 χρόνων.

Δυὸ φίλοι, ὁ **S. Kratis** (22 χρόνων) καὶ ὁ G. Clironomos (23), 3011, W. 7 Ave., Vancouver, B.C., Canada, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **George Hatzis** (29 χρόνων), 775 6 Ave, New York 1, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Vassilios Vlassopoulos**, E.W.S. Dept. Mopbury, S. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ, μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **E. Papadopoulos**, 56 A. Lancham Pl. Portland, Adelaide, Austraia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ **Macis Gianetos** (30 χρόνων), 80 Colborne St. Kingston Ont, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας ἄνω τῶν 18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλοι, ὁ **Toni Kertis** καὶ ὁ Z. Pier, 70 Bendigo Str. Prahran, Melbourne Vic. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—24 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ **Christoforos Zachariadis** (15 χρόνων), Κύπριος, P.O. Box 548, Khartum, Sudan, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ **Tony Basil** (35 χρόνων), 1N Broadway St., Baltimore 31 Md, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ Ἑλληνίδα, σχετικῶς μορφωμένη καὶ μὲ ἠθικὲς ἀρχές, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Niccolaos Vavounis** καὶ ὁ Ioannis Bouras, 37 Laura Street, Brunswick, Melbourne, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 21—25 χρόνων.

Δυὸ φίλοι, ὁ **Panagiotis Tabekis** καὶ ὁ Solon Zeinos, Mombasa B.P. No 3, Congo-Belge, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ φίλες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μπριζία 20» καὶ «Μαρτὶν 22».

Ὁ **Pierrot Ppaineau** (22 χρόνων), Ἑλληνογάλλος, 4582 Clark St., Montreal P.Q., Canada, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φλογερὴ τσιγγάνα» ἀπὸ τὴν Τρίπολι καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τοῦ στείλῃ ἕνα κάρτ-ποστὰλ μὲ τὸν Ἅγιο Γεώργιο.

Ὁ **Trifon Kourtis** καὶ ὁ Georgios Gettas, 104 Burwood, Sydney, N.S.W., Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ **George Salas** (23 χρόνων), 114 Croydon Rd, Croydon, Sydney N.S.W., Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ **Antony Tsamourtzis**, P.O. Box 368, Omburman, Sudan, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ἰσμήνη Γ.» τοῦ 964 τεύχους.

Ὁ **Christos Kirouplis** καὶ Sotirios Pasias 137A Bay Road, Sandringham, Melbourne, Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ **H. Hatzopoulos**, St. Peter Petersbachstrasse 10, Graz, Austria, φοιτητής, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ **John S. Rempas**, 1621 N. Marshfield Chicago 26 Ill., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀγνὴ τῶν Ἀθηνῶν».

Ὁ **Georgios Karatsion**, 3 Nichols Street, Surry Hills, Sydney, N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Theo Tsolakos**, Mozart Str. Schwab Gmund, Germany, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες.

Δυὸ φίλοι, ὁ **Michael Vogiatzis** (30 χρόνων) καὶ ὁ Constantinos Vassiliadis (29), Adaminary Dam. Via Cooma, N.S.W., Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Dinos Stefos** (28 χρόνων), 701 N. Buld, Calveston Texas, U.S.A., χημικός, ἐργαζόμενος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα διϋλιστήρια πετρελαίου τοῦ κόσμου, μὲ μεγάλο μισθό, ἐξαιρετικῆς ἐμφανίσεως, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδα χημικὸ-μηχανικὸ ἢ καὶ σπουδάστρια τῆς ἐπιστήμης του, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, εὐπαρουσίαστη, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ συγκατατεθῇ νὰ παραμείνουν μιὰ ἀκόμη 5ετία στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Ὁ **Agelos Bekris** (36 χρόνων), 9 Rue Charlot, Paris 3, France, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ Ἑλληνίδα εὐπαρουσίαστη, 20—27 χρόνων, μὲ κοινωνικὴ μόρφωσι. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Dimos Ioannou** (30 χρόνων), Caixa Postal 2513, Curitiba, Panama, Brasil, ὑψηλὸς καὶ εὐπαρουσίαστος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ὁ **Denis Moshonas** (20 χρόνων) καὶ ὁ ἀδελφός του **Jimis** (25), 2505 Provost St., Iachine, P.Q. Canada, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο Κρήτης, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Βασούλα» καὶ «Νίκη».

Ὁ **George Kim** (28 χρόνων), Avenue Leopold III No 7, Binche, Belgique, ἀπόφοιτος τοῦ High School, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὸ γάμο.

Ὁ **T. Stathopoulos**, 49 Avans St. Rozelle N.S.W., Sydney, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φλόγα τοῦ Ἰονίου».

Ὁ **Jim Delis** καὶ ὁ Jim Mercouris (22 χρόνων καὶ οἱ δυό), 426 Crown Street, Surry Hills, Sydney N.S.W., Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Dinos Papadimitriou** (21 χρόνων) καὶ ὁ G. Cantzavelos (21), 501 Bourke Street, Surry Hills, Sydney N.S.W., Australia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ **John Mathews**, Ceneral Delivery, Kemano B.C., Canada, μηχανικός, καλῶς ἐγκατεστημένος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 17 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **Ioannis Anthopoulos**, Charlottemburg 2, Goettestrasse 78 Bei Hopf Berlin, Deutschland, φοιτητής, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα.

Ὁ **Thomas Pamukcoglu**, Kalyoncu Kulluk Cad. 127)2, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στὴν ἑλληνική, γαλλική, τουρκική, ἀγγλικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ **Lakis G.** (20 χρόνων), Posta Kutusu 28, Galata, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς ἡλικίας του ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Δυὸ φίλοι, ὁ **George Popovitz** (20 χρόνων) καὶ ὁ Carlo Bursa, 21, C)o Victoria Hotel, 66 Rue Goumhouria Street, Caïro, Egypte, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ **E. Charitatos**, Doxiadis Associates., Baghdad, Iraq, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ Ἑλληνίδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Μ. Ἀνατολή, ὡραία, μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων.

Δυὸ φίλοι, ὁ **H. Nomikakis** καὶ ὁ S. Antonelis (22 χρόνων καὶ οἱ δυό), C.I.O. P.O. Kadell, S. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν ἀπαραιτήτως στὸ πρῶτο γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

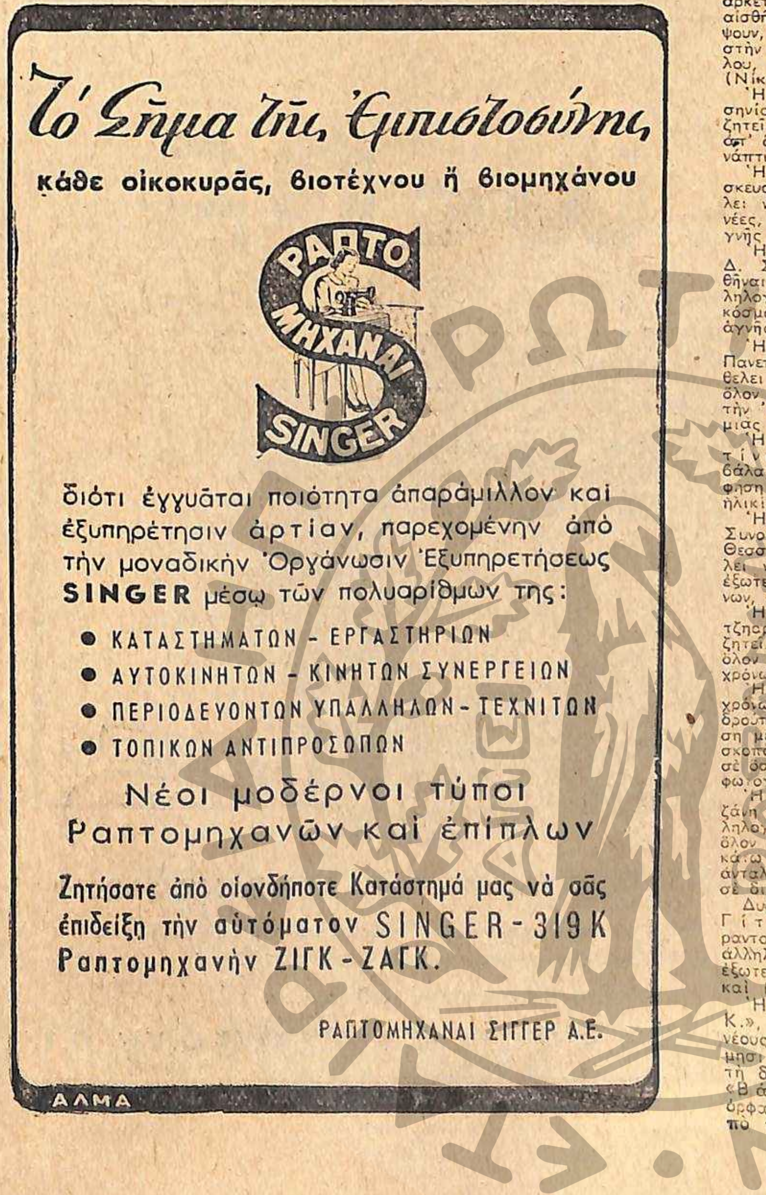

Τὸ Σῆμα τῆς Ἐμπιστοσύνης,

κάθε οἰκοκυρᾶς, βιοτέχνου ἢ βιομηχάνου

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ SINGER

διότι ἐγγυᾶται ποιότητα ἀπαράμιλλον καὶ ἐξυπηρέτησιν ἀρτίαν, παρεχομένην ἀπὸ τὴν μοναδικὴν Ὀργάνωσιν Ἐξυπηρετήσεως SINGER μέσῳ τῶν πολυαρίθμων της:

- ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ - ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ
- ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ - ΚΙΝΗΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΕΙΩΝ
- ΠΕΡΙΟΔΕΥΟΝΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ - ΤΕΧΝΙΤΩΝ
- ΤΟΠΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Νέοι μοδέρνοι τύποι Ραπτομηχανῶν καὶ ἐπίπλων

Ζητήσατε ἀπὸ οἱονδήποτε Κατάστημά μας νὰ σᾶς ἐπιδείξῃ τὴν αὐτόματον SINGER-319K Ραπτομηχανὴν ΖΙΓΚ-ΖΑΓΚ.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ Α.Ε.

ΔΑΜΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ **Μάρθα Ρέγκερ**, Ἁγίου Μελετίου 14, Κυψέλη, Ἀθῆναι, Grèce, (21 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες, μόνο τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ μικρῶν δώρων.

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς **Σεμίραμις** καὶ **Σαπφὼ Παυλίδου** (22 καὶ 20 χρόνων), ζητοῦν ἀλληλογραφία ἡ μὲν πρώτη μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο, ἡ δὲ δεύτερη μὲ ἀναπήρους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ διεύθυνσι καὶ τῶν δυὸ εἶναι: 4ος Τομεύς, Ἡλιουπόλεως, Ἀρ. 53, Ἡλιούπολις, Ἀθῆναι, Grèce.

Ἡ **«Ἄρτεμις»** ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 28—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας ποὺ νὰ καταλήξῃ σὲ γάμο. Ἡ διεύθυνσί της εἶναι: Κυρία Εἰρήνη Κορωναίου (διὰ Ἄρτεμιν), Ἀναβρυτῆς 26, Πατήσια, Ἀθῆναι, Grèce.

Δεσποινὶς 20 χρόνων, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀποκλειστικὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Εἶναι ἀρκετὰ εὐπαρουσίαστη καὶ μὲ λεπτὰ αἰσθήματα. Ὅσοι θέλουν νὰ τῆς γράψουν, ἂς ἀπευθύνουν τὰ γράμματά τους στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι: Δ. Καπράλου, Poste Restante Συντάγματος, (Νίκης), Ἀθῆναι, Grèce.

Ἡ **Λέλα Μιχαηλίδου**, Μεσσηνίας 92, Γαλάτσι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἡ **Λέλα Ξάνθου**, ὁδὸς Παρασκευοπούλου 118, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἡ **Κούλα Ρεμπούτσικα**, Δ. Σούτσου 27, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, Grèce, (21 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἡ **Ἑλένη Σπυροπούλου**, Πανεπιστημίου 19, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ἡ **Ἄννα Παπακωνσταντίνου** (16 χρόνων), Χάριτος 8, Καβάλα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων.

Ἡ **Κατίνα Πατσαβούδη**, Συνοικισμὸς Δόξης Σ.Δ.Μ. No 30, Θεσσαλονίκη, φτωχὴ καὶ ὀρφανή, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ **Κατερίνα Ἀλευρᾶ**, Χατζηαργύρη Τέρμα 41, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 22 χρόνων.

Ἡ **Βούλα Ἐλεκίδου** (18 χρόνων), Ἐξώπολις No 6, Ἀλεξανδρούπολις, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Θὰ ἀπαντήσῃ μόνο σὲ ὅσους στείλουν μὲ τὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ **Καίτη Φαρμάκη**, Μ. Σεϊζάνη 7, Ἀθῆναι, 5, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μορφωμένους, ἡλικίας κάτω τῶν 21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστὰλ καὶ σκέψεων σὲ διάφορα θέματα.

Δυὸ ἀδελφές, ἡ Γαλήνη καὶ ἡ **Γίτσα Σακελλαρίου**, Σαρανταπόρου 19, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ἡ **«Πονεμένη ὀρφανή, Μ. Κ.»**, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία σοβαροῦ δεσμοῦ.

Ἡ **«Βάντα»** (26 χρόνων), ὀρφανὴ φοιτήτρια, φτωχὴ καὶ ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἑπτάνησο, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι μὲ ἀξιωματικοὺς τοῦ Ε.Ν., μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ «Ἀνάπηρη μὲ τὴν καλὴ καρδιά» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνοαμερικανούς, ποὺ νὰ γνωρίζουν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡλικίας 30—35 χρόνων.

Δυὸ φίλες «Τὰ πράσινα μάτια» καὶ «Τὰ καστανὰ» (17 χρόνων καὶ οἱ δυό), ἀπὸ τὴν Καλλιθέα, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων. Ἡ «Τούλα Σ.», μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Φώφη Παπαϊωάννου (18 χρόνων), Ἀγλαύρου 4β, Κουκάκι, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθητὰς καὶ φοιτητὰς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, καὶ κυρίως μὲ ὅσους ἀγαποῦν τὸν Πρίσλεϋ.

Ἡ «Παιδούλα» (24 χρόνων), εὐπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Ἡ «Μικρὴ νησιωτοπούλα», ἀπόφοιτος Γυμνασίου, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ναυτικούς, κατὰ προτίμησι μὲ ἀξιωματικούς, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ «Πονεμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ» καὶ ἡ «Βασανισμένη καρδιὰ» ἀπὸ τὸ Σανατόριο «Σωτηρία», ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ὁμογενεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ «Φτωχὴ ἐπαρχιώτισσα» (17 χρόνων), εὐπαρουσίαστη καὶ μὲ ἠθικὲς ἀρχές, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαροὺς κυρίους μὲ καλὸ χαρακτῆρα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ «Καμέλια» (17 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἄμφισσα, ὡραία καὶ μορφωμένη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἀμερικανούς, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Λουκας Τσεκούρας, Βασιλικὸν Κτῆμα Τατοίου, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Νικόλαος Λεμπιδάκης καὶ ὁ Μιχαὴλ Χιντάκης, Νεάπολις, Κρήτη, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ τὸν Καναδᾶ. Ὁ Χαράλαμπος Κωστάκης, ὁ Ἰορδάνης Μελλᾶς καὶ ὁ Δημοσθένης Αὐγέρης, Ξάνθης Νο 5, Βέρροια, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Ἀπόστολος Γεωργίου (25 χρόνων), Πεσματζόγλου 14, Ἀθῆναι, μορφωμένος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 17—25 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Θεόδωρος Φωρόπουλος, Σολωμοῦ 10, Κερατσίνι, Πειραιεύς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ Γεώργιος Ξάνθης, Ν.Σ.Σ. Κλ. 4, Ψυχικόν, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μελαγχολία» τοῦ 964 τεύχους. Ὁ Κώστας Νίτσης, Ἅγιος Εὐστράτιος, Λῆμνος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸ κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Ὁ Νικόλαος Φ. Παπαδόπουλος, Μαιζῶνος 39, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸ κόσμο, ἡλικίας (17—25 χρόνων), μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Παναγιώτης Καρανικολάου, Ἀγχιάλου 123, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ξενητεμένο πουλὶ» τοῦ 960 τεύχους. Ὁ Κ. Λάμπρου, Γρίβα Γαρδικιώτη 12, Νέο Φάληρο, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Κων)νος Χρηστάκης, Ἁγίας Μαρίνης 32, Λάρισα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸ κόσμο καθὼς καὶ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Κύπρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ζητῶ καρδιὰ ἀδελφή», τοῦ τεύχους 965. Ὁ Ἐμμανουὴλ Γαϊτανίδης, Φοιτητικὴ Λέσχη, Ἱπποκράτους Νο 15, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Καλλιθέα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μελαγχολία».

Ὁ Δημήτριος Γελαλῆς, Ἰωαννίνων 17, Πέρα Μαχαλᾶ, Λάρισα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὰ «Σφραγισμένα χείλη» ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Δυὸ φίλοι, ὁ Κ. Χεκιμίδης καὶ ὁ Σταῦρος Τσουμαϊτίδης, Ξερια, Χρυσουπόλεως, Καβάλα, Grèse, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἰωάννης Καραγκούνης, Βαμβακόπουλο, Χανιά, Κρήτη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ξενιτεμένη Κρητικοπούλα».

Ὁ Σπῦρος Κουβαρᾶς, Ὕδρας 3, Παραλία Καλαμῶν, Καλάμαι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ἐξωτικὸ λουλούδι» ἀπὸ τὴν Κύπρο τοῦ 965 τεύχους. Ὁ Δημήτριος Γκίζας, Ναύπακτος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ τεύχους 967, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄγγελος χωρὶς φτερά». Ὁ Ἰωακεὶμ Μονατίδης (22 χρόνων) Ἁγίου Μάρκου, Κιλκίς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Σινγκοάλα», τὴ «Μαρίνα Π.» καὶ τὴν «Μπέτυ Μ.». Ὁ Γεώρ. Βρόντας (15 χρόνων), Ἀγγαριῶνες, Λῆμνος Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Τάκης Καλαϊτζῆς, Λιτόχωρον Περίας, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κλεοπάτρα». Ὁ Β. Νικολιᾶς, Ἀριστοτέλους 12, Ρόδος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ντιάνα». Ὁ Νικόλας Παπαϊωάννου, Οἰνοπαντοπωλεῖον Σπαϊου, ὁδὸς Αἰτωλικοῦ 97, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία, ἡλικίας 17—25 χρόνων. Ὁ Τάκης Πέππας, Λημνου 83, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡλικίας 17—21 χρόνων.

Ὁ Ἰωάν. Ταβουλάρης, φοιτητής, Χατζηκυριάκου 126, Πειραιεύς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ λογοτεχνία καὶ τὴν ποίησι. Ὁ Γεώργιος Ν. Λαζαράκης (21 χρόνων), Ἅγιος Ἰωάννης Μονεμβασίας, Λακωνία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Διονύσιος Μιχόπουλος (20 χρόνων), φοιτητὴς Μαρασλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας, Ἀριστίππου 21, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λιάνα», μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ ἴδιος θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Μελίτα».

Ὁ Ἐμμανουὴλ Λαχλιτζανάκης, Βροσίνα, Ἰωάννινα, Ἤπειρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ τεύχους 946, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σφραγισμένα χείλη». Ὁ Κωνστ. Ἀθανασιάδης (18 χρόνων) καὶ ὁ Νικόλαος Σταμπούλης (17), ραδιοτεχνίτες, ΒΣΤ Α' Διαμέρισμα, 3ον Τμῆμα, 11 ὁμάς, Λέρος, Δωδεκάνησος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργ. Ματζαράκης (17 χρόνων), Ἁγίου Δημητρίου 184, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 18—20 χρόνων. Ὁ Χρῆστος Μούκας, Δημητριάδος 53, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σφραγισμένα χείλη» τοῦ 964 τεύχους. Τρεῖς φίλοι, ὁ Χαράλαμπος Βελιάδης, ὁ Β. Ἀθανασιάδης καὶ ὁ Ν. Ἀλεξάκης, Ἁγίας Σοφίας 98, Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Ζαΐρα», «Μιράντα» καὶ «Ἀνεμώνη» τοῦ 962 τεύχους.

Ὁ Εὐάγγελος Σοῦκος (20 χρόνων) καὶ ὁ Νικόλαος Ρήγας, Πυργετός, Ὄλυμπος, Λάρισα, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες 16—20 χρόνων. Ὁ Ἠλίας Βούλγαρης (22 χρόνων), Νικοτσάρα 90, Πάροδος 6, Βόλος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὰ «Σφραγισμένα χείλη» ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, τοῦ τεύχους 964, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Μ. Κασφᾶς, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Μ. Ρουμποτῆς (19 χρόνων) καὶ ὁ Πέτρος Σκαλβανίτης (17), Λευκάδα, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴν «Μελαχροινὴ ἀμαζόνα».

Ὁ Πέτρος Τσόκολος, Ὑψηλάντη 30, Ἄργος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ὀρφανὴ Κρητικοπούλα» καὶ μὲ τὸ «Παραμύθι τοῦ Νείλου». Ὁ Δημήτριος Παπαθανασίου (18 χρόνων), Θεάτρου 62, Πειραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Παῦλος Τζαναβάρας, Βασ. Κωνσταντίνου 33, Κόρινθος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Δράμα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γκριζέτα», μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Δ. Γ. Βροντός, Ζαγορά, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν Καναδᾶ, εὐπαρουσίαστες καὶ μορφωμένες. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Δημήτριος Σακαλῆς (18 χρόνων), μαθητής, Σέδες, Θέρμαι, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία, τὴ Λιβύη, τὸ Σουδὰν καὶ τὴ Σαουδικὴ Ἀραβία, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Διονύσιος Γιαννόπουλος (17 χρόνων), Γυμναστηρίου ἀρ. 21, Κατερίνη, Μακεδονία, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—19 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Εὐθύμιος Ματαρᾶς, Πάρνηθος 33, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία. Ὁ Σταῦρος Μουλουχάκος, Μενιδίου 54, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, Ἀττική, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, Καναδᾶ καὶ Αὐστραλία, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Δυὸ φίλοι, ὁ Ἠλίας Ἐλευθερόπουλος (22 χρόνων) καὶ ὁ Βασίλειος Ραπτόπουλος (19), Σμύρνης 84, Νίκαια, Πειραιεύς, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ Θεσσαλονίκη, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

ΣΜΗΝΙΤΕΣ

Ὁ Νικόλαος Μανῆς, 2α Μ.Ε.Ε.Π., ΣΤΓ 904Α, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνωστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἁμαρτωλὴ χωρὶς ἁμάρτημα». Δυὸ φίλοι ὑποσμηνίες, ὁ Α. Ἀθανασόπουλος καὶ ὁ Α. Πλαγάκης, 114 Π.Μ. ΜΣΒ, Τανάγρα, Βοιωτίας, ζητοῦν ν' ἀλληογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ φίλες ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ρόδο τῆς Ἀφροδίτης» καὶ «Πληγωμένο χελιδόνι». Ὁ Λάκης Ἠλιόπουλος, 112 Π.Μ. 338 ΜΟΙΒ, ΤΓΑ 1010ὁ Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Μιχαὴλ Τραγάκης, 114 Π.Μ., 342 ΜΑ, Τανάγρα, Βοιωτίας, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τεζραμυθία». Ὁ Παῦλος Ἀναστασίου (21 χρόνων) καὶ ὁ Ἰωάννης Καραγεωργίου (18), ΚΕΕΚ, ΤΓΑ 1010, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ ὑποσμηνίας Κ. Βερβερίδης, 110 Πτέρυξ Μάχης, Ἐπιτελεῖον Πτέρυγος, ΒΣΤ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ Τώνης Τριανταφύλλου καὶ Λάκης Ἀποστολίδης, 28ον Α.Τ.Α., ΒΣΤ 904, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ποὺ ἀγαποῦν τὴ λογοτεχνία καὶ τὴ μουσική, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Θὰ προτιμηθοῦν ὅσοι στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Οἱ κάτωθι σμηνῖτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες:
Κωνστ. Κλωτσοτήρας,
Θ. Παπαθανασίου, 114 Π.Μ., Μ.Μ.,
Τανάγρα, Βοιωτίας. Δ. Χρυσό-
πουλος καὶ Κωνστ. Εὐαγγέλου,
Μοῖρα Συνεννοήσεως, 111 Π.Μ., Νέα
Ἀγχίαλος, Βόλος. Κ. Πισκοπά-
νης, 121 Π.Ε.Α., ΣΕΑ, ΤΓΑ 1010,
Σχολὴ Ἀεροπορίας. Εὐάγγελος
Τσακνάκης καὶ Ἡρακλῆς Λάλιος,
111 Π.Μ., 409 ΜΠΑ, Νέα Ἀγχίαλος,
Βόλος. Ζ. Διακάκης καὶ Δρόσος
Παλατίδης, 111 Π.Μ., ΜΕ ΣΑΒ, Ν.
Ἀγχίαλος, Βόλος. Γρηγόριος
Γραμματικός, ΚΕΕΚ ΤΓΑ
1010. Ἰωάννης Μαρνέλ-
λος, Κ.Υ. Ἀθηνῶν, ΤΓΑ 1010.
Τάκης Χαλκιόπουλος
(19 χρόνων), Δ. Στουμάος, (24), Γ.
Γεωργαντέας (21), Ἰωάννης Ρασδάλης
(20) καὶ Τόλης Δρικάκης (24), 111
Π.Μ., Μ. Ἐφοδιασμοῦ, Νέα Ἀγχία-
λος, Βόλος. Δημοσθένης Πα-
παγεωργίου, Ι. Χαραλαμπίδης,
Γ. Τζώρτζης καὶ Παναγιώτης Δημο-
παναγος, 114 Π.Μ., 342 Μ.Α., Τα-
νάγρα. Μάριος Ἀθανασού-
λης καὶ Ἄκης Μπεῖνος, 111 Π. Μ.
348 ΜΤΑ. Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος.
Ἀνδρέας Κουρκούλας,
114 Π.Μ. 406 Μ.Π.Α. Τανάγρα, Βοιω-
τίας. Λουκᾶς Χειλᾶς καὶ Χρή-
στος Χατζηαποστόλου, 111 Π.Μ. Μ.
Ε. ΣΑΒ. Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος. Οἱ
ὑπαξιωματικοὶ Φώτιος Ἀρώνης
καὶ Ἀνδρέας Χριστιᾶς, Μ.Γ.Ε.Α.,
ΤΓΑ 1010.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ Δημήτριος Γεωργιάδης καὶ ὁ Ἀντώνιος Παπαδάκης, Γραφεῖον Ἀρτ)νων, ΣΤΓ 909, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Ἀλέξανδρος Βαρβατσούλιας, 172 ΜΕΑ)ΑΠ, ΣΤΓ 912Α, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Κωνστ. Τσῶνος καὶ ὁ Χαράλαμπος Σολωμός, ΚΕΝ Τριπόλεως, Λόχος Διοικήσεως, ΣΤΓ 928, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ λοχίας Χρῆστος Κυριαζόπουλος, Σ.Φ.Μ., ΣΤΓ 902Β, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰταλία στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἰωάννης Μακρῆς, ὁ Ν. Ντούσης καὶ ὁ Νικόλαος Τσαβαρῆς, 722 Σ.Ε., ΒΣΤ 901, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Γεώργ. Δημόπουλος (24 χρόνων), 105 Μ.Π.Π., ΣΤΓ 912Α, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—27 χρόνων. Ὁ δόκιμος Δημήτριος Μιχαηλίδης, 489, Ταχ. Διαβιβάσεων, ΒΣΤ 901, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Τὸ καμπανάκι τῆς ἐρήμου» καὶ «Ἁμαρτωλὴ χωρὶς ἁμαρτία». Ὁ Δημήτριος Γεωργακόπουλος καὶ ὁ Γεώργιος Ράλλης, 392 Σ.Α., 1η Ἴλη, ΣΤΓ 913Γ, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Δημήτριος Πανούσης καὶ ὁ Γεώργιος Βιτάνογλου, 106 Ε.Σ.Ε., ΜΠΠ, ΣΤΓ 912Α, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ διαβιβαστὴς Ἀθανάσιος Πανταζῆς, 284 ΕΤΠ, ΒΣΤ 902, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ νομὸ Βοιωτίας, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Ἀπόστολος Καραστέργιος καὶ ὁ Ἀθανάσιος Μάγγας, 46ον ΚΕ, ΒΣΤ 904, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ. Ὁ Βέρης Πολυζώης, 33ον Σ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 912, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων γιὰ ὁποιοδήποτε θέμα.

Ὁ Χαράλαμπος Σωτηρόπουλος, 616 1ος Λόχος, ΣΤΓ 920Β, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὰ «Μεγάλα μάτια» ἀπὸ τὴ Νάουσα τοῦ 943 τεύχους. Ὁ Γεώργιος Μπέης καὶ ὁ Ἀριστοτέλης Φατοῦρος, 885 Α.Τ.Χ., Πρέβεζα, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς δυὸ φίλες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα «Ἀρετὴ» καὶ «Κακία». Τὸ ἴδιο ἐπιθυμοῦν καὶ ὁ Κώστας Κόλιας καὶ ὁ Νικόλαος Ἰωάννου, 503 Τ.Π., ΛΒΟ, ΒΣΤ 903.

Ὁ ἀσυρματιστὴς Χρῆστος Καλομενίδης, Δ)σις Πυρ)κοῦ Γ. Σ.Σ., ΒΣΤ 903, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Σεισμόπληκτη Κεφαλωνιτοπούλα» τοῦ 944 τεύχους. Ὁ Γεώργιος Κοκκινίδης καὶ ὁ Ἀθ. Στεφαύδης, 525 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 912Β, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 18—24 χρόνων. Ὁ Ἀχιλλεὺς Ραχοβίτσας, 251 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 908, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Fleur Rouge». Ὁ δόκ. ἀξιωματικὸς Νικήτας Λυμπερόπουλος, 567 Τ.Π., ΣΤΓ 916Γ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς Ἀθανάσιος Πολυγένης, ΚΕΝ Κορίνθου, 1ος Λόχος, ΣΤΓ 909, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Διονύσιος Μουζάκης, 625 Τ.Π., ΛΒΟ ΣΤΓ 918, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Οἱ λοχίες Χρῆστος Κουγιουμτζάκης καὶ ὁ Δημήτριος Κακουλίδης, 702 Τ.Μ., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 912, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Νικόλαος Καλλιβωκᾶς, 566 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 916Β, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Ὁ Τάκης Κουράφαλος, ΚΕΝ Καλαμῶν 1ος Λόχος, ΣΤΓ 909Δ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων.

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ Ἰωάννης Γρηγορίου καὶ Μάκης Χρυσομαλάκης, 518 Τ.Π., ΛΒΟ, ΣΤΓ 914 Γ, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ὁ Βασίλειος Κωνσταντόπουλος, Παῦλος Τσιλιγγερίδης καὶ Ἰωάννης Γιανετερίδης, 889 Α.Τ.Χ., ΒΣΤ 901, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ λοχίας Γεώργιος Θεριανός, 582 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 918Β, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Κέρκυρα, ἡλικίας μέχρι 30 χρόνων. Ὁ Ἀθανάσιος Μαυρογιάννης καὶ ὁ Γεώργιος Παταπατίου, 519 Τ.Π., Λ.Β.Ο., ΣΤΓ 914Γ, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Β. Ἑλλάδα.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς Σωτήριος Στρατηγέας, 618 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 920Β, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Λάκης Ζευκιλῆς, 573 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 917Α, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ἁμαρτωλὴ χωρὶς ἁμάρτημα». Ὁ λοχίας Κωνσταν-

γκρέκα
WEGA
Ράδιο
Δρ. 3.900

"ΒΕΓΚΑ" ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ
Κατασκευασμένο μὲ τὶς πιὸ σύγχρονες μηχανικὲς ἐξελίξεις καὶ τὴ πιὸ αἰσθητικὴ γραμμὴ εἶναι τὸ κόσμημα καὶ ἡ ὑπερηφάνεια κάθε σπιτιοῦ.
✱ Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα ραδιοφώνων.
ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

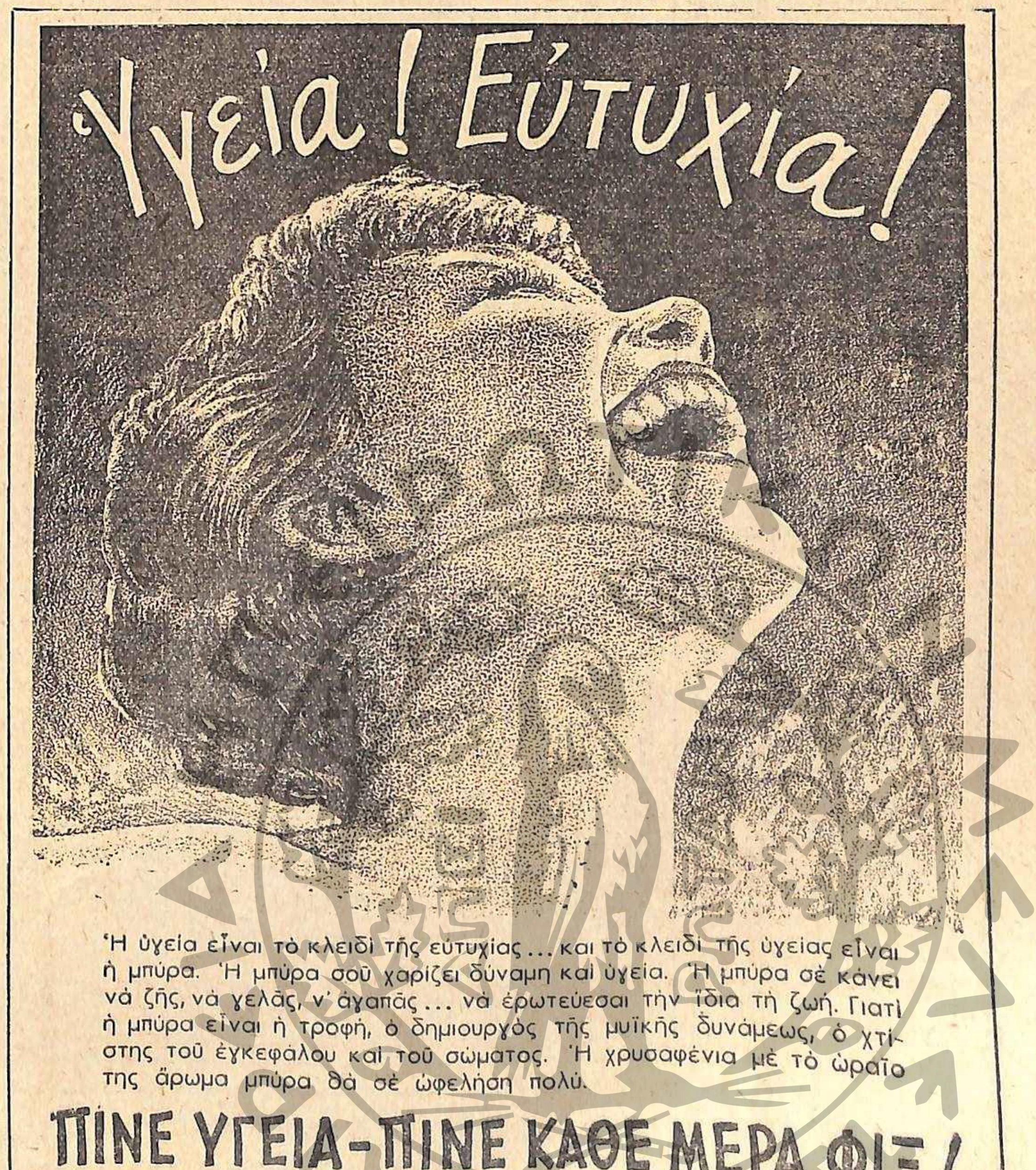
Ὑγεία! Εὐτυχία!

Ἡ ὑγεία εἶναι τὸ κλειδὶ τῆς εὐτυχίας ... καὶ τὸ κλειδὶ τῆς ὑγείας εἶναι ἡ μπύρα. Ἡ μπύρα σοῦ χαρίζει δύναμη καὶ ὑγεία. Ἡ μπύρα σὲ κάνει νὰ ζῇς, νὰ γελᾷς, ν' ἀγαπᾷς ... νὰ ἐρωτεύεσαι τὴν ἴδια τὴ ζωή. Γιατί ἡ μπύρα εἶναι ἡ τροφή, ὁ δημιουργὸς τῆς μυϊκῆς δυνάμεως, ὁ χτίστης τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ σώματος. Ἡ χρυσαφένια μὲ τὸ ὡραῖο της ἄρωμα μπύρα θὰ σὲ ὠφελήση πολύ.
ΠΙΝΕ ΥΓΕΙΑ - ΠΙΝΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΦΙΞ!

φῖνος Κοσμᾶς, 581 Τ.Π., 2ος Λόχος ΣΤΓ 918Γ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Παναγιώτης Μακροζωνάρης (23 χρόνων), Π.Μ., 4ος Λόχος, 909Α, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Χαράλαμπος Γερασιμίδης, 16, ΛΒΟ, ΣΤΓ 916, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ Κ. Βασιλειάδης, Ι. Βογιαντζίδης καὶ Δ. ιούσιας, 582 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 918Β, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων. Ὁ Μάκης Σωφρονίδης καὶ ὁ Ἄλκης Ἀνθόπουλος, ΚΕΝΠ, ΣΤΓ 927, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὴν Κέρκυρα.

Ὁ διαβιβαστὴς Θεόδωρος Βλάχβεης, 658 ΠΑΠ, ΒΣΤ 901, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀγαπημένη καρδιά». Παρακαλεῖ νὰ ἐσωκλείση στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία της. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ Ἀντών. Φανούλης καὶ Γεώργιος Σαρίδης, 583 Τ.Π., ΛΒΟ ΣΤΓ 918, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Βοστώνη τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Ἰωάννης Καραγιαννίδης, ΚΕΕΜ)ΠΕ 1ος Λόχος, ΣΤΓ 909Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Γαρδένια» ἀπὸ τὴ Σπάρτη.

Ὁ Κ. Ἀθανασίου καὶ ὁ Χ. Τσουκιᾶς, ΚΕΠ, IV Μοῖρα, Γ' Πυροχολαρχία, ΣΤΓ 902Α, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ ὑπαξιωματικὸς Ἀθανάσιος Ρῆγος, ΚΕΝ Μεσολογγίου, 3ος Λόχος, ΣΤΓ 907, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες καὶ κατὰ προτίμησι μὲ νέες ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου. Ὁ λοχίας Τάκης Ἀνδριανάκης καὶ ὁ Βάϊος Παπαδόπουλος, 513 Ε.Σ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 924Α, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο Θηλέων Χανίων Κρήτης.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς Χριστόφορος Βλαχόπουλος, ΚΕΝ Κερκύρας, 2ος Λόχος, ΣΤΓ 910, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ. Ὁ Σῶτος Μενίδης, 702 Τ. Μηχανικοῦ, Δ. Δ)σεως, ΣΤΓ 912, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Μιλτιάδης Τσόγκας καὶ ὁ Δημήτριος Μαρέσης (20 χρόνων καὶ οἱ δυό), ΚΕΕΜ)ΠΜ, 1ος Λόχος, ΣΤΓ 909Α, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἰωακεὶμ Μόρος, 130 Μ.Π.Π., ΣΤΓ 916Γ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφηση μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὁ Κ. Παπαδόπουλος καὶ ὁ Κ. Τράκας, ΣΤΓ 912Α, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡλικίας 17—22 χρόνων.

Ὁ ἀσυρματιστὴς Ἀλέξανδρος Μιχαηλίδης, Δ.Δ)Β, 3ον Σ.Π. Ρ., ΣΤΓ 912Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 17—22 χρόνων. Ὁ ἔφεδρος ὑπαξιωματικὸς Χρῆστος Κοτσώνης, 2108 Ε.Α. ΣΤΓ 911, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ πληροφοριῶν γιὰ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν χωρῶν τους. Ὁ Θεόδωρος Ἰωάννου, ΚΕΤΕΣ, Λόχος ἐθελοντῶν, ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴ Μακεδονία, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς Τάκης Τσιλώνης, ΚΕΤ)ΣΕΟΤ, 4η Ἴλη, ΒΣΤ 902, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ Θεσσαλονίκη, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας. Τρεῖς φίλοι, ὁ Παναγιώτης Πατσάκος, ὁ Δημήτριος Γκέσουρας καὶ ὁ Εὐάγγελος Ἀσημάκης, 161 Μ.Μ. Πυροβολικοῦ, ΒΣΤ 901, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας. Ὁ ὑπαξιωματικὸς Νικόλ. Περιβολάρης, 522 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΒΣΤ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ Ἄλκης Κονδύλης καὶ ὁ Π. Ζαχαρόπουλος, 1041 Ε.Α. ΒΣΤ 904, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας. Ὁ Σάββας Πελεκίδης, 512 Τ.Π., ΛΒΟ, ΣΤΓ 914, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Ὁ Γεώργιος Μαρῖνος, 24 ΛΥΣΠ, ΣΤΓ 918Β, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Παναγιώτης Τσῖρος καὶ ὁ Βασίλειος Λύρας, 430 ΓΣΝ, ΒΣΤ 902, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ρομβόλεξο

Γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμὸ τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε μιὰ λέξι τῶν 6 γραμμάτων. Θ' ἀρχίζετε πάντοτε ἀπὸ τὸ σημεῖο, ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ βέλος καὶ θ' ἀκολουθῆτε τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει.

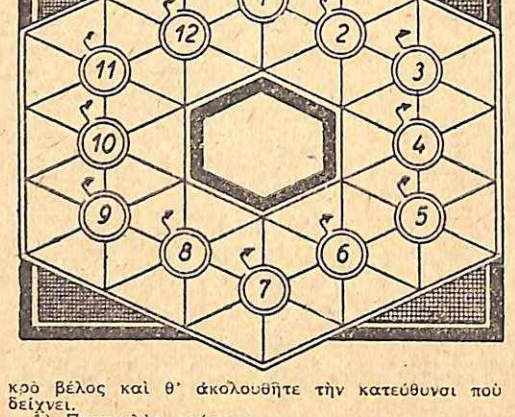

1) Προσφιλὲς πρόσωπο.
2) Τρομερὴ μυῖγα.
3) Ἐδουάρδος...: Ἀμερικανὸς πολιτευτής, ἔνθερμος φιλέλλην.
4) Βασανιστὴς καρδιῶν.
5) Κόρη τοῦ Κύρου καὶ μητέρα τοῦ Ξέρξου.
6) Τοποθεσία ὅπου βρίσκεται μεγάλο ἑλληνικὸ ἀεροδρόμιο.
7) Μᾶς προσφέρει κάποιο θέαμα.
8) Χρησιμοποιεῖται στὴν κατασκευὴ ἐργαλείων.
9) Τόπος μὲ πολλὰ καρποφόρα δέντρα τοῦ ἰδίου εἴδους.
10) Γάλλος στρατηγὸς ποὺ μπῆκε πρῶτος στὸ Παρίσι κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσι.
11) Ἰούλιος...: Περίφημος Γάλλος ἱστορικὸς τοῦ περασμένου αἰῶνος.
12) Συμβάλλει στὸ καθάρισμα.

Δ.

Προβλήματα τοῦ λεπτοῦ

Ἔχετε ἕνα λεπτὸ στὴ διάθεσί σας γιὰ νὰ δώσετε τὴ σωστὴ ἀπάντησι στὸ καθένα ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα προβλήματα.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΡΩΤΟ

Ἕνας ἄντρας ξεκινᾶ ἀπὸ ἕνα σημεῖο κάνοντας ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω κάθε φορὰ ποὺ κάνει δυὸ βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός. Πόσα βήματα θὰ κάνη ἐν ὅλω γιὰ νὰ φτάση σὲ ἀπόστασι πέντε βημάτων ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ἐκκινήσεως;

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ἕνας πατέρας ἔχει σήμερα τὰ τριπλάσια χρόνια ἀπὸ τὸν γυιό του. Σὲ δέκα χρόνια θὰ ἔχη ὅμως ἀκριβῶς τὰ διπλάσια χρόνια ἀπὸ τὸ γυιό του. Πόσων χρόνων εἶναι σήμερα ὁ πατέρας καὶ ποιά εἶναι ἡ ἡλικία τοῦ γυιοῦ;

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΡΙΤΟ

Ἐὰν ἡ ἑνδεκάτη ἡμέρα ἑνὸς μηνὸς εἶναι Τρίτη, ποιά μέρα τῆς ἑβδομάδος θὰ εἶναι ἡ 30η τοῦ ἰδίου μηνός;

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟ

Πόσους ἀριθμοὺς τῶν τριῶν ψηφίων μπορεῖτε νὰ σχηματίσετε μὲ τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2 καὶ 3;

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω ἐρωτήσεις ἡ μιὰ εἶναι ἡ σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴν βρῆτε διαγράφοντας τὶς δυὸ ἄλλες.

1) Πόσα μέτρα μπορεῖ νὰ καλύψη μέσα σ' ἕνα λεπτὸ ἕνας ἐλέφας, τρέχοντας;
— 120 — 700 — 1200 μέτρα.

2) Τί ἐφεῦρε τὸ 1709 ὁ Ἰταλὸς Βαρθολομαῖος Κριστοφόρι;
— Τὸ πιάνο — Τὸ ποδήλατο — Τὸ ἀλεξικέραυνο.

3) Ποιά εἶναι ἡ μεγαλύτερη βιβλιοθήκη ποὺ ὑπάρχει σήμερα στὸν κόσμο;
— Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Λονδίνου — Ἡ τῆς Οὐάσιγκτων — Ἡ τῆς Μόσχας.

4) Πόσοι τόμοι βιβλίων ὑπάρχουν στὴ μεγαλύτερη αὐτὴ βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου;
— 5 ἑκατομμύρια — 7 ἑκατομμύρια — 12 ἑκατομμύρια.

5) Ποιό εἶναι τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τῆς Γκρὴτ Γκάρσον;
— Ξανθὸ — Κόκκινο — Μαῦρο.

6) Ποιά εἶναι μετὰ τὸ Λονδῖνο ἡ πόλις τῆς Ἀγγλίας, ποὺ ἔχει τοὺς περισσοτέρους κατοίκους;
— Ἡ Γλασκώβη — Τὸ Λίβερπουλ — Τὸ Ἐδιμβοῦργο.

7) Πόσα περίπου τσιγάρα καπνίζουν καθημερινῶς οἱ κάτοικοι τῶν Ἡν. Πολιτειῶν;
— 100 ἑκατομμύρια — 500 ἑκατομμύρια — Ἕνα δισεκατομμύριο.

8) Πόσες πόλεις τῆς Ἰταλίας ἔχουν πάνω ἀπὸ 100 χιλιάδες κατοίκους;
— 25 — 32 — 43.

9) Ποιό εἶναι τὸ συνολικὸ βάρος τοῦ πύργου τοῦ Αἴφελ;
— 700 χιλιάδες κιλὰ — 3 ἑκατομμύρια κιλὰ — 7 ἑκατομμύρια κιλά.

10) Πῶς πέθανε ὁ Ὀδυσσεύς;
— Ἀπὸ βαθὺ γῆρας — Δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸ γυιό του — Πνίγηκε σὲ ναυάγιο.

Ἀριθμητικὸ παιγνίδι

Ἀνάμεσα στοὺς κάτωθι ἀριθμούς:

7 3 6 5 12

Τοποθετῆστε τὰ ἀκόλουθα σημεῖα τῆς ἀριθμητικῆς

— + : X

εἰ- τρόπον ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι μηδέν.

Στοιχειόγριφος

Κερασφόρο κοινὸ βλέπεις,
μὰ τοῦ κόβεις τὸ λαιμὸ
καὶ μ' αὐτὸ τὸ μετατρέπεις
σὲ μεγάλο ποταμό.

Τονόγριφος

Ἂν ὀξύτονη μ' ἀφήσης,
εἶμαι πόλις γαλλική.
Ἂν μὲ παροξυτονίσης,
ἁπλὴ βλέπεις μετοχή.

15 ΜΙΚΡΟΔΙΑΦΟΡΕΣ

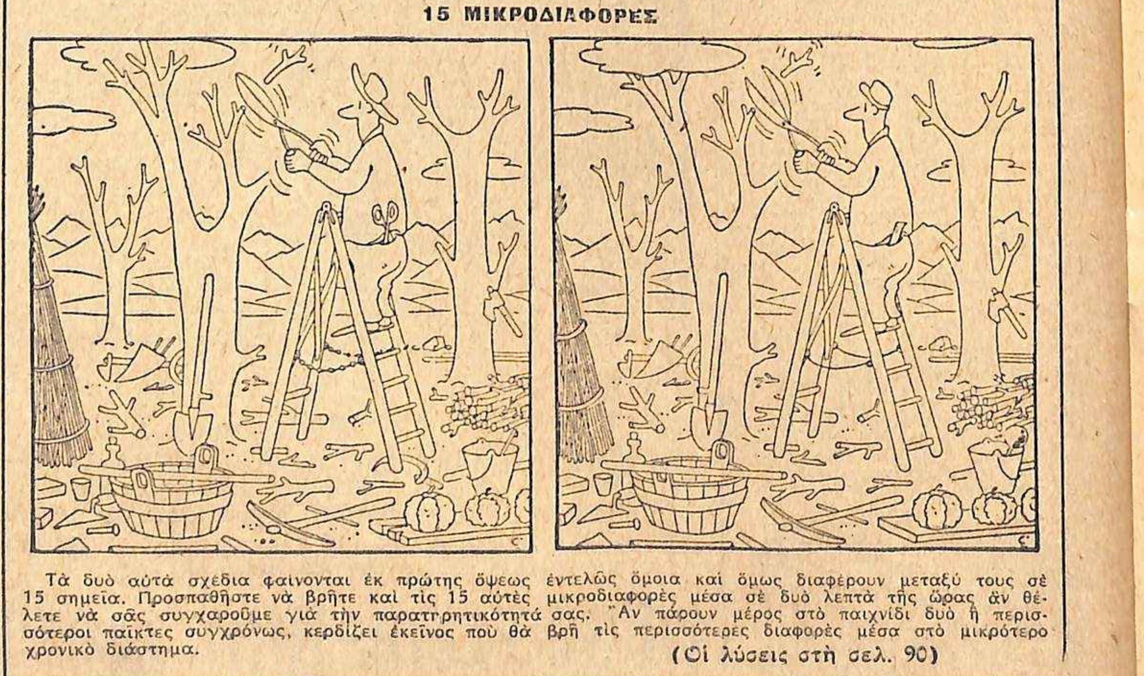

Τὰ δυὸ αὐτὰ σχέδια φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοια καὶ ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 15 σημεῖα. Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε καὶ τὶς 15 αὐτὲς μικροδιαφορὲς μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας ἂν θέλετε νὰ σᾶς συγχαροῦμε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Ἂν πάρουν μέρος στὸ παιχνίδι δυὸ ἢ περισσότεροι παῖκτες συγχρόνως, κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρῆ τὶς περισσότερες διαφορὲς μέσα στὸ μικρότερο χρονικὸ διάστημα.

(Οἱ λύσεις στὴ σελ. 90)

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ τύχη ὁδηγεῖ

Οὔτε ἡ Μίνα οὔτε ὁ Τάσος ἤξεραν μὲ πόσο πάθος ἀγαποῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἔκρυβαν τὴν ἀγάπη τους, γιατὶ ἤθελαν νὰ κρατήσουν τὴ φιλία τους ἁγνή, μιὰ οἰκογενειακὴ φιλία, ποὺ βαστοῦσε ἀπὸ τότε ποὺ χτίστηκαν τὰ σπίτια τους στὴν ἴδια γειτονιά.

Μιὰ μέρα ὅμως ξέσπασε σὰν καταιγίδα ὁ ἔρως τους, τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, ποὺ οἱ γονεῖς τῆς Μίνας ἔμπασαν γιὰ γαμπρὸ στὸ σπίτι τους κάποιον Ἀλέκο. Εἶχε ἔρθει συστημένος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τῆς μητέρας, ποὔταν ἐγκατεστημένος στὴν Ἀμερική...

Ὁ Ἀλέκος ἦταν νέος, ὄμορφος καὶ κληρονόμος μιᾶς μεγάλης περιουσίας.

Γι' αὐτὸ ἦταν δύσκολο ν' ἀλλάξουν γνώμη οἱ γονεῖς τῆς Μίνας, ὅταν ὁ Τάσος τῆς μίλησε γιὰ τὸν ἔρωτά του κι' οἱ δυὸ μαζὶ ἔκαναν λόγο στοὺς γονεῖς τους γιὰ τὸ γάμο τους. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ψυχρανθοῦν οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὶς δύο οἰκογένειες καὶ νὰ σταματήσουν οἱ καθημερινὲς φιλικὲς ἐπισκέψεις.

Ἀπαρηγόρητη ἡ Μίνα ἔκλαψε ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ δωμάτιό της κι' ὁ Τάσος δὲν ἔκλεισε μάτι, κάνοντας διάφορα σχέδια ἀπελπισίας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ὁ Ἀλέκος ζήτησε νὰ δῆ τὴ Μίνα, ἐκείνη δὲν παρουσιάστηκε λέγοντας πὼς ἦταν ἄρρωστη. Ἔτσι ἀνέβαλε νὰ τῆς δώση τὰ δῶρα ποὔχε φέρει μαζί του ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Θὰ ξαναγύριζε ὅμως τὸ βράδυ, γιατὶ ἦταν καλεσμένος ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς Μίνας γιὰ τὸ δεῖπνο.

Μὰ τὸ βράδυ, ὅταν ἦρθε πάλι, βρῆκε τὸ σπίτι ἀναστατωμένο. Ἡ Μίνα εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ πάρη δηλητήριο γιὰ ν' αὐτοκτονήση!...

— Εἶναι ἄρρωστη ἀκόμη ἀπὸ τὸν κλονισμό, εἶπε τοῦ Ἀλέκου ἡ μητέρα της μ' ἕνα προσποιητὸ χαμόγελο.

Ἐκεῖνος τότε, φεύγοντας καὶ πάλι ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κοπέλλας ποὖχε ἔρθει νὰ παντρευτῆ, ἄκρυσε δυὸ κορίτσια ποὺ ἔλεγαν:

— Καλὰ ποὺ τὴν πρόφτασαν! Θἆχε πεθάνει ἡ δύστυχη Μίνα! Ἀκοῦς ἐκεῖ ν' αὐτοκτονήση!...

— Εἶχε δίκηο ἡ καϋμένη! Μὲ τὸ ζόρι γίνεται παντρειά;

Αὐτὰ τὰ λόγια, λοιπόν, τὸν ἔβαλαν σὲ ὑποψίες καὶ θέλησε νὰ μάθη τὴν αἰτία τῆς συμφορᾶς ποὺ ἔφερε μὲ τὸν ἐρχομό του σ' ἕνα εὐτυχισμένο σπίτι.

Καὶ τὸν βοήθησε ἡ τύχη. Λίγο παρακάτω, καθὼς ἔστριβε τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, συναντήθηκε μ' ἕνα νέο. Ἦταν ὁ Τάσος, ποὺ γύριζε ἀπὸ τὴν κλινική, ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὴ Μίνα καὶ τὰ μάτια του ἦταν ἀκόμη δακρυσμένα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπε ὁ Ἀλέκος, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πέση ἀπάνω τους.

Ὁ ἄλλος τὸν ἀνεγνώρισε καὶ θέλησε νὰ τὸν ἀποφύγη, μὰ ὁ Ἀλέκος τὸν σταμάτησε.

— Κάθεστε καὶ σεῖς σ' αὐτὴ τὴν ἴδια γειτονιά; τὸν ρώτησε.

— Ναί, γιατί;—τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος νευριασμένος.

— Θέλω νὰ μοῦ λύσετε μιὰ ἀπορία, γιατὶ εἶμαι ξένος...

— Τὸ βλέπω... εἶπε ὁ Τάσος μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Καὶ ὅμως συχνάζετε κι' ἐσεῖς πολὺ σ' αὐτὴ τὴ γειτονιά...

— Ναί, ἀκριβῶς, γι' αὐτό, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω, ἂν δὲν σᾶς ἐνοχλῶ. Μποροῦμε νὰ πᾶμε σπίτι σας; Δὲ μ' ἀρέσει νὰ κουβεντιάζω στὸ δρόμο, ἢ σὲ καφενεῖα γιὰ ἰδιωτικὲς ὑποθέσεις.

Ὁ Τάσος τὸν κύτταζε τώρα περίεργα, καὶ συλλογίστηκε ὅτι δὲν τοῦ ἔφταιγε τίποτα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μ' ὅλες τὶς καλὲς διαθέσεις νὰ κάνη μιὰ κοπέλλα εὐτυχισμένη.

Τὸ δρομάκι ἦταν σκοτεινό. Οἱ γείτονες εἶχαν μπῆ στὰ σπίτια τους γιὰ νὰ φᾶνε καὶ δὲ θὰ τοὺς ἔβλεπε κανεὶς τέτοια ὥρα.

— Πᾶμε!... δέχτηκε ὁ Τάσος.

Κι' ὁ Ἀλέκος τὸν ἀκολούθησε δυὸ σπίτια παρακάτω.

Ποιὰ ὅμως ἦταν ἡ ἔκπληξι τῆς μητέρας, τοῦ πατέρα καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Τάσου, ὅταν εἶδαν νὰ μπαίνη στὸ σπίτι τους ὁ ἄνθρωπος ποὖχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ νὰ παντρευτῆ τὴ Μίνα!

— Εἶμαι ξένος, εἶπε καὶ πάλι ὁ νέος, καὶ ἦρθα στὴν Ἑλλάδα νὰ παντρευτῶ μιὰ καλὴ κοπέλλα. Στὴν Ἀμερικὴ ἕνας πολὺ φίλος τοῦ πατέρα μου, μοῦ ὑπέδειξε τὴν ἀνεψιά του. Ἀλλά... κάτι τὸ πολὺ παράξενο συμβαίνει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ πῆγα. Οἱ γονεῖς της χάρηκαν πολύ, μὰ τὴν κοπέλλα δὲν τὴν εἶδα ἀκόμη. Διαρκῶς μοῦ λένε ὅτι εἶναι ἀδιάθετη... Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ἄκουσα στὸ δρόμο δυὸ νέες νὰ συζητοῦν γιὰ μιὰ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας... Ἐσεῖς, τί ξέρετε; Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε αὐτὸ τὸ αἴνιγμα;

Ὁ Τάσος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς γονεῖς του, ποὺ τὸν κύτταζαν μὲ ἀπόγνωσι. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ἀδελφή του, μιὰ ὄμορφη μελαχροινὴ κοπέλλα, ἔφερε τὸ δίσκο μὲ τὰ οὖζα.

— Συγγνώμην, δὲ συστήθηκα... συνέχισε ὁ νέος. Μὲ λένε Ἀλέκο Ἀλεξίδη καὶ μένω στὸ Σικάγο. Ἔχω σπουδάσει δικηγόρος. Πρὸ ἕξη μηνῶν πέθανε ὁ πατέρας μου καὶ μοῦ ἄφησε μιὰ μεγάλη περιουσία...

— Κι' ἐμένα μὲ λένε Τάσο Κούβαρη. Εἶμαι κι' ἐγὼ δικηγόρος... Ἀπὸ δῶ οἱ γονεῖς μου καὶ ἡ ἀδελφή μου...

— Χαίρω πολύ... Καὶ τώρα, ἐξηγῆστε μου...

— Ἡ ἐξήγησι εἶναι ἁπλῆ... εἶπε ὁ Τάσος. Αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας εἶμαι ἐγώ!...

— Ἐσεῖς; Γιατί;

— Γιατὶ ἡ Μίνα καὶ ἐγὼ ἀγαπιόμαστε ἀπὸ μικρὰ παιδιά, ἀλλὰ δὲν εἴχαμε μιλήσει ποτὲ γι' αὐτὴ τὴν ἀγάπη. Ὅταν παρουσιασθήκατε ἐσεῖς... καταλαβαίνετε... ἐκδηλωθήκαμε, καὶ τὸ εἴπαμε στοὺς γονεῖς μας. Οἱ γονεῖς τῆς Μίνας ὅμως δὲ σεβάστηκαν τὸ αἴσθημα τῆς κόρης τους κι' ἐκείνη στὴν ἀπελπισία της πῆρε δηλητήριο γιὰ ν' αὐτοκτονήση.

— Αὐτὸ εἶναι τρομερό!... φώναξε ὁ Ἀλέκος.

— Ναί, μὰ ἡ κατάστασι δὲν διορθώνεται...

— Πῶς δὲν διορθώνεται!... Ἐγὼ ἦρθα στὴν Ἑλλάδα νὰ παντρευτῶ μιὰ Ἑλληνίδα. Τὴ δεσποινίδα Μίνα δὲν τὴν ξέρω, ἀλλά... μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι, κύριε Κούβαρη; Εἶναι ἀρραβωνιασμένη ἡ ἀδελφή σας;

— Νὰ μὴ νομίσουν ὅμως ὅτι θέλουμε νὰ τοὺς βλάψουμε!...

— Ὄχι!... Ἐσεῖς θὰ παντρευτῆτε τὴ Μίνα κι' ἐγὼ τὴν ἀδελφή σας, τὴν ἴδια μέρα. Ἔπειτα θὰ φύγωμε ὅλοι μαζὶ γιὰ τὴν Ἀμερική... Ἔχω πολλὰ χρήματα καὶ πολλὲς δουλειές... Θέλετε;...

*

Ἕνα μῆνα ἀργότερα οἱ γονεῖς τῆς Μίνας καὶ τοῦ Τάσου ἀποχαιρετοῦσαν στὸ ἀεροδρόμιο δυὸ εὐτυχισμένα ζευγάρια, ποὺ ἔφευγαν γιὰ μιὰ καινούργια ζωή.

ΜΙΡΑΝΤΑ

⁂

Οἱ νάνοι ζητᾶνε ἐκπτώσεις

Οἱ νάνοι τῆς Ἀμερικῆς ζήτησαν ἀπὸ τὶς ἀεροπορικὲς ἑταιρεῖες τῆς χώρας τους νὰ πληρώνουν μισὸ εἰσιτήριο, μὲ τὸ λογικὸ ἐπιχείρημα ὅτι εἶναι «παράλογο» νὰ τοὺς ζητᾶνε ὁλόκληρο εἰσιτήριο ἀφοῦ ἔχουν τὸ μισὸ ἀπ' τὸ κανονικὸ βάρος ἑνὸς ἐνηλίκου. Πραγματικά, οἱ νάνοι ζυγίζουν κατὰ μέσον ὅρον 35 κιλά, ἐνῶ ἕνας ἄντρας ἢ μιὰ γυναῖκα μετρίας σωματικῆς διαπλάσεως φτάνει τὰ 70 κιλά. Μάλιστα, οἱ νάνοι πρόσθεσαν, στὴν αἴτησί τους, ὅτι δέχονται ἀκόμη καὶ νὰ κάθωνται ἀπὸ δυὸ σὲ κάθε θέσι τοῦ ἀεροπλάνου!

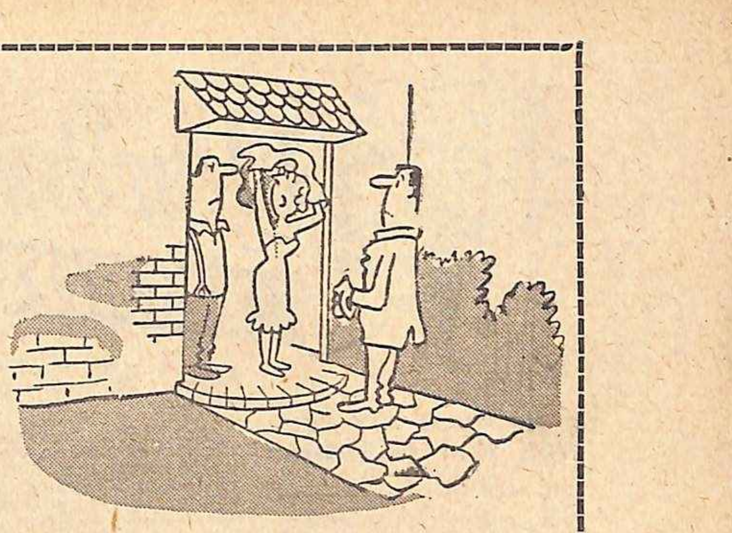

— Ἄκουσες; Ὅλα τὰ παληὰ ἀγοράζει...

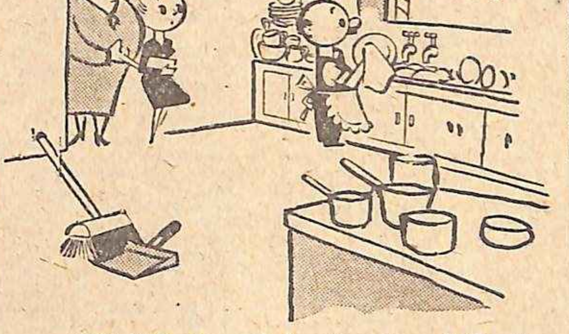

— Κι' ἐδῶ εἶναι τὸ δωμάτιο ὅπου ὁ Χαρίλαος περνάει τὶς διακοπές του!

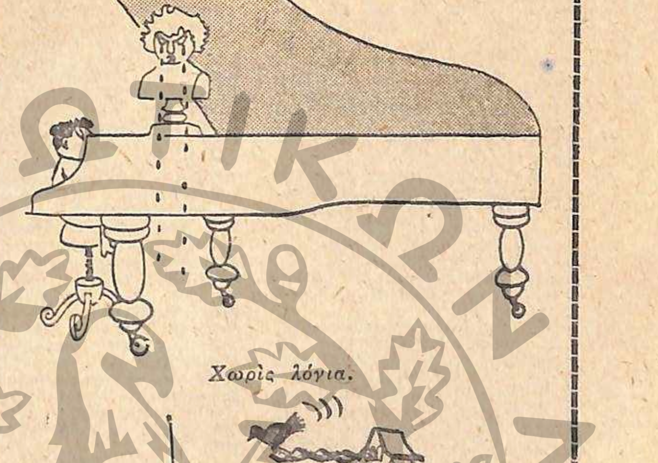

Χωρὶς λόγια.

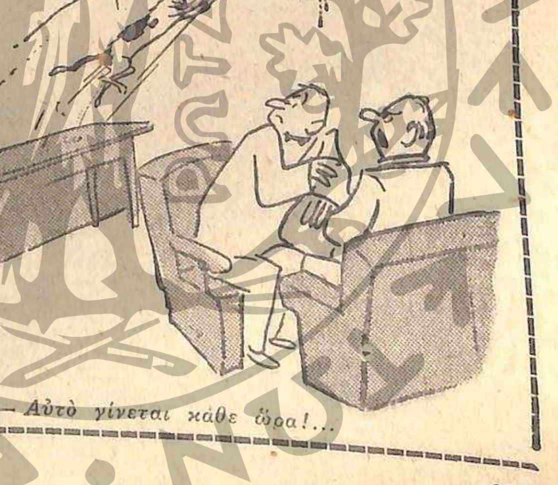

— Αὐτὸ γίνεται κάθε ὥρα!...

'Ο Διεθνὴς Στίβος

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΠΑΟ—ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ 1—0

Τὰ ριψοκίνδυνα «πλονζὸν» τοῦ 'Απέργη, ποὺ ἀπεσόβησαν τὰ τέρματα τοῦ 'Υφαντῆ

'Ο πρῶτος ἀγώνας ἀπ' τοὺς τελικοὺς γιὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς 'Ελλάδος μεταξὺ 'Ολυμπιακοῦ καὶ Παναθηναϊκοῦ ξεσήκωσε θύελλα ἐνθουσιασμοῦ καὶ προκάλεσε κύματα ἀγωνίας γιὰ τὴν ἔκβασί του. Τὰ δύο δυναμικώτερα καὶ δημοφιλέστερα συγκροτήματα τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου ἄθελά τους εἶχαν ἐπιστρατεύσει τοὺς θερμόαιμους ὀπαδούς των. 'Απ' τὰ χαράματα τῆς 7ης 'Ιουλίου οἱ πιστοὶ τῶν πράσινων καὶ τῶν βενέτων ξεκίνησαν ἀπ' τὶς ἀπόκεντρες συνοικίες τοῦ τέως Δήμου Πρωτευούσης γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν κατάλληλη θέσι στὸ γήπεδο. Παρ' ὅλο τὸ λιοπῦρι, τὴν ἔλλειψι νεροῦ, τὴν ὀρθοστασία, στωϊκὰ περίμεναν τὸ ἄνοιγμα τῶν θυρῶν. Εἶναι νὰ θαυμάζη κανεὶς τοὺς φιλάθλους στὸν ποδοσφαιρικὸ φανατισμό τους!

'Η τιτανομαχία τοῦ Παναθηναϊκοῦ μὲ τὸν 'Ολυμπιακὸ κράτησε σὲ ἀδιάκοπη ἀγωνία ἐπὶ 90΄ τὶς 25.000 τῶν θεατῶν. "Αν καὶ τὸ παιγνίδι ἦταν μὲν δυναμικό, ἀλλ' ἄτεχνο, ὡστόσο περιέκλειε τόσα στοιχεῖα αἰφνιδιασμοῦ καὶ ἐκπλήξεων, ποὺ τὸ χτυποκάρδι τῶν φιλάθλων δὲν ἔλειψε οὔτε στιγμή.

'Ο Παναθηναϊκός, καλύτερα ὀργανωμένος σὰν σύνολο μὲ ἄμυνα σταθερώτερη καὶ συμπαγέστερη, μὲ ἐπιθετικὴ γραμμὴ ἐπικίνδυνη καὶ πρὸ παντὸς μὲ τερματοφύλακα ἥρωα τοῦ ἀγῶνος, τὸν 'Απέργη, νίκησε δίκαια μὲ 1—0.

'Ο 'Ολυμπιακός, ψυχολογικὰ ἐπηρεασμένος ἀπ' τὸ αἰφνιδιαστικὸ καὶ ὑπέροχο γκὸλ τοῦ Σοφιανοῦ στὸ 5΄ μὲ πρωτοβουλίες ἐξαίρετες στὸ β΄ ἡμίχρονο ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα, μὲ ἀσύνδετη τὴν ἐπιθετικὴ πεντάδα του καὶ μὲ ἀσταθῆ τ' ἀμυντικὰ τείχη του ἦταν ἑπόμενο νὰ χάση τὸν ἀγῶνα.

★

'Απ' τοὺς συντελεστὰς τῆς Παναθηναϊκῆς νίκης ἦταν ὁ 'Απέργης, ὁ Παπαντωνίου, ὁ Σοφιανός, ὁ Πανάκης, ὁ 'Αγγελόπουλος καὶ ὁ Λινοξυλάκης.

'Ο 'Απέργης, ἑτοιμόνους καὶ ριψοκίνδυνος, ἔκανε τὸ καλύτερο παιγνίδι τῆς ζωῆς του. Τὰ καταπληκτικὰ πλονζόν του χειροκροτήθηκαν ζωηρὰ καὶ προκάλεσαν τ' αὐθόρμητα συγχαρητήρια τῶν φιλάθλων. 'Ιδίως ἡ αὐτοθυσία του στὸ 17΄ καὶ τὸ αἰλουροειδὲς ξεπέταγμά του ποὺ ἐξουδετέρωσε ἕνα ἀσφαλὲς τέρμα τοῦ 'Υφαντῆ, ἦταν ἀπ' τὰ ὑπεροχώτερα ποὺ εἶδαν οἱ "Ελληνες φίλαθλοι.

'Ο Παπαντωνίου ἦταν ὁ ἀριστουργηματικὸς «διανομεὰς» τοῦ παιγνιδιοῦ, ἀκριβὴς στὸ κοντρόλ, ἔξυπνος στὸ πλασάρισμά του, τεχνίτης στὴν προώθησι καὶ ὑπέροχος στὴν ἀντίκρουσι. "Εσωσε βέβαιο τέρμα τοῦ 'Υφαντῆ μὲ κεφαλιὰ στὸ 63΄, ὅταν ὡς δεύτερος τερματοφύλακας βοήθησε τὸν 'Απέργη σ' ἕνα κόρνερ. Μὲ χτυπημένο πόδι ἐργάσθηκε τόσον ἀποδοτικά! Φαντασθῆτε...

'Ο Σοφιανὸς ἦταν τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἕνας εὔστροφος, δραστήριος «ζογκλὲρ» τῆς μπάλλας. Αἰφνιδίαζε, ἀνέτρεπε, ξεγλυστροῦσε, σούταρε ἐκεῖ ποὺ δὲν περίμενε κανείς. Τὸ μοναδικὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς νίκης τῶν Παναθηναϊκῶν στὸ 5΄ ὀφείλεται στὴν ἑτοιμότητα τοῦ Σοφιανοῦ.

'Ο Πανάκης στάθηκε σθεναρός, ὁρμητικός, ἀσυγκράτητος, πληθωρικὸς σὲ δραστηριότητα καὶ ἀεικίνητος σὲ ἐνέργεια. 'Απ' τ' ἀριστερὰ στὰ δεξιά, στὸ κέντρο καὶ στὰ χὰφ κινήθηκε σὰν «μπαλαντὲρ» μὲ εὐφυέστατα «τουρμπιγιόν». 'Η 'Ολυμπιακὴ ἄμυνα δεινοπάθησε ἀπ' τοὺς διεμβολισμοὺς του. Αὐτὸς ἦταν ὁ δημιουργὸς τοῦ γκὸλ τοῦ Σοφιανοῦ μὲ μιὰ ἀριστοτεχνικὴ τραβέρσα ἀπ' τὰ δεξιά. 'Αληθινὸς ὁδοστρωτήρας παρέσυρε σὰν χείμαρρος τοὺς ἀντιπάλους του καὶ δημιουργοῦσε πανικὸ στὶς γραμμές τους.

'Ο 'Αγγελόπουλος ἦταν ὁ ἐκπρόσωπος τῆς παναθηναϊκῆς θελήσεως γιὰ τὴ νίκη. Σκληρὸς ἀλλὰ μέσα στὰ πλαίσια τῶν κανονισμῶν. Γρανιτώδης στὴν ὑποστήριξη τῶν πλευρῶν τῆς ὁμάδος του, θαυμάστηκε σ' ἕνα κοντράρισμα μὲ ἀντίπαλο, ποὺ γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ χτύπημα ἔκανε διπλῆ τοῦμπα στὸν ἀέρα καὶ ἔπεσε στὰ... πόδια, ὁλόρθος σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε.

'Ο Λινοξυλάκης ἔπαιξε ποδόσφαιρο στρατηγικό. 'Εξουδετέρωσε τὸν 'Υφαντῆ. Κράτησε γερὰ τὸ κέντρο, βοήθησε ὅταν χρειάστηκε τὰ πλευρά. Κίνησε τὸ παιγνίδι πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ τὰ «ντεγκαζεμὰν» καὶ τὶς κεφαλικὲς ἁλματικὲς ἀποκρούσεις. Γενικὰ ἦταν ἡ συνισταμένη τῆς σταθερῆς ἀμύνης, ὅπως ὁ 'Αγγελόπουλος τῆς ἐπιθετικῆς—ἀμυντικῆς ὁρμῆς.

'Ο 'Αλούπης, ὁ 'Ανδρέου, ο Νεμπίδης, ὁ Κρητικός, ὁ Θεοχάρης πλαισίωσαν τοὺς διακριθέντας μὲ ὁμαδικὸ πνεῦμα, κατανόησι πλήρη καὶ πεῖσμα ἄξιο ἐπαίνων.

★

Τὴ στιγμὴ ποὺ δημοσιεύονται οἱ γραμμὲς αὐτὲς πιθανὸν νἆναι γνωστὸ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ β΄ ἀγῶνος ΠΑΟ — 'Ολυμπιακοῦ. 'Υπάρχει περίπτωσις νἄχη ἀναστραφῆ τὸ 1—0 ὑπὲρ τοῦ ἡττημένου. Μπορεῖ νἄχη λήξει ὁ ἀγώνας καὶ ἰσόπαλος. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. 'Εμεῖς κρίναμε τὸ πρῶτο παιγνίδι 'Ολυμπιακοῦ—Παναθηναϊκοῦ. Σ' αὐτὸ ὁ ΠΑΟ ἦταν ἀνώτερος καὶ σὰν ὁμάδα καὶ σὰν ἄτομα ἀπ' τὸν 'Ολυμπιακό. Σ' ἄλλο παιγνίδι μπορεῖ νὰ συμβῆ τ' ἀντίθετο. Τόσο τὸ καλύτερο! Γιατὶ τότε ἡ ἅμιλλα μεταξὺ τῶν δύο δημοφιλῶν συγκροτημάτων πάντα ἀποβαίνει πρὸς τὸ καλὸν τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου.

"Οσο ὁ Παναθηναϊκὸς καὶ ὁ 'Ολυμπιακὸς θ' ἀγωνίζωνται μὲ πνεῦμα εὐγενοῦς ἁμίλλης γιὰ τὰ πρωτεῖα, νἄσαστε βέβαιοι πὼς τὸ ποδόσφαιρο τῆς 'Ελλάδος θ' ἀνεβαίνη. 'Αλλοίμονο ἂν συμβῆ τ' ἀντίθετο! Εὐτυχῶς ὅτι σ' ὅλα τὰ ποδοσφαιρικὰ κέντρα τῆς χώρας, ἰδίως τῶν ἐπαρχιῶν, ἔγινε ἀντιληπτὸ πὼς πρέπει ν' ἀρχίση ἡ ἑλληνικὴ ποδοσφαιρικὴ μεταρρύθμισι, τῆς τακτικῆς καὶ τῆς στρατηγικῆς. 'Η «Δόξα» Δράμας ἔδωσε τὸ παράδειγμα. "Ας τὴ μιμηθοῦν ἀκόμα καὶ σωματεῖα τοῦ κέντρου.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

'Ο Σοφιανὸς μὲ μιὰ ἀριστοτεχνικὴ βολίδα σημειώνει τὸ μοναδικὸ τέρμα τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

✪✪

«Σκὶ» στὴ λάσπη

Οἱ ἰθαγενεῖς τῶν νήσων Χαβάϊ κάνουν «σκὶ» χωρὶς νὰ ὑπάρχη χιόνι! 'Ανεβαίνουνε στὰ βουνά, τὶς βροχερὲς ἡμέρες καὶ γλυστρᾶνε στὴ λάσπη ποὺ σκεπάζει τὶς πλαγιές τους, πατῶντας πάνω σὲ τεράστια φύλλα τοῦ φυτοῦ «τί».

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ρομβόλεξο

1) ΜΗΤΕΡΑ. 2) ΤΣΕΤΣΕ. 3) ΕΒΕΡΕΤ. 4) ΕΡΩΤΑΣ. 5) ΑΤΟΣΣΑ. 6) ΧΑΣΑΝΙ. 7) ΣΙΝΕΜΑ. 8) ΑΤΣΑΛΙ. 9) ΕΛΑΙΩΝ. 10) ΛΕΚΛΕΡ. 11) ΜΙΣΕΛΕ. 12) ΦΑΡΑΣΙ.

Προβλήματα τοῦ λεπτοῦ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΡΩΤΟ: 11 βήματα.
ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ: 'Ο πατέρας εἶναι 30 χρόνων καὶ ὁ γυιὸς 10.
ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΡΙΤΟ: Κυριακή.
ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟ: "Εξη: 123, 132, 213, 231, 312 καὶ 321.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

1) 1200 μέτρα. 2) Τὸ πιάνο. 3) Τῆς Μόσχας. 4) 12 ἑκατομμύρια βιβλία. 5) Κόκκινο. 6) 'Η Γλασκώβη. 7) "Ενα δισεκατομμύριο. 8) 25. 9) 7 ἑκατομμύρια κιλά. 10) Δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸ γυιό του Τηλέγονο ποὺ δὲν τὸν γνώριζε.

'Αριθμητικὸ παιγνίδι

$7 + 3 \times 6 : 5 - 12 = 0.$

Στοιχειόγριφος

ΤΡΑΓΟΣ — ΤΑΓΟΣ

Τονόγριφος

Λυὼν — Λύων

15 μικροδιαφορὲς

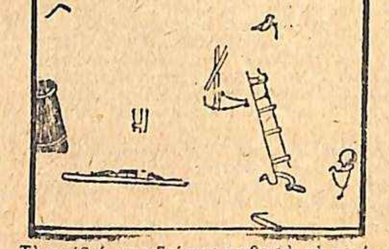

Τὸ σχέδιό μας δείχνει καθαρὰ σὲ ποιὰ σημεῖα βρίσκονται οἱ 15 μικροδιαφορές.

'Η λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 649 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΕΝΤΡΑ — ΣΑΒΒΑΣ. 2) ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. 3) ΝΙΦΑΣ — ΑΔΥΤΑ. 4) ΥΠΕΡΟΙ — ΠΟΑ — ΑΛΕΣΜΑ. 5) ΚΟΜΗΣ — ΚΟΝΙΑ — ΑΡΤΟΣ. 6) ΑΡΕΣ — ΚΑΝΤΑΡΙ — ΑΡΙΑ. 7) ΝΤΑ — ΧΑΡΤΗΣ — ΠΠ — ΑΡΚ. 8) ΗΟ — ΚΟΜΠΟΣ — ΣΠΑΠ — ΟΙ. 9) ΚΕΡΑΜΟΣ — ΝΤΑΝΙΕΛ. 10) ΣΑ — ΑΝΟΙ· — ΦΑΥΣΤΑ — ΑΡ. 11) ΟΛΑ — ΗΡ — ΠΟΥΛΙΑ — ΑΤΙ. 12) ΜΑΝΑ — ΑΒΟΥΛΙΑ — ΚΕΡΚ. 13) ΑΔΑΝΑ — ΑΚΡΟΣ — ΠΕΡΑΝ. 14) ΚΑΜΑΡΙ — ΑΝΙ — ΚΕΡΑΙΑ. 15) ΑΒΑΝΑ — ΤΑΡΑΣ. 16) ΑΔΕΙΛΙΑΣΤΟΣ. 17) ΙΣΑΣΜΑ — ΤΑΙΝΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΡΥΚΑΝΗ — ΣΟΜΑΚΙ. 2) ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ. 3) ΝΕΜΕΑ — ΑΝΑΜΑ. 4) ΕΜΙΡΗΣ — ΚΡΑ — ΑΝΑΒΑΣ. 5) ΝΕΦΟΣ — ΧΟΑΝΗ — ΑΡΑΔΑ. 6) ΤΣΑΙ· — ΚΑΜΟΡΡΑ — ΙΝΕΣ. 7) ΡΟΣ — ΚΑΡΠΟΙ — ΒΑ — ΑΙΜ. 8) ΑΛ — ΠΟΝΤΟΣ — ΠΟΚΑ — ΛΑ. 9) ΟΡΟΝΤΗΣ — ΦΟΥΡΝΟΙ. 10) ΣΓ — ΑΙΑΣ — ΝΑΥΛΟΙ — ΑΤ. 11) ΑΓΑ — ΑΡ — ΣΤΥΛΙΣ — ΤΣΑ. 12) ΒΙΔΑ — ΙΠΠΑΣΙΑ — ΚΑΤΙ. 13) ΒΟΥΛΑ — ΠΑΝΤΑ — ΠΕΡΟΝ. 14) ΑΝΤΕΡΑ — ΠΙΑ — ΚΕΡΑΣΙ. 15) ΑΣΤΡΑ — ΑΕΡΑΣ. 16) ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΑΙ. 17) ΤΑΣΑΚΙ — ΡΙΚΝΑΙ.

✪✪

'Ο τροχὸς τῆς ἡλιοθεραπείας

Σὲ διάφορες αὐστριακὲς πλὰζ ἔχουν ἐγκαταστήσει ἐφέτος τεράστιους «τροχούς», μὲ γυρτὲς ἐπιφάνειες, πάνω στὶς ὁποῖες μποροῦν νὰ ξαπλωθοῦνε περὶ τὰ 100 ἄτομα ποὺ κάνουν ἡλιοθεραπεία. Καθὼς ὁ τροχὸς αὐτὸς γυρίζει σιγὰ - σιγά, ἐκθέτει στὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες διάφορα μέρη τοῦ σώματός τους, κι' ἔτσι δὲν κινδυνεύουν νὰ πάθουν ἐγκαύματα.

ΤΟ ΚΑΡΦΩΜΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

Παράξενο διήγημα

'Εκείνη τὴ μέρα ὁ Ρομπὲρ Φετριέ, φαρμακοποιὸς σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Βορείου Γαλλίας, ἔκανε τοὺς γάμους του μὲ τὴν ὡραία 'Ελένη Ντυπρέ.

Σαράντα πέντε χρόνων ἦταν ὁ γαμπρός, κοντός, εὔσωμος, μὲ κατακόκκινο πρόσωπο, μὲ χοντρά, τριχωτὰ δάχτυλα.

Τριάντα χρόνων ἦταν ἡ νύφη, ποὺ κόντευε νὰ σκάση —ἦταν λίγο «γεμάτη»— μέσα στὸ τσιτωμένο κάτασπρο φόρεμά της.

Τὸ τραπέζι δόθηκε σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο.

"Ολοι, λοιπόν, διασκέδαζαν, πίνοντας, γελῶντας, τραγουδῶντας ἢ λέγοντας διάφορα «ἀστεῖα» σχετικὰ μὲ τὴν περίστασι. Καὶ ἕνας μονάχα εἶχε κατεβασμένα τὰ μοῦτρα του: 'Ο Πὼλ Ρεμέλ.

Τριάντα πέντε χρόνων, πολὺ ὡραῖος ἄντρας, πράκτωρ ἀσφαλιστικῶν ἑταιριῶν καὶ ἐρασιτέχνης φωτογράφος, εἶχε πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια στενὸ δεσμὸ μὲ τὴν 'Ελένη. Πολλὲς φορὲς τῆς πρότεινε νὰ παντρευτοῦν. Εκείνη, ὅμως, κουνοῦσε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

—"Αφησέ, Πώλ, τοῦ ἔλεγε. Καλὰ εἴμαστε κι' ἔτσι. Δὲ βγάζουμε καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ὅσα χρειάζονται γιὰ ν' ἀνοίξουμε δικό μας σπίτι, νὰ μεγαλώσουμε παιδιά...

Μὰ ὅταν τὴ ζήτησε καὶ ὁ φαρμακοποιός, τοῦ ἔδωσε ἀμέσως καταφατικὴ ἀπάντησι.

'Εκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Πὼλ καὶ ἡ 'Ελένη συναντήθηκαν μὲ μύριες προφυλάξεις σὲ μιὰ ἐρημικὴ τοποθεσία, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό.

— Πρέπει νὰ μὲ καταλάβης καὶ νὰ μὲ δικαιολογήσης! εἶπε ἡ 'Ελένη στὸ φίλο της, ποὺ μάθαινε ἐμβρόντητος τὰ «νέα». 'Ο Φετριὲ εἶναι μιὰ σπανία τύχη καὶ δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὴν κλωτσήσω. 'Αποφάσισα νὰ τὸν πάρω... Καὶ σένα, Πώλ, θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα μὲ τὴ φαντασία μου.

— Δὲ μοῦ χρειάζεται ἀγάπη μὲ φαντασία! βρυχήθηκε ὁ Πὼλ ἀγκαλιάζοντας τὴν 'Ελένη. Σ' ἀγαπῶ... δὲ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα... Καταλαβαίνω πὼς ἂν σὲ χάσω, θὰ τρελλαθῶ ἢ θὰ κάνω φονικό!

— Τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ γίνη! ψιθύρισε ἡ 'Ελένη χαμογελῶντας. Θὰ σὲ παρακαλέσω μάλιστα νἄρθης στὸ γάμο μου μὲ τὴ μηχανή σου, νὰ μᾶς πάρης μερικὲς φωτογραφίες.

...Καὶ ὁ Πὼλ εἶχε τὴ δύναμι νὰ πάη στὸ γάμο τῆς ἀγαπημένης του μ' ἕναν ἄλλον. Τὴ φωτογράφισε στὸ πλευρὸ τοῦ φαρμακοποιοῦ, μὲ μεγάλο κόπο.

Σὲ μιὰ στιγμή, καταλαβαίνοντας πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βαστάξη περισσότερο χαιρέτησε ὅλους βιαστικὰ κι' ἔτρεξε νὰ κλειδωθῆ στὸ σπιτάκι του.

'Ο Πὼλ ἔπεσε ντυμένος στὸ κρεβάτι. Βογγοῦσε ἀπὸ ἀγωνία μὲ τὴ σκέψι ὅτι σὲ λίγη ὥρα κάποιος ἄλλος θὰ ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀγαπημένη του.

Ξαφνικά, τὸν ἔπιασε ἡ ὑστερικὴ ἐπιθυμία νὰ ξαναδῆ τὴν 'Ελένη νύφη στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἄλλου, νὰ μεθύση πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν πόνο του. Τινάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι, πῆρε τὴ μηχανή του κι' ἔτρεξε στὸ μικρὸ σκοτεινὸ θάλαμο, ὅπου ἐμφάνιζε τὶς φωτογραφίες.

...Θὰ ἦταν ἡ ὥρα πέντε τὸ πρωῒ ὅταν εἶχε μπροστά του τὴν πρώτη μεγέθυνσι μιᾶς φωτογραφίας ποὺ παρουσίαζε τὴν 'Ελένη στὸ μπράτσο τοῦ Φετριέ.

Ξαναεῖδε ζωντανὸ μπροστά του τὸ μισητὸ γαμπρό.

"Εσβυσε τὴ λάμπα καὶ ἄνοιξε τὸ παράθυρο, νὰ πάρη καθαρὸ ἀέρα. Κόντευε νὰ πνιγῆ.

"Εσκυψε πιὸ πολὺ στὴ φωτογραφία, εἶδε τὰ χοντρὰ καὶ τριχωτὰ δάχτυλα τοῦ γαμπροῦ, μὲ τὰ γαμψὰ νύχια,—τὰ φαντάστηκε ἕτοιμα γι' ἀγκαλιάσματα ποὺ ἦταν νόμιμα γιὰ ὅλον τὸν κόσμο, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ τὸν Πώλ. Τὰ μάτια του θόλωσαν ἀπὸ μανιακὴ κρίσι ζήλειας.

—Γιατί, ἐλεεινέ, μοῦ τὴν πῆρες; Γιατί ἔχεις πολλὰ λεπτὰ καὶ δικό σου φαρμακεῖο; Δὲ θὰ σ' ἀφήσω, ἄτιμε, νὰ τὴ χαρῆς!

"Ετρεξε στὸ τραπέζι, πῆρε ἕνα μυτερὸ μαχαίρι καὶ τὸ κάρφωσε στὴ φωτογραφία, στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς τοῦ γαμπροῦ.

"Υστερα, πέταξε μακρυὰ τὸ μαχαίρι κι ἔπιασε τὸ φλογισμένο του μέτωπο. "Οταν κατέβασε τὸ χέρι του, εἶδε ὅτι κόπηκε στὴν παλάμη. Μιὰ σταγόνα αἷμα του εἶχε βάψει τὴν ὑγρὴ ἀκόμα ἐπιφάνεια τῆς φωτογραφίας... 'Ο Πὼλ κατάλαβε κάτι σὰν τρέλλα ν' ἀναδεύεται στὸ μυαλό του.

'Αντίκρυσε τὴν κόκκινη καὶ τρυπημένη φωτογραφία, σὰ νὰ εἶχε ἕνα πτῶμα μπροστά του... Βγῆκε παραπατῶντας ἀπὸ τὸ μικρὸ θάλαμο καὶ πῆγε στὴν κουζίνα. Θυμότανε πὼς εἶχε ἕνα μπουκάλι ρούμι σχεδὸν γεμάτο. Τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ ράφι, τὸ ἄνοιξε καὶ ἄρχισε νὰ πίνη. Μονάχα ἀφοῦ ἄδειασε τὸ μπουκάλι, ξαναβρῆκε τὴν ἠρεμία του. Γύρισε στὸ δωμάτιό του, ἔπεσε στὸ κρεβάτι καὶ κοιμήθηκε ἀμέσως.

★

Τὴν ἑπομένη, ξύπνησε στὶς δυὸ τὸ ἀπόγεμα. 'Αναθυμήθηκε σὰν κακὸ ἐφιάλτη τὰ περιστατικὰ τῆς χθεσινῆς ἡμέρας καὶ τὴν νύχτα ποὺ πέρασε μὲ τὴ ματωμένη φωτογραφία τοῦ γαμπροῦ. Σηκώθηκε, πλύθηκε καὶ βγῆκε ἔξω, μὲ κεφάλι ζαλισμένο ἀκόμα. Μόλις ἔφτασε στὴν πλατεία, εἶδε μερικοὺς γνωστοὺς νὰ συζητοῦν κάτι μὲ ζωηρὲς χειρονομίες.

Πλησίασε... ἄκουσε τί ἔλεγαν... καὶ δὲ μπόρεσε νὰ πιστέψη στ' αὐτιά του. Τὴν ἴδια μέρα, στὶς πέντε περίπου ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, ὁ Φετριὲ πέθανε ξαφνικὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του ἀπὸ συγκοπή!

'Ο Πὼλ ἔνοιωσε τότε τὸ ἴδιο μαχαίρι ποὺ κάρφωσε στὰ στήθη τοῦ τραγικοῦ γαμπροῦ νὰ μπήγεται καὶ στὴ δική του καρδιά. Πίστεψε βαθειὰ ὅτι ἡ χειρονομία ποὺ ἔκανε στάθηκε μοιραία. 'Ο Φετριὲ δὲν πέθανε ἀπὸ συγκοπή... Πέθανε ἀπὸ τὴ μαχαιριὰ ποὺ τοῦ ἔδωσε κατάκαρδα αὐτός, ὁ Πώλ. "Ηταν δολοφόνος!... 'Αγαποῦσε τὴν 'Ελένη. Καὶ ὅμως, τὴν ἔκανε, ἀπὸ τυφλὸ μῖσος χήρα καὶ δυστυχισμένη. Τὰ βήματά του τὸν ὁδήγησαν, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη πῶς, στὸ σπίτι τοῦ φαρμακοποιοῦ ποὺ δὲν ἀξιώθηκε νὰ ξημερωθῆ γαμπρός.

Συνῆρθε, ὅταν βρέθηκε σ' ἕνα σαλόνι γεμάτο περίλυπους συγγενεῖς καὶ φίλους, εἶδε τὴν 'Ελένη, μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα. Εκείνη, σηκώθηκε ἀμέσως ἀπ' τὴ θέσι της, τὸν πλησίασε καὶ τὸν τράβηξε κατὰ μέρος, σὲ μιὰ γωνιά.

— Εἶναι τρομερό, Πώλ, αὐτὸ ποὺ ἔγινε! τραύλισε. Ξέρεις καλὰ ὅτι δὲν ἀγαποῦσα τὸ Φετριέ, ὅτι ἡ ἀνάγκη μ' ἔκανε νὰ τὸν πάρω, ἀφοῦ ἐσὺ ἤσουν φτωχὰς καὶ δὲ μποροῦσες νὰ μοῦ ἐξασφαλίσης τίποτα. Μὰ εἶναι φοβερὸ νὰ βλέπης νὰ πεθαίνη ξαφνικὰ στὴν ἀγκαλιά σου, αὐτὸς ποὺ σὲ φιλοῦσε πρὶν ἀπὸ λίγη ἀκόμα ὥρα.

'Ο Πὼλ τῆς ἐξομολογήθηκε τότε χαμηλόφωνα τί ἔγινε τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ξεψυχοῦσε ὁ Φετριέ!

—'Εγὼ τὸν σκότωσα σὲ στιγμὲς τρέλλας... πρόσθεσε. Σ' ἀγαποῦσα τόσο πολύ. Συγχώρεσέ με!... 'Εγὼ σ' ἔκανα χήρα!

'Η 'Ελένη κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Μὴ βασανίζεσαι, Πώλ, μὲ τέτοιες ἰδέες! ψιθύρισε. "Ο,τι ἔγινε, ἦταν γραφτὸ νὰ γίνη. 'Εξ ἄλλου, ὁ ἴδιος ὁ Φετριὲ μοῦ ἐξομολογήθηκε ὅτι ἔπασχε ἀπὸ τὴν καρδιά του. Εἶχε πιῆ καὶ πολύ...

'Ο Πὼλ ἔνοιωσε τότε νὰ λυτρώνεται ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος, ποὺ ἐπίεζε τυραννικὰ τὴ συνείδησί του. Δὲν ἦταν, λοιπὸν δολοφόνος. Μὰ ἁπλῆ σύμπτωσι ἔστειλε τὸν καϋμένο τὸν Φετριὲ στὸν ἄλλον κόσμο. Σὰν μακρυνὸς ἀντίλαλος ἔφτασε στ' αὐτιά του ἡ φωνὴ τῆς 'Ελένης:

—'Η ὥρα εἶναι ἀκατάλληλη νὰ σοῦ πῶ περισσότερα. Κάνε ὑπομονὴ λίγο καιρὸ ἀκόμα, καὶ τότε, ὅταν θὰ μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι θέλω ἀφοῦ εἶμαι χήρα...

— Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω... μὴ μοῦ πῆς τίποτ' ἄλλο! ψιθύρισε ὁ Πώλ.

Κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ νεκροῦ φαρμακοποιοῦ χαμογελῶντας ἀπὸ εὐτυχία μὲ τὴ σκέψι ὅτι σὲ λίγο θὰ τοῦ ἔπαιρναν καὶ αὐτοῦ φωτογραφία ὡς γαμπροῦ στὸ πλευρὸ τῆς 'Ελένης.

ΛΥΣΙΕΝ ΜΠΟΡΝΕΡ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετησία .... Δρχ. 340.—
'Εξάμηνος .... » 170.—
Τρίμηνος .... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετησία .... Λίρες 6.—
» .... Δολλάρια 24.—
» .... Φρ. Γαλ. 8.000
» .... Φρ. Βελγ. 1.100

'Εμβάσματα 'Εσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ 'Εξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

'Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. 'Ιδιοκτήτης — Διευθυντής: Ε.Ε.Ε. «Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. 'Υπεύθυνος Τυπογρ.: Σπ. Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν. 'Ηράκλειον.

'Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

'Η μυῖγα καὶ οἱ ἀρρώστειες

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες πληγὲς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ μυῖγα. Αὐτή, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι πολὺ ἐνοχλητικὴ μὲ τὸ τσίμπημά της, εἶναι φοβερὰ ἐπικίνδυνη μὲ τὶς ἀρρώστειες, ποὺ μεταδίδει στὸν ἄνθρωπο. Τοὐλάχιστο τριάντα ἀρρώστειες μεταδίδονται ἀπὸ τὴ μυῖγα. 'Ο τυφοειδὴς πυρετός, ὁ παράτυφος, ἡ χολέρα, ἡ διάρροια τῶν βρεφῶν, ὁ ψευδάνθραξ, τὸ τράχωμα, ἡ ἐπιπεφυκῖτις (ὀφθαλμία), ἡ φυματίωσις, ἡ λέπρα, ἡ πανώλης, ἡ πολιομυελῖτις, ἡ μικροβιακὴ δυσεντερία, ἡ ἀμοιβαδικὴ δυσεντερία καὶ ἄλλες ἀρρώστειες στὶς τροπικὲς χῶρες μεταδίδονται ἀπὸ τὴ μυῖγα.

'Απὸ τὶς μυῖγες ποὺ ἔπιασαν σὲ μιὰ σάλα νοσοκομείου, ὅπου νοσηλεύονταν ἄρρωστοι μὲ τυφοειδῆ πυρετό, οἱ μισὲς ἦσαν γεμᾶτες μικρόβια τύφου, ποὺ ζοῦσαν μέσα τους ἐπὶ τρεῖς βδομάδες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶναι ἱκανὲς νὰ μολύνουν τὰ διάφορα τρόφιμα, στὰ ὁποῖα καθίζουν, καὶ μ' αὐτὰ νὰ μολύνουν τὸν ἄνθρωπο.

'Η μυῖγα πολὺ δύσκολα συλλαμβάνεται, γιατὶ ἔχει πρῶτα πρῶτα δυὸ ἀντένες, ποὺ εἶναι φοβερὰ εὐαίσθητες σὲ ἐλάχιστη πίεσι τῆς ἀτμοσφαίρας. Τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρα ποὺ προκαλεῖται μὲ μιὰ ἐφημερίδα ἢ μὲ τὸ συρμάτινο πλεκτὸ ποὺ κυνηγᾶνε τὶς μυῖγες ἐπηρεάζει τὶς ἀντένες της καὶ φεύγει ἀμέσως. 'Εκτὸς τούτου τὸ ὀπτικό της σύστημα εἶναι πολὺ δυνατό. "Εχει δυὸ μάτια ἀρκετὰ μεγάλα στὰ πλάγια τῆς κεφαλῆς καὶ τρία πίσω στὸ σβέρκο της. Εἶναι πολὺ εὐαίσθητη στὰ χρώματα. "Εχει μεγάλη προτίμησι στὸ κόκκινο χρῶμα καὶ κατὰ δεύτερο λόγο στὸ σκοῦρο μπλέ, στὸ κίτρινο καὶ στὸ γκρῖζο. 'Αποφεύγει τὸ λευκὸ καὶ τὸ ἀνοιχτὸ μπλὲ ἐκτὸς ἂν ἐκεῖ βρίσκη τροφή.

Τὰ φτερά της, ἂν καὶ φαίνονται λεπτά, εἶναι πολὺ πιὸ δυνατὰ ἀπὸ τὰ φτερὰ τῶν πουλιῶν. Θὰ μποροῦσε νὰ πετάξη σὲ ἀπόστασι πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων. Τὸ πέταγμά της εἶναι πολὺ βραδύ, μόλις 7 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Καὶ συνήθως πετᾶ γύρω σὲ 300 μὲ 400 μέτρα.

'Η θηλυκὴ μυῖγα ζῆ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀρσενική, ἡ ὁποία τὸ καλοκαίρι παραμένει στὴ ζωὴ δύο ὡς τρεῖς ἑβδομάδες, ἐνῶ τὸ φθινόπωρο καὶ σὲ ψυχρὰ κλίματα ζῆ περισσότερο, ὡς δώδεκα ἑβδομάδες.

'Η θηλυκὴ μυῖγα γεννᾶ τέσσερες ὡς ἕξη φορὲς τὸ καλοκαῖρι σὲ κάθε 15 μέρες. Χρειάζεται μιὰ ὁλόκληρη μέρα γιὰ νὰ γεννήση τὰ 100 ὡς 150 αὐγά της, τὰ ὁποῖα κρύβει μέσα σὲ κοπριές. Τ' αὐγὰ ἔχουν μῆκος ἕνα χιλιοστόμετρο καὶ τὸ χρῶμα τους εἶναι γκριζωπό. Μιὰ μυῖγα μπορεῖ νὰ κάμη τὸ καλοκαῖρι 5 τρὶς ἑκατομμ. μυῖγες.

'Απὸ τὰ αὐγὰ γεννιῶνται νύμφες, ποὺ γίνονται σὲ 12 ὧρες ἂν ἡ θερμοκρασία εἶναι ὑψηλή, σὲ 24 ὧρες ἂν εἶναι κανονικὴ καὶ σὲ δυὸ ἢ τρεῖς μέρες σὲ χαμηλὴ θερμοκρασία. Σὲ τέσσερες μέρες μεγαλώνουν 54 φορὲς ἀπὸ τὸ ἀρχικό τους μέγεθος.

'Η μυῖγα ἀγαπᾶ τὶς ὑγρὲς τροφές. Δὲ μπορεῖ νὰ ζήση περισσότερο ἀπὸ 48 ὧρες ἂν δὲ βρῆ νὰ πιῆ. 'Αγαπᾶ πολὺ τὴ μπύρα καὶ τὴ ζάχαρι. Γιὰ νὰ φάη ζάχαρι τὴν ὑγροποιεῖ μὲ τὸ σάλιο της ἢ τοὺς ἐμετούς της. 'Η μυῖγα διαρκῶς κάνει ἐμετὸ καὶ ἀποπατεῖ ὅπου σταθῆ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο σκορπᾶ τὰ μικρόβια, τὰ ὁποῖα παίρνει ἀπὸ τὰ πτύελα, τὰ κόπρανα, τὸ πῦο, τὰ ὑγρὰ ἀπὸ τὶς μολυσμένες πληγὲς καὶ τὰ μεταδίδει στὸ κρέας, στὰ φροῦτα, στὸ ψωμί, στὸ τυρί, στὸ γάλα, στὸν καφέ, στὴ σοκολάτα, στὴ σούπα. Παντοῦ ὅπου σταθῆ ἢ πέση, μολύνει τὰ τρόφιμα καὶ μ' αὐτὰ τὸν ἄνθρωπο.

Μόνο στὴν ἐπιφάνεια τοῦ σώματος μιᾶς μυῖγας βρέθηκαν τριάμισυ ἑκατομμύρια μικρόβια, χωρὶς νὰ ὑπολογιστοῦν τὰ μικρόβια ποὺ βρίσκονται μέσα στὸν ὀργανισμό της καὶ προκαλοῦν τὶς διάφορες ἀρρώστειες.

'Υπολογίζονται τὰ μικρόβια ποὺ βρίσκονται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς μυῖγας ὀκτώμιση φορὲς πιὸ πολλὰ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ της.

Οἱ περισσότερες δηλητηριάσεις ἀπὸ τροφὲς ὀφείλονται στὶς μυῖγες, ποὺ μόλυναν τὰ τρόφιμα.

Γιὰ νὰ προφυλαχτῆτε ἀπὸ τὶς μυῖγες καὶ ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες ποὺ προκαλοῦν, πρέπει νὰ τὶς κυνηγᾶτε διαρκῶς μὲ διάφορα ἐντομοκτόνα. Τὸ D.D.T. μετὰ τὸν πόλεμο στάθηκε σωτήριο γιὰ δυὸ τρία χρόνια. Δυστυχῶς τώρα δὲν τὶς πιάνει. Τὸ συνήθισαν.

Τὴν ἡμέρα νὰ ἔχετε κουφωτὰ τὰ παραθυρόφυλλα γιὰ νὰ φεύγουν ἔξω πρὸς τὸ φῶς καὶ νὰ ἀποφεύγετε νὰ ἀνάβετε τὰ φῶτα τοῦ σπιτιοῦ μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα τὸ βράδυ. Ἡ μυῖγα ὅπως καὶ τὰ περισσότερα ἔντομα τρέχουν πρὸς τὸ φῶς.

Πολὺ πρακτικὸ εἶναι νὰ βάζετε στὰ παράθυρά σας καὶ τὶς πόρτες ἕνα συρμάτινο ἢ πάνινο δίχτυ, ποὺ ἐμποδίζει τὶς μυῖγες νὰ μποῦνε στὸ σπίτι καὶ ἂν τρυπώση καμμιά, τὴ σκοτώνετε μὲ ἐντομοκτόνο.

Θὰ προφυλάττετε τὰ τρόφιμά σας μέσα σὲ ψυγεῖα μὲ πολὺ χαμηλὴ θερμοκρασία. Ἐκεῖ προφυλάττονται τὰ τρόφιμα πολὺ καλὰ καὶ δὲν ἀλλοιώνονται. Θὰ πλένετε καλὰ τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ φροῦτα μὲ ἄφθονο καθαρὸ νερὸ προτοῦ νὰ τὰ φᾶτε. Ἂν δὲν ἔχετε ψυγεῖο, θὰ προφυλάττετε τὰ τρόφιμά σας μέσα σὲ ντουλάπι μὲ δίχτυ γιὰ νὰ ἀερίζωνται καὶ νὰ προφυλάγωνται ἀπὸ τὶς μυῖγες.

Στὴν ἐξοχὴ θὰ σκεπάζετε καλὰ τὸ νερὸ καὶ θὰ ἀποφεύγετε νὰ ρίχνετε στὸ ὕπαιθρο τὰ ἀπορρίματα τῶν τροφίμων, γιὰ νὰ μὴ μαζεύωνται μυῖγες.

Θὰ ἔχετε προφυλαγμένα ἀπὸ τὶς μυῖγες πρόχειρα ἀποχωρητήρια.

Γιὰ τὴν ὑγεία σας πρέπει νὰ ἔχετε στὸ μυαλό σας τὸ θάνατο τῆς μυῖγας.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
'Ιατρὸς Δερματολόγος

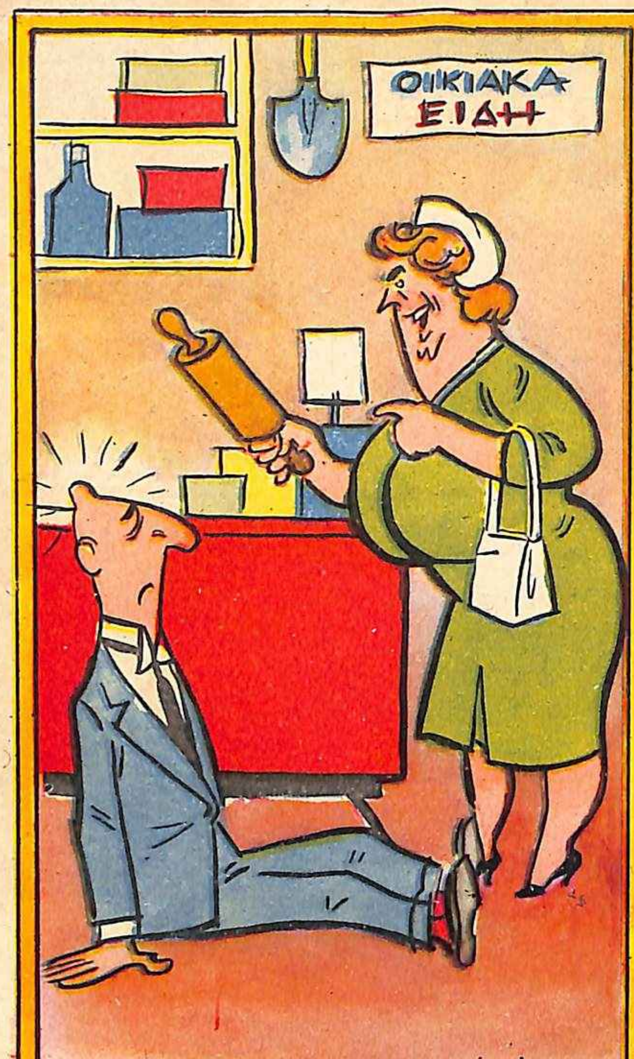

— Περίφημο!... Αὐτὸ θὰ πάρω!...

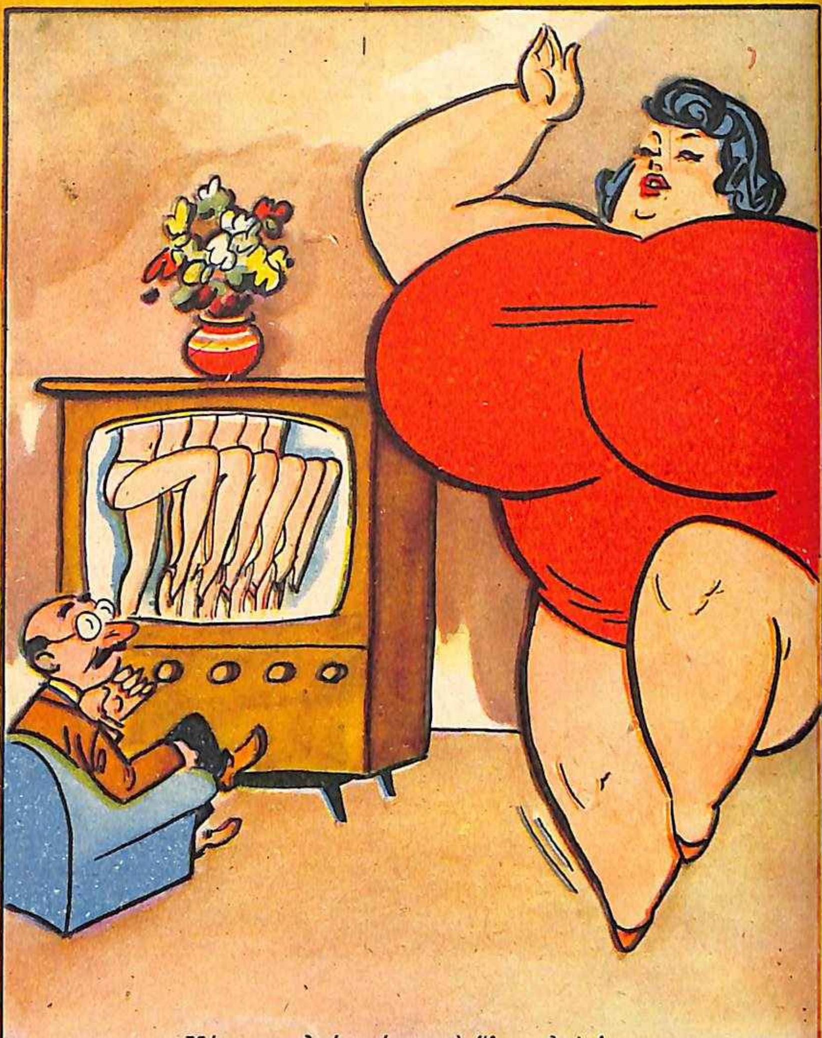

— Μόνη μου ἐγώ, κάνω γιὰ ὅλες αὐτές!...

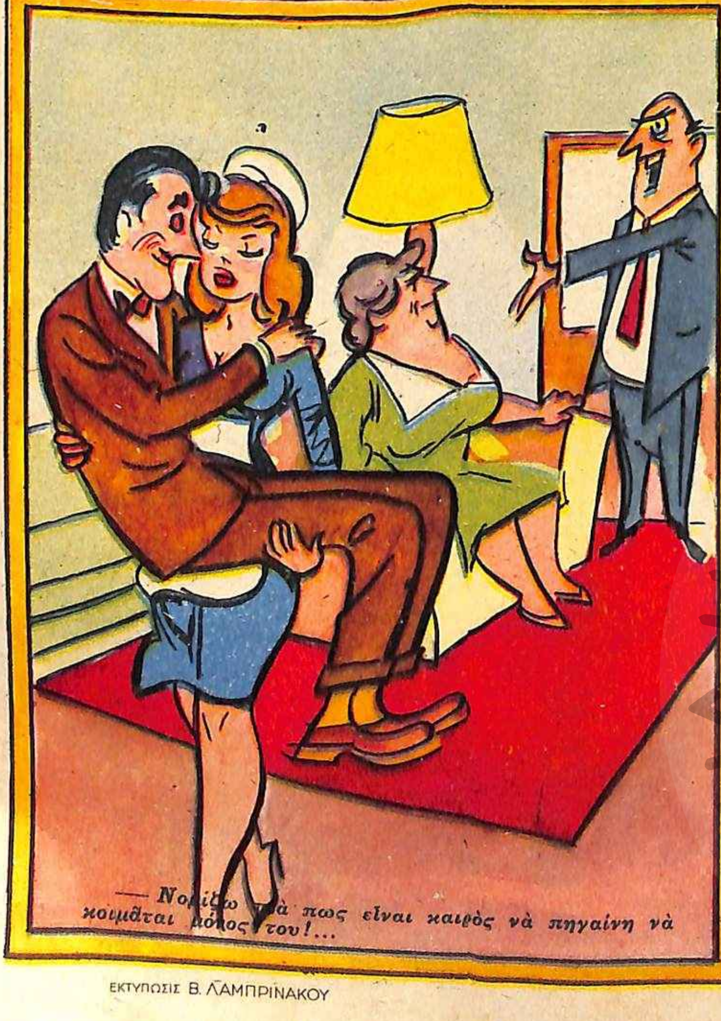

— Νομίζω [illegible]ὰ πως εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνη νὰ κοιμᾶται μόνος του!...

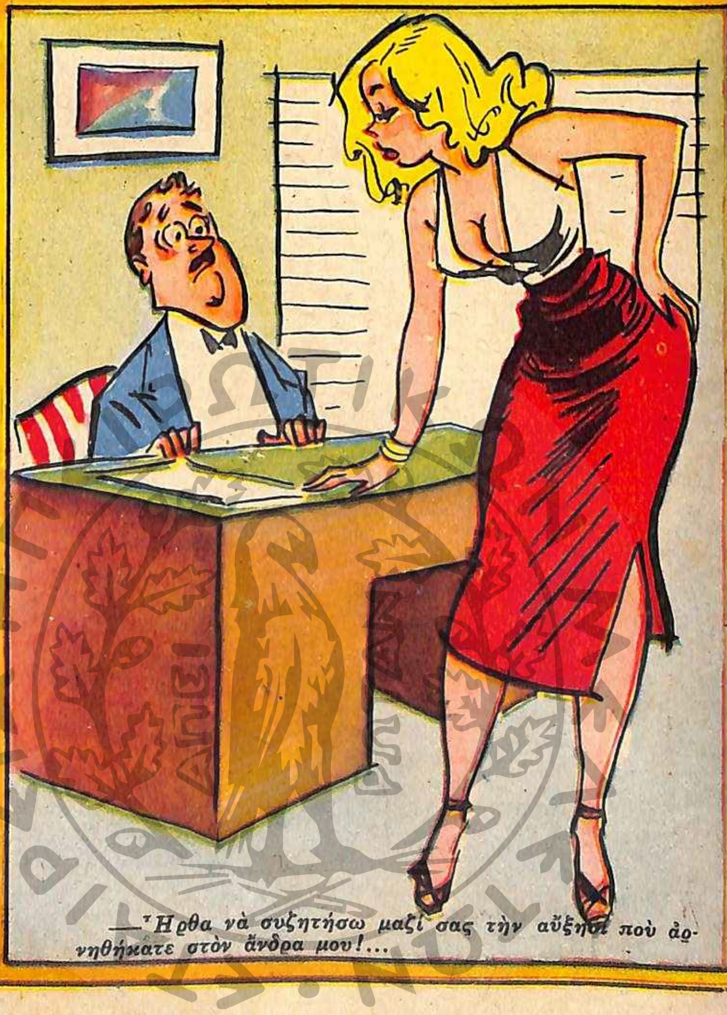

— Ἦρθα νὰ συζητήσω μαζί σας τὴν αὔξησι ποὺ ἀρνηθήκατε στὸν ἄνδρα μου!...

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ